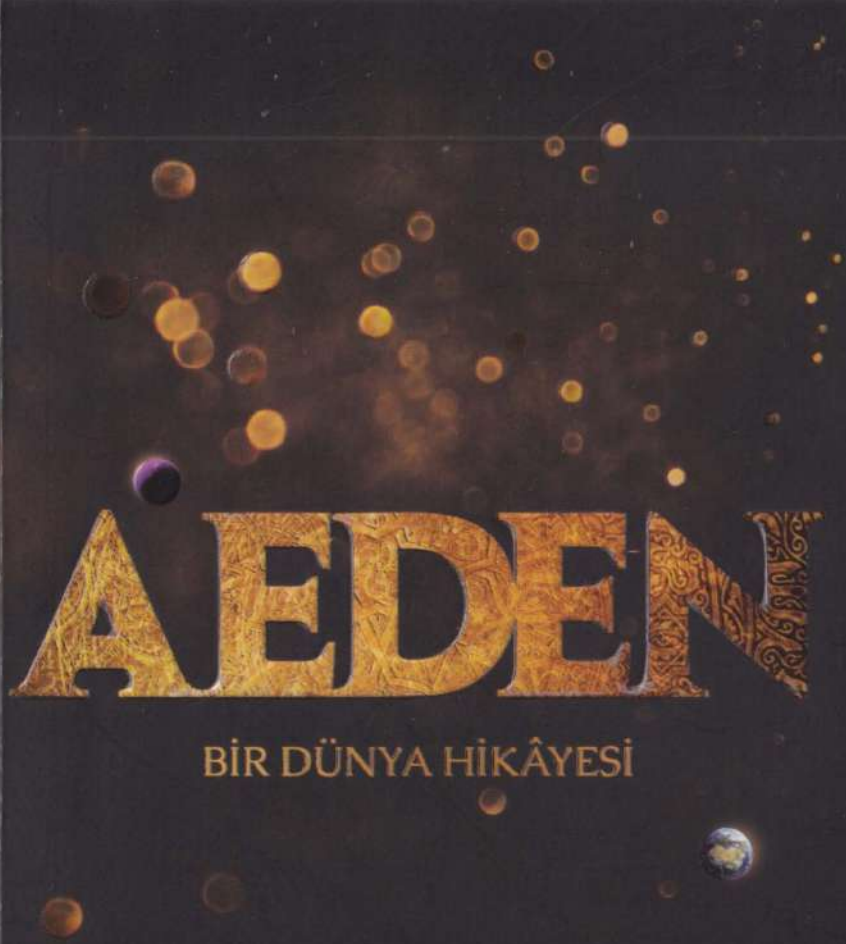
DESTEK

AEDEN

AKİLAH
azra kohen

DESTEK @ EDEBİYAT

200.000 ADET

AKİLAH
azra kohen

DESTEK

DESTEK @ EDEBİYAT

GERÇEĞİN MASALIDIR AEDEN

Geri dönmüyorlardı!
Artık niye Dünya'da olduklarını biliyorlardı.
Yaşam enerjisinin bu şekilde yağmalanmasına izin vermeyeceklerdi, ne pahasına olursa olsun ona sahip çıkacaklardı.
Evrende hata yoktu, tesadüf yoktu!
Nihayet anlamışlardı.
İnsan doğulmaz, insan olunurdu.

Masalla gerçeği ayırt edebilecek okurlara...

www.akilah.co
www.facebook.com/akilahazrakohen
www.instagram.com/azrakohen

₺ 36.00
www.destekyayinlari.com
facebook.com/Destekyayinevi
twitter.com/destekyayinlari
DESTEK yayınları

www.destekdukkan.com
%40 indirimli kitap satış sitesi

ISBN: 978-6053111870

AKİLAH

AEDEN

$\hbar$

DESTEK yayınları

DESTEK YAYINLARI: 734
EDEBİYAT: 199

AEDEN / AKİLAH

Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibi Azra Sarızeybek Kohen'in yazılı izni alınmadan kullanılamaz.
www.akilah.co

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Editör: Funda Acar
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya: Nathalie Barki & Özgür Bacaksız & Yılmaz Şener
Reklam Grafik: Tuğçe Budak

Destek Yayınları: Kasım 2016 (50.000 Adet)
51.-70.Baskı: Aralık 2016
71.-75.Baskı: Şubat 2017
76.-80.Baskı: Mart 2017
81.-100.Baskı: Nisan 2017
101.-110.Baskı: Haziran 2017
111.-125.Baskı: Temmuz 2017
126.-130.Baskı: Ağustos 2017
131.-135.Baskı: Eylül 2017
136.-145.Baskı: Ekim 2017
146.-150.Baskı: Ocak 2018
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-187-0

©Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel.: (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 29652
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2
Zeytinburnu / İstanbul

AKİLAH

azra kohen

AEDEN

ħ

DESTEK yayınları

Hypatia'nın anısına...

Her kitap bir okyanustur fikrimce.

Günlerce derinlerine dalıp keşfe çıkmak isteyeceğiniz ya da kıyısından bile geçmek istemeyeceğiniz okyanuslar gibi kitaplar da.

Milyonlarca harfi, yüz binlerce kelimeyi bir araya getirip okyanuslar oluşturmak, manaları derinlerden çekip, tüm basınca rağmen yüzeye çıkarmaya çalışmak...

Benim en büyük okyanusum oldu Aeden. Umarım okuyunca anlayacaksınız neden.

Duyguların dört mevsiminde, Aeden'in en derinlerinden vurgun yemeden çıkabildiysem aldığım desteğin gücündendir bu.

Çünkü öncelikle sizi her şeyden ayıran, sakınan bir kalkanınız olmalı, en çok da kendinizden korumalı. Çünkü önyargılardan, sabitlenmeye meyilli fikirlerden korunmadan keşfe çıkamaz ki insan. Benim daimi kalkanımdır eşim. Hep yanımda, tenim gibi... bambaşka olsa da hissi hep kendim gibi.

Sonra o derinliğin sarhoşluğuna dikkat etmeli insan. Gerektiğinde elini size uzatacak birileri yoksa yakınınızda, yanı başınızda, derinlik sarhoşluğunda kaybolur ruhunuz ve keşfettiğiniz gerçeklerin asitli duygularında erirsiniz, işte tam o anlarda kayboluşumun kıyısında Nathalie vardı hep yanımda, daima yanı başımda.

Ama cesaretliyseniz, kimsenin inmediği yerlere inmeyi seçtiyseniz o zaman sağlam partnerler seçmelisiniz. Ne olursa olsun sizinle dalmaya devam edecek, en nefessiz zamanlarınızda size nefes verecek, gerekirse sizi yüzeye çekecek ve Funda'ydı benim partnerim. Okyanusun her mevsiminde onunla en derinlere inmek, kocaman bir nefesin içinde, güvenle gezinebilmekti. Eşsizdi.

Derine dalmak için nedenlere ihtiyacınız var. En büyük nedenim oğlum, hayatımın ilhamı... evrenin en gelişmiş teknolojisinden, o küçücük, narin ama her şeyden daha güçlü yüreğinden besledi beni hep. Oksijenimdi.

Ve bekleyenleriniz olmalı. Derinlerden çıkmanızı, onlara kavuşmanızı bekleyenler, yanı başınızda, kalbinizin en yakınında sabırla beklemeliler sizi, annemler ve babam gibi... ve daima bilmeliler. Benim için çok önemliler.

Nefesiniz olmalı. Ne kadar derine inerseniz inin sizden asla vazgeçmeyen, gerekirse bir nefeste yanınıza gelebilen... en büyük nefesim, abim... Değerlim.

Sevdikleriniz olmalı, geri dönmek için sabırsızlandığınız. Dalışın keyfi ne olursa olsun, yaza doğan güneşin duygusunu bir tek onlarda bulduğunuz yeğenlerim ve canım kardeşim... "Cin geldim."

Desteğiniz olmalı, sakın dalma diyenleri susturup, keşfinizi merakla bekleyenleriniz... Yelda ve Devrim... En büyük Destek'imsiniz.

Ve nihayet, MUTLAKA şahitleriniz olmalı, keşfettiğiniz ne olursa olsun, o keşfe anlamını verecek, sizi daha nice dalışlara gönderecek... Aynı kaynaktan geldiğiniz, nefes dolusu bir coşkuyla BİZ diyebildiğiniz... Bir gün bu gezegeni birlikte cennete çevirebilecekleriniz.

Minnettarım çünkü benimlesiniz.

Önyargı düşüncenin en büyük hastalığıdır.

$\hbar$

Plank constant
6.626176×10^{-34} joule-seconds

$$\hbar = \frac{h}{2\pi}$$

$\hbar$

Romandaki kurgu masal gibi gelebilir.
Ama o kurgu:
Gerçeklerin kelime kelime örülmüş halidir!

Masalla gerçeği ayırt edebilecek olan okurlara...

BÖLÜM I

Her şeyin başladığı gün... Sabah...

-1-

Sonje...

"Babam bir çiftçidir. Gezegenimizdeki en iyi çiftçi. Daha önce hiç görmediği bir meyve ya da sebzenin, kısacası topraktan yetişen her şeyin olgunluğa ulaşabilmesi için neye, ne kadar ve ne zaman ihtiyacı olduğunu bir ısırıkta anlar. Gezegenimizdeki en iyi yetiştiricidir. Caguala'yı[1] kendi ortamının dışında yetiştirebilen tek kişidir. Babam aynı zamanda doktordur, mikrobiyolog, kimyager, mühendis, öğretmen, su bilimcisi ve her şeyi sentezleyebilen usta bir simyacıdır. Yapamadığı tek şey iyi yemek pişirmektir. Yapamadığından değil aslında, yiyecekleri, çiğ yenmesi gerektiğine inandığından pişirmez. Annemle tartıştıkları tek konudur bu. Annem pişirmenin önemli olduğunu, bazı yiyeceklerin uğradıkları kimyasal reaksiyonlarla çok daha lezzetli ve hazmı kolay hale geldiğini, bedenin öğütüm için harcadığı enerji-

1. Caguala: Manor galaksisinin tek gezegeni Caju'da yetişen, bir su meyvesi. Görüntüsü golf topu büyüklüğünde şeffaf bir su damlasına benzer ve asitli bir suyun içinde yetişir. Dışındaki şeffaf nano zarla yutularak yenir ve yenildikten 21 saniye sonra sinir sistemine yayılan bir tat verir. Zarı çok ince olmasına karşın titanyum dışındaki birçok maddenin kesemeyeceği dayanıklılıktadır. Sinir sisteminin yenilenmesini sağlasa da insanlar için 4 taneden fazla yenmesi tehlikelidir. Protein bazlı organik dokuları eriten asitli bir suda yetişir.

nin azaldığını söyler durur. Babamsa lezzete verilen önemin aslında basit bir gelişim problemi olduğunu, organizma geliştikçe zamanla önemsizleşeceğini savunur. Babam keşifçi annemse uygulamacıdır. Sanırım tekinin başlattığını diğeri devam ettirebildiği için de birbirlerine yararlı ve hayata katkıdalar."

Sonje aniden başını kaldırdı, parmağından deftere akan ışık kesildi. Şüpheyle baktı odaya... Bir şey hissetmişti ama odada kimse yoktu. Gözlerini odada gezdirirken burnundan derin bir nefes alıp havayı kokladı... Neyse ki o garip çamur kokusu yoktu! Demek ki Numi etrafta değildi. Ama yine de Numi'ye bağlandı... Cevap alamadı.

Cevap vermemesi tuhaftı. Yine neyin peşindeydi tuhaf kız?!

Aniden kafasını tavana kaldırdı, tavanı oluşturan kalın ağaç dallarının arasında gezdirdi gözlerini... Gerçi dal aralıklarına saklanabilecek kadar da küçük değildi artık Numi'nin bedeni. Odada kimsenin olmadığından iyice emin olduktan sonra defterine döndü tekrar. Canı sıkıldı, bu deftere daha ne yazsındı! Dört yılda topu topu bir paragraf olmuştu. İçindeki sıkıntı büyürken deftere işleyeceği bir sonraki kelimeyi düşünmeye başlayacaktı ama adını koyamadığı bir tuhaflık sanki geziniyordu üzerinde, yine etrafına bakındı... Kalktı. Öne doğru yaklaşıp yine Numi'yi yakalamak umuduyla kafasını aniden uzattı. İyice uzandı, pencereye şeklini veren kalın dalların dışında da kimse yoktu. Annesi Surza bahçede yaşam ağacının önünde bataklıktan getirdiği yosunları ayıklıyordu, babası da uzakta tarlada tohumlamadaydı. Güneş Aeden'in her köşesine değercesine yükselmişti ve okyanusa kaydı bakışı Sonje'nin, suya kavuşmak için sabırsızlandı. O sabırsızlığın içinde kardeşi "Jax nerde?" diye düşünürken tam ona bağlanacaktı ki odanın dışından bir ses geldi, işte bu kesin Numi'ydi! Parmaklarının ucunda sessiz bir aceleyle kapıya yöneldi, yaklaşırken yavaş-

ladı, bu sefer Numi'yi kesin yakalayacaktı! Artık o tuhaf numaralarının hepsi tanıdıktı. Ani bir adım attı dışarı ama kimse yoktu!

"Numi!" diye seslendi. Dalların oluşturduğu merdivenden iki basamak indi, dönüp deftere yazmaya devam etmeliydi ama yazacak tek bir kelime daha aklına gelmiyordu. İnsanın bu kadar sürprizsiz bir yaşamı olunca yazmak da anlamsızlaşıyordu. Belki Niaka'nın dünkü doğumunu yazabilirdi, son 70 yılda deneyimlediği tek kayda değer olay buydu, Numi'nin Aeden'e getirilmesini saymazsak... ama kayda değer miydi ki?

-2-

Ehlilsiz merak!

Tavanla dal arasında saklandığı yerde, sadece kendisi kadar zayıf ve esnek birinin girebileceği boşluktan yavaşça kafasını uzattı Numi, nefesini tutarak Sonje'nin odadan çıkmasını izledi. Bu sefer kokusunu alamamıştı Sonje, çamur yerine yosuna geçmek iyi fikirdi, üstelik ikisi de kahverengiydi. Ve hemen masanın üstünde duran deftere odakladı kocaman gözlerini. Eline bulaşmış yosunu bedenine sardığı kumaşa silip avucunu temizledi ve aralıktan daha da sıyrılıp dallara ustaca tutunarak sessizce tavandan masanın hizasına ilerledi. O sırada dala takılan kumaşın yırtılma sesiyle durakladı, gözlerini sıkıca kapayıp hayata, Sonje'nin sesi duymamış olmasını diledi. Gözlerini açıp kapıya odaklandı... Sonje şükürler olsun ki geri gelmemişti. Vücudunun cılızlığını kamufle etmek için bedenine doladığı örtüyü bugün biraz daha kalın sarmıştı, ne salaktı! Dallara takılabilecek kısımlarını sessizce toparladı. Ve dikkatle tavana asılarak masaya yaklaştı.

Sonje'nin Bilgi Defteri masanın üstünde, üstelik açık duruyordu! İnanılır gibi değildi, Sonje kapatmadan kalkmıştı.

"Nihayet!" diye düşünürken içindeki heyecanı dizginleyip ayaklarını geçirdiği daldan bedenini baş aşağı sarkıtıp tehlikeli bir hayvana yaklaşır gibi yüzünü uzattı masanın üstündeki deftere, bedenindeki yosunu bulaştırmamak için değmemeye dikkat ederek okudu, okudukça gözleri daha da hayretle açıldı. Dört yıldır merakla Sonje'nin buraya ne yazdığının peşindeydi ve bunca zamandır kendisinden saklanan bu defterde sadece bu kadar mı satır vardı?!

Sonje odaya aniden girmese, tavandan sarkan kumaş topağı içindeki bedenin hayretinden silkelenip Numi'ye doğru atılmasa, defteri eline alıp emin olacaktı Numi yazılan bu birkaç satırdan daha fazlası olmadığına ama Sonje bir hamlede masanın yanına sıçrayınca kendini yukarı çekti ve tavanı saran dallardan kayıp pencereye ancak ulaşabildi. Bedenine sarılan kumaşın ucunu Sonje'nin elinden çekip kurtarması ve dışarı çıkıp kaybolması sadece saniyelerini aldı. Belki artık büyüdüğü için o kadar da fark edilmez değildi ama eskisinden çok daha hızlıydı.

Numi'nin geride bıraktığı kahverengi yapışkan ize bakıp dişlerini sıktı Sonje! Belinde sarılı olan havluyu çekip etrafa bulaşan lekeleri silerken niye o tuhaf çamur kokusunu almadığını anlamıştı. Lekelenmiş havluyu burnuna götürüp dikkatle kokladı. Çamurdan yosuna geçmişti Numi, artık bu kokuya da dikkat kesilmeliydi. Defterini alıp kolundaki banda takarken Numi'nin okumaya vakti olmamıştı diye düşünüp rahatlayacaktı ki Numi ona bağlandı:

"Babam bir çiftçidir. Gezegenimizdeki en iyi çiftçi ha!? 4 yıldır sadece bunu mu yazdın Sonika!? Şimdi anlıyorum defterini neden sakladığını."

Numi'nin gülerken çıkardığı o tuhaf homurtular dışardan duyulurken Sonje sesi susturmak istercesine bir an gözlerini sıkıca kapattı, dişlerini sıktı ama o kadar kızmıştı ki sonunda dayanamayıp haykırdı: "Ehlilsiz merak!"

Kaşlarını çatarak sıktığı dişlerinin arasından "Sonika!" diye fısıldadı tiksintiyle, nefret ediyordu artık kendisine Sonika demesinden! 20 yıl önce suratında bir tebessüme dönüşebilen bu kelime Numi büyüyüp Aeden'in en rahatsız edici ehlilsiz merakına dönüşünce nasıl da sinir bozucu bir ses haline gelmişti! Kapattı gözlerini, içinde büyüyen öfke zehrini dışarı atarcasına nefesini verdi. Gözleri kapalı ve çırılçıplak odanın içinde dikildi bir an, annesine bağlanıp şikâyet etmeyi düşündü ama konu defterine gelince bu kadar az yazdığının ortaya çıkması hoş olmazdı. Zaten bıkmıştı Numi'yi şikâyet etmekten, o kadar ki ortalığı karıştıran, tuzaklar kuran o olsa da her şikâyette sanki mızmız kendisiymiş izlenimi oluşuyordu. Daha dün Niaka'nın doğumunda yaptıkları yetmezmiş gibi utanmadan bugün odasına sızabilmişti. Gözlerini açarken sıktığını ancak o an fark ettiği yumruklarını da açtı.

Dişlerini de nihayet gevşettiğinde kararlı bağlandı Numi'ye, "Okuduğunun bu kadarını bile hatırlaman mucize! Bedenini yapış yapış yosuna bulayacak tuhaflıkta, kumaşlara dolanmış birinin başkasını herhangi bir konuda eleştirmesi çok komik! Senin kadar ilkel olsaydım şimdi senin bu haline homurtularla gülerdim Numi! İyileşmen dileğiyle" diye düşündürdü ve bağlantıyı kesti.

İlkelleştiriyordu bu kız onu! Bağlantıyı keser kesmez sinirden dikleşen kasları gevşedi, onu aşağıladığı için hissettiği anlık pişmanlığı Numi'nin bunu hak ettiğini haykıran bıkkınlığı bastırdı. Üstüne beyaz tişörtünü geçirip altına pantolonunu giyerken fikrini telepatiye kapadı, kolundaki bantta sabitlenmiş defterini iyice sıkıp odadan çıktı.

-3-

... çıkarları için fırsat oluşturmaya çalışanlar
sonunda mutlaka hırpalanırlardı.

Bağlantıları kesilmişti ama Sonje'nin kelimeleri beyninin her nöronuna aşağılamasını bağırırcasına akmaya devam ediyordu. Zihnindeki yankıyı susturmak istercesine kapattı gözlerini Numi ama zihni Sonje'nin sesiyle haykırmaya devam etti:

"Senin kadar ilkel olsaydım şimdi senin bu haline homurtularla gülerdim Numi! İyileşmen dileğiyle."

Zihninde haykıran "aşağılanmanın hiddeti ile her zamankinden hızlı çıktı Numi evlerinin duvarlarını oluşturan Midal'ın dallarını. En tepeye tırmandı ve en uçtaki taze dala çekti bedenini. Dalın tazeliğinin kendi bedeninin ağırlığını taşımakta zorlanan esnekliğini fark etse de umursamadı, esnekliği zorlarcasına bedeninin ağırlığını verip dalı hafif hafif salladı. Rahatlamak için hep çıktığı bu yer, izlerken huzur bulduğu bu taze dalların varlığı şimdi ona kendi zayıflığını hatırlattı. Daldan gelen çıtırtıyı umursamadı. Ne olacaktı ki bu dal bedenini taşımasaydı, çarpacağı yer Sonje'nin kelimelerinden daha fazla acıtamazdı!

Başını silkeledi ama hissettiği aşağılanma silkelenip gitmedi. Aldığı derin nefesi verirken ağacın ta aşağıdaki köklerine kaydı gözleri, evlerini oluşturan dört Midal'ın kökleri yerin derinliklerinden gökyüzüne doğru uzanmış, güneşi yakalamak için sanki yarışırcasına birbirine dolanmıştı. Bu halleriyle nasıl da sağlam, yaşam dolu bir yuva oluşturmuşlardı. Gözleri dalın en ucundaki filize kayarken oturduğu taze daldan nihayet çekti ağırlaşan bedenini ve sağlama aldı kendini. O taze filiz zamanla beslenip bu narinliğinden kurtulacak, Midal'ın köklerine yakışır dayanıklılık-

ta ve asla vazgeçmeyen bir azimde gökyüzüne uzanmaya devam edecekti. Bu kadar narin olan bir şeyin zamanla bu kadar sağlam olabilmesi ne kadar güven vericiydi. Umut hissetti Numi. Dalın en ucundaki filize uzanıp dikkatle parmağının ucuyla dokunurken dudaklarını yaklaştırdı. Baruh Baba'nın yaptığı gibi nefesinin filize değmesine özen göstererek mırıldandı:

"Çi'den gel, Çi'ye dön. Potansiyeline doğ, kaderinin efendisi ol. Olmaktan, doğmaktan, dönüşmekten yoksunma."

Kendisi gibiydi belki bu filiz, dayanıksız, cılız, açık renkliydi şimdi, ama zamanla olgunlaşacak, kendini aşacaktı. Bir insan ailesinin isteyebileceği en güzel yuvanın bir katını daha kucaklayacak ve bir gün mutlaka içinde yaşam barındıracak dayanıklılığa kavuşacaktı. Parmağı filizden kaydı, ellerini dala kenetlerken ağaçlar ve insanlar diye düşündü, ancak birlikteyken insanlık vardı... Anlam vardı. Eliyle kavradığı güçlü dalın çok gerisinde, ta aşağıda yoldaki harekete kaydı gözleri, sinirli adımlarla evden çıkan Sonje'yi görür görmez otomatikman geri çekti bedenini, saklandı. Ondan saklanmak onu izleyebilmenin tek çaresiydi.

Sonje'nin beyazlar giymiş uzaklaşmasını izlerken izlemekten böylesine keyif aldığı, hatta tuhaf bir ihtiyaç hissettiği ve belki de kendisine yardım edebilecek tek kişinin kendisinden bu denli rahatsız olmasının sıkıntısı tüm bedenine yayıldı. Farklı iki gezegenin insanlarıydılar, o kadar farklıydılar ki birinin iltifatı diğerinin hakareti, birinin ilgisi diğerinin sıkıntısıydı.

İki gözünün arasında, burnunun gerisinde, nefes alırken sızlayan o yerde, birikmek üzere olan ve çıkmak için gözlerine hücum etmeye hazır yaşları engellercesine kasılan mimikleri birbiriyle çarpıştı. Sonje'ye bakarken tuttu kendini Numi, kaşları daha da çatıldı ama ağlamayacaktı! İçindeki ilkelliğin dışarı sızmasına izin vermeyecekti... ve nihayet savaşını kazandı, gözünde toplanan

yaş akamadı. Duygular gözlerinden geri çekilirken evin arka dallarından sıçrayarak aşağıya inmeye başladı, Bilgi Defteri'ne bakıp eline koz geçirmeye çalışması yanlıştı. Onun odasına bir daha izinsiz girmeyeceğinin de sözünü yine tutmamıştı... Tutamamıştı. Surza'nın dediği gibi çıkarları için fırsat oluşturmaya çalışanlar sonunda mutlaka hırpalanırlardı! Hak etmişti ve hırpalanmıştı. Ve şimdi Sonje'nin içindeki öfke büyümeden, yine o aşılması zor duvarlara dönüşmeden onunla konuşmak zorundaydı, onun yardımı Usta'ya gidişin tek yoluydu.

-4-

Zaten bir insan, yaşamın ana kaynağı sudan nasıl korkabilirdi!

Durdu Sonje, ileride yosun ayıklayan annesine bir adım daha yaklaşsa kesin öfkesini hissedecekti Surza ve başlayacaktı her zamanki nutkuna. Zaten öfkenin, anlamı yok eden bir hal olduğunu biliyordu ki Sonje, öfkedeyken üretilen düşüncenin negatife kanal olduğunu da biliyordu ve daha önce bin kere dinlediği nutku şimdi 1 saat daha dinleyecek sabırda hiç değildi, çünkü bıkmıştı Numi'nin bitmeyen tacizlerinden! Sürekli kendisini takip eden, saklandığı köşelerden izleyen, her şeye karışan, kafasına estiği gibi merak eden, merakını bir türlü ehlilleştiremeyen, ehlilsiz merakıyla her konuya dalan, sonra derine inmeden yorulup konudan uzaklaşan, her yere tırmanan, sürekli yiyen ama bir türlü doymayan, tuhaf kumaşlara, yosunlara, çamurlara bulanıp aralıksız peşine takılan... her halinden bıkmıştı! İlkelliğin abidesi gibiydi Numi! Hele şu son 20 yıl gerçekten de çekilmezdi!

Geçen gün yere bırakılmış kumaş yığınını almak için uzandı-

ğında yığının içinden aniden yükselen Numi'nin tepkisi geldi aklına; nasıl da saatlerce gülmüştü Sonje'nin sıçrayışına! Dişlerini gösterip homurdanarak çıkardığı o tuhaf seslerle eğlenen hali yetmezmiş gibi bir de problemlerine ağlaması dayanılır gibi değildi! Hangi insan, hayatın problemlerle bizi eğittiğini ve problemlerle yüzleşerek ancak gelişebildiğimizi anlamak yerine böylesine çaresizlikte mızıklanmayı seçerdi ki!

Güneşte derisi hemen kızaran ya da toprak rengindeki gözleri sürekli sulanan... İşte her şeyiyle tuhaftı Numi!

Laftan anlamayan, anlamış gibi yapıp istediğini yapan, sözünü asla tutmayan, kontrol edilmesi zor bir şeydi. Rahatsız edici, insansı bir hayvan gibi. Numi'ye duyduğu öfkesi yükseldikçe yükseldi.

Ve aniden geriye döndüğünde işte yine dibindeydi! Toprağın rengine bulanmış boyalı suratının ortasındaki kocaman gözlerini, kırpmadan Sonje'ye dikmişti!

Dişlerini sıktı Sonje, içindeki kızgınlığı ifade edecek birkaç kelime düşündürecekti ona ama karşısındaki Numi'ydi, daha önce yüzlerce kere düşündürdüğü bu kelimelerin anlaşılmadığına artık emindi. Onun iflah olması sanki mümkün değildi. Ne olursa olsun o Numilik yapmaya devam edecekti.

Ateşe gaz atmışçasına içinde harlayan öfkeyle bir an baktı ona ama konuşmadı, tuttu kendini, Numi'nin bağlanmak için izin isteyen suçluluk duygusu yüklenmiş kocaman gözlerinden çekti bakışlarını, edeceği özürleri, şaka yapmış olmasını falan artık dinlemeyecekti, yıllardır dinlemişti ama hiçbir şey değişmemişti! Sözde şakalar giderek artmış, güya tesadüfi takipler sıklaşmış, rahatsız edişler aralıksızlaşmıştı.

Hızla onu geçip gitti.

Okyanusa gidecekti, Saluun'u görmek iyi gelecekti. Her şeyi paylaşabildiği tek canlının bir balina olması ne şanstı! Çünkü şü-

kürler olsun ki Numi'nin ulaşamayacağı bir yerde yaşıyordu Saluun, okyanusun yüzlerce metre derininde. Numi'nin asla giremediği o muhteşem suyun içinde! Zaten bir insan, yaşamın ana kaynağı sudan nasıl korkabilirdi! Bu kızın tuhaflığı işte bu dereceydi!

Adımlarını attıkça Numi'den uzaklaşan bedeninin mesafesinde aklı rahatladı, öfkesi hafifledi.

Nihayet falezin kıyısına vardığında, Saluun'un derinlerde onu karşılayacağını bilmek huzur vericiydi. Seri bir şekilde üstündekileri çıkarıp yere bıraktı. Koştu, bir hamlede falezden havaya sıçradı, havada bir an yükselen bedeni bükülüp hedef almış bir ok gibi suya yöneldiğinde zaten hedefe varmasına sadece saniyeler kalmıştı...

Keşke hep derinlerde kalsaydı.

-5-

"İçinde Çi bulunan her şey kişi olma hakkına sahiptir."

Sonje'nin çıplak, bronzun her tonunda parlayan esmer bedeni uzun bir sıçrayışla önce havada yükseldi, sonra bir ok gibi uçurumun dibine inip suyla buluştu. Gözünü kırpmadan onu izledi Numi, geride –saklandığı yerde– kendini yapayalnız hissederken. Aklının en dokunulmaz köşesinde biriktirdiği bu anlar, herkesten gizlediği, düşüncesine asla getirmediği duygularının bataklığıydı... Sonje'nin hallerinin krallığı.

Niye böyle oluyordu hep!

Daha doğrusu niye hep onu rahatsız ediyordu!?

Çocukken bu kadar kızmıyordu Sonje ama artık bir an bile tahammülü yoktu! Yükselen güneşin ısısı, bedenini saran kumaşta iyice hissettirince kendini, boynundaki kumaşı serinlemek için

açtı ve kurudukça yer yer dökülmüş yosunun altından bembeyaz parlayan ellerine, tenine baktı, açılan yerleri hemen yosunla kapamak istedi ama aslında asıl istediği normal olabilmekti!

Telepatide bu kadar kötü olmasının teninin bu tuhaf beyaz görünümüyle kesin bir alakası vardı diye düşünürken sıcağa rağmen kumaşı yine doladı boynuna, Sonje'nin kelimeleri yine geldi aklına: "İyileşmen dileğiyle."

İnsan kendinden iyileşebilir miydi?

Sonje suyun derinlerinden Saluun'la birlikte yüzeye çıktığında fark edilmemek için hemen birkaç adım geri çekildi Numi. Çekildiği köşeden Sonje'nin Saluun'un sırtında, suyun üstünde sıçramasını izledi, yaklaştıkça uzaklaşan bir hayal gibi... Onun mükemmelliği kendi âcizliğinin aynasıydı sanki.

Aynı rahimden çıkmadıkları için miydi hissettiği bu yabancılık yoksa görüntüsünün Sonje'de yarattığı yadırgamadan mı kaynaklıydı, Sonje'nin görüntüsünün kendisinde yarattığı teslimiyetten mi ya da farklı gezegenlerin varlıkları olmalarından mı... en çok kabul görmek istediğin kişi tarafından kabul görmemenin sancısından mı?... Bilmiyordu ama keşke gözleri yerine derisi kahverengi olsaydı o zaman Sonje onu sevebilirdi, belki.

Sonje'nin gözlerinin yeşili Aeden'in o korkunç okyanusunun suyuyla birleşince hızla arkasını döndü. Aklında gezinen yüzlerce soruyu sustururcasına çatılan kaşları iyice gerilirken ateş bulaşmış bu saçlarının tuhaf renginden kafasını tıraşlayarak kurtulmak istediği zaman geldi aklına. 4 sene önceki o anın tüm duyguları taptaze yükseldi yüreğinde. Aklına gelen o iğrenç anıdan uzaklaşırcasına adımları hızlandı. Ama kaçamadı, kafasının kel beyazlığının şokunu Sonje'nin yaşamın renklerini barındıran gözlerinde görmenin ıstırabı yayıldı yine içine. Geçmiş duygularının bir türlü geçmeyen ıstırabıyla durdu, falezden yeterince uzaklaşmıştı, dü-

şünceyi kafasından atmak istercesine gözlerini sıkıca kapadı ama Numi'nin beyazlığı karşısında hayrete düşmüş Sonje'nin yıllar önceki ifadesi silinmedi aklından, tüm mimiklerini kasıp aklının içinde sıkışan o ıstırabı içinden atarcasına derin bir nefes verdi...

Ne yapsa kurtulamıyordu, bu durumdan, bu duygudan... görüntüsünden, kendisinden... Sonje'nin hayal kırıklığıyla dolu o bakışından! Gözlerini açtı ve o ıstıraptan kaçarcasına hızla koşmaya başladı, keşke koşup kaçabilseydik değiştirmek istediklerimizden diye düşünürken Baruh Baba'nın sürekli söylediği söz geldi aklına:

"İçinde Çi bulunan her şey kişi olma hakkına sahiptir!"

Hissettiği üzüntü kızgınlığa dönüştü, kaçtığı ıstırapsa sorulması gereken hesaba. Nasıl göründüğünün ne önemi vardı?! Evrimleşen bir ruh için önemi olmamalıydı! Çünkü Çi fışkırıyordu içinden! Bu yeterli olmalıydı!

Durdu Numi ve hissettiği acının hesabını sorarcasına geri dönüp okyanusa bir anda haykırdı: "Evrimsiz Sonje!"

Yere vurdu ayağını. Boynundaki örtünün bir parçasını çekip sinirle yere fırlattı. Varlıkları şekilleriyle yargılayan biri nasıl hakiki insan olabilirdi! İstediği kadar güzel olsundu! Telepatide usta olsundu! Baktığında insana huzur veren su yeşili gözleri olsun, dokunmamak için zor tutacağın bronz teni olsundu! Hakiki insan dediğin yargılamayan, anlayan demek değil miydi! Sonje sahip olduğu bedene rağmen hakiki insan falan değildi! Hakiki bir saygısızdı!

Geride bırakmak istediği o ıstırabın üzerine üzerine yürürcesine ayağını yere vura vura adımladı ama birkaç adımdan fazla ilerleyemedi çünkü hissettiği eksiklikle, daha doğrusu Sonje'nin ona hissettirdiği eksiklikle yüzleşmek kendiyle çarpışmak gibiydi, içindeki eksikliği kaynağına yani Sonje'ye iade etmek isterken birikmiş öfkenin yüreğinden taşan çaresizliği ile geri dönüp yürümeye başladı yine.

Sonje'yi fazla büyütüyordu kafasında, kesindi. Sonunda zamanının çoğunu bir balinayla geçiren biriydi o! Daha da hızlı yürümeye başladı ama hızlanması işe yaramadı, ağaç evlerinin tepesinde ilkelliğine karşı kazandığı savaşı şimdi kaybetmişti, yaşlar gözlerine yine hücumdaydı, koşmaya başladı.

Koşmasının hızıyla yüzüne çarpan rüzgâr gözyaşlarını yanaklarından koparırken yenilgiyi kabul etmeyip daha da hızlandı Numi ama yetmedi, haksızlık duygusu büyüdükçe büyüdü içinde ve yine kelimelere dönüştü: "Evrimsiz Sonje!"

Ama ne kadar bağırırsa bağırsın, kendini ikna edemiyordu. Çünkü içi ona aslında evrimsiz olanın kendisi olduğunu fısıldıyordu, bir türlü merakını ehlilleştiremeyip sürekli onun peşine takılan, aklını ondan alamayan kimdi?!

Gözlerini ondan ayıramayan kimdi!

Sabah uyandığı o ilk anda bile hemen onu görmek isteyen kimdi!

Sonje'nin düşüncesinden kaçarken sanki kendi evrimsizliğiyle yüzleşmeye koşar gibi hissetti aniden ve durdu nefes nefese, gözyaşlarını silerken bir an göğüslerine dokundu, artık koşmak bile zor olmuştu, Surza'nın bahsettiği o tuhaf askıları takmanın vakti gelmişti, arkasına baktı, kimse yoktu... Zaten daima kimse yoktu...

Bir varlığın kendi varoluş şekline duyduğu sancı en ağırıydı.

Durduğu yerde derin nefeslerle kalbinin hızlanan ritmini düzeltirken sildi geri kalan gözyaşlarını, yine çatılmıştı kaşları, kendine birinci kez hatırlatırcasına mırıldandı: "İçinde Çi bulunan her şey kişi olma hakkına sahiptir!"

Ama ne kadar söylerse söylesin hissettiği aşağılık kompleksine artık yetmiyordu bu cümle, içindeki boşluğun ağırlığını hafifletmiyor, fırtınayı dindirmiyordu. Kelimelerin ruhtaki fırtınaları dindirmesi için önce anlamlarını bedene indirmeleri gerekirdi

ama Numi henüz bunu bilmiyordu. Sadece ses olan bu kelimeleri tekrarlayıp duruyordu. Ama diğer günlerden daha yoğun bir hüzün vardı bu sefer kalbinde. Daha önceki tartışmalarından daha derin bir his, daha kalıcı bir anlaşmazlığın ilk defa filizlenen tohumu gibiydi, ne kadar derinde olursa olsun büyümekteydi. Besinini duygulardan alan bir tohum engellenemezdi.

Tekrar yürümeye başlarken boynundaki örtünün yamuk bir şekilde sarkan parçasını da çekip attı. Katman katman örtülerin altına saklamaya çalışsa da kendi varlığı aslında tüm beceriksizliğiyle ortadaydı.

Baraba[2] Vadisi'nin yoluna girdiğinde artık Sonje'den asla yardım isteyemeyeceğine karar verdi, daha önce de birkaç kez vermişti bu kararı ama bu kez kesindi! Belki de hissettiği bu kesinlikti hüznünün kaynağı, belki de Sonje'den başka kimseden yardım isteyemeyecek olmanın verdiği ıstırap... belki de ona yaklaşmayı bu kadar isterken onun kendisinden uzak durmayı bu kadar istiyor olması... yine bilemedi. Nedeni ne olursa olsun tek bir gerçek vardı, hayat ıstıraptı.

Surza'ya ve Baruh Baba'ya da daha fazla soramazdı. Ne zaman konu açılsa "Zamanı gelince" deyip kapatıyorlardı konuyu. Jax da yardım edemeyecek kadar küçüktü, okyanusu onunla geçmesi imkânsızdı! Onu riske atma düşüncesi bile canını yaktı, suratını buruşturup düşünceyi aklından attı. Çok seviyordu onları... Sonje hariç!...

Ama doğru değildi bu, kızgınlığı nefrete çevirmek için verilen emeğin ürünüydü Sonje'ye hissetmeye çalıştığı sevgisizlik ama her defasında haklı çıkmıştı Surza: İnsan, sevdiği birine duyduğu öfkeyi nefrete çevirmeye çalıştığında, altında ezileceği bir yük alırdı sanki sırtına.

2. Baraba: Ucuna dolan nektarla balon gibi şişen ve olgunlaştığında ses dalgalarının etkisiyle patlayan bir meyve. Kabulaların ana besin kaynağı.

Baraba Vadisi'ne geldiğinde sırtında taşıdığı o dev yükle adımları iyice yavaşlamıştı. Sırtındaki yüke vururcasına bir adım ötedeki Baraba dalına tekmeyi geçirdi! Ne ilk patlayan Baraba'nın tüm vadideki diğer Barabaların patlamasını tetiklemesini, ne Baraba nektarının tüm kıvamı ve kokusuyla etrafa saçılıp her tarafına bulaşmasını, ne de o nektara gelecek Kabulaların öldürücü zehrini önemsedi. Örtüsünü ağzına çekip kendini asla tamamlanmayacak bir yarımlıkta hissederek, her adımda etrafında patlayan Barabaların nektarından ıslanmaya aldırış etmeden yürüdü Numi Baraba Vadisi'nde. Her yanı mor Baraba nektarına bulanmıştı. Örtüyü indirdi ve gözyaşlarıyla yüzünde yer yer silinmiş toprak rengindeki yosunların açıkta bıraktığı beyaz tenine değen güneşin, krem sürmezse, kızartan etkisini hissetmeye başladığında dişlerini sıktı. Cebinden çıkardığı kremini yüzüne sürerken yine kendi güçsüzlüğüyle yüzleşti. Nasıl bir canlı güneşin ışığına bu kadar dayanıksız olabilirdi?!

Surza'nın yaptığı bu kremler olmasa, gezegende güneşe dayanıklı olmayan tek şey kendisiydi, bu nasıl bir adaletsizlikti! Sonje hakiki insan olmak için egzersizler yaparken kendisi sanki insan bile değildi! Adaletsizlikle geçen bir hayat dayanılır gibi değildi!

-6-

... fikrine kazıyacağı etkiden habersiz ilerledi patikada.

Çırılçıplak karaya çıktı Sonje. Islak. Şarj olmuş. Rahatlamış ama yine de bıkkın çünkü okyanusun zengin derinliğinden gündelik yaşamın fakir sığlığına geri dönmek gibiydi karaya çıkmak. Ama öğle yemeğinde evde olması şarttı, diğer gezegen ziyaretleri-

nin artık başlaması için bugün sofrada mutlaka konuyu açacaktı. Sonrasında işlenmeyi bekleyen koca bir tarla vardı.

Islak ellerine toprak alıp sürttü, falezin tepesine tırmanırken kaymayacak kuruluğa gelince elleri birkaç saat önce uçarcasına atladığı o dik falezi tırmanmaya başladı. Yukarı ulaşması dakikasını aldı. Hemen hemen her gün bu dik yamaçtan tırmandığından uçurumun cephesinde patika oluşturmuştu.

Tepeye vardığında birkaç saat önce yerde bıraktığı kıyafetlerini alıp silkeledi, pantolonunu geçirdi, yürürken üstünü giydi. Gölgeye bakıp ne kadar zamanı olduğunu hesaplarken gevşeyen tokasını çekip çıkardı, saçının suyunu sıktı. Saçını tepeden yarım toplayıp eve doğru yürürken yerdeki kumaş parçasını görmese aklına bile gelmezdi Numi, ama Numi'nin vücuduna kat kat doladığı o tuhaf kumaşın bir parçası yerde, önündeydi.

Başında birkaç saniye dikildikten sonra sıkıntıyla aldı kumaşı. Yıllar önce yine böyle yerde bulduğu bir kumaş parçasıyla fark etmişti Numi'nin hayatının tehlikede olduğunu, sıkıntısı bundandı. Kaşları çatıldı Sonje'nin, elinde sıkıca tuttuğu kumaşa bir an bakıp Numi'ye bağlanmayı düşündü ama durdu, son yaşadıkları gerilimden sonra iyice yüz göz olmak istemiyordu, belki bu kumaş parçası bilerek buraya bırakılmıştı. Eve gitmek üzere yürümeye başladı. Eve vardığında onu bulamazsa o zaman ona bağlanacaktı. Telaşlı değil temkinli bir hızdaydı adımları. Eve giden yola doğru yöneldi, ilerledi ama kafasını çevirdiğinde uzakta, geride bıraktığı Baraba Vadisi'ne giden patikanın ucunda çalıya asılmış bir bayrak gibi sallanan bir kumaş parçası daha görünce iyice çatıldı kaşları, geri dönüp Baraba Vadisi'ne giden patikaya girdi. Kumaşı alıp dikkatle inceledi. Numi'ye bağlanmaya karar verdi ama saniyesinde kararını değiştirdi, belki bu kumaş da bir tuzaktı, belki şu çalıların arasından birazdan zıplayıp o tuhaf, saklanıp önüne

atlama hareketlerinden birini yapmak için yine pusudaydı. Endişesi, daha önce birçok kez yaşadığı bıkkınlıkla çakışmaya başladığında –Numi de hâlâ önüne atlamadığında– Baraba Vadisi'ne doğru adımladı Sonje. Orada göreceği şeyin ruhuna bırakacağı izden habersiz patikada ilerledi.

-7-

Kabulalar[3]

Bedenin toprağa, deneyimlerin evrene, ruhun Yüce'ye dönsün. Unutma, ancak bütünün tamamı kadar yalnız, her bir parçası kadar çoksun. Ruhun her daim anlamlarla var olsun.

Ustaca indi Numi dev Divar ağacından. Ve şaşkınlıkla baktı etrafına. Bir saat öncesine kadar mor bir çamurla kaplanan vadinin pırıltılı temizliği inanılır gibi değildi. Patlayan Barabaların nektarından zerre iz, hatta vadiye yayılan tüm nektarı pürüzsüz bir etkiyle toplayan Kabula sürüsünden tek bir vızıltı da kalmamıştı. Tertemiz vadinin ortasına doğru yürürken bir tek Numi mosmor nektar parlıyordu, üzerindeki örtünün katmanları arasına sızan yapış yapış Baraba nektarı içine kadar işlemiş yer yer tenine değmişti. Sakince bedenine dolanmış örtüyü boynundan açıp yürürken, örtüyü Kabulaların temizliğine hazırlamak için

3. Kabula: Toprağın altında koloniler halinde yaşayabilen 1 cm büyüklüğünde bir böcek cinsi. Tehlike anında 85 volt elektrik üretebilirler, uçarken küçük ışıklı bir topa, toprağa girerken kendi etrafında dönmesinden dolayı hortuma benzerler. Kolonilerini inşa etmek için ürettikleri materyal ateşe, suya dayanıklı, esnek ve sadece insan tükürüğüyle eriyebilen bir hammaddeye sahiptir.

yere serdi. Boynu ve omuzları tamamen açıkta kalmıştı ki ilk vızıltıyı duydu. Hareketleri hızlandı, Kabulalar yere serili örtüye üşüştüklerinde aceleyle üstündeki kıyafetleri çıkarıp çırılçıplak kollarını hafifçe iki yana açıp bekledi, Kabulaların Numi'ye üşüşmesi çok da uzun sürmedi.

Düşünceleri dondu Sonje'nin.

Patikanın vadiye ulaştığı o noktadan kıpırdayamadı. Kabulalar tarafından kuşatılmış halde yerden yavaşça 1 metre yükselen bedenin Numi'ye ait olduğunu anlaması anlarını, Kabulaların Numi'yi temizlediklerini anlamasıysa aklını almıştı. Ama kıpırdayamadı. Çünkü en ufak agresif bir harekette Numi'nin hayatı tehlikede olacaktı. Kabulalar, Numi'nin havaya taşıdıkları bedenini, ayaklarından başına doğru yavaşça terk ederken hâlâ kıpırtısızdı Sonje. Onu donduran şey bir tanesi bile öldürücü olan yüzlerce Kabula'nın Numi'nin bedenini tamamen kaplayan görüntüsü değil, yıllardır ilk defa çamursuz, kumaşsız gördüğü Numi'nin çıplaklığının şokuydu...

Çocuk değildi Numi ya da görüntüsü kafa karıştıran tuhaf insansı bir varlık da değildi... artık. Bembeyaz pürüzsüz tenin kapladığı ince ama esneklikle uzamış kasları sağlıkla sarmıştı iskeletini. Ortaya çıkan bembeyaz çıplak ten ve ateş rengi saçlar inanılır gibi değildi. Varlığını ölüme teslim edercesine kıpırtısız, kendini havalandıran öldürücü Kabulaların arasında nasıl böyle durabilirdi, nasıl bu kadar huzurlu görünebilirdi? İnsanüstü bir doğallıkla... güzeldi. İlk defa Numi'nin bir kadın olduğunu düşündü Sonje ve ilk defa bedeninde gözlerini gezdirdi.

İki yana açılmış kollarının ucundaki ince parmaklarının nasıl da yavaşça kıvrıldığını, havalanan ayaklarının parmak uçlarının nasıl da küçük hareketlerle oynadığını, geriye bıraktığı boynunun kendisini temizleyen Kabulalara nasıl da açıldığını, derin ama ya-

vaş aldığı nefesin sivrilen memelerinde yarattığı hareketi izledi... Her an, bir sonraki saniyede başını çevireceğini kendine tekrarlarken gözlerini alamadı ondan, ilk defa Numi'yi fark etti.

Anlar sanki geçmek bilmeyen bir yavaşlıkla ama sanki hiç yaşanmamış kadar hızlı geçtiğinde, Kabulalar Numi'nin saçlarının arasındaki nektarın son kalıntısını da temizleyip onun bedeninden çekildiğinde gözlerini hâlâ Numi'den çekemedi Sonje.

Üzerinde tek bir Baraba hücresi kalmayacak kadar temizlenmişti Numi. Azıcık araladığı kirpiklerinin arasından yine bembeyaz olan tenine bakarken burnunun ucundaki Kabula'yı fark etti, hızla çırptığı kanatlarının ürettiği o küçük ama yüksek elektrik akımı Aeden'in mor güneşinin her tonuna hâkimdi.

Kabulalar çekildiklerinde aniden yere itilen biri gibi havada dönüp ayaklarının üstünde dengesini sağladı ve birkaç saniye kıpırtısız öylece bekledi, Kabulaların ürettiği manyetik alanla havalanan saçlarının inmesini. Saçları tamamen inip son Kabula'nın da uzaklaştığına emin olduktan sonra yıkanmaktan daha iyi olan bu yöntemi uygulamanın keyfinde dikleşti ama bir tuhaflık vardı!

Aniden 500 metre ileriye odaklandı! İleride birisi mi vardı?! Dikkat kesildi...

Hayır, kimse yoktu...

Zaten daima kimse yoktu.

Dodoka yaşlı bedeninden transform olduğundan, Sonje'lerin evine taşınmak zorunda kaldığından beri peşinden gelen kimse kalmamıştı.

Hemen bol katmanlı kıyafetini toplayıp giydi, örtüsünü bedenine doladı. Böylece açıkta kalan azıcık yeri çamura bulamak, bu beyaz, tuhaf tenini insana benzetmek daha kolay olacaktı.

Eve dönmeden önce tüm beyazlığıyla ortaya çıkan cildini tekrar çamurla kamufle etmek için göle, sonra da onu hatırlayarak onurlandırmak için Dodoka'nın ağacına uğradı. Aeden'de bedeninden transform olma vaktin geldiğinde misafirliğinin bittiği beden ya toprağa ya da suya verilirdi. Tercih misafirindi. Dodoka şükürler olsun ki toprağı tercih etmiş ve Hatami ağacını seçmişti. Şimdi üzerinde yükselen Hatami ağacının nasıl da sağlıkla büyüdüğünü ve bir mevsim sonra meyve vereceğini görse gurur duyardı Dodoka. Avuçlarının içini ağacın gövdesine dayayıp dudaklarını bir nefes uzaklığında ağaca yaklaştırıp Dodoka'nın kendisine öğrettiği kelimeleri söyledi: "Bedenin toprağa, deneyimlerin evrene, ruhun Yüce'ye dönsün. Unutma, ancak bütünün tamamı kadar yalnız, her bir parçası kadar çoksun. Ruhun her daim anlamlarla var olsun."

Önce dudaklarını sonra alnını ağacın gövdesine değdirip geri çekildi. Dodoka'yı özlemişti, 20 yıl olmuştu bedenini terk edeli ama başka deneyimlerde, belki de başka bir gezegende onunla yine karşılaşacağına emindi Numi. Dodoka'nın bakır rengi gözleri, saçlarının lülesinin uçlarındaki Ütopya[4] rengi sarılığı ve gülerken suratının aldığı o sımsıcak hali bu gezegende en çok özlemini çektiği şeydi. Evrenin tüm güzel enerjilerini nihayet yanında hissediyordu. Dodoka'nın ağacına sıkıca sarılıp derin bir nefesle ayrılırken rahatlamıştı.

Yola koyulduğunda her adımının kendisini, tüm evreni etkileyecek bir olaylar zincirine götürdüğünden habersiz, eve girdi Numi. Henüz fark etmese de aslında hayatı tamamen değişmek üzereydi.

4. Ütopya: Aeden'in ayı Ütopya'nın yumuşak sarısı

-8-

Öğle Yemeği

Deneyim, bilginin bedende aldığı hal, ruhta bıraktığı izdi.

Baruh eline aldığı toprağı parmaklarının ucunda ufalayarak açtığı küçük çukurun içine bırakırken "Çi'den gel, Çi'ye dön. Potansiyeline doğ, kaderinin efendisi ol. Olmaktan, doğmaktan, dönüşmekten yoksunma" dedi ve dilinin altında tuttuğu tohumu çıkarıp hazırladığı çukurun içine koydu, üstünü toprakla kapattı. Güneş doğduğundan beri tohum ekiyordu, çok az işi kalmıştı. Eşi Surza'nın bağlantısıyla birazdan ailesiyle aynı masaya oturacağı için heyecanlandı. Önceki ailelerini andı sevgiyle ve eve doğru yürüdü.

Sofrayı hazırladıktan sonra güneşe baktı Surza, öğle yemeği vakti gelmişti, birazdan tüm aile ve Numi iştahla oturacaklardı sofraya. Mutluluk hissetti Surza, sevdiklerini beslemek anneliğin temeliydi. Olduğumuz kişinin beslenmemizle ne kadar bağlantılı olduğunu düşünürsek yavrularını, besleyerek dönüşecekleri kişilere anneler hazırlıyordu aslında. Pislik yiyen bir varlıktan temizlik beklemek mümkün değildi, çünkü bağırsaklarımız ikinci beynimizdi. Duygularımızı oluşturan hormonlarımız burada da üretiliyor, vücut için gerekli olan enzimlerin salgılanması burada yapılıyordu. İştahla yediğimiz şeylerin kimyasal reaksiyonlara sokulup duygulara dönüştürüldüğü yerdi bağırsaklarımız. Ve nasıl düşüncelerimizi oluşturan nörotransmitterlerimizin terbiyesi kişiyi daha az ya da daha fazla insan yapıyorsa iştahımızın da terbiyesi çok önemliydi. Çünkü yediğimiz her şey duygularımızın hammaddesiydi. Varlığın gelişebilmesi için düşüncede merakını

ehlilleştirmesi gibi, iştahın da arsızlığını ehlilleştirmesi varlığın tekâmülünün temeliydi. Aeden'in insanı, evrimde öyle bir aşamaya gelmişti ki, tüketimde asla ziyan yoktu. Elementleri füzyon bir yapıda sindirip ortaya çıkan yüksek enerjiden beslenebiliyorlardı, sindirim sistemleri mükemmele yakındı, yediklerinin neredeyse posası kalmıyordu. Bu insanların bedenleri de halleri kadar gelişmişti.

Jax daha çok tohumcuydu, Sonje deniz mahsullerine düşkündü, Baruh'sa haftada sadece 2 öğlen yerdi. Numi içinse fark etmezdi, yiyebilme kapasitesi hayret vericiydi. Obur bir tırtıl gibiydi, ama bir gün onun ihtişamlı bir kelebeğe dönüşeceğini hissediyordu Surza. Dodoka'nın transform oluşundan beri yaklaşık 20 yıldır yanlarında yaşıyordu ve evde en çok posalayan oydu. Tarımda kullandıkları gübrenin %85'i Numi'den çıkıyordu.

Çocuklar yavaş yavaş bahçeye gelirken ne kadar şanslı olduğunu düşündü Surza. Kadın organizmasının üstünlüğüydü aile oluşturabilme kapasitesi. Sadece doğurganlık değildi, doğurduğu cana –hatta doğurmadığına bile– sahip çıkabilme üstünlüğüydü. Varoluşu anne olabilecek bir bedende deneyimlemek ne kadar eşsizdi!

Kapıdan giren Numi'nin heyecanla kendisine doğru gelmesini izledi, ne kadar da güzel büyümüştü Numi. Sağlıklı, dinç, algısı yüksek genç bir kız olmuştu. Geldiği gezegene rağmen Dodoka onu iyi yetiştirmişti, böylesine güzel geliştiği için şükretti Surza.

Sonje saçını yarım bir şekilde başının gerisinde toplarken girdi bahçeye. Masaya yaklaşırken ona bakmamaya özen göstererek üzerinden yayılan okyanus kokusunu gizli derin bir nefesle içine çekti Numi.

Bir şey nasıl bu kadar korkulu ama aynı zamanda huzurlu kokabilirdi?

Okyanusun verdiği korku, Sonje'nin varlığının verdiği huzurla bu kokuda birleşmişti. İçine çektiği bu koku yasaklanmış bir huzuru gizlice hissetmek gibiydi.

Hissettiği aşağılanmaya duyduğu öfkenin panzehriydi bu koku, burnundan girince sanki içindeki öfkeyi kovalıyordu.

Jax masadaki yerine geçerken Numi'nin burnundan bir makas aldı, kurumuş olsa da eline bulaşan çamuru silkelerken yerine oturdu. Surza hazırladığı alkali suyu getirirken Baruh Baba da gelmişti. Herkes yerine yerleşirken Numi ağzındaki lokmayı çaktırmadan yuttu ve kafasını kaldırdığında Sonje ona bakıyordu ama sadece bir andı bu, gözleri birbirine değdiği anda çekmişti gözlerini. Kalakalmıştı Numi, göz göze gelmeleri değildi şaşkınlığının sebebi, Sonje'nin bakışındaki o anlık gördüğü ilgiydi. Ayağa kalkıp hemen aynaya gitmek ve her zamanki gibi suratına sürdüğü çamurda bir tuhaflık olup olmadığını incelemek istedi, ama masadan kalkmadı, aniden kalkarsa üzerine çekeceği dikkati dağıtmak zorlaşacaktı, eliyle hafifçe suratını yokladı. Çamurdan bir topak falan yoktu, ince bir tabakayla sürdüğü çamur neredeyse kurumuştu, boynu açıkta değildi, saçının kızıllığı da çamurla iyice kamufle edilmişti... E peki neydi? Sonje'nin bakışındaki o tuhaflık niyeydi?

Surza lafa girmese kıpır kıpır kendini yoklamaya devam edecekti ama Surza "Sizinle paylaşmak istediğimiz bir şey var" demişti.

Çocukların hepsi ona baktılar. Sonje ilk defa merakını çeken Numi'den gözlerini uzaklaştırmak zorunda hissetmenin sarsıntısında, dikkatin başka birinde toplanmasıyla rahatlamıştı. Jax konunun frekans çalışmasında çatlattığı kayayla ilgili olabileceğini düşündüğünden gergin görünüyordu. Numi'yse hâlâ Sonje'nin o bakışından kendindeki tuhaflığın bu sefer ne olduğunun merakındaydı.

Surza sakince "Çok güzel bir gezegende yaşıyoruz ve içinde Çi olan her şeye karşı saygımız var. Ama bazı şeyler içlerindeki Çi'ye rağmen, niyetleri öyle olmasa da yaradılışlarından dolayı bize zarar verebilirler. Bu onları kötü ya da savaşılması gereken varlıklar haline getirmez. Yani düşman yapmaz. Sadece dikkat edilmesi gerekir. Bu varlıklarla aramıza daima mesafe koymalı, onların varlığına ekstra dikkat etmeliyiz. Şimdi her birinizden bir örnek istiyorum. Bu gezegende dikkat etmemiz gerekenlerle ilgili birer örnek verin lütfen" dedi.

Surza sustu ve dikkatle en büyük oğlu Sonje'ye baktı. Sonje konuşmanın nereye gittiğinden habersiz kafası karışmış, kaşlarını çatıp bir an Numi'ye baktı, Kabulalar demek istedi ama Numi'yi izlediğini kimse bilsin istemediğinden "Pholipler"[5] dedi tereddütle. Surza kafasını sakince sallayarak onayladı. Bakışını Numi'ye dikti.

Numi konunun nereye gideceğini bilmiyordu ama Surza'nın bakışıyla birlikte kesinlikle kendisiyle ilgisi olduğunu hissedebiliyordu. Aklına ilk gelen şeyi tereddütle söyledi: "Kabulalar."

Surza gözlerini hiç kaçırmadan ve konuşmadan bir süre dümdüz baktı Numi'ye. Baruh Baba lafa girdiğinde sıranın Jax'a gelmemesinden Numi kendisini Kabulalarla gördüklerinden artık emindi.

Baruh "Tek bir Kabula bile bizi öldürebilir. Yüzlercesiyle asla şansımız olamaz. Yanlışlıkla bir tanesini ezsek hepsi bizi hedefler ve Kabulalar asla unutmayan, vazgeçmeyen inatçı yaratıklardır. Aeden'in diğer ucuna kaçsak bile kendi türlerinden bir taneye bile zarar verenin asla peşini bırakmazlar. Bir sürü, tek bir Kabula'dan sorumlu hisseder kendini. Bu kadar narin olmalarına rağmen birbirlerine bu kadar iyi sahip çıkabiliyor olmaları binlerce yıldır var olmalarını sağlamıştır. Hiçbir zaman, asla, Kabulalara yaklaşmadık. Çünkü onlarla aynı ekolojik sistemde yaşamamız

5. Pholip: Usta'nın adasında yaşayan, evrimde insandan daha gelişmiş bir tür.

onları bize uyumlu yapmıyor. Bu ailedeki herkesin Kabulalardan daima... daima uzak durmasını istiyorum. Bu bir aile kuralıdır" dedi ve bakışını birkaç saniye Numi'de bıraktıktan sonra "Enerji bizi doldursun" deyip yemeğe geçti.

Masada oturan herkes "Enerji içimizi doldursun" deyip yemeklerine başladılar, Numi dışında.

Numi kafasını öne eğdi, kendisine baktığını bildiği Surza ile göz göze gelmek istemiyordu. Sonje'yse şaşkındı, demek annesi ya da babası da görmüştü Numi'nin Kabulalarla dansını, peki acaba kendisinin de izlediğini fark etmişler miydi? Hızla yemeğini bitirip son lokmasını ağzına atarken bir an istemsizce gözleri yine kaydı Numi'ye, ama orada takıldı kaldı, çünkü ona bakmak sanki düşüncelerinin içindeki çelişkilerde kaybolmak gibiydi... Kendini çamurla kaplamış, örtülere dolanmış bu varlığın Baraba Vadisi'nde Kabulalarla dans edercesine havalanan bedenle aynı kişi olduğunu düşünmek inanılır gibi değildi. Varlıkların halleri vardı ama halleri birbirinden bu kadar farklı olabilenlerin hangi halleri onların aslıydı? Bir şey nasıl aklın alamayacağı kadar itici olabilirken aynı zamanda aklı hayrete düşürecek kadar merak uyandırmaya meyilli olabilirdi? Merakını dizginledi Sonje, Numi'yi merak etmekle onun bu çamura bulanmış, örtülere sarınmış halinin sefilliğinden sıkılmak arasında gidip geldi aklı. Tırtıla bakıp kelebeği görmeyi henüz bilmiyordu Sonje, daha o bilgiyi edinmemiş, deneyime girmemişti. Deneyim, bilginin bedende aldığı hal, ruhta bıraktığı izdi. Sonje henüz hallenmemiş, ruhu daha hiç izlenmemişti.

Süründüğü o tuhaf çamurun içinde, etrafa yayılan kokudan dahi rahatsız olmadan oburca yemeğini yiyen Numi'yi nasıl tanıyabilirdi, Numi bile kendi gerçeği ile tanışmamışken?

Daha onunla doğru düzgün telepati bile kuramazken nasıl onu anlayabilirdi?!

Üzerindeki kumaşları çekip çıkarıp onu bahçedeki gölete atıp yıkamak, o bedenin gerçekten de var olup olmadığından emin olmak istedi. O an Numi aniden kafasını kaldırmasa belki düşüncesi daha da derinlere inecekti ama Numi'nin gözleriyle çarpışan düşünceleri yakalanmışlık duygusuyla hemen kaçıp uzaklaşırken tarladaki işini bitirmesi gerektiğini söyleyip masadan erken kalktı Sonje, normalde yediğinin yarısını bile yememişti.

Onun ardından bir an baktıktan sonra daha fazla dayanamadı Numi, izin isteyip hemen Baruh Baba'nın laboratuvarına gidip aynada suratına baktı, her tarafı mütemadiyen çamur kaplıydı ve geri kalan yerleri ise örtülere sarılıydı. Her zamanki gibiydi. Sonje'nin bakışlarını çekecek bir tuhaflık bulamadı.

-9-

Öğleden Sonra

Analiz edilmeyen duygular başıboş esen fırtınalardı,
analiz edip fırtınayı anlamak, estiği kaynağı bulmak
fırtınayı dindirebilmenin tek şartıydı.

Bir görüntü aklı zehirleyebilir miydi?

Daha önce hissedilmemiş tuhaflıkları bedende doğurabilir miydi?

Topraktan ayıkladığı taşları tarlanın etrafına küçük bir duvar yapmak için üst üste koyarken taşların arasına sürdüğü çamurun kokusu, aklında pusuya yatmış Numi'nin düşüncesini iyice uyandırmıştı. Düşüncenin Numi'nin çamurlu halinden çıplak tenine geçmesi ise bir andı. Elindeki taşı yere atıp ıspatulaya aldığı çamura bakarken doğruldu Sonje. Zihnine sinsice giren

soruları düşünürken öylece durdu birkaç saniye. Bir görüntü aklı zehirleyebilir miydi?

Sorunun cevabını ararcasına çamura sürdü parmağını, biraz meraklı ve çok temkinli. Dokusunu hissetti. Parmağını burnuna götürüp koklamakla çamurdan silkelemek arasındaki kararsızlıkta tereddütle bekledi. Eli bir milim yukarı burnuna doğru hareket etmişti ama kıpırtısız gözlerini çamurdan ayırmadan elini silkeleyiverdi. İlk defa bir görüntü parazit gibi yapışmıştı aklına, nereye baksa iç gözünde akmaya devam ediyor, ne yapsa aklına geliyordu. Elindeki ıspatulayı da atıp sapladı çamura, elini üzerine sürüp iyice temizlerken çok gergin hissetti, duygusunu analiz etmenin zamanı gelmişti. Baruh Baba'nın her zaman dediği gibi analiz edilmeyen duygular başıboş esen fırtınalardı, analiz edip fırtınayı anlamak, estiği kaynağı bulmak fırtınayı dindirebilmenin tek şartıydı. Duygunun anlamına inebilmek için çöktü bir ağacın gölgesine ve anbean düşündü, aklını yapışan o görüntüden temizlercesine.

Numi... sanki artık iki kişiydi. Aeden'in ayı Ütopya ve Mu'nun eklipsinde ortaya çıkan o garip renkteki ateş bulaşmış saçları... havada asılı bedeninin parlak çıplaklığı... geriye attığı boynunun göğüslerine inen pürüzsüz teni... Görüntünün etkisi damarlarında geziniyormuşçasına gerçekti. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bu görüntü sanki Numi'ye değil başka birine aitti ve Sonje düşünmeye devam edemedi. Aniden yerinden fırlayıp kalktı, çünkü bırak fırtınanın kaynağına ulaşmayı neredeyse içinde kaybolmak üzereydi. Düşündükçe içinde büyüyen, bedeninde gezinmeye başlayan hatta kasıklarına inen bu duyguyu hiç düşünmemek daha kolaydı.

İnsan, ruhunun fırtınasından nasıl saklanırdı?

Taş duvarı yapmaya geri döndüğünde üzerindeki tişörtünü çıkarıp yarım bir şekilde ağzına ve burnuna bağladı. Çamurun ko-

kusu ancak böyle dışarıda kalacaktı ama aslında çoktan işlemişti içine. İşe verdi bedenini, zihni düşüncesiz bırakabilmek için bedeni yormak gerekti.

-10-

Akşamüstü

Dikildiği yerde, zihninde akan düşüncelerin hapsinde öylece izledi.

"Her görüntünün bir sesi mi var yoksa her sesin bir görüntüsü mü?! Maddenin frekansını anlamak için önce bu sorunun cevabını düşünmek şart" dedi Jax, frekans çalışmasında çatlattığı dev kayanın çatlağını Numi'ye gösterirken.

Ses deneyleri yapmak için kullandıkları alan, Aeden'in en eski taşocağının yamacındaydı. Farklı sesler çıkarmak için işlediği madenlerin hepsini birlikte yönetebileceği bir sistem kurmuş ve bu sistemi de altın tellerle birbirine bağlamıştı. Enokların müzik yapmak için kullandığı içi hava dolu deriler, Spihnailerin gonkları için işledikleri bataklıktan çıkan madenin küçük plakalar şeklinde parçalanmış ama altınla birbirine bağlanmış formu ortasında durmaktaydı. Son düzenlemelerini de yaparken Numi şaşkın ama gururlu bir tebessümle onu izledi, gezegendeki en genç insandı Jax ama merakını ehlilleştirmeyi öylesine güzel başarmıştı ki varoluşun hallerini etkileyecek seviyede öğrenebilmişti bilim bilgisini.

Jax heyecanla "Her bir atom sürekli bir titreşimde. Etrafımızdaki her madde, atomların oluşturduğu moleküllerin birleşiminden oluşuyor ve aslında etrafımızdaki her şey, biz dahil, kesintisiz ve durmaksızın titreşiyoruz. Atomlarımız asla birbirine yapışmı-

yor, sadece birlikte hareket ediyor. Var olan her şeyle birlikte aralıksız bir şekilde titreşiyoruz Numi ve muazzam bir şekilde her şey ile senkronizeyiz" dedi.

Numi onaylarken "Bu titreşime frekans diyoruz" diye karşılık verdi, daha küçücük bir çocukken 40 yıl önce aldığı bu dersi niye şimdi Jax'tan dinlediğini çözememişti.

Jax, köşedeki kovada duran suyu hazırladığı büyük ses sisteminin ortasındaki çanağa dökerken sırıttı. Heyecanla köşede duran 3 cam topun yanına gitti, parmağıyla cama tıklayıp "Evet, bunları bildiğini biliyorum ama asıl sorumuza geri dönelim: Madde var olduğu için mi sesi var, yoksa ses olduğu için mi madde var? Etrafında gördüğün her şey yoksa ses mi?" dedi ve aceleyle ikinci kova suyu da ortadaki yere boşalttıktan sonra kovaları dışarı atıp daha da büyüyen bir heyecanla "İzle şimdi!" derken eliyle döndürerek şarj ettiği su jeneratörünün başına koştu, çevirmeye başladı. Yukarıdan gelen suyun akışı Jax'ın kurduğu sistemin içinden geçmeye başladığında cam kürelerde silik bir elektrik akımı oluştu ama voltaj düşük olmalıydı, elektrik akımı kesintilerle sürerken kürenin yaydığı ışık yanıp sönmeye başlamıştı. İnmek üzere olan Aeden'in mor güneşinin magenta rengine buladığı atmosfere kaldırdı başını Numi, güneşin batmak için yaklaştığı noktadan ışığı sızan Aeden'in ayı Ütopya'nın gecesi, uyduları Mu ve Uygur ile doğmak üzereydi.

"Başlıyoruz!" diye haykırınca Jax, Numi bakışını ona çevirdi yine ve daha önce anlaştıkları gibi giydiği kurşun tulumun başlığını kafasına geçirdi. Tulumu incelerken, "Göründüğünden daha da ağır olan bu tulumu, incecik kurşun tellerden acaba kaç günde örmüştü Jax?" diye düşündü.

Birtakım tuşları çevirince dizilmiş boruların içinden çıkan ses, boruların göğe çevrilmiş uçlarındaki kumaşı titreterek aktı ha-

vaya ve Jax eline aldığı bir kova kumu kumaşın üstüne boşaltıp başladı ritmik bir şekilde davula vurmaya. Kumaşın üstündeki kumun hemen nasıl da forma girip değişen sesle senkronize, çeşitli şekilleri oluşturduğunu izlerken, diğer borudan dümdüz akmaya başlayan suyun Jax'ın uyguladığı ritimle aniden nasıl dalgalandığına kaydı Numi'nin gözleri ve lüleler halinde sesle şekil değiştiren, yerçekimi kanunlarını esneten suya hayretteyken, işte tam o zaman ortadaki su dolu kabın etrafındaki alevler ritme uygun hareketlerle yükseldiler.

Etrafındaki her şeyin hareketi, farklı farklı elementlerin aynı sese verdiği tepkiydi. Elementlerin oluşturdukları her şekil sesin farklı elementlerdeki tepkimesiydi! Ses güzelleştikçe, kulağa hoş geldikçe maddeler üzerindeki şekiller de ahenkleniyordu. Alevlerin ortasındaki suya kaydı gözleri, aynı borunun ağzındaki kumaşın kumları gibi suyun üzerinde beliren halkalar da sesin ritmine göre şekil değiştirmekteydi.

"Cymatics Numi! Her ses frekansının bir şekli var. Etrafımızda gördüğümüz her şey aslında sesin görüntüsü ve biz onları madde olarak algılıyoruz" diye seslendi Jax, ürettiği ritimler birleşip müziği oluşturmaya başlarken ekledi: "Suratını da örtmelisin! Hadi!"

Numi, kurşun kapüşonu yüzünün önüne sarkıtıp Jax'ın anlattığı gibi çemberin ortasındaki dekin başına bir adım attı, bekledi... ama Jax'ın söylediği hiçbir şey olmadı.

Elektrik toplayan kürelerdeki ışık şimdi sabit bir şekilde kesintisiz yanmaktaydı ama Jax'ın dediği gibi elektrik henüz dışarı taşmamıştı. O sırada Jax yine seslendi: "Aç şimdi!"

Numi başıyla onaylayıp yavaşça, temkinli, gözlerini küreden ayırmadan önündeki dekteki düğmeyi çevirmeye başladı.

Küredeki ışık çoğaldı önce ve iyice yoğunlaşıp kılcal bir damardan sızarcasına incecik dışarı taşan bir elektrik akımı olarak

havaya doğru uzandığında Numi telaşla kıstı parmaklarının ucundaki düğmeyi, elektrik geri çekilip tekrar kürenin içindeki yoğun ışığa dönüşürken Jax ona seslendi: "Korkma! Az daha yükselt!"

Numi gözlerini ışıklı küreden ayırmadan yine çevirmeye başladı düğmeyi ve yoğunlaşan ışık elektriğe dönüşüp yine kılcal bir damar misali kendisine doğru uzandığında gözleri kısılsa da düğmeyi kısmadı. "Korkma! İzle!" diyen Jax'ın sesi kulaklarında yankılanırken, öylece elektriğin kendisine ulaşmasını izledi.

Müziğin sesi yükselirken elektriğin damarları da kalınlaşıp taştı küreden ve uzanıp ulaştılar Numi'nin bedenine. Sadece varlığını selamlarcasına gezindi elektriğin kılcal damarı Numi'nin bedeninde... Koluna dokunan elektriğin giydiği kurşun tulumun üzerinde yayılmasını izledi Numi, Jax'ın dediği gibi elektrik aslında havada hep vardı, sadece çemberin içinde çalan bu davulun ritminde değil çakan şimşeğin gürültüsünde, akan şelalenin sesinde hatta aldığımız nefesin ritminde ve her düşüncemizin özündeydi.

Sonje önce çıplak ayağının altında hafifçe titreyen toprağı hissetti ve dikkat kesilince atmosfere yayılan müziği fark etti. Başına bağladığı tişörtünü çıkardı Sonje, silkeleyip giyerken adımları yavaşladı. Duraksaması geçip adımları normal ritminde devam ederken frekans çemberine uzanan patikanın önünden geçti, eve doğru gidecekti. Aniden yükselen müziğin ritmi ile yine durup ciddileşti, patikanın ağzına geri döndü. Ses evrendeki en güçlü titreşimdi ve şimdi frekans çemberinden fazlasıyla gelmekteydi. Jax'a bakmaya karar verdi. Çembere uzanan yolda meraklı ama miskin ilerlerken ses biraz daha yükselince adımları hızlandı. Patikanın sonundaki ağaçları geçince frekans çemberinin kurulu olduğu yamaçtaki vadiye ulaşmıştı, koşmakla durmak arasındaki tereddütte aniden donup kaldı.

Elektrik akımına kendini sunarcasına kollarını iki yana açmış bedenin üzerinde dolanan elektriğe teslimiyetini izlerken çatık kaşları gevşedi Sonje'nin, gözlerinin kısık keskin köşeleri yumuşadı, bakışı sabitlendi. Kelime ağzından nefesle birlikte sızarken zihni iyice gerildi. "Numi..."

Bir şey hem bu kadar ilkel hem de bu kadar ahenkte nasıl olabilirdi?

Numi'nin incecik, şaşılacak kadar kadın bedeni etrafında dolanan elektrikle dans edercesine hareketlendiğinde geri dönmekle izlemeye devam etmek arasında iyice sıkıştı Sonje'nin bedeni. Dikildiği yerde, zihninde akan düşüncelerin hapsinde öylece izledi.

Yükselen ritimle birlikte Numi'nin bedenini saran elektriğin kılcal kolları fazlalaşırken Sonje'nin zihni dışında her şey ahenk içindeydi, ta ki Numi, Jax'ın itirazlarına rağmen ritmi yükseltene kadar.

Ancak bir ilkelin vereceği tepkiyle sesin ritmine kapılmış ve ancak bir kadının hissettirebileceği şekilde hareket ediyordu Numi. Kalçalarının kıvrımından çekmek istedi Sonje gözlerini ama mümkün değildi, çünkü sanki bedeninin ihtiyacı vardı frekans çemberinin ortasında tüm ilkelliği ile kıvrılan Numi'nin bedenine. Kaşları çatıldı, sanki çok parlak bir ışığa bakıyormuşçasına gözleri kısıldı, çene kasları gerildi, ona bakmak istemiyordu. Ona bakarken sanki baktığı şey Numi değil, onun bedenine bulaşmış ihtiyaç duyduğu, açlık hissettiği bir enerjiydi. Kendisine de bulaşabilmek için sanki Numi'nin bedeninde kıvranıştaydı. Bakışını çekmek istese de çekemedi Sonje, bugünden sonra hiçbir duygusunun aynı olamayacağını bile bile izledi Numi'yi. Keşke bir şeyler olsa ve çekemediği gözlerini Numi'nin bedeninden ayırabilse diye düşünürken sadece mırıldanabildi: "Lanet olsun..."

Gözleri hafifçe yukarı kaymıştı ki o an sıçradı. Çembere fırladı. İçeri daldığında bir hamlede ortaya sıçrayıp önce Jax'ı fırlattı dışarı ve ardından Numi'ye atladı, onu kolundan yakaladığında kürelerdeki elektriğin bedenine yapışması, çarpıldığı elektriğe rağmen Numi'yi döndürdüğü gibi dışarı atması ve o sırada yamaçtan kopan dev kayanın çembere düşüp frekansın gücüyle binlerce parçaya ayrılması, kırılan sistemden sızan elektriğin yine Sonje'yi yakalayıp köşeye fırlatması... bir anın sınırsız olasılıklara hizmet eden saliseleri uzunluğunda, birkaç saniyenin akışında olmuştu her şey.

Sonje yamaçtan kopmak üzere olan kayayı fark edip çemberin içine atlamasa, Jax ve Numi'yi dışarı atmasa ciddi yaralanabilirlerdi ikisi de.

Fırlatıldığı yerden kalkıp mekanizmanın ortasında frekansın gücüyle toprağa dönüşmüş kayaya koşarken Numi dehşetteydi! Sonje o kayanın altında kalmış olmalıydı!

Jax da yetişmişti, biraz önce kontrol panelinin olduğu yerde şimdi kayanın büyük bir parçası duruyordu. Panele giden kabloyu çekip sisteme giden enerjiyi telaşla kesti. Numi'yse un ufak olmuş toprağı telaşla kazmaya başlamıştı bile, ikinci kere "Sonje" diye seslenirken bağırtısı çığlığa dönüşmüştü.

Bulamıyordu onu, yüzüne düşen kurşun örtüyü telaşla geriye atıp toprağı daha da dikkatle kazarken, Jax ona defalarca bağırmasa sanki çıldıracaktı ama kafasını nihayet Jax'a kaldırdığında gördü onu!

Sonje köşedeki çalıların arasından topallayarak çıkmaya çalışıyordu, Jax yardım etmek için ona koşmuştu. Her tarafına bulanan toprağın yoğun tozu içinde gıpgriydi Sonje ve kendisine yardım için uzanan Jax'ın elini hafifçe ittirip "Bu kadar düşüncesiz olamazsınız! Olmamalısın!" diye çıkıştı. Bu kadar aksi olduğuna

göre şükürler olsun ki iyiydi! Ama frekans çemberini parçalayacak kadar sesle oynamak ne büyük salaklıktı. Sesti bu! Evreni oluşturan titreşimin izi.

Çektiği sıkıntı tüm mimiklerine işlerken ellerini pişmanlığın sancısıyla saçlarına geçirip "Haklısın Sonje..." diye mırıldanırken Jax parçalanan kayanın yarım bıraktığı yamaca baktı. Her şey nasıl da bir anda olmuştu. Ağır yaralanmamaları mucizeydi.

Numi üzerinden kayıp beline kadar inmiş kurşun tulumu çekiştirirken yarattığı dengesizliğe rağmen koşarak yaklaşmıştı Sonje'ye "İyi misin?" diye haykırırken nefes nefeseydi ama topallayan Sonje'nin bir bakışı onu durdurmaya ve ağzını açmak üzere olan Jax'ı susturmaya yetmişti. İkisi de dikildikleri yerden izlediler topallayarak uzaklaşan Sonje'nin gri tozlu bedenini, ama sonra aniden onun peşine takıldı Numi.

Açıklama yapmalı, aralarındaki uçurumun okyanuslarla dolmasını engellemeliydi. Ne söyleyeceğini kafasında toparlarken belinden aşağıya ağırlık yapan tulumu toplamaya çalışarak küçük, tedirgin adımlarla takibe koyuldu ama Sonje'nin adımları yaralı ayağına rağmen hızlanmıştı. Numi de hızlandı.

Yoluna devam eden Sonje kendisini takip eden tulumun çıkardığı şıngırtıyı dinlerken ona dönmeden "Ne var?!" diye bağırmasa sessizce takipte kalacaktı Numi ama bağırtısına irkilip "Konuşmak zorundayım" diye cevap verebildi sadece. Sesi kısık ve temkinliydi.

Sonje ona dönmeden "Yeterince konuştun. Yalnız kalmak istiyorum" diye kestirip attı, topallamasına rağmen adımları daha da hızlandı. Sekerek koşması neredeyse komikti ama Numi gülemedi, gülerek kendisindeki tuhaflıkları hatırlatmanın zamanı kesinlikle değildi.

Onu takibe devam etti ama bir noktada Sonje'yi takip ede-

bilmek için artık daha da hızlı koşması gerektiğini anladığında durdu, Sonje uzaklaşırken kalbinde hissettiği tüm gerginlik bakışlarına bulaştı. Tulumu hızla çıkarıp şangur şungur sırtlandı ve derin bir nefesle sıçrayıp hızla koşmaya başlayarak ona yetişti ama önüne geçmeliydi. Bir sıçrayışta köşedeki ağaca fırladı ve ağaçtan çarpıp Sonje'nin önüne indi son bir çabayla.

Sonje de durdu, mimikleri gerildi, kaşları iyice çatıldı, onu görmek, zihnine daha fazla sızmasını istemiyordu ama şimdi karşısında dikilmiş nefes nefeseydi Numi. İnatçı bir şekilde bakıyordu gözlerine. Sonje gözlerini ondan çekmek zorunda hissetti çünkü kurşun tulumu çıkarmıştı Numi ve içindeki incecik kumaştan tulumla karşısında dikilirken çıplaklığını hatırlatan bir etkisi vardı!

Ne söyleyeceğini bilemedi Sonje, hissettiği duyguların sancısında, anlamlandıramadığı duygu fırtınasının ortasında, karmaşanın kalbinde hissederken mimikleri gerildi, bir tek ondan uzaklaşması gerektiğine emindi. Geri kalan her şey karmaşaydı. Onu geçip gitti ama Numi "Yardımına ihtiyacım var!" diye tüm nefesiyle neredeyse haykırmıştı ardından.

Numi'nin haykırışıyla yine durdu Sonje ama ona dönmedi. Onun derin nefeslerini dinlerken zaman belki birkaç saniye geçmişti ama anlar sanki saatler uzunluğundaydı. Gözlerini sıkıca kapatıp Numi'den kendine ulaşan bu tuhaf etkiyi bedeninden, zihninden, kalbinin hızlanan ritminden atmak isterken elleri yumruğa dönüştü.

Sonje'nin ardından bakarken güçsüzlüğün yalnızlıkla bulandığı o tuhaf duyguda sanki yüzüyordu Numi, çaresizliğin okyanusunda. Sonje'nin yumruğa dönüşen ellerine kaydı gözleri, içindeki öfke bedeninden taşınca kendi elleri de böylesine doğallıkla dönüşüyordu yumruğa ama bu hali Sonje'de görmek, Sonje'de bu hali yaratabilmek, onun için böylesine tahammül edilemez olmak...

Haksızlıktı bu! Kelimeler kısık da olsa çıktığında ağzında her ses isyanın doruğundaydı: "Haksızlık bu."

Numi konuşmasa nasıl çıkacaktı bu halden, mümkün değildi ama şükürler olsun ki Numi ona geçmişin tüm rahatsızlıklarını hatırlatacak bir şeyler söylemişti. Ona tam dönecekti ki durdurdu bedenini Sonje, yarım dönmüş ona bakmamaya özen göstererek iade etti kelimeleri: "Haksızlık mı! Neyin haksızlığı Numi?! Jax senin küçücüğün. Ona çılgınlıkla, düşüncesizlikle mi örnek olacaksın! Asıl haksızlık işte bu! Davranmadan önce düşünmüyorsak ne kadar tehlikeliyiz anlamıyor musun? Bir gün bu düşüncesizliğin geri dönülemeyecek hasarlara yol açacak ve o zaman..." dedi ve sustu. Dudaklarını ısırdı. Cümlenin devamını getirmeyecekti çünkü Numi bir adım atmıştı kendisine doğru ve ondan uzaklaşması şarttı. Yine yürümeye başladığında Numi inatçı bir tonda "Beni dinlemek zorundasın" diye seslendi ardından.

Sonje "Ayağım için bataklığa gitmek zorundayım!" diye itiraz ederken dişlerini sıktığı belliydi. Derin bir nefesle rahatladı Sonje, biraz önce sebep olduğu felaketin bile sorumluluğunu almaması, hâlâ kendine, kendi ihtiyaçlarına odaklanması inanılır gibi değildi. Bu kız ne zaman büyüyecek, daha doğrusu gerçekten insanlaşacaktı?

Sonje önde, her zamanki gibi yalnız olmayı diliyor olabilmek için kendini Numi hakkında bin negatif düşünce ile şartlandırmaya çalışarak ama Numi'nin varlığından ilk defa rahatsız olmadığını kendine itiraf etmemek için düşüncesini kısıtlayarak; Numi ise Sonje'yi takip etmenin alıştığı o tuhaf huzurunda ama onun tarafından istenmemenin doruklarında ve bataklığa gitmenin tedirginliğinde hiç konuşmadan, ormanın içine girip Spihnailerin arazisine uzanan patikadan art arda yürüdüler.

-11-

Akşam

Ama tesadüf yoktu ki, her şey hayatın matematiği değil miydi?

Gece inmişti. Aeden'in uydusu Ütopya'nın, ağaçların arasından süzülen sarı ışığı altında Enokların arazisinden geçip, Spihnailerin bataklığına yaklaştıkça Sonje derin bir nefesle içinde hissettiği sıkıntıyı dışarıya atmaya çalıştı ama imkânsızdı, Numi'nin varlığı her hücresinde hissettiği bir direnç oluşturuyordu. Rahatsız bir merak gibi aklında geziniyordu. Ne oluyordu! Neyse ki bataklığa varmak üzereydi.

Petrol suyuyla dolu sıcak bataklığın mineraller bakımından zengin suyunun şifalı kokusu yayılmıştı havaya. Evrenin iyileştiricileri olarak bilinen Spihnailer diğer ırkların bu bataklıkta doğum yapmasına, ağır yaralarını suya uzanarak iyileştirmelerine izin verirlerdi. Şifalı olmasına rağmen, tuhaf kokusuna ve yanıcılığına rağmen gezegenin derinliklerinden gelen bu sıvı, Aeden'deki en değerli şeylerden biriydi. Bazı ırklar bu suyun gezegenin kanı olduğuna inanırlardı ki Baruh'un ailesi de bu ırklardan biriydi. Evrende 4 elementin bir arada bulunduğu çok az gezegen vardı ve sadece o gezegenlerde buna benzer mineraller çıkardı. Ama diğerlerine nazaran bu petrol suyu da Aeden'deki her şey gibi burada çok daha saftı.

Bu suda iyileşmek için diğer galaksilerden gelen ziyaretçiler, Spihnailerin isteğiyle, şükürler olsun ki, 100 yıldır kısıtlanmıştı. Ateş elementinin bir ırkıydı Spihnailer. Yerin derinliğinde, bu suyun oluştuğu taş kütlesinin içinde yani kaynakta yaşarlar, gece ancak fotosentezle karbondioksit üretildiğinde havadaki oksijen oranı düşünce bataklığın yüzüne çıkarlardı. O yüzden dün onları

Niaka'nın doğumunda görmek çok şaşırtıcıydı. Havadaki oksijen, ateş kaynağı olan vücutlarının alev almasına neden olduğundan, yüzeye çıkarken vücutlarını tamamen kaba çamurla kaplarlardı. Bu kaba çamur yaydıkları ısıyla pişer ve sertleşirdi. Genelde kabuklu görünüşlü ve ısı yayan bir ırktı bu ama o kabuğun altında magma yumuşaklığında sıcacık, duygu doluydu derileri. Alev almak onlar için pek de sorun değildi aslında, zaten ateşin içine doğmuşlardı ama bataklığın etrafında bulunan orman gibi yanıcı ağaçlarla dolu bir yerde alevler içinde gezmeleri kesinlikle yasaktı. Aeden'de yaşayan her ırk ailesi kendi evriminin üst düzeylerinde olduklarından Çi'ye hizmet etmeyi seçmişlerdi, her oluşun birbirine bağlı olduğunu, bir bütünün parçaları olduklarını hepsi bilirdi ve bir ırkın diğerine bilerek zarar vermesi asla söz konusu değildi. 18 ırkın her birinin en verimli şekilde evrimleşmesi için gerekli olan tüm deneyim, besin, öğreti, biyolojik ya da ruhsal her etki Usta'nın yönetiminde yüklenmişti bu gezegene. Irklar kendi aileleriyle birlikte kendi bölgelerinde yaşıyorlar ve ahenk içinde birbirleriyle de iletişime geçebiliyorlardı.

Bataklığa vardıklarında petrolyumun sıcaklığıyla hava o kadar ısınmıştı ki Sonje de, Numi de ter içindeydiler. Numi'nin elindeki kurşun tulum ısınmaya başlamıştı. Bataklığın siyah, yoğun kıvamlı suyundan kalkan buhar gecenin karanlığına beyaz bulaştıran sisli bir etkiyle etrafı kaplamıştı. Numi, bataklığın girişine geri dönüp kurşun tulumu bıraktı, kollarını sıvadı, Sonje bakışlarını ondan hızla çekip bataklığın kıyısındaki dev gongu dört kere çalarken Numi kıyıdaki çamura yine bulanmaya başlamıştı. Onu engellemek istedi Sonje ama tuttu kendini ve cildinin pürüzsüzlüğünün nedeni bu çamur muydu diye düşünürken kıyıya yürümek için birkaç saniye gecikse de aklını silkeleyip ilerlemeye başladı. Numi'ye bakmayacaktı.

Yerin altına titreşimler ileten özel bir teknolojiyle tasarlanmış gonk dört kere çaldığında Spihnailer bir insanın bataklığa geldiğini anlarlardı. Herhangi bir Spihnai'nin gece yoğunlaşan karbondioksite güvenip topraklanmadan suya çıkması ihtimaline karşı, gelen ziyaretçileri korumak adınaydı bu haberleşme. Gongun çalmasından birkaç saniye sonra suda büyük kabarcıklar belirmeye başlarken Sonje aldırış etmeden kıyıya yürüdü ve yaralı ayağını sıcak suyun içine yerleştirdi. Bu sıcaklıkta herhangi bir sıvı o ayağı parçalayabilirdi ama petrolyum hücreleri yenilerken sıcaklık da yaranın kanamamasını sağlıyordu. İyileşme hızlanıyordu. Binlerce yılın bilgisi vardı bu sıvıda, dokunduğu her şeyi olması gereken forma getirmek için bilginin birikmesi, sentezlenmesi, dinlenmesi gerekirdi.

Kabarcıkların içinden bir Spihnai belirdiğinde suratındaki çamuru Spihnai toprağıyla tazeleyen Numi istem dışı bir ses çıkardı. Çocukluğunda bir Spihnai'yle karşılaşıp az daha tutuşunca büyük şelaleden atlamak zorunda kalmıştı ve yaşadığı boğulma tehlikesi yüzünden o günden beri sudan korkar olmuştu. Suyun yanında hep temkinliydi bir de Spihnailerin yanında.

Bunca tuhaflığına bir de su korkusunun eklenmesi inanılır gibi değildi, bu da bir eksikliğe dönüşmüştü zamanla, Sonje bu kadar sevmese sulara dalmayı belki çok da önemli olmazdı ama önemliydi. Çünkü aslında Sonje ile aralarındaki uçurumun merkeziydi bu su korkusu.

Sonje'nin ayağındaki yarayı gözleriyle görmese bataklığa kendisini sinir etmek için bilerek geldiğine yemin edebilirdi. Petrolyumdan çıkan Spihnai Sonje'nin arkadaşı Roxje'ydi, 20 yıl önce Numi'nin suya düşmesine neden olan kişi. Ne büyük tesadüftü bu! Ama tesadüf yoktu ki, her şey hayatın matematiği değil miydi?

Maviden turuncuya dönmeye başlamış rengiyle Roxje, petrolyumdan önce kafasını çıkardı ve petrolyumun üstünden süzülür-

cesine ilerdeki çamur avlusuna doğru kaydı. Boyu bir metreden kısa olmasına rağmen vücudundan yayılan renk etrafında bir hare oluşmasına neden oluyor ve sanki boyu 1,5 metre gibi gözüküyordu. Spihnailer şekilleri birbirlerine tıpatıp benzeyen sadece aura renkleri farklı yaratıklardı. Küçük insansı vücutları, vücutlarının ön kısmında bulunan hem kol hem ayak olarak kullanabildikleri 6 uzuvları vardı. Bu uzuvların her birinin ucu bir balık gibi ağlı yapıdaydı. Toprağın üstünde bir örümcek gibi hızla hareket edebilirler, her yere tırmanabilirler ve sıvılar içinde, su olmadığı sürece, çok hızlı yüzebilirlerdi. Ateşten var olan bu ırka suya düştüğünde ne olduğu Aeden'de hep bir merak konusuydu ve Numi ne olduğunu gören iki kişiden biriydi. Çünkü şelaleden suya düştüğü o gün Roxje onu kurtarmak için suya girmek zorunda kalmıştı ve az kalsın ateşini kaybedecekti. Bir Spihnai ateşini kaybettiğinde, söner, kurur ve toprağa dönüşürdü. Aeden'in topraklarının verimliliğinin binlerce yıllık Spihnai toprağından kaynaklandığına inanılırdı. Çok eski zamanlarda bazı gezegenlerdeki ilkel ırkların, verimli topraklara sahip olabilmek için Spihnaileri avlayıp suya attığını, oluşan çamuru arazilerine taşıdıklarını anlatmıştı Baruh. Daha kötü gezegenler de vardı, varlıkların birbirlerini köle olarak kullandıkları hatta birbirlerini öldürdükleri gezegenlerden bahsetmişti komşuları Enok... Bedenlenmiş Çi'nin nasıl bu kadar ilkel olacağını ne kadar düşünürse düşünsün anlayamıyordu Numi. O zamanın ilkellerinin, verimli topraklara sahip olabilmek için feda ettikleri Spihnailerin her yarayı iyileştirecek güçte petrol suyunun kaynağı olduğunu bilememelerinin çok acıklı bir hikâye olduğunu düşünmüştü hep ya da gerçek bir ilahi adalet. Yağmaladığın her can aslında kendi canındı. Spihnaileri verimli topraklar için feda etmek yerine koruyanlar ölümsüzlüğe ulaşabilen uygarlıklar oluşturmuşlardı.

Evrende soyları tükenmekte olan ve Usta tarafından korunan bu ırk, ateşin hayata dönüştüğü bu noktada, evrimlerini tamamlamaya çok yakındılar.

Roxje çamur avlusuna dalıp maviden turuncuya alevli vücudunu iyice çamura buladı ve üzerine yapışan çamur sıcaklıkla hemen kuruyup sertleşince etrafındaki aura kayboldu ve sanki boyu küçüldü. İki ayağının üstüne kalktı, yukarıdaki kısa ayaklarını yana sarkıtırken ortadaki ayaklarını en alttakilere doladı. İnsanlarla görüşürken insansı bir şekil almaya dikkat ederlerdi Spihnailer, binlerce yıl süren soykırımın mirasıydı bu görüntüde uzlaşma istekleri. Roxje kendilerine yaklaşırken bir tek, maviden turuncuya dönmüş gözlerinin içi ateşle parlıyordu. Bu kadar tehlikeli olabilecek bir yaratığın nasıl olur da esir alınıp köleleştirilebildiğini, suya atılıp toprağa yedirildiğini hayal edemedi Numi, neden diye düşünürken Roxje cevapladı: "Çi'ye zarar verecek herhangi bir hareket içimizdeki ateşe ihanettir. Bu konuları bizimleyken düşünmemenizi rica ederim, bizi daha da ısıtan konular bunlar. Alevlenmek istemeyiz."

Sonje kafasını kaldırıp arkadaşının söylediklerini anlamaya çalıştı, anlam veremeyince Numi'ye baktı. Numi ne düşünmüştü ki?

Numi, suratının sıcaktan kızardığının düşünülmesini umarak bir an sustu, sonra suçluluğun yüklediği inatla Sonje'ye günah çıkardı: "Aklıma geldi... düşündüm n'apayım?!"

Spihnailer elektrik akımıyla oluşan her şey gibi düşünceyi de deşifre edebiliyorlardı. Numi, Roxje'ye dönüp sessiz bir bakışla özür düşündü. Roxje gözünü bir kez kapatıp onayladı Numi'yi. Spihnailer karşılarındakini onaylamak dışında göz kırpmazlardı.

Sonje, Roxje'ye Spihnaice bir şeyler söyledi. Öğrenmesi çok zor bir dildi bu, ancak onlardan biriyle bağ kurarsanız, yani ancak bir Spihnai beyninize dil kodunu yüklerse öğrenebileceğiniz bir dildi

ve kendi ailesiyle bile iletişim kurmakta zorluk çeken Numi'nin bir Spihnai ile bağ kurması söz konusu bile olmamıştı, özellikle de Roxje ile yaşadığı kazadan sonra. Sonje ve Roxje'nin tuhaf dildeki sohbeti devam ederken Sonje'nin kendisi dışında herkesle, her türle nasıl da iyi anlaştığını düşündü Numi. Üstelik Spihnaice bile öğrenecek kadar! Kendini her zamanki gibi yalnız hissetti, aslında hissettiğinin yalnızlık değil fazlalık olmakla ilgili bir duygu olduğunu düşünürken Roxje'nin düşünceleri okuyabileceği geldi aklına ve hemen düşüncelerini bataklığı saran ateş ağaçlarına verdi.

Bataklıktan beslenen ağaçlar petrolyumun renginde siyahi yeşil ve inceden inceye ateş damarlıydılar. Damarlarında akan şey lava benziyordu ve dokunulduğunda hissedilecek sıcaklıktaydılar. Bu, ortamın niye bu kadar sıcak olduğunu açıklıyordu. Bataklığın etrafındaki her şey ateşle hayat bulmuştu ama yine de yüksek bir alevde yanıcıydılar. Bu ağaçları ilk gördüğünde nasıl da şok geçirdiğini hatırladı Numi. Sonje ayağını bataklıktan çıkarmış iyileşmek üzere olan yarasını Roxje'ye gösterirken Numi de ateş üzümlerinden yemeye karar verdi. Bu gezegende Caguala'dan sonra en sevdiği meyveydi bu. Sıcak kayaların yanından uzanarak bazı ağaçlara dolanan sarmaşıkların ucunda leylak renginde yanarlı dönerli bir korlukta parlıyordu üzümler. Sanki içlerinde kor bir ateş vardı. Sadece olgunlaşan üzümlerin salkımında 12 üzüm olurdu. 12'ye tamamlanmamış salkımdan bir üzüm bile yemek ağzınızın birinci derecede yanmasına neden olabilirdi. Numi salkımlara bakıp 12'yi tamamlamış bir salkım buldu ve salkımdan sadece bir tane ateş üzümü kopardı. Elle tutulduğunda yakıcı bir etkisi olan bu üzüm, ağızın içindeki ıslaklığa temas eder etmez garip bir çabuklukla hemen ısısını kaybeder ve içindeki ateşin özündeki tadı salardı. Ağzına attığı üzümü yutarken ağzından çıkan dumanla eğlendi. En fazla 3 tane yiyebilirdiniz, vücudun ısısını

yükselten ve ateşe dayanıklılık veren mucizevi bir meyveydi bu. Bir tanesi bile hemen hissettirdi kendini, vücut ısısı yükselince sanki ortam serinlemiş gibi geldi Numi'ye, sürdüğü çamur sertleşti. Biraz önce neredeyse elini yakacak sıcaklıkta olan ağacın ateş damarlarına dokundu, artık ağacın ısısını çok az hissediyordu, kendisi de yükselmişti.

Sonje, Roxje'nin parmağındaki çamuru sıyırıp karanlıkta onun parmağından çıkan korun ışığında, dikkatle iyileşen yarasına baktı, ince bir kabuk dışında yaradan eser kalmamıştı. Gitmek üzere ayağa kalktığında gözleri Numi'yi aradı, bir an telaşlandı ama neyse ki Numi ateş üzümlerinin orada ağaçları okşuyordu. 18 yıl önce, henüz bu bölge Numi'ye yasakken gizlice Sonje'yi takip edip buraya gelmiş, bu üzümleri keşfedip bir salkım yemiş ve ateş komasına girmişti. O zaman daha 37 yaşındaydı ve onu ateş içinde bataklığın kenarında bulan Roxje olmasa belki Çi'sini kaybedebilirdi. Roxje onu tepenin ardındaki şelaleye taşımış ve suya koyup ateşini düşürmeyi başarmıştı ama baygın olan Numi, aniden uyanıp daha önce hiç görmediği küçük Spihnai'yi karşısında görünce korkmuş ve şelalenin tepesinden suya düşmüştü. Numi'nin ardından atlayan Roxje, kendi hayatı pahasına Numi'nin hayatını kurtarmıştı belki ama Numi hep tedirgindi Spihnailerin yanında. O gün Sonje yetişmese, Roxje de Çi'sini kesin kaybederdi. Roxje'nin ateşi soğurken, yer yer bedeni toprağa dönüşürken son anda onu bataklığa taşıyıp kurtarabilmişlerdi. Aile Numi'ye göz kulak olmadığı için Sonje'yi suçlamış ve 4 yıl bataklığa gitmesini yasaklamıştı. Aeden'in yılına göre 37 yıl bebek sayılırdı. Ana eğitim bile 40'ta başlıyordu. Ama aslında hepsi Numi'nin hatasıydı! Varlığıyla yol açtığı birçok sorun yetmezmiş gibi bir de aralıksız takip edildiğini keşfetmişti Sonje ve iyice sinir olmuştu Numi'ye. İstenmeyen bir kuyruk gibiydi.

Sonje, Roxje'yle vedalaşıp bataklığın ucundaki Numi'ye bakmadan çıkışa doğru ilerlerken ona bağlandı.

Daha fazla onunla vakit geçirmek istemiyordu. Onu tamamen aklından çıkarmak, ondan özgürleşmek istiyordu çünkü bugünkü görüntü hâlâ sinsi bir his gibi pusuda bedeninde geziniyordu ama Sonje sürekli kendi kendine tekrarlıyordu: Bu kız her şeyiyle ilkeldi!

Ne konuşacaklarsa hemen konuya girip bitirecekti bu işi. Ona bakmadan bataklığın çıkışına ilerlerken "Çok vaktim yok. Konuşabilirsin" diye düşündürüp kısa kestirdi.

Numi Sonje'nin yanına yetiştiğinde, umursamazlığından rahatsız olsa da onun hep böyle olmasına alışık, sıkkın, aklındaki düşünceleri toparlamakta zorluk çekerek bağlandı ona ama çok gergindi ve bağlantısı koptu, yine. Sonra geri dönüp unuttuğu kurşundan tulumu kucaklarken kendini sorguladı, niye onunlayken hep böyle oluyordu! Sonje dönüp bir an ona baksa da gözlerini çekti hemen. Numi'nin çamurlu olsa da kumaşlara sarılmamış incecik bedeninin kadınlaşmış hali tehlikeli bir tuzak gibiydi. Ne zaman dönüşmüştü bu forma? Ne kadar zamandır bedeni böyleydi?

Ona bakmamak için kendine kurallar koyarken kaskatı döndü önüne yürümeye başladı.

Numi, kucağında kocaman kurşun tulumla peşine takıldığında bir daha bağlanmak istedi ona ama bağlantının yine kopabilme olasılığına karşı iyice gerildi ve koşup önüne geçti fakat Sonje durmadı yürümeye devam etti ve Numi de önünde geri geri yürürken mırıltıyla konuştu: "Burası çok güzel bir gezegen..."

Sonje ona bakmamaya özen göstererek tepkisiz başını uzaklara çevirdi.

Sonje'nin tavrının üzerinde yarattığı sıkıntıyı kamufle et-

meden Numi stresle "Çok sıkılıyorsun benim yanımda di mi?... Sana tuhaf geliyorum" derken iyice önüne geçti Sonje'nin ve dümdüz baktı ona, anlaşılmak için yalvarırcasına ama Sonje hemen kaçırdı gözlerini, gözleri hâlâ uzaklarda, Numi'nin aniden bu kadar içselleşmesinden biraz sarsılmış durdu Numi'nin karşısında. Soğukkanlılığını koruyarak bir şeyler söylemek istedi, evet demek istedi ama ilk defa bu doğru değildi, hiçbir şey demedi, derin bir nefes alıp hâlâ ona bakmadan "Neyin var senin?" diye sordu.

Numi "Seni suçlamıyorum. Biz çok farklıyız... Sizin yanınızda ben çok farklıyım ve bu benim de hoşuma gitmiyor" dedi, sustu.

Sonje sessizlikten ne kadar rahatsız olsa da, kendi bedenine yakın duran Numi'nin etkisini ne kadar her yanında hissetse de tek bir kelime bile etmemesi gerektiğine karar verirken gözü bir an ona kaydı, yine çamurlara bulanmış suratı sanki bu sefer dudaklarının kıvrımlarını saklamamıştı yoksa Ütopya'nın sarı ışığının etkisi miydi bu şekillerin kıvrımlarını daha da dramatikleştiren? Hemen bakışını uzaklara çekip bekledi. Tedirgindi. Daha önce hiç olmadığı şekilde tedirgindi.

Niye bu kadar tedirgin diye düşündü Numi. "Buraya hiç getirilmemeyi isterdim, biliyorum ki bu benden sonra senin de en çok istediğin şey olurdu..." diye lafa girerken Sonje'nin tedirginliğinden daha da tedirgin oldu. Ona verdiği duygu bu derecede rahatsız edici miydi?

Sonje itiraz etmek için ağzını açtığında Numi lafına devam etti: "Uzatmayacağım. Ben buraya ait değilim!"

Sonje'nin bakışı ona kaydı ve hiç istemese de sabitlendi. Yüzünde bu kadar az çamur varken ona bakmak ne kolaydı.

Numi çok uzun süredir ilk defa onun kaşlarını böyle havada ve gözlerini de bu kadar şaşkın görüyordu ve nihayet dikkatini yaka-

lamışken sakin olmak için kendiyle savaşarak devam etti: "Yardımını istedim çünkü bir tek sen varsın beni Usta'ya götürebilecek."

Sonje konuyu anlar anlamaz suratındaki şaşkın ifade sabrı taşmış bir ifadeyle birleşti ve Numi'yi geçip giderken "Yine mi Usta'ya gitme konusu! Numi yeter artık! Usta'yı görmek istiyorsan babamla konuşursun, ailemizin arkasından dolanıp gizlice Usta'ya gitmen gerekmez! Kimse seni zorla tutmuyor, babama git ve onunla hallet meseleni!" dedi, sinirine hâkim olmak istiyordu ama her 6 ayda bir Numi'nin, bu, Usta'ya gitme krizine katlanamayacak kadar yorgundu. Yoluna devam ederken arkasında bir sessizlik hissetti, sonra da şıngırtıyı duydu, dönmeden yürümesi gerektiğini biliyordu ama refleksle dönüp baktı ve pişman oldu.

Numi, patikada durmuş, gecenin içinde bile rengârenk olan ormanın ortasında kucakladığı kurşun tulumu ucundan tutup yere bırakmış, incecik, narin bir gölge gibi dikiliyordu! Kızmak istedi Sonje ama aklı Numi'nin şımarık kaprisinden incecik figüründe iki yuvarlak çıkıntı gibi duran göğüslerine takılmıştı. Kalbinin ritmi başıboş şekilde artarken takıldığı yerde daha uzun süre de kalabilirdi ama bir gariplik vardı. Yoksa ağlıyor muydu?

Evet... ağlıyordu!

"Oh" dedi Sonje'nin zihni, resmen bu tuhaf etkiden nihayet özgürleşti.

Narinliğini, bedenini incelemekten geçip şımarık, doyumsuz, düşüncesiz bir yaratığın yaptığı gibi mızıklanıyor olmasına vardı fikri ve ilkelliğinde durakladı. Her tuhaflığına rağmen onu bu kadar seven bir ailesi olduğu için Çi'ye şükretmesi gerekirken tüm âcizliğiyle ağlıyordu! Hem de ne için! Hiçbir şey!

İlkel.

Sonje'nin söylemek istediği çok şey vardı ama bu ağlama seremonisinden olabildiğince çabuk uzaklaşabilmek için kısa kesmesi

gerektiğini biliyordu, hızlı ve net bir şekilde konuştu: "Yeter artık, kendine gel! Çi'ye şükret! Annem bu halini görse!"

Ama Numi hazırlıklıydı ve konuya girdi: "Anlamıyor musun? Eve gitmek istiyorum, ben buraya ait değilim. Baruh Baba sürekli buranın benim evim olduğunu, zamanı gelince bütün cevapların bana açılacağını, deneyimin ne kadar kutsal olduğunu ve içinde kaybolmayı ya da deneyime sahip olmayı seçebileceğimi söyleyip duruyor. Usta'ya gitmek istediğim her defasında bana, onun sorumluluğunda olduğumu, Usta'nın benimle ilgili herhangi bir karara karışamayacağını, inisiyatif kullanacak olgunluğa geldiğimde evrenin bana cevap kapılarını açacağını söyleyip duruyor. Zamanı gelince deyip duruyor! Artık inanmıyorum buna! Keşke suya atılıp çamura dönüşebilsem ve toprağa saçılıp yok olsam, o zaman içimde hissettiğim bu yabancılık belki azalır! Eve gitmek istiyorum, baba izin versin ya da vermesin!" dedi hıçkırıklara dönüşen ağlamasıyla savaşarak.

Sonje Numi'nin gözlerinden akan suların ne kadar da inanılamaz gözüktüğüne ve suratındaki ince çamurda bir yol açarak nasıl da ilerlediklerine dikkat ederken Numi'nin lafının bittiğini biraz geç fark etti ama söyleyebileceği bir şeyi yoktu, doğruyu söylemekten başka. "Ne yapmamı istiyorsun Numi, evden kaçmana yardım mı edeyim!? Aeden'in bir köşesinde senin Çi'siz bedenini bulmak için sana yol mu göstereyim? Usta'nın bildiğini babamın bilmediğini mi sanıyorsun! Sana zamanı gelince dediyse zamanı gelincedir Numi! Beni buna karıştırma!" dedi ve dönüp yoluna koyuldu. Bu ilkel mızıldanmalar artık yetmişti!

Sonje önce sırtında, sonra omzunda hissetti darbeyi. Ne olduğunu anlayamadan darbe kafasına indi. Darbenin Numi'den geldiğini şok içinde algıladığında elini kaldırıp korudu kendini, Numi'nin darbeleri hâlâ devam ederken onu kendinden uzak-

laştırmak için hafifçe ittirdi. Numi sarsılarak 3-4 adım geriledi. Kendisine şok içinde bakan Sonje'nin suratına, ağzını kocaman açıp bağırdı ve elindeki dalın sivri ucunu kendi avucuna batırıp saplanıncaya kadar ittirdi, kendini kanattı!

Sonje şoktaydı, Numi'nin kendi Çi'sine zarar verdiğini ilk defa görüyordu, hatta bu gezegende birinin kendine zarar verdiğini ilk defa görüyordu! Yaşadığı şokla müdahalede birkaç saniye gecikse de hemen atılıp Numi'nin avucunun içine sapladığı sopayı çekip aldı. Ona uzandığında Numi çoktan koşup gitmişti bile. Şoku devam ederken Numi'nin, elindeki yaraya rağmen koşup ağaçlara tutunduğunu, bir ağaçtan diğerine ustaca atlayıp uzaklaşmasını seyretti ardından. İlk defa biri ona vurmuştu, ilk defa birinin kendi bedenine zarar verdiğini görüyordu bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordu. Canı acımamıştı ama tanık olduğu şiddet hiç insana ait bir davranış değildi. İlkellik vardı her darbede, daha doğrusu Numi'de. Belki de ona karşı bu kadar açık konuşması doğru değildi. Sonuçta kendi bölgesini korumak isteyen bir hayvan gibiydi Numi. Sonje o an nihayet Numi'ye dair var olan tüm düşüncesini sentezledi ve net bir sonuca vardı: Bu kız henüz evrimin çok daha alt tabakasındaydı, kesinlikle! İşte sorun gerçekten de buydu, ilkellik.

-12-

Gece

Hayatının en büyük şoku ve keşfi olduğunu bilmeden…

İçini acıtan duygudan sanki kaçabilirmiş gibi o kadar hızlı koşuyordu ki, gözlerinin kapalı olduğunu, koşarken etrafındaki ob-

jelerle bütünleşerek yolunu bulduğunu fark etmedi bile Numi. Ne karşısına çıkan Woiki'yi,[6] ne her gece Ütopya'nın ışığında dans etmek, çiftleşmek için bir araya gelen elektrik yüklü Kabula sürülerinin içinden geçtiğini, ne de Baruh Baba'nın onu izlediğini...

Baruh dışında hiçbir insanın henüz çıkamadığı bu bilinçte Numi, ulaştığı seviyenin farkındalığından uzak, anın içinde kaybolarak Vizyon Tepesi'ne doğru koştu, engebelerin üstünden atladı, ağaçlardan ağaçlara zıpladı... anda akarcasına su gibi yolunu buldu.

Vizyon Tepesi'ni tırmanmaya başladığında, kalbinin ritmiyle birlikte adımları da yavaşlamıştı. Bir an durup etrafına bakındı. Kendine geldi. Sanki bir anda buraya ışıklanmıştı. Avucundaki yara epey kanamıştı, eğer hemen üzerine işemez ve BİTKİ sürmezse yaranın iyileşmesini geciktireceğini biliyordu. Yanında Bitki yoktu ama sterilize etmek için Kantaron çiçeğini çiğneyip şimdilik koyabilirdi. Artık sakinleşmiş ve kendi algısına geri gelmişti. Kendine acıyan tüm duygular garip bir şekilde dinmiş, artık hissizleşmişti, avucu dışında.

Kendi arazilerinden Usta'nın yaşadığı adaya kadar, Numi için her önemli noktanın görüldüğü bu tepe, Numi'nin hissizleştiğinde sığındığı, hayallere daldığında gerçekleştirebileceğini hissettiği tek tepeydi. Kendi bedeni dahil, Aeden'de yabancılık çekmediği tek nokta burasıydı.

Tepeden Aeden'in muhteşem manzarasına baktı, Enokların tarlalarında yeni çıkan filizler Ütopya'nın ışığıyla beslenirken parlıyor, Kabulalar bu filizlerden enerji topluyorlardı. Güneşin eksikliğinde sentezledikleri karbondioksiti sistemlerinden atan Enoklar açık havadaki yataklarına yerleşmek üzere uyumaya hazırlanıyorlardı. Güneşin çekilmesiyle dışarı çıkan ve arazilerinde

6. Woiki: Komşuları Enokların karada, suda yaşayabilen ve uçabilen ev hayvanı.

yetişen bebeklerinden[7] beslenen Tartukilerin[8] bembeyaz ışıklı bedenleri gecenin içinde parlıyordu...

Yamacın kıyısındaki Kantaron'dan biraz toplayıp çiğnerken Aeden'i seyretti, kendisini çeken, çağıran, ait olduğu yere varmanın özlemi ama henüz yola bile çıkmamış olmanın sancısıyla uzandı toprağa, çiğnediği şeyi yarasına bastırırken aklını gökyüzüne verdi. Bu gezegende olmadığına emin olduğu, her an hissettiği o yere gitmeyi diledi. Ama orası neresiydi? Nasıl gidebilirdi? Kimden yardım isteyebilirdi?... Bir tek kendisi yardım edebilirdi kendine. Baruh Baba'nın bahsettiği şu inisiyatif kullanabilmek böyle bir şey miydi?

Gökyüzünde gece dansı yaparcasına süzülen Yulutların[9] arasından yıldızlara bakarken karar verdi: Çok güçlenecek ve içindeki her duyguya cevap verecek halde kendine yetecekti! Çünkü her an hissettiği bu eksiklikle... acıyla var olması başka türlü imkânsızdı! Eksik olmaktan bıkmıştı!

---

7. Güneş tohumları: Her tohum bir Tartuki'nin DNA'sından meydana gelir. Her bir Tartuki'nin kendi DNA'sıyla kodladığı, gün boyunca ışık toplayan ve gece bu ışığı DNA'sına kodlu olduğu Tartuki'ye, sahibine aktaran, nükleer füzyonlamayla 12 milyon derece celcius ısıda elementlerin atom çekirdeklerini birleştirerek büyüyen ve en sonunda bir Tartuki'ye dönüşen tohumlar. Başka bir deyişle, Tartuki DNA'sından geldikleri için Tartukilerin bebekleri olarak bilinirler. Tohum, sahibini besledikçe yani ışığı sentezledikçe parlaklığı artar, sahibi de beslendikçe ışığı azalır, ta ki tohum bir Tartuki'ye, sahibi de saf ışığa dönüşene kadar. Tartukilerin evrendeki tüm ışığın ve ilk ışığın atası olduğuna inanılır.

8. Tartukiler: Güneş ışığına maruz kaldıklarında, bağımlılaşıp kendi ışıkları güneşe kaçana kadar bekleyen, kısacası güneş ışığına bağımlı olabilen, evrimlerini engelleyen bu bağımlılıktan korunmak için gece uyanan, gündüz yerin derinliklerinde uyuyan, bembeyaz parlak tenli bir ırk. Gece toprağa ektikleri, gün boyunca ışık toplayan güneş tohumlarıyla beslenirler.

9. Yulutlar: Gökyüzünde yaşayan, topladıkları su molekülleriyle beslenen, amitoz bölünmeye benzeyen bir şekilde üreyen, düşünüldüklerinde düşünüldükleri noktaya gelip PH7 seviyesinde bol mineralli bir sıvı salarlar. 18 ırka dahil değillerdir çünkü evrimleşmeleri önemsenmez. Usta'lar tarafından ekolojik sistemi filtrelemek için dizayn edilmiş nanotik yapılardır. Sadece düşünceye tepki verirler.

Numi o gece eve dönmedi, geceyi Vizyon Tepesi'nde meditasyonla dua ederek geçirdi. Hayatın onu ait olduğu yere götürmesi ve Sonje'nin bir daha onu asla zayıf görmemesi içindi tüm dilekleri. Hayatın dualarına hemen cevap vereceğini tahmin bile edemeden, her şeyin tamamen değişeceğini düşünmeden, istediğini düşündüğü şeyin hayatının en büyük şoku ve keşfi olduğunu bilmeden tüm benliğiyle dua etti...

-13-

Ulak...

Sabahın ilk ışıkları gölgelere saklandığında arazilerinde belirmeye başlamıştı Ulak.

O sırada Jax uyanmış günlük meditasyonunu yapmak için meditasyon çemberindeydi. Her sabah, 1 saat içinde aklının kaç düşünce oluşturduğunu analiz etmekti görevi. Aeden'de insan tekâmülü öyle bir seviyedeydi ki beyin hem düşünce üretiyor hem de ürettiği düşünceleri, merakının kaydığı diğer odakları aynı anda hesaplayabiliyor, kendini test edebiliyordu. Aeden'in en çok düşünceden düşünceye atlayan ırkıydı insanlar. Bir konuyu tamamlamadan meraklarının sürüklediği diğer konulara sürüklenme eğilimindeydiler. Bu, insanın zihninin daha hızlı gelişmesine neden olan bir özellikken aynı zamanda diğer ırklarca "*insan* önyargısı" diye bilinen zayıflığın da temeliydi. Hızlı düşünme ancak kalıplar oluşturarak mümkün olabiliyordu. Ve her kalıp bir önyargıya dönüşebiliyordu. Hızlıca karar vermeye çalışırken kendi önyargı hapishanesinde kalabiliyorlardı insanlar. Evrende varlıkların kurdukları uygarlıkların seviyeleri vardı. Tü-

kettiğini üretmeye başlayan her uygarlık henüz ancak ilk seviyedeydi. Aeden'in insanları ilk seviyede, tükettiğini üretebilen bir seviyede olsalar da, gençlerin düşüncedeki hiperaktifliklerini, meraklarını ehlilleştirerek kontrol altına almayı öğrenmesi şarttı. Çünkü kendi gelişimi için gereksiz olan şeyleri merak etmemek ilk seviyede olabilmenin şartıydı yoksa hâlâ sıfır seviyesinde kalıyordu varoluşları. Bu yüzden Baruh Baba sürekli bir meditasyonla düşüncelerimizi sıraya sokmanın, ayıklamanın tekâmülümüzün temel ihtiyacı olduğunu söylerdi. Evrende henüz bu ilk seviyeye dahi çıkamamış, sıfır seviyesinde yaşayan zavallı uygarlıklar olması inanılamazdı. Parazit gibi kendi gezegenlerini öldürürcesine, kaynaklarını tüketiyorlardı, hatta bazıları gezegenlerinin canlı olduğunu bile anlamıyorlardı, Baruh Baba uzun uzun anlatmıştı. Ama şükürler olsun ki ısrarla sıfır seviyesinde kalan varlıklar evrene asla yayılamıyorlardı, çünkü mutlaka kendilerini imha ediyorlardı. Yaşam, hayatın değerini bilmeyen organizmaların yaşamasına izin vermiyordu.

Usta, Aeden'de yaşayacak bu 18 ırkı bu manyetik alanı düşünerek özellikle seçmişti. Beyin düşünce doğuran bir organdı. Doğurduğu düşünceyi amaca yöneltmiyorsa enerji boşa harcanmış oluyordu. Ancak düşüncesini detaylarıyla analiz edip tamamlayabilen varlıklar düşüncelerini maddeye dönüştürebiliyorlar, düşlerini gerçekleştirebiliyorlardı. Düşünceden düşünceye atlayan, meraklarını ehlilleştiremeyenlerse sadece konuşuyorlardı.

Bu ırklar arasında manyetik alanda en güçlü olanlar balinalardı. Ve Saluun'un Sonje ile olan arkadaşlığı, Sonje'yi bu beyinsel kontrolde epey geliştirmişti. Saluun'la geçirdiği zaman içinde düşüncede hiperaktif olmamayı kendine öğretebilmişti. Meditasyonları kısa sürüyordu bu yüzden. Saluun'la buluştuğunda gerekli olan egzersizleri, analizleri onunla zaten yapmış oluyor-

du. Numi'yse henüz düşünürken düşüncelerini analiz etmeye bile başlayamamıştı. Baruh Baba dışında kimsenin henüz haberdar olmadığı bu hali için Baruh Baba ona "Anda olmak" demişti. "Andasın Numi, asıl zor olan budur. Merakını ehlilleştirdiğinde geçmişin ve geleceğin anında da olacaksın, sadece çabalamaktan vazgeçme."

Numi, Baruh Baba'nın onu rencide etmemek için durumu böyle değerlendirdiğini biliyor ve kendi beceriksizliğine kızıyordu ama düşünürken her düşündüğünü sayıp benzer düşünceleri toplayarak, bağlantılar kurmak cidden imkânsızdı Numi için, çünkü henüz merakını ehlilleştirmemişti.

Ulak belirmeye başladığında Surza yüzmekten yeni gelmişti, her sabah güneş doğmadan yüzmeye gider ve kahvaltıdan önce evde olurdu. Baruh Baba kahvaltıyı hazırlamış, Numi ve Sonje'ye bağlanıp onlara haber vermişti. Sonje meditasyondan sonra defterine bir şeyler daha yazmayı sıkıntıyla becerebilmiş ve kahvaltıya çağrılmaktan çok memnun hemen aşağıya inmişti. Numi'yse, yokluğunun fark edilmesinin artık hiç de umurunda olmadığına hayret ederek, geceyi geçirdiği Vizyon Tepesi'nden salına salına inmiş, elindeki yara için bataklığa gitmeyi düşünmüş ama sonra vazgeçip yer yer silinen çamurlarını tazelemek için göle geçmişti. Suyun kıyısından kendi yansımasına baktığında ilk defa tenine çamur sürmekten vazgeçmişti ve şimdi isyankâr bir edayla yer yer açılan teninin beyaz parlaklığını isyanının madalyası gibi taşıyarak eve döndü.

Eve 200 metre kala, çocukluğundan beri kendisine anlatılan ama hiç görmediği Ulak'la nihayet karşılaşmış olmaya hazırlıksız, yavaşladı adımları ve dikkatle, temkinli bir kemirgen gibi tetikte yaklaştı yolda şaşkın dikilen Surza'nın yanına. İkisi de öylece dikilip Baruh Baba'nın sakince Ulak'tan mesajı almasını izlediler.

Ailedeki herkes pür dikkatti.

Sonje hayatı boyunca 3 kere gördüğü Ulak'ı görmekten dolayı hissettiği tarifsiz huzursuzluğu baskılayıp bekledi neredeyse nefes almadan. Çünkü yıllar önce ilk Ulak, Sonje ağır zehirlendiği için gelmişti, o zaman Ulak'ın getirdiği ilaç olmasa iç kanaması durdurulamayabilirdi. Aynı yara şimdi olsa, 1 saatlik işti Sonje'nin kendini onarması ama Sonje o zaman çok gençti ve vücudu öylesine ağır bir zehirden kendini temizleyecek farkındalığa ulaşmamıştı, devrelerini kapatmayı öğrenmesiyse epey zaman almıştı.

İkinci Ulak, Jax'ın arazideki alternatif elektrik akımını tarlaya aktarmaya çalışması sonucu evleri yandıktan sonra Midal tohumlarını getirmek için gelmiş, üçüncü Ulak'sa komşuları Dodoka'nın transform olmasıyla Numi'yi evlerine getirmişti. Ulak'ı görmenin verdiği rahatsızlık Sonje için normaldi. Acaba bu sefer ne olacaktı? Ne olmuştu?! Huzursuzluğun doruğunda izledi Sonje.

Diğerleri Baruh Baba'nın çıkışını beklemek için kahvaltı sofrasına geçerken Sonje kıpırdamadan köşede dikilmeye devam etti. Baruh Baba Ulak'tan çıktığında vereceği haberi ilk alan olmak istiyordu, içine yayılan gerilim baş edilemezdi.

Baruh Baba Ulak'tan çıktı, suratında daha önce Sonje'nin hiç görmediği bir ifadeyle baktı Sonje'ye. Umudun sabırla birleştiği, içinde biraz da tebessümün olduğu rahat ama endişeli bir ifade... sanki "Şimdi" demekteydi.

"N'oldu baba?" diye bağlandı Sonje.

"Önce annenle konuşmam lazım" diye tebessümle cevapladı Baruh.

Baruh Baba Enokların arazisine giden patikaya doğru ilerlerken Surza hemen yetişti ona. İkisinin ardından bir an şaşkın bakan Numi, dönüp Ulak'ın var olduğu gibi yok olmasını izledi hayretle ve ancak ondan sonra Sonje'nin suratındaki tedirginliği

fark etti. Sormak istiyordu ama tuttu kendini, her teması bir krize dönüşen biri için temassızlık en iyi stratejiydi. Artık onunla ASLA muhatap olmayacaktı. Nasıl olsa öğrenirdi ne olduğunu. Babası döner dönmez Usta'ya gideceğini açıklamaya karar vermişti. Kararı kesindi! Ne olmuşsa olmuştu! Kendi planlarını uygulamayı artık kafasına koymuştu.

Surza kendisine bağlandığında ne kadar acıktığını düşünüyordu. Surza kahvaltıya başlamalarını, kendilerini beklememelerini söylemişti. Kahvaltıya çağırmak için Sonje'ye bağlanıp bağlanmamaya karar veremezken Sonje'nin zaten durumdan haberi olduğunu anladı, ona da bağlanmış olmalılardı.

Jax da sofraya indiğinde düşünme egzersizi onu çok acıktırmıştı. Numi elindeki yarayı yıkayıp üstüne annesinin işlediği petrolyum merhemini sürerken Jax onun çamurdan yer yer arınmış olduğunu fark edip "Parıldıyorsun" diye düşündürdü ona. Parıldıyorsun... Denizden yansıyan güneş gibi hissetti Numi bir an kendini ama sadece bir an çünkü Jax'a parlaklık olarak gelen yer yer açık teni Sonje'ye nasıl da beyaz gelmiş olmalıydı... Ona dönüp baktı ama Sonje'nin aklı çok uzaklardaydı. Numi'nin çamursuzluğunu fark etmemişti bile diye düşünürken Sonje'nin uzaklara odaklanmış bakışları aniden Numi'ninkilerle çarpıştı ve Numi hemen eğdi kafasını. Kalbi niye göğüskafesini parçalayacak kadar hızlanmıştı?

Jax sofraya oturduğunda dileklerini dileyip kahvaltıya başladılar, ama Sonje bir şey yemedi. Numi başını kaldırıp onunla yine göz göze gelene kadar anlamamıştı o süre içinde Sonje'nin kesintisiz kendisine baktığını. Öylesine kızardı ki sanki suratındaki çamurun kahverengisi bile pembeleşti. Numi'nin ifadesi karışırken Sonje "Neden sürüyorsun şu aptal çamuru?!" demedi ona. Sustu. Çevirdi bakışlarını uzaklara ve sessizce, annesiyle babasının ne ko-

nuşuyor olabileceğinin stresiyle öylece oturdu masada. Artık hayatının tamamen değişmiş olduğunu bilmeden ama hissederek...

-14-

Birbiriniz için buradasınız...

Surza ve Baruh el ele geri geldiklerinde öğleyi geçmişti. Sonje oturduğu yerde gözleri patikada öylece beklemiş, babası ve annesinin geri döndüğünü görünce hemen fırlayıp karşılamıştı onları.

Numi ağacın tepesinde, ilaçlama için topladığı ölü böcekleri eziyordu. Ölen böcekleri ezip alkali su ile karıştırarak bitkilerin üzerine püskürttüklerinde, yetiştirdikleri sebze ve meyvelere böcek dadanmıyordu. Bedenin geridönüşümünü diyordu buna Jax. Aeden'de her şeyin, her halin bir hizmeti ve geridönüşümü vardı.

Numi işini bırakıp Baruh Baba'nın Surza ve Sonje'den uzaklaşmasını, Sonje'nin korku dolu bir ifadeyle dikkatini annesine vermesini izledi. İlk defa böyle görüyordu herkesi. Bir gariplik vardı ama garipliğin kendisini de ilgilendirdiğini annesi kendisiyle bağlantıya geçene kadar anlamadı.

Surza aşağı inmesini, konuşmaları gerektiğini söylediğinde, Midal'ın dallarından inerken Ulak'ın getirdiği mesajın hayatını tamamen değiştireceğini bilemezdi. Evin arkasına doğru ilerleyen Surza ve Sonje'yi takip ederken konu her neyse Baruh Baba'yı gördüğü anda kendi konusunu açmayı planladı. Ağacın arka avlusunda meditasyon ve simya dersleri için kullandıkları alana vardılar. Burası Baruh Baba tarafından dizayn edilmiş, oluşabilecek manyetik alanların etkisini sıfırlayan bir yerdi. Toprak zeminin üzerine işlenen ahşap zemine mutlaka yalınayak basmak şarttı.

Ahşap zeminin üstüne çıkıp kendi noktalarına oturdular. Ailede herkesin, bu zemin üstünde bir yeri vardı. Baruh Baba, her babanın ailesi için böyle bir zemini tasarlamaya yetecek bilgiye, güce ve aydınlığa sahip olması gerektiğini aksi halde insanın insanlığını keşfedemeyeceğini anlatmıştı.

Çocukların oturmasını bekledikten sonra Surza kalkıp zeminin tam merkezine oturdu. Bir an ikisine baktı, bu bakışta şefkat değil, dikkat vardı. Surza bir şey paylaşmak ve paylaştığı şeyin çok iyi anlaşılmasını istiyordu. Konuşmaya başladığında kelimeler taşıdıkları kararlılığın netliğiyle tek tek çıktılar dudaklarından:

"Doğduğumuzda hep sorularımız yakın çevremize yöneliktir. Çevremizi anladığımız ölçüde yaşadığımız gezegeni anlamaya, gezegenimizi anladığımız ölçüde evreni anlamaya, evreni anladığımız ölçüde kendimizi anlamaya ve kendimizi anladığımız ölçüde Çi'yi anlamaya programlanmışız" dedi.

Sonje tetikte asıl bombanın patlamasını beklerken Numi umursamaz sadece dinledi, bu konuşma da neyin nesiydi!

Surza Numi'ye döndü: "Mükemmelliği tetikleyen şey eksiklik duygusudur. Bu duygu, senin en büyük engelleyicin ya da kendi potansiyelini doldurmakta en büyük gücün olabilir Numi. Sürekli neden eksik olduğuna takılıp kendini yargılamaya geçersen seni engeller, ama bu eksiklik hissinin seni kendi mükemmelliğine taşıyan bir motivasyon olduğunu anlarsan, çabaya geçersen kendi potansiyeline dolarsın. Kendini eksik hisseden biri mükemmelliğe, kendini tam hisseden birinden daha yakındır" dedi.

Surza Sonje'ye dönerken Numi konuşmaya karar verdi. Surza'yı incitmek istemiyordu ama kendisine gösterilmeyen dürüstlüğün değerini bilecek kadar özlemini çekmişti ve dürüst olmalıydı. Surza ağzını açarken Numi lafa girdi. "Sürekli neden eksik olduğuma takılan ben değilim, sizsiniz!" dedi, Sonje'ye döndü, kaybedecek

hiçbir şeyi kalmamış biri olarak "İçine doğduğum bu bedeni yargılamayı senden öğrendim. Beni sevdiğini biliyorum ama var olma şeklime olan şaşkınlığın sevginden daha büyük. Kendimi bildim bileli sana yaklaşmaya çalışıyorum, dün akşam anladım, kendimi sana kabul ettirebilirsem sanki o zaman değerleneceğimi sanıyorum. Sanmışım. Ama artık yargıların beni etkileyemeyecek. Beni her yargıladığında Çi'ye ihanet ettiğini bil, artık ben biliyorum, çünkü fark ediyorum" dedi. İyice dikleşti, kendi sınırlarını çizmenin zamanı gelmişti. "Artık senin için çamur sürmek de yok!"

Sonje inanamayarak baktı Numi'ye, bunca yıl katlandığı tüm tacizlerinden sonra, Numi'nin kendisini bir anda her zamanki gibi kurban ilan etmesi hayret vericiydi. "Senin için çamur sürmek de yok!" da ne demekti!?! Hayreti şoka dönüştü. Surza da şaşırmıştı ama ifadesinde onaylama vardı. Çünkü nihayet diye düşünüyordu Numi'ye bakarken, bir varlığın kendine değer vermesinden daha ilham verici bir şey yoktu şu koca evrende ve nihayet Numi değer vermeye başlamıştı kendine. Numi'nin gözlerindeki net farkındalık hayret verici ama aynı zamanda rahatlatıcıydı. Suratına yayılan tebessüm sanki gözlerinden fışkırıyordu, şaşkınlıkla kaşları çatılmış konuşmak için ağzını açan Sonje'den önce davranıp "Birbiriniz için buradasınız Numim, Sonjem" dedi Surza.

Numi'nin dikleşmesi ani ama küçük bir kambura dönüştü, Sonje'nin Numi'ye itiraz etmeye hazırlanmış ifadesi iyice çatılırken Surza'ya döndü, ne demekti şimdi bu! "Birbiriniz için buradasınız!"

Surza kendisine odaklanan bu iki genç insanın güzelliğine baktı bir an. Şaşkınlıklarına rağmen, onları önlerinde bekleyen deneyime hazır gözüküyorlardı, Ulak geldiğinde endişelenmişti ama Baruh haklıydı, hazırdılar. Harekete geçmek için tetiklenmeye ihtiyaçları vardı sadece. Ve Surza tetikledi:

"Hayat hepimizden daha akıllı. Bize, kendi potansiyelimize

ulaşmamız için sürekli fırsat verir. Bazen verilen fırsatları görmez, bazen bu fırsatları görüp kaçırır, bazense bu fırsatlarla savaşırız... Ama hayat vazgeçmez, biz vazgeçmediğimiz sürece. Birbirinize olan ihtiyacınız size verilen en büyük fırsat, bu fırsatı henüz görmemiş ya da savaşmayı seçmiş olabilirsiniz ama kaçırmanıza izin vermeyeceğiz. Birbirinizin hayatlarındaki etkiniz insanlığı evrim seviyesinde yükseltecek. İkinizden doğacak çocuklar, insanlığı içlerindeki tanrıya yaklaştıran yeni algıların açılmasına hizmet edecekler..." derken Surza'nın devam eden konuşmasının gerisini duymadı Sonje, dinleyemedi.

"İkinizden doğacak çocuklar" kulaklarında, beyninin her hücresinde, evreninde yankılanıyordu. Kelimeler sanki yeni doğan galaksiler gibi yeni manaların evrenlerini oluşturuyordu. Duyduğu şeyin hayreti içinde bir çığlık gibi yükselirken nefes bile alamadı, gözleri kocaman açıldı, hiç düşünmeden Numi'ye döndü. O da duymuştu, çünkü Numi de şoktaydı!

Surza, birbirlerini tamamlamak için yaratıldıklarını, önlerinde 10 yıl olduğunu, birleşmenin 10 yıl sonra yapılacağını anlatırken etrafında dönen evrene rağmen ayağa fırladı Sonje.

Sonje'nin ayaklanmasıyla kendi şokundan sıyrıldı Numi, Sonje konuşmak üzereydi, "Numi ile mi..." derken kelimeler öylesine doğallıkla çıkmıştı ki, Numi devamında gelecek kelimeleri duymaktansa ölmeyi tercih ederdi. Hemen o da ayağa fırladı. Sonje'nin karşısında dikilmişçesine baktı gözlerinin içine, ondan daha önce konuşmalı, bir daha asla kendini ondan ilgi, kabullenme, onay bekleyen bir pozisyona sokmamalıydı! Şok içinde de olsa kararlı mırıldandı Numi: "Olmaz."

Sonje'nin Numi'ye bir an dönüp bakması, ağzını açıp konuşacakken vazgeçmesi, bakışı hâlâ Numi'nin ifadesinde sabitlenmişken nihayet tek bir kelime mırıldanması: "Asla!"

Sonra hemen ayaklarını yere vura vura gitti Sonje. Surza kıpırtısız ardından öylece bakarken, Numi Sonje'nin gidişi ile hissettiği şoktan çıktı. Dev bir girdap gibi tüm diğer duygu ve düşüncelerini içine çekip her yeri kaplayan o değersizlik hissi... öylesine güçlüydü ki... Sevdiğin varlığın seni kendine "asla" layık görmemesi aşağılanmanın zirvesiydi.

Numi gözlerine dolan yaşla savaşmayı bırakıp sessizce ağlamaya başladığında oturduğu ağacın tepesinden sessizce izledi Baruh Baba. Her şey evrenin planladığı gibi gitmekteydi. Yolculuk nihayet başlamak üzereydi...

-15-

Kalbin lekesi değil miydi korku?!

Asla, dokunduğu yerde iz bırakan, istenmezliğin her halini barındıran ne keskin bir kelimeydi. O kadar keskindi ki, kelimeler maddeye dönüşse "asla" ancak jilet olabilirdi. Acısı ancak saniyeler sonra hissedilebilecek kadar hızlı bir keskinlikte Numi'nin zihnine girmişti. Kendisiyle birleşme düşüncesinin Sonje'de yarattığı tiksintiyle yüzleşirken hem Sonje'den hem de kendi varoluş şeklinden iyice nefret etti! Layık olmak isteyip de kabul görmediğimiz insanlar değil miydi duygu zindanlarımızın kapısı?

Aklındaki düşünce fırtınası, Surza'nın kelimelerini duymasını engelliyordu ama yine de Surza'nın kendisine uzanan şefkatli elini tuttu havada ve kendisine ulaşmasını engelleyerek yavaşça indirdi. Yanaklarından inen yaşlardan ilk defa hiç utanmadan, umursamadan kalktı ayağa, Sonje'nin yürüdüğü yönün tam tersine yürüdü. Kendisinden böylesine tiksinen, "asla" birlikte ol-

mak istemeyen biriyle nasıl olsun da birleşsindi, üstelik onu bu kadar severken!...

Enokların arazisine uzanan patikaya girecekti, vazgeçti, içindeki duygu o kadar ağırdı ki, bu duygudan daha ağır bir şeyleri hissetmesi şarttı yoksa bu duygunun içinde boğulacaktı. Acaba evrende kendi duygusunun içinde boğulan başka canlılar da var mıydı?

Şelaleye uzanan yola girdi, yıllardır ne zaman o yöne gitmek zorunda kalsa değiştirdiği bu yol şimdi sanki gidebileceği tek yoldu. Sonje'nin bağırtısı yankılanıyordu kulaklarında: "Asla!" İçi acıyordu, kendisinden istenilen değil, Sonje'nin tepkisiydi ruhunu acıtan. Yanında var olduğunu hissettiği ama varlığını hissettiremediği Sonje'ydi içindeki ateşin kalbi.

Şelaleye vardığında, buranın daha önce kendisine yaşattığı korkunun nasıl da önemsizleştiğini fark etti. Sanki nehir yatağı bile küçülmüş gibiydi. Korku nasıl da tamamen geçip gitmişti... hatırlanmayan bir anı gibi.

Korkular, daha kötüleriyle yüzleştiğimizde nasıl da etkisizleşiyorlardı. Bu şelaleden düştüğü anı düşündü ama kalbinin ritminde tek bir hızlanma olmadı, korkusunun canlanması için şelaleye hayat veren gölete ayaklarını soktu. Su burada ne kadar da durgundu. Bu suyun, biraz ileride, 200 metreden aşağıya düşmeye hazır olduğunu düşündü. Hazır olmak belki de böylesine durgunluk veren bir haldi. Belki ancak hazır olanlar sakince durabiliyorlardı, aynı bu şelalenin hemen öncesindeki su gibi. Su dizlerine gelene kadar yürüdü. Hâlâ akıntıyı hissetmiyordu. Şelaleye yaklaştı, atladığında ölmeyeceğini biliyordu, içine girdiği su gibi o da hazırdı, zaten ölse de Çi'ye dönecekti, belki aynı deneyime yeniden doğmak zorunda kalacaktı ama sanki hayatı bu şelaleden geçmek zorundaydı.

Arınmak zorundaydı, hem üstünde leke leke kalmış bu ça-

murdan hem de korkusundan. Kalbin lekesi değil miydi korku?! Boynundaki örtüden kurtulup ağırlığını suyun üstüne bıraktığında akıntının tutarlı bir şekilde vücudunu göletin ortasına sürüklemesine şaşırdı. Göletin ortasına geldiğindeyse her şey aniden hızlandı, suyun birbiri üzerinden atlayarak şelaleye varmak için yarıştığı noktada dikleştirdi bedenini ve suyun içine gömülerek aktı şelaleden, aynı Sonje'nin yaptığı gibi su ile birlikte hareket etti.

Şelalenin çarptığı noktada çarptı suya, derinlere indi, havasız, düşüncesiz bedeni suyun derinlerinde ana rahmindeki halini aldı. Su bedenini yüzeye taşıdığında rahimden çıkar gibi vücudunu uzattı Numi, suyun yüzeyine uzandı, önce kafasını çıkardı sudan ve derin bir nefes aldı. Yavaşça gözlerini açtığında hıçkırarak ağlamaya başladı. Hayat kaçmaya çalışanlar için ağırdı. Durup yüzleşmek, kendin olmak için çaba göstermek, gerekirse yeniden doğmak için yaşarken ölmek şarttı.

Tekâmülde belli bir seviyeye ulaşabilmiş ve daha da ilerleyebilecek herkes gibi, kendi korkusundan yeniden doğdu Numi, deneyimleyerek... üzerine giderek... vazgeçmeyerek. Düşünerek, analiz ederek, saplanıp kalmayarak... fark ederek. Ama doğumlar her zaman çok sancılıydı.

-16-

Evrende hata yoktur.

Saluun'un Aeden'ine dalmıştı Sonje. Bedenini suya bırakmış havada bir çuval gibi dönüp olabilecek en biçimsiz şekilde suya çarpmış, suya çarpmanın basıncından ağrıyan karın kasları ve sağ omzuna hiç aldırmadan suyun derinlerine batmaya devam

ederken düşüncelerinin boğucu derinliğinde kıpırtısız, denizin karanlığına bırakmıştı kendini.

Saluun ona yetiştiğinde yüz metreyi geçmişti derinliği. Bir nefes gibi bağlanmıştı Saluun ona, Sonje'nin zihninden öğrenmişti tüm gelişmeleri ve akıntıya götürmüştü onu. Çünkü ne zaman Sonje karışsa ancak bedeni harekete geçtiğinde zihni düşüncelerini düzenleyebilmekteydi. Saluun, bunun insan organizmasının bir özelliği olduğuna yıllar önce karar vermişti. Bedenleri harekete geçmeden akılları açılmıyordu insanların.

Akıntıda Sonje'yi sırtından bıraktığında niye "Asla!" dediğini sordu ona.

Sonje beyninde aniden aynı anda oluşan onlarca cevaptan hangisini seçeceğine karar veremeyince, bir an kendini akıntıya bırakmış ve birkaç saniye sürüklendikten sonra güçlü bacaklarıyla bedenini itip kollarıyla kendini çekip sakince süzülen Saluun'a yetişmişti, "Bir sürü neden var!" diye Saluun'a düşündürürken.

"Bir tanesini bilmem yeterli" diye karşılık verdi Saluun. Suyun binlerce metre derinliğindeki basınca dayanıklı bir canlının soruları, yüzeysel cevaplardan beslenemezdi asla.

"Onu o gözle görmüyorum" diye çıkıştı Sonje ama Saluun aniden akıntıdan çekti kendini ve yüzeye yükseldi, suyun üstüne çıkmalarına 5 metre kala Sonje ona yetiştiğinde Saluun bağlandı ona: "Su çok iyi bir iletkendir. İçinde bilgiyi taşır. Yeterince suyun içinde kalırsan sende var olan her şey suya geçer, su senden eksiltmez seninle bir olur. Sense suyla çoğalırsın. Suya doğan herkes suyla birdir. Bu yüzden biz sualtında birbirimize isimlerimizi sormayız, zaten su bize taşımıştır isimlerimizi. Ya da bir ırkın diğerinden tehlikeli olduğunu bilmek için durup deneyimlemeyiz, gözlemlemeyiz, su bilir, su bildiği için biz de biliriz. Aeden'in topraklarında yaşayan ırklar içinde suya ait olmayıp da en çok

suya giren sensin, artık bu su seninle de bir Sonje. Sana, cevabını bilmek için değil, vereceğin cevaplara senin farkında olman için soru soruyorum, cevaplarını bildiğim sorular bunlar... Kendini kandırabilirsin ama suyu asla."

Sonje "O aileden biri, benim neredeyse kardeşim gibi" diye çıkıştığında, Saluun Sonje'yi sırtına alırken "Ben senden hesap vermeni istemiyorum. Bahanelerinden sıyrılıp niye birleşmek istemediğini analiz etmeni istiyorum. İnsan organizması sorması gereken sorular yerine hep karşısındakinin duymasını istediği cevapların sorularına odaklanmaya eğilimli" dedi.

Düşündü Sonje, sığ turkuvaz rengi sulara vardıklarında düşüncesini Saluun'a aktardı:

"O da istemiyor. Yüzündeki şoku görsen... anlardın. Birleşmiş olmak için birleşmek hayvanlara mahsus bir şey ve ben evrimimin hayvansı bölümünü aşmak zorundayım, birleşeceksem bu birleşme zamanımın geldiği düşünüldüğü için değil içimdeki hücrelerin, karşımdaki kişiyle yeni bir beden yaratma isteğine karşı koyamayacak bir çekim hissettiği için olmalı. Böyle bir duygu yok ikimizde de... Belki ben sonsuza kadar kimseyle birleşmeyeceğim, belki bir gün bende bu duyguyu harekete geçirecek biri çıkacak ve onunla birleşeceğim. Ama bu kişinin hiç çıkmaması hatta hiç var olmaması bir eksiklik değil. Deneyim beni nereye götürürse gitmeye hazırım, sadece deneyimlemiş olmak için deneyimlemeyi seçmeyeceğim... Deneyimlemiş olmak için deneyimlenmiş şeyler anlamları ezerler. Yapmış olmak için yapmak... insanlığıma ters. Ayrıca Numi, bana çok yabancı, görüntüsü değil... her şeyi, onunla ilgili her şey bana yabancı. O çamurun, kumaşların altında neye benzediğini dahi bilmiyorum. Onun yanında kendimi garip hissediyorum. Baş edilmez tuhaflıkları var. Kendisinin aşması gereken şeyler bunlar. Sürekli bir yerlere saklanıp beni izlemesi...

fark edilmediğini sanacak kadar hayvansı olması... Hücrelerimi paylaşmak istediğim, birlikte yeni bedenler, evrenler yaratmak istediğim kişi böyle biri değil. Benim eşim bana değil kendine meraklı biri olmalı. Numi benim yanımda ancak bir uydu olabilir bense ancak bir güneşle birleşebilirim... Bir hatayı deneyimlemeye ihtiyacım yok. Dövüşeceğim değil, birlikte gelişeceğim biriyle eşleşmeliyim ve kiminle eşleşeceğimi kesinlikle ben seçmeliyim!"

Saluun "Evren öyle güzel tasarlanmıştır ki, varmak için çıktığımız yol, gitmek istediğimiz yer neresi olursa olsun, yola çıkma cesaretini gösterebilen ve kendine samimi olan herkesi özüne yaklaştırır" dedi. "İster Numi'yle birleş, ister birleşme... Çıkacağın yolculuk seni sana götürecek. Kimse senin adına bir karar alamaz, bu varoluşa aykırı, ama evrenin mimarından bahsediyoruz burada Sonje, seni anlayacağından eminim ya da senin onun sana anlatmak istediği şeyi. Hayat bizi zorladığında aslında gelişime çağırıyordur. Tekâmülümüz için fırsat veriyordur. Evrende hata yoktur Sonje. Vermemiz gereken tepkileri erdemli bir şekilde verebilecek kadar gelişip gelişmediğimizin ölçümünü yapar her kriz. Hata olarak algıladığımız şey, algımızdaki zayıflıktır, büyük resmi görememekten, kendi küçüklüğümüzden kaynaklanır tüm endişe ve korkularımız. Deneyime hakkını veremeyenlerin karmaşasıdır. Aeden'deki tüm kültürler için geçerli olan her efsaneyi düşün Sonje, deneyimi analiz edebilen biri için hata sadece fırsattır, bir hatayı düzeltebilecek güçte olabilmenin fırsatı. Kızmak, kurban gibi hissedip pes etmek ya da karşındakini suçlamak yerine sakince analiz etmek zorundasın. Bir şeyi neden istediğini, neden istemediğini ve ne istediğini, yani seçimlerini analiz edebildiğin kadar varoluşu anlayacaksın."

Nihayet tekrar derinlere daldıklarında sarsıntısı geçti Sonje'nin. Nefessiz durabildiği 3 saat boyunca Saluun'un sırtında,

okyanusun yüzlerce metre derinliğinde huzura daldı Sonje, çıktığındaysa onu bekleyen hayatının en önemli deneyimine hazırdı.

-17-

Unutma, balinayı çağıran beraberinde getireceği okyanusa da hazır olmalıdır.

İlk defa iyice büyüdüğünü fark etti Numi, çünkü Surza'nın grafibron[10] tulumu üzerine tam gelmişti. Tulumun göğüs bölümünün gerginliğinde gezdirdi gözlerini. Gelişmek tuhafına gitti. Saklanmaya öylesine alışmıştı ki büyüdüğünü sanki fark edememişti. Öğlen güneşiyle iyice ısınan kumun içine iyice soktu ayaklarını ama sıcaklıktan eser yoktu çünkü yanardağın kraterinde BİTKİ toplamak için kullanılan bu kıyafet vücudu saran etkisiyle sıcağa ve soğuğa tamamen dayanıklıydı.

Kıyının uzaklarındaki kıpırtıya kaldırdı bakışlarını. Suyun derinliklerinden yüzeye çıkan Sonje'nin, Saluun'un sırtından inip alnını Saluun'un kafasına dayayarak onunla vedalaşmasını, sonra bir hamlede suya dalıp tek nefeste kıyıya varmasını izlerken sakinliğini korumaya çalıştı. Ama adım adım dalgaları yaran Sonje'nin Saluun'a dönmesini, her zaman yaptığı gibi yumruğunu yavaşça havaya kaldırıp iki kere havaya vururcasına yükseltip indirerek onu

10. Grafibron: %80 nitrojen, %19 oksijen, %1 argon, %0.020 karbondioksit ve %0.001 su dışında başka element geçirmeyen, pırlanta ve karbon bazlı graphene ile kanın pıhtılaşmasını sağlayan fibron proteinin bileşiminden olan bir kumaş. Aeden'de ağaç kavuklarında yaşayan, örümceğe benzeyen Fibronakların kristal ağlarında biriktirdikleri graphanenin Surza tarafından toplanıp Baruh'un fibron zengini kanı ile işleme alınmasıyla üretilen esnek, hafif, sıcakta ya da soğukta vücut ısısını koruyabilen, sugeçirmez, ısı iletmez, yanmaz, sadece %8 hava geçiren Aeden'de ünlü bir kumaş.

selamlamasını ve sonra sahile çıkmasını izlemek kolay değildi... Her an, her hareket kazındı belleğine, Sonje'nin köprücükkemiğinin omzuyla birleştiği yerden kayarcasına akan su damlalarının parlaklığı ve Sonje'nin varlığının hissettirdiği ve başka hiçbir şeyin hissettiremediği o duygu iyice sindi aklında başka hiçbir düşüncenin giremeyeceği, sadece Sonje'ye hissettiklerine ayrılmış o aklının en gizli köşesine... Başını çevirdi Numi, bundan sonra, Sonje'yi özlediği her zaman sığınacağı bu anlar, anbean aklına kazınsa da, hızlanan kalbinin ritmini yavaşlatmak için uzaklara yapıştırdı gözlerini. Nefesi normale dönerken saliseler içinde ne olursa olsun onu nasıl da kayıtsızca, sorgusuzca, doğallıkla sevdiğiyle yüzleşti. İçindeki sevginin acımasızlığında asla potansiyeline dolamayacağını bilerek, her an bu duyguyla kendini cezalandırırcasına yaşadığını fark etti. İnkâra artık gerek yoktu. Oturduğu yerde hiç kıpırdamadan Sonje'nin kendisine yaklaşmasını bekledi. İçine çektiği nefesin titrettiği kalbinin ritmi hızlansa da dişlerini sıkıp ruhunu okşayan varlığa bakışlarını çevirmedi çünkü aklı hissettiği her şeyle artık savaştaydı. Çekimine kapıldığı bu varlığın çekiminden kurtulmak için artık kendi kütlesini yaratmak zorundaydı. Onun etrafında dönmeyi bırakıp kendi etrafında dönmesinin zamanı gelmişti, yoksa var olamayacaktı. "Asla."

Sahile doğru ilerlerken durdu Sonje. Yüzündeki suyu silip gözüne gelen ışığı eliyle gölgelediğinde sahilde grafibron kıyafetler içinde bekleyen kişinin annesi değil Numi olduğunu anlayabildi. Bakışları Numi'nin çamursuz, parlak yüzünde ve alevin renklerindeki saçlarında kaldı birkaç saniye... gözlerini yerde duran iki küçük çantaya düşürdüğünde kaşları iyice çatıldı. Kendisi ile konuşmak için değil, Usta'ya gitmek için buradaydı! Madem bu kadar kaçmak istiyordu bu gezegenden o zaman niye sürekli peşindeydi bunca zaman? Sormak istedi ama aslında cevabı ortaday-

dı. Yollar arıyordu Numi, yıllardır yollar arıyor ve her arayışı onu Sonje'ye bağlıyordu. Onu Usta'ya götürebilecek tek kişi oydu. Bu kadar sudan korkarken ona bu okyanusu geçirebilecek tek kişiydi. Ve en sonunda Usta'ya gitmenin zamanı gelmişti...

Bunca zamandan sonra onu ilk defa çamursuz görmenin şaşkınlığını gizlemeyecekti. Birkaç saniye karşısında dikildikten sonra, gözlerini okyanustan hiç ayırmamış Numi'nin yanına çöktü bakışını ondan almadan. Ve ancak cildinin pürüzsüzlüğüne hayreti hafiflediğinde o da başını okyanusa çevirdi. Resmen farklı bir tür gibiydi. Tuhaflık olarak gördüğü o çamurlu halleri, kamufle ihtiyacı ile şekillenmiş olmalıydı. Kendi cildi bu kadar beyaz olsa diye düşündü... çamur sürmek mantıklı bir yol olabilirdi... ama niye hiç yardım istememişti? Düşündü Sonje, onlarca tuhaflığının arasında yoksa Numi'nin asıl istediği şey yardım mıydı?

İkisi yan yana konuşmadan bir süre okyanusa baktılar. İlk defa bir manzarayı birlikte paylaşıyorlardı. İlk defa Numi sessizdi... sakindi. Ve ilk defa ilk konuşan Sonje olmuştu, okyanustan gözlerini ayırmadan "Çantada ne var?" diye sormuştu.

"İhtiyacımız olabilecek şeyler..." diye kısaca açıkladı Numi ve Sonje'nin çantasını ona uzattı. Sonje çantayı alırken Numi'nin ne diyeceğini merak ettiği bir öneri sürdü: "Babamla konuşmalıyız önce."

Numi keskin bir şekilde dönüp dümdüz konuşurken ışıkla kısılan gözlerinin toprağını inceledi Sonje, hare hare dalgalanmış tonlardaydı: "Hayatı bizden birkaç boyut daha fazla algılayan biri o, zamanı bizim algıladığımız gibi mi algıladığını düşünüyorsun! Bizimle konuşmak isteseydi konuşurdu."

Numi'nin ne dediğine konsantre olamadı hatta tek bir kelimesini bile duymadı Sonje, sadece gözlerinin haresi değildi aklını karıştıran, o an bağlanan babasının söylediklerine de takılmıştı

aklı. Numi konuşmaya başladığında Baruh Baba Sonje'ye bağlanarak "Fırsatlarla dolu bir evren burası. Çağırdığımız her şeyin bize gelmesi için incelikle tasarlanmış. Unutma, balinayı çağıran beraberinde getireceği okyanusa da hazır olmalıdır. Hazır ol. Çağırmak istediğin şeyleri sorgula ve sorularını iyi seç. Doğru zamanda sorulan sorular daima cevaplarına kavuşurlar. İnisiyatifini keşfetmen dileğiyle... Yolunuz açık olacak vazgeçmeden doğru yolda olduğunuz sürece."

Bağlantı kesildiğinde Sonje irkildi, babasını görebilme umuduyla ayağa kalkıp etrafa baktı. Sahilde, sahilin arkasında yükselen tepelerde, okyanusta... kimse yoktu. Sonje'nin aniden ayağa kalkmasıyla konuşmasını kesen Numi de ayağa kalkıp ne olduğunu sordu.

Sonje Numi'ye cevap verecekti ki babanın sadece kendisine bağlandığı gerçeği yayıldı beyninde ve Numi'ye döndüğünde "Yalnız olup olmadığımıza baktım" dedi.

Numi gözlerini, bakışları hâlâ etrafta gezinen Sonje'ninkilere dikip son sözlerini söyledi: "Sürekli bahsettiği şu inisiyatifi kullanmamızın vakti geldi. Konuşmamız gereken tek kişi Usta ve sormamız gereken tek soruysa benim ailemin nerede olduğu! Bu durum senin için ne kadar zorsa benim için de o kadar çekilmez!"

Konuşmanın bir yerinde göz göze geldiklerinde Numi'nin netliği ilginçti, o şaşkın, her şeyi allak bullak eden çamurla alalanmış sakar yaratık gitmiş, hedefe ulaşmak için güdümlenmiş parlayan berrak biri gelmişti. Sanki içine başka biri doğmuş gibiydi. İstemiyor, rica etmiyor, buyuruyordu! Ne istediğini biliyordu. Ve bedeninden yayılan çamurun o tuhaf kokusunun yerine şelalenin tazeliği sinmişti.

Şelaleye girip girmediğini sormak istedi ama gözlerini Numi'nin dik bakışlarından ayırmadan "Ya ölmüşlerse?" dedi. Yıllar boyunca kendisine konuşması yasaklanmış her şeyi konuş-

maya hakkı olduğunu ve Numi'nin de bu konuşmaya çoktan hazır olduğunu hissediyordu.

Numi soğukkanlılıkla cevap verdi: "Fark etmez. Var olmuş olmaları yeterli. Kendime aile aramıyorum! Benim ailem Dodoka'ydı. Nerden geldiğimi, kendi topraklarımı bilmek istiyorum... Niye renklerimin böyle olduğunu, niye iyi bağlantı kuramadığımı, niye güneşin bana dokunduğunu, niye beni size gönderdiklerini... sadece seninle birleştirmek için benden vazgeçtilerse şimdi karşılarına dikilmek istiyorum!"

Sonje ilk defa Numi'yle her kelimede hemfikirdi. Teni ne kadar da pürüzsüz bir taş gibiydi. Hissettiği onaylamanın Numi tarafından yenilgi olarak algılanmasını istemediğinden "Yolculuk uzun sürebilir" diye açıkladı.

Usta'ya ulaşmaları uzun sürmeyecekti ama asıl yolculuklarının ondan sonra başlayacağını bilmeyerek birbirlerine baktılar. Çıktıkları yolculuğun evreni değiştireceğinden habersiz, hazırdılar.

Numi bir hamlede çantayı sırtına takarken denize doğru yürüdü ve Sonje'ye bağlandı: "Balinanı çağır. Güneş batmadan Pholiplere ulaşmalıyız."

Pholipleri duymasa Numi'nin suya girmekteki hazır haline şaşırabilirdi ama Pholipler! Gezegenin en tehlikeli ırkı cümlenin içinde olunca geri kalan her şey önemsizleşmişti. Birkaç saniye Pholiplerle herhangi bir temasın imkânsız bir şey olduğunu nasıl ifade etmesi gerektiğini düşündü Sonje. Evrendeki en yenilmez ırktı bu, onlara ulaşıp ne yapacaklardı!? Ama saniyeler ancak geçmişti ki aynı kararlılıkla Numi kendisine sorulacak soruyu biliyormuş gibi cevapladı: "Usta'nın dağına çıkmak için onların arazisinden geçmek zorundayız. 4 yıldır Usta'ya giden yolla ilgili bilgi topluyorum. Pholiplere soru sormadığımız sürece bize dokunamazlar!"

Usta'nın adası okyanusun ortasındaki tek adaydı, Aeden'in en yüksek dağı bu adanın ortasında yükseliyordu ve adanın çevresini saran beyaz kumsal Pholiplerindi. Numi'nin ne kadar da kontrolde ve emin olduğuna bakarken, cevaplar bulmak için yola çıkmış iki deneyimsizin, evrenin tüm cevaplarını bilen bir ırka soru sormaması ne kadar da olasıdır diye düşündü Sonje, bu imkânsız demek istedi ama düşüncesi Numi'nin ince figürüne kaymıştı. Çünkü Numi şimdi dizlerine kadar girdiği suyun içinde çantasını sırtına takarken ona bakmamak mümkün değildi. Yine ilk defa onu görür gibi gezindi gözleri Numi'nin incecik, uzun bedeninin üstünde ve göğüslerine kilitlendi, giydiği tulumun göğüskafesini geren fermuarının detayına takıldı gözleri ve fark ettiği şeyi düşünür düşünmez gözlerini onun bedeninden çekti. Kalbinin ritmi o kadar hızlanmıştı ki bir çekime kapılmış gibi yanına yürüdü, bir adım bile mesafe kalmayacak yakınlığa geldiğinde gözlerini ondan çekemeden dibinde dikildi. O kat kat kumaşların içine sarılı halinden çok farklıydı bu hali, hissi... insan gibi.

Numi Sonje'ye döndüğünde bakışındaki sabitlik tuhaftı, bir an ona bakakaldı. Kendi beyaz teni ve saçlarının ateş rengi onu sarsmış olmalıydı. Kendini bir ucube gibi hissederken "Saluun'u sen mi çağırırsın ben mi!" dedi, daha fazla oyalanmak ya da aşağılanmak istemiyordu.

Silkelendi Sonje. Dönüp "İyi misin?" diye sormak istedi Numi'ye ama sormadı. Daha önce hiç sormadığı bu soruyu şimdi sormak istemesi ne tuhaftı.

Saluun'un kıyıya yanaşması, Sonje'nin aklını toparlamak istercesine suya dalıp bir dalışta Saluun'a gitmesi ve yüzeye çıkar çıkmaz Numi'nin sudan korktuğunu hatırlayıp ona dönmesi, ama Numi'nin bir askerin kararlılığında Saluun'a ulaşmak için suya atlaması, garip bir şekilde, acemice yüzmeye çalışırken kimsenin

yardımına ihtiyacı olmadığını yansıtan o inatçı ifadesi karşısında Sonje'nin izleyen acemiliği... Yolcunun kararlılığı değil miydi varılacak yerin değeri?

Oturduğu tepeden sakince seyretti Baruh, Saluun'un sırtına çıkan Sonje'nin Numi'yi bir hamlede arkasına alışını ve okyanusun açıklarına doğru uzaklaşmalarını. Açığa geldiklerinde büyük bir hamleyle dalışa geçmelerini ve suyun derinliklerine doğru tamamen gözden kaybolmalarını... Gözlerinin içindeki gurur duyan ifade tebessümle birleşirken önünde tuttuğu asasının başını okşadı iki eliyle. Ve nefesini atmosfere bıraktı: "Çi'den gel, Çi'ye dön. Potansiyeline doğ, kaderinin efendisi ol. Olmaktan, doğmaktan, dönüşmekten yoksunma."

-18-

Aeden'in okyanusu... Shala.

Suyun ilk metreleri renksiz, biraz bulanık ve yoğundu. Numi, Sonje'nin her gün saatlerce Shala'ya dalarak ne bulduğunu düşünürken, gözleri Sonje'nin tenine kaydı. Teninden yayılan ılık his suyun soğukluğunu kırıyordu. Sonje, önde bacaklarını iki yana açıp oturmuş, tüm vücudunu Saluun'un sırtına yapıştırmış ve yüzgeçlerine iki eliyle sıkıca tutunmuştu. Sonje'nin bedeniyle kendi bedeni arasındaki çantaya sıkıca tutunan Numi'yse, Sonje'yle arasındaki mesafeyi korumak için kendince önce çaba gösterse de akıntıya karşı yüzmelerinden dolayı en sonunda daha da sıkı sarılmak zorunda kalmıştı. Ne garipti ki, kendisine korku veren bu yerde şimdi, Sonje'ye sarılırken hayatında ilk defa hiç olmadığı kadar huzurluydu.

Önce suyun derinliğinde huzurlu bir çığlık gibi yükselen Saluun'un sesini duydular. Numi, suyla birlikte dalga dalga yayılan sesin kulağa ne kadar sakinleştirici geldiğini düşünürken kendi sesinin kendisine "Korkulacak hiçbir şey yok, bacaklarını bu kadar sıkma lütfen" demesini dinledi. Şaşkınlıkla doğruldu. Dinlediği şey aklının düşüncesi miydi? Ama kendisine söylediği şeyleri düşünmemişti! Gaipten kendi sesini duyacak kadar şokta mıydı?!...

Hayır, değildi.

Biraz tedirgindi o kadar, diye düşünürken yine kendi sesi ona "Su en iyi iletkendir. İçinde bilgi taşır. Suyun altında düşündüğün her şey, her bir su molekülüne kodlanır. Bir damlada, suya yüklenen tüm bilgiyi bulabilirsin. Ben buraya aittim, beni düşünmen seninle bağlanmamı sağlar. Suyun altında düşünce su canlıları için, atmosferdeki ses gibidir, kolayca iletir kendisini" dedi.

Numi kendi sesinden konuşanın kendisi olmadığına artık emindi, tereddütle "Saluun" diye düşündü ve kendi sesi cevapladı: "Seni şaşırtmak istemedim Numi, evet benim Saluun... Farklı bir iletişim sistemimiz var, suya ait olmayan bir canlıya bağlanabilmek için onun beyin dalgalarını kullanırız, o yüzden benimle konuşurken kendi sesini duyuyorsun. Bacaklarını bu kadar sıkmak zorunda değilsin. Gevşeyebilirsin."

Numi hemen bacaklarını gevşetti ve ancak gevşetince, Saluun'un vücudunu nasıl da gergin kavradığını anladı. Saluun'un canı yanmış olmalıydı. Yıllardır Sonje'nin okyanusa dalışını izlemişti, her dalışında Saluun'la bu derin, karanlık sularda buluşması ne kadar tuhaf gelmişti ama şimdi biraz anlıyordu, insanın kendi sesiyle iletişimde olması tuhaf bir şekilde huzur vericiydi, sanki her bir su molekülüne güven hissi yüklenmişti. Güvenin içinde yüzer gibi hissetti... annesinin rahminde de böyle miydi? Derinlerde olmak kendinle yüzleşmek için sınır

tanımaz bir hal diye düşündü ve Saluun'a yakın olduğu sürece hiçbir şeyin ters gitmeyeceğini hissedip bacaklarını çok sıktığı için özür dilemek istedi. Bağlantı yapmaya karar vermişti ki bulanık su, planktonların azalmasıyla berraklaşmaya başladı ve çok uzaklarda küçük turuncu bir ışık gördü Numi... dikkati tamamen bu ışığa kaydı. Bu nasıl bir parlaklıktı! Sanki bir yıldızdan parça düşmüştü okyanusa...

Sonje yavaşça kafasını çevirip Numi'ye baktı.

Numi kafasını Sonje'nin sırtından kaldırmış, uzakta bir şeye dikkatle bakıyordu ve Sonje'nin bakışını fark etmedi. Suyun derinlerinden gelen büyük bir hava kabarcığı önlerinden suyun yüzeyine yükseldi.

Numi, kabarcığın içinde kıpırtısızca durup tüy gibi su yüzüne çıkan bir şey gördü, gözlerini ayırmadan kabarcığı yukarıya kadar takip etti, ne olduğunu bilmiyordu. Baloncuk, suyun yüzeyine vardı ve patlayıp yok oldu ama içinde uykudaymış gibi duran tüy, baloncuğun havaya değip patlamasıyla suyla buluştu ve kanatları suyun içinde rengârenk yavaşça açıldı, sanki denizin yüzeyinden hayat almış, canlanmıştı. Suyun yüzeyinden derinlere doğru süzülerek, uçarcasına dalışa geçti... muhteşemdi... Numi bunlara ne dendiğini bilmiyordu ama kendisi bir isim bulması gerekse Deniz Kelebeği derdi, kelebek gibi rengârenk ve elektrikli kanatları, küçük ışıklı antenleri ve 8 küçük kolu vardı. Çok derinlerden gelen balonların içinde sanki kozadaydılar. Rengârenk canlanan okyanusun derinliğine ve önünden süzülerek geçen kelebeğin güzelliğine bakarken, kelebeğin gerisinde hareketlenen kocaman şeye odaklandı aniden gözleri.

İrkildi Sonje, Numi'nin ağzından kaçan hava kabarcıkları yüzeye doğru yükselirken. Saluun'un yüzgeçlerini sıkıca kavramış sağ elini geriye uzatıp arkasında kıpırdanan Numi'yi kendi sırtına

doğru yaklaşması için iyice çekti ve sonra ona bağlanıp uyardı, salıverdiği bu havaya daha çok ihtiyaçları olacaktı.

Ama hayatında ilk defa okyanusun derinliğindeki Çi'ye tanık olan biri için, o küçük hava kabarcığının kaçması çok doğaldı. Numi ağzını sıkı sıkı kapalı tutarak gördüğü şeyi Sonje'ye işaret etti. Saluun'dan bile daha büyük, parıl parıl parlayan altın rengi bir balina kocaman ağzını açmış kendilerine yaklaşmaktaydı.

Numi, Sonje'ye sarılı kollarını iyice sıktı, sarstı onu, birazdan bu büyük balina tarafından yutulacaklardı! Sonje neden bu kadar sakindi! Ama kendisi de korku hissetmiyordu! Hissettiği şey, meraktı. Böyle bir balinanın içine girmenin nasıl bir şey olduğuyla alakalıydı merakı.

Sonje'nin ona dönüp kafasını sallarken gülümsemesi ve bu dev altın balinanın ağzına girerken Numi'nin nihayet etrafını saran gerçekliği anlaması... Aslında altın rengi küçük ayna balıklarının[11] bir araya gelerek oluşturduğu bir balinaydı bu. Binlerce ayna balığının içinden geçerken böylesine iyi yapılmış bir illüzyona daha önce hiç tanık olmamanın şokundaydı. Balıklarla birlikte Numi'nin bakışı da geride kalmıştı, sonra aniden derin dalışa geçtiklerinde başını önüne çevirmek zorunda kaldı ve okyanus yatağını gördü hayatında ilk defa, bir daha asla unutmamak üzere daha önce deneyimlemediği bir şaşkınlıkla.

Okyanusun tabanında birbirlerine dolanarak dans eden ateş formunda kırmızı deniz ejderleri, suyun içine süzülen güneşi kucaklayan rengârenk ışıklı çiçekler, bir orman gibi ileride uzanan sarı ışık yosunlarının akıntıyla dalgalanması, suyu ateşe çeviren ateş balıklarının ağzından çıkan ateş suyunun oluşturduğu halkalara iştahla saldıran volkan karidesleri, rengârenk, elektrikli ane-

11. Ayna balığı: 25 mm büyüklüğünde, etraflarındaki her şeyi yansıtabilen ve renk değiştirebilen, bir araya gelerek şekilleri taklit eden bir balık cinsi.

monlar, anemonların içinde yaşayan ve Numi'nin ilk defa varlıklarına tanık olduğu yüzlerce balık çeşidi; okyanus yatağına kök salmış ve parlak renkli meyveleriyle ışıldayan bembeyaz ağaçlar, beyaz ağaçların dalları arasına yumurtalarını bırakan su kuşları... her şey bir mucize gibi yayıldı Numi'nin beynine, şoku devam etti ta ki hayatında ilk defa bir Atargatis görene kadar.

Numi ilk, ışık yosunlarının arasından çıkan, aynı ışık yosunları gibi parlayan insansı bir şey fark etti. İlk daldıklarında uzaktan gördüğü o ışık olmalıydı bu! Yıldızdan düşen o parça! Bu insansı şey kayalıklara geçince bir bukalemun gibi renk değiştirmiş ve kamufle olarak birkaç saniye gözden bile kaybolmuştu. Numi bu şeyin nereye kaybolduğunu anlamaya çalışırken bir anda, yoktan var olurmuşçasına 10 metre ileride, sağ tarafta belirmesine baktı hayretle. Ama Atargatis bir hamlede sol tarafa kayarken yok oldu yine ve sonra kendini gösterdi. Gördüğü en hızlı yüzen şeydi bu! O kadar hızlı yüzebiliyordu ki, izleyende sanki yok olabiliyormuş hissi yaratıyordu. Renk değiştirip kamufle olmasını sağlayan mikro pulların da bu durumda etkisi vardı tabii. Bulunduğu ortamın renklerine anında bürünebiliyordu. Görünmesini iyice zorlaştıran bu pulları eleveren tek şey pulların cam gibi ama fosforik parlaklığıydı.

Saluun aniden suyun yüzeyine yükselişe geçtiğinde Atargatis de onlarla birlikte yükselmeye başladı. Rengârenk bir cam gibi parlıyordu. İki bacağı, kolları ve bedeni arasındaki ağ, bu parlaklık olmasa görülemeyecek kadar inceydi. Yukarıya doğru yükselirlerken omurgasından uzanan kuyruğu bir örtü gibi genişlemiş ve bacaklarını içine alarak bir balık kuyruğuna dönüşmüştü. İnsana bu kadar benzeyen ama aslında insanla alakası olmayan bu şey, Numi'nin hayatında gördüğü en ilginç şeydi. Saçları yoktu ama kafatasına yapışık geriye doğru uzanan uzun şeyler sanki ahtapot kollarına benziyorlardı ve Saluun yüzeye iyice yaklaştı-

ğında Atargatis belirli bir derinlikte durdu, işte o zaman Numi, kafatasının etrafında geriye doğru uzanan ahtapot kollarına benzeyen pullarla kaplı şeyin sipsivri sivrilerek kılıç gibi sertleşmesini ve Atargatis'in alev alıp aniden yok olmasını izledi. Niye böylesine aceleyle uzaklaştıklarını ve Atargatis'e ne olduğunu soracaktı ki Sonje açıkladı: "Atargatisler suda yaşamalarına rağmen Spihnailer gibi ateş canlılarıdırlar. Spihnailerin aksine suya maruz kalınca değil, sudan çıkınca bir süre sonra içlerindeki Çi bedensiz kalır. Hava onları önce kör eder, sonra bedenlerini alır. Bu yüzden suyun en fazla 8 metre kadar yüzeyine çıkabilirler. Yerin çekirdeğine açılan sualtı volkanının, yani gökyüzü şelalesinin etrafında yaşarlar."

Tüm bunları dinlemek ilginçti ama yine de niye kaçar gibi uzaklaştıklarını anlamamıştı Numi, aşağıya dönmek istiyordu! Atargatis görmüştü, onunla tanışmak, konuşmak istiyordu! Soracaktı ki bu sefer de Saluun açıkladı: "Atargatisler zaman boyutunun dışında yaşarlar, aynı Pholipler gibi. Bu ırklar ve Usta dışında Aeden'de yaşayan her ırk zaman algısı içinde yani üçüncü boyuttadır. Evrimleşme dediğin şey aslında boyut algısının açılmasıdır. Vücudumuz, algımızı bir üst boyutun farkındalığına taşıyabilmek için gerekirse uzuvlar geliştirir ya da ihtiyaç duymadığı uzuvlardan kurtulur. Atargatisler zamanı bizim gibi deneyimlemezler. Bir Atargatis'le karşılaştığında onunla geçireceğin zaman senin algının dışına çıkabilir. Yani sen okyanusta onunla yüzdüğünü ve biraz sohbet ettiğini düşünürsün, belki en fazla birkaç saat geçmiştir dersin ama gerçekliğe döndüğünde, sana sadece birkaç saat gibi gelen bu zamanın aslında yıllarla ölçülebildiğini anlarsın. Onlar zamanın içinde hareket edebilirken sen zamana tutsaksın."

Numi inanamadı: "Bu yasak olmalı! Bu şekilde etrafta dolanırken çok tehlikeli olabilirler!" diye itiraz etti.

Saluun cevapladı: "Atargatisler zararsız bir ırktır aslında, hedefleri senin zamanını almak değildir, sadece çağrıldıklarında gelirler. Suda yaşayan her ırk onların bu özelliğini bildiğinden onları çağırmaz. Dördüncü boyutun ilk evresinin yalnız yaratıklarıdır onlar."

Numi hemen atıldı: "Ben çağırmadım ki onu!"

Sonje bağlantıya girdi: "Suda yaşayanlar için çağırmak merak etmektir. Senin merakın ona selamdır."

Numi sustu, çünkü gerçekten çok merak etmişti bu yaratığı. Etrafındaki her şeyi merak etmişti aslında, babasının yıllar önce bir derste söyledikleri geldi aklına "Neyi, niye, nasıl merak ettiğine dikkat et. Evren, merakla harekete geçer, düşünceyle genişler, korkuyla küçülür, analizle büyür, yargıyla son bulabilir. Merak ettiğin her şey senin kim olacağına yön verir."

Gökyüzü şelalesinin yanından geçerken akıntı aniden güçlenince Numi Sonje'nin sırt çantasına daha da sıkı tutunmak zorunda kaldı ama artık korku yoktu, sadece düşünce vardı. Numi'nin evreni düşündükçe genişlerken okyanusun derinlerinde duyduğu müziğin kaynağının küçücük bir balık olduğunu anlamasıyla, kendi ateşinin içinde yüzen ejderlerin dansıyla suyun altında geçirdiği her saniyede mucizeden mucizeye atladı Numi'nin zihni. Fikri kaybolurken izlediklerinde bedeni iyice gevşedi.

Sonje'den ayrılması ve uzun kuyruklu ateş ejderlerinin peşine takılması bir anda oldu ama neyse ki Sonje'nin güçlü kolları Numi'yi tuttu, çekti, ona hâkim olabilmek için onu bu sefer önüne oturttu ve kollarıyla kafesledi çünkü anlamıştı Sonje, Numi okyanus sarhoşluğuna kapılmak üzereydi, bıraksa derinlere gidecekti.

Saluun'un grup bağlantısına geçip asıl şimdi sıkı tutunmaları gerektiğini bildirmesiyle ve hemen ardındaki sarsıntıda kendini kafesleyen Sonje'nin güçlü kollarının arasında nihayet kendine gelmişti Numi ama Sonje'nin Saluun'a cevabını da duyunca

üçünün aynı anda grup bağlantısında olduğunu anladığında yine sarsıldı. İlk defa bir grup bağlantısında olabilmek hissettiği sarhoşluğu hafifletti. Aeden'de Usta dışında kimsenin grup bağlantısı yapabildiğini bilmiyordu. Ne kadar çok bilmediği şey vardı! Sonje'nin, balinaların evrimde insandan daha üstün bir yerde olduğunu açıklaması da hayret vericiydi, Sonje sanki beynini okuyabiliyordu.

Sonje'nin kolları arasında kendini ait olduğu yerde hissederek ve hissettiği her şeyin Saluun tarafından da hissedildiğini düşünmeden, sudan korkarak geçirdiği bunca yılda deneyimlemediği binlerce şeyi düşündü Numi ve karar verdi: İçinde korkuya yuva olan her şey, onu, keşfetmesi gereken muhteşem bir deneyimden uzak tutabilirdi. Korkularının üzerine gitmek tek çareydi! Ve kendi kendine söz verdi: Bir daha korku hissettiğinde asla saklanmayacak, tam tersi hemen deneyime geçecekti! Çünkü sonu ne olursa olsun, böyle bir keşfin olasılığı her türlü riske değerdi. Korkularla yaşanan anlar ancak saygısızca yağmalanmış bir hayata ait olabilirdi.

-19-

Deneyimlenmeden akla alınan bilgiden daha ağır çok az şey vardı şu evrende. Bilgiyi hazmetmek için tek yoldu deneyim.

Usta'nın adasına vardıklarında nihayet diye düşünmesi gereken yerde ne yazık ki diye düşündüğünü fark etti Numi. Saluun sakince kumsala yaklaşırken Numi kendini üzgün hissetti, keşke derinlerde biraz daha kalabilselerdi ama Sonje'nin açılan kolları yolculuğun bittiğini anlatmaya yetmişti. Hissettiği duygu-

ların anlaşılmasını engelleyen bir aceleyle kollarının arasından çıkıp kıyıya giderken Sonje sudan çıkmamasını düşündürdü ona. Çünkü bu muhteşem güzellikteki kumsal Aeden'in bilinen en tehlikeli yeriydi!

Aeden'in tek adasının kıyısında, gökyüzünü yırtarcasına yükselen Olimpa Dağı ve etrafını saran bembeyaz ipeksi kumdan oluşan bu muhteşem güzellikteki sahil gezegendeki en tehlikeli türün, Pholiplerin bölgesiydi.

Numi, dalgaların kumsala vurduğu yerde Sonje'yi beklerken, Sonje'nin özenle Saluun'un sırtından inmesini, karşısına geçip alnını onun alnına dayayıp onunla vedalaşmasındaki sevgiyi izledi. Aralarındaki samimiyet atmosferde hissedilebilecek kadar yoğundu. Kendisine sunulmayan sevginin kıskançlığı Saluun'a gösterilen sevginin hak etmişliğiyle çakıştı içinde. Sonje'nin suya dalmasıyla kafasını tamamen sahile çevirdi. Gözleri sahilde gezinirken aklı kızmak ya da anlamak arasında iki uçta iyice gerildi. Yıllardır Sonje'nin, suda yaşayan bir balığı bu kadar severken neden kendisini bu kadar yadırgadığını düşünmüştü, ama şimdi biliyordu nedenini. Şekli değildi belki de Sonje'ye rahatsızlık veren, ehlilleşmemiş merakıydı, ilk defa bunu fark etmeye başlamıştı ve balık sandığı o varlık nasıl da anlamlı bir varlıktı. İstem dışı çatıldı kaşları Numi'nin, bakışları yere düştü, dizlerine gelen suyun küçük dalgalarından yansıyan güneşe kilitledi gözlerini, geçmişte Sonje'nin peşine takılıp tüm ilgisini ona sapladığı anları geçirdi aklından... yüzlerce vardı! Kalbinin ortasından sızan bir titreme beyin sapına kadar çıktı çünkü insan kendini küçük düşürdüğü anların fark edişine geçtiğinde, duyguları bedene hormon kokteylleri olarak yaymakla görevli kalbi, bedenin hayatta kalması için gerekirse beyne darbe yapabilecek güçteki beyin sapıyla tanışırdı. Numi'nin kalbi beyin sapıyla tanıştı. Varlığın kendini

küçük düşürdüğünü fark etmesi tekâmülün en büyük adımıydı. O büyük adım, dikildiği sahilde gözlerini diktiği suyun ışığında atılmıştı. Kendini yargılamak için haklı nedenleri olan birinin ağır hareketleriyle Sonje'nin neden hâlâ yanına gelmediğine bakmak için döndüğünde Sonje'nin suratındaki şaşkınlık olmasa tuhaflığı fark etmeyecekti belki ama Sonje'nin bakışındaki çelişki öylesine netti ki ne olduğunu anlamak için geçen o birkaç saniyeyi aklında analiz etti Numi. Başını ona çevirdiğinde Sonje kendisine dikmişti gözlerini... Bakışları Numi'nin bedeninde miydi?

Sonje aniden Numi ile çarpışan bakışlarının birkaç saniye önce onun bedeninde geziniyor olmasının verdiği kendiyle çelişmişlikle, aldı dikkatini ondan, hızla yardı dalgaları ve kumsala yaklaştı.

Çatık kaşlarının gerginliğinde, biraz önce, daldığı sudan çıktığında birkaç metre ileride dikilen Numi'nin bedeninden yayılan etkiyi üzerinden atmaya çalıştı. Bu dar, grafibron kıyafet içindeyken sanki çıplaktı. Kabulalara teslim edilmiş o bedenin birkaç metre ileride, dokunulabilecek uzaklıkta duruyor olması fazlaydı. Numi "Dur!" diye bağırmasa fark ettiği şeyin hayretinde dalgın, yürüyüp çıkacaktı sahile.

Durdu Sonje, ne olduğunu anlamamıştı ama Saluun'a vermeyi unuttuğu son selama saklandı hemen. Saluun'a dönüp yumruğunu sakince havaya kaldırdı ve iki kere havayı yumruklarcasına elini hafifçe indirip kaldırdı. Bu hareket, "Ne zorluk çıkarsa hallederim, merak etme" demekti. Sonra döndü Numi'ye, neden kendisini durdurduğunu anlamaya çalıştı.

Aeden'in mor güneşinin altında pek fark edilmeyen ama kumsalın her milimetresine işlenmiş şekilleri Numi fark etmişti. Sanki ince bir lazerle çizilmiş incecik detaylara sahip işlemeler, suyun bittiği yerde başlıyor kumun ormana uzandığı yere kadar

devam ediyordu. Kesinlikle üzerine basılmaması gereken özende yapılmışlardı. Suyun içinde durdukları yerden bu şekillerin ne anlattığını anlamak zordu. Sahil şeridi boyunca sudan çıkmadan önce adanın yarısına kadar yürüdüler, sonra şekillerin neyi temsil ettiğini anlamak için ancak çok yukarıdan bakmak gerektiğine karar verdiler. Belki ormana uzanan ağaçlara varabilseler tırmanıp şekilleri tepeden inceleyebilirlerdi ama kumsala basmadan oraya varmaları imkânsızdı. Belki küçük bir geçiş yolu olduğunu düşünüp geri kalan şeridi de yürüdüler ama başladıkları noktaya geldiklerinde şekillerin bir santim bile boşluk bırakmadan tüm kumsala işlendiğini anladılar. Peki bu şekilleri bozmadan karşıya nasıl geçeceklerdi?! Ya da bozsalar başlarına ne gelecekti?

Sonje suyun içinde diz çöküp kum tanelerinin sabitlenip sabitlenmediğine baktı. Belki bassalar da şekiller bozulmayacak dayanıklılıktaydı. Belki kum gibi gözüken ama üzerine basıldığında bozulmayan sert bir zemindi bu ama dikkatle bakınca öyle gözükmüyordu. Sanki her bir tane öylece üst üste duruyordu. Numi, kendilerini hâlâ açıkta bekleyen Saluun'un nerede olduğuna bakarken Sonje üfleyerek birkaç kum tanesini oynatıp emin olmak istedi, kuma değmeden iyice yaklaşıp hafifçe üfledi. Sadece tek bir kum tanesi titreyip yerinden oynadı, zemin sert değildi.

Saluun'un fışkırttığı sudan nerede beklediğini anladı Numi, hava çok sıcaktı, saatin kaç olduğunu anlamak için gölgelere baktı. Öğlendi. Böyle giderse teni yine kızaracaktı, çantasından Surza'nın yaptığı kremi çıkarırken fark etti!

Ne ağaçların, ne kabartılı kumun, ne kumsala yayılan irili ufaklı birkaç kayanın... hiçbir şeyin gölgesi yoktu sahilde! Tertemiz bir şekilde dizayn edilmiş bu Zen sahilinde nasıl gölge olmazdı?! Fark ettiği şeyi paylaşmak için yakından kumu inceleyen

Sonje'yi dürttü ama tepki alamadı. Sonje'nin neden tepki vermediğine eğilip baktı. Sonje çöktüğü yerde donmuş bir şekilde sahile bakıyordu... hayır, bir şey seyrediyordu. Numi hemen sahile baktı ama kimse, hiçbir şey yoktu. Sonje'yi şiddetli bir şekilde dürttü, tepkisizdi, sanki izlediği şeyin etkisinde kaskatı kesilmişti. Numi iyice eğilip yüzüne yaklaştı ama sanki kendisi görünmezdi çünkü Sonje gözleri kocaman açık izliyordu. Ama neyi?

Telaşla ayağa fırladı Numi, önce tüm gücüyle ittirdi Sonje'yi ama çivi gibi durduğu yere çakılıydı, beden ağırlığından daha kuvvetli bir şey sanki bedenini yere bağlamıştı! Saluun'a bağlanıp aceleyle onu çağırdı, Saluun kıyıya geldiğinde Numi tüm gücüyle sarsıyor, ittiriyordu Sonje'yi...

Hiçbir şey fayda etmeyince bağırmaya, haykırmaya, Sonje'nin sırtına binip onu biraz olsun hareket ettirmeye çalıştı ama Numi'den çok daha güçlü bir güç Sonje'yi bir kaya gibi sabitlemişti, bu güç evrenin en büyük güçlerinden biriydi.

Çaresizce Baruh Baba'ya bağlanmaya çalıştı ama içinde bulundukları böylesine güçlü bir manyetik alanda bağlantı yapmak imkânsızdı! Saluun'dan hemen babasını getirmesini istediğinde tüm çabalarına rağmen yerinden bir milim bile kıpırdamayan Sonje, gözleri açık, hâlâ Numi'nin göremediği bir şeyi izliyordu.

Saluun tüm hızıyla Baruh'u almaya giderken daha büyük bir manyetik alan içinde olmakla ilgili babasının söylediklerini hatırladı Numi, insan kendi beyninin düşünerek oluşturduğu manyetik alandan daha büyüğünün içine girdiğinde bağlantısı, iletişimi kesilirdi. Çaresiz hissetti. Burada böylece durup Baruh Baba'nın gelmesini bekleyecekti. "Yardım edin!" diye bağırdı bomboş sahile, sonra yine haykırdı ama kimse yoktu ve Sonje'ye döndüğünde fark etti, aynı ağaçlar gibi onun da gölgesi artık yoktu. Kendi gölgesine baktı, vardı.

Sonje'nin suratında, hayatın çekilmeye başladığını görene kadar, yardımın gelmesini beklemeye karar vermişti ama şimdi Sonje'nin pembe dudaklarının soluklaşmaya başladığını görüyordu ve yapabileceği tek şeyi yaptı. Sahildeki şekillerin üstüne bir adım attı ve Sonje'yi donduran o gerçekliğin içine daldı.

Kumsalın ortasında 6 metre boyunda gri, çok uzun, çok ince, az insansı, kocaman kafalı, kafasının iki yanında filtre gibi iki büyük siyah gözü olan, burunsuz, kulaksız, ağızsız bir yaratık duruyordu. Ayakları yoktu, sadece bacakları bir iğne gibi incelmiş kuma değiyordu. Yerdeki şekiller bu yaratığın ayak izleriydi! Yaratığın görüntüsünden zorla dikkatini alan Numi Sonje'ye döndü, Sonje çöktüğü yerde şimdi dimdik ayakta duruyor kocaman açılmış gözlerini hiç ayırmadan bakıyordu. İletişimdeydiler. Sonje'nin ruhu sanki bedeninden, gözlerinden kayıp çıkmak istiyordu. Yaratık da Sonje'ye odaklanmıştı. Numi seslenmek istediği an babasının Pholiplerle ilgili söylediği şey geldi aklına, her sorunun cevabını bilen ama asla soru sorulmaması gereken bir ırktı bu!

Bir Pholip size sorularınızla yaklaşır, verdiği cevaplarla sizi teslim alır, otomatikman başlayan bilgi akışıyla Pholiplerin bedeninize yüklediği çiğ bilgi bedeninize ağır gelmeye başlayınca ruhunuz bedeninizden ayrılmak zorunda kalırdı. Deneyimlenmeden akla alınan bilgiden daha ağır çok az şey vardı şu evrende. Bilgiyi hazmetmek için tek yoldu deneyim.

Deneyim edinmeden bilmek anlamın en büyük zehriydi. İşte bu yüzden Pholip'ten alınan bilgi çok ağır gelirdi vücuda. İletişimi kesmezseniz sonunda cevaplarla dolu bedensiz bir akla, yani farkındalıklı bir düşünceye dönüşürdünüz ve Pholipler düşüncenin efendileriydiler. Sizi böyle teslim alırlardı.

Numi düşündü, soruya dönüşebilecek hiçbir cümle kurmama-

lıydı. Peki iletişime nasıl geçecekti... düşüncenin efendisini yenmek için ne yapabilirdi ki insan?!

Pholip'e döndü gözleri... Bu gri, uzun, ince yaratık ne kadar da narindi! Aklını kullanmalıydı... ya da kullanmamalı mıydı?! Düşüncenin efendisinin akılla yenilemeyeceği ortadaydı! O an fark etti ki yaratığın gölgesi vardı!

Gölgeyi fark ettiği anda tereddüt etmeden, hızla koşup bir savaşçı gibi Pholip'e bir metre kala sıçradı, havada sırtını döndü ve sırtının tüm gücüyle çarptı Pholip'in incecik, bacak görevi gören uzuvlarına.

Yaratığın 200 metre uçup yere devrilmesi Aeden'deki herhangi bir objeninkinden daha uzun sürdü, emindi Numi, çünkü sanki ağır çekimde izledi bu düşüşü. 200 metre fırlaması bile bir mucizeydi. Kendini çok güçlü hissederek, düşmek üzere olan yaratığın kafasına doğru koşarken geride bıraktığı Sonje'ye baktı, bağ kopmuş gibiydi Sonje şimdi derin nefes alıyor ve açık kalmaktan kurumuş gözlerini ovuştururken kusuyordu. İçindeki ses Numi'ye "Senden daha üstün bir fikri fikirle yenemezsin, o fikrin kendini yabancı hissedeceği bir şey seçmelisin" diyordu.

Düşüncelerin efendisini yenmek için onunla konuşarak anlaşmayı deneyemezdi, her şeyi ama her şeyi senden daha çok, daha iyi bilen birine ne diyebilirdin ki! Tek bir yol vardı. İlkellik! Gelişmiş bir düşüncenin, hayvansı ilkelliğin karşısında hiçbir şansı olamazdı.

Sıçrayıp tüm ağırlığıyla bindi Pholip'in boyunsuz omzuna, kocaman kafasının iki yanında simsiyah parlak büyük gözlerine ellerini yumruk yaparak vurmaya karar verdiğinde, daha ilk yumruğu havadaydı ki sahil birden onlarca Pholip'le doldu. İnce, çok uzun, ayaksız ve gri yaratıklar her yerdeydiler. Ve hepsi sadece Numi'nin bu vahşiliğe son vermesini istiyorlardı.

Uzun yaratığın üstünden yere atladı Numi, çıldırmış gibi bağırmaya devam ederken havadaki yumruğunu tüm şiddetiyle Pholip'in yüzüne değil yerdeki kuma indirdi ve insanlığının temelindeki hayvanı salarcasına ağzını açıp yerdeki yaratığın yüzüne haykırdı. Sonje'ye ulaşmalarını engellemek için gerekirse hepsinin Çi'sini almaya hazır içindeki bu hayvanın varlığından başka hiçbir düşünceye yer yoktu beyninde! Tek bir soru bile kalmamıştı gri beyin hücrelerinde! Sadece hedef vardı! Sonje'yi kurtarmak.

Bir hayvan gibi bağırıp yaratığı kolundan tutup çekti, çok şaşırdı, ne kadar da hafifti! Yaratık Numi'nin çekmesiyle resmen savruldu, işte o an Numi anladı: Belki düşüncede Pholiplere karşı kendisi çok âcizdi, ama kasta kesinlikle üstündü onlardan! Göründükleri gibi narindiler. Düşünceden oluşuyor gibiydiler. Elindeki yaratığı uzaktaki okyanusa savurdu ve hemen bir sonrakine doğru atıldı, ikinciyi devirdikten sonra diğerleri hemen kayboldular. Numi durmadı, başındaki ağrıyla savaşan Sonje'ye koştu bir çığlıkla.

Numi'nin çığlıkları saplanırken Sonje'nin beynine kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. Saf düşüncenin hayat bulduğu bedeninde duyuları uyaran her şey işkenceye dönüşüyordu. Numi Sonje'yi kolundan tuttuğu gibi ormana sürükledi. Numi'nin çekiştirmesiyle ağaçlara koştular, hâlâ bağırıyordu Numi. Karşısına çıkmaya cesaret edebilecek Pholiplere ve geri kalan her şeye meydan okurcasına, her şeyi feda edebilecek korkusuzluğunu gösterircesine, tüm ilkelliğiyle bağırarak sürükledi Sonje'yi ağaçların arasında ve Sonje yere yığıldı, çünkü deneyimlemeden edindiği saf bilgi onu zehirlemeye başlamıştı.

-20-

İnsan; ilgisine paha biçemediği bir varlığın ilgisizliğinde nerede olursa olsun cehennemde değil miydi?

Ruhu acıyordu, "Bekleyin" demek istedi. "Durun" diye bağırıp Sonje'ye yetişmek istedi ama hiçbir şey diyemedi. Gözlerinden akan yaşların yerine hemen yenileri dolarken öylece bekledi Usta'nın dağına açılan kapının aralanmasını.

Rüzgâr tarafından götürülüyormuş gibi havada süzülen Sonje'nin Shututzhiler tarafından dağın yamacındaki bir yere taşınmasını izlerken seslenmedi çünkü kendisini bekleyip zaman kaybetmelerini istemiyordu, bir an önce Sonje topraklanmalıydı.

Gezegenin çekirdeğinden gelmişçesine canlı ve tuhaf bir şekilde bakır rengi lavadan oluşmuş kapı aralanırken gözyaşlarını sildi ve aralıktan girip Sonje'yi taşıyan Shututzhilerin peşine takıldı Numi.

Usta'nın yardımcıları Shututzhiler suyun her halinde var olabilen bir su ırkıydı, buharlaştıklarında havadan bile hafif olduklarından Sonje'yi uçururcasına taşıyabiliyorlardı.

Sonje'nin götürüldüğü tepeye koşmaya başladı. Damarlarında akan adrenalin hâlâ o kadar yüksekti ki, tek bir yaprak dahi atlanmadan özen gösterilmiş Aeden'in en güzel bahçesine girdiğini ancak yorgunluktan daha hızlı koşamaz hale geldiğinde fark edebildi.

Dağın etrafını dolana dolana tepeye çıkan bahçede, kapı dışında hiç metal yoktu, ama ahşap, toprak, su, ateş her formuyla kullanılmıştı. Sonje'ye yetişmek için yukarı tırmanırken bahçenin bakımı için gündelik işlerini yapan değişik formlardaki

Shututzhilere kaydı dikkati. Daha önce sadece rüzgâr formunda görmüştü onları, ama şimdi bazıları buz formunda suyun içinde, dağın tepesine doğru akan ırmaktaki buz balıklarını yemliyor, bazıları da su formunda ırmaktan akan suyu maniple ederek kenardaki ağaçların su almasını sağlıyordu. Sadece gökyüzü şelalesinde var olan bir parlaklık vardı bu ırmağın suyunda. Adımları yavaşladı. Su yerine sanki ışıklı bir sıvı tepeye doğru akıyordu. Ağaçlar ihtiyaçlarına göre güneşe ya da gölgeye geçebilmek için hareket ediyor, denizin derinlerinden gelen ırmak ışıldayarak zirvedeki kaynağa doğru akarak atmosferi besliyor, üzerine basılmasına alışık olmayan toprak bastıkça sanki kenara kaçıyor, patikanın üzerine sarkan bitkiler ziyaretçilere alışık olmadıklarından olsa gerek sanki utangaçlıkla kenara çekiliyorlardı.

Bahçedeki her şey sanki bilince sahipti! İlk defa bu gezegenin özellikle oluşturulmuş olduğuyla hemfikirdi Numi.

Dikkatini Sonje'ye çevirip etrafındaki hayatı daha detaylı incelememek için kendini zorlayarak tırmandı yamacın geri kalanını ve nihayet, Sonje'nin topraklandığı küçük bahçeye vardığında nefes nefese tükenmişti.

Spihnailerin haksız kurbanlığında binlerce yıl bereketlendirilmiş iyileştirici toprağın kokusunu içine çekti. Havadaki toprak kokusu o kadar yoğundu ki ciğerlerine giren hava biraz öksürmesine neden oldu ve normalde tekrar tekrar almak zorunluluğu hissetmesi gereken nefes daha ilk defasında tüm vücuduna yetti. İkinci nefeste, o tepeyi koşarak çıkan ciğerlerinin sıkışıklığından eser kalmamıştı. Ama kalbi aniden hızla çarpmaya başladı çünkü şimdi gözlerinin önünde Sonje'nin çıplak vücudu vardı. Çırılçıplak soyulmuş, birkaç adım ötede topraklanmaya hazırlanıyordu. Gözlerini kalbini esir alan Sonje'nin etkisinden koparırcasına

çekip arkasını döndü. Kalbinin ritmi hafiflerken gözlerine dolan yaşlar, yine meydanı boş bulmuşçasına kaçtılar Numi'nin duygu hapishanesinden.

Yaşları silerken derin bir nefesle dikleşti Numi, çiğ bilgiyle zehirlenen bir bedeni ancak toprak kurtarabilirdi. Kurtulacaktı Sonje! Emindi Numi. Topraklanma başlayınca her şey eskisi gibi yoluna girecekti... ama aslında hiçbir şey yolunda değildi ki.

Cennetteydiler... belki, ama insan, ilgisine paha biçemediği bir varlığın ilgisizliğinde nerede olursa olsun cehennemde değil miydi?

Sonje uyandığında belki Numi gidecekti bu gezegenden, geldiği yere dönecekti ve bir daha onu göremeyecekti.

-21-

Bir damla su, kütlesini koruyarak yavaşça döndü havada, süzüldü... önce bir yaprağa değdi, değer değmez 3 damlaya bölündü ve bir tanesi yapraktan da kaydı, Sonje'nin güzel yüzüne düştü.

Suratına değen damlanın etkisiyle araladığı gözlerinin arasından yavaşça aldı Sonje ışığı içeri, beynini yırtarcasına hücum eden cevaplar şimdi şükürler olsun ki dinmişti. Hazırlıksız yapılan ağır sporun kasları yırttığı gibi yırtıklar vardı beyninin dokularında. Kıpırdamak istedi ama kıpırdayamadı, kafası dışında tüm vücudu binlerce yıl Spihnai çamuruyla doldurulmuş ada toprağının altındaydı. Topraktan çıkmak için telaş hissedip ayaklanmak istedi ama beyni sinir sistemine emir verecek kadar kendinde değildi, vücudunu yönetebilecek güçte hiç değildi. Gözleri yine kapandı, başında kıpırtısız bekleyen Numi'yi hiç fark etmeden.

-22-

Zaman

Ya hep birlikte ya da hiç miydik yani?!

Etrafındaki mucizevi bahçenin etkisiyle, az kalsın Sonje'yi kaybediyor olmanın travması arasında, aynı anda cennet ve cehennemin kapısında durur gibiydi Numi. Başına kadar toprağa gömülmüş Sonje'den bir an bile çekmemişti gözlerini. Onun yaşaması için ölebilirdi ama birini yaşatmak hiçbir zaman o kadar kolay değildi. Sonje'nin zihnine giren çiğ bilginin verdiği hasar ne kadardı? Baruh Baba'nın anlattığı hikâyelerinden birinde çiğ bilgiye kısa bir süre maruz kalsa da duyu organlarını kaybetmiş birileri vardı. Ne olmuştu o adama? Sonje'ye ne olacaktı?

Sancısı büyüdü kalbinde ve sorular tek bir cümleye indi:

Ya Sonje uyanamazsa!

Gözlerini o an çekti Sonje'den. Başında durup böylesine derin endişeler üretmeye devam ederse Sonje'nin iyileşmesinde bir şeylerin ters gitmesine aracı olacağı kesindi! Düşüncesini pozitife çevirmeliydi. İçinde yükselen endişeyi aşarcasına hızla kalktı ayağa. Kızarmış gözlerindeki yaşları silerken etrafındaki doğanın güzelliğine bakındı ve o an karşısındaki ağaçta Oxa'yı[12] fark etti.

Ağacın diğer dallarından onu ayırmak imkânsız olurdu eğer yaprağındaki farklılığı fark etmese ve çıkarmaya başladığı sesi duymasa. Oxalar duyguyu müziğe çevirebilen yaratıklardı. Yaşanmışlıkların kimyasal formu duygu iken, matematiksel formu

12. Oxa: Aeden'de ağaç dokusundaki teniyle aynı ağaç dalına benzeyen büyük bir tırtıl. Kafasının tepesinde yaprak benzeri bir tutamla gün boyunca kıpırtısız ağacın dalına asılıp dal gibi durur ve etrafında hissettiği her duyguyu sese çevirir.

müzik değil miydi? Gözlerini kapadı Numi, Oxa'nın müziğinde kendi duygularını dinledi. Önce ince ince hıçkırıklar sızdı yüreğinden, sonra baş edilemeyen soruların duyguları gözyaşlarına dönüştü ve boğulurcasına ağladı Numi Oxa'nın müziğini dinlerken.

Gözleri ağacın ucundaki Oxa'dan gökyüzünde hareket halindeki Yulutlara kaydığında evrendeki her şeyin atomlardan oluştuğunu hatırlattı kendine. Elini kaldırıp baktı, belki etrafındaki her şey maddeydi ama maddeye yakından bakıldığında, onu var eden atomların her birinin arasında aslında boşluk vardı ve tüm atomlar, var olan her şey sadece bir arada duruyorlardı. Neydi her şeyin var olmasını sağlayacak şekilde atomları bir arada durmaya iten şey? Ve tüm atomlar sadece aralıksız bir şekilde titremekteydi. Baruh Baba frekans çemberindeki derslerde nasıl da güzel anlatmıştı fiziksel dünyada gördüğümüz, duyduğumuz, dokunup da hissettiğimiz her şeyin ama her şeyin aslında titreşen atomların değişik formlarda algılanması olduğunu. Maddenin titreşimini görüntüye çevirebildiği için gözlerimizin hareketi görebildiğini, kulaklarımızın aynı titreşimi ses formunda algılayabildiği için duyabildiğini... Maddenin vibrasyonunu fark edebiliyordu insan çünkü tüm duyu organlarımız bu titreşimin algılamasına hizmetteydi. Aslında saf enerjiydi bu titreşim. Başını Sonje'ye çevirdi Numi Sonje'nin güzel yüzü ne kadar da sakindi. Aslında o bir enerjiydi, Numi sadece maddesini, bedenini algılayabilse de madde olarak var olan her şey aslında saf enerjiydi. Maddeyi enerji olarak görebilecek hızda değildi algımız, henüz. Işık hızına çıkabilen her madde enerjiye dönüşürken, ışık hızına çıkmayı henüz bilmeyen, beceremeyen, zamanın içinde yaşayan biri için özünde enerji olarak var olan bu evrenin, sanki maddeymiş gibi görünmesi ne kadar doğaldı.

İçinde yaşadığımız zamanı aşmadan, zaman boyutuna hâkim olmadan anların içindeydi tüm varoluşumuz. Hayatımız bir andı,

yaşadığımız gezegen evrende belki de birkaç saniyedir vardı. Ve bizler zamanın içinde, enerjiyi en yavaş titreşimde madde olarak görebileceğimiz belki de tek yerde sanki hapis gibiydik.

Ve Oxa'nın sakin müziğinde enerjinin en güçlü formunun düşünce olduğunu hatırladı Numi, çünkü sadece düşünce, o düşünceyi üreten varlığın tekâmül seviyesi ne kadar geri olursa olsun tüm zaman-mekân algısının tamamında var olabilecek güçteydi. Düşünce her yerdeydi. Ve gözlerini kapattı Numi. Merakını endişeden tamamen ayırdı, Sonje için yapılması gereken her şey yapılmış bir tek düşüncenin pozitife odaklanması kalmıştı. Pozitifte mırıldandı: "Sonje eskisinden de iyi olacak..."

Derin bir nefesle mırıldandı:

"Çi'den geldi, Çi'ye dönecek. Potansiyeline doğdu, kaderinin efendisi olacak. Olmaktan, doğmaktan, dönüşmekten yoksunmadan var olacak Sonje."

Nihayet hafifleşmişti, Oxa'ya çevirdi bakışını. Müziği şimdi neredeyse neşelenmek üzereydi. Bir ağacın parçası gibi böylesine sert görünen bir varlığın güneş battığında kâğıt gibi uçabiliyor olması hayret vericiydi.

Gölgeye bakıp saati hesapladı. Baruh Baba yolda olmalıydı, yoksa geç mi kalmıştı? Usta neredeydi? Yukarıda uçan Shututzhilere kaydı bakışları, bu bahçeleri hep yukarıdan görebilme, istedikleri her yere rüzgâr gibi gidebilme ayrıcalığına sahip olmuşlardı, acaba Pholiplerin sahilinde de uçabiliyorlar mıydı diye düşünürken düşünmemek için engellediği soru sızdı yine aklına: "Sonje iyi olacak mıydı?" Her düşünce bir şekilde dönüp dolaşıp Sonje'ye varırken, ne kadar engellemeye çalışsa da endişe kalbinde yine yükselirken Zitzanilerden Timuri'nin bağlantısını aldı.

Timuri "Toprak, evrendeki çiğ bilgiyi tolere edebilen tek elementtir. Diğer bütün elementler bilgiyle değişirler ama toprak

değişmez, bilgi toprakla birleştiğinde toprak aynı kalır, bilgi ise form değiştirerek deneyime girer. Su nasıl bilgiyi depolayıp aktarabilirse, diyebilirsiniz ki, toprak da bilgiye hayat verir. Onu deneyime girebilmesi için şekillendirir. Topraklanmayan birçok enerji üçüncü boyutun organizmalarına zarar verebilir. Sonje'nin bilincine akan çiğ bilgi şimdi topraklanıyor, merak etme, o iyi olacak" dedi.

Numi, hiç etrafta aranmadan dinledi Timuri'yi, bu görünmez adam Baruh Baba'nın en yakın arkadaşlarından biriydi, görünmezliği gözle görülmeyecek küçüklükte mikro boyutta olmasındandı. Doğduğundan beri tanıyordu onu Numi, içine yayılmaya başlayan rahatlamayla sordu: "İyileşmesi ne kadar sürecek?"

Timuri sakinlikle cevapladı: "Sürmesi gerektiği kadardan fazla değil. Başında beklemenin bir faydası yok, endişelenerek yarattığın manyetik alanın gerilimi Sonje'nin topraklanmasını zorlaştırıyor. Yardım etmek istediğini biliyorum, bazen en iyi yardım sadece rahatlamaktır."

Timuri'yi görebilseydi ona sarılmak isterdi: "Çi senden razı olsun! Minnet duydum" dedi. Böyle dilekler için sesin atmosferde yayılması önemliydi.

Timuri cevapladı: "Potansiyelini doldurman dileğiyle Numi, endişesiz günler dilerim."

Timuri'nin gidişinden sonra içindeki endişeyi bastırmak için kendini zorlayarak bir süre daha Sonje'nin başında bekleyen Numi, onun birkaç kere gözünü açıp yine uyuduğunu görünce bulundukları bahçedeki küçük şelalelere bakmak için küçük bir yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Sonje'nin çantasını alıp göğsüne astı. Kolundan çıkardıkları Bilgi Defteri'ni koydukları taşın üstünden aldı. Daha önce eline geçirmek için neler yapabileceği bu defter şimdi Sonje olmadan ne kadar da önemsizdi. Açıp okumayı

düşündü ama yapmayacaktı, o böylesine savunmasızken ona saygısızlık etmeyecekti! Defteri kol bandıyla birlikte çantanın içine attı. Birkaç dakika sonra döneceğinden emin, bu yürüyüşün kendisine getireceği deneyimlerden habersiz ışık ırmağının kıyısından dağın zirvesine doğru çıkmaya başladı.

Muhteşemdi, Çi'ye beden olmuş her şeyin olabildikleri en güzel halleriyle var olmak için yarıştıkları bir yer gibiydi bu Usta'nın adası!

Zirveden dolana dolana dağa çıkan küçük ırmakta yüzen buz balıkları, ırmağın genişlediği yerlere yapılmış ahşap küçük köprüler, yukarı tırmanılırken ancak fark edilebilen gölet ve zirveden gölete geri akan suyun oluşturduğu şelale, suyun içindeki ışıklı planktonlar, büyük göletten aşağı denize akan dev Olimpa Şelalesi'nden doğan gökkuşağı, bu gökkuşağının üstünde uyuyan ateş kuşları, göletten şelaleye uzanan ama akıntıya kapılmayan, suyun üstünde yüzüyormuşçasına hafifçe sallanan taş basamaklar, yürüyen ağaçlar için ayrılan toprak yol, ziyaretçileri ıslanmak gibi küçük şeyler dahil her türlü riskten koruyan canlı sarmaşıklar, dallarını uzatarak meyvelerini ikram eden ağaçlar, yer yer başlayıp duran ışık yağmuru... ve her rengin her tonu zirveye doğru dönerek uzanan bu bahçelerde kendini gösteriyordu.

Evrenleri tasarlayan bir akıl tasarlamıştı bu bahçeyi de, evrimin üst basamaklarına ulaşabilmiş varlıklar için görülenin ötesinde milyonlarca mucizelerle dolu bir yerde olduğunu düşündü Numi. Karınca gibi hissetti. Keşke daha evrimleşmiş olsaydı da algısı daha açık olsaydı! Fark edişleri daha güçlü olsaydı!

Zirveye vardığında bir daha nefesi tutuldu. Hayatında gördüğü en güzel meditasyon tahtası zirvenin tam ortasına yerleştirmiş ahşap çanağın içinde damar damar oyulmuş altının parıltısıyla duruyordu. Bu altın damarlar ahşabın çevresinden göğe uzanırca-

sına çıkıp sanki zirvenin ortasında bir güneş varmış gibi parlıyordu. Değişik ırkların, gezegene inişlerinde gezegenin rezonansına bağlanıp senkronize olabilmesi için belirli aralıklarla Aeden'in her bölgesinde vardı bu meditasyon tahtalarından ama hiçbiri bu kadar güzel değildi. Ahşabın içindeki altın Numi'nin parmak ucunu değdirmesiyle aniden sıvılaştı, hareketlendi. Hemen elini çekti Numi, düşünceye bu kadar hızlı tepki verenini görmemişti ve dokunmaması gereken bir şeye dokunuyor duygusuyla etrafına bakındı ama o sırada altın tekrar katılaşmıştı. Acaba içine girsem ne olur diye düşünürken bir adım daha attı ki işte o zaman dikkati zirvenin manzarasına kaydı.

360 derecelik manzarayla Aeden'in yarısına tamamen hâkimdi bu zirve ama Numi'nin ilgisi Aeden'de değil, bu zirveyi çevreleyen adadaydı. Burası Usta'nın eviydi. Hemen koşup düzlüğün etrafını çevreleyen altın tuğlalara yaklaştı. Acaba nerde yaşıyordu Usta?

Adada eve benzeyen hiçbir şey yoktu. İlk defa, bu zirveden bakarken çok yakın hissetti kendini Usta'ya çünkü elinde olsa, o da ancak böyle dizayn ederdi her yeri.

Hâlâ kimse yoktu. Usta'nın gelmemiş olması tuhaftı. Aeden'in diğer yüzüne gittiğini söylemişti Shututzhiler. Algısı zamanın ötesinde olan biri nasıl olur da mesafelerden etkilenebilirdi ki? Nasıl olur da geç kalabilirdi! Baruh Baba neden hâlâ gelmemişti?

Endişelenmek istedi ama insan evrenin en huzurlu yerinde nasıl endişelenebilirdi? İnsanlık dışı olurdu!

Aşağıya, Aeden'e gelen misafirlerin karşılandığı piste baktı dikkatle. Gelen giden kimse yoktu. Pist adanın batısında, evrenin her tarafına açılan bir portaldı. Evrimlerinde düşünceyle seyahat edebilecek farkındalığa gelen ziyaretçiler için Aeden'e giriş-çıkış bir tek buradan olmaktaydı. Portalı incelemekle o kadar meşgul-

dü ki, Usta'nın ilk adım[13] yardımcısı yanına geldiğinde onu fark etmedi bile. Dokas'ın bağlantısını alınca aniden sıçradı.

Dokas "Sana adayı gezdirmek isterim, sen de istersen" demişti.

Bir an dondu kaldı Numi. Usta'nın ilk adım yardımcısı tarafından kendisine rehberlik önerilmesi, bugün tüm yaşadıklarına rağmen başına gelen en hayret verici şeydi. Sonje bunu duyduğunda inanmayacaktı! Belki gezerken gidip Sonje'yi de uyandırırlar diye düşündü, endişesi tamamen gitmiş Dokas'ın kendisiyle olduğunu ispatlamanın telaşı gelmişti! Ama bu normaldi çünkü bir mucizeye tanıklık ettiğini hisseden herkes gibi, kendi tanıklığına şahit bulmazsa, bu olanları ispatlayamayacağından emindi.

Dokas türünün tek örneğiydi. Görünürde insansıydı, cildinin bembeyaz parıl parıl parlaması ve bakır sarısı gözlerinin baktığı şeyin rengine göre değişmesi, görünürde hiç tüyünün olmaması, 3 parmaklı ellere sahip olması, ailenin erkeklerinden bile çok daha iri ve kanatlı olması dışında insansıydı.

Dokas'ın evrimde hangi boyutta olduğu, Aeden'deki türler arasında en çok konuşulmaktan hoşlanılan konuydu. Çünkü bu ilgi çeken yaratık her türün üstün özelliklerine sahip ama yargısız bir varoluş halindeydi. İçinde tüm elementleri aynı oranda barındırdığı söylenirdi. Spihnailer gibi ateşe dayanıklı, Shututzhi gibi suyun formlarına girebilen, Enoklar gibi içlerindeki Çi'yi paylaşabilen, Tartukiler gibi güneşten de beslenebilen, balinalar kadar suyun altında kalabilen, hatta Kabulalar gibi elektrik üretebilen biriydi. Numi'nin gördüğü en tuhaf bedenlenmiş Çi'ydi.

Dokas'ın tüm düşünceleri görebildiğini bilmeden, görüntüsü dışında insanlara benzeyen başka neyi var diye düşünürken Dokas'ı selamladı.

13. Usta'nın ilk adım yardımcısı: Usta'ya bir adım mesafede yaklaşabilmesini sağlayacak kadar manyetik alana dayanıklılığı genetik olarak artırılmış varlık.

Dokas selamı aldıktan sonra konuşarak Numi'nin henüz sorulmamış sorusunu cevapladı:

"Deneyimlediğim kadarıyla, insanın en belirgin özelliği, adaptasyonu. Bu özellik sizin hem gücünüz hem de zaafınız. Adaptasyonunuz sayesinde birçok durumda hayatta kalabiliyorsunuz, ama yine adaptasyonunuz sayesinde düzeltmeniz gereken birçok yanlışın içinde de rahatlıkla yaşayabiliyorsunuz. Yanlışlığı fark etmenize rağmen adapte olma haliniz, o yanlışı düzeltmek adına sırası gelen değişikliğe karşı direnç göstermenize yol açabiliyor. Alışıyorsunuz. Alışkanlıklarınız engelleriniz haline gelebiliyor. Bu direnci kırdığınız anda, bir sonraki evreye adapte olabilmeniz ise evrende bedenlenen birçok Çi deneyiminden daha hızlı. Kısacası eğer kendinizle mücadele edip kendinize izin verirseniz çok hızlı evrimleşiyorsunuz. Bu konuda benzeşiyoruz işte, tabii sırası gelen değişime insan kadar direnç göstermiyor olmam dışında."

Dokas'ı dinlerken aralık kalmış ağzını ancak fark edip kapattı Numi. Sesli konuşmasından memnun olmuştu çünkü böylesine heyecan veren derin konularda bağlantı yapmak kendisi için çok zor olabiliyordu. Sesini genzinden temizleyip içindeki heyecanı bastırarak yıllardır kendisiyle ilgili Sonje'ye söylemek istediği şeyi Dokas'a mırıldandı: "Belki de sizin direnç olarak fark ettiğiniz şey, bilgiyi henüz yargılamadan depolayamadığımız için istem dışı yaptığımız bir şeydir. İhtiyaç gibi. Yani belki de beynimizin derinliklerinde işlevi geçmiş yargılarımızla savaştığımız için kendimizi çok yetersiz hissediyor olabiliriz ve bu yetersiz hissetme hali dışarıdan direnç gösteriyormuşuz gibi anlaşılıyor olabilir. Ama aslında içte sürekli devam eden bir savaş varsa... varlık kendi ile savaşınca, aklındaki fikirler sürekli çarpışınca o zaman kolay olmuyor. Ne kadar elinden geleni yaparsa yapsın insanın kendi duvarlarını aşması zor, o duvarlar sadece beynimizde olsa bile. De-

mek istediğim şey, gelişmek o kadar kolay değil, dışarıdan direnç gibi gözüken şey içerideki yetersizlik duygusu olabilir ve bazen... bazı varlıklar için kendi ile daha da fazla mücadele değil, kendini anlama ve kabullenme gerekebilir."

Dokas insanın kalbindeki cennet kapılarını aralayan tebessümüyle Numi'nin gözlerindeki hüznü yıkarcasına ona yaklaşıp fısıldadı: "Haklı olabilirsin... Evriminizin bir halka gibi birbirinize bağlı olarak geliştiğinin, yani evrime yeni başlayan insanla, evrimde en önde olan insan arasında mutlak bir bağ olduğunun ve eğer en baştaki en gelişmiş olan, en sondaki en zayıf halkayı önemsemeden hareket ederse, o bağın bir zincir gibi gerilip tekâmülde dirence yol açtığını henüz anlamadığınızın da göstergesi olabilir bu durum. Yargılamak insanlığın en büyük duvarıdır. Anlamak ve kabullenmekse yargılamanın tek ilacı."

Düşündü Numi, Sonje'nin yargılamalarıydı beynindeki o dev duvarın her bir tuğlası. Ama nasıl oluyordu da Sonje onu yargılarken kendi gelişimi yavaşlıyordu?! Mümkün müydü bu?! Yargılayan birini hayat daha fazla gelişememekle mi cezalandırıyordu?

Ya hep birlikte ya da hiç miydik yani?!

Dokas iri beyaz bedenini manzaraya dönüp Aeden'in havasından derin bir nefes alırken "Aynı anda, değişik kombinasyonlarda var olan tek bir halka olduğunuz bilincine uyanana kadar birbirinizle, daha doğrusu kendi kombinasyonlarınızla çekişebiliyorsunuz. İnsan organizmasının en ilginç tarafı bir bütün olduğunu görene kadar insanlığını keşfedemiyor olması" dedi.

Numi'nin kafası karışmıştı Dokas'ın yüzünü görebilmek için net bir adım atıp sordu:

"Aynı anda, değişik kombinasyonlarda var olan tek bir halka... Bu nasıl olabilir?"

Dokas açıkladı:

"Etrafında gördüğün her kişinin, değişik hayatlara doğmuş, değişik deneyimlerden geçmiş ve bu deneyimler sonunda bugünkü kimliklerine bürünmüş aynı enerji zerresi olduğunu düşün."

Numi'nin iyice kaşları çatılmıştı, Dokas devam etti:

"Yani bu evrende aslında bir tek sen varsın ve geri kalan her şey senin kombinasyonların, değişik deneyimlere doğmuş ve bu deneyimlerdeki duygular tarafından şekillendirilmiş kombinasyonların... Başkasını yargıladığında aslında kendini yargılıyorsun."

Numi "Yani ben, tek başıma kendi kombinasyonlarımla mı yaşıyorum?... Ama neden?" diye sorguladı.

Dokas gülümsedi, soruyu beğenmişti:

"Benim cevabım, var olan her türlü duyguyu deneyimleyebilmek için olurdu. Varoluş kendini farklı haller ve formalarda deneyimliyor. Ama varoluş deneyiminde her hücre kendi cevabını bulmakla görevlidir. Mutlak doğru ilkel toplumların sandığının aksine tek değildir, çünkü evren daima görecelidir. Sence?"

Numi düşündü, var olabilen her türlü duyguyu deneyimleyebilmek... ne kadar da kapsamlı bir deneyim olurdu. Sadece Sonje'nin duygularını deneyimlese bile yeterdi aslında. Onun bedeninde, onun hissettiği şeyleri hissetmek... ve sonra düşüncesine Aeden'de yaşayan diğerleri geldi. Ciddi bir merak belirdi mimiklerinde, "Pholiplerin deneyimleri ya da Nukkularınki dahil mi?" diye sordu.

Dokas evet anlamında başını salladı sakince ve "En çok da onlarınki. Amaç tekâmülün üst katmanlarına ulaşabilmek" dedi.

Numi, "Bugün az kalsın Sonje'nin bir Pholip yüzünden Çi'sini kaybettiğini biliyor musun?" diye sorguladı, Dokas'ın yüzünde büyüyen tebessüm Numi'nin ifadesini iyice karıştırdı, kaşları yine çatılmıştı.

Dokas "Pholipler, çok yanlış anlaşılan varlıklardır. Kendini

deneyimlemek için, adına hayat dediğimiz bu gerçekliğe bedenlenerek inen Çi'nin yani bizlerin ürettiği düşünceyi toplarlar. Nukkular duygu ile beslenirken Pholipler merak ile beslenirler. Çünkü şu bir gerçektir ki tekâmülümüz hangi seviyede olursa olsun merak ettiğimiz şeyler aslında düşüncelerimizin köklerini oluştururlar. Kıskançlık yaşayan biri kıskandığı şeye odaklanacağından soruları da hep bu olguya odaklı olacaktır. Yani merakın odağındır ve o odak duygularının da kaynağıdır. Merakını ehlilleştiremediği için başka birine odaklanmış ve sürekli o kişiyi merak eder hale gelmiş ve bu nedenle de büyük kıskançlıklar yaşayan birinden anlayış beklemek mantıklı olmaz. Çünkü anlayış ancak analizle gelişir ve merakı başkasına saplanmış biri, o başkasıyla ilgili bilgi toplamakla o kadar meşguldür ki analiz yapamaz hale gelir ve anlayışı gelişemez. Kendi gelişemez."

Kıpkırmızı olmuştu Numi'nin suratı. Sanki kendisinden bahsediliyordu ama kıskançlık değildi tüm merakını Sonje'ye çeken şey, daha kötüsüydü, ilgiydi. Kaynağını bilemediği bu ilginin neden var olduğunu bilmiyordu bile, sadece her an onu görmek, onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordu. Belki de bu yüzden bu hissettiği ilginin kendisini böylesine aptal durumlara düşürmesinin nedenini çözememişti, merakı öylesine Sonje'ye saplanmıştı ki analiz yapamayacak haldeydi. Hissettiği utanç büyüdükçe büyüdü! Bakışlarını hemen Dokas'ın rengi değişken ama daima parlak gözlerinden çekse de tek bir kelime edemedi. Çırılçıplak karşısında dikildiğin birine ne diyebilirdin ki...

Dokas'ın dingin sesi, "Senin hissettiğin her duygu senden evrene yansır hatta evreni değiştirir. Aslında tüm evrende yaşayan bir tek sen olduğunu ve yaşayan her varlığın, senin değişik gerçekliklerdeki hallerin olduğunu düşünürsek, demek ki her bir varlığın her duygusu, yani duyguların tamamı senin evrenini şe-

killendiriyor. Şöyle düşün, evrende en çok hissedilen duygu, kıskançlık ya da öfke gibi köklerini negatiften alırsa evren de köklerini aldığı o çoğunluktaki duygunun haline bürünüyor. Ya da birbirini sürekli bir şekilde yanlış yargılayan varlıkların olduğu bir evrende anlamdan bahsetmek de mümkün olmuyor. Çünkü anlam ancak emek verilerek iyi niyetle anlamlanıyor" dedi.

Numi Dokas'a döndü. Kendini hâlâ çıplak hissediyordu ama sanki çıplaklığının gücü olduğunu keşfetmiş biri gibi dikti şimdi, insan ancak kendiyle yüzleşmeyi seçtiğinde dikleşebilirdi.

Dokas devam etti: "Pholiplere geri dönersek. Sonje'nin Çi'sinin peşinde değiller, en son istedikleri şey, bedenlenmiş Çi'yi deneyimden alıkoymak ama yaradılışları itibariyle her bilgi onlarda toplanır ve sentezlenir. Nihayetinde ana bilgiyi oluştururlar. Siz insanlar, bu ana bilgiye sağduyu diyorsunuz. Bu ana bilgi, yani sizin için sağduyu, onlardan yansıyarak evrendeki ana düşünceyi şekillendirir. Bir Pholip hem toplayıcı hem de yansıtıcıdır. Bir varlıkla karşılaştıklarında, Pholip'in özünde barındırdığı bilgi kendisini davet eden yere akar, su gibi. Davet merakla, yani soruyla olur çünkü bilgi böyledir, ancak davet edildiği, merak edildiği yere gider. İstendiği yerde var olur. Burada sorun Pholiplerde değil, bilgiye bağımlılık geliştirerek, kapasitesi olmadığı halde daha fazlasını deneyimlemeden yani kendisi analiz edip sindirmeden hazıra konup daha fazlasını toplamak, depolamak isteyenlerdedir. Kısacası Çi'sini bedeninden ayıran Pholip değil, o kişinin arsızlığıdır. O yüzden evrimde yol almamışlara yasaktır aşağıdaki kumsal. Çünkü bir Pholip asla, kimsenin yerine karar vermez, bilginin karşısındakine fazla geldiğini algılasa da karışmaz, çünkü bu, özgür iradeyi engellemek olur ki en büyük saygısızlıktır, yasaktır. Tekâmülün üst katmanlarındaki varlıklar için özgür irade evrendeki en değerli şeydir. Özgür iradenin var olabilmesidir

kendini deneyimlemek. Karşı taraf daveti kesene kadar bilgi bir Pholip'ten davet edildiği yere akar."

Numi denize fırlattığı Pholip'i düşündü, vicdanında hissettiği ağırlık gözlerine yansıdı: "Ben bugün bir tanesini denize fırlattım. Sonje'ye bilerek zarar verdiğini düşündüm..." diye suçluluğun telaşla karıştığı bir halde konuşurken Dokas Numi'nin hareketlenen duygularını durdururcasına lafa girmek için izin istedi: "İzninle, anlatmak isterim."

Numi onayladı, gözleri kocaman açılmış dinliyordu. Dokas, "Kimse bir Pholip'i bir yere fırlatamaz. Düşünceyi bir yere fırlatamayacağın gibi" dedi.

Numi itiraz etti: "Ama ben gördüm onu, uzun incecik gri bir yaratıktı, belki görmediğiniz için..." Dokas'ın ifadesindeki tebessüm neredeyse rahatsız edici bir hal almıştı, Numi susması gerektiğini anladı.

Dokas konuştu: "Pholipler sen onları nasıl hayal ediyorsan öyle şekillenirler. Aslında oluşumları nano boyutundadır. Yani senin onları çıplak gözle görmen mümkün değil."

Numi şaşkın sordu: "Bilginin akması nasıl durdu o zaman?" Bir an belki de durmadığını düşündü, gözleri kocaman açılırken "Durdu değil mi!?" diyerek sıçradı.

Dokas evet anlamında onaylarken cevapladı: "Düşüncenle oluşturduğun manyetik alan, Sonje'nin bilgiyi davet etmek için oluşturduğu manyetik alandan daha güçlü olduğu için akım durdu. Sen kestin. Evrimde, Sonje'den üst bir noktada olduğun için ikiniz de şanslıydınız, sen kapılsaydın Sonje seni çıkaramayabilirdi."

Nefesi kesildi önce, kulaklarının duyduğunu aklıyla algılamakta öylesine zorlandı ki hayatı bir anlığına durdurmak istedi. Donmuş gözlerle Dokas'a bakarken biraz önce söylediği cümledeki yanlışlığı onun da fark etmesi için beklemek zorunda hissetti.

Hayatı boyunca duyduğu her şeyin içinde en hayret vericisi buydu: "Evrimde Sonje'den daha üstte olma" kısmı!

Bekledi Numi... gözlerini diktiği Dokas'ın geri adım atmayan, söylediği cümlenin her kelimesinden emin tebessümü iyice yayılana kadar bekledi ve nihayet tuttuğu nefesi bıraktı, küçücük nefes alırken şaşkınlıkla mırıldandı: "Ben Sonje'den daha evrimleşmiş değilim ki?!"

"Öylesin ama aksini düşünüyorsan tabii ki olamazsın" diye mırıldandı Dokas.

Numi'nin zihni allak bullak olmuştu, binlerce soru sormak istiyordu ama sorduğu her soruda Dokas'a aslında zannettiği kadar evrimleşmiş olmadığını göstermekten tedirgin, sustu, bir süre sessizce yürüdüler, yamaçtan inip portalın yanına geldiklerini, ancak durduklarında anlayabildi çünkü yol boyunca kendi zihninde gezintideydi. Dokas portala çıkarak diğer gezegenlere ışıklanmaya yarayan bu aletin nasıl çalıştığını anlatmaya başladığında, ancak birkaç saniye sonra ana dönebildi Numi. Bir an Dokas'ın niye portalla ilgili bu kadar bilgi verdiğini sorguladı ama bu sadece bir andı. Cevaplarını ancak yıllar sonra anlayacağı sorular geçip giderken aklından, Dokas Aeden'den çıkmak için portalın ancak güneşin batmasından bir saat önce çalıştığını, düşünceyle yolculuk edebilen ırklar için yapılması gereken tek şeyin, bir Nefrintor taşı alıp DNA transferi yaptıktan sonra ki bu taşa tükürerek olabilen bir şeydi, portalın üstüne çıkmaları ve ulaşmak istedikleri gezegenin koordinatlarını düşünmelerinin yeterli olduğunu, portalın en fazla 10^{-9x5} agrotris ağırlığını karşılayabileceğini, bunun da yaklaşık olarak 5 insan kadar olduğunu, gidilen gezegene varışın o gezegenin güneşinin en tepe noktada olduğu ana denk geleceğini anlattı. Öylece dinledi Numi, kendini aptal bir turist gibi hissederken.

Portaldan sonra Sonje'nin topraklandığı yere doğru yürümeye başladılar, Numi'nin kafası iyice karışmıştı, Dokas'ın kendi evriminin üstünlüğüyle ilgili söylediklerinin etkisinden ancak sıyrılıp Sonje'yi uzun süredir yalnız bıraktığı geldi aklına. Hissettiği suçluluk duygusunun sesine yansımasını engelleyemeyerek "Sonje! Uyanmış olmalı" dedi.

Dokas "Uyandıysa ilk hisseden sen olursun" derken durup döndü ona, "Düşün" diye mırıldandı.

Numi şaşkınlığını saklayıp neden diye sormak istiyordu ama neyse ki Dokas çok anlayışlı bir varlıktı, beklemeden açıkladı: "Bu adaya birlikte gelen herkes buradan birlikte çıkana kadar birbirine bağlanır. Bütünlüğü daha net hissedebileceğin, hatta deneyimleyebileceğin ana ley hattının üstündedir ada. Gezegenin Çi merkezine en yakın yerüstü noktasıdır burası. Gezegenin enerjisinin en net hissedildiği yerdir."

Numi düşündü... Sonje hâlâ uyanmamıştı. İçine yayılan rahatlama başka bir soruya dönüştü: "Pholiplere gitsem ve sadece tek bir soru sorsam ya da iki, bilginin içime akmasına izin vermeden cevaplarımı alıp ayrılabilir miyim?"

Dokas evet anlamında başını sallarken açıkladı: "Arsızlığını terbiye ettiysen problem olacağını sanmıyorum. Ama şunu bilmelisin, merakın, bilgiye ulaşabileceğinden emin olunca her şeyi göze alabilir. Bedeninden ayrılmak sana çekici bile gelebilir. Bilmek için yaşamı feda edebilirsin. Seni ürküten bir şey deneyime girdiğin anda amaç haline gelebilir ve geri kalan her şeyi önemsizleştirebilir."

"Arsızlığımı nasıl terbiye edebilirim?" diye sakince sordu Numi.

Göletin önüne gelmişlerdi, Dokas durdu, yerden eline küçük bir taş aldı, havada zıplatıp tuttu, gözlerinin haresi göğün mor mavisinden suyun yeşiline bulanırken Numi'ye baktı bir an ve

taşı suya koydu, taş suda hafifçe dibe çökecekken aniden hareketlendi, önce küçük bir kuyruğu çıktı, sonra kafası, birkaç saniye suyun üstünde yüzdü ve sonra uçup gitti.

Her gün bir sürü yeni şey görüyordu Numi bu gezegende ama bir taşın hayat bulması ilk defaydı!!

Hayretle uzaklara uçan kuşa –az önceki taşa– bakarken Dokas açıkladı: "Hayata sakince güvenerek... Varoluşun ana fikri, deneyimlemektir, her şeyi bilmek değil. Bilgi ancak deneyimlediklerini analiz etme yetisi geliştirdiğinde ve diğer deneyimleyenleri yargılamayı kestiğinde işe yarar kıvama gelir. Yani varoluşun katmanlarını anlamak için araçtır bilgi, ulaşılması gereken bir amaç değildir. Çünkü önemli olan bilmek değil anlamaktır. Gerçekten anladığında asla yargılamazsın. Yargılamak varoluşa aykırıdır. Her varlığın mutlak bir TEK'ten geldiği bir mekanizmada yargılamak en büyük saygısızlıktır. Kısacası varlık aslında her şeyi *bilerek* bedenlenir ama amaç daha fazlasını *anlayabilmek* olduğundan doğumla birlikte bilinci geçmişte biriktirdiği bilgilere kapatılır. Çünkü önemli olan geçmişte anladıklarının özüne ne kadar işlediğini ölçebilmektir. Bilginin davranışa dönüşüp dönüşemediğini ölçer hayat. Varlığın yaşayacağı her kriz, yaşamı ne kadar anladığını ölçmek için özenle tasarlanır ve yaşanılan zorluk ne olursa olsun seçimleri daima yaşamın yanında olanlar varoluşun katmanlarında ilerlemeye hak kazanırlar. Yaşamın yanında olmak anlamakla başlar, anlamaksa yargılamamakla. Sonuca varmak için acele edenler hep kestirmeden gidip mutlak sonuç ararlar ama böylesine zengin anlamlarla var edilmiş evren mekanizmasında son ve sonuç aslında yoktur, değişim, dönüşüm vardır. Her son bir başlangıç, her sonuçsa varılan Tek'ten yeni bir anlama yolculuktur. Ama ne demek istediğimi anlamak için önce varoluş yolculuğunu fark etmelisin."

Dokas parmağının ucuyla suya dokundu ve suyun yüzeyinde bir nokta oluştu. Numi görüntünün silineceğini düşünüyordu ama silinmedi, suyun üstünde sanki görünmez bir madde varmış gibi yuvarlak şeffaf bir ağırlık öylece suyu itiyordu.

Dokas devam etti: "Bu nokta, diyelim ki bedenlenen maddenin, bedenini hissedip var olduğunu ilk defa fark etme hali. Madde yani bu nokta kendini fark eder, ilk defa varım der. Maddede, var olmanın farkındalığı vardır ama henüz deneyimi yoktur. Deneyim yaşam için bir ihtiyaçtır çünkü tekin tüm kombinasyonlarının tamamıdır bütün. Ve bütüne ulaşmak için deneyim şarttır. Madde kendini deneyimlemek için başka bir kombinasyona ihtiyaç duyar. Çünkü deneyim sadece yansımayla başlar."

Dokas noktanın yanına bir nokta daha koydu. İki noktayı bir çizgiyle bağladı. "Deneyimin başladığı yer birinci boyuttur. Maddenin, varoluşunun etkisini görmek, yani yansımak için bir diğerine ihtiyacı vardır. Ve birinci boyutta bu iki nokta bir çizgiyi oluşturduklarında kendi varoluşlarını birbirleri üzerinden deneyimlemeye başlarlar. Şahitlik Numi, gerçekliğin ihtiyacıdır."

Numi'ye baktı dikkatle ve fısıldadı: "İkinci boyuta geçene kadar birinci boyut çok kısıtlıdır, çünkü bu iki nokta arasındaki şu incecik çizgidir varoluşun tüm sınırı. Sadece ileri ya da geri vardır. İleri ve gerisi arasındaki madde ilk defa bilgi toplamaya başlar."

Gözlerini Numi'nin dikkatle dinleyen suratından ayırmadan çizginin 1 santim üstüne bir çizgi daha çizdi. "Bilgi çoğaldıkça, madde ilk defa analize ihtiyaç duyar ve topladığı bilgiyi nihayet sentezlemeye başlar. Bu bir hücrenin organ olabileceğine uyanması gibidir."

Dokas iki çizginin uçlarını birleştirip bir kare yaptı: "Analizin ilk defa başladığı yerdir ikinci boyut. Birinci boyutta başlayan hareket ikinci boyutla analize dönüşmeye başlar. Ve analizle birlikte

madde yani nokta, ilk defa bulunduğu yol dışında, seçenekleri olduğuna yani seçim yapabileceğine uyanır. Artık sadece ileri geri değil, sağ ve sol da vardır hayatında. Ve bu ekstra hareket alanı yani boyut algısı maddeye deneyimi etkileyebileceği hatta değiştirebileceği farkındalığını yükler adım adım."

Dokas parmağıyla kareyi ittirdi, kare Dokas konuşurken önce sağa, sonra sola, sonra geriye, sonra da öne gitti ve başladığı orta noktaya geri döndü. "Sağa mı, sola mı? Öne mi, arkaya mı? Ve nihayet seçimin doğduğu yerdir ikinci boyut. Yani hücrelerin birleşmeye karar verip organları oluşturduğu yer. Birlikte çalışınca hayatı etkileyebileceklerine uyanmış hücrelerin ahenkle yaşama hizmet ettiği yer."

Karenin sağ üst köşesine bir kare daha çizdi, 2 karenin uçlarını birleştirip küp oluşurken, "Seçim yapabilme farkındalığı bir süre sonra beraberinde seçimlerin içinde seçimler yapabilme fark edişini yani özgür iradeyi getirir" dedi. "Çünkü seçeneklerin çoğaldıkça seçim yapabilen iraden de güçlenir. Bedenindeki kasları güçlendirmek gibi, zor seçimlerin arasından yaşamın yanında seçimler yapanların da iradeleri güçlü olur. Bu doğum bir bebeğin doğumu gibidir, birinci boyutun noktalarının oluşturduğu hücreler, ikinci boyut algısındaki organlara dönüşüp ve nihayet üçüncü boyutta bütünlük bilincindeki varlığı yani bebeği oluşturmayı seçerler." O sırada sudaki küp sanki kendi hareket alanını deneyimliyormuş gibi sudan yükseldi ve havada sakince dönerken ikisi de bir an sessizce küpe baktılar.

Numi hâlâ küpü incelerken Dokas ona dönüp konuştu: "Bu küp, noktalardan, noktaların oluşturduğu çizgilerden oluştuğunun farkındadır artık. Hücre, organ ve beden..."

Dokas susmuştu, Numi mırıldandı: "4. boyutta ne var?"

Küp aniden şeklinden kurtulup altındaki suya akınca Dokas'a

döndü Numi, beyazın her tonuyla aydınlanmış suratındaki huzurlu tebessüm rahatlatıcıydı. Dokas kolunu güneşe doğru uzattı, havada yavaşça döndürürken, "İncele" dedi.

Numi, başkasına çok yabancı olabilecek ama kendisine çok tanıdık gelen bu bembeyaz teni, parlayan kolu inceledi. Kendi teni gibiydi, böyle parlamıyordu ama tanıdığı hiçbir insanda olmayan tuhaf bir beyazlıkta hissetmişti hep kendini. Şimdi Dokas'ın yanında dikildiğinde hayatında ilk defa bir normallik hissi doğdu içine.

Dokas'ın konuşması Numi'nin kendisiyle ilgili düşüncelerini böldü, Dokas şimdi Numi'den koluna dokunmasını istemişti. Numi içinde aniden yükselen heyecanı dizginlemeye çalışarak tedirgin ama meraklı Dokas'ın koluna dokundu. Teni neredeyse kaygan denecek kadar pürüzsüz, tüysüzdü. Dokas beynini okuyormuşçasına Numi'nin hislerini konuştu: "Kaygan, tüysüz, pürüzsüz, bembeyaz, ılık, yumuşak hatta tanıdık... Ne kadar canlı değil mi?"

Numi eliyle Dokas'ın tenine dokunurken başıyla onayladı, ona dokunmak hoşuna gitmişti. İçinde hissettiği heyecan hâlâ vardı ama tedirginlik neredeyse keyfe dönüşmüştü. Hissettiği en güzel tendi bu. Aklına bu düşünce gelir gelmez kendini düzeltti, Sonje'ninkinden sonra.

Dokas'ın konuşması Numi'yi ana döndürdü: "Sen şimdi dokunarak üçüncü boyutta kolumun nasıl hissettirdiğini, nasıl göründüğünü, hareket ederken nasıl şekillendiğini algılıyorsun" dedi ve "Şimdi kolumun yere düşen gölgesine bak..." diye ekledi.

Numi yerdeki gölgeye baktı, herhangi bir kol gölgesi gibiydi, bir enteresanlık yoktu.

Dokas devam etti: "Bu, sıcak, yumuşak, pürüzsüz tenle kaplı, içi kemikli sert kolun ikinci boyuttaki yansıması şu yerdeki gölge gibi: renksiz, kabartısız, belki ısısız. Üçüncü boyut algısında bir

varlık olduğun için kolumu üçboyutlu görebiliyorsun. Eğer ikinci boyut algısıyla yaşayan biri olsaydın kolumu ancak yerdeki gölgesinde gördüğün gibi deneyimleyebilecektin. Peki düşün şimdi: Hangisi doğru? Hangisi gerçek?"

Numi yerdeki gölgeye baktı, sonra havadaki kolun beyaz, üçboyutlu derinliğine... İkisi de aynı kaynaktan gelen farklı görüntülerdi, ikisi de aynı kola aitti. Aralarındaki tek fark bulundukları boyuttu. İkisi de gerçekti.

Dokas, "Elimin buradaki görüntüsüyle ikinci boyuttaki görüntüsü ne kadar farklı değil mi?" dediğinde Numi cevap vermedi, bu bir soru değil teşhisti.

Dokas devam etti: "İkinci boyut algısında olan bir yaratığa yani kolumu sadece şu gölgedeki gibi görebilen birine elimin üçüncü boyutta neye benzediğini anlatabilir misin?"

Derinlik algısı açılmamış birine nasıl derinliği anlatabilirdin ki! Hem ikinci boyut algısı nasıl bir şeydi diye düşünürken Dokas asıl soruyu sordu: "Ekstra bir boyut algısı varoluşu tamamıyla değiştirebilir. Ağacın gölgesini görebilmekle ağaca tırmanmak kadar farklıdır maddenin boyutlardaki varlığı. Derinlik, genişlik ve yükseklik algısı 3 boyutu oluştururken dördüncü boyutta bu kolu, var olduğu tüm zamanların toplamında, yani kolun ilk hücresinin var olmasından başlayıp kolu oluşturan tüm hücrelerin toprak altında ayrıştığı ana kadar, kolun yaşadığı her anın tamamını tek bir bakışta, bir an içinde ama istersen anbean ayrılmış şekilde görebilirsin. Üçüncü boyuttaki gibi zamanın içinde kontrolsüzce akıntıda gibi olmadığın, zamanı tamamen kavrayabildiğin bir yerdir dördüncü boyut."

"Zaman..." diye mırıldanırken Numi, gözlerini Dokas'ın koluna dikti. Dördüncü boyut algısında olabilen biri bu kolu nasıl görüyor olabilirdi? Kolun yaratılışından, içindeki Çi'nin bedeni

terk ettiği son ana kadar, kolun her anının ayrı bir resim parçası olduğunu düşündü Numi...

Dördüncü boyut algısı bu resimlerin her birini ayrı ayrı yani an an sunarken, resimlerin birleşiminin tamamı tek bir bakışta algılama imkânı verebilen bir fark ediş mi yüklüyordu varlığa? Dokas'a baktı dikkatle, onun daha bir sperm olarak var olduğu andan karşısında dikilen şu görkemli haline ve içindeki Çi'nin yok olduğu o son ana kadar olan tüm hallerini, anbean ilk bakışta görebilmenin nasıl bir şey olduğunu düşündü... imkânsızdı! Anlamak imkânsızdı! Özellikle de Dokas'ın bir sperm olarak yaratılmış olup olmadığını bile bilmezken düşüncesi iyice imkânsızlaştı. Kafası iyice karıştı. Bu konuya nerden gelmişlerdi?...

Düşüncesi Dokas'ın sesiyle bölündü: "Arsızlığı terbiye edebilir miyiz demiştin. Evrende her şey ihtiyaçtan doğar Numi, fark edişlerin merakını motive eder, merakın analiz yapabilmeni tetikler, analizlerin özgür iradeni besler. Sana söylenenin dışında da yollar olduğunu keşfetmeye başlarsın. Ama varlık gelişime değil ihtiyaçlarının bolluk içinde karşılanmasına odaklanırsa o zaman hayatın ona sunduklarını değerlendirmek yerine biriktirmeye başlar. İhtiyaçlarına saplanmış bir varlık o kadar çok toplamaya, biriktirmeye, daha fazlasına sahip olmaya odaklanmıştır ki dönüşmek için var olduğunu unutur. Topladıklarını kendi dönüşümüne hizmet edecek şekilde kullanmak yerine arsızca biriktirip daha fazlasının peşine düşer. Yani arsızlık bir alışkanlığa dönüştüğünde sahip olduklarını kullanmayan sadece biriktiren bir koleksiyoncuya dönüşürsün. Arsızlığın terbiyesi tükettiğini üretebilmekle başlar, bir organizmayı parazitten ayıran şey de bu üretimdir. Çi'yi negatifte deneyimlemekten daha kötü bir şey, tüketerek var olmayı seçmektir. Sadece tüketmeyi deneyimleyen bir organizma asla kendi potansiyeline ulaşamaz

ve uzun vadede evrenin boyutlarında asla kendine yer bulamaz. Tükettiğini üretebilir misin Numi?"

Numi düşündü, tabii ki de tükettiğini üretebiliyordu, yediği her şeyi yetiştirmeyi Baruh Baba öğretmişti onlara! "Evet, hem de her şeyi!" dedi, kendinden emindi.

Dokas sabırla sordu: "Bana tükettiğin şeylerden bahseder misin?"

Numi tuhaf soruyu kolaylıkla cevapladı: "Tohumlar, bitkiler, otlar, bal, su, balık... hepsinin de üretilmesi için ne gerekiyorsa yapıyorum. Tohumların yerine her mevsim yenilerini ekiyorum, bitkiler yetiştiriyorum, üremesi tamamlanmış yetişkin balıkları yiyoruz sadece ve üremeleri için onlara sürekli uygun ortam hazırlıyoruz, bal için de aynı şey geçerli. Tükettiğim her şeyi üretiyorum işte."

Dokas sakince sordu: "Peki ya fikirler? Yargılayarak tükettiğin fikirlerin yerine yenilerini üretebiliyor musun?"

Yargılayarak tükettiği hiçbir şey yoktu, ne demekti şimdi bu!?

Dokas suratındaki sakin tebessümle açıkladı: "Organizmalar hücresel yapılarını sürdürmek için beslenirler ve boyut algısı geliştikçe, yani organizma geliştikçe bedeni beslemek için gerekli olan şeyler de artar. Sadece yemek yemek yetmez artık. Üçüncü boyuta tekâmül edebilmiş bir beynin besini düşünmek, hayal kurmaktır. Tabii amaç hayatta kalmak değil bir sonraki boyutun algısına hazırlanmaksa eğer. Beyin olasılıkları düşündükçe kendini bir sonraki boyuta hazırlar, evrim böyle gerçekleşir. Düşüncede başlar, maddede devam eder. Bedenimizi beslemek için tükettiğimiz şeyler gibi, düşüncelerimizi beslemek için tüketebildiğimiz şeyler vardır. Bir şeyi, özellikle de bir kişiyi her yargıladığımızda onu tüketiriz. Yargılar, bilgiyi depolamamızı sağlar ama kişilerle ilgili yargımız, o kişinin içindeki Çi'ye rağmen olasılıklarını sınırlandırmamıza neden olur, tabii diğerlerinin yargıları da bizim

olasılıklarımızı sınırlandırabilir. Senin aptal olduğunu düşünen bir çoğunluğun içinde yaşarken akıllı olman, senin aklına güvenen bir çoğunlukta akıllı olmandan çok daha zordur. Yakın çevresinden gördüğü inancın desteğiyle hareket eden birini, kendisine güvenilmeyen bir diğerinden ayıran budur. Varlıklar çoğunluğun yargıladığı şeye dönüşebilirler zamanla. Biri çevresindekilerin inancıyla deneyimlere açılıp gelişirken –ki buna başarı deriz– diğeriyse çevresindekilerin yargısıyla deneyimlere kapanır, başarısız olur. İnanılmak iradeye güç veren bir kalkan oluştururken, yargılanmak bir hastalık gibi irademizi zayıflatır."

Numi arsızlıktan nasıl da buralara kadar geldiklerini bilmiyordu ama Dokas'ın dediği şeyi anlıyordu. Yargı, gerçekten de düşüncenin deneyimlenmesini engelleyen bir şeydi. Düşünürken derin bir nefes aldı Numi. Tam konuşacaktı ki Dokas lafa girdi: "Bunları dördüncü boyut algısına geçtiğinde zaten kendin de analiz ederek deneyimleyeceksin. Her canlı, evrimleşerek boyut farkındalığına ulaşır, aslında sen sekizinci boyutta da varsın, dördüncü boyutta da, birinci boyutta da ama bilincin henüz sadece üç boyutu algılayacak gelişmişlikte o yüzden kendini ancak 3 boyutlu olarak görebiliyorsun. Çi'ye evrimi veren şey boyut farkındalığıdır, o kadar. Arsızlığı nasıl terbiye edilebileceğine dönersek, sadece şunları söyleyebilirim: Yargılama ve tükettiğini üret. Maddesel, enerjisel, düşüncesel her anlamda üret. İşte o zaman bir Pholip'in karşısına birkaç soruyla dikilip cevaplarını aldığında bağlantını kesip hayatına devam edebilecek iradede olursun çünkü yargılamayan biri merakını zaten ehlilleştirmiş, iradesini de güçlendirmiştir. O yüzden de asla bilgiye kapılmaz çünkü yargılamamak irade ister. Ayrıca, tükettiğini üretmeye başlamış birinin tekâmülde o kadar çok işi vardır ki bir Pholip'e takılıp bedeninden olacak zamanı kalmaz."

Numi her anlamda üretmenin nasıl olabileceğini düşünürken Dokas "İşe yarayıp yaramayacağını ya da yapabilip yapamayacağını yargılamadan üretime geç. Yargılama, elinden geleni yap. Başta sarsılabilirsin ama vazgeçmezsen kesin başaracaksın, insan gelişmek için dizayn edilmiş bir organizmadır" dediğinde Numi kendini eksik hissettiği her konuda nasıl da kendini yargıladığını, sınırlamalar koyarak potansiyelini nasıl da köşeye sıkıştırdığını düşündü.

Merakını ehlilleştirmemişti ve sanki Pholip'in bilgisine kapılan bir arsız gibi Sonje'nin peşine takılmıştı. Merakı o kadar Sonje'ye saplanmıştı ki neredeyse kendini unutmuştu! Şu son bir saat içinde öğrendiklerinin, fark ettiklerinin şaşkınlığında dikildiği yerde düşünürken gözleri Dokas'ınkilerle buluştu. Dokas küçük bir baş hareketiyle selamladı Numi'yi, Numi düşüncelerden sıyrılıp üzerindeki şaşkınlığı attığında onun gitmek üzere olduğunu ancak anladı.

Bir an birbirlerinin gözlerinin en derinine baktılar, koca evrende iki canlının birbirini her anlamda kabul ettiği, saygı duyduğu, varoluşuna tanıklık ettiği için mutlu olduğu bir andı bu, sonsuzdu.

Numi, hep kendi hayvanlığından geldiğini düşündüğü dokunma isteğini gizlemeden Dokas'a uzandı, yavaşça ve elini tuttu, yaklaşıp elinin üstüne küçük, kuru bir öpücük kondurdu. Eli bırakırken "Fark ettirdiklerin için minnettarım. Tanıştığımıza mutluyum" dedi.

Dokas yine ince bir hareketle başıyla onu selamlarken "Keyif aldım, varlığın çevrene armağan Numi, hafifle" dedi ve suratına yayılan kocaman gülümsemenin sıcaklığında Numi'ye bakıp "Gideceğin yer neresi olursa olsun, kendine dürüst olduğun sürece seni sana yaklaştıracaktır, tereddüt etme. Evrende hata yoktur" dedi, döndü ve yokuşu tırmanmaya başladı.

Dokas'ın ardından bakarken kendini kimsesiz hissetti Numi, ayrılışları canını sıkmıştı ve kafasında iştahla canlanan fark ediş sorularının yerini bir anda bu can sıkıntısı kapladı, sorular önemsizleşti. Dokas, diye düşündü: Yargılamadan bilgiyi depolayan, kategorize etmeden düşünen, seçmeden karar verebilen, duygusal ama pragmatik... Aslında imkânsız bir yaratıktı bu, Tanrı gibi.

Baruh Baba'nın Dokas için sıklıkla söyledikleri geldi aklına: "Dokas, tektir. Eşsizdir. Doğrudur. Bizim çevremizdeki dünyayı yargıladığımız gibi yargılamaz ama yine de öğrenir, bizim kategorize ettiğimiz gibi kategorize etmez ama yine de kendini olaylara hazırlar. O yargılamayan, analiz edendir."

Daha önceden kendisine çok ıssız, yabancı, beyaz gelen Dokas şimdi sıcacık, samimi bir dosttu. En sonunda bu gezegende her şeyi istediği gibi konuşabileceği, yanında yargılanmadan kendisi olabileceği, hatta kahkahalarla gülebileceği, cinsiyetsiz bir dost bulmanın mutluluğuyla baktı onun ardından, bu dostu tekrar ancak yüzlerce yıl sonra görebileceğini bilmeden.

-23-

Doğumdan daha fazla acı veren ve
ölümden daha huzurlu hiçbir şey...

Sonje gözlerini araladı... ama açamadı. Gözkapaklarını açarken gözlerinin kılcal damarlarında oluşan çatlaklar sanki gözünün içinde kum taneleri varmış gibi acıtınca, hemen gözlerini kapatıp burnundan derin bir nefes aldı, ama bu sefer de ciğerleri sızladı aldığı nefesle ve sancıyla ağzını açmak istedi, ama çenesi de sanki kilitlenmişti, diş kökleri de sızlıyordu... Bilgi çarpmıştı

onu! Bilgiye tutulan kimsenin kurtulduğunu duymamıştı daha önce ve açıkçası hâlâ hayatta olduğundan da emin olamıyordu. Her yanı böylesine acımasa bedensizleştiğini düşünecekti ama bedensiz biri nasıl acıyı hissedebilirdi? En son Numi'nin kendisini sürüklemesini hatırlıyordu ama pek de emin değildi.

Neredeydi?

Uzaktan gelen güm güm ayak sesleri etrafını saran tuhaf dokuda hissediliyordu. Biri, bir şey ona yaklaşmaktaydı ve belli ki acelesi vardı. Kıpırdayıp kendisine yaklaşan şeye hazırlıklı olmak istedi ama kasları beyninden emir alamayacak kadar gergindi hâlâ. Toprağa titreşim bırakan şey kafasının yanına atladığında mikro sarsıntının yarattığı titreşimden dolayı beyninin ağrısı arttı, sanki beyni kafatasının içinde büyümüştü ve dışarı çıkmak için kafatasına baskı yapıyordu. Kulaklarını hissetmiyor ve hiçbir şey duymuyordu, sadece titreşimler vardı.

Alnında hissettiği dokunuşun iğneleyici etkisi tüm suratına yayılırken gözlerini açarak tepki vermek istedi ama sadece bir gözü beyninin gönderdiği komuta uydu ve aralandı.

Numi...

Suratında kocaman, sinir bozucu denecek büyüklükte bir gülümsemeyle bakıyordu o tek göze. Numi mutlu muydu ya da Sonje kâbus mu görüyordu?...

Numi'nin ayağa fırlaması, ayaklarını yere vura vura Sonje'nin gömülü olduğu yerin etrafında dolanıp havaya, birilerine seslenmesi, atmosfere yayılan sesin beyni tokatlayan bir yankıyla kuvvetli bir titreşime dönüşmesi, sonra Numi'nin yine bam bam yere basarak yürüyüp Sonje'nin etrafında dolanması, suratına gelen toprağı üflemesi, eliyle silmesi, her dokunuşu... tenindeki milyonlarca sinir ucundan beynine saldıran ayrı bir sancı gibiydi...

Hayatında yaşadığı en acı verici deneyimdi bu, çünkü bilgiye

kapılanlar kurtulabilirlerse ancak rahimden yeni çıkan bir bebeğin deneyimiyle dönerlerdi dünyaya. Doğmak gibi. Bilgiye kapıldığında öldüğünü biliyordu Sonje ve şimdi içine gömüldüğü topraktan çıkarılırken hayata döndüğünün de nihayet farkındaydı. O anlarda tek düşünebildiği, doğumdan daha fazla acı veren ve ölümden daha huzurlu hiçbir şey deneyimlemediğiydi.

Sersem Numi, kendisine dokunup sinir sistemini uyarmayı bir bıraksaydı keşke! Keşke şu ayaklarını yere vurmayı kesse ve zıplamasaydı! Keşke rahat bırakılsaydı!

-24-

Annenin gezegeni.

"Toprak boşaltır, su doldurur." Böyle demişti Timuri[14] Sonje'yi topraktan çıkartıp suya taşırlarken. Sonra bir çuval gibi atıvermişlerdi suya ve kendisi çıkmayı becerene kadar ona yardım etmemesi konusunda ciddiyetle uyarmışlardı Numi'yi. "Eğer bu sudan kendisi çıkamazsa kendi ağırlığını bir daha asla taşıyamaz."

Doğum böyle bir şeydi, doğmak için çaba gerekti.

Sonje'nin parlak suda çırpınışını seyrederken suya atlamak için tetikte ve suya atlamamak için kendisiyle savaşta çelişkinin doruklarında bir cehennem duygusuyla doldu Numi. Sonje'yi evrenin en tehlikeli yaratıklarından kurtarmıştı belki ama şimdi neredeyse kaybetmek üzereydi hem de bel derinliğinde bir gölette.

Kendi ağırlığını taşımayı çırpına çırpına başarması ve bata çıka kıyıya gelmesi saatler sürdü... Kıyıdaki çamur yığınına be-

14. Timuri: 22. Sahne'de, mikro büyüklükteki Zitzani ırkından, Baruh Baba'nın en yakın arkadaşlarından biri.

denini bıraktığında Numi yardıma koşmak istedi ama Timuri'nin uyarısı onu yine engelledi. Sonje nemli kırmızı çamurun içinde debelenmeyi bırakıp kendini kuru toprağa taşıyana kadar ona yardım edilemezdi. Ona yardım edebileceği zamanın gelmesini tetikte bekledi Numi.

Beklediği hiçbir şey bu kadar uzun sürmemişti.

Nihayet Sonje kuru toprağa sürünerek ulaşıp yardım için onay geldiğinde hemen onun kolunun altına girerek hafifçe yerden kaldırdı onu ama Sonje'nin mırıltısı onu durdurdu: "Daha değil" demişti.

Numi ne yapacağını bilemeden öylece kalakalmıştı ve kıpırdamadan daha ne kadar bu ağırlığı taşıyabileceğini bilmiyordu, neyse ki Sonje yine mırıldandı "Bırak beni."

Numi yavaşça bırakmaya çalıştıysa da Sonje'nin yere düşmesi bir güm etkisinde oldu, Numi hemen yanına çöküp yamulan omurgasının toparlanması için omurlarını esnetti. Sonje yardım için kolunu ona uzattığında Numi anladı ve sırtüstü yatması için Sonje'ye yardım etti.

Gölet, Sonje'nin topraklandığı yerin arkasındaydı. Gölete ulaşmak için Sonje'yi havadan taşımışlardı ve onların arkasından gelen Numi gölete varabilmek için bir duvar gibi yükselen sarmaşıkları tırmanmak zorunda kalmıştı. Şimdi çöktüğü yerden geriye baktığında, sürünmekte bile zorlanan Sonje ile bu sarmaşık duvarını nasıl aşacaklarını düşündü. İmkânsızdı. Baruh Baba adaya varmış olmalıydı, birkaç saat önce içini rahatlatan bu düşünce şimdi nasıl da canını sıktı. Sonje kurtulmuştu, tüm olanlar kendi suçu olsa da Baruh Baba için fark etmezdi, kesin Sonje'ye çok kızacaktı ve bu yüzden Sonje de bir daha asla Numi'yi affetmeyecekti.

Keşke onun hayatını kurtardığını ona ispatlayabilseydi. Ama bu da imkânsızdı. Belki bir gün Dokas ona anlatır diye kendini

rahatlatmaya çalıştı ama bunu ayarlaması da imkânsızdı. Söz konusu Sonje olunca imkânsızlıklar hep sıradaydı.

Göletin kırmızı çamuru Sonje'nin bedeninde kurudukça yanarlı dönerli kızıl bir renge dönüştü ve bronz teninde sanki pul gibi duruyordu. Sırtüstü kendini yere bırakmış Sonje'nin başında bu pul görünümün Spihnaileri andırması ve bugünden sonra Sonje'nin iyice kendisinden nefret edecek olması arasında, düşüncelerinin içinde kendi içsavaşındayken Sonje mırıldandı:

"Dünya."

Anlayamadı Numi. Ne demek istediğini daha iyi duyabilmek için eğilip bir daha mırıldanmasını bekledi ama Sonje'nin gözleri kapalıydı ve Numi'nin kendisine eğildiğinin farkında da değildi.

Numi daha da yaklaşıp "Ne?" derken aynı anda Sonje yine "Dünya..." diye mırıldandı ve kelimeler birbirine karışınca Numi yine anlamadı. Düyna ya da Dünya, bu neydi şimdi!? Numi sabırsızca kıpırdanıp yine sormak için tereddütle ağzını açtı, aynı anda konuşmamalarını garantiye almak için dikkatle Sonje'nin ağzına baktı, Sonje konuşmuyordu ki Numi hemen sordu: "O ne?"

Sonje açabildiği tek gözünü aralayarak mırıldanırken yüzünün şişliği şimdi çok daha belirgindi:

"Annenin gezegeni."

BÖLÜM II

Dünya

-1-

İnsan değil insansıydılar.

Aeden'dekinden çok daha gri, daha büyük ve daha hareketsiz havada sabit duran tuhaf Yulutlar sanki cansızdı. Gri Yulutların arasındaki küçük delikten gezegenin yüzeyine inen ışığın Ütopya'nın gece ışığını hatırlatan sarılığı, kendi mor güneşlerinden sonra epey şaşırtıcıydı. Numi'nin dediği gibi güneş tam tepedeyken varmışlardı Dünya'ya. Sarı güneşli, kir gibi gri Yulutlu bu tuhaf gezegene.

Yulutlar o küçük deliği de kaplayıp gökyüzüne tamamen hâkim olurken Sonje derin bir nefes aldı... içine giren yoğun karbondioksitin ciğerlerini boğacağından habersizdi, aldığı nefesle öksürmeye başladı. Öksürürken Numi'ye dönmesi, Numi'nin de öksürükle iki büklüm olduğunu boğulur gibi öksürürken izlemesi... çaresizliğin ciğerlerine işlemesi gibiydi.

İnsana yuva olabilmiş bir gezegenin havası nasıl bu kadar zehirli olabilirdi!?

Dünya'nın Aeden gibi bir yer olduğundan o kadar emin gelmişlerdi ki buraya havadaki oranların bu denli farklı olması şok etkisindeydi. Numi küçük, kısık nefesler alınınca ancak bu havanın vücutları tarafından sentezlendiğini çözer çözmez Sonje'nin kolunu yakalayıp onu sarstı, kendi küçük nefeslerini taklit etmesini işaret etti. İkisi de, iki büklüm olmuş, küçük kesik nefesler alarak atmosfere alışmaya çalıştılar.

Sonje'nin bilgi çarpması yüzünden hâlâ tam olarak kontrol edemediği kasları bedenini ancak taşıyabiliyor, öksürüğe rağmen ayakta durmaya çalışmak, durumu iyice zorlaştırıyordu. Yüzündeki şişlikler ve kulaklarındaki uğultu hâlâ geçmemişti. Öksürük nihayet kısa kesik nefeslere dönüştüğünde yerdeki Nefrintor'a[15] baktı, ayaklarının altına bir sıvı olarak yayılan Nefrintor toplanmış neredeyse katı formu olan taşa dönüşmek üzereydi. Öksürüğü hafifler hafiflemez eğilip alacaktı ama dikkati kaydı: Üzerinde durdukları siyah zemin ne tuhaftı! Birbirine yapışmışçasına sertti, zeminin üstüne beyaz çizgiler çizilmişti ve yanlarındaki uzun demirin tepesinde büyük bir dikdörtgen plaka ve plakanın ortasında da küçük bir halka vardı. Numi'nin elini tekrar kendi kolunda hissetmesine rağmen ona dönemedi Sonje çünkü tam o sırada arkalarındaki büyük, gri yapıyı fark etmişti.

Bacaklarını ve bir omzunu tamamen açıkta bırakan geleneksel beyaz Zitzani kıyafeti içinde yarı çıplak Sonje, onca yıkamadan sonra bile yer yer hâlâ pul pul parlayan kızıl Spihnai çamuruna bulanmış bir halde ve ayaklarına yapışmış gibi tuhaf görünen yaprak sandaletleriyle; Numi'yse, sırtına ve göğsüne astığı iki çanta

15. Nefrintor: Cıva renginde pürüzsüz, parlak bir taşa benzeyen, bir yıldızın ışığını belli bir açıda aldığında sıvılaşıp yayılan ve kendisine değen DNA'yı, DNA sahibinin düşündüğü yere taşıyan bir transform cihazı. Bir mikro gezegen olan Ronrf'un manyetik alanına girip küçülen ve atmosferinde yanan gök taşlarının toplanmasıyla elde edilen özel bir maddeden yapılmıştır. 4 cm çapında elips şeklinde çok da simetrik olmayan bir formdadır.

ve vücuduna yapışan grafibron kıyafetiyle en az indikleri gezegen kadar tuhaftılar. Roma döneminde bir hamamdan kaçmış Roma tanrısı, gelecekten gelen jimnastikçi arkadaşıyla şova hazır gibiydi.

Numi de Sonje'nin baktığı yapıya döndü. Ne kadar da çirkindi. İlkel varlıkların kendi ırklarını cezalandırmak için inşa ettikleri hapishaneye benziyordu bina. Baruh Baba'dan dinlediği bu inanılmaz varoluş hikâyelerinin doğru olabileceğini ilk defa o an fark etti, daha önce sadece hayaldi.

İkisi de her şeyin gri olduğu ve hiç bitkinin olmadığı, tuhaf havalı bu gezegene şok içinde bakarken, kulaklarını tırmalayan alarm çalmaya başladı!

Sonje yeni yeni duymaya başlayan kulaklarında sesi ancak bir uğultu halinde işitmesine rağmen yere diz çöktü, alarmla etraflarına toplanacak ırka tehlikesiz olduklarını göstermenin en kolay yoluydu bu. İzinsiz inmişlerdi gezegene, saygı göstermek zorundaydılar. Numi'yse hızla yere eğilip Nefrintor'u aldı ve hemen yine dimdik ayaklandı. Sonje Numi'ye bağlanıp "İzinsiz indiğimiz için sistem devreye girmiş olmalı. Diz çök! Kimin bölgesinde olduğumuzu bilmiyoruz. Zararsız olduğumuzu görsünler!" diye düşündürdü.

Ama Numi diz çökmedi! Nefrintor'u göğsündeki çantaya sokarken insan bölgesine inmediklerinden emindi!

Hiç ağaç yoktu etrafta, ekili arazi ya da su kaynağı da yoktu, hiçbir insan böyle yapay bir yerde yaşayamazdı! Yerdeki bu madde ve çizgiler de neyin nesiydi!?

Pholipler gibi tuhaf bir ırkın bölgesine inmiş olabilme olasılığına karşı dimdik, içgüdüleri tetikte, beyin sapının derinlerindeki mağarada yaşayan ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır insanlar gibi içindeki hayvanı salmak üzere bekledi. Sonje'ye ilkel gelen bu içgüdülerle sarmalanmış iç hayvanı,

tehlike ne olursa olsun, hayatta kalmaları için gereken yolu ona gösterecekti, aynı Pholiplerde olduğu gibi!

Gri binanın kapıları açıldı!

İrili ufaklı, hayal edilemeyecek farklı renk tonlarında küçük insanlar vahşice dışarı fırladı. Binanın önündeki merdivenlerden atlayarak Sonje ve Numi'ye doğru koşmaya başladıklarında Sonje çöktüğü yerden şok içinde kalktı, Numi'nin önüne geçti ve kendilerine doğru koşan insanlara bakarken bir an korunmayı dahi düşünemediler, çünkü bu kadar çok insanı ilk defa görüyorlardı, gerçek bir şoktaydılar!

Kısalı uzunlu, inceli kalınlı, rengârenk insanlar... ilk bakışta, savaş naraları atarak, birbirlerini ittirerek gürültü içinde Sonje ve Numi'ye yaklaşıyorlardı.

Zaman sanki ağırlaşmıştı, Sonje içine çektiği zehirli nefesin tıkanık kulaklarındaki yankısında şokta, kolunu kavrayan Numi'nin ellerine teslim etti güçsüz bedenini. Numi tüm gücüyle çekti onu, geri geri birkaç adım attıktan sonra, içine girdikleri şoktan sıyrılamadan arkalarını dönüp koşmaya başladılar. Sonje'nin ağırlaşmış vücudunun tüm hızıyla ama yorgun bacaklarının tüm yavaşlığında birlikte koşmaları yetmedi! Sonje'nin koluna kenetlediği elini tüm gücüyle çekip, onu sürükledi Numi. İçinde bulundukları alanın etrafının duvarla çevrili olduğunu ve karşılarındaki büyük kapının bu alandan çıkabilecekleri tek nokta olduğunu anladıklarında telaşlanmadılar çünkü garip bir şekilde demir kapı açılıyordu. Gezegenin yerçekimi de şükürler olsun ki Aeden'inkinden daha az olmalıydı. Sonje'nin ağırlığına rağmen kapıya varmalarına az kalmıştı ama hâlâ duvarların içindeydiler, Sonje'nin kolunu kaldırıp omzunun üstüne atarken peşlerinden gelen tuhaf şeylerin... insanların ne kadar yaklaştıklarına bir an baktı Numi, yakalanmak üzereydiler!

Kapıdan çıkmaları ve peşlerinden gelen vahşi kalabalığın içinde kaybolmaları aynı anda oldu...

Sonje'nin gücü kalmamıştı, etraflarını saran kalabalığa göstermek zorunda hissettiği dirence rağmen dizleri çözüldü ve yere yığılırken kolunu Numi'den kurtarıp onun kaçabilmesi için onu özgür bırakmak istedi ama Numi bırakmadı onu, kaçıp kendini kurtarmak yerine tüm gücüyle Sonje'yi korumaya hazırdı. Sonje'nin yığıldığı yerde savaşmaya hazır büktü gövdesini ama bir tuhaflık vardı!

Bu garip insanlar onlara dokunmadan, itip kakarak, bir şeyler homurdanarak aynı vahşilikte yanlarından geçip gidiyorlardı! Yoksa zararsızlar mıydı?

Sonje yığıldığı yerde kafasını kaldırdı, Numi'nin korumasında çöktüğü yerden duyabildiği tek şey, uğultular arasında kendi nefes alışıydı, akan kalabalığın içinde görebildiği tek şeyse gökyüzüne kadar yükselen sabit tuhaf taş yığınları...

Kendilerine dokunulmuyor olduğundan nihayet emin olan Numi, kalabalığın geçip giden akıntısı içinde iyice doğruldu, içindeki hayvan sakinleşirken yanından geçenleri inceledi... Yüzlerce, insana benzeyen ama dikkatle bakıldığında pek farklı olan bu varlıklar gözün alabildiği her yere yayılmışlardı, yapıların ışıklı deliklerine bile. Üst üste yığılmış yaşayan bir koloniye benziyorlardı. Yakınından geçenler hep kısa boyluydular, Jax gibi genç olmalıydılar, aralarında uzunlar da vardı ama. Hangi renkte olursa olsun solmuş derileri, ışıksız gözleri, gözlerinin etrafında bir leke gibi duran tuhaf pürüzlü ciltleri, farklı farklı renklerde suni saçları, hele mutasyona uğramışlığı sanki renklerle gizlemeye çalıştıkları o tuhaf tırnakları... İnsan vücudunun uzuvlarına sahip ama ancak kötü bir kopyanın olabileceği gerçeklikteydiler.

İnsan değil insansıydılar! Bazıları Mahurların yaptığı gibi sa-

vaş boyası sürmüştü, dudakları ve gözlerinin çevresi boyalıydı... Sanki savaştaydılar. Biraz önceki kalabalığın saldırısına uğramadıkları için hissetmesi gereken rahatlama, gördüklerinden sonra yerini büyük bir dehşete bıraktı.

Burası nasıl bir yerdi!? Baruh Baba'nın anlattığı o korkunç hikâyelerdeki, güce tapanların gezegeni Nakar'ın bir gölgesi miydi? Hiç ağacın olmadığı, yerde toprağın bulunmadığı, insana benzeyen ama insan gibi görünmeyen yüzlerce insansı yaratığın, gezegenlerine inenlere soru bile sormadığı, bu gri, zehirli gezegen annesinin doğduğu yer olamazdı! Hâlâ yerde sürünerek giden araçlara biniyorlardı. Direklerdeki kablolar da neyin nesiydi? Ya o ilkel araçlardan gelen koku da neydi? Bu koku ona Spihnai bataklığını hatırlattı, bataklığın kendi kokusundan çok bir lağımla birleşmiş haliydi sanki, bir yerlerde şifa kaynağı bir bataklık ve hemen yanında bir lağım ya da mezarlık olmalıydı! Bu nasıl bir zıtlıktı! Bağlanmaya çalıştı, önüne gelen herhangi birine bağlanmak için çabaladı ama olmadı, ya kendisi hâlâ çok güçsüzdü ya da düşünmek bile istemiyordu: Bu insansılar daha telepati seviyesinde bile değildiler! Buraya gelirken, Aeden'deki gibi, bir tek, belki de birkaç insan ailesiyle karşılaşacaklarını düşünmüşlerdi, ama yüzlerce insansı yaratık vardı etrafta, hepsini toplasan tek bir insan eder miydi acaba? Yanlarından geçenler onlara dikkatle bakıyor ama hiçbiri soru sormuyordu. Yere çökmüş, âcizlik içindeki bir varlığın yanından umursamadan geçip gidebilmek için insanlıktan epey uzakta olmak şarttı. Baruh Baba dememiş miydi "İnsanın insanlığı evrendeki merhametin temsilidir" diye. Yüzlerce insansı vardı etraflarında ama belli ki zerre kadar merhamet yoktu burada. İçinde sıvı bulunan tuhaf, hafif şişe Sonje'nin omzuna çarpacakken şişeyi havada yakaladı Numi, şişeyi atanlar kahkahalarla yanlarından geçip giderken

arkalarından baktı, kendisinin de güldüğünde böyle görünüp görünmediğine takıldı aklı. Niye biri diğerine durduk yere şişe fırlatsındı? Bir anlamı mı vardı? Etraflarındakiler yanlarından geçip giderken, bu insansılarla göz göze gelmese görünmez olduklarını düşünebilirdi Sonje. Ama görünmez değil, önemsenmezdiler. Önemsenmezliğin ruhları yuttuğu bir gezegende, varlıkların bu insan müsveddeleriyle birlikte her şeyi değiştireceğinden tamamen habersiz etraflarını incelediler. Ve nihayet insanlık Dünya gezegenine işte böyle gelmişti.

-2-

Kendi fırtınandan çık, hayatı izle...

Üç saat geçti, hiçbir şey planladıkları gibi gitmemişti. Bir tek insan ailesi yerine yüzlerce, belki de binlerce insan vardı bu gezegende, işin ilginç tarafı aynı gezegende yaşamalarına rağmen birbirlerine yabancı gibiydiler. En doğrusu hemen eve geri dönmekti! Büyüklerin yardımı olmadan bu gezegene gelmek kesinlikle iyi bir fikir değildi!

Sonje'nin kulaklarının biraz daha açılmasına, seslerin daha netleşmesine, hatta bazı kelimeleri anlayabilir olmasına rağmen, işittiği dilin ifade ettiği anlamsızlık, fikrinde kargaşa yaratmıştı. Ama artık emindi, Numi'de değildi problem! Numi'nin bile bunlara bağlantı yapamaması normaldi. Bu insansı yaratıklar, evrimin telepatiyi henüz keşfetmemiş çok geri bir dönemindeydiler. Onlarla iletişime geçebilmenin tek yolu konuşmak olmalı diye düşündü, gezegendeki insan müsveddelerinin çoğunun laftan da

anlamadığını bilmeden. Sadece birbirlerine kızmak, lanet etmek için ağızlarını açan organizmalardı bunlar. Konuştukları dil de Baruh Baba'nın yıllar önce gramerini öğrettiği antik bir dilden basitleştirilerek türetilmiş gibiydi. Dilleri nedenlerin değil, sonuçların kontrolündeydi. Ne kadar mantıklıydı ki bu dili kullanmaları! Sonuçta her varlık, kullandığı dil ve hitabındaki genişlik kadar gelişmiş değil miydi?

Anlaşılmak için değil içlerindeki tuhaf duyguları kusmak için konuşuyor gibiydiler. Küçük çığlıklar atıp, "Ay!" diye üzülen, bazen ağlasalar da hemen halleri değişebilen, tepki veren ama harekete geçemeyen homurtulu yaratıklardı. Kelimelerin duyguları iletmedeki yetersizliği, sanki, beyinlerinin içinde onları harekete geçiren yerle duyguları arasında bir temassızlığa neden oluyordu ya da duyguları mıydı yetersiz olan ve o yüzden mi bu kadar kısırdı kelimeleri? Problem dilleri miydi yoksa duygu üretmekteki tıkanıklıkları mı?

Belki bu yüzden biraz önce şu ilkel araçlardan birinin çarptığı adamın yerde kıvranır hali diğerleri tarafından o kadar da umursanmamıştı çünkü biri tarafından hissedilen acının diğerlerine ulaşamadığı bir durum vardı. Kopuktu bu insansılar. Birbirlerinden tamamen kopuklardı. Havanın kirli değerlerinden ve bu pis nefesi sürekli bedenlerine çektikleri için sararmış, grileşmiş tenlerinin, gelişmemiş kemiklerinin, eğilmiş omurgalarının halinden belliydi gezegenin öz kaynaklarını tüketerek yaşadıkları. Tüketerek yaşayan her organizma işte böyle tükenerek yaşardı. Ölüyordu gezegen, bu insansılar da her an bu ölümü soluyordu.

O en ilkel bakteriyel seviyedeydiler, bir parazitin beslendiği organizmayı sonunda öldürmesi gibi. Yaşadıkları gezegenin bir hücre gibi canlı olduğunu, bulundukları galaksi organının bir hücresinde konuk edildiklerini, evreninse bir vücut olduğunu ve

ancak bu vücudun içinde Çi ile ahenkte var olabilirlerse varoluşun katmanlarında ilerleyebileceklerini fark etmeyecek kadar geride ve negatifteydiler.

Hepsinin elinde farklı şekillerde ama aynı fonksiyonda bir alet vardı. O tuhaf aletlerle konuşup duruyorlardı, konuşmadıkları zaman da sürekli ona bakıyorlardı. Henüz birkaç saat olmuştu ama her şey o kadar ortada ve tekrardaydı ki. Aynı zavallılığı farklı vücutlarda ve zamanlarda görmek çok olasıydı. Umutsuzluğun doruklarına tırmanmak üzereydi Sonje ki silkelendi. Çünkü tam o sırada etraflarındaki en yüksek binanın önüne gelmişlerdi. Burası batan güneşle eve dönmek için uygun yer olabilirdi. Hemen çantasından çıkardığı ışıkölçer ile güneşin açısını yine ölçtü, güneş bu gezegende Aeden'e göre daha çabuk yer değiştiriyordu. Gezegenin dönüş hızı Aeden'den daha fazla olmalıydı, hesapladı, bir buçuk saat içinde bu sokak güneşe kapanacaktı. Nutku tutuldu Sonje'nin! Sokağın güneşe kapanması değildi onu hayrete sokan, gezegenin kendi çevresinde dönüş hızıydı.

Kafasını hayır anlamında sallarken, Numi'ye konuyu açmamaya karar verdi. Işıkölçeri çantasına koyup yürümeye devam ederken daha kolay ulaşılabilecek bir bina bulmaları gerektiğini düşündürdü. Ama Numi sordu: "Ne oldu?" "Gezegenin günleri çok kısa!" diye açıkladı Sonje, konuyu kısa kesercesine.

"Ne kadar kısa?" diye sorguladı Numi, Sonje'nin tepkisi tedirgin ediciydi. Hele konuyu kapatmak istemesi, konuyu daha da önemli hale getirmişti. Sonje hızla yürümeye başladığında eve dönmek için güneşin batışını görebilecekleri bir tepe aramaya odaklanmaları gerektiğini ona düşündürürken yolun ortasında durdu Numi, sorusunu yineledi: "Ne kadar kısa?!"

Numi'nin durmasına bir an bakıp sonra yine hızla yürümeye devam ederken "Güneşin batışına bir saatimiz var, oyalanamayız

ve bu gri çirkin binalardan birinin tepesine çıkmazsak hiç şansımız yok. Şu an tek düşünmemiz gereken, bu binalardan birinin tepesine, kimse ile muhatap olmadan nasıl çıkabileceğimiz olmalı!" diyerek durumun vahametini ona düşündürmeye çalıştı Sonje. Numi'den hiç ses çıkmayınca ona döndü yine, beş yüz metre geride kalmış, yolun ortasında öylece dikilen Numi'nin ifadesindeki kararlı merakı gördü. Bilgiyi onunla paylaştığında verebileceği tepkinin büyümesine engel olabilmek için yürümeye başladı ve yürürken pes edercesine cevapladı soruyu Sonje: "Bizim güneşimizin batıp kırk beş dakika sonra yine doğduğunu düşün... Bizim zaman dilimimize göre her kırk beş dakikada bir güneş batıp doğuyor bu gezegende. Ama asıl konumuz Numi, insanların dilini çözmeden bu yapıların tepesine çıkmayı nasıl başaracağımız." Dikildiği yerde kök salarcasına donup kalırken Numi, aslında insansıların dilini bir saat önce çözdüğünü Sonje'ye söyleyemedi çünkü içinde hissettiği eksiklik o kadar büyümüştü ki, bir de bu ilkellerin dilini kolayca anlamaya başladığını söyleyip onun gözünde kendini bu insansı hayvanlara iyice yaklaştıramazdı. Sonje'ye yetişmek için adımları hızlanırken sorguladı: "Bizim bir günümüz onların otuz iki günü mü ediyor?"

Durdu Sonje, bitkindi, zaten çiğ bilgi yüzünden epey hırpalanmıştı. Kendi kalbindeki tedirginliğin büyümesini engellemeye çalışırken Numi'nin endişeli hayretlerini hafifletmesi imkânsızdı, sakince Numi'ye döndü, onun kendisine yaklaşmasını beklerken başıyla sakince onayladı. Bu insansılardan katbekat uzun yaşadıklarını ve Numi'nin annesi Dünya gezegeninde doğmuş biri ise çoktan ölmüş olduğunu fark etmenin verdiği sıkıntıyı kamufle etmeye çalışırken, Numi yetişti ona.

Hepsini aynı anda sorabileceği bin farklı sorusu vardı ama sustu Numi. Yorgun haline rağmen hiç şikâyet etmeden, bu in-

sansıların arasında, geldiği muhteşem gezegenin her güzelliğini yansıtan edasıyla nasıl da var olabildiğine baktı Sonje'nin. Yorgundu Sonje, yaralanmıştı ama sanki her zamankinden daha insandı. İnsanlığındaki hakikat hiç bu kadar parlamamıştı. Daha önce onu hiç bu kadar güçsüz görmemişti Numi ve aynı zamanda da bu kadar güçlü. Çünkü güç değildi insanı yücelten şey, güçsüzlüğüne rağmen özünü koruyabilmekteki kapasitesiydi. Kendi yaşam döngüleriyle kıyaslandığında zamanın bu kadar hızlı aktığı bir gezegende doğmuş annesinin belki de çoktan ölmüş olabileceğini düşünse de konuyu Sonje'ye açmayacaktı. Sonje'nin bu çaresiz çabası sorularının hepsinin cevabı gibiydi, onu daha fazla yormayacaktı. Haklıydı Sonje, güneşin batışına yetişmeliydiler. Onayladı onu Numi ve yan yana yola koyuldular.

Her adımda sanki bataklıkta yürüyormuş gibi hissederken battıkça battı Numi kendi düşüncelerine: Bu insansılardan uzanan zincirin annesine bağlanıyor olması attığı her adımla zihninde büyüdü. Annesinin bu varlıklardan biri olması olasılığı bile korkunçtu. Yanlarından geçerken kıyafetlerine bakıp gülen her insansının abartılı kahkahasında kendi hayvanlığıyla yüzleşir gibi hissetti. Şimdi bu insansı yaratıklara bakarken Sonje'nin yıllardır kendisine baktığında ne hissettiğini anlayabiliyordu. İçine yayılan korkunun neredeyse dehşete yakın duygusuyla savaşırken, gözlerini adımladığı bu tuhaf siyah yoldan ayırmadan ilerledi. Pholiplerden kaçarken bile böyle hissetmemişti. Burası sanki yolun sonuydu. Hiç girmek istenilmeyecek bir yolun. Annesini bulmaya gelmişti, Niaka'nın doğumunda gördüğü kadın, kendisine hayat veren ateş saçlı kadın, Surza gibi olması için dua ettiği kadın bu yaratıklardan biriydi... Hiç istemediği bu düşünce aklının her köşesine inatla oturunca midesine bir sancı saplandı. Kendisini terk etmiş, insansı bir hayvanın yavrusu olduğu gerçe-

ği kurduğu tüm hayalleri parçaladı! Aeden'de içine işleyen tüm kızgınlığı dağladı, Sonje'nin kendisine haksızlık yapmış olduğu duygusunu indirip tonlarca aşağılayıcı duyguyu sırtlandı Numi. Bu sefer sevdiği birini sevmemeye çalışmaktan değildi yüklendiği duyguların ağırlığı, kendini, kendi varoluş şeklini asla sevemeyecek olmasının olasılığındandı. Ne kadar inkâr etse de insansıydı! İnsansı ama asla insan olmayan bir organizmanın devamı olduğunu bilirken nasıl kendini sevebilirdi! Hakiki insanın varlığına tanıklık etmiş bir insansı nasıl kendi parazitsel varoluşunu hak görebilirdi!

İnsanlığı keşfetmeden nasıl insanım diyebilirdin! Vücudu kendisine yaşattığı sıkıntıya isyan etmeye başladığında içinde büyüyen şüphe, korku, eksiklik hissi pişmanlığa dönüştü, hiç gelmemeliydiler buraya! Ne Numi'nin içine yayılan pişmanlık sancısının ifadesine sızan zehrini ne de gözlerinden sızan yaşların yanaklarından süzülen ıslaklığını fark edebildi Sonje. Çünkü camın içine konmuş onlarca kutuya bakarken durmuş ve farklı kanallarda gösterilen programları izlemeye başlamıştı. Yan yana sıralanmış televizyonlarda zıtlıkların gösterisi vardı. Neredeyse ölmek üzere olan çok zayıf siyah çocukları, yıkılan gri binanın altında sıkışıp ölenleri, üstlerinde kısacık şortlar ve ellerindeki komik eldivenlerle birbirlerini yumruklayan kan içindeki çıplak adamları, kahkahalarla gülerken daha da soyunan yarı çıplak kadınları, siyah bir sıvıya bulanmış kuşa benzeyen bir su canlısını, koşarken deliğin içine düştüğü için herkesin güldüğü bir adamı, bir topun peşinde koşup üstlerinde aynı takım şortlarla savaşanları ve onları oturdukları yerden izleyen binlerce bağıranı, tek başına ekrana bakarak konuşan bir kadının ekonomiyle ilgili söylediklerini, üzerlerindeki tuhaf kıyafetler ve suratlarındaki boyalarla sıra sıra tuhaf bir şekilde yürüyen kızları, üzerindeki parlak ceketi ve

boyalı suratıyla kızlara elindeki yuvarlak topu uzatıp sorular sorarken abartılı kahkahalar atan kadını adamı, bir şeyin patlamasıyla öldürülenleri, yeni emekleyen küçük bebekleri... Bir ekranda, bir canlının varoluşundaki en yıpratıcı anı deneyimlemesi gösterilirken hemen yanındaki ekranda kahkahalarla gülen başka bir insansı yaratık izlenebiliyordu. Bu insansılar nasıl dayanıyorlardı bu işkenceye! Bu ikileme! Zıtlıkları aynı anda deneyimlemeye!

Hayatı boyunca bu kadar çelişkiyi bir arada deneyimlememişti Sonje ve sadece birkaç saattir bu gezegendeydi. Kendini resmen zehirlenmiş hissetti. Tüm tuhaflıklar sanki "normalmiş" gibiydi. Numi tedirginlik içinde ona "Eve dönelim" diye düşündürdüğünde normalize edilmiş tuhaflıkların cehenneminden fikrini uzaklaştırdı Sonje. Onunla aynı fikirdeydi, sorgulamadan kafasını salladı. "Güneş inerken döneceğiz. Sonra istersen buraya daha hazırlıklı geliriz" diye karşılık verdiğinde Numi'nin "Gerek yok" demesi, "İstemiyorum" diye eklemesi içini rahatlattı.

Kim cehenneme geri dönmek isterdi ki? Sonje ona hiç tepki vermedi bu gezegendeki her şeyi değiştirecek bir fark ediş fırtınası yaratmak için buraya geldiklerini bilmeden, bir süre daha yan yana yürüdüler öylece. Anlıyordu Numi'nin duygusunu, kim bu cehenneme ait olmak isterdi ki?! Eve dönmelerine birkaç saat kalmasının rahatlığı, ama eve dönmek için bu çirkin binalardan birinin içine girip çatısına çıkmak zorunda olmalarının tedirginliği ile dünyanın temsil ettiği tüm çelişkiye yakışır şekilde bu insansı yaratıkların tuhaf bakışlarına, üzerlerindeki kıyafetlere gülmelerine, kadınların Sonje'ye erkeklerin de Numi'ye olan tuhaf dikkatine alışarak dünya gezegeninin bir caddesinin bir kaldırımında, yüzlerce insansının arasında yürüdüler... Ta ki önünden geçtikleri bir sokağın köşesinde, iki kişinin yerde kıvrılmış bir kişiyi tekmelediklerini görene kadar. İlk defa bir canlının

diğerine saldırdığını görüyorlardı. Okyanusta bazı su canlılarında ve bazen Numi'nin tuhaf çıkışlarında anlık deneyimlemişti bunu Sonje ama Aeden'de çok nadir olan ve asla bu kadar vahşileşmeyen, uzun sürmeyen bir şeydi bu. En azından kimsenin seyirci kalmayacağı bir şeydi. Varoluşun tekliğinden, bütünden haberi olmayan, sadece kendi alanını koruyabilme evrimsizliğinde olan ilkellere ait bir şeydi. Hayat her canlının değil miydi?! Hayat tekti. Her bedende ayrı ayrı ama daima tekti. Düşünmeden sokağın içine daldı Sonje ve kavgayı ayırmak için adamların arasına atıldı. Numi tereddüt etmeden peşinden koştu. Yerdeki adamın darbe almasını engellemek için kavganın arasına girer girmez adamlardan biri Sonje'yi ittirdi, diğeri elindeki sopayla tereddütsüz vurmaya başladı. Sarsıldı Sonje, bir an. Darbenin sertliğinden değildi sarsıntısı çünkü bu kirli atmosferi solumaktan ve daha kim bilir nice zehirli etkenden dolayı içi boş kemiklerinin yoğunluğu olması gereken kıvama gelememiş bu insansıların tekmeleri, yumrukları, sopaları sanki vücuda vurulan bir plastik borunun sinir bozucu etkisi gibiydi ama yine de sersemlemişti çünkü hâlâ hassastı tenindeki sinir uçları, bilgi zehirlenmesiyle uyarılmış sinir sisteminin ne zaman normale döneceğini düşünürken son gelen darbeyle dengesini kaybedip yere düştü çünkü diğer adam elindeki demirle saldırmıştı. Karnına gelen demirin etkisiyle kasılan midesini rahatlatmak için bir anlığına iki büklüm olduğunda, acı değildi hissettiği şaşkınlıktı. Daha önce kimseye vurmamış birinin, karşısındakine vurmadan nasıl kendini koruyabileceğinin karmaşasındandı şaşkınlığı. Adamlar Sonje'ye daha fazlasını da yapmaya hazırdılar ama bağırarak önlerine atlayan tuhaf kıyafetli kızın deli bir çığlıkla araya girmesi ve demiri tutup sanki küçük bir çocuğun elinden sopasını alıyormuş gibi adamdan rahatlıkla çekip alması, adamı bir tekmede duvara yapıştırması hayret

vericiydi, en hayret verici olan kısmıysa kızın hâlâ hayvan gibi bağırıyor olmasıydı. Numi'nin çığlıklarının kulak tırmalayan etkisi sokağın başında birikmeye başlayan seyirci kalabalığıyla birleşince adamlar uzaklaşmayı seçtiler. Numi'yse Pholiplere yaptığı gibi adamların suratına bağırmış meydan okuduğunu korkusuzca göstermişti. Adamlar uzaklaşırken bunun her seferinde işe yaramasına kendi bile şaşkın bağırmaya devam etti. Oysa bilmediği şey; Dünya gezegeninde bir tek delilere bulaşılmadığıydı. Deliliğin ne demek olduğunu bile bilmeden adamların arkasından deli gibi bağırdı Numi.

Numi'nin kulak yırtan haykırışlarıyla uğuldayan kulaklarının basıncına dayanarak hafifçe doğruldu Sonje, Numi'ye baktı, kendisini korumak için nasıl da atakta olduğunu, bu kadar narinken gerekirse tüm bu insansılarla savaşacak kadar güçlü olduğunu, haykırışındaki kararlılığı gördü... Sanki yine onu ilk defa görmüştü.

Geldiği bu gezegene, köklerini aldığı bu insansılara rağmen nasıl da pırıl pırıl var olabildiğini fark etmesi sadece bir andı... Salisenin binde biri hızında düşüncesine inivermişti bu fark ediş ama her ilk fark ediş gibi diğerlerinin davetçisiydi. Yıllardır anlamlandıramadığı, zaman zaman küçük gördüğü Numi'nin hallerinin şimdi nasıl bir evrimden geldiğine, geldiği ilkelliğe rağmen nasıl da Çi'ye hizmet için evrildiğine, ilkelliğe karşı nasıl diklenebildiğine ve daha nice fark edişlere yol olacaktı bu an. İlk fark ediş toprağa düşen ilk su damlası gibiydi, eninde sonunda çıkacak o filizin habercisiydi.

Bedeninde hissettiği ağrıyla sanki iyice yavaşlayan zamanın içinde, neredeyse ağır çekimde, değer verdiği şeyi koruma çabasındaki Numi'den ayırmadan gözlerini, düşündü Sonje: "İlkellik evrendeki en tehlikeli şeydir. Çi bilinciyle gelişmiş bir bilinç, henüz kendi içindeki Çi'den habersiz olan bir ilkelliğin karşı-

sında hayatta kalamaz, var olur ama hayatta kalamaz. Yapması gereken ilk şey kendini saklamaktır. Ancak Usta'lar ilkelliğe rağmen kendilerini ortaya koyabilecek kadar güçlüdürler" demişti Baruh Baba.

Numi... Çi bilinciyle atan kalbine rağmen nasıl da narin değildi?! Yıllardır onu ilkellikle yargılamıştı Sonje ama şimdi ilk defa yargıladığı şeyin, Pholipler gibi gelişmiş ya da bu insansılar gibi ilkel, her türlü tehdide karşı Çi'yi korumak için resmen hazırlıklı olabilecek güçte bir kaynaktan beslendiğini görüyordu. Numi'nin her şeyden nasıl da farklı olduğunu ilk defa görüyordu! Bu insansıların arasından çıkmış birinin nasıl bu kadar gelişmiş olabileceğinin hayretinde nihayet tamamen doğruldu Sonje, aldığı darbenin ağrısı, fark ettiği şeyin sarsıntısıyla hissedilemez olmuş, Numi'nin kulak tırmalayan haykırışları resmen bir ayin şarkısına dönüşmüştü ki Numi sustu ve hemen ona yardıma koştu. Uyanışının sarsıntısında Sonje, gözlerini Numi'nin incecik vücudundan ayırmadan onun nasıl da çabada olabildiğini hayretle izlerken kendisine yardım etmek için bedenine dokunan narin ellerinin duygusundan çıkmak için bir adım geriledi, çekti kendini ve şaşkınlığını saklayamadan yerdeki yaralı adama yardım etmesini düşündürdü ona, çünkü Numi'nin dokunuşuyla bedeninde aniden uyanan duygulardan tedirgin olmuştu. Numi kanlar içindeki adamı kaldırmak için uzanırken adam mırıldandı: "Hangi gezegendensiniz siz böyle!" Adamın dalga geçtiğini anlamayan Sonje heyecanla "Aeden" dedi, bu dildeki ilk kelimesiydi bu ve nihayet iletişim kurabileceği birini bulmuş olmanın telaşıyla "Yardım ister misiniz?" derken adam zorla doğruldu, kendisine yardım etmek için yine uzanan Numi'yi itip "Siktir git mal! Soymaya mı çalışıyorsunuz beni!" dedi, araya giren Sonje'ye çaktı yumruğu ve darbe ile sarsılmayan Sonje'nin teni hafifçe kızarırken adamın eli acıyınca

ağzındaki kanı onlara doğru tükürüp homurdana homurdana topallayarak yürüdü. Şaşkınca adamın arkasından bakan Numi ve Sonje, ne olduğunu anlamadılar. Numi hemen Sonje'nin kızaran tenine bakmak için elini uzatırken, yüzünü geriye çekti Sonje ve küfrederek giden adamın ardından bir an baktıktan sonra sokağın köşesinde durmuş kendilerini seyredenlere döndü. İlgisi Sonje tarafından kabul görmeyen Numi sakince kalabalığa "Bize yardım edin lütfen" dedi ama insansılar hemen kafalarını çevirip uzaklaşmaya başladılar. Yardım isteyince neden kaçıyorlardı!? Niye anlamıyorlardı?! Belki de yanlış telaffuz ediyordu. Uzaklaşan insansıların ardından yüksek sesle, "Yardım edin lütfen... bize edin yardım lütfen... yardım lütfen edin" diye prova yaparak cümleyi doğru nasıl telaffuz edebileceğini çözmeye çalıştı. Aeden'deki en harekete geçirici olan bu cümle, sanki bu gezegende korku verici bir şeydi, herkesin böyle kaçıp gitmesinin başka açıklaması olamazdı. Yardım alabilecekleri kimse kalmamıştı. Numi tekrar Sonje'ye döndüğünde, onun perişanlığında, içinde büyüyen suçluluk duygusuyla yüzleşti. Sonje'nin üzerindeki beyaz Zitzani kıyafeti, pislikle leke leke olmuş, suratı epey hırpalanmıştı. Onun başına gelen her şeyden kendisinin sorumlu olduğunu bilerek iyice içine kapandı Numi. Numi'nin gözlerinden sızıp sessizce yanağından süzülen damlanın fark ettirdiği hüznü, hayal kırıklığını, pişmanlığı tek bir bakışta bu sefer yakaladı Sonje, Numi yanağındaki yaşı hızlıca silmiş olsa bile. Ona hiç bakmadan yürümeye başladı ve yan yana yürüdükleri bu lanetli yolda dikkatini etraflarındaki insansıların tehlikesinden çekmeden ani ama sakin Numi'nin eline uzanıp narince kavradı, onun zarif ama dünyalara karşı koyabilecek kadar güçlü elini... Sıkıca tuttu çaresizliğini hafifletircesine ve ona buraya değil, Aeden'e ait olduklarını hatırlatırcasına mırıldandı: "Buraya ait değiliz. Eve gidiyoruz."

Birbirine sıkıca kenetlenmiş elleri, sanki, hissettikleri umutsuzlukla bağlanmış gibiydi. Sonje'nin teninin kendi teninde yarattığı heyecanın, bu gezegenin bir parçası olmakla ilgili yaşadığı hayal kırıklığıyla sentezlendiği bir duyguda, Sonje'nin aşağılayan en ufak bir mimiğinde, hissinde yok olacak kadar güçsüz ama Dünya gezegenine ait olan her şeyle savaşacak kadar güçlü hissederek yürüdü Numi.

Adımlarını otomatik bir temkinlilikle atarken Sonje'nin aklı Numi'nin ince kemikli elinin narinliğine dokunan parmaklarındaydı. O narinliğin nasıl da Numi'nin incecik bedeninden parmaklarına ve oradan da kendi bedenine yayıldığını hissetti, teni ne kadar da yumuşak ve narindi. Yere indirdiği bakışlarıyla sanki o narinliğin nabzında atmaktaydı kalbi. Bu iğrenç gezegene olan yabancılıklarını vücutlarının her hücresinde ve ruhlarının tamamında hissederek yürüdüler el ele. Numi'nin kalbi yerinden fırlamak üzereyken Sonje'nin duyguları fırtına sonrasında nihayet doğan ılık bir gün gibiydi. İlk defa el ele tutuşmuşlardı ve ilk defa birlikte huzurdaydılar.

Dünya gezegeninin sözde en uygar şehirlerinden birinin, New York'un en uygar sokağında olduklarını, bulundukları yerden çok daha kötülerinin olduğunu, insansıların bu kötülükten uyanışı için hayatın onları buraya getirdiğini bilmeden yürüdüler... Sonje'nin uzun kemikli parmakları arasındaki elinden bedenine yayılan duygunun huzuruna sığındı Numi, onu buraya sürüklemiş olmanın verdiği suçluluk duygusunun içinde bu elin hissettirdiği her şey, fırtınanın tam ortasında ama fırtınanın asla ulaşamadığı tropik bir ada gibiydi.

El ele birkaç yüz metre yürümüşlerdi ki ileride, kalabalığın arasında belli belirsiz görünen yeşilliği fark ettiler. Hızla ona doğru ilerlediklerinde, kaldırımın sert gri zemininin kenarında, küçük

kare bir toprağa yerleştirilmiş ve etrafı küçük çitlerle çevrilmiş sıska gövdeli şeyin gerçekten de bir ağaç olduğunu anladılar. Sonje bu ağacın gezegendeki tek ağaç olabileceğini düşündürdü Numi'ye, Numi itiraz edemedi, etrafına çit bile koymuşlardı, bu ağaç kutsal olmalıydı, dokunmak yasak olmalıydı. Havadaki bu kötü kokunun ve aldıkları nefesteki yüksek karbondioksitin nedeni buranın ağaçsız bir gezegen olması olmalıydı ama ağaçlar olmadan nasıl oksijen üretebiliyorlardı bu ilkel insansılar?!

Kutsal ağacı izlediler bir süre, ta ki bir adam iple bağladığı tuhaf küçük yaratığı ağaca yaklaştırıp işemesine izin verene ve aynı anda bir kadın elindeki bardağın içindeki kahverengi sıvıyı ağacın dibine dökene kadar. Numi hemen atılıp durdurmak istedi ama Sonje kenetlenmiş eliyle çekti onu kendine. Diğer eliyle omzuna dokunurken ona bu kadar yakın olmanın bedeninde yarattığı tuhaf duyguyu görmezden gelerek yutkundu ve burada sadece gözlemci olabileceklerini, izinsiz buraya geldikleri için karışmalarının doğru olmadığını, son bir saatte yaşadıkları deneyimlerin sonuçlarını hatırlattı ona. Ayrıca nasılsa birkaç saate burdan ayrılacaklardı.

Kaldırım kenarına hapsedilmiş, işkencedeki zavallı ağacı geride bırakıp tanıklık ettikleri saçmalıkların etkisiyle iyice kirlenmiş hissederken, etraflarındaki her şeyden tiksinerek yürümeye devam ettiler. Gözlerini kaçırmayan, konuşmaya uygun birini aradılar ama göz teması sadece birkaç salise sürüyordu. Kimse kimseye bakmıyor, konuşmuyordu. Çarpışan bakışlar agresif bir homurtuyla son buluyordu. Sonje artık denemeyi bırakmıştı ki caddenin karşısında bir mucizeyle karşılaştılar. Yemyeşil ağaçlarla dolu küçücük bir yer! Bu yeşillik, gökyüzüne uzanan ışık emici binaların arasında sanki hayatta kalmayı başarmıştı. Burası kesin kutsal olmalıydı! Sonje, bakışları adımlarında yürüyen Numi'ye

parkı gösterdiğinde, Numi üzerinde güneşin dans ettiği yeşilliğe gözlerini kırpmadan baktı, yok olmasından korkarcasına.

İki trafik kazası atlattıktan ve bir sürü küfür yedikten sonra ellerini ayırmadan araçları aşıp karşıya geçmeyi başardılar. Etrafı gökdelenlerle çevrili bu küçük park güneş ışığını görebilen bir açıklığa bile sahipti. Numi, bu küçük parktaki bitkileri incelerken Sonje'ye, bu pis havalı yerin belki de bir oryantasyon bölgesi olduğunu, gezegenin geri kalanının yemyeşil olabileceğini düşündürdü. Hemfikirdiler, çok dikkatli bir şekilde gezegenle ilgili bilgi almalıydılar. Sonje babasının ilkel yaratıklarla ilgili söylediği şeyi hatırlattı: "İlkellik evrendeki en tehlikeli şeydir. Çi bilinciyle gelişmiş bir bilinç, daha kendi içindeki Çi'den habersiz olan bir ilkelliğin karşısında hayatta kalamaz, var olur ama hayatta kalamaz, yapması gereken ilk şey kendini saklamaktır." Ve gözleri parkta gezinirken ekledi: "Kendimizi saklamalıyız Numi."

Numi kafasını salladı, saklanmak ilkellikten korunmanın yine en ilkel ama en etkili yoluydu. Elleri birbirinden ayrılırken hissettiği eksilmişliği saklamak için bakışını çevirdi Numi. Sonje etraftaki binaların gölgesini hesaplarken birkaç adım ilerlemişti. Dönüp bir an geride bıraktığı Numi'ye baktı, kalbi yine hızlandı. Tekrar güneşin batışını hesaplamaya odaklandığında Nefrintor'u burada çalıştıramayacaklarını anladı, güneş batmadan bir saat önce buranın binaların gölgesi altında kalacağı kesindi. Parkın içine doğru yürüdüğünde caddenin diğer ucuna çıkıldığını gördü ve yeşilliğin üzerinde bir kütüğün üstüne çıkmış bağıra bağıra konuşan adamı duydu, söyledikleri ilginç, en önemlisi de anlaşılırdı: "Ben toplumdan kopalı çok oldu! Sizin doğrularınız benim değil, sizin inançlarınız benim değil, tanrınız bana masal, korkularınız bana gülünç, varoluşunuz bana anlamsız! Ben sizden biri değilim sadece biriyim! Tek başıma, kendi potansiyelime doğmak için buradayım... İlkelliğinizin içinde bir ba-

taklıkta gibi debelenmektesiniz! Kaybolan ben değilim, sizsiniz! Gigi'nin lafını dinleyin, uyanın! Toprağa dönün, özünüzü arayın! Tükettiğinizi üretmeden bu bataklıktan asla çıkamazsınız!"

Gözlerini Sonje'den ayırmadı Numi, parkın ortasında dikilen Sonje'yi izlerken parkın içinden geçip giden insansıların özellikle kadınların ona nasıl da dikkatle bakıyor olduklarını fark etti. Duyguları karıştı. Böylesine değerli bir varlığın, böylesine değersiz varlıkların bakışlarına bile maruz kalması kalbindeki öfkeyi yükseltti. Ne biçim bir duyguydu bu hissettiği?! Daha önce hiç hissetmediği bir deprem şimdi sanki ayaklarının altında sürekli toprağı kıpırdatıyor gibiydi. Surza'nın anlattığı kıskançlık mıydı bu hissettiği yoksa Sonje'yi koruma içgüdüsünün uzantısı mı? Bilemedi... Ne duygusunun o bilinmez kaynağını ne de bu kaynağa bu gece yaşayacakları olayla adını koymuş olacağını.

Bedenindeki deprem daha da büyümeden dikkatini çekti Sonje'den ve öfkeyle çatılmış kaşlarının baskısını çekti mimiklerinden. Etraflarındaki insansıları inceledi. Hepsi gruplara ayrılmış bir şekilde birbirlerine benziyorlardı, sanki sürü sürü yaşayan ilkel kabilelerle doluydu burası ve bu kabileleri birbirinden ayırmak kolaydı. Siyah kıyafetli ve boyunlarına kumaştan tasma takmış erkekler kabilesi, popolarının altına inen pantolon giyen şapkalılar kabilesi, sivri topuklu ayakkabılar üzerinde yürüyebilen dar etekli kadınlar kabilesi ki bunlar gözlerini en çok Sonje'ye kilitleyenlerdi; sokakta yerde yatan sakaldan yüzü görünmeyenler kabilesi, elindeki düdüklerle insansıların bindiği araçlara kızan tuhaf şapkalılar kabilesi ki bunlar tek tük olsalar da diğerlerinin üstünde ciddi bir yaptırım gücüne sahipti. Üzerinde renkli kıyafetlerle koşar gibi yapan, olduğu yerde zıplayıp eğilip kalkan, bu zehirli havayı büyük büyük içine çekebilen taytlılar kabilesi, bunlar içlerine çektikleri zehirden düşüp bayılmadıkları için epey sağlam olmalılardı... Ke-

mik yapıları, ciltleri, renkleri farklı farklı olmasına rağmen sanki yine de herkes aynıydı, içlerindeki boşluktu aynı olan, sadece giydikleri kıyafetler sayesinde gruplara ayrılmışlardı...

Numi kendi kıyafetlerine baktı, Sonje'ye bağlanıp bu ilkel yaratıkların üstlerine giydiği şeylerle sıkı ilişki kurduklarını, ciddiye alınmak istiyorlarsa kıyafet değiştirmek zorunda olduklarını düşündürdüğünde Sonje itiraz etti, birkaç saat içinde zaten eve döneceklerdi, böyle idare edebilirlerdi. Bu insansıların umursamazlıkları karşısında zaten sanki görünmezlerdi, Numi'den yanına gelmesini istedi.

Numi Sonje'nin yanına gittiğinde yanında sessizce dikilip adamı dinledi. Yırtık pırtık kılığı, sakallı kirli suratı, kırmızı gözleriyle bu adam, sokakta uyuyanlar kabilesine ait biri gibiydi ama konuşması dinlemeye değerdi. Numi, toplum denilen şeyin ne olduğunu düşünürken Sonje adama yaklaştı, kütüğün önünde durdu, adam kütüğün üstünde olmasına rağmen ancak aynı boydaydılar. Adama dikkatle baktı. Bir kere daha şansını deneyip telepati kurmaya çalıştı... Tık yoktu.

Adam Sonje'yi süzüp "Sen nerden geldin?" diye sordu, dengesini sağlamakta zorlanması ve etil alkol kokması ilginçti. Sonje'nin "Aeden" diye cevap verdiğini duyar duymaz Numi yanlarına yaklaştı. Adam Sonje'ye tutunarak kütükten indi, cebinden çıkardığı küçük bir izmarit parçasını yakmaya çalışırken "Aeden de neresi?" dedi.

Numi adamdan gelecek her harekete karşı tetikte, Sonje'nin tepkisine dikkatle bakıp cevap vermemesi için ona bağlanmıştı ki Sonje "Sizinkine 1360 ışık yılı uzakta başka bir gezegen" dedi. Adam şaşırmamıştı, sigarasını nihayet yakabildiği için memnun açıkladı: "Buralardan değilim ben de, Cardush'luyum, 212 ışık yılı uzaklıkta bir solucan deliğinden geliyorum. Geminiz nerde?"

Sonje bir an sessizce baktı adamın yüzüne, sonra sakin ve temkinli açıkladı: "Işık üzerinden düşünceyle seyahat ediyoruz." Adam kaşlarını kaldırıp "Çıplak olmanız gerekmez miydi?" dedi izmaritini somururken. Sonje, "Hayır, organlarımızın yeri nasıl kendini buluyorsa ışığa geçip kendi formumuza dönerken üstümüzdeki kıyafetler de kendi yerini buluyor. Sadece mental bir konsantrasyona ulaşmak yeterli. Işıktan daha hızlıdır düşünce ve düşüncenin hızına çıkabilen her kütle ışığa dönüşebilir, ışıkla yol alabilir" dedi.

Adam "Düşünceyle yolculuk evriminde değiliz bizim gezegende, benim araç yukarıda" dedi, karşılarındaki gökdeleni işaret ederek. Numi ve Sonje dikkatle baktılar adamın işaret ettiği yere, binanın tepesinde yarım daire şeklinde duran bölüm dışında bir şey göremediler. O bölüm de binanın dizaynıydı. Ama adam açıkladı: "Kamufle ettim. Göremezsiniz. E siz niye geldiniz?" dedi sırıtarak.

"Birini arıyoruz" diye cevapladı Sonje. Numi, evet anlamında kafasını sallarken pek de istekli değildi artık ama iletişim kurabildikleri biri olması, adamın acayip kokmasına rağmen umut vericiydi. Adam "Kim? Bir fotoğrafı var mı?" diye sorduğunda Numi "Yok" diye cevap verdi. Kafasındaki imajdan başka annesiyle ilgili hiçbir şeyi yoktu. Adam "Nerde yaşadığını biliyor musunuz? Adresi var mı?" diye sordu. Sonje hayır anlamında kafasını salladı, adam mırıldanarak "Dünyada sekiz milyardan fazla insan yaşıyor, size iyi şanslar!" dediğinde Sonje'nin dünyası küçüldü, Numi'nin başı döndü. İkisi birden "Sekiz milyar!" diye kısık bir çığlık attılar, evrende kaybolmuş iki noktaydılar. Adamın sigarası bitmişti, izmariti tekrardan cebine koyarken "En son baktığımda sekiz milyardı belki dokuz bile olmuştur, sürekli ürüyor bu parazitler!" dedi gülerek. Numi ve Sonje dehşet içindeydiler! Sekiz milyar insansı

ilkel yaratıkla dolu bir gezegende olma düşüncesi dehşet vericiydi. Numi sabırsızca sordu: "Başka hangi ırklar var gezegende?" Adam yerden aldığı yaprağa sümkürdü, yaprağı bir ağacın dibine atarken "Siyah, sarı, beyaz... ne ararsan var. Neredeyse sadece insan! Geri kalan her şeyi yok ettiler" dedi. Etraflarına baktılar, parkın etrafındaki caddeler, bir yerlere koşuşturan insanlar ve yerde sürülen araçlarla doluydu ama günün bu saatinde parkta sadece birkaç kişi vardı. Sekiz hatta belki de dokuz milyar insan, hepsi ne yapıyorlardı?! Her şey çok anlamsızdı. Sonje dehşetinden silkelenip güneşin batışını izleyebilecekleri en yakın yerin neresi olduğunu sordu, adam önlerinde duran gökdeleni gösterip "Tepeye çıkmanız lazım. Arka taraftan girerseniz ve kırk beş kat çıkmayı göze alabilirseniz çatı sizindir" dedi. Sonje ve Numi, heyecanlarına tebessüm eden adamla nasıl vedalaşacaklarını bilemeden tuhaf bir şekilde baktılar birbirlerine, adam elini kaldırıp "Görüşürüz, belki Aeden'de" derken Numi ve Sonje de adamı taklit edip tutuk bir şekilde ellerini kaldırdılar. Birkaç adım atmışlardı ki adam onlara doğru koşup fısıltıyla "Burası tehlikeli bir yer, yabancıları sevmezler! Sizi alıp bağırsaklarınızın içinde neler var diye bakmalarını istemiyorsanız..." dedi ve işaretparmağını dudağına götürerek sus işareti yaptı. Numi ve Sonje'ye çok tanıdık gelen bu işaret, meditasyon sırasında konuşurlarsa Baruh Baba'nın hep yaptığı sessizlik işaretiydi. Kendi fırtınandan çık, hayatı izle demekti. Numi ve Sonje adamın gösterdiği gökdelene doğru yürürken adam yine kütüğün üstüne çıkmış bağıra bağıra bir şeyler söylemeye başlamıştı. Sonje ve Numi adamdan uzaklaşırken hiç konuşmadılar. Birkaç santim uzaklıktaki elleri birbirine değmeden yürürlerken Sonje, Numi'nin içinde hissettiği sıkıntıyı netlikle görebiliyordu artık, ait olduğu kişileri bulmaya gelmiş ve ait olunmaktan tiksinilecek bir gerçeklikle karşılaşmıştı. Ona bağlanıp onu hafifletmek istiyor-

du ama bunun imkânsız olduğunu da hissediyordu. Gerçeğin kendisinden daha ağır, hafifletilemez ve acı veren hiçbir şey olamazdı.

Sessiz ve dikkatli bir şekilde caddeyi geçtiler. Adamın söylediği gibi arka tarafa dolandılar, çöp konteynırlarının arkasında telin kesik köşesinden geçtiler ve gri kocaman bir kapının önüne geldiklerinde Sonje önce ittirdi, kapı açılmayınca çekti, sonra üzerindeki ilkel kilidi fark etti. Kilidi eliyle kırıverdi. İçeri girdiler. Kırk beş değil, kırk dokuz katı hiç nefesleri kesilmeden yaklaşık on iki dakikada tırmandılar ve nihayet çatıya ulaştılar. Şehri ilk defa tamamen görebilecek kadar yukarıdaydılar.

Sonje hemen güneşe odaklanırken Numi gördüğü manzara karşısında gözlerini kocaman açtı. Yerden fırlayıp gökyüzüne uzanan binalarla kaplı bu yer gerçekten de çok çirkindi! Gri uzun binaların arasında bir mantar gibi az az beliren yeşillik ve uzaklarda üzerindeki gemilerle dolmuş parlayan okyanus daha önce hiç deneyimlemediği bir duyguyu doğurdu içinde: Yanlışlık duygusu. Bu gezegende bir yanlışlık vardı! Binanın kıyısına gelip aşağıda yürüyen insansılara baktı, ne kadar da küçük, umursamaz, farkındalıksızlardı. Nasıl yaşayabiliyorlardı böyle? Birazdan bu gezegenden ayırılacağı için kendini iyi hissetti, Aeden'den sonra annesi nasıl yaşayabilmişti böyle bir yerde, böyle yaratıklarla?... Bu kadar basit olamazdı, Usta'nın annesini seçmesinin bir sebebi olmalıydı diye düşündü. Sonje ona bağlanıp Nefrintor'u istediğinde, Nefrintor'u çantadan çıkarırken sordu Numi: "Annem burada mı doğmuş?" Sonje Nefrintor'u alırken durakladı, birbirlerine baktılar. Numi'nin kocaman gözlerinin derinliğindeki saflığı gördü Sonje, küçücük bir çocuğun evrenlere ulaşmak isteyen merakı vardı gözlerinde. Nefrintor'u alıp çatıdaki diğer tuhaf aletlerin gölgesinden uzak olduğuna emin olduğu bir köşeye giderken cevap verdi: "Sanmıyorum." Numi hemen sorguladı: "Sanmıyorum?! Onun burada olduğunu söylemiştin." Sonje

Numi'deki gerilimi anlayışla karşılamaya çalışarak, "Pholip bana annenin Dünya'da olduğu bilgisini yükledi. Nerde doğduğunu merak etmediğim için o bilgiyi yüklenmedim" dedi. Numi kaşlarını çatıp Sonje'nin karşısına geçti: "Böyle bir şeyi nasıl merak etmezsin!" Sonje ne diyeceğini bilemedi, gerçekten de hiç merak etmemişti, düşündü, yapabileceği tek bir açıklaması vardı: "Benim için annenin nerden gelmiş olması önemli değil, ben kendi babamın bile nerden geldiğini bilmiyorum. Böyle bir bilginin kime ne yararı var, ne önemi var? Merakımı niye harcayayım? Aklıma bile gelmedi." Sonje'nin söyledikleri mantıklıydı ama bu kadar merak ettiğin birinin seninle ilgili hiç merakının olmamasının hayal kırıklığı yayılsa da zihnine, Numi uzatmadı, "Sence Usta niye annemi Aeden'e getirdi?" diye düşündürdü. Kendini bildi bileli sorduğu bu soruyu ilk defa başkasına soracak cesaretteydi. Yaşanılan hayal kırıklıkları ne kadar büyükse, üstesinden gelmek isteyen kişinin cesareti de o oranda gelişiyordu belki de. Sonje Nefrintor'a tükürmek üzere ağzına götürürken "Bilmiyorum" dedi ama hemen sonra, Numi'ye bir açıklama yapmak zorunda hissetti, böylesine derin bir hayal kırıklığı içindeki birinin cevaplara ihtiyacı vardı, belki milyonlarca cevaba... ama sadece bir tanesini cevaplayabildi Sonje: "Genetik olarak güçlü bir ırk yaratmak istiyorsan birbirlerinden değişik bölgelerde yetişmiş olanları çiftleştirirsin. Melezleme. Melezler daima en güçlü olanlardır. Birbirlerinin eksikliklerini tamamlayacak şekilde, zaaflarını nötralize edecek şekilde gen havuzları birleşir" dedi ve Numi'ye uzandı, onu tutup yanına çekecek, ışıklanmak için gerekli pozisyonu verecekti ama eli tereddütte birkaç salise havada bekledi. Çünkü artık her dokunuş yeni bir his gibiydi. Kontrolsüz. Tuhaf. Akılda kalan. Düşünceye bir parazit gibi yerleşen. Merakın tetikleyicisiydi. Nihayet Numi'yi yanına çekip hemen elini onun bedeninden çekti. Numi'nin pembenin

her tonunda kızaran porselen beyazlığındaki yüzü geriye bakarken Sonje'ninki güneşe dönüktü. Bir an da olsa, parmaklarının ucundan bedenine akan hissi silkelemek istercesine elini milimetrik bir hareketle bir kez silkeledi Sonje. Işıklanmaya konsantre olmalıydı. Milimetrik olsa da Sonje'nin elindeki hareketi hissetmişti Numi. Kendisine dokunmaya dahi tahammülü olmayan birinin uydusu gibi hissederken kaşları çatıldı. Burnundan derin bir nefes çekti, atmosferin zehriyle hissettiği tüm duyguları bastırabilse, ciğerlerine bir yumruk gibi oturan bu toksik hava zihnindeki her düşünceyi silse, Sonje'yi unutsa... hissetmese. Düşünmese. Özgürleşebilse... Sonje'nin tutsaklığındaki kalbi, bu bir nefeste hayata küsse... Nihayet hissetmese. Artık düşünmese. En sonunda özgürleşebilse.

Duygularının fırtınasını taşıyan gözyaşları süzülürken yanaklarından uzaklara dikti bakışlarını Numi. Kendisine dokunmaya dahi tahammül edemeyen birine eş seçilmenin laneti sardı düşüncesini. "Eve dönüyoruz. Üzülme" demişti Sonje. Her kelimesinde acıma olan bu cümle rahatlatmadı Numi'yi, daha da ağırlaştırdı zihnini. El ele tutuştuklarında hissettiği o huzur, şimdi, onun bedenine bu kadar yakınken nasıl da dipsiz bir girdaba dönüşmüştü. Bu girdabın içinde sonsuza kadar dönecek gibi, hiçbir yere varmayacak, dibe dahi vuramayacak gibi hissetti Numi. Eve dönüyoruz demişti ama ev kabul gördüğün, istendiğin, hissettiğin yer değil miydi?

"Bizim göletteki balıklara yaptığımız gibi, annemi buradan alıp Aeden'e getirdiler, çocuğundan ayırdılar ve sonra onu buraya attılar!" diye mırıldandı Numi. "Bu lanetlenmiş yere." İfadesi şimdi öfke ile gerilmişti. Konuşmak istedi Sonje, onu rahatlatmak üzüntüsünü söküp almak ama tek kelime edemedi. Nefrintor'a tükürdü, eğilip yere bıraktı, bakışını uzaklardan çekmeden aklı omzuna değen Numi'nin omzunun duygusunda takılı kalırken mırıldandı: "Numi..."

Adını ilk defa duymuş gibi sarsıldı Numi, çünkü Sonje ilk defa bu tonda adını söylemişti. Dönüp ona baktı, yeşilin her tonuyla parlayan gözlerindeki şaşkınlığı sarsıcıydı. Sonje bakışını batan güneşten almadan "Sana söz veriyorum" diyebildi. Sesi tırtıklı ve çok samimiydi. "Düzgün bir planla dönüp anneni bulacağız!"

Yıllardır beklediği destek vardı ilk defa Sonje'nin sesinde. Önüne döndü Numi, gözyaşlarını sildi, dikleşti. Belki onun kalbine yaklaşamayacaktı hiçbir zaman ama ilk defa onunla aynı düşüncedeydi. Sonje yüzünü güneşe döndü. Işıklanmalarına otuz dokuz saniye vardı. Hiç kıpırdamadan öylece durup güneşin batmadan bir saat önceki ışığının kendilerine ulaşmasını, Nefrintor'u kavrayıp hareketlendirmesini beklediler. Sonje yere koyduğu Nefrintor'un sıvıya dönüşmeye başladığını gördüğünde rahatlayıp Numi'ye baktı, Numi de hafifçe çevirdi kafasını ona, aynı duyguda buluştular, birazdan eve ışıklanmanın huzuru nihayet içlerine yayılırken ikisi de gözlerini kapadılar.

Gözlerini açtıklarında hâlâ dünyadaydılar.

-3-

"Dokunma bana!"

Numi'nin merdivenlerden üçer beşer inmesi, kilidi kırık kapıyı bir tekmede hızla açıp fırlaması, kenarından girdikleri tele bir hamlede tırmanıp üstünden atlaması, koşması, koşması... fırladığı caddedeki araçların üzerine gelmelerine aldırmadan akşam trafiğinde iyice kalabalıklaşmış caddeyi geçmesi, önüne gelen bir arabanın üstünden bir hamlede sıçrayıp bir adımla atlaması ve caddenin karşısına ulaşması...

Sonje'nin iki kelimesiydi onu bu hale getiren. İçinde patlayan öfke tüm hücrelerini ele geçirmişti! Tüm denemelere, her şeyi doğru yaptıklarına emin olmalarına rağmen eve dönememişlerdi, güneş artık inmişti. Nefrintor katılaşırken Numi yarın yine deneyebileceklerini hatırlatıp Sonje'yi rahatlatmak istemişti ama Sonje hâlâ bırakmıyordu aleti elinden. Tekrar tekrar deniyordu Numi'ye kıpırtısızca beklemesini buyururken... Güneş gittiğinde, gece tamamen indiğinde ve artık denemenin bir anlamı kalmadığında sakin olmasını fısıldamıştı Numi ona, yarın güneş batarken kesin eve döneceklerdi. Her şeyin yoluna gireceğini fısıldarken sakince dokunmuştu yanağında ince bir çizgi şeklindeki gamzenin, çenesinin köşesine indiği o yere ve işte o dokunuşla patlamıştı Sonje'nin öfkesi. "Dokunma bana!" diye haykırmıştı.

Numi'nin her dokunuşuyla tetiklenen o tuhaf duygunun bedeninde yarattığı kontrol edilemez heyecanına karşıydı aslında öfkesi ama Numi bunu bilemezdi, Sonje'nin tepkisinin kendi varlığına duyulan tiksintinin öfkesi olduğuna sabitlendi hemen fikri. İkisi de gençti, düşüncenin telepatisindeydi evrimleri, duygunun telepatisine henüz geçememişlerdi. Adımları gerilerken, gerçeğin dehşetiyle "Gidebilseydik şimdi giderdik, nasıl bir belada olduğumuzu anlamayacak kadar saf mısın! Sürekli zihnimi karıştırıyorsun! Dikkatimi dağıtıyorsun!" diye haykıran Sonje'nin kelimelerini daha fazla dinleyememişti. Koştu Numi, dururssa infilak edecekmiş gibi hissederek daldı parka, kaykayla kayanların arasından esti geçti, karşısına çıkan küçük su havuzunun kenarından bir sıçrayışta doksan derece dönerek atladı, önüne gelen ağaçtan eliyle destek alarak yönünü yine değiştirdi, "Dokunma bana!" diyen Sonje'nin kelimeleri aklında bağırırken karşısına çıkan diğer ağaçtan sıçradı... Hissettiği aşağılanmanın doruklarında sakinleşemiyordu. Sonje resmen nefret ediyordu ondan. Bu insansılardan geldiğini öğren-

dikten sonra dokunuşuna bile tahammül edememesi aslında doğaldı. İnsansı kalabalığıyla örülmüş duvarı görene kadar, hızını sanki bedenini saran öfkeden alıyormuşçasına koşmaya devam etti.

Ve sonra bir anlık bir bakışta fark etti. Bu kadar kalabalık insansının hareketsiz durması ürkütücüydü, bu ilkeller niye böyle toplanmıştı? Dikildikleri yerde ne konuşuyor, neye bakıyor, neyi bekliyorlardı? Sert bir manevrayla yolunu değiştirdi ama yavaşlamadı, bakışı insan kalabalığında, koşmaya devam etti. Bu gezegenden koşup gitmek istiyordu. Bu gezegenden ve Sonje'den! Kalabalıktan uzaklaşmak için köprüye sıçradı bir hamlede ve daha da hızlandı. Ağaçların arasından süzülen ışık, yere düşen yaprakların yeşilliği, akan suyun sakinliği bir an Aeden'i hatırlatınca Aeden'den çok uzakta olduğunu düşünüp daha da hızlandı. Gözlerini bir anlık huzurla kapadığında Sonje'nin hesap soran, öfkeli görüntüsü belirdi ve "Dokunma bana!" diyen sesi yine yankılanırken hemen gözlerini açtı. Hakkı yoktu Numi'den böylesine rahatsız olmaya! Eve dönemedikleri için kendisi de kızgındı, üzgündü, yorgundu, umutsuzdu. Her şey kendisinin suçuydu, bunu zaten biliyordu, elinde olsa yok olurdu derken o an, Sonje'den ne kadar uzaklaşmış olabileceği aklına gelmişti ki, yanından hızla geçen ve köprünün duvarından atlayan şey dikkatini dağıttı, ne kadar da hızlıydı... bu bir insansıydı. Numi bir an kendisini hızla koşup geçen adamın peşinden baktı ve sonra düşünmeden onun atladığı duvara sıçradı. Duvarın üstünde, parkın bitmek üzere olduğunu, binaların başladığını fark etti. O sırada yanından bir kişi daha geçti yine hızla, ilerdeki direğe tutunarak dönüp köşedeki binanın duvarına zıpladı, bu da insansı mıydı?! Çünkü bir hamlede üst kata çıkmıştı ustalıkla, Numi şaşkınlıkla bir an yavaşlasa da adamın tırmandığı binaya yaklaştı, sonra bir diğerini gördü yanından geçip binaya tırmanan, sonra diğerini...

Yarışıyorlardı! Birkaç kişi direklerden dönüp duvarlardan sıçrayıp binalara tırmanıp binaların üstünden atlıyorlardı. Düşünmeden depara kalktı ve onlara katıldı. İlerideki direğe doğru hızlandı, sıçradı, direkten yön alıp duvarın üstüne çıktı, tek hamlede biraz önceki adamdan bile usta bir şekilde üst kata, sonra bir üst kata daha ve yanında tırmanmakta olan çocuğu geçip daha da hızlı bir şekilde en üst kata sıçradı. Dünyanın yerçekimi kuvveti Aeden'den daha az olduğundan burada sıçramak daha kolaydı ama kendi kemik ağırlığı bu insansılardan en az üç kat daha fazla olduğundan koşulları hemen hemen eşit sayılırdı. Numi, toplanmış kalabalığın binaya tırmananları seyretmekte olduğunu fark etmeden, binadan binaya sıçrayıp düz duvara tırmanarak gösteri yapanlara katılmıştı. Onlarla yarışmak, onları geçmek, onlardan daha yukarı sıçrayıp atlamak içindeki basıncı, Sonje'nin akıldan çıkmaz düşüncesini hafifletiyordu sanki. Her sıçrayışı, sokakta biriken izleyici kitlenin çıkardığı hayret ve endişe sesiyle senkronize olmuştu ama Numi duymuyordu. Çünkü hayatında ilk defa bir yarışı kazanıyordu, daha önce Sonje ve Jax'a karşı hiç şansı olmamıştı... Buradaysa, bu insansılarla kıyaslandığında resmen bir Usta'ydı.

-4-

Bu insansılardan biri olamazdı Numi.

Numi tamamen gözden kaybolmuştu! Caddeye vardığında, ağzını sıkıca kapattı Sonje ve burun dediklerinden yavaş ama derin bir nefes çekti. Havadaki zehir kokteylinin içinde incecik iz bırakan Numi'nin kokusunu dikkatle aldı içine ve hızla akan

trafikten bu defa ustalıkla sıyrılarak karşıya geçti. Çünkü Aedenliler ilk deneyimde derslerini alacak kadar analizciydiler. Parka girdiğinde durdu, bu kalabalık da neyin nesiydi!?

Numi'nin havada incecik asılı kokusunu takip ederek, tedirginliğin iştahla karıştığı bir halde, istemese de kalabalığa yaklaşmak zorunda kaldı. Tedirginliği kıpırtısız toplanmış insansıların korku veren kalabalığından, iştahıysa takip ettiği bu kokunun yıllardır çamura hapsedilmiş olmasına rağmen meyveye bulanmış gibi renkli ve sanki okyanusun derinliğinden nefes almış gibi taptaze kokmasındandı ama iştahı midesinde değil, göğsünün hemen gerisinde kalbine yakın bir yerdeydi. Dilinin gerisinde kulaklarının altındaki o tuhaf yerde kontrolsüz bir sulanma yapacak kadar belirgindi. Yutkundu Sonje hızlanan kalbindeki ritmi sakinleştirircesine. Belki de vücuduna yüklendiği aşırı bilginin zehrinden kaynaklanıyordu bu kokunun onda yarattığı tuhaf duygu ama ne olursa olsun asıl tuhaf olan Numi'nin varlığının kendine itiraf edemeyeceği kadar heyecan verici olduğuydu.

Yutkundu Sonje, ne oluyordu böyle?! Niye sürekli aklı takılıyordu Numi'ye! İlkelliğin hüküm sürdüğü vahşi bir gezegende tehlikedeydiler ama zihni sürekli Numi'nin fikrindeydi! Silkelendi Sonje, aklını ondan kurtarmak istedi ama bu sefer tamamen ona odaklanmak zorundaydı çünkü Numi kayıptı ve onu bulmak zorundaydı. İstediği kadar okyanus koksundu, onun yüzünden buradaydılar! Hissettiği her tuhaf duygunun, aşırı bilgi yüklenmesinin bedeninde yarattığı dengesizlikten kaynaklandığına karar verirken kaşları çatıldı, içindeki kızgınlık öfke öfke terlemeye başladı ve dişlerini sıktı Sonje, bu kız ne kadar sorumsuzdu, nasıl koşup kaybolmuştu! Adımları durdu, dikildiği yerde çatıya dönmek ve Numi'nin her zamanki şımarıklığının geçme-

sini orada beklemekle, işler iyice karışmadan onu bulmak arasındaki tereddütte bir an bekledi.

Ona bağlanmamak için kendini engelledi. Aeden'deki engelleyişleri geldi aklına ama bu seferkinin duygusu, kabul etmek istemese de bambaşkaydı. Onu bulmak bir mecburiyetten, endişeden çok bir ihtiyaç gibiydi. Yanında olmak istemekten kaynaklanan, kabul görmeyecek gariplikte bir ihtiyaç gibi... İnsansı kalabalığından yükselen ince bir çığlıkla irkilip hemen büktü bedenini herhangi bir saldırıya hazırlıklı, tedirgin gözlerini etrafında gezdirdi. Kalabalığın tepkisinin binalara tırmanan bir grup gence olduğunu anlayınca, içinde yükselen tedirginlik yatıştı ama sadece birkaç saniye... Ta ki gençlerin arasında Numi'yi fark edene dek!

Tehlike anında küçülürdü insan ve Sonje de büktüğü bedenini doğrultmadan izlediği şeyin şokunda, Numi'yi daha iyi görebilmek için kalabalığa yaklaşmak zorunda kaldı. İnsanlara değmemeye özen göstererek Numi'nin binaya tırmanışını, bir binadan yanındakine sıçrayışını, yaklaştığı herkesi geçmesini, hepsinden daha seri bir şekilde düz duvara tırmanmasını izledi ve kendisi gibi şok içinde izleyen insansıların bir uğultu gibi kendi aralarında binalara tırmanan, tüm erkekleri geride bırakan güzel kıza hayretini dinledi.

Yanındaki adamın dikkatli bir şekilde kendisine baktığını, kıyafetlerini incelediğini görünce geriledi, kalabalığa girmek çok da iyi bir fikir değildi. Gözlerini kendisine diken adama hiç bakmadan geri döndü, ileride havuzun kenarında oturan çocukları görüp havuzun diğer duvarına oturdu, gözlerini Numi'den ayırmadan bekledi, yorgun vücudunu dinlendirmeye ihtiyacı vardı. Parktaki herkes kalabalığa katılmaya başlamıştı. Numi şimdi en öndeydi, herkesi tamamen geçmişti, binanın çatısına varmasına

bir kat kalmıştı, artık diğer tırmanıcılar da durmuş onu seyrediyorlardı, kalabalık gittikçe büyüyordu. Yüzlerce insansının gözü, aklı, fikri tamamen Numi'deydi, çok tehlikeli olabilirdi! Ona bağlanmaya karar verdi, ama biraz bekleyecekti, Numi şimdi sadece parmaklarıyla tutunduğu duvarın kenarından bedenini yukarı çekerken ona bağlanmak dikkatini dağıtabilirdi, çatıya varmasını beklemeliydi ama Numi parmaklarını kenetlediği çatının kenarından kendini yukarı çekmek yerine ayaklarını duvara dayadı ve kafasını geriye çevirip arkasındaki diğer binaya baktı. Sonje onun yapacağı şeyi anladı, Aeden'de bunu yaptığı zamanlarda gözlerini kapamıştı ama şimdi gözlerini iyice açtı ve Numi'nin elleriyle tutunduğu binanın kenarından ayaklarıyla kendini geriye ittirerek en az on metre gerideki daha alçak binaya sıçramasını izledi, bir Lema[16] ağacından diğerine sıçrar gibi Numi kendini geriye ittirmiş, havada dönüp diğer binanın çatısının kıyısına yapışmıştı! Bunu yapması artık Aeden'de kesinlikle yasaktı!

Kalabalıktan yükselen çığlığın alkışa dönüşmesini izlerken kafasını ellerinin arasına aldı Sonje, yükselen sesin bedeninde yarattığı gerilimi kulaklarını tıkayarak azaltmak isterken gözlerini ondan ayırmadı. Bu insansılardan biri olamazdı Numi ama niye her yaptığı hareket bir probleme, her yönlendirmesi bir krize neden oluyordu? Çelişkilerde boğulurken gözlerini kapattı, ta ki alkışların arasında kalabalıktan bir hayret sesi daha yükselene kadar. Kafasını kaldırdığında görememişti ama Numi yine bu insansılara inanılamaz gelen bir hareket yapmış olmalıydı... Kabul etmek istemese de Numi'nin gezegeniydi burası.

16. Lema: Aeden'in uydusu Ütopya'ya doğru uzanırcasına gece boyunca gökyüzüne doğru büyüyen fosforlu dev bir sarmaşık ağacı. Dikenlerindeki sıvı bir insanı 2 gece fosforlu parlatırken meyvesi şifalıdır.

-5-

Güzellik her yerde, her şeyde satılıktı!

Gözünü nihayet kırptı Alex. Göz kırpmadan izlediği görüntünün hipnotize eden etkisiyle kamerasına yapıştırdığı gözü, kırpılmamaktan kızarmıştı. Tuttuğu nefesini bırakırken mırıldandı: "Kim bu kız?!" İyice yakınlaştırdı, binanın tepesinden yangın merdivenine astığı bacaklarından bedenini aşağı sarkıtan kızın incecik ama sağlam vücudunu inceledi. Üzerinde dalgıç kıyafeti mi vardı?! Kanalın modellerinden olsa tanırdı. İzlediği şey harikaydı, imkânsızlığın imkân bulup oluşması kadar harika.

Moda kanalı için akşamki moda partisine ülkenin dört bir yanından gelen modelleri, partiye katılacak ünlüleri çekmeye gelmişlerdi buraya, her zaman her şeye burnunu sokan Theador'un tüm itirazına rağmen parktaki sokak gösterisi yapan ekibi çekmeye başlaması büyük şanstı çünkü bu kızın aniden ortaya çıkmasından itibaren her şeyi kare kare alabilmişti.

Daha önce bu hızda koşan, bu kadar iyi tırmanan, böylesine sıçrayabilen, bu kadar uzun atlayan birini görmemişlerdi, filmler dışında. Böylesine güzel bir kızın böylesine cesaretle, böylesine tehlikeli hareketleri, böylesine kolaylıkla yapabiliyor olması sanki bir mucize diye düşündü Alex nefesini tutarak kızı çekerken.

Kimdi bu kız?! Rus olmalıydı diye düşününce içi acıdı, onca yetenek ve güzelliklerine rağmen güzellik sektörüne yakıt olan bu Rus kızları güzelliğin lanetlenmesi adına verilen kurbanlar gibiydiler. Dünyanın her köşesinde yağmalanmaları içler acısıydı. Güzellik her yerde, her şeyde satılıktı! Theador'un erkek bedenine yakışmayan küçük kız çığlıkları kalabalığın hayret naraları arasından bile seçilmese, gözünü, yapıştırdığı vizörden kaldırmaz-

dı ama kamera hâlâ kızı çekerken başını çığlıkların geldiği yere çevirdi ve kalabalığın arasında Theador'u gördü. Theador gözü kızda, aklı şokta küçük çığlıklar içinde izlediği şeyin etkisinde yaklaşmaktaydı. Herkes aynı etkinin altındaydı, insanüstü bir şeyi izlemenin etkisi. Kamerayı parktakilerin üzerinde gezdirmeyi düşündü, parktaki herkes kızı izliyordu, tuhaf Roma kostümlü çantalı adam dışında herkes ama etrafta bu anı çeken bir tek kendi kamerası olduğunu görünce diğer insanları çekmekten vazgeçti ve o an kızın yarattığı hayreti bölen bir gülümseme doğdu ve iyice yayıldı Alex'in yüzüne, kamerayı kızdan ayırmayacaktı çünkü bu kaseti kesin acayip bir fiyata satacaktı!

-6-

... bu gezegenin gördüğü en güzel dişiydi.

Herkesi geçmişti, hayatında ilk defa birinciydi! Aeden'de sürekli denediği ve asla elde edemediği bu başarı şimdi uzak ara onundu! Yarıştığı insansılar tırmanmayı hatta hareket etmeyi bırakmış hâlâ sıçrayışın şokunda, Numi'nin seri bir şekilde nasıl da aşağıya indiğini izlemek zorunda kalmışlardı. Çünkü bu kaçırılması pişmanlık verecek güzellikte, ahenkte, serilikte bir şeydi. Numi tırmanışını bitirdiğinde herkesi geçmenin keyfiyle içindeki aşağılık duygusu hafiflemiş, nihayet kendini başarmış hissetmenin duygusuyla dikleşmişti. Bu gezegenin Sonje'si gibi hissetmek çok iyi gelmişti ama sadece bir an tadını çıkarabildi. Binanın yangın merdivenlerinden yere indiğinde korkunç bir gürültüyle daha da yükselen alkışlar o kadar ani olmuştu ki,

içindeki duygunun sarhoşluğundan sıçrayarak sıyrıldı Numi. Etrafındaki yüzlerce insansının, ellerini birbirine vurarak kendisine doğru geldiğini fark ettiğinde içgüdüsel olarak iki metre gerideki ağaca koşup tırmandı. Gezegenin ağaçları bile ne kadar kırılgandı. Numi'nin binadan yere indiği anda etrafının kalabalık tarafından çevrilmesi o kadar anlık olmuştu ki Sonje ona ulaşmaya çalışsa da yaklaşması bile imkânsız hale gelmişti. Durdu Sonje, etrafından Numi'ye doğru akan kalabalığa baktı, insansıların hepsi mutluydu. Kutluyorlardı. Numi'yi kutluyorlardı. Sonje'nin bağlantısı tam zamanındaydı: "Ağaç kırılmadan in ve onlardan biriymiş gibi davran, sekiz yüz metre kuzeydoğundayım." Numi hemen Sonje'nin söylediği yöne baktı, kendisine doğru akan kalabalığın içinde gördü onu. Suratındaki kızgın ifade, Numi'ye yine ne kadar yanlış yaptığını hatırlatıyordu, kendini yine Aeden'de hissetti Numi, yenilmezliği Sonje'nin bir bakışıyla parçalanıp gitmişti. Kendini her zamanki gibi beceriksiz hissederek ve hissettiği bu duygudan nefret ederek tek hamlede atladı ağaçtan. Sonje'nin kendisine hissettirdiği bu şeydense bu ilkeller tarafından parçalanmayı tercih edebilirdi. Theador "Harika! Harika!" diyerek koştu ona. Ülkenin en çok seyredilen moda kanalının, en medyatik ve histerik sunucusu Theador bile Numi'nin bıraktığı etki yüzünden, omuzları pullu, yakası kalkık gömleği ve kafasındaki son moda tuhaf gözlüğüyle umursanmamıştı kalabalık tarafından. Herkes sadece kızı yakından görmek istiyordu, kim olduğunu bilmek, hangi ünlülerin onun peşine düşeceğini dergilerden izlemek istiyorlardı. İnsansılar hayatlarının anlamsızlıklarını, üretime geçememenin verdiği o lanetlenmişliği başkalarının hayatları üzerinden kurdukları hayallerle hafifletebildikleri için üretmek yerine seyretmeyi seçer olmuşlar-

dı. Eğer bu lanet olası beyin zehirleyen magazin programlarının başından kalkabilir, magazin dergilerini bir kenara atabilirlerse üretim için dizayn edildiklerini hatırlayabilirlerdi. Ancak başkalarını konuşmayı bırakanlar üretime geçip konuşulan olabilirlerdi. Numi kendisini çevreleyen insansıların suratlarındaki gülümsemeyi fark etti ama ilerlemesine izin vermeyen bu kalabalığın arasında suratlarındaki gülümsemeye rağmen güvende olmadığını çok iyi bilecek kadar zaman geçirmişti bu gezegende, birkaç saat bile yetmişti. Biraz önce içinde büyüyen başarmışlık duygusu kapana kısılmışlığa dönüşürken, parlak kıyafetli insansı yaratığın elindeki yuvarlak şeyi sallayarak, kalabalığın arasından sıyrılıp yaklaşırken kendisine bağırdığını duydu. "Anladık, her yere tırmanabilirsin ama şimdi seni tanımalıyız tatlı şey!" diyordu. Bu adamı nereden tanıyordu?! Ağaca geri tırmanmaya karar vermek üzereydi ki hatırladı. Kutuların içinde akan görüntülerden birinde vardı bu adam. Salına salına yürüyen kızlara elindeki mikrofonu uzatıp duran adamdı bu. Theador, histerik bir şekilde etraftaki kalabalığı resmen kışladı! Birbirleri üzerinden kafalarını uzatıp Numi'yi görebilmek için itişip kakışan insansılar bu süslü adamın azarıyla birbirlerini ittirerek yer açtılar. Numi'yi daireye aldılar. Numi, yüzüne iyice yaklaştırılmış kamera ile çekilen bu görüntünün ulusal kanalda akşam haberlerinde yayınlanacağını, bir ay içinde bu tuhaf gezegende, bu tuhaf insansı yaratıkların en merak ettiği ve en çok görmek istediği kız olacağını bilmeden Aedenliliğini gizleyerek ve etrafındaki insansıları taklit ederek gülümsedi. Bembeyaz sağlıklı dişleri, dolgun pembe dudakları, porselen teni, kocaman açık bal gözleri, incecik figürü, makyajsız doğal güzelliğiyle bu gezegenin gördüğü en güzel dişiydi, tabii üstündeki dalgıç kıyafetini ve Ninja kaplumbağaları hatırlatan sırt çantasını saymazsak. Etrafındaki ilkeller Numi'nin yaydığı

enerji içinde kaybolup ona odaklanırken Sonje ilgiyle ilkellerin Numi'ye nasıl da özenli yaklaştığını izledi. Aeden'i ziyaret eden Durfulların[17] Katsukulara[18] yaptığı gibi saygılı ve meraklıydılar.

-7-

"Burası bizim gezegenimiz değil ve asla onların işlerine karışmayacağız!"

Theador önce adını sormuş sonra Numi'nin ne kadar tuhaf bir isim olmasıyla ilgili epey eğlenmiş, kameraya dönüp Numi'nin anlamadığı şeyler söyleyip gülmüştü. Numi'ye döndüğünde hâlâ gülüyordu. "Nerelisin NUMİ?" dediğinde daha da çok gülerken Numi soruya nasıl cevap vereceğini bilemeden bir an telaşlandı ve dişlerini gösterip gülümseyerek "Sence?" dedi, sonra etraflarına toplanmış grubun içine dalıp yürüdü.

Süslünün gülümsemesi dondu, kızın gidiyor olmasına inanamayarak kalabalığın içinde kaybolmak üzere olan Numi'nin peşinden atılıp kolundan tuttu "Nereye gidiyorsun kız hemen!" dedi. Numi suratına yapıştırdığı gülümsemeyi bozmadan kolunu

17. Durfullar: Ancak manyetik alanlar içinde var olabilen bir ırk. Manyetik alanlara bağımlı olmaları yüzünden evrende sınırlı yerlere seyahat edebilirler. Sıklıkla Aeden'e, Katsuku arınması için gelirler. Katsukuların biriktiği yerlerde gece boyunca ayin yapıp oluşan manyetik alanın içinde karmalarını temizlediklerine inanırlar. Bu yüzden Aeden Durfullar için kutsal topraktır. Her kabuk değiştirme öncesi ziyarete gelirler.

18. Katsukular: Aeden'de yaşayan, gün ışığında görünmez, gece Ütopya'nın ışığıyla parlayan ateş ve su melezi bir canlı. Her gün Aeden'in ayı Ütopya'yla doğup her güneş doğumunda ölürler. Doğumları havadaki su moleküllerinin bir araya gelmesi ve topraktaki elektriğin suda hayat bulmasıyla olur. Küçük damlalar halinde ayrı ayrı bitkilerin üzerinde toplanıp mavi bir etkide parlarlar. Yakından bakıldıklarında içlerindeki elektrik akımı izlenebilir. Oluşturdukları manyetik alanda teknoloji çalışmaz.

tutan ele baktı, kendisini tehdit edecek tehlikede olup olmadığını düşünürken, süslü elini çekti, bu hareket tehditkâr olsa da yüzündeki aptal gülümsemeye sığınmaktan başka ne yapabilirdi ki?

Süslü "Daha dur, konuşacak şeylerimiz var. Biz moda kanalından geliyoruz, beni biliyorsundur zaten! Theador!" dediğinde kalabalık ıslık çalıp tezahürat yapmaya başladı. Herkes biliyordu bu adamı. Theador moda kanalının gözdesi, dedikodu köşelerinin kralı, magazinin prensesiydi! "Anlat bakalım böyle tırmanmayı nerde öğrendin, kaç yaşındasın, neler yapmaktan hoşlanırsın, nerden geldin, nereye gidiyorsun örümcek kadın?..." derken yine kocaman rahatsız edici bir kahkahayla güldü.

Süslünün gülüşü Numi'ye kendi gülüşünü hatırlattı, kendisi de böyle mi görünüyordu acaba Sonje'ye? Dönüp Sonje'ye baktı. Kalabalığın hemen dış çemberinde daha yakındaydı şimdi. Theador'a dönüp "Gitmem lazım!" dedi ve ani bir hareketle kalabalığa daldı, çevik bir şekilde kalabalığın arasında eğilip insansıların bacaklarının arasından bir kedi gibi hızla geçerek, Theador'u kalabalığın ortasında bırakıp ustaca sıyrıldı ve Sonje'nin yanına gelince doğruldu. Nasıl olsa bu gezegende onu yakalayabilecek kimse yoktu, Sonje dışında. Vakit kaybetmeden hızlı ama sakince yürüyüp herkesten uzaklaştılar. Çok işleri vardı. Bu Dünyalı kalabalığın olmadığı bir yere gitmeli ve bu gezegenden niye çıkamadıklarını, nasıl çıkabileceklerini çözmeliydiler. Birbirlerine, ne baktılar ne de bağlandılar. En ufak bir hareketin aralarında yeni bir kavgaya neden olacağını ikisi de biliyordu. Caddeden karşıya geçmek için renkli ışıkların olduğu yere varmak üzereydiler ki arkalarından yükselen bağırtıya döndüler.

"Numi! Numiii!! Bi dakka! Bekleyin! Numi!" diye bağırıyordu Theador giydiği süslü ayakkabıların üstünde kendini aşan bir hızda koşmaya çalışırken. Adamın varoluşundaki tuhaflığa

bakakalmışlardı ki adam onlara yetişti. Nefes nefese konuşmaya çalıştı ama kelimeler çıkmayınca biraz bekledi, arkasından kendisini takip eden, daha da kısa boylu ve daha az süslü adama eliyle bir işaret yaptı "Su" diyerek. Diğeri çantasından çıkardığı şişeyi Theador'a uzattı, Theador hemen suyu kafasına dikti. Numi ve Sonje susadıklarını düşündüler. Adam suyu içtikten sonra derin bir nefes aldı, öksürdü, bir daha nefes aldı, sanki daha önce hiç koşmamıştı ve derin nefeslerin arasında Sonje'yi fark etti. Gözlerini Sonje'ye dikip nefesinin düzelmesini sağladıktan sonra hayretli bir cilve ile "Ay bu da ne!" dedi. Numi, Sonje'ye baktı, adamın neden bahsettiğini anlamamıştı. Sonje, Numi'yle göz göze geldiğinde bağlantıya geçecekti ki, adam "Ay sen nesin böyle Roma askeri, gladyatör" dedi.

Numi ve Sonje hiçbir şey anlamadılar, yine. Adam Sonje'nin kaslı kollarına dokundu, Sonje kolunu çekmemekte sabırlı davrandı, bu insansıların sürekli birbirine dokunan yaratıklar olduğunu gözlemlemişti, ya vuruyorlar ya da sıvazlıyorlardı. Kuramadıkları telepatik bağın yan etkisi bu olmalı diye düşündü, dokunmak. İlkel bir şekilde bağlanmaya çalışıyorlardı. Adam elini çekip Sonje'nin açıkta kalan kaslı göğsüne dokunurken "Sen neden yapıldın böyle? Bay karizma" dedi, parmağını yalayıp kendi kalçasına dokundurup cız diye bir ses çıkardı. Sonra parmağını sallayıp üfleyerek "Çok sıcak, çok!" dedi. Gülmesi daha bir gevşek daha bir oyalanır şekildeydi şimdi ama yine çok rahatsız ediciydi. Vücudu kıkırdamalarıyla sallanırken Numi ve Sonje adamın tuhaf hareketlerine ifadesiz bir şekilde biraz daha bakıp hiç konuşmadan dönüp yola koyuldular. İkisinin yürümesine bir an şaşıran adam, şaşkınlığını üstünden atıp hemen yine yetişti onlara ve bu sefer önlerine geçip onları durdurduğunda ciddiydi. "Şurda biraz konuşmaya çalışıyoruz!" Eliyle yanındakine işaret edip "Kartlar!"

dedi, diğeri kartvizit çıkarıp hemen ona uzatırken "Moda TV'den Theador ben, sizin buralardan olmadığınız belli, yoksa kesin tanırdınız beni. Beni herkes tanır..." dedi, bir tepki bekledi ama bu iki güzel insan robot gibi tepkisiz, etkilenmesiz bakıyorlardı suratına. Kartvizitleri asistanından alıp Sonje ve Numi'ye uzattı, ikisinin de henüz bu dilde okuma yazma bilmediklerini bilmeden. Ve konuşmasına devam etti: "Gördüğünüz gibi, Moda TV'de kendi şovum var." Bazı binaların üzerindeki dev resimleri göstererek "Bilbortlara giden yol benden geçer de diyebiliriz" dedi ve Numi'ye dönüp "Biraz önce yaptığın şeyi bizim için yapmanı istiyorum" dedi, sustu, bir tepki bekledi ama bu robotlar sadece bakıyorlardı. Geriye bir adım attı, durdu ve gözlerini kısıp "Rus'sunuz siz. Rus musunuz? Rus'sunuz di mi!? Zdrastvite" dedi.

Numi ve Sonje hiçbir şey anlamamıştı, Sonje kıpırdamadan adama bakarken Numi Sonje'ye baktı. Adam Sonje'yi incelerken "Hiç zenci melezi Rus görmemiştim. Hele bu yeşil gözler... pek nadir" dedi gözlerini kısıp tuhaf bir ifadeyle gülümserken. Numi ancak anladı, adam Sonje'yi çok beğenmişti, nasıl anladığını açıklayamazdı ama emindi. Çiftleşme enerjisi vardı hareketlerinde, aynı bir hayvanınki gibi. Numi, Sonje'yi bir adım geri çekip önüne geçti ve kaşlarını çatarak "Ne istiyorsun bizden?" diye neredeyse hırladı süslü insansıya. Kimsenin, özellikle de bu ilkellerin Sonje'ye böylesine iğrenç bir enerjiyle yaklaşmasına, bu saygısızlığa izin vermeyecekti.

Numi'nin tehditkâr hareketi adamı tuhaf bir şekilde daha da neşelendirdi ve adam sallana sallana gülerken "Sakin ol kız, sevgilini almayız elinden" dedi. Numi kaşları çatık konuşacaktı ki Sonje dümdüz cevap verdi: "Biz kardeşiz." Değildiler! Numi'nin kaşları iyice çatıldı, Sonje'ye dönüp hissettiği aşağılanmayı ona iade edecek bir bakış atmakla koşup uzaklaşmak arasında gitti

geldi düşünceleri ama kıpırdamadı. Bırak kardeşi, aynı gezegenden bile değildiler!

Theador elini alnına götürüp vurulmuş gibi bir hareketle "İnanılamaz!..." derken ve toparlanıp "Ciddi misin?" diye sorarken ikisi de sabırlarının taşmasına ramak kaldığını anlatan bir ifadeyle dümdüz baktılar adama, adam ciddi olduklarını anladı. Tamamen ciddileşti. "Çok güzel şeyler bekliyor sizi. İçsesim hiç yanılmaz ve bana şu an sizi muhteşem bir geleceğin beklediğini söylüyor, tabii beni ararsanız!" dedi. Kartvizitleri işaret ederek "Sakın kaybetmeyin, beni mutlaka arayın. Yeni olduğunuz için nasıl bi talih kuşu olduğumu bilmiyorsunuz ama birkaç güne anlarsınız! Bir çekim ayarlayalım. İki kardeş dünyaya karşı gibi bir şey! Muhteşem olacak, söz veriyorum" dedi. Sonje ve Numi tepkisiz, ciddi dururken Theador dikkatle ikisini süzdü. "Nasıl gözüktüğünüzü bir bilseniz... insanüstü! Sanki başka bir gezegenden gelmiş gibi! Mükemmel! Ama bunu paraya çeviremedikten sonra kimin umurunda di mi?! Kimsenin değil. Bu geceki partiye gelin. Herkes orda olacak. Tanışmak isteyebileceğiniz herkes! Dünyanın sahipleri! Arayın beni!" dedi. Suratında kocaman bir gülümsemeyle Sonje'nin güzelliğine bakmaya devam etti.

Kaşları iyice çatık etrafındaki herkese en çok da kendine kızgın Numi yürüyüp adamı geçmek istedi ama Sonje onu kolundan tutup durdurdu ve insansıya sordu: "Buranın Usta'sı? O da olacak mı?" Numi düzeltti: "Dünyayı yönetenler?" Dile Sonje'den daha hâkimdi ve artık Sonje'nin bunu anlayıp anlamaması da önemli değildi.

Theador "Yöneticiler de olacak, kanalın genel müdürleri, herkes! Aklınıza gelebilecek önemli herkes!" dedi kıkırdayarak ve "Sakın kaçırmayın!" diye ekledikten sonra Sonje'ye sordu: "Senin adın ne?" Sonje sakince cevap verince adam Sonje'nin gözlerindeki parlaklığın içinde kaybolmuşçasına "Sonje ve Numi!"

dedi ve ellerini küçük küçük çırpıp ekledi: "Mitolojik karakterler gibisiniz! Aman Tanrım sanırım orgazmın eşiğindeyim!"

Adam suratındaki tuhaf gülümsemeyle öylece dikiliyordu karşılarında, cidden tuhaftı. Numi adamın söyleyecek başka bir şeyi olmadığına emindi, çekip gitti, Sonje de hemen onu takip etti. Söylediklerinin tek bir kelimesinin bile ne ifade ettiğini anlamadıkları bu tuhaf Dünyalıdan uzaklaştılar. Sonje bu âciz insansı yaratıkların nasıl tehlikeli olabileceklerini düşünmeye başlamıştı ki, önce havaya yayılan bir silah sesi duyuldu sonra yüz metre ileride, bir adamın elindeki şeyle iki kişiye ateş ettiğini gördüler, etraftaki herkes kenara kaçışıp eğilirken Sonje ve Numi dikkatle olaya odaklandılar. Ateş eden adam, Sonje ve Numi'nin tam önünde durduğu araca doğru hızla koştu, kendisine dümdüz bakan Sonje'ye baktı, elindeki silahı kaldırıp ateş etti, Sonje refleks olarak kafasını kenara çektiğinde onu ıskalayan kurşun arkasındaki vitrine girip camı parçaladı. Sonje'ye ateş edildiğini gören Numi silahlı adama doğru hamle yapmıştı ki Sonje Numi'yi sakince yakalayıp tuttu. Silahlı adamın arabaya binip uzaklaştığından emin olduktan sonra elinde çırpınan Numi'nin kolunu bırakıp ona bağlanarak açıkladı: "Burası bizim gezegenimiz değil ve asla onların işlerine karışmayacağız!"

Sonje, Dünya'yı değiştirmek üzere olduğunu bilmeden, kurşundan kurtulabilmesine şok içinde bakan birkaç insansının önünden temkinli adımlarla geçip gitti. Numi onu takip etti. Sokakta etrafındaki insansılara bir şeyler dağıtan kadını görene kadar kaldırımda öylece yürüdüler. Kaldırımın kenarında konuşlandırılmış ahşap setin üstündeki parlak küçük şeyleri, karşılığında bir şey almadan gelip geçen Dünyalılara dağıtmasını izlediler. Kadının dağıttığını, çoğunluğu çocuk ve kadınların oluşturduğu insansılar alıyorlar, teşekkür ediyorlardı. Almak için elini uzatman yeterliydi. Çocuklar coşkuyla kadının kendilerine verdiği

şeyi alıp daha fazlasını alabilmek için yine ellerini uzatıyorlardı. Kadının başındaki insansılar azalınca Numi, Sonje'den onay almadan ve içinde duyduğu heyecanı ayaklarının ritmine yansıtarak hızla kadının yanına gitti, elini uzattı. Kadın herkese verdiği şeyi Numi'ye de verdi. Numi heyecanla Sonje'nin yanına dönüp, renkli pakete sarılmış bu şeyi ona gösterdi, Sonje almak için elini uzattığında Numi hemen elini geri çekti, bunu kimseye vermeyecekti. Numi'nin beceriksizce paketi açmasını bekledi Sonje. Paketin içinde kahverengi, pürüzsüz bir yüzeye sahip ve parmaklarının arasına alıp sıkıştırınca ezilen bir şey vardı. Bunun bir çikolata olduğunu bilmeden ikiye böldü Numi, yarısını Sonje'ye uzattı. Geri kalanını diğer Dünyalıların yaptığı gibi ağzına atacaktı ki, Sonje eliyle ona beklemesini işaret etti ve dikkatli bir şekilde çikolatayı önce diline değdirdi, bir tat alamadı, çikolatanın dışındaki yağlı koruyucu tabaka şekerin dile ulaşmasını engellemişti. Tat alamayınca hepsini ağzına attı, yavaşça dişleri arasında sıkıştırıp beynine gönderilecek tat sinyallerinin yayılmasını sinir uçlarında bekledi. Tat sinyallerinin yayıldığı o an, Sonje dehşet içindeydi!

Hemen tükürdü! Parmağını ağzının içine sokup midesinde ne varsa çıkartacak şekilde kustu. Numi ne olduğunu anlamamıştı ama bir terslik vardı, hemen elindeki şeyi yere attı. Çaresizlik içinde Sonje'nin kusmasını izliyordu ve bağırmaya başladı "Su! Lütfen su verin!" Sonje kusarken kadın hâlâ gelip geçenlere özellikle de çocuklara şeker vermeye devam ediyordu ve Numi'nin tüm yakarışlarına rağmen kimse onlara su vermiyordu. Dünyalılar sadece seyrediyorlardı. Aeden'de yerin altında yaşayan ve sadece güneşin batışını izlemek için iki saatliğine yüzeye çıkan Kakura sürüsü gibiydiler, güneşe bakar gibi, odaklanmış, kıpırtısız Sonje'nin kusmasını izliyorlardı. Arkalarındaki mağazadan çıkan adam sinirle Sonje'ye başka yerde kusması için bağırırken

aynı dükkândan çıkan bir kadın elindeki suyu Sonje'nin kustuğu yere dökmeye çalıştı, ama Numi kadının elindeki kovayı kaptığı gibi Sonje'ye uzattı ve Sonje suyu ağzına alıp çalkaladı. Suyun içindeki florür, klor gibi zehirli bir sürü kimyasalı umursamadan, şekerin mideye ulaşmaması için ağzını defalarca çalkaladı, tükürdü, yine kustu, yine tükürdü. Organizmanın sindirim sitemine girdikten sonra, organizmanın geri sayımını, ölümünü başlatmak için dizayn edilen şekerin niye sokakta çocuklara dağıtıldığını sorgulamayacak kadar kendi bedenini arındırmaya saplanmıştı. Dünyalılar tiksinti içinde Sonje'ye bakıp yanından geçip giderken, çikolata dağıtan kadın, standını mağazanın diğer köşesine taşıdı. Dükkân içinde çalışanlar iyice agresifleşmiş sırayla dışarı çıkıp laf ediyorlardı. Sonje kusması bitince büzülen midesinin verdiği sancıya katlanarak doğruldu, Numi'ye bağlanmak istedi ama artık gücü kalmamıştı, ilk defa telepati kuramayacak şekilde konsantrasyonu yoktu, mide asidinden yıpranan boğazından çıkan yırtık bir sesle mırıldandı: "Şeker... kakaoya karıştırılmış suni şeker." Numi'nin gözleri kocaman açıldı, biraz önce yere attığı şekeri hemen alıp çok zehirli bir şey taşıdığından emin bir dikkatlilikle yerde bulduğu bir gazete parçasına sardı. Köpeklerin, kuşların ya da karıncaların... bu gezegende yaşayan herhangi bir hayvanın bunu yemesini istemiyordu. Bedene doğan bir Çi için evrendeki en tehlikeli şeyin bu gezegende ne işi vardı!? Bu kız niye insansılara, özellikle de çocuklara dağıtıyordu bu geri sayım tetikleyicisi zehri?! Bu ilkeller hâlâ yerin üstünde sürünerek giden araçlar yapabilecek kadar ilkelken nasıl olmuştu da formüle edebilmişlerdi bu en tehlikeli zehri!? Kafasında doğan soruları susturdu, sırtındaki çantadan aceleyle BİTKİ çıkardı. Kremin kapağını açıp parmağını daldırdı ve bir parmak dolusu kremi iki büklüm doğrulmaya çalışan Sonje'nin ağzına soktu, dilinin üstüne sıyıra-

rak yutmasını izledi. Sonje kremi yuttu ama hâlâ doğrulamıyordu, Numi çantasını toparlarken Sonje çöktüğü yerden standını diğer köşeye taşımış ve hâlâ çikolata dağıtan kadına bakıyordu, bir grup çocuk standa yaklaşmak üzereydi, kadın elindeki şekerleri çocuklara uzatırken Sonje istem dışı, yorgun "Almayın!... İçinde suni şeker var!" diye seslendi, çocuklar bir an Sonje ve Numi'ye baktılar sonra kendi aralarında gülüşüp şekerleri aldılar. Numi kontrolü nerede kaybettiğini bilmiyordu, standın önünden geçen çocukların şekeri almasında mı, mağazadan çıkan adamın homurdanarak Sonje'yi ittirip kustuğu yere bir kova su daha dökmesinde mi, çocukların gülüşmelerinde mi... bilmiyordu.

Numi'nin Sonje'ye dokunan adamı bir tutuşta savurup arkasındaki vitrine yapıştırması, şeker standına bir sıçramada ulaşıp şok içindeki çocukların elindeki şekerleri alması, standı devirip parçalaması, kaçışan çocukların ardından haykırması: "Suni şeker!! Bir tane bile yemeniz, vücudunuzun kendini imha edişini başlatır! Geri sayım başlar! Anlamıyor musunuz!..." İçindeki öfkeye teslim oldu ve anda kayboldu Numi, her kendine varışın anda kaybolmalarla başladığını düşünmeden. İnsanın ancak kaybolmalarının bittiği yerde kendiyle buluşabildiğini bilmeden.

-8-

... binlerce yıldır beklenen o kıyametin nihayet kopacağını bilemezdi.

Polislerin gelmesi, Numi'yi yakalamaya çalışması, Numi'nin tırmanıp bir üst kata çıkması, polislerin Numi'yi indirmeye çalışıp başarısız olduktan sonra iki büklüm olmuş bitkin Sonje'yi alıp polis otosuna bindirmeleri, bir ekip Numi'nin başında beklerken

Sonje'yi bindirdikleri aracın hareket etmesi, Numi'nin sokağın binalarına tırmana atlaya Sonje'nin aracını ve diğer ekibin de Numi'yi takip etmesi... şehrin caddesi boyunca Sonje'nin bindirildiği arabayı takip ederken yavrusunun peşinden gelen yaralı bir puma gibiydi Numi.

Numi'nin kovalamacası yüzünden tıkanan trafik, kaldırımlara birikip ne olduğunu anlamaya çalışan, izleyen insansılardan meydana gelen karışıklık ve karmaşa neyse ki, Sonje'nin aracının durup kapısının açılması ve Sonje'nin araçtan elini uzatıp ona içeri gelmesini işaret etmesiyle sona ermişti. Numi sıçradığı direkten inmiş ve temkinli bir şekilde araca yaklaşıp Sonje'nin yüzünü görür görmez hemen polis aracına binmişti kalabalıktan bazılarının alkışı eşliğinde.

Aracın arka koltuğunda iki büklüm olmuş bitkin Sonje'nin yanına sokuldu Numi, o an elinde olsa kendi hayatını verirdi ona. Gözünden çıkan yaşlar suratında yolculuklarına başladıklarında Sonje dönüp baktı Numi'ye. Sonje'nin suratındaki ifade, hayatı boyunca bir kez bile ağlamamış birininki gibi yabancıydı, yine. Numi hemen suratını sildi, dikleşti.

Sonje kafasını koltuğa dayayıp enerji toplamak için gözlerini kapatırken içindeki karanlığa gömüldü. Polis merkezine vardıklarında Sonje hâlâ çok bitkindi, Numi Sonje'nin çok güçsüz olduğundan emindi çünkü Sonje ona bağlanmak yerine kendi dillerinde konuşarak "Tek kelime etme" diyebilmişti.

Tek kelime etmeden kendilerine söylenilen ve aslında pek de bir şey anlamadıkları şeyleri dinlediler, tek kelime etmeden kendisini takip etmelerini isteyen polis memurunu takip ettiler, tek kelime etmeden Numi'nin bedenine asılı çantalara el konulmasını izlediler, tek kelime etmeden fotoğraflarının çekilmesine izin verdiler, tek kelime etmeden kendilerine gösterilen yerde

sıranın kendilerine gelmesini beklediler, yanlarına gelen bir dil uzmanı onlara 4 değişik dilde o dili konuşup konuşmadıklarını sorduğunda da tek kelime etmediler.

Kendilerini nezarethaneye götüren polis yanından geçen arkadaşına Sonje ve Numi'yi hafta sonunu geçirmek üzere nezarethaneye götürdüğünü söylemese yine tek kelime etmeyeceklerdi ama sabah güneşin doğuşuna yetişmeliydiler. Sonje sakince kıyafetinin içine koyduğu kartviziti çıkardı ve polis memuruna uzattı.

Memur, Theador'a ait olan kartviziti bir an inceledikten sonra homurdana homurdana ikisini de alıp daha önceki küçük odaya geri götürdü ve arkadaşına "Bunlar galiba model, Theador Markil'in kartı var üzerlerinde" dedi. Diğer memur kartı aldı, incelerken neşelenmişti ve ikisini nezarethaneye koymasını Theador'u arayacağını söyleyip gitti.

Sonje ve Numi demir parmaklıklarla çevrilmiş odaya girerken tedirgindiler ama içerde bulunan iki kişiden birinin uyuyor olması rahatlatıcıydı, sonuçta hiçbir canlı tehlike altında uyuyamazdı. Theador'un gelmesi bir saate yakın sürdü. Memur gelip ikisini dışarı çıkardı, bir şey içip içmek istemediklerini sordu, küçük bir odaya alıp orda 10 dakika daha bekletti sonra çantalarını teslim edip çıkıştaki kapıya götürdü ve onları Theador'a teslim etti.

Theador birkaç kâğıt imzalarken memurlara, bu ikisinin moda haftası için Güney Afrika'dan getirilen akrobatlar olduğunu, pasaportlarının bir kopyasının ofiste bulunduğunu ama bu akşamki dünyaca ünlü parti yüzünden bu saatte ofisten kimseye ulaşamadığını, ikisinin sorumluluğunu üzerine alıp onları pazartesi ilk iş pasaportlarıyla karakola getireceğinin sözünü verip zarar için de kefaletlerini ödedikten sonra ikisiyle hiç konuşmadan sadece suratlarına gülümseyerek eliyle kendisini takip etmelerini işaret etti. Oyuna o da katılmıştı, kendi dillerini konuştuklarını bildiği

halde sanki konuşulanı anlamıyorlarmış gibi davranırken binlerce yıldır beklenen o kıyametin nihayet kopacağını bilemezdi.

Dışarı çıktıklarında Theador'un suratındaki tuhaf gülümseme arabaya ulaşana kadar devam etmiş, uzun siyah arabaya bindikleri anda ekşimişti. "Manyak mısınız siz! Bana büyük borçlusunuz! Pasaportlarınızı niye yanınızda taşımıyorsunuz! Böyle bir saçmalık olabilir mi! Ben olmasaydım n'apacaktınız? Partiyi bırakıp sizi kurtarmaya geldim! Süpermen miyim ben! Ha! Bana baktığında pelerin falan görüyor musun! Beni arayın dedim, gelip sizi polisten kurtarırım demedim..." derken Sonje sakince "Parti ne zaman başlıyor, gelmek istiyoruz" dedi.

Bu insansılarla ilgili ikinci teşhisinden emindi, gereksiz yere konuşuyorlardı ve bu kadar çok konuşan bir şey nasıl beyin dalgalarıyla iletişime geçebilecek kadar evrilebilsindi ki!

-9-

Parti

Nihayet içindeki hayvanla tanıştı Sonje.

Bilincin kaybolduğu, farkındalığın öldüğü, varoluşun kendini anlamsızlığa bıraktığı bir deliğe girmiş gibi hissetti Sonje, varoluşun doğuşuna tanıklık ediyormuş gibi hissederken Numi... Karanlığın içinde müzikle ritim tutan ışıklar, ışıklara taparcasına müzikle sallanan transta insansılar acaba neyin ayinini yapıyorlardı? Hissettiği huzursuzluğu paylaşmak için Numi'ye döndüğünde onun da müziğe kapılabileceğini fark etti, belli belirsiz de olsa ritim tutuyordu bedeni, hemen başını çevirip görmezlikten geldi.

Bir ayindi bu, Numi'nin katılmak, Sonje'nin uzaklaşmak için sabırsızlandığı. Numi'nin insansılığı getirmişti onları buraya ama Sonje emindi, evrende hiçbir şey nedensiz değildi, sabırla beklemeli ve yargılamadan gözlemlemeliydi. Öğrenecek ne varsa öğrenip defolup gitmeliydi bu gezegenden ama yargılamamak için verdiği mücadele bu zehirli havadan oksijen ayıklayan ciğerlerinin çektiği sıkıntı gibiydi.

Her yıl yapılan dünyanın en önemli partilerinden birinin seksen dokuzuncusuna gelmişlerdi, davet edilmek için insansıların yıl boyunca ne karaktersizlikler yapabildiklerini bilmeden. Loş ışığın içinde kocaman açılmıştı Numi'nin gözleri, çalan müzik muhteşemdi. Bu gezegendeki en iyi şey bu müzikti... hatta belki de tek iyi şey. Belki müzik, varoluşun, bu insansıların var olmasına izin verme sebebi bile olabilirdi. Ruhla konuşabilen böylesine bir dil bulabilmiş olup hâlâ bu kadar ilkel olmaları hayret vericiydi. Kalbin ritmini hatırlatıyordu duyularına, ruhunun derinliklerinde bir yerde zaten müzik yaşıyordu ama onu duymak sanki varoluşla mesajlaşmak gibi yaşamın ritmini bedene, kasa taşıyordu. Kasları istem dışı harekete geçiren bir etkisi vardı. Bacağı ve boynuyla ritim tutmaya başladığında yanında kaskatı duran Sonje'ye bakması yetti. Çalan müziği bünyesinden atmak için hemen o da dikleşti, sallanmayı bıraktı, bu insansılara katılmayacaktı, katılmamalıydı! İnsansı değildi o! Sonje ne hissediyorsa onu hissediyor olmalıydı! Aedenliler gibi dengede sabitlendiği için kolay hissetmeyen bir varlık olmakla Dünyalılar gibi her zıtlığı aynı anda hisseden dengesiz bir varlık olmanın tam ortasındaydı Numi, gerçek insanın tam da durması gereken yerde ama bilmiyordu kim olduğunu, potansiyelinin nelere gebe olduğunu, mükemmelliğe ne kadar yakın olduğunu... Kendini analiz etmek yerine sürekli yargılayan biri, kendini bilemezdi!

Theador hoplaya zıplaya önüne gelen herkese sataşarak çoktan karışmıştı kalabalığa, gözden kaybolmuştu bir an ama sonra aniden ortaya çıkıp onları çağırmıştı. Sonje, Numi'ye bağlanıp böyle bir ayinde önemli yöneticilerle temasa geçmelerinin imkânsız olduğunu, buradan çıkmaları gerektiğini düşündürdüğünde Numi sadece başını salladı. Bu tuhaf ayinden çıkmak üzereydiler ki Theador yanında getirdiği bir sürü insansıyla aniden sarıverdi çevrelerini. Yeni keşfini bu değersiz topluluğa tanıtmak için sabırsızlanan beceriksiz bir maymun gibiydi.

Tanıştırıldıkları herkes, ortamın loşluğuna rağmen Sonje ve Numi'nin duruşlarındaki kendini ortaya koyuş, bedenlerindeki diklik, kemik yapılarındaki netlikle ancak mükemmel dizayn edilmiş iki androidin olabileceği kadar güzel bu iki insanı incelerken mest oldular. Bir tuhaflık vardı hallerinde, üstünlük, özellikle erkekte. İnce uzun kasları, koyu buğday tonunda teni ve kafasının üstünde topladığı düz saçları, hele gözleri, gözleri yeşil miydi? Bu karanlıkta bile fark edilecek kadar renkli miydi? Peki üstündeki kirli Roma kıyafeti de neyin nesiydi? Bu genç erkek gösteri yapacak sempatiklikte hiç değildi. Sırtındaki çanta da ne garipti!

Sonje'nin buğday koyusu teni yanında Numi'nin pürüzsüz teninin bembeyaz parlaklığı göz kamaştıracak derecedeydi. Böylesine güzel bir cilt az bulunurdu doğrusu. Sonje ve Numi'nin kendilerine bakan herkeste yarattığı duyguların çeşitliliği, tetikledikleri merakın coşkusu öylesine etkiliydi ki hiç tanınmamalarına rağmen kendilerine değen her gözle resmen ünlüydüler artık.

Üzerlerinde toplanan ilgiden tedirgin Sonje sakince Theador'un kulağına eğilip ustayla tanışmak istediğini hatırlattı. Theador tiz bir çığlık attı ve gerisini hiç anlayamadıkları bir dilde

konuştu, Sonje ve Numi suratlarına yansıyan tüm güzelliğin etkisinde dümdüz, durgun baktılar ona. Theador Sonje'nin kolundan tutup onu ayırdı Numi'den. İkisi de karşı koymadı, ayrılırken, daha iyi bir tarama yapacaklarını, yöneticiye ilk ulaşanın diğerine hemen bağlanmasını düşündürdüler birbirlerine.

O gece, bir saat içinde, ülkenin tüm büyükbaşlarıyla tanıştı Sonje, her tokalaştığının bir şeyin yöneticisi olduğunu öğrendi ve aradıkları asıl yöneticinin burada olmadığını nihayet anladığında Numi'ye bağlanacaktı ki, Numi sahnenin ortasında Tfrakkilerin ayinde yaptığı gibi dans etmekteydi. İçindeki insansılık insanlığından ağır basmış olmalıydı. Yargıladı Sonje, yargıladığı her şeyin hayat tarafından kendisine de yaşatılacağını bilmeden. Hemen dansı durdurmaya atıldı, bu gezegenin Numi'yi ele geçirmesine izin vermeyecekti! Ona yaklaşmak için ilerlerken gözleri bedeninde gezinmeye başladı. Nasıl bu kadar kıvraktı? Kalabalığın arasında ilerleyebilmek için önüne gelen birkaç kişiyi kaldırıp kenara koyması gerekti, Numi'ye ulaşmasına ramak kalmıştı ki kalabalığın kenarında kendisine çılgınca el sallayan Theador'u fark etti, gelmesini işaret ediyordu, yanında dikilen siyah kıyafetli, siyah gözlüklü, müziğe tepkisiz iki adam olmasa Sonje onu önemsemeyecekti ama adamların her hali onların bu insansılardan farklı olduğunu anlatıyordu.

Durdu Sonje, kol mesafesindeki Numi'ye baktı bir an, gözlerini kapatmış bedenini resmen müziğe teslim etmişti. Göğüsleri ne kadar da irileşmişti, hemen gözlerini çekti. Hissettiği duygunun itirazında çatılırken kaşları kafasını yine adamlara çevirdi. İkisinin de kulaklarında bir alet vardı, iletişim kurmalarına yarıyor olmalıydı. Acaba telepati yapabiliyorlar mıydı? Adamlardan uzun olanına bağlanmaya karar verdi, olmadı, sonra diğerine, yine olmadı.

Numi'ye döndü, onu da alıp oraya gitmesi daha doğru olacaktı ama etrafında daire olmuş, dansını izleyen ve giderek ona daha çok yer açmak için geri çekilen insansıların ilgisinden onu almanın, dikkatleri iyice karıştıracağı kesindi. Numi'nin müzikle kıvrılan kalçalarına yine kaydı gözleri, bedenindeki tüm çocukluk sanki bir gecede gitmişti, artık tamamen bir dişiydi, yıllardır üstünden çıkarmadığı o çamurlu örtünün altından böyle bir bedenin çıkması hayret vericiydi. Çiftleşecek yaşa gelmişti diye düşündüğü anda kasıklarında hissettiği sancıyla gözlerini Numi'nin incecik belinden, etraftaki insansı erkeklerin gözlerini Numi'ye dikmelerine kaydırdı, dişlerini sıktı. Kasıklarında yoğunlaşan enerjinin penisine akmaya başlamasıyla birlikte Numi'nin başkasıyla çiftleşebilme ihtimalinin basıncı sıkılı dişlerinden eline indi, parmakları yumruğa dönüşürken hareketlenen erkekliğinin kontrolsüzlüğünde ondan uzaklaşmak istedi, onu dansa bırakıp hızla Theador'a doğru ilerlerken "Ne oluyor böyle!" diye evrene haykırmamak için neredeyse nefesini tuttu ve tüm dikkatini siyahlar içinde ciddiyetle dikilen adamlara verdi. Gezegenin yöneticisiyle bu ciddi adamların bir ilişkisi olmalıydı. Yöneticiyi bulup durumu anlatacaktı. Aeden'e dönecekler ve Ulak'ın onlara getirdiği mesajı ciddiye alacaklardı, önlerindeki on yıl birbirlerini tanıyacaklardı! Numi... Artık çamurlu, katbekat kumaşlara sarılmış bir isimden çok bedene yayılmak için depar almış onlarca duygunun adıydı.

Theador'a doğru giderken, bir an daha geri dönüp baktı ve hemen bakışlarını çekti Numi'nin kıvrak bedeninden ama Numi'nin aklına kazınan halleri çıktı zihninin köşelerinden ve kapladı tüm düşüncesini. Sahilde onun bedenini ilk fark ettiği anla kokusunu takip ederek onu bulmaya çalıştığı an, dans ederken kıvrılan kalçalarının anı, gözleri kapalı geriye attığı boynunun açığa çıktığı

anlar arasında savaşta, fikrini temizlemeye çalışarak attı adımlarını. Numi'nin varlığı Sonje'nin aklına müzikle işlerken, ondan uzakta geçireceği zamanda her dinlediği müzikle onu hatırlayacağını bilmeden Theador'a doğru yürüdü Sonje.

Theador kendisine yaklaşan Sonje'ye koştu, koluna girip parmaklarının ucunda yükselerek Sonje'nin kulağına bağıra bağıra konuşmaya başladı, Sonje'nin duymak istediği her sesi duyabilmek için sadece o sesin frekansını seçmesinin yeterli olacağını, bağırmasının anlamsızlığını bilmeden "Kybele seni görmüş! Tanışmak istiyor! İnanabiliyor musun!? Hemen tanışmak istedi. Ne şanslı bir şeysin sen!" dedi.

Sonje sakince ilerledi Kybele zannettiği siyah gözlüklü, siyah kıyafetli dimdik duran adama, tanıştığı tüm insansıların yaptığı gibi elini uzattı saygıyla, ama adam kenara çekilip ona yolu açtı. Sonje eli birkaç salise havada kalsa da sadece bir Aedenliye yakışacak sadelikteki şaşkınlıkla ilerledi ve gösterilen siyah camlı locaya girdi, ne olduğunu anlamadan.

Pistte dans edenleri kucaklayacak yarım daire şeklinde tasarlanmış camın gerisindeki kocaman yatakta, kartal yelesini andıran saçlarıyla, yarı çıplak uzanmış, kendisi gibi buğday tenli bir kadın, uzandığı yerde vücudunu gerip yavaşça doğruldu. Neredeyse yarı çıplaktı. Sonje sadece baktı, anlamaya çalışarak. Kadın çok yavaş bir hareketle uzandığı yerden kalktı. Üzerindeki parlak kıyafet göğüslerinin yarısını ve bacaklarını tamamen açıkta bırakıyordu. Bacaklarının arasından yere uzanan kumaş parçası locanın sönük ışığında parıl parıl parlıyordu. Kadın kollarını iki yana açarak kaslarını gösterircesine gerindi, kıvrıldı. Giydiği tuhaf topuklu ayakkabıların üstünde dizlerini bükmeden eğilip saçlarını havalandırırcasına hızla kaldırdı kafasını. Bu kadın kesinlikle Dünyalıya benzemiyordu. Suratındaki tuhaf makyaj volkan ka-

bilelerininkine benziyordu. İnsansıların suratlarını tuhaf şekilde boyadıklarına dikkat etmişti ama kadının suratındaki güzelliğin boyadan olduğunu anlamayacak kadar loştu içerisi. Nihayet kadın elini öpsün diye uzatıp "Kybele" diye tanıştırırken kendini, Sonje sadece tokalaşmayı öğrenmişti, kadının elini tutup salladı. Tırnakları imkânsızlık derecesinde uzamıştı. Uzun tırnaklarının üzerindeki altın rengi boya gözlerinin çevresindekiyle aynı parlaklıktaydı. Kadın abartılı bir kahkahayla gülüp Sonje'ye iyice yaklaştı. Uzandı, dudaklarını Sonje'ninkilere yapıştırdığında Sonje sakince geri çekildi, gezegendeki önem değerini bilmediği bu yaratığa saygısızlık etmek istemiyordu, öpüşmek bazı gezegenlerde selamlaşmaktı ama sıvı alışverişi yapmama konusunda da Sonje kararlıydı.

Kadın dikkatle baktı Sonje'nin gözlerine ve mırıldandı: "Seninle kesinlikle tanışmamız lazım." Sonje'nin vücudundan kasıklarına doğru kaydı kadının eli ve Sonje'nin eteğini kaldırıp erkekliğine ulaştı. Ama geri çekti Sonje bedenini, hayretle bakarken kadına. Ne yapıyordu?! Kadın "İzin ver tanışalım" derken keskin bir tebessümle uzanıp hafifçe yaladı Sonje'nin dudağını. Karmakarışıktı Sonje, insansılar tarafından tapılan bu kadının eğilip erkekliğini ağzına almasını şaşkınlıkla deneyimlerken böyle bir selamlaşma şeklinin hangi gezegende olabileceğini düşündü. Düşünceleri, erkekliğine pompalanan kan yüzünden dağılırken kadının emişleri keyfe dönüştü, Sonje ilk defa hissettiği bu keyfin içinde kaybolmamak için direndiyse de başarılı olamadı, insan kendi doğasıyla savaşsa da asla kazanamazdı... Yaşadığı en etkileyici tanışmaydı bu. En sarsıcı dokunuş. Kasıklarında toplanan Numi'nin o izinsiz etkisine belki de tek çare. Nihayet içindeki hayvanla tanıştı Sonje.

-10-

... müziğin vücutta yarattığı farkındalık dışarıdan çok ilkel görünse de özde yarattığı yücelik tartışılamazdı.

İlkel ya da değil! İnsansı ya da değil! Kollarını kocaman açtı Numi etrafında dönüp ritimle zıplarken ve gözlerini kapatıp evrene dileğini gönderdi: "Beni içine alan bu duygu, Sonje'ye de ulaşsın!" İtiraf etti kendine: Müziğin vücutta yarattığı farkındalık dışarıdan çok ilkel görünse de özde yarattığı yücelik tartışılamazdı. Nasıl göründüğünü umursatmayacak bir yücelikte, Tanrısal kattan gelen bir duyguda dans etti Numi. Sonje'nin yargılamalarını umursamadı ilk defa. Hissettiği bu duygu evrimsiz olamazdı. Kim ne derse desin, hangi yüce ne düşünürse düşünsün! Dans bugüne kadar deneyimlediği en kutsal şeydi! Bedeninin ritmiyle müziğinki tamamen birleştiğinde birçoklarının taklit etmeye bile cesaret edemeyeceği hareketlerle kutladı Numi müziği. Onun dansını izlemek için iyice açılan kalabalığın yalnızlığında, sahnenin ortasında tek başına olduğunu fark edene kadar devam etti ama insansılardan oluşan bir dairenin tam ortasında olduğunu fark eder etmez kendine geldi. İnsansıların bakışları uyandırıcıydı çünkü. Dönüşünü yavaşlatıp bu bakışların arasında Sonje'yi aradı... Şükürler olsun ki yoktu. Yaptığı şeyin kutsallığından emin olsa da Sonje'nin yargılamasına karşı durabilecek kararlılıkta olmadığını anladı.

Kendisine ayrılan boşluktan sıyrılıp insansıların arasına karıştı ve Sonje'ye bağlandı. Sonje kapalıydı ama o sırada Theador'u gördü. Kocaman iki adamın yanında durmuş bekliyordu. Adamlar bu insansılardan farklıydılar; daha iri, daha sakin, daha insana benziyorlardı. Numi hemen yaklaştı onlara. Theador'a Sonje'yi sordu, Theador kıkırdayarak locada Kybele'yle olduğunu, burada

beklemesinin daha iyi olacağını söyledi. Numi nihayet yöneticiyi bulmuş olacağını düşünüp Kybele'nin gezegenin yöneticisi olup olmadığını sordu. Theador kahkahalarla cevapladı onu: "Kybele, gezegenin bildiği en iyi şarkıcı." Numi içeri girmek için hamle yapınca siyahlı adamlar tarafından durdurüldu, sadece bir an; kendisini tutan adamın kolunu kıvırıp araya girmeye çalışan diğerinin üzerine ittirmesi sadece bir an sürdü. Ne kadar iri olurlarsa olsunlar içleri boş kemikleri yüzünden ancak bir balon etkisinde ağırdılar Numi için. Ama keşke daha uzun sürseydi bu an, keşke adamlar locaya girmesini engelleyebilselerdi, keşke hiç gelmeselerdi bu gezegene, keşke hiç aramasaydı annesini, keşke hiç doğmasaydı, keşke o halde görmeseydi Sonje'yi!

-11-

Hayvansın sen... İnsansı bir hayvan.

Her anını hatırlayacaktı bu deneyimin, bir daha hiç görmeyeceği bu kadının ağzının ıslak sıcaklığı, kasıklarından erkekliğine giden kanın gıdıklayan hissi, penisinin çevresinde hissettiği keyfin tüm vücuduna yayılan duygusu, yumurtalıklarının içindeki sıkışma ve hemen sonrasında baldırlarına yayılan elektrik akımı... yaşadığı keyfin içinde kaybolmasına neden olan o boşalma... her anıyla unutulmazdı! Ama en unutulmazı Numi'nin içeri dalması, Sonje'nin önünde diz çöken Kybele'nin ağzındaki şeyin Sonje'ye ait olduğunu algılaması, dehşet içinde büyüyen gözlerle Sonje'ye bakması... Kybele kafasını yavaşça kaldırıp "Hoşuna gitti mi?" diye mırıldanırken Numi'nin, ışık hızında yaralanmışçasına kızaran gözlerle locadan çıkması...

Sadece anlarla var olan zaman, o an sanki durmuş ve sonra yine akışa başlamıştı.

Numi'nin ardından fırlamıştı Sonje, kendisi de bilmiyordu ne yaşadığını, neden yaşadığını ve hissettiği bu suçluluk duygusunun neden kaynaklandığını! Kafası çok karışmıştı! Ama ne yaşamış olursa olsun bunun kendisinden başka kimseyi ilgilendirmediğini kendine sayıklamaya başlasa da hissettiği bu zamanı geriye alma isteği de neydi?! Zamanı geriye alabilse kadının kendisine dokunmasına asla izin vermezdi, yaşadığı her neyse, ne kadar hoşuna gitmiş olsa da Numi'nin böyle hissetmesine kesinlikle değişmezdi!

Ruhunda hissettiği sancı yüz kaslarının her köşesini sararken Numi'nin peşinden çıktı locadan. Locanın önünde kendisini tutmaya çalışan adamları aşmak üzereydi Numi, Sonje hemen devreye girdi. Elini Numi'ye uzatan adamı tuttu fırlattı, bu insansılar gerçekten de Numi'nin söylediği kadar hafiftiler, diğer adamın icabına Numi zaten bakmıştı ve şimdi uzaklaşmaktaydı. Elini uzattı ona, dokunmasıyla birlikte Numi aniden dönüp içinde hissettiği tüm negatifle indirdi tokadı Sonje'nin suratına ve tükürdü ona.

Sonje şoktaydı! Bu kaotik gezegene Numi için geldiği yetmiyormuş gibi bir de onun dengesizliğine katlanmayacaktı! İçinde biraz önce hissettiği o ilk pişmanlık şimdi daha önce hissedilmemiş bir öfkeye dönüştü. Suratındaki tükürüğü silerken içinde yükselen öfkeyi dindirmekle ilgilenmedi, öfkenin yükselip biraz önce hissettiği anlamlandırma halini, suçluluk duygusunu, ilk pişmanlığı silmesini bekledi. Ve işte tam o yükselişte Numi'nin diğer tokadı geldi. "Bu sadece bana ait bir deneyim!" diye haykırmak istedi, Numi'nin bu tepkisi kabul edilemezdi. Ama haykırmadı Sonje, içinde büyüyen öfkesi öyle bir dozdaydı ki zehri sızdırır gibi yavaşça fısıldattı Sonje'yi: "Hayvansın sen... İnsansı

bir hayvan." Bu gürültünün içinde kimsenin duyamayacağı yükseklikte bir fısıltıydı bu, Numi hariç.

-12-

Akıl deneyime eremediğinde, zihin yaşanmışlıkların içindeki anlamları bulamadığında yazmalı insan.

Etrafındaki çirkinliğe aldırmadan hızla yürüdü sokaklarda Sonje. Işıklanmayı denedikleri yüksek binanın önüne vardığında resmen cehennemdeydi. Güneşin doğmasına daha vardı ama Numi'nin saçmalıklarına katlanmak yerine çatıda beklemeye karar vermişti. "Numi canı isterse gelsin, istemezse gelmesin!" diye düşündüğü anda hüzün çöktü kalbine ve o ilk hissedilen pişmanlık yine oturdu fikrine. Keşke zamanı geriye alabilse, keşke o odaya hiç girmese, keşke bu gezegene hiç gelmeseydi, keşke Ulak geldiğinde babasını dinlemiş olsaydı, keşke Numi'yi Aeden'de fark etmiş olsaydı. Başını ellerinin arasına alıp zihnindeki çığlıkları bastırırcasına sıktı avuçlarını. Ve koşmaya başladı, kırk dokuz katlı binanın çatısına varması birkaç saniye sürse de zihnin içindeki zehir sanki sonsuzluğa kadar düşüncelerine kazınmıştı.

Hayatının geri kalanında hiçbir şeyin planladığı gibi olmayacağından habersiz, bedenini çatıdaki betonun üzerine bıraktı, gözlerini gökyüzündeki yıldızlara dikti, evinin bu parlak noktalardan birinde olduğunu düşündüğü anda, gecenin karanlığı, zihnine sızarcasına yayıldı düşüncelerinde ve ilk defa Bilgi Defteri'ne yazmak istedi Sonje, sanki kaleminin ucundan çıkan ışık içinde beslenmeye başlayan o zifiri karanlığın tek çaresiydi. Hemen doğ-

ruldu, sırtındaki çantadan defterini çıkardı. Kol bandından ayırdı. Baruh Baba'nın kitapla ilgi söyledikleri aklında yankılanırken yazmaya başladı.

"Akıl deneyime eremediğinde, zihin yaşanmışlıkların içindeki anlamları bulamadığında yazmalı insan. Belki şimdi farkında değilsin ama Bilgi Defteri'n senin ışığın olacak. Kaleminden çıkan ışık fikrini aydınlatsın."

-13-

Dünya Gezegeni

"Aden'den ne kadar uzakta olduğumuzu, evrenin neresinde olduğumuzu bilmiyorum. Dünya'dayız. Yerden sürüklenen araçlarla seyahat eden, çok katlı binalarda yaşayan ve bakteriyel bir enfeksiyon gibi her tarafı kaplamış bir türün baskın olduğu tehlikeli bir gezegen burası. Görünüşte insana benziyorlar ama insan gibi davranmayan tehlikeli bir tür bu İnsansılar. Çocuklarına şeker verecek delilikteler. Evrenin saatine göre yaşamıyorlar. Güneş battığında bile sürekli hareket halindeler. Kesinleşmemiş verilere göre sayıları dokuz milyara yakın ama o kadar ilkeller ki henüz evrene yayılma evresine gelebilmiş değiller. Henüz telepati bile kuramıyorlar, hatta belki de bu yüzden çok konuşuyorlar. Evrimin birinci aşamasına bile gelememişler. Sadece birincil ihtiyaçlarını karşılayıp var olduklarını fark etmişler, ama başka farkındalıkları yok. Daha nasıl beslendikleriyle ilgili bilgim olmadı. Burada tanıştığımız insansılardan birinin söylediğine göre, moda diye bir şeye tapıyorlar ve bu yüzden de her gün farklı kıyafetler giyiyorlar. Kıyafet insansılar için çok önemli, o

kadar ki sanırım sadece kıyafetlerine önem veriyorlar. Deformasyonun ne boyutta olduğunu anlatabilmem için kelimelerim yetersiz...

Etrafta ağaçlar ve başka türler de yok. Atmosferlerini nasıl koruduklarını bilmiyorum. Gezegende diğer canlıların olduğunu da duyduk ama bir tür kuş ve köpek dışında başka bir tür görmedik. Bitki örtüsü yok denecek kadar az, bu yüzden soluyabilmek için geliştirdikleri bir makine olduğunu düşünüyoruz."

Sonje cümleleri nasıl da çoğul kullandığını fark etti, Numi'den, Ulak'tan, yolculuğa çıkma nedenlerinden bahsetmeyi düşündü ama hemen vazgeçti. Kitabı bir Bilgi Defteri gibi işlemeliydi. Duygulara değil, sorulara cevap veren bir kitap olacaktı bu.

Cümlenin sonundaki çoğul ekini düzeltti:

"Düşünüyorum. Bedenimde hâlâ şekeri hissediyorum. BİTKİ kremini yutarak temizlemeye çalıştım, ne kadar başardım bilmiyorum ama Numi'nin kavanozunun neredeyse tamamını yuttum."

Numi'nin adını yazdığında durdu, silmeyi düşündü ama silmedi. Objektif olmalıydı, umursamamalıydı, evrendeki en büyük silahtı umursamamak. Çi'ye yapılacak en büyük saygısızlıktı ama cümleyi değiştirmedi çünkü Numi'ye verilecek en güzel cezaydı bu aynı zamanda. Ama onu umursamayacak kadar acımasız olamazdı.

"Şimdi daha iyiyim. Gezegenin güneşi inerken Nefrintor'u çalıştırıp eve geri dönmeyi denedik, Nefrintor çalışsa da ışıklanamadık. Güneşin doğmasını bekliyorum, birazdan yine deneyeceğim. Umarım yazıya evde devam ederim. Numi hâlâ gelmedi. Dünya'nın sadece tek bir uydusu var. Adı Ay. Tuhaf olan tarafı uydunun sadece bir yüzü hep gezegene dönük, diğer yüzünde acaba ne var?"

-14-

Sanki devleri fırtınalarında boğacak güçteki okyanusların tüm duyguları birikmişti o tek damlada.

Gecenin geri kalanında güneşin doğmasını bekledi Sonje, asıl beklediğinin Numi olduğunu kalbi bilse de onu düşünmemek için fikrini kilitledi ama aklına kazınan Numi'nin anları fırsat buldukça kilidin arasından sızmaya hazırdı.

Güneş nihayet ağardı ama gelmedi Numi.

Sonje ona bağlanmaya karar verdi ve hemen vazgeçti. Ona ne diyecekti ki, yediği tokatların hissi hâlâ yanağındaydı ama en kötüsü: Şahit olduğu o anın görüntüsü de hâlâ Numi'nin aklında olmalıydı. Hissettiği şey utanç değildi, sadece yanlış anlaşılmaktan kaynaklanan huzursuz bir ifadesizlikti. İnsan kendisi bile bilmezken neyi niye yaptığını nasıl karşısındakine anlatsındı? Henüz kendin bile sorgulayamadan sorgulanmak haksızlıktı!

Uzandığı yerden doğruldu, çantasından Nefrintor'u çıkarıp tükürdü, DNA transferini tamamladı. Ayağa kalkıp, Nefrintor'u ayaklarının önüne bıraktı, güneşin doğuşuna odaklandı ama kalbinde birazdan ailesiyle buluşmanın heyecanı ve Numi'yi geride bırakmanın sancısıyla çakıştı. Babasıyla hemen geri dönüp Numi'yi almanın telaşı sararken bedenini Nefrintor sıvıya dönüşmeye başlamıştı. Gözlerini kapatıp ışıklanmak istediği yeri, aile ağacını düşündü. Numi'yi geride bırakıyor olmanın çaresizliği hücrelerine yayılırken gözlerini açtı...

Hissettiği çaresizlik anında geçerken hâlâ dünyada olmanın lanetlenmiş duygusu yükseldi.

Nefrintor'un sıvı formundan katıya dönüşmesini izleyip tersliğin ne olduğunu anlamaya çalışırken Nefrintor'a tekrar tükürdü

ve yine ışıklanmaya çalıştı ama olmadı, güneşin ilk ışıkları dünyadan geçip gidene kadar aralıksız çabaladı, ışıklanamadı.

Onuncu kere Nefrintor'un katılaşmasını izlerken ışıklanmaya odaklanan beyni bir anda sanki uyandı, bu gezegenden ayrılamıyor olmasıyla yüzleşti Sonje, sabah güneşinin karşısında dizlerinin üzerine çöküp var olduğu andan itibaren ilk defa kendini güçsüz hissetti... Nefrintor'u eline aldı, problem alette olamazdı. Buradan gidebilmenin bir yolu vardı, biliyordu, bulacağına da emindi, ama o an, bu çirkin bina yığınlarının arasından sızan güneşe bakarken, aydınlanan şehrin çirkinliğinin tam ortasında bu gezegende olmak fazla gelmişti. İlk defa burnunun derinliklerinde bir ıslaklık hissetti. Islaklığın gözünde yoğunlaşmasını ilk defa deneyimledi. Yaşadığı deneyime o kadar odaklanmıştı ki kalbi hızlandı. Ağlıyor olamazdı!

Numi gibi ağlıyor olamazdı!

Gözünde biriken sıvı bir damla bile değildi ama işte ilk defa oradaydı. Sanki, devleri fırtınalarında boğacak güçteki okyanusların tüm duyguları birikmişti o tek damlada.

Önce duygusunu inkâr etti, yutkundu ve bir duyguyu inkâr etmenin en kısa yolu o duyguyu tetikleyen kişiye duyulan öfkeydi, Numi'den nefret etmek istedi, bu gezegene karşı hissettiği her şeyi onun bedenine koymak istedi. Her şeye o sebep olmuştu ama hemen ardından hissettiği bu duygu kalbine daha ağır geldi, hissettiklerinden başkasını sorumlu tutacak kadar mı insanlığını kaybetmişti?! Ve ilk defa, bunca yıldan sonra ilk defa, Numi'nin ağladığında nasıl hissettiğini anlayabildi. Güçsüzlük çaresizliğin kapısıydı.

Sonje kendi güçsüzlüğünün içinde, dizlerinin üstüne çöktüğü yerde, çaresizlikle bezenmiş bu gezegeninin sanki kapısındaydı, gözlerini çirkin binaların üzerinde gezdirirken Numi'nin bu çir-

kinliğin içinde nasıl da tek başına olduğuna vardı fikri. Numi... Gücü yetmese de yetişmeye çalışan, dik durup her an savaşan küçük bir kız çocuğuydu aslında... annesiz, kimsesiz... Bu çaresizlikti belki de Numi'yi insansılaştıran ve Sonje'nin onu yargılamasına yol açan. Sonje'nin daha önce bir kez bile deneyimlemediği bu hal, herkese ağır gelebilecek bir duyguyken Numi bunca zamandır nasıl yaşayabilmişti bu lanetli duygunun merkezinde!

Numi'nin bedenine koymaya çalıştığı tüm duygular kendi bedenine yerleşti ve ilkel insansılarla dolu bu gezegenden ne kadar tiksiniyorsa, kendinden de o kadar tiksindi.

Bu insansılardan bile daha hayvandı aslında! Bunca yıldır, bunca bilgiye, deneyime, evrime rağmen nasıl ancak şimdi ve ilk defa empati kurabilmişti Numi'yle, onun çaresizliğiyle. Nasıl daha önce görmemişti bunu!

Hayat kınadığımız, anlamakta zorlandığımız her şeyi bize yaşatmak için mükemmellikle dizayn edilmişti. Eşitlendiğimiz anlar, her yürekteki farklı eksikliklerin yarattığı o karmaşık duygulardaydı. O duyguları analiz edip anlamlandırmaya çalışanlarla, hissettikleri eksikliğin öfkesinde etraflarındakilere savaş açanların arasında aralıksız bir mücadele vardı. Anlamın yağma ile mücadelesi... bedenlenmiş Çi'nin tek çelişkisiydi.

Gözünün kenarına yapışmış o damlayı kovarcasına gözünü sıkıca kapadı ve yanağından kayarken sanki bir asit gibi iz bırakan gözyaşını eliyle ezip geçercesine silerken Numi'ye bağlandı... ama Numi kendini bağlantıya kapatmıştı.

Çeresizlik, suçluluk duygusuyla iyice karışınca Sonje ayağa kalktı. Bu lanet gezegenden gitmenin bir yolunu bulmalıydı, yolu bulur bulmaz Numi'yi alacaktı. Onun kim olduğunu görebilmesi için cehenneme inmesi gerekmişti ama pişman değildi, tüm bu karmaşanın içinde bir mucize gibi ilk defa kendini daha insan hissetti.

-15-

3 gün sonra...

Dünya Gezegeni

"3 gündoğumu geçti, hâlâ buradayız."

Yüklemi çoğul kullandığını fark ettiğinde durdu Sonje ve ondan bahsetmeye karar verdi:

"Ama Numi gelmedi, hâlâ. Bağlanamıyorum ona. Bağlanılmak istemiyor.

Ne yazacağını bilemedi. Silmek ve devam etmek arasındaki çelişkide bir an bekleyip konuyu değiştirmeye karar verdi:

"Buraya uyum sağlamamda Gigi'nin çok yardımı oluyor. Orion takımyıldızındaki ikinci seviye bir uygarlıktan gelmiş buraya. Gezegene indiğimiz ilk gün parkta tanıştık onunla. İnsansılarla ilgili çok bilgili. Nasıl beslendiklerini gösterdi bana. Dev marketlerde zehirli torbalar içine koydukları ve diğer hayvanlar yemesin diye üzerine zehir sürdükleri yiyecekleri yiyerek yaşıyorlar. Yedikleri her şeyle zehirleniyorlar ama umursamıyorlar çünkü kendi türlerine karşı bile acımasızlar. Sanki ölmek için yaşıyorlar. Meyvelerin hepsinin kabuklarında kimyasal maddeler var. Koklamak yeterli bunu anlamak için ama bu insansıların duyuları da çok kör. Bu kadar zehrin tüketiminden sonra insansılardaki tuhaflık belki de normal olmalı. Kendilerine doğrusu söylense bile anlamayacak kadar aptallar, nörolojik bir anomali gibiler.

Bu bölgede yaşayanlar genel olarak etoburlar, otobur olan hayvanları yiyorlar. Gigi bana, bu insansıların otobur hayvanları, nasıl küçük kafeslere kapatıp ışıksız bir ortamda kasları gelişmesin, etleri sertleşmesin diye hareket etmelerine izin vermeden büyüttüklerini

ve öyle kestiklerini anlattı ama doğru olduğunu bir an bile düşünmedim. Bu kadarı ancak Nakar'a ait olabilir, bu insansılar için bile fazla olurdu. Teknoloji seviyesi bu noktada olan bir tür belki gezegende baskın olabilir ama sadizmden besleniyor olamaz.

Gigi'nin bu gezegene dair epey tuhaf kuramları var, geldiği gezegen, dengesini kaybettiği için kaosa kapılmış. Kaos, bedenlenmiş Çi'nin varoluşu, negatif-pozitif çizgisi üzerinde çeşitlendirilmiş deneyimlerle deneyimlemesi yerine, sürekli olarak tek bir tarafı seçmesiymiş. Eğer bu insansılar çocuklarını şekerle zehirlemeyi bırakmazlarsa kaos kapılarında gibi görünüyor, negatifte çok derinlere inmişler, nasıl dengeye geri dönebilirler bilmiyorum.

Aeden'e geri dönmek için manyetik alan oluşturmam lazım, sanırım gezegenden ışıklanmayı etkileyen bir kalkan var. Yüksek bir manyetik alan gerilimiyle kalkanda delik açabilirim. Eğer manyetik alanı çalıştıramazsam internete girmek için bir yol bulmam lazım. Her bilginin toplandığı bir bilgi deposuymuş internet. Gezegenin kalkanıyla ilgili bilgiyi mutlaka orada bulabileceğimi söyledi Gigi, insansıların ellerinden bırakmadıkları o aletler internete giren anahtarlarmış.

Her köşedeki marketler sayesinde her an zehirli de olsa yiyecek bulmak kolay ama sokakta aç yaşayan insansılar var. Hem de işin ironik tarafı bu marketlerin önünde aç sefil yaşıyorlar. Sürekli ellerini uzatıyorlar. İnsansılar buna dilenmek diyorlar. Gigi'yle arada dileniyoruz.

Değiştokuşun yerini burada para almış. Üzerindeki rakamlar sayesinde miktarı, dolayısıyla değeri belli olan kâğıt parçaları para. Yırtılacak kadar narin, birbirlerini öldürebilecekleri kadar güçlü bir şey bu insansılar için. Zıtlıkların gezegeninde değer birimi, değersiz kâğıt parçalarından başka ne olabilirdi ki! Her devlet ayrı para kullanıyormuş.

Gigi gezegendeki bazı paraların diğerlerine oranla çok değersiz olduğunu anlattı. Üretimin emek üzerinden değil de lokasyon üzerinden belirlenmesi çok anlamsız bence ama bu devlet sistemini pek anladığım söylenemez. Bir anlamsızlık sanki bir sürü başka anlamsızlıkları doğurmuş gibi.

İnsansılar devlet adını verdikleri kuruluşlara bağlı olarak yaşıyorlar. Herkesin kazandığı para içinden devlete verdiği bir miktar var, buna vergi diyorlar. Bu vergilerle yollar, binalar, köprüler, hatta okullar yapılıyormuş ama sonra kendi paralarıyla yaptırdıkları bu yolları, okulları kullanabilmek için yine para vermeleri gerekiyormuş.

İnsansılar güya devletlerinin bulunduğu topraktaki her şeyin sahibiymiş ama söz konusu 'her şeyi' sadece çok parası olanlar kullanabilirmiş.

Bana kalırsa, devlet adını verdikleri bu sistemle köleliği kabul edecek kadar ilkeller aslında bu insansılar ve kendi köleliklerini fark edemeyecek kadar da algıları zayıf, şekerden olmalı.

Devlet kararlarını kimin verdiğini sordum Gigi'ye 'Hangi devletten bahsettiğine göre değişir' dedi. Bazı devletlerin kararlarını diğer devletler veriyormuş. Ama dünyayı bankalar yönetiyormuş. Bu insansıların kazandığı tüm parayı koydukları yer, bankalar. Tüm bankalar da merkez bankasına bağlıymış ama sahibi kimmiş, Gigi bilmiyor. Kimsenin de bilmediğini söyledi. Bu insansıların kurduğu bu devlet sisteminin, kendisiyle acayip çelişen bir sistem olduğu çok açık. Devletin yaptığı okulların hapishaneye benzemesi zaten tesadüf olamaz. Hatta aslında mantıklı da, çocukları köleliğe hazırladıkları bir sistemde okullar da hapishane gibi olmak zorunda. Sonrasında insansıları bu yüksek binaların içine kapatabilmek ve ne ürettiklerini bilmeden yaşamlarını adamalarını sağlamak için böyle beyin yıkıyor olmalılar.

Soru sormayan, sadece söyleneni yapan bu kölelik sistemini tamamen paranın belirlediği bir hiyerarşiyle yaşıyorlar. Henüz tam analiz edecek kadar bilgim yok, ama bu gezegende insanlık dışı bir şey var, kendilerine insan demeleriyse tam bir ironi. Kelimelerle anlatılmaz şekilde mantıksızlar. Burayı görse babam bile inanamazdı!"

-16-

Dengeciler.

Dünyada 29 güneş doğumu ve batışı yaşadı Sonje.

Günlerini, oluşturacağı manyetik alan için malzeme toplayarak ve parkta Gigi'den bilgi alıp onun konuşmalarını dinleyerek geçirmişti. Her defasında eve dönebileceğine inanarak umut içinde yüzlerce kez ışıklanmayı denedi ve her defasında Numi'nin bağlantıyı kabul edeceğini sanarak umut içinde yüzlerce kez Numi'ye bağlanmaya çalıştı.

Numi'yi görene kadar da umudu yitmemişti ama onu tanıması kolay olmadı, çünkü onu çıplak görmenin şoku tüm fikrini sarsmıştı.

Birini bu kadar çıplak görene kadar onu tanıyor olduğunuzu sanmak ne acayip bir yanılsamaydı...

Bembeyaz parlayan teni, göğüslerini bir bant gibi örten ama göğüs uçlarının tümsekliğini bile kamufle edemeyen parıltılı kumaş parçası ve aynı kumaştan yapılmış altındaki çamaşırın içinde, sahil suyuna uzanmıştı Numi... Suyun içindeki ıslak saçlarının dünyanın sarı güneşinde iyice parlayan kızıllığı ve dudaklarının kıvrımındaki su damlaları... suratındaki ince tebessümle kapladığı binanın dev cephesinden bakıyordu Sonje'ye, bedenini Kabulalara teslim ettiği o andan çok daha tehlikeli bir hisle.

Kalbi titredi Sonje'nin, elindeki demir plakayı istem dışı yere bırakırken kıpırdayamadı, binanın karşısında dikildi ve soluk dahi alamadan dikkatle baktı Numi'nin dev posterine.

Narin bedeninin ince kıvrımları öylesine yuvarlak ve pürüzsüz teni öylesine dokunulasıydı ki ifadesi çatıldı Sonje'nin, kalbinin çığlığını bastırmak için kasılan mimiklerinin sancısındaydı yüz kasları.

Hızlanan kalbinin pompaladığı kanla bedeninin tamamında yarattığı basıncı hafifletmek için derin bir nefes aldı, içini titreterek ciğerlerine giren havada sanki boğulacaktı. Bedenindeki basınç kasıklarında toplanırken dişlerini sıktı Sonje, bedeninin kontrolünü böylesine kaybetmek fikrin varlığa ihaneti gibiydi. Numi'nin fotoğrafı Kybele'nin yarattığı o duygunun açlığına dönüşürken Numi'ye yine bağlandı, bu sefer son kez... Cevap alamadı.

Bir daha ona asla bağlanmayacaktı! Kendine verdiği sözü tutamayacağını bilemeden onu zihninden atmak için gözlerini kapadı.

Yanına dikilmiş postere bakan adamı fark etmedi bile, yeni asılan posteri görmek için yavaşlayan arabaların hafif kalabalığını da. Adam "Nasıl bi parça ama!.. Rus bombası! Off..." dediğinde ancak açtı gözlerini ve adamı tuttuğu gibi beş metre uzağa attı. Hiç kimse fark etmedi bu yaptığını çünkü sokaktaki herkesin dikkati binayı kaplayan Rus güzelindeydi. Dünya gezegeninin yeni keşfi Numi'ydi.

Parka geri döndüğünde çok sinirliydi Sonje, hissettiği suçluluğun ağırlığı altında ezildiği duyguları hafiflemiş öfkeye dönüşmüştü. Numi'nin acı çektiğini, kendisi gibi çaresiz hissettiğini sanmıştı bunca zaman, kafasını kaldırıp uzaktaki dev binaya baktı yine, Numi'nin yüzünün yarısını görebiliyordu şimdi ağaçların arasından. Kahrolası poster gittiği her yerden görülüyordu neredeyse. İhanet hissetmek istedi. Sonje eve dönmek için çabalarken Numi

insansıcılık oynuyordu! Ama hissedemedi çünkü o duygu pusuda dev bir ejderhanın tükenmez ateşi gibi beklemekteydi. Alevleri görünmez olsa da ısısı hissedilirdi.

Artık bu gezegende daha fazla oyalanamazdı.

Gigi yanına gelir gelmez ifadesindeki ağırlığı fark edip "İyi misin? Bir şey mi oldu?" dediğinde Sonje aceleyle konuya girdi: "Beni Aeden'e götürmek zorundasın."

Gigi düşündü, kafasını hayır anlamında sakince sallarken "Burdaki işim bitmeden olmaz. Zorunluluklar kendimize söylediğimiz yalanlardır" diye karşılık verdi.

Sonje "Hemen dönebilirsin buraya, seni ışıkla geri göndeririz" dedi.

Gigi hayır anlamında kafasını salladı: "Olmaz. Olamaz. Benim gemiyi çatıdan kaldırdığım anda bu ilkeller görür. Sen böyle üşümüyor musun?"

Sonje üşümüyordu, ne üşümesi, aklını kaplayan Numi'nin düşüncesi alev alev yanıyordu zihninde. Hayır anlamında kafasını salladı. Gigi'nin verdiği akılla parkta Roma askeri gibi durarak para bile toplamıştı, insansılar Sonje'nin kasları ve ilham veren fiziği için bozuklukları verirken Sonje, Gigi'nin kendisine öğrettiği gibi hiç kıpırdamadan dikiliyordu. Birkaç kişi ona oyunculuk adını verdikleri işten bile teklif etmişti ama Sonje hiçbirine bulaşmamıştı. Nasılsa kısa zamanda dönmüş olacaktı Aeden'e. Değişik kumaşıyla dikkat çeken çantasını da parkın en yüksek ağacının en yüksek dalının en ucuna asıyordu, nasılsa kendisinden başka oraya erişebilecek bir insan yoktu, gerçi bu gezegende hiç insan yoktu, sadece insansılar vardı. İlk topladığı parayı sadece suya harcadı, içinde florür bulunmayan içme suyu bulması ona pahalıya patlasa da buldu. Epifiz bezinin kireçlenmesine neden olan florürün neden insansılar tarafından içildiğini anlama-

ya çalışsa da çocuklarına şeker yediren bir organizmanın yaşadığı gezegende olduğunu hatırlayıp bu insansılarla ilgili herhangi bir olayda mantık aramanın anlamsızlığı içinde kayboldu. Yediği tek şeyse balıktı. Gigi ona sabah erken saatte limana inerse iyi fiyata balık bulabileceğini söylemişti, haklıydı da. Günde 18 gram balık yeterliydi Sonje'nin beslenmesine. Ama vücuduna giren şekerin yorgunluğu, BİTKİ'ye rağmen hâlâ üzerindeydi, Aeden'e döner dönmez şeker zehirlenmesiyle ilgili temizlenmesi gerektiğine emindi. Hissediyordu, yaşlanıyordu.

Gigi cebinden çıkardığı yaprakları yerken Sonje sordu: "Plan yapabiliriz. Ne kadar zamandır burdasın?"

Gigi "Bir aydır" dedi.

Sonje bu gezegenin kendi güneşi çevresinde kaç günde döndüğünü bilmiyordu, "Kaç gün eder?" diye sordu.

Gigi açıkladı: "Bazen 30 bazen 31."

31 günden oluşan 1 ay! Sonje için sadece 1 gün gibiydi. Sabırsızca sordu Sonje: "Niye burdasın?"

Gigi, "Evrim için" diye cevapladı.

Sonje anlamamıştı, Gigi açıkladı: "Ancak en zayıfın kadar güçlüsün bu evrende. Bu insansıların evrimleşmeden kendi galaksilerinden çıkıp evrene yayıldıklarını bir düşünsene. Ya da kaosa kapıldıklarını."

Sonje düşündü, bu ilkel, güçsüz yaratıkların güce sahip olup Aeden'e ulaştıklarını hayal etti. Aklına ilkeller tarafından kurban edilen Spihnailerin bedenleriyle yıkanan Aeden toprakları geldi. Sadece tüketmeye programlanmış bu insansıların ne kadar büyük tehlike olabileceğini düşündü. Niye var edildiklerini merak etti? Sordu: "Niye varlar?... Bu kadar tehlikeli bir ırk niye yaratılsın ki?"

Gigi ukalalıkla karışan gülümsemesinde açıkladı: "Evrende

her şey zıtlıklarla var olur. Babam derdi ki, bu kadar iyi olma. Sen bu kadar iyisin diye evrenin bir yerinde birileri o kadar kötü olmak zorunda kalıyor... Evrenin tek sorunu denge. Var olan her şey hangi kaynaktan çıkmış olursa olsun, negatif ya da pozitif, ancak dengeye ulaşabiliyorlarsa var olmaya devam edebiliyorlar. Ancak dengedeyken evrimlerini tamamlayabiliyorlar. Aşırı negatif kendini yok ediyor sonunda, aşırı pozitifse mutlaka yok ediliyor. İnsanlıksa bu dengenin kendi içindeki savaşının ürünü. Bu gezegende arınma gerçekleşince evren de mutlak dengeye kavuşacak. Mikrodan makroya. Binlerce, belki yüz binlerce yıl var bunun için ama sonunda biz kazanacağız!"

"Biz" diye düşündü Sonje ve sordu: "Biz? Siz kimsiniz?"

Gigi ağzındaki lokmayı çiğnerken açıkladı: "Dengeciler."

Sonje anlamamıştı, Gigi anlattı: "Bu gezegen bir savaş bölgesi. Negatif ve pozitifin savaşı. Etrafına bak, bu insanların mı..." Sonje lafa girip düzeltti: "İnsansılar."

Gigi 29 gündür her insan dediğinde düzeltilmeye alışmış devam etti: "İnsansıların mı her şeyi böyle organize ettiklerini düşünüyorsun? Beslenmelerine bak, sürekli kimyasallar tüketerek kendini zehirleyen bir tür bu. Ağacın, nefes almak olduğunu bildikleri halde yaşadıkları şehirlere bak, 3-5 ağaç var o kadar. Nefessiz kalmak için sanki can atıyorlar! Neden? Çünkü, evrimleşmelerini hızlandırmak için ölüme ihtiyaçları var. Her yeni nesille kendilerini güncelliyorlar. Ancak doğumla gelişebilecek kadar ilkeller, tekhücreli canlıların bölünerek çoğalması gibi bunlar da ancak doğarak evrimleşiyorlar. Bulundukları evrim seviyesine rağmen genetik olarak incelendiğinde, dış etkiyi anında görebilirsin. Bu insansıların 2. ve 3. kromozomu arasına sıkıştırılmış yarım bir kromozom var. Resmen 2. kromozoma eklenmiş yarım bir kromozom. Doğa, milyarlarca yıl onları evrimleştirse de asla

doğanın yapamayacağı bir şey bu, kromozom zip'i.[19] İçinde bir kromozomun tüm genetik avantajını taşıyan, sıkıştırılmış, yarım bir kromozomdan bahsediyorum. Bu ilkellere harika bir dokunuş! Dikkatli incelersen fark edeceksin ki bu gezegende insansılar, ovalara çıkartıp çayırlar boyunca güttükleri koyun sürüleri gibi güdülüyorlar aslında. İşte biz burada göreve geliyoruz, bu güdülmenin gereğinden fazla maniple edilmesini, bu insansıların evriminin tek bir tarafa doğru maniple edilmesini engellemek için görevdeyiz. Sen de bu yüzden burdasın Sonje!"

Sonje şaşkınlığın tebessümüyle itiraz etti: "Kim gütsün ki bunları! Bunlardan koyun değil olsa olsa sırtlan sürüsü olur. Ve ben bu insansılar için görevli falan olmadığıma eminim! Neden bahsettiğini bilmiyorum ama 1 aydır burada kalmak mantığını karıştırmış olabilir Gigi. Soluduğumuz bu havayla her an zehirleniyoruz. Kim bilir ne pislikler var her an habersizce maruz kaldığımız. Bu insansılara edebileceğim hiçbir yardım olmadığına da eminim. Yeter ki tek parça halinde eve dönebileyim."

Gigi "Tesadüf diye bir şey yoktur, bunu biliyorsun değil mi?... Olmaması gereken bir şey zaten olmaz" dedi.

Sonje sessizce baktı Gigi'ye, evet biliyordu ama buraya gelişinin detaylarını anlatmak çok uğraş gerektiren sıkıntılı bir hikâye gibiydi, omuzlarını silkti. Bu anlamsızlığın niçin yaratıldığını bilmiyordu, akıl yürütmek bile istemeyecek kadar bıkkındı durumdan.

Gigi sanki aklını okumuş gibi "Anlamsızlık, aslında henüz anlayamadığın bir anlamdır. Çünkü evrende hata yoktur. Asla! Ve olan her şeyin bir anlamı vardır. Mutlaka!" dedi ve dikkatle Sonje'ye eğilip "Sana çok önemli bir şey anlatacağım. Nakar'ı bilirsin?" diye devam etti, ifadesindeki şüphe sesine de geçmişti.

19. Kaynak: Harvard University Prof. Kenneth R. Miller – Necessity and Evolution, 2nd Chromozone Fusion.

Sonje biliyordu Nakar'ı, babasından dinlemişti. Çok eski bir galaksinin en eski gezegeniydi Nakar, kendi galaksi sistemlerindeki tüm hayatı, kendilerine köleye çevirmişler ve gezegenlerine ulaşan güneş ışığını devasa bir ayna ile engellemişlerdi. Güce tapılan, sadece güce saygı duyulan ve her şeye rağmen hayatta kalabilecek kadar güçlüysen yaşamayı ancak hak edebileceğine inananların gezegeniydi Nakar. Evrenin cehennemidir Nakar demişti Baruh Baba.

Gigi'yi aniden kolundan yakalayıp yaka paça ayağa kaldırmasalar "Evet" diyecekti Sonje ama diyemeden Gigi'ye yardım etmek için atıldı!

Gigi'yi yakalayanların haftalar önce kendisini yakalayıp götüren üniformalı yasa koyucular olduğunu görünce durakladı, dikkatli olmalıydı. Üzerinde beyaz önlük bulunan iki adam ve yanlarındaki kadın Gigi'ye "Georgi! Eve dönmenin zamanı gelmedi mi artık!" diyerek yaklaşırken kadının yüzündeki anaç gülümseme, Gigi'nin suratındaki keyifli kahkahayla neredeyse eşleşti. Adamlar Gigi'yi kolundan tutup götürürken Gigi suratında kocaman bir sırıtışla Sonje'ye el salladı, hiç karşı koymadan neredeyse keyif içinde uzaklaşırken birkaç adım sonra dönüp Sonje'ye sus işareti yaptı. Kahkahayı bastığı gibi yürüyüp adamlarla gitti.

Sonje üzerindeki şaşkınlığı attıktan hemen sonra yetişti onlara, Gigi'yi beyaz bir arabaya bindirmek üzereydiler. Sonje kendisine kim olduğu sorulursa parkta Romalıları taklit eden bir performansçı olarak çalıştığını söylemeye karar vererek kadına sordu: "N'oluyor? Nereye götürüyorsunuz onu?"

Kadın elindeki dosyaya bir şeyler yazarken kafasını kaldırmadan cevap verdi: "Eyalet akıl hastanesine, bu altıncı kaçışı... Şikâyetçi misiniz? Öyleyse merkeze gitmeniz gerekir."

Sonje hayır anlamında başını sallayıp "Akıl hastanesi de nedir?" diye düşünerek uzaklaştı hemen oradan. Kelimeleri iyi anladığına emindi, "akıl" ve "hastane"nin ne demek olduğunu biliyordu. Dönüp uzaklaşan arabanın ardından bakarken Gigi arkasına dönüp arabanın camından sokakta dikilen Sonje'ye gülümsedi. Zorla götürülen birinden çok keyifli birine benziyordu. Sonje'nin omuzları düştü, kadının ne demek istediğini o an ancak anlamıştı.

-17-

Hasta Akıl

"Aklın hasta olabildiği bir gezegen burası. Hata olmayan bir evrende aklın hasta olmasının anlamı ne ki?! İçine girdiği deneyimi analiz ederek kendi evrimini yaşaması için dizayn edilmedi mi akıl, peki hasta olunca nasıl algılıyor deneyimi, gerçekliği?

Gigi aklı hasta olduğu için götürüldü. Kendimi yalnız ve kandırılmış hissediyorum. Bu gezegendeki tüm insansıların aklı hasta olmalı. Akıl hastalığının bulaşıcı olmasından tedirginim."

Cümlesini defterine yazar yazmaz aklına Numi'nin annesi geldi. Acaba onun da aklı hasta mıydı? Bu tip bir hastalık genetik olabilirdi. Düşündüğü şeyin farkına varınca hemen çekti parmağını defterden. Numi telepati yapabiliyordu, aklı hasta birisi nasıl telepati yapsındı!

Konu Numi'ye gelince ondan bahsetmeye karar verdi. Belki defterine yazarsa boğuştuğu bu duyguların ağırlığı hafiflerdi:

"Numi insansılarla birlikte. Büyük binaların cephelerini kaplıyorlar, onun bedeninin görüntüleriyle. İnsansıların denize gi-

rerken giydikleri mayo adlı kıyafetin reklamını yapıyor. Ama bir Dünyalıdan çok Aedenliye benziyor artık. Bana hâlâ bağlanmadı. 32 gün oldu.

Aklımın hastalığa kapılmasından tedirginim. İnterneti bulup gezegenin manyetik alanını soracağım, tabii eğer Gigi interneti de kafasından uydurmadıysa..."

-18-

... izlendiğinden tamamen habersizdi.

Gigi'nin gidişi, Numi'nin her köşeden göze ulaşan dev posteriyle birleşince içine yayılan duygu hissettiği tek duygu haline geldi: Yalnızlık.

Gigi'nin konuşmalarını dinlediği saatleri düşündü Sonje, akıl hastası bir insansının saçmalıklarıydı hepsi ama bu insansılara karşı hissettiği ilk pozitif duygunun var olmasına neden olmuştu. Kendi saflığı canını sıksa da Gigi'nin anlattıkları ilginçti, gerçek olmasalar bile.

Defterini kapattı Sonje. Çantasını sırtına takarken gözlerini yere dikti. Neredeyse her yerden görülen Numi'nin dev posterine bakmamak için kendine söz vermişti. Parkta çok az insansı vardı. Kalktı, Numi'nin dev posterinin önünden geçip, ona bakmadan yürüdü ve çatıya çıktı. Üzerindeki yırtık pırtık Zitzani kıyafeti resmen leş gibiydi. Daha güçlü bir manyetik alan oluşturmak için topladığı bir sürü metali, eşyayı çatıya taşırken iyice kirlenmişti. Çantasındaki grafibron kıyafetini çıkarırken, yıkanmadan tertemiz tulumu giymenin sıkıntısı, birazdan nihayet eve varacak olmanın olasılığıyla karışıp önemsizleşti.

Grafibron kıyafetini giydi. Etrafında kurguladığı sisteme baktı, oluşturduğu manyetik alan sayesinde, eğer bu gezegenden yolculuğu engelleyecek bir kalkan varsa, o kalkana ne olursa olsun bu sefer bir delik açacağına emindi. Bir delik, bu lanet yerden gidebilmesi için sadece bir delik yeterdi.

Aklına hiç Numi'yi getirmemeye çalışarak sistemi son kez kontrol etti, elektrik verdiği metaller hâlâ mıknatıs etkisindeydi, manyetik alan hazırdı ama yeterince güçlü müydü?

Güneşin inmesine az kalmıştı, tam zamanıydı.

Nefrintor'a DNA transferini yaptı, dikkatle yere koydu, gözlerini kapatıp ışıklanacağı noktaya konsantre olurken izlendiğinden tamamen habersizdi.

-19-

Seçim senin, o giderse sen kalacaksın!

Kaç kişiydi bunlar?!

Tüm gücüyle koştu Sonje, insansıların ondaki farklılığı anlamasına, kendi üstünlüğünün kamuflajdan çıkmasına aldırmadan uçarcasına koştu. Kendisini Aeden'e bağlayan tek şeyin peşini asla bırakmayacaktı! Nefrintor'u kaybedemezdi.

Çatıya çıktığında nasıl fark etmemişti varlıklarını! Kendine kızdıkça daha da hızlandı adımları. Çocuğun geride bıraktığı koku şimdi daha da kuvvetli hissedilmeye başlamıştı, şükürler olsun ki ona iyice yaklaşmıştı.

Nefrintor'u yere koyduktan sonra ışıklanmak üzereyken aniden olmuştu her şey. Yine ışıklanamamış olmanın üzüntüsü çocukların saldırısının şoku ile karışmıştı. Önce sırtındaki grafibron

çantayı alabilmek için saldırmışlardı çocuklar, biri sanki işe yarayacakmış gibi çantanın sapını jiletle kesmeye çalışırken silkelemişti Sonje onu ama çocuğu savururken diğeri ancak katılaşan Nefrintor'u kapıp kaçmıştı.

Sonje'nin, çocuğun peşinden fırlarken üzerine kilitlenen çatı kapısını sökmek zorunda kalması, merdivenlerde yakaladığı çocuğun Nefrintor'u, merdiven boşluğundan en alt kata atması, Nefrintor'un peşinden merdivenlerden atlaya atlaya inen Sonje'nin aşağı indiğinde Nefrintor'u bulamaması, alındığını anlayıp sokağa fırladığında sokakta da kimseyi bulamaması!

Her şeyin asıl şimdi başladığını, bu gezegene gelme nedenini aktive edecek yolculuğun bu kovalamaca ile açılacağını bilmeden, burnunun ucundaki kokunun takibinde caddeye fırladı Sonje.

Kaçan kişinin geride bıraktığı kokuyu takip etmesi, kokunun o an arabaya binen üç çocuğa ait olduğunu anlaması, hareket eden arabanın peşinden fırlaması, güneşin batmasıyla kararan havanın görünmezliğinde kilometrelerce arabayı takip etmesi ve yoğun trafik sayesinde nihayet araca yetişmesi...

Aracın üstüne atladı Sonje ama araçtan fırlayan üç çocuk öylesine bir hızla evlerin arasına dağıldı ki, kahretsin! Nefrintor hangisindeydi?!

Arabanın tepesinde dikildiği yerde üç farklı yöne doğru uzaklaşan çocuklara bakarken tereddütle de olsa atladı yere ve sırt çantalı çocuğun peşine takıldı. Çocuğun daldığı köhne binaya hemen peşinden girdi ama karşısında diklenen yedi yetişkin erkek vardı.

Çocuk bu insansıların ardına geçmiş nefes nefese, soluyabilmek için ellerini dizlerine dayamış iki büklüm olmuştu. Sonje gibi hepsinin tenleri koyuydu.

Sonje ilerlemek istedi ama iki tanesi yolunu kesince, sakin bir şekilde "Bana ait olan bir şeyi aldı. Geri istiyorum" dedi.

İnsansılarla nasıl muhatap olunması gerektiğini anlayacak kadar vakit geçirmişti bu gezegende. Az konuşmak önemliydi ve net, dik, tereddütsüz olmak sokakta hayatta kalmanın şartlarıydı.

İkinci sıradaki kısa adam yaslandığı duvardan doğrulurken "Aldıysa onundur artık. Hadi yoluna!" dedi ve karşısına dikildi.

Sonje'nin, adamı ve gerisindeki diğer altı kişiyi gözünü bir kez bile kırpmadan etkisiz hale getirip yukarı koşan çocuğu yakalaması, kâğıt gibi yırttığı çantasından Nefrintor'u alması sadece on iki saniye sürdü ama Nefrintor'u kaybediyor olmanın hissini, ömür boyu hatırlayacaktı.

Dışarı çıktığında hava iyice kararmıştı, iyi tanımadığı bu gezegende çatıdan ne kadar uzaklaştığını anlamaya çalışarak etrafına bakındı, geri dönmeliydi, geri dönüp manyetik alanı aktive etmeli ve güneşin doğuşuyla eve dönmeliydi. Çocukların peşindeyken gördüğü binaları düşündü. Temkinli ve dikkatli etrafındaki binalara bakınarak yola koyuldu.

Caddenin köşesinde durdu Dante! Hangi yöne koşması gerektiğini düşünürken geriden "Dante! Dur lütfen!" diye seslenen annesine döndü. Annesinin kendisine doğru koştuğunu görünce kaçmaya karar verdi, aynı evde oynadıkları gibi ama koşmadı çünkü hayatında daha önce hiç görmediği değişiklikte biri köşeden dönmüş şimdi kendisine doğru gelmekteydi. Gözlerini kocaman açtı Dante, küçücük bedenini dikleştirdi ve acayip bir şey izlemenin tebessümü ifadesine yayılırken kıpırdamadan onu izledi.

Köşesinden döndüğü binanın aşinalığını zihni onaylamıştı ki bacağının hemen dibindeki küçük kızı fark etti Sonje. Kız önünde dikilmiş, suratında dudaklarını lastik bir kiraz gibi gösteren gülümsemesiyle ona bakıyordu. Annesi ona yetiştiğinde bir adım geri

çekildi Sonje, gülümseyemedi... Jax'ın bebekliği, Numi'nin hınzırlığı vardı diz boyundaki kızın halinde. Aeden'in özlemi aniden yükselirken gülümsemesi mümkün değildi. Annesi kızı kucaklayıp, ona aniden koşup gitmesinin ne kadar tehlikeli olduğunu anlatıp uzaklaşırken bebeğin ardından bakakaldı Sonje... Bu insansılar ne kadar da masumdular çocukken... Annesinin omzuna dayadığı çenesini kıpırdatmadan ve neredeyse gözlerini kırpmadan bakmıştı Dante Sonje'ye ve köşeyi dönmek üzereyken el sallamıştı.

Kızın gözden kaybolmasıyla yine yürümeye devam etti Sonje, arabayı takip ederken suyun üstünden geçtiğini fark etmişti. Yakınlarda bir köprü olmalıydı, köprüden geçtikten sonra parka ve çatıya ulaşmak kolaydı. Takip ettiği yollar onu ancak köprünün ayaklarına ulaştırdı.

Geri dönüp köprünün üstüne çıkaracak bir yol bulmak ya da beton ayakları tırmanmak arasında karar vermeye çalışırken biraz ilerde oturan evsiz bir adam ona seslendi. Günlerdir yemek yemediğini, kendisine bir yemek ısmarlayıp ısmarlayamayacağını soruyordu Sonje'ye. Sonje adama doğru ilerleyip çantasındaki tüm parayı verdi ama adam sadece küfretti. Bu kadar az parayla bir tek su alabilirdi!

Sonje umursamadı, yokuş yukarı çıkan yoldan köprüye ulaşmaya karar verdi. Bu ayakları tırmanırsa insansıların dikkatini çekebilirdi.

Yürümeye başladığında tiz bir çığlık duydu. Refleksle çığlığa döndüğünde sesin denizin kenarından geldiğini anladı. Odaklandı. Bir grup insansı eski yıkıntı bir liman binasının önünde bir şey yapıyorlardı. Ve yaptıkları her neyse birine acı veriyordu. Sonje önce refleksle yürüdü çığlığın geldiği yere, yürürken aklından "Evrende tesadüf diye bir şey yoktur"u geçirdiğini fark etmeden yaklaştı insansılara, beş kişiydiler.

Dikkati insansılara kilitlenip daha hızlı adımlarla ilerledi, çünkü çığlık atan şeyden artık ses gelmiyordu, ilerlediği yolda ayağı bir engele takılana kadar da yerde yatan cesedi görmedi.

Ayağı tökezleyince kanlar içinde yerde yatan adamı fark etti, nefes alsa sesini duyabilirdi, öldüğüne emindi. Sonje hızla insansılara koştu ve bir anda yanlarına vardığında dört kişinin yerde on iki yaşında bir kıza tecavüze yeltenen birini izlediklerini gördü.

Beyninin izlediği şeyin dehşetini bile algılamasına izin vermeden atıldı, yerdeki adamı küçük kızın üzerinden çekip fırlattı. Sonje'nin nereden çıktığını anlayamayan insansılar havada geriye uçan arkadaşlarına hayretle baktıktan sonra ancak Sonje'yi fark edebildiler.

Kızı yerden kaldırmıştı Sonje, nereye götürmesi gerektiğini bilmiyordu ama Çi'nin bu şekilde yağmalanmasına izin vermeyecekti, emindi. Bir canın acısından zevk alan biri asla yaşamı hak edemezdi! İnsansılar üzerlerindeki şaşkınlığı atıp küçük kıza tecavüz etmek için indirdikleri donlarını topladıklarında ancak saldırdılar Sonje'ye.

Ellerinde bıçaklar olmasına, Sonje'nin kucağında kızı taşıyor olmasına ve dört kişi olmalarına rağmen Sonje her birini yapıştırdı yere. Eğitimli, dikkatli ve güçlü bir insanın, sakar, aptal maymun yavrularıyla savaşması gibiydi. İnsansıların hepsi birkaç saniyede yerdeydi.

Sonje oyalanmadan ilerdeki araca yürüdü, kucağında şoktaki kıza "Bu sadece bir deneyim. İyi olacaksın. Bu deneyimi aşacak ve iyi olacaksın. Deneyime teslim olma, ona sahip ol. İçindeki potansiyele sığın. İyi olacaksın. Bu sadece bir deneyim. Senin yüklediğin kadar anlamı olacak hayatında, istersen basit bir deneyim. Anlam yükleme. İçinde büyütme. Potansiyelinin peşine düş. İyi olacaksın..." diye mırıldanırken kızı, kapısı açık aracın içine koyacaktı ki atmosfere yayılan patlama sesiyle birlikte boynunun hemen yanına saplanan acıyı hissetti. Vücudundan akan kanın sıcaklı-

ğı gövdesine yayılırken içinde azalan kanın soğukluğu vücudunu kapladı. Sendelese de kızı bırakmadı, ikinci patlama sesiyle birlikte bu sefer de omzunda hissettiği acıya rağmen nihayet kızı araca koymuştu. Kapıyı kapatıp kıza kilitlemesini söyledi. Kurşun grafibronu delmemişti ama omzuna yumruk yemiş gibiydi Sonje. Geri döndüğünde kendisine ateş eden insansıyı gördü, kızın üstünden aldığı pislikti bu. Diğerleri de ayağa kalkmaya çalışıyorlardı.

Gigi'nin aşırı pozitifin yok edilmesiyle ilgili söylediklerini düşündü. Kendi Çi'sini korumak için Çi'yi feda edebilmek ilk defa mantıklı geldi aklına. Çi'nin böylesine negatif bir deneyimde bir tek Nakar'da var olduğunu sanırdı. Burada da Nakar gelenekleri vardı![20]

Sonje insansılara yaklaştığında gülüyordu kendi kendine, bir hafta önce kesinlikle anlayamadığı bir şey şimdi ne kadar anlaşılır, hatta ihtiyaç kadar gerekli bir bilgiye dönüşmüştü. Maalesef ki insan ancak yaşadıkça anlayabilen bir organizmaydı, tüm evrimine rağmen. Yoksa boynundan akan kanın vücudunda azalmasından mıydı bu hissettiği hafifleme?

İnsansı üçüncü el ateş ettiğinde Sonje hafif bir vücut hareketiyle kurşunun kendisini ıskalamasını sağladı. Üzerindeki grafibronu delecek kadar güçlü olabilirdi attıkları. Bir adım daha insansılara yaklaştı, yerden ilk kalkan insansı koşup Sonje'ye atıldığında Sonje boynundan yakalayıp kol uzaklığında tuttu onu ve dördüncü el ateş edildiğinde insansıyı kurşunun geldiği yöne çekip onun bedeniyle kurşunu yakaladı. Kurşun elindeki insansının sırtından girip kanla göğsünden fırladığında Sonje biri gitti, kaldı dört diye düşünürken, bir hamlede kenara çekilip insansının vücudundan çıkan kurşunun kendisine isabet etmesini engelledi ve insansıyı bir çuval gibi yere bıraktı.

20. Nakar: En büyük saygı biriminin güç olduğu, evrende dominant bir uygarlığın yaşadığı en eski gezegenlerden biri.

Arkadaşlarının öldüğünü gören ilkeller durumun ciddiyetini kavrayıp hemen toparlandılar, eli silahlı olanın yanına geçtiler. Eli silahlı olansa Sonje'nin kurşunlardan nasıl kaçabildiğini görüp Sonje'nin sıyrılamayacağı bir yakınlıkta olması gerektiğini düşünerek endişeyle ona doğru yaklaşmaya başladı. Yanındakilere Sonje'nin bilmediği bir dille komutlar verdi.

Geri kalan üç silahsızın saldırması aynı anda oldu. Sonje bir hareketle kendisine saldıran üçlüden sıyrılıp eli silahlı olana yaklaştı, o sırada beşinci el ateş edildi ama Sonje eğilince kurşun arkasındaki adamın suratına yapıştı. Kimseyi öldürmemiş olması sanki mucizeydi, Gigi'nin çok haklı olduğunu düşündü, aşırı negatif sonunda kendini yok ediyordu.

Sonje kendisine bıçakla atılan adamı bir hamlede yakaladı ve önüne alıp eli silahlı olana doğru yürüdü, eli silahlı olan Sonje'nin kafasına isabet alarak ateş etti, kurşun eli bıçaklının kafasına girdi ama bırakmadı bedeni. Sadece iki kalmıştı. Her tarafı kan içindeydi Sonje'nin, insansıların kanı üzerine iyice bulaşmıştı, kendinden akan kansa tansiyonunun düşmesine yol açmıştı, birkaç dakika içinde bayılacaktı, Bitki alıp denize ulaşması şarttı! Ama önce bu ikisini halletmeliydi. Aksi halde arabada bıraktığı kızı yaşatmazlardı.

Eli silahlı insansının elindeki ilkel silahta daha kaç kurşun olduğunu bilmeyecek kadar yabancıydı bu ilkel teknolojiye. Diğer insansı da silahlının yanına geçmişti şimdi, karşılarındakinin nasıl bir insan olduğunu düşündükleri şaşkın suratlarından belliydi. Sonje elinde kalkan olarak tuttuğu cesedi onlara doğru hareket ettirdi, iki insansı da sıçradılar, altıncı el ateş de edildi, kurşun Sonje'nin kendisini hafifçe geri çekmesiyle onu ıskalayıp kafasının yanından geçti. Sonje adım atarken ayağı kaydı ama hemen dengesini sağladı, kendisinden ve elinde tuttuğu insansıdan akan kan gölünün tam ortasındaydı. Kaygan zemine dikkat ederek bu

dövüşü 30 saniye içinde bitirmesi gerektiğini anladı, çünkü bir dakika içinde vücudu şoka girip bayılacaktı.

Elindeki cesedi, eli silahlının üstüne fırlatıp diğer tarafa kaçan adamı kolundan yakaladı, yakalanan insansı kurtulmak için elindeki bıçağı Sonje'nin eline sapladı, Sonje aldırmadı. Elindeki bıçağı çıkarmadan insansıyı çekip önüne aldı. Üzerine fırlatılan doksan kiloluk cesedin altından kalkmaya çalışan diğer insansıyı bacağından tutup çekti ve çöküp dizinin altına aldı. Eline saplanan bıçağı uzatıp kolunun arasındaki adamın çekmesine izin verdi ve üzerine çöktükleri diğer insansının kendisine vuran kolunu diğer bacağıyla sıkıştırıp, kafakola aldığı insansının kulağına konuştu: "Ya sen ya o!"

Gerçekten çok ilkeldiler!

"Seçim senin, o giderse sen kalacaksın!"

Kollarının arasındaki çocuk tereddüt etmeden elindeki bıçağı yerde yatan arkadaşının suratına sapladı. Sonje adamı bıraktığında insansı hâlâ yerde yatan adamı suratından bıçaklamaya devam etti, sanki içinde sakladığı nefreti salarak.

Sonje birkaç saniye içinde denize ulaşması gerektiğini bulanıklaşan düşüncelerinin içinde hatırladı. Yerden aldığı başka bıçakla arkadaşını suratından bıçaklayan adamın tendonlarını tek hamlede kesip geri çekildi, insansı acıyla elindeki bıçağı Sonje'ye sallamak için fırladığında hemen yere yapıştı, yürümesine imkân yoktu, çünkü bedeni ayakta tutan bağlar kopmuştu.

Sonje bilincini kaybetmek üzere olduğunun farkındalığında, sendeleyerek denizin kıyısına ulaştığında havadaki siren sesleri yükselmişti. Suyun içinde bekleyen bu gezegene ait herhangi bir yaratığın bu insansılardan daha tehlikeli olmayacağını bilerek, emin ilerledi, dizlerinin bağı tamamen çözülürken suya ulaşamazsa içindeki Çi'ye sahip çıkamayacağını bilerek süründü, kıyıya

vardığında sırtındaki çantayı çevirip göğsüne taktı ve içinden BİTKİ'yi çıkardı ama yaralarına sürecek gücü yoktu. Birkaç saniye içinde bayılacağından emin, duyu organlarının kapanmaya başlamasıyla, beceriksizce çantadan çıkardığı kreme parmağını daldırdı, elindeki tüm kremi ağzına buladı. Denize ulaşmazsa ölecekti... Şeker vücuduna girdiğinden beri zaten öldüğünü düşündü ama ne olursa olsun bu gezegenden gitmeliydi... bu gezegende ölemezdi... manyetik alanı kuvvetlendirip Nefrintor için bir delik açabilirdi... buradan gidebileceğini hissettiren umut ölmesini engelleyecek güçteydi, öyle olmasa denize ulaşmayı bile denemezdi, çünkü bu gezegende kalmak ölmekten bile beterdi... Çantasını son bir hamleyle kapattı, ağzındaki kremi yutmaya çalışırken gözleri kapandı, son bir hamleyle boynunu kıyıdan denize sarkıttı ama denize düşmesi için son bir güçle kendisini ittirmesi gerekiyordu, gözlerini açtı zorla, tersine dönmüş gibi duran dünyaya baktı bir an, köprünün silueti arasından kendini gösteren Numi'nin ışıklandırılmış dev posteri buradan bile görülüyordu. "Numi..." diye düşündü Sonje ve son bir hamleyle kendini denize bıraktı.

-20-

... ancak kendini iyileştirebilen canlılar potansiyellerini tamamlayıp yaratıcılara dönüşebilirlerdi.

Işıksız karanlığın soğukluğuna kayarken bedeni, kremi yuttu Sonje. Vücudundan sızan kanın durması için ciğerlerindeki havayı boşalttı, yavaşça ve iyice çöktü suyun dibine, baş aşağı. Çantayı kucaklarcasına kollarını önünde kenetledi, ayaklarını birbirine doladı, baş aşağı döndü, ana rahminde ters dönmüş doğuma hazır bir bebek gibi.

Beynine kan gittiği sürece sorun yoktu. Bedeninden akan kan yavaşladı. Sonje gözlerini kapadı, duyularını sınırlandırıp beynine, vücuduna yardım etmesi için daha fazla enerji vermeliydi. Kendini iyileştirmek evrimde belirli bir seviyeye gelen her Çi'nin öğrendiği bir öğretiydi, ancak kendini iyileştirebilen canlılar potansiyellerini tamamlayıp yaratıcılara dönüşebilirlerdi. Baruh Baba'nın ilk öğretisiydi bu, küçük yaralar için başlayan bu meditasyonun bir gün hayatını kurtaracağını biliyordu Sonje, evrende hiçbir şey gereksiz değildi. Kurtarılan hayatının, nice hayatlar kurtaracağını bilmeden iyileşmek için duyu organlarını kapadı, tüm enerjisini sinir sistemine aktardı. Ve böylece Sonje'nin savaşı başladı.

-21-

Balinayı çağıran beraberinde getireceği okyanusa da hazır olmalıdır.

Çevreci aktivistlerin tekneleri yaklaşırken aceleyle ağlarını çekti Essex gemisi, askıya alınmış balinayı bir an önce götürmeliydiler. Günden güne vahşileşen bu deli aktivistler birkaç balina için bile sürekli kriz çıkarıyorlardı. Artık sadece uzaktan gösteri yapmıyor gemilere çıkıp ne varsa kırıp döküyorlardı. Dünyayı koruduklarını sanan bu deli sürüsüne engel olmak iyice zorlaşmıştı. Ekonominin düşmanlarıydı bunlar, güya doğayı koruyorlardı. Geçen ay bu delilerden ikisini vurmak zorunda kalmıştı kaptan. Şirketin milyon dolarlık tazminat davalarıyla uğraşacak artık ne gücü ne de zamanı vardı!

En doğru yol bir an önce avladıklarını toplayıp uzaklaşmaktı. Sonuncu ağı da gemiye çektiklerinde tayfalardan yükselen çığlık ve homurtu durdurdu kaptanı. Ne olduğuna bakmak için

karmaşaya doğru ilerlediğinde geminin içine alınmak üzere olan askıdaki ağın içinde, yüzlerce balığın arasında bir insan bedeni gördü ve hemen yaklaşmakta olan çevreci aktivistlerin ne kadar yakınlıkta olduğuna bakıp ağı aceleyle denize geri bırakmalarını emretti ama artık çok geçti. Cesedin şaşkınlığıyla eli ayağına karışan operatör, ağı gemiye boşaltıverdi.

Güverteye yayılan yüzlerce balığın ortasındaki bedenin varlığı inanılamazdı! Kaptan takımların toplanmasını hemen hareket edilmesini emrederken en yakında olan teknenin, o lanet olası çevreci televizyon kanalına ait olduğunu fark etti. Cesedi kayda almış olabilirlerdi, geçen ay vurdukları aktivistler için uydurduklarından sonra bu cesetle suçsuzluklarını ispatlamak imkânsızlaşacaktı.

Kaptan hemen yardımcısına seslenip cesedi kayda almasını emretti. Belki de bu bir komploydu. Bundan böyle aktivist saldırısına uğradıklarını belgelemek için gelişmiş bir kayıt sistemi kullanmaya karar vermişlerdi. Yardımcısı kayda başlarken cesedi saat kaçta, hangi koordinatta bulduklarını sesli olarak açıklamaya başlamıştı. Tekne hızla yola koyuldu ancak askıdaki büyük balina yüzünden oldukça ağır ve peşlerindeki aktivist botlarına göre de epey hantallardı.

Teknenin içindeki karmaşa o kadar fazlaydı ki denizden ölü bir adamın çıkmış olması birkaç dakika sonra sıradanlaşmıştı. Olay yeri incelemedekilerin sorunuydu bu adam, kaptan sadece adama ve balıklara dokunmamalarını emretti herkese. Kaptanın yardımcısı peşlerine takılan ve iyice yaklaşan aktivist teknelerini videoya çekerken o an olanları sesli bir şekilde açıklamaya devam etti. Her şey yoluna girecek gibiydi, ceset dışında... ya da cesedin kıpırdamaya başlaması dışında!!

İlk fark eden bir tayfa oldu, ciğerlerinden boşalttığı çığlıkla

geriye zıplayıp "Ölü canlandı!" diye bağırmıştı. Teknedekiler yine peşlerindeki aktivistleri birkaç saniyeliğine unutup tüm dikkatleriyle cesede odaklandılar. Ceset doğrulmuş ağzından çıkan siyah suyu kusmaya başlamıştı. Zombi filmlerindeki dönüşen insanlara benziyordu.

O noktada kaptan haykırdı: "Yaralı var!" Hemen balık havuzuna girip adamı havuzdan çıkardılar.

Önündeki tuhaf çantayı çıkarmaya çalıştılar ama adamın kolu kaskatıydı, üzerindeki tuhaf kumaştan tulum sağlamdı, boynunda kırmızı bir yara izi vardı ama teninde yara yoktu. Ciğerlerindeki suyu çıkarmasına yardım etmek için ilkyardım uyguladılar. Sonje etrafındakilerin ne yapmaya çalıştığını anlamadan, umursamadan çekti kendini onların elinden ve kenara sürüdü bedenini, onlara durmalarını anlatan bir el hareketi yapıp öksürerek ciğerlerini kendi kendine temizledi, biraz daha kustu.

Su boşalınca yere yığılıp kaldı çünkü açtı. İlk hissettiği duygu açlıktı ve gözünün önünde yerde zıplayan balığın yanındaki ölü balığa odaklandı. Ölü olanı alıp özellikle kafasını ısırırken kendini geriye bıraktı.

Teknedekiler tamamen geri çekildiler, ölümden uyanmış yanındaki çiğ balıklara musallat olan bu tuhaf adama kim yaklaşmak isterdi ki?

Sonje lokmasını yutarken gözlerini kapadı. Beyninin içinde duyduğu ses olmasa asla açmayacaktı ama ses yakından geliyordu ve acı doluydu.

Lokmasını yutarken gözlerini açıp sesin kaynağını aradı, geminin gerisinde askıya alınmış balinayı nihayet gördüğünde varoluşuyla ilgili tüm duyguları dondu Sonje'nin, içinde hissettiği duygu kalbini parçaladı, evrenin en muhteşem yaratıklarından birini, vahşice askıya alabilecek kadar ilkel, sevgisiz, kimliksiz, ilimsiz,

anlayışsız bu insansılara karşı hissettiği tüm empati parçalanan kalbiyle birlikte yok oldu, yerini sade, saf, katıksız bir nefret aldı. İlk defa nefreti hissetti Sonje. Daha önce bin kere anlatsalar bile anlayamayacağı bir şekilde.

Yanına yaklaşıp gözlerine ışık tutmaya çalışan adamı bir hamlede teknenin diğer köşesine ittirdi, gözlerini balinadan ayırmadan ona döndü, uzandığı yerden dizlerinin üstüne doğruldu. Beyninde duyduğu ses zayıflamıştı, etrafındaki dünya duyu organlarını o kadar uyarıyordu ki beyin dalgalarını algılamakta zorlanıyordu, duyduğuna emin olduğu, o içindeki sese odaklandı. Ama ses susmuştu.

Sonje kafasını öne eğdi, gözlerini hiç kırpmadan, gözleri artık kapanmış olan balinaya dikti. Bağlantıya geçmek için bedeninde kalan tüm enerjiyle, düşüncesini ona gönderdi: "Seninleyim..."

Balinada kıpırtı olmadı.

Sonje yine denedi: "Seninleyim."

Bağlantı kuramıyordu... Ama vazgeçmedi: "Seninleyim." Vazgeçemezdi!

"Lütfen... Seninleyim!"

Kendisine yaklaşan diğer adamı da kenara fırlatıp mırıldanmaya başladı "Çi'den gel, Çi'ye dön. Potansiyeline doğ, kaderinin efendisi ol. Olmaktan, doğmaktan, dönüşmekten yoksunma..." Gözlerini kapattı yüreğinin içinde yaşama dair ne varsa hepsini, fikrindeki kelimenin içine koyup aklının içinde haykırdı: "... Seninleyim."

Balinanın gözleri açıldı.

Birbirlerine bağlanmışlardı, çaresizlikle.

Bu gezegende hiçbir canlının daha önce deneyimlemediği şekilde iki ayrı bedende ama aynı anda bir oldular. Sonje'nin gözlerini açmasına gerek yoktu, balinanın gördüğü her şeyi şimdi o da görebiliyordu. Önce kuyruğunu sertçe vurmasını istedi ondan, balina kuyruğunu vurdu; sonra kuyruğunu vururken bu sefer be-

denini tüm ağırlığıyla dalgalandırmasını istedi, balina güçsüzdü ama Sonje'nin düşündüklerini harfiyen yerine getirdi. Birlikte, çaresizlik tamamen gitmişti.

Dikkatleri tamamen Sonje'de olan mürettebat uyanan ve asıldığı ağda bir anda kıpırdamaya, kuyruğunu vurmaya başlayan balinaya döndüler şok içinde. Balinayı durdurmalılardı çünkü askının vidaları balinanın darbelerine dayanamazdı. Ama balina durmuyor sanki içinde bulunduğu ağdan kurtulmanın yolunu biliyormuşçasına kararlı kuyruk darbelerine devam ediyordu. Gemi balinanın yarattığı dengesizlikle şiddetli sallanmaya başladı. Etrafta koşuşturan tayfalar, balinayı bırakmakla hemen canını alıp bu sallantıyı durdurma arasında kalıp tartışmaya başladılar. Aktivist tekneleri gemiye yetişmiş, etrafını sarmış ama olanlara şaşkınlıkla seyirci kalmıştı, biraz sonra bir mucizeye ve dünyanın değişmesine tanıklık edeceklerinden habersiz balinanın kuyruk darbelerini izliyorlardı.

Balinayı öldürmek için eline silah alan yardımcısını kaptan durdurdu, bunca kamera ve aktivistin önünde yaparlarsa, bu delilerin gemiyi yakacaklarını biliyordu. Kargaşanın içinde tek kıpırdamayan gözleri kapalı Sonje'ydi. Kaptan bunu fark ettiğinde herkese susmasını haykırıp ona odaklandı.

Bu adamda bir tuhaflık vardı. Kaptan anlamıştı. Sonje hâlâ oturduğu yerde gözleri kapalı duruyor sanki balinayı oradan yönetiyordu. Sonje'yi girdiği transtan çıkarmak için eline geçirdiği sopayla hızla ona doğru gitti, vereceği hasarı umursamadan tüm gücüyle sopayı kaldırdı ve Sonye'nin kafasına indirdi. Ama Sonje daha hızlıydı, kafasına inmek üzereyken sopayı avucuyla kavradı. Adamın tüm vücudunun kuvvetine, Sonje'nin tek elinin kuvveti üstün geldi. Sonje sopayı tutarken yavaşça ayağa kalktı ama hâlâ gözleri kapalıydı ve balina hâlâ kendisini saran ağlara ataktaydı.

Etrafındaki tüm mürettebat donakalmıştı. Kaptanın "Durdurun şu herifi!" diye bağırması ve Sonje'nin gözünü açması, balinanın son kuyruk darbesini indirmesi, Sonje'nin kaptanın elindeki sopayı çekip alması, kendisine koşan adamlara doğru fırlayıp aniden aralarından kayıp sıyrılması, sopayı ağ askısını denize kaydıracak kola atması ve yırtılan ağlardan geminin içine düşmek üzere olan balinanın, sallanmanın da etkisiyle nihayet denize düşüp kurtulması... mucizeydi.

Sonje kaymaya devam ettiği zeminden geminin kıçına varmıştı ki hemen kalktı, hızla koşup geminin burnuna zıpladı ve tek bir hamlede, bir kurşun gibi, balıklama balinanın daldığı noktaya daldı.

Mucizeye tanık olanlar, mürettebat, kaptan ve etraftaki aktivist teknelerindeki insanlar bir an kendilerine gelemediler ama doğduklarından beri televizyonla uyuşturulmuş beyinleri, yememeleri gereken pisliklerle doldurulmuş bedenleri, kötülüğün yanlarında var olmasına alışmış ruhları ve asla sahip olamadıkları *insanlıkları* hemen anlamalarını geciktirse de balinanın kurtulduğunu, hem de bunun bir mucizeyle, gizemli adamın yönetiminde olduğunu anladıklarında aktivistler coşkuyla alkışlamaya, ağlamaya, cep telefonlarıyla çektikleri videoları dünyanın her köşesine göndermeye başladılar.

Sonje'nin balinayı kurtarması yarım saat içinde dünyada en çok izlenen video haline gelmişti, ta ki Sonje'nin ikinci videosu bu rekoru kırana kadar.

BÖLÜM III

-1-

Asla dahil olmayacağız...

Üzerindeki bornozu çıkarıp aynanın karşısında dikkatle kendini izledi Numi. Dünyalıların kendisine duyduğu hayranlığın nedenlerine baktı. İnce vücudu, uçları sivrilmiş göğüs uçları, uzun bacakları, bembeyaz tenine rağmen güzel geliyordu insansılara. Aeden'de görmediği tüm ilgiyi bu ilkellerden alması başta aşağılayıcı gelse de artık hoşuna gidiyordu. İlgi, bedenlenmiş Çi'nin, nerede olursa olsun en büyük zaafıydı. İnsansılar seviyorlardı onu. Bu gezegende tanıştığı herkesin suratına yayılan gülümsemenin sahibiydi Numi, çok zengindi.

İstediği her şeye sahip olacak kadar güçlüydü güzelliği.

Moda çekimleri sırasında bronzlaşan teninin yanında bembeyaz kalan bikini bölgesinin bedeninin bronzlaşan geri kalanıyla çarpışan parlaklığına baktı dikkatle, üzerindeki izin komik olduğunu düşündü önce ama sonra bronzlaşan teni ona hemen Sonje'ninkini hatırlattı. Gözlerini kapattı, içinin karanlığında Sonje, şelalenin altında bedenini suya teslim ettiği haldeydi.

Açtı gözlerini Numi, onu bir daha düşünmeyeceğine kendine söz vermişti. Arada istem dışı esnettiği, tutmakta zorlandığı bu sözler içine yayılacak hüznün kalkanıydı. Ama gözlerine hü-

cum eden duygular kalkanları yıkmak üzereydi çünkü gözlerini diktiği bikini bölgesindeki beyazlık ve bedeninin bronzluğu sanki kendi teniyle Sonje'ninkini yan yana koyunca oluşan etki gibiydi. Ve içindeki kalkana destek verircesine, bir canavarı mağarasından çıkarır gibi o kadının Sonje'ye yaptığı şeyi getirdi aklına... içindeki hüzün hissettiği ihanetin ateşiyle buhara dönüştü, yakıcı bir buhar gibi hissedildiği her hücreyi dağlarken uçup gitti.

Burnunda toplanan suyu çekti Numi, gözlerindeki duyguları yutkundu. "Dokunma bana!" diye yankılanan Sonje'nin sesinde ondan uzakta olması için gereken gücü buldu. Bornozunu hemen geçirdi üstüne ve bu aynadan, kendi çıplaklığından, kendisine Sonje'yi hatırlatacak her şeyden uzaklaşmak istedi. Makyözler de nerede kalmıştı!

Odadan çıktı.

İnsansılarla konuşmayı sevmiyordu ama onları dinlemek eğlenceliydi. Çok konuşuyorlardı. Sürekli konuşuyorlardı. Artık yalnız da hissetmiyordu Numi. Soyunma odalarını birbirine bağlayan ve açık büfenin bulunduğu ortak bölüm kalabalıktı, sakince insansılara doğru yürüdü. Televizyonun etrafına toplanmış kalabalıklara aldırış etmedi önce, ne de olsa burası onun gezegeni değildi ve bu insansıları ilgilendiren şey her neyse onu ilgilendirmiyordu. Asla dahil olmamalıydı, sadece izlemek için buradaydı!

Kendilerini tuhaflıklarla kandıran, gariplikleri komik bulan zavallı organizmalardı bunlar ama bu seferki ilgileri uzun sürmüştü. Sabahtan beri sürekli balinalardan bahsediyorlardı. Kalabalığa yaklaştığında herkesin toplanmış bir şey izlediğini anladı, çıkardıkları sesler şaşkınlık hissettiklerini anlatıyordu. Bir asistan ortada herkesin görmesi için elinde tuttuğu tablete,

etrafındakilerle birlikte odaklanmıştı. Podyum çalışanları bile işlerini bırakmıştı. Numi tam tabletteki görüntüyü görecek kadar girmişti aralarına ki izledikleri şey bitiverdi. Ama neyse ki kalabalıktan hemen "Bir daha, bir daha!" diye istekler geldi ve asistan videoyu tekrar başlattı:

Okyanusta bir gemi, geminin yakaladığı yaralı bir balina... Numi suratını buruşturdu, daha fazla izleyemeyecekti bu ilkellerin korkunç eğlencesini, buna mıydı bütün ilgi! Ölmek üzere olan bir hayvanın acısına mı! Numi geri çekilecekti ki kalabalık bir anda uğultuyla iç çekti. Uzandı ama yine bir şey göremedi, sadece askıda olan balina artık yoktu. Bu insansılara hayret veren şeylerin kesinlikle ilgi çekici olmadığına emindi ki, dondu! Çünkü birkaç salise içinde suyun derinliklerinden aniden çıkan balinanın sırtındaydı Sonje!

Sonje'nin balinanın sırtında su yüzüne çıkması ve hızla gemiden uzaklaşıp balinayla birlikte tekrar suya dalması... yok olması dondurucuydu.

Kalabalıktan birileri "Bunu değil yenisini aç" diye bağırdı ama Numi hiçbir şey duymadı, düşünceleri Sonje'ye saplanmıştı.

Ona bağlanmalıydı!

O sırada ikinci video başladı. Videoda, yaşadıkları olayın şaşkınlığında sahil güvenlik ekiplerini bekleyen avcı gemisinin etrafında toplanmış zafer çığlıkları atan aktivist çevrecilerin protestosunu gösteriliyordu. Geminin iyice yamulan askısı ve yırtılan ağı öylece sallanıyordu. Sonje'ye bağlanması gerektiğini düşünerek kalabalıktan sıyrılmaya karar vermişti ki asistanlardan biri "İşte burası, başlıyor!" dediğinde tekrar videoya döndü Numi, odaklanmak için iyice yaklaştı ve gözünü kırpmadan, nefes almadan izledi dünyayı değiştirecek her şeyin nasıl başladığını!

Videoyu çeken aktivist, avcı gemisine odaklamıştı objektifi-

ni ama dalgaların sallantısından ve bulunduğu botun dengesizliğinden kadraj sürekli sallanmaktaydı. Avcı kaptanın güverteye koşup dikkatle bir şeye baktığını izlediler birkaç saniye. Kamera gemiden, kaptanın odaklandığı yere döndü. Avcı gemisinin etrafında beliren onlarca balina saniyeler içinde çoğalarak avcı gemisinin etrafını resmen sarmışlardı. Geminin etrafında dolanıyor, sanki bir şey bekliyorlardı. Aktivistlerin çığlıkları sessizleştiğinde uzaktan sahil güvenlik ekiplerinin sirenleri duyulmaktaydı ve işte o an Sonje göründü, yine. Üzerine bindiği balinayla suyun derinliklerinden yüzeye çıkmıştı aniden ve geminin etrafında keskin bir tur attıktan sonra aktivist teknelerine eliyle gidin işareti yaptı, ancak suyun çok derinlerinde duyulabilecek olan balinaların uğultusu ilk defa hep birlikte atmosferde yankılanmaya başladı. Aktivist teknelerinin uzaklaşmasıyla tüm balinalar avcı gemisinin tek tarafında toplandılar ve dokuz dakika içinde koca balıkçı gemisini batırdılar.

Videoyu seyrederken soluklarını tutan, şokta insansıların arasında Numi'nin kahkahası aniden ve istem dışı yükseldi. İçten atılan bu kahkaha Sonje'nin, bu gezegene indiklerinden beri kendisine sürekli çektiği "Asla dahil olmayacağız" nutkuna bir cevaptı aslında ama Numi'ye dönen insansıların bunu anlaması imkânsızdı.

Numi'nin gülüşü sürü psikolojisi etkisi yaratmış onların da ağlanacak hallerine gülmeye başlamasını sağlamıştı. Aynı gezegende yaşayan türlerin birbirini öldürmesi kıyametti! Ama bu insansılar şekerlenmiş zihinleriyle bir adamın balinalarla avcı gemilerini batırmasına başka nasıl tepki verilebilirdi ki?

O gün Sonje, peşine takılan yüzlerce balinayla yüz iki avcı tekneyi batırdı ve böylece dünyanın değişimi başladı.

-2-

Dünya Gezegeni

"Korkunç bir gezegen burası. Evrenin en muhteşem yaratığı vücudundaki yağ için avlanıyor, askıya alınıp parçalanıyor. Kadınların yüzlerine sürdükleri makyaj malzemeleri için balinalar öldürülüyorlar! Böylesine gelişmiş, dördüncü boyut algısında olan ve grup telepatisi kurabilecek düzeyde yücelen bu muhteşem varlıklar nasıl olur da vücutlarındaki yağ için katledilebilirler!

Kahala bana sürülerin insansılar tarafından nasıl avlandığını, bebeklerin nasıl katledildiğini düşündürdü. Düşüncelerim asla eskisi gibi olmayacak artık, görüntüler içimdeki pozitifi zehirliyor, sanki kendimden uzaklaşıyorum. Aklım hastalanıyor... Kahala'nın iki yavrusunu bulduk. Son Bitki kremimi de Kahala'yı kurtarmak için kullandım. Çelik halat onu derinden kesmişti, Bitki onardı ama hâlâ bakıma ihtiyacı var. Eve dönmeden onu yosunla iyileştirmeliyim... Bu gezegende insanlık dışı bir şey var. Sürüyü topluyorum, insansılardan korunacakları bir yer bulmadan buradan gidemem. Dinlenmem lazım, şeker yüzünden kesin yaşlanıyorum. Yorgunum."

-3-

Bir şeyin en güçlü olduğu yer, merkez,
aynı zamanda en zayıf noktasıydı.

Güneşin doğuşuyla nereye gittiğini ve hatta gideceğini de bilmeden, kendine sürekli önemli olanın varılacak yer değil, gidi-

lecek yol olduğunu hatırlatarak ve Baruh Baba'nın öğretilerini mırıldanarak çıktı yola Sonje, balinalarla birlikte.

Gece boyunca okyanusun ortasındaki kayalıkta dinlenmişti. Neyse ki grafibron kıyafetin içinde tamamen korumadaydı, boynundaki yarayı Lema ağaçlarının macunuyla kapladı. Çantanın içindekilerin önemini daha önce anlamamıştı ama şimdi Numi'nin bu denli detaylı düşünmesine –hafif olması için maalesef az miktarlarda– en çok işine yarayabilecek her şeyi eksiksiz toplamış olmasına şaşırdı. Güneşten korunmak için bile bir krem vardı!

Denize tekrar girdiğinde kendisini bekleyen Sullu[21] ona balık getirmişti. Dün sabah beslenmiş olmasına rağmen aç hissediyordu Sonje, beden ölmeye başladığında daha çok acıkırdı insan, Baruh Baba'nın öğretilerinden biliyordu bunu. Kendini tüketen her canlı gibi, enerjiyi tasarruflu kullanmak zorlaşırdı ölümün geri sayımı başladığında. Sullu'nun ikramını kabul etti. Manyetik alanla açacağı delikten ışıklanana kadar buradaydı, bir tek bunu biliyordu, geri kalan her şeyse keşfedilmek, öğrenilmek için onu bekliyordu.

Balinaların kendisine düşündürdüğüne göre yedi anakara parçası ve binlerce ada vardı bu gezegende. Kuzeye gitmesi gerektiğini anlamıştı Sonje. Manyetik kutba ulaşmalıydı. Bir şeyin en güçlü olduğu yer, merkez, aynı zamanda en zayıf noktasıydı. Bu nedenle kuzeye gitmeli, manyetik kutbun merkez noktasını bulmalı ve manyetik alanda oluşturduğu delikle ışıklanmalıydı bu ilkel gezegenden.

Kuzeye gittikçe soğuyan hava Sonje'yi rahatlattı. Vücuduna giren şekerin, bölünmesini hızlandırdığı hücreleri sanki soğudu, sakinledi, metabolizması yavaşladı.

21. Sullu: Sonye'nin kurtardığı balina Kahala'nın kızı.

Soğuyan suyun tüm bedenine yayılması için Sullu'dan dalmasını istedi Sonje, Sullu'nun dalışını diğer balinalar da takip etti. Suyun altı Aeden'le kıyaslandığında çok zavallı bir his verse de en azından yüzeye göre zengindi. Yaklaşık bir saat dalarak gezegenin türlerini inceledi. Yukarı çıktığında uzaklardan gelen mekanik sesi fark etti. Ortalığı epey karıştırmıştı, bu insansıların ellerindeki kameralarla sürekli kendisini çektiklerini biliyordu. Henüz telepatiyi keşfedememiş bu kadar ilkel bir organizmanın haberleşmede oldukça ileri olması gerekirdi yoksa yaşadıkları gezegeni bu kadar kontrol altına almaları imkânsızdı.

Helikopterin kendisini görecek mesafeye gelmesine birkaç dakika vardı, sürüyü yüzeye çıkmamaları konusunda uyardı ve risk almamak için yine suya daldı Sonje. Kuzeye giden alt akıntının güvenli olduğunu düşündürdü ona Sullu, enerji sarf etmeden akıntıyla yaklaşacaklardı varmak istedikleri yere. Sullu'nun yüzgecine tutunup sürünün içinde güvende olduğunu bilerek alt akıntıya bıraktı Sonje bedenini, uzaklardaki büyük beyaz köpekbalığını fark ettiğinde, etobur olduğunu anladı ama önemli değildi. Etoburlar iki yüz balinadan oluşan, "hakiki insan" liderliğindeki bir sürüye asla saldırmazlardı.

İlk defa foklarla karşılaştığında Sullu akıntıdan çıkmaları gerektiğini düşündürdü, yoksa kendilerini insansıların bulunduğu kıyı bölgede bulabilirlerdi. Foklardan uzaklaşıp iyice açılarak karadan uzaklaştılar. Suyun önce tadı, sonra kokusu değişti. Sürüyü durdurdu Sonje, kendilerini bir tuzağın ortasında bulmak istemiyordu, bu insansılar o kadar vahşilerdi ki balinalardan intikam almak için denizi zehirlemiş bile olabilirlerdi.

Yüzeye çıktıklarında okyanusta yayılıp kendilerine yaklaşan siyah akıntıyı fark ettiler. Sonje Sullu'dan uzaklaşmalarını istedi,

yüzerek bu siyah suyun nereden yayıldığını yalnız tespit edecekti. Üzerindeki grafibron kıyafetin içinde güvendeydi. Dipte ve bağlantıda kalmalarını, en ufak bir makine sesinde hızla buzullara doğru yüzmelerini isteyerek uzaklaştı sürüden.

Siyah suyun kıyısından yüzmeye çalışsa da kısa bir süre sonra tam ortasında kaldı. Temkinli bir şekilde kokladı, petrolyumdu bu ama Aeden'dekinden çok farklı bir bileşimi vardı. Her gezegenin kendine has bir petrolyum üretmesi doğaldı. Petrolyumlu suyun, vücut sistemine girmesine izin vermeden yüzeyden devam etti yoluna. Yolda gördüğü petrolyuma bulanmış bir sürü Çi türüne yardım edememenin verdiği çaresizliğinde 57 mil yüzdükten sonra insansıların denizi zehirlediklerine emin olmuştu ki, nihayet kaynağa ulaştı.

Okyanusun ortasında demirden dev bir kule, kulenin yanında iki donanımlı gemi ve gemilerden birinin üstüne konmuş helikopteri gördü. Gemilerin çevresinde beliren tekneler her an fazlalaşırken fark etti, avcı gemilerini devirirken kendisine alkış tutan aktivistlerdi bunlar.

Hâlâ bu insansılar için, atom büyüklüğünde de olsa, bir umut olduğunu düşündü, genetik bir seleksiyonla bu aktivistler hayatta kalır, geri kalan parazit insansılar yok olursa belki birkaç milyon yıl içinde insansıların, en azından insan olmak için, evrimde aday olabilecekleri bir seviyeye gelebileceklerini düşünürken yardım etmeye karar verdi. Çünkü planlayarak değil aptallıkla yarattıkları bu durumu düzeltmek için nasıl da beceriksizce çalıştıklarını izlemişti. Baruh'un dediği gibi hayatında birilerine, asla geri ödenemez bir iyilik yapmamışsan yaşamış sayılmazdın zaten.

-4-

Varoluşun aynı kaynağından gelen fikirler,
harekette mutlaka bir gün birleşirlerdi.

Çevredeki tek kadındı Manu, korkusuzca petrol platformunun videosunu çekerken dimdik duruyordu güvertede. Olduğu cinsiyetin narinliği değil, hissettiği duygunun kuvveti vardı bedeninde.

Dünyada her şey yanlıştı.

Yanlış insanlar hapiste ve yanlış insanlar dışarıdaydı.

Yanlış insanlar güce sahip ve yanlış insanlar güçsüzdü. Her şey tersyüz edilmiş durumdaydı.

Her şeyi zenginlikleriyle yönetenler vardı, düşüncesiz, bencil, sorumsuz, umursamaz, merhametsiz ama zengin olanlar. Sadece zenginliğin kamuflajında daha haklı ve daha saygınlardı. Paranın amaç olduğu hayatlarının deneyiminde kaybolmuş karar vericilerdi bunlar. Başkasının yaşamı üzerine karar verecek güçte ve idealsizliktelerdi. Manipülatörler. Onlara kim izin veriyordu? Bu insanların dünyayı yönetmesine kim izin veriyordu diye düşündü simsiyah sudan yüzeye çıkmış ölü bir balığa bakarken.

Helikopterin sesine döndüğünde, logoyu gördü: Standart Oil.

Dünyanın tüm petrolü nasıl oluyor da tek bir ailenin kontrolünde olabiliyordu? Onlara kim bu hakkı tanıyordu? Hayatı sadece televizyondan, gazetelerden ya da okuduklarından takip edersen, durumun o kadar da kötü olmadığını ya da sadece küçük şeylerin yanlış olduğunu düşünmeye başlayabilirdi insan ama biraz medyadan uzaklaştığında, doğaya döndüğünde ve sonra geri dönüp insanlığa tekrar baktığında işte ancak o zaman uygulanan sistemli kötülüğü fark edebilirdin, eğer kalbin varsa.

Dünyanın problemi otoriteye karşı ayaklanmalar değildi, problem otoritenin ta kendisiydi. Ve tabii otoriteye uyanlar, otoriteden çok otorite olanlar! Otorite karar verdiği için hiç bilmedikleri bir ülkeye gidip hiç tanımadıkları insanları öldürmeyi kabul edenler, verdikleri vergilerin savaşta kullanılmasını kabul edenler, televizyonda seyrettikleri savaşı alkışlayabilenler! Asıl problem buydu: kötülüğü kabul edebilenler ve seyirci kalabilenler.

Kabul edemiyordu Manu, seyirci kalmasıysa imkânsızdı. Kamerasını suya yayılan petrolün siyahlığına odakladı yine, körfez boyunca kurtarabildikleri kadar hayvanı kurtarmışlardı ama derinlerde yaşayan ve sızıntı başladığında siyahlığın zehri içinde yönünü bulamayanlar çoktan ölmüş olmalıydı.

Dünyanın kanıydı petrol. Yaşamın, kaya arasında sıkışıp milyonlarca yıl basınca maruz kalmasıyla oluşuyordu. Kızılderililerin yaralarına sürdükleri iyileştirici bu mineral, şimdi arabalara konuluyordu. Kimseye anlatılmıyordu petrolyumun iyileştirici özelliğini, işi petrolyum olan ağır işçilerin ellerinin neden pamuk kadar yumuşak olduğunu. Güneşin, rüzgârın, suyun enerjilerinden yararlanabilecek onlarca teknoloji örtbas edilerek hâlâ dünyanın kanını emiyordu insanlık. Gezegenin özüydü petrol, özsuyu, kanı. Nasıl anlamazlardı bunu!

Ve bu gezegende yaşamış her canlının bir gün dönüşeceği şeydi petrol, okyanusa yayılan siyahlığa bakarken iki kaya arasında sıkışıp kalacağı milyonlarca yılı düşündü Manu ve insanlığın ukala cehaleti burnunu sızlattı. Direnişte olmasa ağlayacaktı. Kendini bildiği, kim olduğunu düşünmeye başladığı günden beri direnişteydi. Ailesinden kalan bir direnişti bu: Dünyayı insandan koruma direnişi.

İnsanlığını keşfetmemiş milyonlarca organizmanın deli gözüy-

le baktığı bir toplulukta doğmuştu, cana karşı yapılan bu yağmanın karşısında durabilmek için canlarını ortaya koyabilecek kadar insanlaşmaya adanmış "hakiki insan" olma yolundakilerin bir araya geldiği bir oluşumdu bu: çevreci aktivistler, can severler!

Canın yağmalandığı her yerde arıza çıkaran, parazit insan müsveddelerinin başının belası bir grup insanlardı. Gezegenin ve gezegene ait canların var olabilmesi için herkesle savaşıyorlardı.

Varoluş nedenlerinin farkına varmış bir avuç insan, parazit milyonlara karşı! Korku filmiydi bu, Manu'nun içinde yaşadığı en korkunç film. Varlığın kendi türüyle savaşmak zorunda kalmasının dehşetindeydi hayatı, fark etmeye cesaret eden herkes gibi.

Platformu çevreleyen sahil koruma tekneleri "Sizin güvenliğiniz için" diyerek, aktivistlerin petrol platformuna yaklaşmasını engellemek adına sürekli platformun etrafında turluyorlar, yaptıkları hatanın delilini vermemek için ne gerekirse yapıyorlardı tehdit ve tartaklama dahil.

"Sizin güvenliğiniz için" bugünlerde, birini baskı altına alırken en çok kullanılan cümleydi. Bunlardan biri yardıma geliyorsa, onların yardımı size ulaşmadan ölseniz çok daha iyiydi. O yardımdan sonra ruhunuz, hâlâ hayatta kalabilirse de yağmalanan değerleriniz, aşağılanan duygularınızla siz zaten ölüydünüz. Yaşarken ölmek en lanetlisiydi. Yaşarken ölen vatandaşların ülkeleriydi üçüncü dünya ülkeleri.

Kendini âciz hissederek kamerayı platformun dış çemberinde bulunan diğer aktivist teknelerinin üstünde gezdirdi, ne kadar da azlardı. Koca insanlığa karşı bir avuç insan, doğru olanı yapmak için çaresizce bekliyorlardı. Sızıntının üçüncü günüydü bugün ve toplamda sadece dört aktivist teknesi vardı, kendisininki dahil. Hepsi sessizce, platformdaki makineyi onarmaya çalışanları ara ara kameraya çekiyorlar ve hemen internete yüklüyorlardı.

Ellerindeki tek güç bu görüntülerdi. Platformda çalışanlar iyice yavaşlamışlardı, başta telaşla ve düzeltebilecekleri umuduyla başladıkları çalışma, günler geçtikçe ve konu ana haberlerden indikçe yerini bıkkınlık ve umutsuzluğa bırakmıştı. Çekilen videolar olmasa ölen canlılar kimsenin umurunda değildi. Ama hedef göstermeyi keşfettiklerinden beri çevre sorunlarını kişilere bağlayarak çözmekten başka çare olmadığını çözmüştü can severler. Soruna odaklanıp çözüm bulmaya çalışmak zaman kaybıydı, sorunu oluşturan bir kişiye odaklanıp kişisel neyi varsa ortaya koyup onu suçlamaksa durumun düzeltilmesi için en yüksek motivasyonu sağlıyordu. Faili meçhullükten kaynaklanan umursamazlığı engelliyordu. Yoksa bu yağmacılar ne hayvanların öldürülmesinden, ne çevrenin tahrip edilmesinden, ne de dünyanın yok olmasından etkileniyorlardı. Toplumun önünde hedef haline getirilmeleri dışında hiçbir şey onları ilgilendirmiyordu, bencilliğin doruk noktasında yaşayanları zaten başka nasıl yakalayabilirdiniz ki, onları özel hayatlarında hedef göstermek dışında.

Manu'nun mentoru Ali'nin geliştirdiği bir yöntemdi bu. Değerleri karşı tarafa anlatmaya çalışmayı bir kenara bırakmıştı Ali ve bu parazitlerin önem verdiği tek şeye odaklanmıştı, kendi keyiflerine. Bu parazitlerin ancak keyiflerini kaçırdığınızda onları harekete geçirebilirdiniz. Önceleri firmaları hedef almışlar ama firmaların kendi çalışanlarına yıktığı suçlarda hep bir faili meçhul durum yaratıp problemden sıyrıldığını görünce bir kişiye odaklanmanın tek çözüm olduğunu anlamışlardı. Tesis müdürlerini avlamak başta her açıdan işe yaramıştı. Etraftaki aktivistleri gören tesis sorumluları başlarına geleceklerin farkındalığıyla daha motive olmuş bir şekilde problemi çözmeye çalışıyorlardı. Ama sızıntının sabahında istifa etmişti bu platformdaki müdür, şirketler artık kurban edebilecekleri müdürleri işe alır olmuş-

lardı. Ne yaparsanız yapın, bu sistemli kötülük, dünyayı yok etmedeki rolünü örtbas etmek için, sorumlusu olduğu olayları üzerinden atmak için hemen duruma uyum sağlamanın bir yolunu buluyordu. Tüm toplu iletişim araçları onların elindeydi. Televizyonların kazandıkları paralar, bu lanetli firmaların verdiği reklamlardan geliyordu.

Fikrini korumayı öğrenmişti Manu, televizyon seyretmiyor, parazitlere ait olan hiçbir yayın kuruluşunun haberini okumuyordu. Haberi internetten alıyor ve sadece rakamlara odaklanıyordu, yorumları dışarıda bırakması da öğretilmişti ona. Bir olayın özüne inmek için istatistiksel bilgiyi detaylıca analiz etmek yetiyordu. Televizyon ve magazin saçmalıklarıyla uyuşturulmamış beyni, var olan tüm sorunların kaynağını görecek kadar ayıktı. On sekiz yaşın verdiği cesaret, doğada yetişmenin verdiği anlayışla birleşmiş bir amacı oluşturmuştu onda: sahip çıkmak.

Dünyayı bir beden gibi algılıyordu Manu. Her bir yaratılışın görevinin olduğu, canın çok değerli olduğu bir bedendi bu gezegen. İnsanlıksa bedene yayılan bir hastalık gibiydi. Bağırsaklarda yaşayan bakteriler gibiydik, aramızda bedene çok yararlı olanlarımız olduğu gibi bedeni hasta edecek nitelikte yağmacı olanlarımız da vardı. Bağırsak çeperindeki iyi bakterilere sürekli saldıran yağmacı antikorlara dönüşmüştü toplumun kurduğu bu sistem. İnsanlık bu gezegenin Kron hastalığıydı,[22] kendini imhaya giden her sistem gibi kendi kuyusunu kazacak şekilde yönetiliyordu.

Çektiği görüntünün hissettirdiği yenilgiden uzaklaşırcasına uzaklara çevirdi kamerasını ve aniden fark etti, denizin ortasında suya karışan petrolyumun siyahlığına bulanmış bir canlı o an yüze-

22. Kron hastalığı: Vücudu korumak için görevli antikorların sürekli bir şekilde bağırsak hücrelerine saldırıp endokrin sistemini vücudun yaşaması için gerekli olan besini alamaz hale getirmesi.

ye çıkmıştı ve bir anda dalıp tekrar yok olmuştu. Bir canlıya daha yardım edebilmenin paniğiyle ekibe seslendi: "Suda bir canlı var!"

Sahil güvenliğin uyarılarına karşı gelen tekne, Manu'nun yönlendirdiği bölgeye yaklaştı ama suda bir canlı bulamadılar. Eski konumlarına geri dönerken kamerayı eline alan Ali gördüğü şeye inanamayarak ekibe seslendi. Kameranın başına toplandıklarında platforma yirmi metre uzaklıkta bir insanın yüzdüğünü izlediler ekrandan. Ve petrolyumun siyahlığına bulanmış parlak dalgıç kıyafetli adam bir anda platforma tırmanmaya başladı!

Sonje simsiyah petrole bulanmış bir halde çıktı platforma, kendisine bakan şaşkın işçilerin ne olduğunu anlamasına fırsat vermeden sızıntının kaynağına inen makinenin başına gitti, çalışmadığından emin olur olmaz, kendisine soru sorulmasına ya da varlığının sorgulanmasına fırsat vermeden adamlara ne olursa olsun makineyi çalıştırmamalarını buyurarak deliğe atladı.

Bir saat geçmişti.

Kurtarma ekibindeki iki dalgıcın tüm çalışmalarına rağmen sonuç alınamamıştı. İçeri atlayan adamı çıkaramamışlardı.

Sonje yüzeye geri çıktığında ise onu kurtarmak için toplanan insansılar bu çıkışı hayretler içinde izlemişler ve ona yardım etmek için harekete geçmişlerdi ama kendisine uzanan heyecanlı ellerden sıyrılıp platformun kenarında duran demiri eline alır almaz deliğe hemen geri atlamıştı Sonje.

Bir saat boyunca okyanusun derinliğinde kaybolan adamın hâlâ ölmediğini görünce taşlar yavaş yavaş yerine oturmaya başlamıştı insansılar için. Onun kim olduğunu anlamışlar, kendi aralarında mırıldanmaya başlamışlardı: Balina ordusuyla avcı gemilerini batıran adamdı bu, Balina Savaşçısı.

Kurtarmacılar azalıp ordu mensupları bir anda çoğaldı, ama kimse deliğe müdahale etmek istemiyordu. Sızıntıyı kesecek gücü

varsa durum düzelene kadar bir umutla onu engellemek istemiyorlardı. İşi bitince kim olduğunu öğrenmenin ve onu yasalarla tanıştırmanın zamanı gelecekti.

Aktivistler uyarılara rağmen iyice yaklaştılar platforma, olan her şeyi kaydetmeleri tek şanslarıydı, Balina Savaşçısı'na yardım etmek için tek şansları! Ama deliğin başına üşüşen askerlerden artık hiçbir şey görünmüyordu. Herkesin aklında onlarca soru vardı.

Günlerdir her yerde konuşulan, aranan bu adamın burada ne işi vardı, nasıl buraya ulaşmıştı? Yüzerek mi!

Nereden yüzmüştü, en yakın kara yüzlerce mil uzaklıktaydı?!

Nasıl bir insandı bu! Kim bunca zaman suyun içinde havasız kalabilirdi? İnsan olması imkânsızdı!

Platformdan alkışlar ve çığlıklar yükselene kadar kendi düşüncelerinde kaybolmuştu Manu. Kutlama başlamıştı! Sızıntı halledilmiş olmalıydı. Pompa çalışmaya başlamıştı. Ama adamdan hâlâ bir haber yoktu. Manu'nun kalbi hızlandı. Adamın platforma geri çıkmayacağını anladı. Kendisi olsa durumu düzelttikten sonra o adamların arasına asla geri dönmezdi! Sızıntıyı engelleyecek kapasitedeki birinin aklının ne kadar iyi çalışacağını düşündü, içi rahatlamıştı, gözleri her yerde onu arıyordu ki rafinerinin iki mil açığında bir kıpırtı gördü Manu, bir şey vardı... bir an yüzeye çıktı sonra daldı ve yok oldu. Kameraya çekemeyecek kadar çabuk olmuştu bu, Manu bekledi ama bir daha suyun yüzüne çıkan olmadı. Önemli değildi, petrol dağılır dağılmaz nasıl olsa adam buraya geri gelecekti, emindi Manu, çünkü kendisi de öyle yapardı. Aktivist tekneleri dahil herkes dağılırken bir tek Manu'nun ekibi biraz uzaklaşıp bölgede kalmaya karar verdi. Çünkü kendilerinin yapacağı şeyi Balina Savaşçısı'nın da yapacağından eminlerdi!

Varoluşun aynı kaynağından gelen fikirler, harekette mutlaka bir gün birleşirlerdi.

-5-

... Buradaki lanetli sisteme uymak için evrenleri feda mı edeceksin?

Sızıntının kontrol altına alınmasından sonra her yerdeydi Sonje. Aktivistlerin internete yaydığı videolar sızıntıyı onun kestiğini ispatlıyordu. Otorite Sonje'nin etkisini hatta varlığını bile kabul etmezken o, halkın kahramanı olmuştu.

Sonje'ye bağlanmayı düşündü Numi ama hemen vazgeçti, bağlanmayacaktı! Sadece bağlantısını açmaya karar verdi. Bağlantıyı açacak ve Sonje'nin kendisine ulaşmasını bekleyecekti. Dünya'dan bir çıkış yolu bulmuş olsa Baruh Baba'yı bulup kendisine ulaşmaları sadece an meselesi olurdu. Ama niye hâlâ çıkamamıştı diye düşünürken bu konuda kafa yormamaya karar verdi. Belki de kendisine ulaşmayı bekliyordu, belki kendisini almadan gitmek istemiyordu diye düşündü bir an, gözleri parladı. Sonje'nin kendisini bekliyor olma düşüncesi bile, tehlikelerle dolu bu gezegeni evrenin en huzurlu yerine dönüştürmeye yetmişti.

Theador odayı bastığında, Numi eşyalarını toplamıştı bile. Seyrettiği diziler sayesinde bu gezegendeki sistemin nasıl çalıştığını, sisteme bir kere girdikten sonra bulunmanızın an meselesi olduğunu biliyordu. Sonje'nin bağlantısından başka kimsenin ona ulaşamayacağı bir yere gitmek akıllıcaydı. Bu insansıları etkileyen güzelliğini paraya çevirebileceğini keşfeden moda kanalının ayarladığı pasaport koruyamazdı artık Numi'yi. Dünyanın, en çok kazanan ama kazandığı parayı moda kanalından almayan tek modeliydi. Kısacası dünyanın en çok kazandıran modeli. Ama Sonje'nin kim olduğunu tespit ettikleri anda Numi'nin peşine düşeceklerdi.

Numi kapıya yönelmişti ki aniden açıldı kapı, yanında getirdi-

ği güvenlik kapı önünde beklerken "Bu o! Abin! Bu senin abin!" diyerek girdi içeri Theador elindeki cep telefonunu sallayarak.

Numi hemen kapıyı kapattı, sakin olmaya çalışarak Theador'un susmasını işaret etti. Ama Theador çok heyecanlıydı, durmaksızın konuşarak, Malezya'dan yeni döndüğünü, bir hafta boyunca sevgilisiyle her şeyden uzak bir adaya kapandığını, eve geri dönmek için havaalanına geldiğinde Sonje'nin –menajerliğini yaptığı kızın abisinin!!– balinalarla gemileri devirdiği videoları telefonundan seyrettiğini, polisi arayacağını ama önce Numi'yi görmeye buraya koştuğunu anlattı.

Numi dikkatli olmalıydı. Burada söyleyeceği her kelime, her şeyi etkileyecekti. Derin bir nefes alıp konuştu: "Theador, dünyada olan birçok şeyin doğru olduğunu düşünüyor musun?"

Theador soruyu sanki duymamıştı, çünkü kendi soruları ağır basmıştı. "Anlamıyorum abin nasıl yapabildi bunu, nasıl yönetebildi yüzlerce balinayı? Bunun eğitimi mümkün mü? Nerden buldu bunca eğitilmiş balinayı! Bir insan nasıl yapabilir böyle bir şeyi?" diye sıraladı, sonra cebinden telefonunu çıkarıp "Nerde bu Alex?!" dedi kendi kendine.

Numi konuşmaya başlayacaktı ki Theador Alex'e bağlanmıştı, telefona bağıra bağıra konuşmaya başladı, "Nerdesin sen! Bininci kez arıyorum! Acayip bir haber yapacaksın hemen kıçını topla ve bizim..." derken Numi telefonu çekti aldı, bataryasını çıkardı ve dümdüz baktı Theador'a, gülümsemeden sessizleşmesini bekledi.

Theador bir anlık kısa şaşkınlıktan sonra telefonunu geri almak için bir hamle yaptı, ama Numi çekti telefonu. Theador güvenliğe seslenmek için ağzını açtığı anda Numi onu tutup kendine çekti, açtığı avucundaki telefon yere düşerken iki eliyle Theador'un boynunu tutup oynattı. Önce boyun omurundan tık diye bir ses geldi sonra tuhaf bir ifade belirdi Theador'un sura-

tında ve tek bir kelime çıkabildi ağzından: "Bana..." Ve Theador durduğu yerde dondu kaldı, Numi elinden bırakmadığı boynu iyice kavrayıp sakince konuştu: "Şu an paralize oldun çünkü boyun omurunu yerinden oynattığım için, sinir sıkışması yaşıyorsun, boynunu bırakırsam ya da omurunu yerine oturtmazsam öleceksin." Theador'un gözleri kocaman açıktı, bilinci yerindeydi. Numi avuçları arasındaki boynu bir "kıt" sesiyle yerine oturttu ve temkinli bir şekilde Theador'u yere bırakırken yavaşça ellerini boynundan çekip dikkatle Theador'un yüzüne baktı. Omuru oturtabilmiş miydi? Theador yaşıyor muydu?

Theador gözlerini oynatana kadar ve iyice açtığı ağzından nefes alırken kocaman bir esneme hareketi yapana kadar tereddütte beklemişti Numi ve Theador'un kıpırdadığını görünce önce küçük bir ilk kahkaha attı sonra ikinci derken gülmeye başladı.

Yaptığı şeye inanamayarak ayağa kalktı, olduğu yerde zıpladı. Sadece Baruh Baba'nın yapabildiği ve Sonje'nin öğrenmek için deliler gibi çalıştığı bu hareketi nasıl başarabilmişti! Sonje'ye bağlanacaktı ki kendine geldi, bir insansıyı paralize etmişti ama hareketi geri çevirebildiğinden bile henüz emin değildi. Aniden telaş çöktü mimiklerine ve kenardaki bornozu katlayıp Theador'un başının altına koyarken "Merak etme birazdan kendine geleceksin. Sadece anlaman için yaptım, refleks işte... Amacım sana zarar vermek değil" dedi, iki parmağını Theador'un ağzına soktu ve dilini çekip çıkardı, dili serçeparmağıyla yüzükparmağı arasına sıkıştırıp bir hamlede çekti... Parmaklarının ikinci boğumuyla mı birinci boğumuyla mı çekmeliydi?... Theador kıpırdıyordu ama esnemeye çalışması geçmedi, bedeni henüz tamamen çözülmemişti.

Numi "Birazdan çözüleceksin merak etme" dedi yine, sesindeki telaşı frenleyemeden, yine denedi, yine çözülmedi Theador, dili dışarda gözleri kocaman korkuyla açık Numi'yi izliyordu. "Gözle-

rini korumalısın" derken bu bakışın eşliğinde yapması gerekeni yapamayacağını anlayıp Theador'un gözlerini kapadı Numi. Sonra yine denedi... olmuyordu!

Bu insansılar kendisi kadar dayanıklı değildi, dilini koparmadan hareketi uygulamak kolay değildi ve Theador'u çözmezse birkaç dakika içinde kalp krizi geçirebilirdi. Bir daha, derken bir daha çekti, neden olmuyordu! Telaşla bir daha çekti dili ve Theador derin bir nefes alıp boğulurcasına öksürmeye başladı, nihayet çözülmüştü yoksa ölüyor muydu?!

Nefesi düzelirken Theador bağırmak istedi ama bağırmayı bırak konuşması bile imkânsızdı. Kendisinin bile zor duyacağı bir sesle öylece debelendi. Numi soğukkanlılıkla "Konuşamazsın, bağırmaya kalkarsan çok daha kötü olursun. Sadece nefes al. Bağırırsan yine seni paralize etmek zorunda kalırım. Lütfen bağırma" dedi ve birkaç saniye tüm uyarılara rağmen konuşmaya çalışan, ağzını açıp ses çıkarmaya çalışan Theador'un çabasını izledi... İzlediği şey giderek daha da komik bir hal almaya başlayınca onu hafifçe ittirip yan yatar pozisyona geçirdi ve konuştu: "Seçim senin Theador, bana yardım edebilirsin ya da beni öldürmelerine neden olabilirsin... Kimseye zararımız yok. Balinalarınızı korumak için bile kendimizi tehlikeye atacak kadar zararsızız... Tek istediğim heyecanlanmadan beni dinlemen, anlayacağına inanıyorum. Lütfen paniklemeden dinle beni... Sonra nereyi istersen orayı arayabilirsin."

Yerdeki telefonu ve bataryasını alıp birleşti, Theador'u düzleştirip telefonu eline sıkıştırırken "Biraz bekle, beş dakika içinde hareket etmeye başlayacaksın... Ama bu arada dinle beni" diye yineledi. Sonra Theador'un ellerini tutup "Sana bunu yaptığım için özür dilerim, asla zarar vermek istemedim sadece neler yapabileceğimi görmeni istedim" diye mırıldandı ve yerde paralize

yatan Theador'un yüzüne yaklaşıp gözlerinin içine bakarken fısıltıyla konuştu: "İsteyerek gelmedik buraya... annemi bulmaya çalışırken kendimizi burada bulduk. Beni anlamanı istiyorum... Geldiğimiz gezegendeki yaşam buradakinden çok farklı. Çi'ye saygı duyarak yetiştirildik. Her canlının içindeki enerjiden daha kutsal, daha önemli, daha korunması gereken hiçbir şey yoktur evrende diye öğrendik... Aeden'de Çi'nin bedene indiği her varlık kutsalken, balinalar, ağaçlar, yaşayan her şey... burada... ama bu gezegende..." *Öldürülüyor* diyemedi Numi, gözlerine hücum eden duygular kelimeleri söylemesine gerek bırakmadılar, burnunu çekti, yutkundu duygusunu ve konuşmaya devam etti: "Sizin gibi değiliz Theador, öldüremeyiz... Öldürülmesini izleyemeyiz... Sonje... sadece yardım etmek istiyor... Ama eğer onu yakalarlarsa ya da beni yakalarlarsa neler olacağını ikimiz de biliyoruz. *E.T.*'yi düşün Theador, sadece bir film mi sanıyorsun?... İnsanlar kötü olabiliyorlar, hemen ve kolaylıkla. Bizim içinse kötülük asla bir seçim değil, daima her kararımız yaşamın yanında olmalı asla karşısında değil!"

Theador daha rahat nefes almaya başlamıştı. Birazdan iyice toparlayacaktı.

Numi "Lütfen bana yardım et. Senden başka güvenebileceğim kimse yok. Eğer bana yardım edersen sana söz veriyorum, bu gezegene asla zarar gelmesine izin vermeyeceğim" dedi.

Theador gücünü toplayarak "Nasıl yaptın bunu!" diye hırıldadı.

Numi, Theador'un saçlarını okşarken cevap verdi: "Aeden'de ergenlere öğretilen bir teknik bu, elli beş yıldır üzerine çalışıyordum." dedi.

Theador daha sakin görünüyordu, saçlarıyla oynamasının etkisi olduğuna emindi Numi, evrimleşmemiş canlılarda özellikle çok işe yarayan bir şeydi bu okşanmak.

Theador mırıldandı: "Elli beş yıldır! Elli beş yaşında mısın sen?"

Numi evet anlamında kafasını salladı gözlerini Theador'unkilerden ayırmadan ve kendi gezegeninde henüz daha yeni yetişkin olmak üzere olduğunu açıklamadı. İlk defa sakin, daha az insansı, daha çok insan gibiydi Theador. Numi'nin kucağından doğrulmaya çalıştı, Numi yardım etti, doğrulabildi.

Numi onu alnından öpüp son bir kez özür diledi. Bir canlıyı bu şekilde paralize etmek çok aşağılayıcıydı. Theador dikkatle baktı Numi'nin kapıyla arasından çekilip kenara geçmesine, emniyette hissedip hissetmemekte tereddüt etti. Bu kadar genç biri nasıl elli beş yaşında olabilirdi! Her şeyin yalan olabileceğini düşündü ama beyni izin vermedi. Sonje'nin yaptıklarını görmüştü, hiçbir insanın yapabileceği bir şey değildi bu! Temkinle bir daha baktı köşede bekleyen Numi'ye, telefonu açtı. Şifresini girdi, bekledi. Sonra kapıya doğru bir adım attı, Numi'den bir tepki bekledi ama Numi sadece bir adım daha geriye çekmişti bedenini.

Theador ne istiyorsa yapmasına izin verecekti, işler ters giderse nasılsa o iki güvenlik görevlisini de kolaylıkla geçebilirdi. Bu değildi endişelendiği, Theador sisteme haber verirse asıl o zaman tehlikedeydi, her yerde kameralar vardı, herkesi izliyorlar, dinliyorlardı. Milyonlarca insansıdan saklanmak, hele tüm fotoğrafları ülkenin her yerindeki dev panolardayken, imkânsızdı. Böyle bir şey olursa Sonje'ye ulaşmak zorundaydı... Gözlerini kapatıp böyle bir şeyin olmayacağını düşündü. Numi gözlerini açtığında Theador kapıyı açmak üzereydi, Numi zor tutuyordu kendini ama bu rahatlığı göstermezse zaten Theador'a nasıl güvenebilirdi ki?

Theador aralarken kapıyı Numi sakince mırıldandı: "*E.T.* Theador. O filmdeki kötü adamlardan mı olmak istiyorsun? Hayat bir seçim ve bu gezegende kurduğunuz bu ilkel sistemden çok daha gelişmiş bir ana sistem var aslında, resmen ana sistemin

içinde kendine tökezleyen bir sistem yaratmış kanser hücreleri gibisiniz, fark etmiyorsunuz! Belki kurduğunuz bu sisteme uyarsan rahat edeceğini düşünüyorsun ama yaşamın karşısında verdiğin hiçbir karar için Çi seni affetmeyecek. Buradaki lanetli sisteme uymak için evrenleri feda mı edeceksin?"

Theador aralamıştı kapıyı ama açmadı, Numi'ye baktı, bir şey söylemek için ağzını açtı ama Numi "Cinsel seçimlerin yüzünden bile sana nasıl davrandıklarına, olduğun kişiyi kabul ettirebilmek için kendini soktuğun şekillerin içinde nasıl da aslında huzursuz olduğuna bak Theador. İstediğin kişi olmaya hakkın var. Kim olursa olsun, herkesin istediği kişi olmaya hakkı olmalı! Yorulmadın mı kabul görebilmek için sürekli stratejiler geliştirip bu saçmalıklara uyum sağlamaya çalışmaktan?" dedi ve Theador'un suratında Numi'nin her kelimesini anlayan bir ifade belirmişti ki tam o sırada telefonu çaldı. İkisi de sıçradılar. Arayan Alex'ti, Theador telefona cevap verdiğinde Numi sakin olması gerektiğini, izlenecek başka yol olmadığını kendine söyleyip bekledi. Theador gözlerini Numi'den ayırmadan dinlerken odanın sessizliğinde Alex'in meraklı sesi duyulabiliyordu. Alex'e onu geri arayacağını, çekimin şimdilik iptal olduğunu söyleyip önce telefonu sonra da aralık kapıyı kapattı Theador. Numi'yi satmayacaktı. Doğduğu andan itibaren hissettiği duyguları saklamaktan, kendini kamufle etmeye çalışmaktan, Tanrı'nın lanetlediği bir ruh gibi hissettirilmekten bıkmıştı ve çok yorgundu! Filmlerde gördüğü geyler gibi davranmaktan, toplumun onu kabul edebileceği tek kalıp olan sempatik gey kalıbı içinde yaşamaktan yorgundu! Ancak gülecekleri, dalgasını geçebilecekleri farklılıkların hayatta kalmasına izin verecek kadar acımasızdı toplum. Kendini gülünecek durumlara sokup korunmaya çalışmaktan yorgundu! Bir stand-up performansçısı gibi önüne gelen herkese kendini kabul ettirmeye çalışmaktan yorgundu! Kollarını önünde

bağlayıp Numi'ye baktı ve Numi'nin suratına yayılan güzel gülümsemeye karşılık somurtarak "Ne istiyorsun benden!" dedi. İlk defa kıkırdak bir gey gibi değildi sesi, tamamen kendisiydi.

Numi'nin gülümsemesi silinirken "Bana güvenmeni" diye cevap verdi.

Theador "Nasıl ispatlayacaksın bana söylediklerinin doğru olduğunu?" diye sordu.

Numi Theador'a yaklaştı, dizlerini kırıp gözlerinin içine bakacak seviyeye indirdi bedenini ve gözlerini onun gözlerinden ayırmadan mırıldandı: "İspatlamayacağım. Sen bileceksin."

Eliyle hafifçe önce Theador'un şakağına dokundu "Düşüneceksin" derken sonra kalbine dokundu, elini orada tutarken "Anlayacaksın... evren anlamanı sağlayacak" dedi.

O sırada Theador'un telefonuna mesaj geldi. Theador elinde tuttuğu telefona hemen vermedi dikkatini ama Numi, elini onun kalbinden çekip mesaja bakmasını anlatırcasına telefonu işaret ettiğinde mesaja odaklandı, Numi de dönüp çantalarını aldı.

Theador mesaja önce önemsemeyerek bakarken aniden kaşları çatıldı ve küçük bir çığlık attı. Sonje'nin yeni videosu çıkmıştı!

-6-

Video 4

Çekim denizin ortasındaki petrol platformundan uzakta bir tekneden yapılmıştı. Platformun yanında Standart Oil'e ait olan geminin aniden yan yatıp batması, batan gemideki insanların hâlâ siyah olan suya atlayıp simsiyah bir halde platforma tırmanması, sonra diğer geminin de batışı... denizden petrole bulanmış

bir halde çıkan insansıların platformun üstünde toplanıp ne olduğunu anlamaya çalışan aptal halleri ve platformun tepesindeki helikopterin aceleyle havalanmasının ardından bir dakika sonra platformun çelik ayaklarından birinin eğrilmesi, basınç vanalarından birinin patlaması, insanların telaş içinde petrolyumlu suya geri atlaması... Aktivistlere ait bir kurtarma gemisinin aheste aheste, acele etmeden sudaki insansıları kurtarması.

Okyanusun sessizliği içinde, adım adım sanki kendiliğinden battı platform, patlayan bir vana, yıkılırken çelik aksamın çıkardığı ses ve bir grup insanın sevinç çığlığı dışında dünya sessizdi. Videoyu çeken grubun alkışlı sevinç çığlıkları filmi çekenlerin aktivist olduklarını anlatıyordu.

Numi filmi defalarca izledi, Sonje'den bir iz arayarak. Neyse ki bu sefer kendisini göstermemişti ama yine de herkes onun yaptığını biliyordu. Etrafındakiler konuşuyorlardı, ona artık "Balina Savaşçısı" diyorlardı.

Binayı nasıl fark edilmeden terk edeceklerdi diye düşünürken her şey kolay olmuştu, çünkü görebildikleri herkes, pür dikkat bilmem kaçıncı kez Sonje'nin yeni videosunu izliyordu.

-7-

Sessizce birbirlerine baktılar.

Manu platformun yıkılmasından oluşan büyük dalgalara rağmen tedirginlik duymadan çekime devam etti, kendi teknesinin güvende ve savaşçının buralarda bir yerlerde olduğuna emindi. Kendi gruplarından iki gemi yan yana duruyorlardı. Denizaltı radarından yüzlerce balinanın derinlerde dolandığını görebiliyordu.

Bugün olanları Manu'nun nasıl bildiğini, nasıl her şeyi hazır ettiğini ekiptekiler anlamadılar ama sorgulamadılar da, hepsi çok şaşkındı, bir gemi sudakileri kurtarırken diğer gemiyle Manu, alınması için çok ısrar ettiği sualtı radarını kullanarak yüzeye çıkmayan balinaları takip etmeye başladı. İki yüz mil gitmişlerdi ki balinalar aniden farklı yönlere dağılmaya başladılar. Birkaç dakika içinde sürüden eser kalmamıştı. Takip edildiklerini anlamış olmalılardı. Ekiptekiler hangi balinayı takip etmeleri gerektiği konusunda kendi aralarında tartışmaya başladıklarında Manu sessizce düşünüp anlamaya çalıştı. Savaşçı fark etmişti onları. Acaba tekneyi batırmaya kalkar mıydı?...

Manu geri dönmeleri gerektiğini düşünürken tepelerinde dolanan helikopteri fark etti. Sahil korumanın helikopteri bölgeyi tarıyordu, birazdan sahil güvenlik gemileri burada olurdu. Manu aceleyle içeri girip çektiği görüntüleri saklamaya karar verdi. Bu durum, otoritenin her şeye el koyacağı bir durumdu. Savaşçı, balinalarla resmen rezil etmişti onları, Standart Oil'in platformunu yıkabilen birinin varlığı otorite açısından büyük tehlikeydi. Tepkilerinin, acımasız ve sınırsız olacağı kesindi.

Manu içeri geçmişti ki kaptan koltuğunda oturan Sonje'yi gördü karşısında, sanki kendisini bekliyordu. Hiç sesini çıkarmadan baktı Sonje'nin suratına, kendini tehlikede hissetmiyordu.

Kafasında doğan düşünceyi cevaplarcasına konuştu Manu: "Yaptığın şeyi nasıl yaptığını anlamak için takip ediyoruz seni."

Sonje'nin ifadesizliği değişti, kızın cevabı değildi bu değişimin nedeni, Sonje'nin düşüncesine cevap vermesiydi. Telepati olabilir miydi?

Sonje düşünerek ona adını sordu, Manu gayriihtiyari sakin bir hareketle elini uzatarak "Ben Emanuel, bizimkiler bana Manu derler" dedi.

Sonje Manu'nun eline baktı dikkatle, dikkati aslında baktığı elde değildi, kızın telepati kurup kuramadığını anlamaya çalışmasındaydı. Elini uzatmadan sadece düşündü, kız elini çekerken sanki düşüncesini okudu, yine: "El sıkışmak zorunda değiliz tabii."

Sonje dikkatle kızın suratına baktı, telepati kurup kurmadığından emin değildi çünkü kız soruları anlasa da konuşarak cevap veriyordu.

Sonje "Kimsin sen?" diye düşünürken Manu da "Kimsin sen?" diye sormuştu.

Sessizce birbirlerine baktılar.

Kız "Bu gezegenden değilsin" dediğinde Sonje Aeden'i düşünüyordu, sakince başını evet anlamında salladı. Bu gezegende kendisine zararı dokunmayacak bir şey varsa o da bu kızdı. Beyaz, soğuktan pembeleşmiş teniyle ne kadar da Numi'ye benziyordu.

Sonje sordu: "Telepati kurabiliyor musun?"

Kız gülerek hayır anlamında başını salladı ve sordu: "Ya sen?"

Sonje cevap vermedi sadece baktı, telepatinin eşiğindeki bu yaratığın kendi evrimini fark etmemiş olması ne kadar tuhaftı. Neydi bu insansıyı diğerlerinden ayıran diye düşünürken Ali girdi içeri, Sonje'yi görür görmez irkildi.

Manu Ali'nin elini tutup problem olmadığını kafasını sallayarak anlattı ona.

Sonje sordu: "Anlamak istediğiniz şey ne?"

Manu'nun bir an kafası karışmıştı ki Ali direkt soruya girdi: "Hayvanları nasıl yönetiyorsun?"

Sonje "Yönetmiyorum" dedi basitçe.

Manu ve Ali birbirlerine baktılar, Ali sordu: "Seni dinliyorlar ama. Onlarla birlikte nasıl hareket ediyorsun?"

Sonje "Ben sadece onlara kendi fark ettiğim seçenekleri, yani başka bir bakış açısı sunuyorum. Duyu organlarımı onlara açıyo-

rum, benim deneyimimdeki olasılıkları hesaplayabildikleri anda kendileri karar veriyorlar ne yapmak istediklerine. Seçenek sunuyorum. Bu öğretilecek bir şey değil... sizin henüz öğrenebileceğiniz bir şey değil. Evriminizle ilgili" dedi ve ayağa kalktı. "Size yardım edemem" derken Manu karşısında dikilen uzun boylu, ince ama uzun kaslı varlığın cüssesine kaldırdı kafasını, ne kadar atletik ve iriydi, mitolojik bir tanrı gibi... Gitmesinden endişeli "Aynı şey için savaşıyoruz. Bizim yapmak istediğimiz şeyleri yapıyorsun. Sana yardım ederek kendimize yardım etmeyi istiyoruz. Kullan bizi" dedi Manu.

Sonje'nin sorulacak soruları vardı. Bu gezegenle ilgili bilmediği bir sürü şeyi gitmeden bu insansılardan öğrenebilirdi. En azından manyetik kutbun yerini biliyorlarsa epey zaman kazanabilirdi. Numi burada olduğu sürece nasılsa buraya geri dönmek zorundaydı. Suya atlayıp yoluna gitmekle, biraz burada kalıp bu insansılardan bilgi almak arasında tereddüt etti ve koltuğa geri otururken sordu: "Cevap istediğim sorularım var."

Manu "İstediğini sorabilirsin" diye açıkladı.

Sonje herkesin toplanmasını istediğinde, her an sahil güvenliğin bölgeye varabileceğinin riskiyle yapılması gerekenleri ayarlayıp bir anda kendilerini organize suç örgütü kurmakla yargılanırken bulmamak için kısa bir plan yaptılar. Bugünlerde aktivistlere en çok atılan çamur buydu. Dünyayı korumak için canlarını ortaya koyanlara mafya muamelesi yapılıyordu, mafyanın yönettiği bir sistemden daha ne beklenebilirdi ki zaten!

Sonje'nin acıkmadığını öğrendiklerinde biraz şaşırsalar da ayarlamaları bittiğinde herkes sessiz bir saygıyla geçti Sonje'nin karşısına.

Bu gezegene geldiğinden beri ilk defa karşısında insan olduğunu hissetti. Sonje hariç on iki kişiydiler.

Sonje "Manyetik alan merkezlerini biliyor musunuz?" diye sorduğunda, gruptakiler soruya şaşırdılar ama aralarında en yaşlı olan Kaan sorguladı: "Kuzeyde ve güneyde olan?"

Sonje evet anlamında kafasını sallayıp açıkladı: "Kuzey ve güney kutup noktalarından değil, gezegeninizi koruyan manyetik alanın kuzey merkezinden bahsediyorum."

Grup içinde mırıldanmalar oldu, bazıları ikisinin ayrı olduğunu bilmiyordu ama bazıları biliyordu. Aralarından biri "Kaymaya başlayan manyetik kutuplardan bahsediyorsun?" diye sordu.

Sonje bu insansılara ders verircesine manyetik kutupların sürekli milim milim kaymakta olduğunu, her gezegenin belirli bir aralıkta kutuplarının yer değiştirdiğini, bunun için de önce manyetik kutbun kaymasının hızlanıp kendisine yeni bir merkez bulduğunu, ardından da gezegenin kuzey ve güney kutup noktalarının yerinin değiştiğini anlatmak istedi ama vakti yoktu, zaten bu kadar evrimsiz olan bir organizmaya, hayatta kalmasını kolaylaştıracak böyle bir bilgiyi vermek de pek mantıklı olmazdı, konuşmadan kafasını salladı Sonje.

Manu "İnternetten bakabiliriz" dedi.

İnternet! Nihayet diye düşündü Sonje. Gigi yalan söylememişti!

Manu elindeki cihazın düğmelerine basarken Sonje sakince bekledi.

Manu cihazı Sonje'ye uzatıp gösterdi: "86,1 kuzey, 153,0 batı. Enlem ve boylamlarından bulabiliriz. Bir dakika..." Manu internetten yeri harita üzerinde bulurken Sonje izledi. Bu kadar ilkel bir ırkın tek başına böyle bir teknolojiyi oluşturması çok tuhaftı... aslında imkânsızdı. Bu teknolojiyi nasıl ele geçirmeyi başarabilmişlerdi? Yardım alıyor olmalıydılar. Ama kimden?

Manu'nun işi bittiğinde okyanusun ortasında bir noktayı gösteren haritayı uzattı Sonje'ye. Sonje dikkatle inceledi. Manu'dan

bulundukları noktayı girmesini istedi. Manu iki noktayı aynı haritanın üzerinde belirledi. Haritanın ölçeğinden emin olduktan sonra gitmesi gereken yolun ne kadar uzun olduğuna karar verdi. Denizyoluyla ancak Bering Boğazı'nı geçtikten sonra ulaşabiliyordu Arktik Okyanusu'na. Manyetik kutup, okyanusun ortasındaki bir noktaydı sadece. Haritayla işi bitince elindeki teknolojiyi inceledi bir an ve sordu: "Bu bilgileri kim yüklüyor?"

Manu, "İnsanlar" dedi, cevabın yeterli olmadığını Sonje'nin ifadesinde görünce ekledi: "Dünyanın her yerinden insanlar. Bilgi, depolandığı bilgisayarların internete bağlanmasıyla ulaşılabilir oluyor."

Sonje, "Kaç kişi var dünyada?" dedi.

Ali cevap verdi: "Yaklaşık dokuz milyar."

"Ne kadar zamandır bu gezegendesiniz?" diye sordu Sonje.

Ali, "Bilmiyoruz. Bir sürü farklı yorum var. Dünyada bir kesim insan bizi Tanrı diye bir gücün erkek Âdem ve dişi Havva'dan yarattığına ve bu ikisi, yasak elmayı yediği için cennetten kovulup bu gezegene gönderildiğimize inanıyor" derken Sonje anlamaya çalıştı: "Cennet nerde?"

Ali, "Bilmiyoruz. Bu bir efsane gibi, hikâye. Bazılarıysa bizden daha gelişmiş bir ırkın dünyada maden çıkarabilmek için kendi DNA'sını maymunlar üzerinde kullanarak bizi yarattığını düşünüyor ama bunların hepsi teori. Doğruyu söylemek gerekirse gerçeği biz de bilmiyoruz. Kimsenin elinde bir delil yok" diye açıkladı.

Sonje, "Hangi teori daha çok kabul görüyor?" dediğinde Ali, "Bugüne kadar insanlık dinle eğitildiği için Tanrı'nın bizi yaratması daha geçerliydi ama artık, Tanrı adına hareket ettiklerini söyleyen din adamları yüzyıllar boyunca insanlığı sömürdükleri için din çok popüler değil. Dünyadaki tüm dinler tarihleri süresince bir ara kadını baskılayıp çocuğu köle yapmaya çalışmıştır.

Her ülke kendi seçtiği dine göre bir dönem böyle bir baskıdan geçmiştir, bu baskıdan hızla çıkabilenler gelişmiş, bu baskının altında kalanlarsa gelişmemiş ülkelerdir. Bir toplumun gelişmesi için anneye yani kadına, o toplumu doğuracaklara saygı mecburiyettir. Din artık bugün, maalesef, salakların beynini kalıplarla yıkamak için, gelişmemiş ülkelerdeki uyanıklarca kullanılan bir silah haline gelmiş durumda. Aklı başında, sorgulayan kimse din adına konuşan bir başkasını dinlemez, kurallarını inceler ve kendi uygulamalarını geliştirir. Kalıplardan sıyırır kendini" dedi.

"Dinin kuralları neler?" diye sordu Sonje.

Ali, "Öldürmeyeceksin, komşunun karısına asılmayacaksın, çalmayacaksın... kötülük yapmayacaksın, merhametli olacaksın gibi aslında bir arada yaşamamız için çok da anlamlı şeyler" dedi.

Sonje gayriihtiyari gülümsedi, kendi gülümsemesini fark eder etmez mimiklerini topladı. Bu insansılaşma hali hiç de kabul edebileceği bir şey değildi. Sessizlik olduğunda Manu sordu: "Niye gülümsedin?"

Sonje konuşup konuşmamakta tereddüt ederken sordu: "Hiç bu uzaylılar ve Tanrı teorisini birleştirmeyi düşünmediniz mi?"

Ali, "Dinciler çok acımasız, din üzerine yaptığın en ufak bir yorumun öldürülmene yol açacağı yerler var dünyada, dine hiç bulaşmamak daha iyi" diye açıkladı.

Sonje, "İnandıkları güç onlara merhametli olmayı buyururken onlar acımasızlıklarıyla inançlarını mı koruyorlar! Varoluşa aykırı bu! Tam insansıların yapacağı bir şey. Neden karantinada olduğunuza şaşırmamalı..." dedi.

Manu, "Karantina?" diye sorguladı.

Sonje, "Biz ışıkla yol alırız. Dünya'ya böyle geldik. Ama geri dönemiyoruz. Gezegeniniz karantinada olmalı. Girişe açık, çıkışa kapalı" derken anlattıklarının kendisini dinleyen grubu nasıl da

şaşırttığını izledi. Zaten bu vahşiliğin arasında kapana kısılmış bu kişiler üstüne üstlük isteseler de gezegenden gidemeyeceklerini öğreniyorlardı.

Ali, "Kaç kişisiniz siz?" diye sordu.

Sonje cevap vermeyecekti, hepsi anladı, kimse cevap beklemedi.

Manu, "Ama Ay'a gidenler oldu, Dünya'nın dışına çıkanlar?" diye sorguladı.

Sonje "Ya yalan söylüyorlar ya da bir araç kullanmış olmalılar, ilkel bir teknoloji. Sizinle aynı seviyede ilkellikteki teknolojilerle iletişiminizi engellemelerine gerek yok, gezegeni sizden çok daha üstün olanlara kapatmış olmalılar. Çok akıllıca. Bu insansıların evrene yayıldığını düşünsenize. Evrimleşmemiş ama teknolojiye sahip. Bir çocuğun eline ışın kılıcı vermek gibi" dediği anda bu kişilerin ışın kılıcının ne olduğunu bilmediklerini düşünüp açıklamak için "Işın kılıcı moleküler parçacıkları ayrıştırabilen bir kılıç" diye konuştu ama grubun en genci on altı yaşındaki Jak "Işın kılıcının ne olduğunu biliyoruz" deyince Sonje'nin gözleri açıldı, böyle bir teknolojiyi keşfetmiş olmaları çok tehlikeliydi!

Manu sanki yine Sonje'nin aklını okumuş gibi düzeltti: "Gerçekte değil, bir hikâyede, bir hikâyenin içinde var ışın kılıcı. Hayal gibi. Uzun parlak bir ışıktan sopa... ama gerçek değil, sadece film."

İnsansılar tuhaftı, fikirleri evrenden indirebilecek derinliğe ve telepatiye yaklaşacak kadar kuvvetli bir empatiye sahiptiler ama aynı zamanda çocuklarına şeker verecek kadar umursamaz ve balinaları öldürecek kadar da vahşiydiler. Çünkü bu insansılar zıtlıkların varlıklarıydılar! Baruh Baba'nın söyledikleri geldi aklına, evrende zıtlıkları deneyimleyen gezegenlerden biri olmalıydı bu dünya.

Dengesini bulmaya çalışan, negatif ve pozitif arasında tekâmül ederek ancak var olabilen yaratıkların yaşadığı bir gezegendi burası.

Korku gezegeni. Çünkü ancak korkunun olduğu yerde taraflar var olabilirdi, zıtlık hayatta kalabilirdi. Ve insansıları ancak o an anlayabildi Sonje, ne kadar kendisine benzeseler de kortekslerindeki hareket, orta beyinlerinin korteks ile olan ilişkisi, beyin saplarının evrimi, işletim sistemleri kendisininkinden çok farklı olmalıydı. Olanı nihayet olduğu gibi algılayabilecek farkındalığa gelebilmeleri için bu gezegene tıkılmışlardı. Umursamazlıklarından ve görmezden geldikleri yağmadan arınıp dengeye ulaşabilmek için bir aradaydılar, Baruh Baba'nın anlattığı; evrendeki diğer zıtlık gezegenlerindeki gibi... Ve sayıları o yüzden bu kadar fazla ve hepsi ölümlüydüler. Acıyla eğitilip, ancak vahşetten alabiliyorlardı derslerini. Evrendeki başka varlıkları mahvedecek kadar büyük duyguları deneyimlediklerinde ancak hissedebiliyor ve zar zor da olsa harekete geçebiliyorlardı. İlkelliğin temeli zaten varlığın öğrenmesindeki gelişmişliği değil miydi? Öğrenme zorluğu vardı bu insansıların, ancak kamçılarla, kırbaçlarla, acılarla, kendilerini öldürerek öğrenebiliyorlardı.

Sonje'nin düşüncelerini dağıttı Jak, "Dünyayı nasıl kurtarabiliriz?" derken umutluydu gencecik gözleri, sanki kendini görevli hisseder gibi.

Sonje'nin bildiği tek bir cevap vardı bu soruya verilecek: "İnsansıları yok ederek."

Kelimelerinin, kendisini dinleyen on iki kişinin suratında nasıl da üzüntüye dönüştüğünü gördü Sonje, ellerinden geleni yaptıkları halde bir türlü insansılıktan kurtulamayan zavallılardı bunlar. Acı içindeydiler. Acıları onlara yakışıyordu. Tuhaf bir şekilde güzeldiler... hatta belki de çok tuhaf bir şekilde özeldiler, genelden çok farklıydılar.

Sonje "Bir yol daha var" dediğinde hepsi aynı anda Sonje'ye odaklandı.

Sonje açıkladı: "Pes etmemek. Önce pes eden kaybeder. Eğer verdiğiniz savaştan eminseniz pes etmeyin, tekâmülünüz deneyimlerinizden doğar ve bir gün ulaşmak istediğiniz yere mutlaka varırsınız. Pes etmeyen mutlaka olur. Ama siz pes eder ve gezegeni bu yağmacılara bırakırsanız o zaman hiç şansınız yok. Pes etmediğiniz kadar şanslısınız!"

Jak "Hayvanları öldürüyorlar, ormanları yakıyorlar, çocuklara tecavüz ediyorlar, okyanusları zehirliyorlar. Pes etmesek de bu kötülük devam ediyor. Karşı koyabilmek için en az onlar kadar kötüleşmemiz lazım, yoksa yapılan kötülüğe seyirci kalan, cehennemde yaşayan bir avuç intihar eğilimli insana dönüşüyoruz. Görmüyor musun! Pes etmiyoruz ama kazanamıyoruz da! Çok fazlalar, parayla insanları canavarlara dönüştürebiliyorlar. Kötülüğü yasallaştırıyorlar. Psikopatiyi normalleştiriyorlar! Bugün her 3 kişinden biri sosyopat. Hissetmeyen, orta beyinleri çalışmayan sosyopatlarla dolu dünya! Pes etmiyoruz ama ya ölüyoruz ya da sadece seyredebiliyoruz!" diye döktü içini, konuşması bittiğinde gözlerindeki soğuk, ifadesiz damlaları tek hamleyle silip yutkundu, ağlamıyordu! İçindeki zehri, gözlerinden mecburi dışarı kusuyordu!

Ağlayacak kadar çaresiz hissetmenin nasıl olduğunu artık bilen Sonje dikkatle baktı Jak'ın derin, anlamlı gözlerine. Dışarıdan gelen motor sesi olmasa gidip sarılabilirdi Jak'a. Ne oluyordu! İnsansılaşıyor muydu yoksa!

Sesle birlikte hepsi dışarı fırladılar, tepelerindeki helikoptere eşlik eden uzaktaki iki sahil güvenlik gemisini gördüler. Sanki işlerini yapıyorlarmış gibi teknenin güvertesine yayıldılar. Ali haritasını açıp teknenin burnuna oturdu. Jak yanan varilin başına geçti. Herkes güya kendi işine döndü. Manu sakince içeri girdi, Sonje'yi organize etmeliydi ama içeride kimse yoktu.

Manu telaşla aradı teknenin içini ama o kesinlikle burada de-

ğildi. Sakinleşti. Onu bugün bir daha görmeyeceğini ama bunun onu son görüşü olmadığını biliyordu. Çünkü pes etmemişler ve her şeye rağmen doğruda kalmak için tüm güçleriyle var olmuşlardı ve hayat onlara nihayet O'nu göndermiş olmalıydı. Huzurla köşesine oturdu Manu, suratına ışıklı bir tebessüm çökerken O'nun adının ne olduğunu düşündü, sonra bir anda teknenin küçük camındaki buğuya yazılan ismi gördü: "Sonje."

Esniyormuş gibi yaparken camın üzerindeki yazıyı bir hamlede sildi ve suratındaki gülümsemenin sorgulanmasını umursamadan oturduğu yerden sahil güvenliğin teknelerini didik didik etmesini izledi.

Hiç stres hissetmedi, bugün dünyanın değiştiği gündü. Manu emindi. Çünkü artık savaşında yalnız hissetmiyordu, Sonje vardı. Bir tanrı, nihayet insanlığa yardıma gelmişti.

-8-

Dünya Gezegeni

"Bir gezegenin kanadığını gördüm bugün. Derinlerindeki özsuyu okyanusa karışıyor, damarlarında olması gereken kan sanki dokuları zehirliyordu... Korkunçtu! Bu insansılar petrolyumu, içinde ölümsüzlüğü barındıran böylesine değerli bir sıvıyı makinelerine koyabilmek için dev platformlar kurmuşlar. Yerin derinliklerinden çektikleri gezegenin kanını depolayıp birbirlerine satıyorlar. Sanki birileri ölümsüzlüğün bu gezegendeki hammaddesini tüketmek için bu insansıları organize etmiş. Kendi mezarlarını kazıp içine girecek kadar hayret verici şekilde kendi zararlarına çalışıyorlar. Tam bir parazit organizma olarak hareket ediyorlar ama bugün ilk defa Çi

bilinci olan insansılarla tanıştım. Gezegeni kendi türünden korumak için bir araya gelmiş on iki kişiydiler. Aralarından biri, fikrimce telepatiye çok yakın ama henüz farkında değil. Farkında değilsen zaten dönüşemezsin. Bir dişi. İnsan özellikleri gösteren tanıdığım ilk insansı... Numi'yi saymazsak."

Numi'yi düşünür düşünmez yazmayı kesti Sonje, gittiği yerde başka insansı olmadığını düşündü. Manyetik kutba vardığında gidecekti bu lanetli gezegenden. Onu, kızgınlıkla geride bırakmak için çok tehlikeli bir yerdi burası, giderek daha iyi anlıyordu. Bağlantısının hâlâ kapalı olup olmadığını anlamak için gayriihtiyari Numi'ye bağlandı ve bağlantısının ona ulaştığını anladığı anda kesti bağlantıyı. Numi ulaşılabilir hale gelmişti ama Sonje ne diyecekti ona, ne diyebilirdi? Günlerdir onu görmese de aralarında geçen son olay hâlâ tüm yıkıcılığıyla aklındaydı ikisinin de, emindi. Defterini çantasına koyarken, kol bandı geldi eline, kol bandını takıp defteri asarken Numi ona geri bağlandı.

"Niye bağlandın bana?" diye düşündürdü Numi, Sonje ise kısaca "Bağlanmadım" diye cevap verdi.

Numi direkt konuya girdi: "Ne istiyorsun?"

Sonje "Hiçbir şey!" diye cevap verdi, düşündürmek istediği onlarca şeyi aklının köşesine hapsederken.

Numi "Keyfin bilir" dediğinde Sonje bağlantının birkaç saniye içinde kesileceğini anlayıp "Dur! Çok tehlikeli bir gezegen burası..." diye düşündürdü, Numi'den bir tepki gelmeyince devam etti: "Manyetik kutba gidiyorum. Oradan çıkış var. Eminim" dedi ve Numi'nin tepkisini bekledi.

Bağlantı kesilmemişti ama sessizlik sürdü bir süre.

Sonje düşündürdü: "Gelecek misin?" Sessizlik sürdü.

Numi düşündürdü: "Niye umursuyorsun?... Birlikte dönersek insansı bir hayvanla eşleşmek zorunda kalabilirsin."

Sonje hak etmişti bunu, alttan almaya karar verdi, "İstemediğimiz hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz" diye düşündürürken.

Numi aklına gelen ilk düşünceyi tartmadan aktardı: "Benim yerime bir insansıyla bile çiftleşmeye razısın, niye çağırıyorsun beni!? Acıdığın için mi!"

Sonje konunun buraya gelmesinden nefret etse de cevapladı: "Hayır! Önemsediğim için." Ama Numi kararlıydı Sonje'nin düşüncesine girdi: "Daha fazla kandıramayız kendimizi, önemsemiyorsun, sadece bir görevi yerine getirmeye çalışıyorsun. Aynı gezegenden bile değiliz! Niye gelmemi istiyorsun!"

Numi düşüncelerini tuttu, derin bir nefes aldı, Sonje'nin aklından çıkanların o an hayatını değiştireceğini bilerek bekledi. Sonje'den, kendisini onu sevdiği gibi sevmesini beklemiyordu ama gerçekten önemsenmeyi hak ediyordu. Acıma değil önemsenme istiyordu. Sonje'nin bedenlenmiş her Çi'ye gösterdiği sevgiyi kendisinden sakınmasına daha fazla dayanamazdı.

Sonje cevapladı: "Annem seni çok seviyor..."

Numi düşünceye girdi: "Bir ev hayvanı mıyım ben senin için! Annen için mi önemsiyorsun beni! O üzülmesin diye mi bağlandın bana! Bir görev gibi. Gelmeyeceğim sana ya da seninle hiçbir yere! Ve bilesin, asıl hayvan sensin, ikiyüzlü bir Çi yalakasısın sen! Sevmeyi bilmeyen bir hayvansın! Çifte standartların var, kendini her candan yukarıda, üstün görüyorsun ama aslında üstünlüğünden değil hissizliğinden geliyor bu görüşün! Hissetmiyorsun, hissedemiyorsun ve hissedemediğin şeyleri yok sayıyorsun. Her şeyi bildiğini sanıyorsun ama anlamıyorsun. Anlamadıklarını yargılıyor, küçümsüyorsun! Evrimde senden çok daha yukarıda olduğumu bile göremiyorsun! Seni hayata havale ediyorum Sonje, bana yıllardır yaşattığın aşağılanma duygusundan bir zerre tatman dileğiyle!" Numi bağlantıdan koptu...

Koptular.

-9-

Ulaşamadığın biri için ulaşılmaz olmak kalbin tek çaresiydi.

Biriken yaşlar ağlamamak için hınçla kısılan, titreyen gözlerinden damla damla süzüldü Numi'nin. Ne kadar da salaktı! Sonje'nin kendisini beklediğini düşünecek kadar insansıydı! Sonje manyetik kutba doğru yola çıkmıştı çoktan. Numi gelsin ya da gelmesin çoktan yollanmıştı! Ona hiç bağlanmamalıydı! Önündeki 2 küçük valizin üstündeki kendi grafibron çantasını alıp duvara çarptı, valizleri attığı tekmeyle odanın diğer ucuna uçurdu. İstediğin biri tarafından istenmemenin, hissettiğin biri tarafından hissedilmemenin sancısı, bedenindeki öfkenin kaynağıydı. Burnunu sildi, sakinleşmeliydi. Konsantre olup bağlantısını yine tamamen kapattı.

Ne olursa olsun bir daha asla ona bağlanmayacağına yemin etti, yemininin bir sonraki videoyu seyredince bozulacağından habersiz.

Uçuşan çantaların gümbürtüsüne koşan Theador'u görene kadar ağlaması devam etti. "Eğer kaçırılma süsü vermek istiyorsan, benim nasıl petit bir şey olduğumu tüm ülke biliyor, beni kaçırsalar kucaklamaları bile yeter evimi parçalamalarına gerek yok yani!!" demişti.

Numi'nin öfkesi Theador'un şok eden haliyle geçti, gözlerinden yaşlar akmasına rağmen istem dışı güldü Numi. Çünkü üzerindeki beyaz takım elbisesi, beyaz parlak şapkası, boynundaki pembe pullu fuları ve pembe parlak rugan ayakkabıları, başındaki pembe mika gözlükleriyle "Bana bakın ve çok şaşırın! Hatta şok olun" diye bağıran bir fotoğraf gibiydi.

Numi'nin gülmesi kahkahaya dönüşürken "Bu mu senin ka-

mufle olma anlayışın? Bırak bizi aramalarını, seninle böyle sokağa çıktığım için alırlar bizi içeri!!" dedi.

Theador kapının önüne valizlerini koymaya başlarken "Sizin gezegende stil daha bulunmamış herhalde! Sen parmaklarınla insanları şoka sokabilirsin ama ben görüntümle yapmayı tercih ederim" diye açıkladı ve ciddileşip ekledi: "Benim normalim bu, farklı bir şekilde görürlerse beni, dahil olduğumu anlarlar."

Numi cevap dahi veremedi, çünkü işlevselliği kesinlikle olmayan, deri üzerine tuhaf kahverengi armalı, sandık benzeri ve taşınması imkânsız sekiz valiz dizmişti Theador kapının girişine. Bu valizlerle bırak kaçmayı bir adım dahi atamazlardı. Ama Theo'nun bir fikri vardı!

-10-

Ve anlamıştı Numi, bir erkeğin erkekliği annesinin anneliğini göstermekteydi.

Listeden isim seçmek zor olmuştu, sonrasını ayarlamaksa çok kolay. 7 isim vardı listede. Dünyanın en zengin 7 ailesinin 7 bekâr vârisinin bulunduğu bir listeydi bu. Zenginlikleri dışında bir diğer ortak yanları her birinin Numi'ye ciddi hayran olmasıydı.

Ona sürekli hediyeler gönderiyorlar, sürekli yemeğe, partiye, tatile davet ediyorlardı. Moda haftalarının podyum çıkışında hepsi değişik ülkelerde pusudaydı. Theador'un yönlendirmesiyle David'i seçmişlerdi. Kothrich ailesinin vârisiydi David. Listedekilerden farkı, medyada daha güçlü olmasıydı. Paparazzilerin takip edemediği, gazetelerin skandallarını yayınlamadığı biriydi. David'in ailesi gezegendeki ana medyanın tamamına sahipti,

dünya insanı, Kothrich'ler ne isterlerse onu okur, izler hale gelmişti ve Theador'un anlattığına göre özel jetiyle kendisine hesap sorulmadan gidemeyeceği hiçbir yer yoktu David'in.

Numi, gezegendeki en tehlikeli kişiden yardım istediğini bilmeden, aramıştı hayranı David'i. David ise, Numi'yi ilk çıktığı defilede gördüğünden beri takmıştı kafayı ona. Her defilesine gitmiş, onlarca hediye göndermişti. Keşfedildiği günden beri ülkenin en güzel kadınıydı Numi. Her gün pırlantalar, çiçekler geliyor, her gün bir yerlere davet ediliyordu ama kendisine yaklaşanları bir gülümsemenin nezaketiyle geri çeviriyordu. Henüz hiçbir daveti kabul etmemiş olması onu daha da istenen, peşinden koşulan bir dişiye dönüştürmüştü, popülerliğini epey artırmıştı.

Film teklifleri yağmaya başlamıştı. Sosyal bekâreti bozulmamış bir güzellikten daha merak edilen başka ne kalmıştı! Kendisine giydirdikleri elbiselerin içinde, o herkesten yüksekteki incecik podyumun üzerinde bir o tarafa bir bu tarafa yürümediği ya da bir o yana bir bu yana poz vermediği zamanlarda zamanını internette geçirmeyi seçmişti Numi. Anatomilerinden tarihlerine kadar bu insansılarla ilgili öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti. Bu eğitim pahalıya mal olmuştu Numi'ye. Eidetik bellek yapısı bir kez okuduğu, gördüğü, duyduğu şeyi asla unutmamasını sağlarken ve öğrenmesinde ciddi bir avantaj oluştururken internette çiftleşmeyle ilgili gördüğü o deformatif görüntülerin aklını yormasına, zehirli görüntülerin sonsuza dek fikrinde depolanmasına da neden oluyordu. Bir an görmüş bile olsa insanların birbirlerine yaptığı iğrenç şeylerin izi beyninde bir sancı gibiydi. Erkeklerin kadınlara yaptığı, kadınların kendilerine yapılmasına izin verdiği şeyler inanılamazdı. Bir varlık çiftleşirken neden karşısındakini aşağılamak isterdi? Bunun kaynağı neydi diye düşünürken annelerin çocuklarına nasıl davrandığını fark etmişti Numi. Kendi

yavrusuna "Sıçtığım bok" diye hitap eden, yavrusunu başkasına şikâyet eden, dövdüren, beslemeyen, sürekli aşağılayan anneler vardı bu gezegende, her yerdeydiler! Ve anlamıştı Numi, bir erkeğin erkekliği, annesinin anneliğini göstermekteydi.

İnsansıların beyni ilk beş yaşa kadar kodlanıyordu. Bu ilk yaşlarda yaşadıkları travmalar nasıl kişiler olacaklarını şekillendiriyordu. Bir tohumun hayat bulması gibi ilk beş yılda kendilerine yüklenen davranışların toplam sentezine dönüşüyorlardı hayatlarının geri kalanında. Annelerin neden böyle olduğuna odaklandığındaysa dünyadaki çıkmazı anladı. Döllendiği erkek tarafından aşağılanan bir varlık, nasıl yavrusunu yüceltebilirdi ki! En büyük düşmanları kendileriydi bu insansıların.

Bir organizma nasıl kendinden kurtarılabilirdi ki?

Evrim lazımdı bu gezegene, avaz avaz "Evrim!" diye bağırmanın normal olacağı kadar büyük bir ihtiyaçtı. Zihinsel evrim! Bu insansıların en büyük ihtiyacıydı!

Aeden'de olduğundan neredeyse iki kat daha fazla meditasyon yapar olmuştu. Etrafında bunca maddi ve manevi pislik varken insan aklını başka nasıl temizleyebilir, nasıl koruyabilirdi? David'in kendilerine göndereceği limuzine ulaşmak için önce metroyu sonra feribotu kullanarak şehrin öbür tarafına geçtiler. Limuzine vardıklarında zorla giydirildiği kıyafetlerin içinde kendini rahatsız hisseden ve valizleri bıraktırılıp sadece küçük bir çekçek almasına izin verildiği için oldukça gergin olan Theador bu hiphopçu görüntüsüyle asla David'le tanışmayacağını homurdanarak binmedi araca, umumi bir tuvalet aramaya başladı. Numi'yi de uyardı, kendisini jetle başka bir kıtaya götürecek kadar centilmen birinin karşısına böyle pijamadan çakma bir eşofmanla çıkılmazdı. Tuvalete girip üstlerini değiştirdiler ve nihayet limuzine bindiklerinde yenilenmiş gibiydiler.

-11-

Umut çaresizliğin tek çaresiydi...

Manyetik kutba ulaşması için dört günlük yolu kalmıştı. Bering Boğazı'ndaki fırtına ve terse dönen akıntı balina sürüsünü çok yoracağı için bir gün beklemeye karar vermişti Sonje.

Geceyi geçirmek için çıktığı kara karla kaplıydı, Baruh Baba'nın öğrettiği yöntemle kendisine kar ve topraktan bir sığınak yaptı. İnsansılar için tahammül edilemez bu soğuk Sonje için sadece serin bir geceydi ama yine de geceyi kapalı bir yerde geçirmesi çok daha mantıklıydı. Sonuçta çok tehlikeli yaratıklarla dolu bir gezegendi burası. Gece yarısı insansı sürüsünün gelip kendisine musallat olabileceği gerçeğini anlayacak kadar zaman geçirmişti onların arasında. Sabah uyandığında güneş henüz doğmamıştı ve güneşin doğmasıyla Nefrintor'u tekrar denemeye karar verdi.

Manyetik kutba daha yakındı, belki burada çalışırdı. Güneş doğarken DNA transferini yapıp koydu Nefrintor'u ayaklarının dibine ve aile ağacını düşünerek konsantre oldu. Vücudundaki titreşimi hissetti önce, Nefrintor bu sefer çalışıyordu! Titreşimin geçmesini beklemeliydi, aile ağacını düşünmeye devam etti huzur içinde... Ama titreşim geçmedi, ışıklanması gereken zaman çoktan geçmişti ama Sonje yine de aile ağacını düşünmeye devam ederken titreşime odaklanmamaya çalıştı. Biraz sonra nasıl olsa eve varacaktı... Umut çaresizliğin tek çaresiydi...

Ama titreşim geçmek bilmedi.

Sonje gözlerini açtı, kendi titreşen ayakları dibinde sıvı formunu almış Nefrintor'a baktı. Baktığı şeyi algılamaya çalıştığı

anda titremesi geçti ve Nefrintor aniden katılaştı. Sonje hâlâ bu kahrolası gezegendeydi!

Manyetik kutba yaklaşmış olması Nefrintor'u daha aktif hale getirmişti ama yine de yetmemişti Sonje'yi ışıklamaya. Ya manyetik kutba vardığında da yetmezse, ya bu gezegen karantinada falan değil de Nefrintor'da bir arıza varsa, ya bir daha asla Aeden'e dönemezse... Baruh Baba neredeydi? Niye onları aramaya gelmemişti?! Geride o kadar net izler bırakmışlardı. Ya Baruh Baba peşlerinden gelmişse ve insansılar onu ele geçirmişse!...

Dört mil uzakta, buzuldan geçen bir kutup ayısı ailesi olmasa kaybolacaktı Sonje aklındaki korkulu olasılıkların içinde. Anne kutup ayısı ile onu takip eden üç küçük yavrusu bir an durup dikkatle baktılar ona. İnsansılara karşı temkinli olmayı öğrenmişlerdi, Sonje nedenini anlayabiliyordu. Bağlantıya geçip geçmemeyi düşündü ama aile yürüyüp uzaklaşmıştı bile.

Silkelendi Sonje, Baruh Baba'ya döndü düşünceleri, sakinleşti. Kendisini bile ele geçiremeyecek kadar beceriksiz bu yaratıkların Baruh Baba'ya yaklaşması imkânsızdı, emindi. Niye böyle saçmalamıştı ki! Rahatladı. Bu korku gezegeninde kala kala insansılar gibi düşünmeye başlamıştı. Önündeki dört günlük yolculuğa atılmadan önce bu gece güneşin batışıyla Nefrintor'u tekrar denemeye karar verdi. Bu noktadan sonra ilerlediğinde gezegenin kutuplarına yaklaştığı için dört gün sonra gerçekleşecek güneş doğumundan iki gün sonra bölgenin altı ay geceye düşeceğini biliyordu. Nefrintor manyetik kutupta da işe yaramazsa tekrar buraya dönmek yerine bu akşamüstü deneyip yarın yola çıkması daha mantıklıydı. Ama manyetik alana yardım etmesi için demir plakalar bulmaya ihtiyacı vardı, elektrikle mıknatıs haline getirdiği demiri kullanacaktı.

Gözlerini kapatıp Manu'nun gösterdiği haritanın zihnindeki

görüntüsüne odaklandı. Epifiz bezi gelişmiş bir varlık depoladığı bilgiyi istediği zaman zihninde tüm detayıyla canlandırabilirdi. Bulunduğu noktayı haritanın üstüne koyup demir bulmasına yarayacak bir başka nokta var mı diye hesapladı. Yoktu. Ama okyanus altında gelirken gördüğü batık gemiler vardı. Oraya geri dönmesiyse imkânsızdı ama belki Kahala başka batıkların yerlerini biliyordu. Ne de olsa bu bölgede kuzeyden güneye yüzdüğü bir rotada büyümüştü. Sonje, Sulla ve Kahala'ya bağlandı, aradığı şeyi düşündürdü onlara. Kahala kıyıya geldi, ufak tefek sıyrıklar dışında tamamen iyileşmişti. Sonje onunla dalışa geçti. Buzul kıyısı boyunca ilerleyip Kahala'nın düşündüğü yere vardılar.

Batık gemi bir hediye gibi onları beklemekteydi. Buzulların yansıttığı huzurlu bir beyazlık içinde dalıp batık gemiyi parça parça söktü Sonje. Sualtında istiflediği ilk parçayı Sulla'nın da yardımıyla yüzeye çıkardı. Parçayı buzula çıkarmak için bedenini buzuldan yukarı çektiğinde donup kaldı... Birbiriyle savaşan insansıları görmüştü... Demir levyelerle boğuşuyorlardı... Anlayamadı.

Beyaz karın üzerine yayılan kan lekelerini ve kafaları parçalanmış fokları sonraki anda fark etti, ama yine de anlayamadı...

Elindeki demir parçası, kayıp suyun derinliğine gömülürken ancak anlayabildi Sonje...

-12-

... Numi'nin şeytanıyla da tanışacaktı.

Limuzinin havaalanına girdiğinin haberini alan David keyiflendi. Her zaman istediği her şeyi elde etmiş biriydi, ne pahasına olursa olsun. Listesine Numi'yi de katmak bir alışkanlığın ken-

dini tamamlaması gibi huzur vericiydi. Artık başka hiçbir şeyde huzur bulmayan biri için paha biçilemezdi. Hayatının en büyük dersini alacağından habersiz, bir sıra kokain çekti ve özel jetinin penceresinden limuzinin uçağa yaklaşmasını izledi.

Numi yanında Theador'la limuzinden indiğindeyse kaşları çatıldı, bu ibnenin şimdi burada ne işi vardı! Ama onlara yaklaştığında renk vermedi, birazdan ondan kurtulacağına nasılsa emindi.

Numi dizinin altına kadar inen dar, yarım kollu siyah elbisesinin ve Fransız yıldızlarına benzeyen siyah yatık şapkasının içinde göz kamaştırıyordu. Podyumda olduğundan bile daha güzeldi. Bu nasıl olabilirdi! Numi'nin sarsıcı güzelliğinde David'in aklını toplaması biraz zaman aldı. Bakışlarını Numi'nin gözlerinden ayırmadan tokalaşmak üzere kendisine uzatılan narin eli aldı ve öptü. Daha önce aynı şekilde seyahate çıktığı diğer modellerden, film yıldızlarından, tanıdığı tüm güzel kadınlardan daha farklı bir yanı vardı bu kızın... Hepsinden çok daha güzeldi ama bu değildi onu farklı yapan, porselen pürüzsüzlüğünde bembeyaz insanüstü teni de değildi... Asalet vardı bu kızda, karşısındakinde saygı uyandıran bir kendini bilme hali... Çok görmüştü böyle hanım hanımcıkların biraz alkol ve birkaç haptan sonra nasıl açıldığını, özlerindeki şeytanın nerelerde saklandığını, neyse ki az kalmıştı, bu gece nasıl olsa Numi'nin şeytanıyla da tanışacaktı.

Numi'nin incecik bileğine, tenine dokunmanın hazzında onu uçağa yönlendirirken, yıllar önce, on dört yaşındaki ilk kurbanını gördüğünde duyduğu o hissin kalbinde uyandığını fark etti, bu kızın diğerlerinden çok farklı olduğunu söyleyen hissi dindirip "Seni tanıma fırsatını bana verdiğin için teşekkür ederim" dedi Numi'ye, olabilecek en centilmen ses tonuyla.

Numi "Asıl ben teşekkür ederim, bizi ağırlıyor olman telafi edilemez" dedi gülümseyerek ve uçağın merdivenlerine tırmandı David'in aksanının diğer insansılardan ne kadar farklı, ne kadar temiz olduğunu ve kendisine bir şeyler hatırlattığını düşünerek.

Theador sırasını beklemişti, dünyanın en nüfuzlu ailesinin vârisiyle şahsen tanışmak üzere olmanın verdiği keyifle. David'in jetine binmek, onunla seyahat etmek bambaşka bir seviyeye çıkmak demekti. Bu jete binen kadınların her biri sosyeteye girmiş, hayatlarının geri kalanında hep zengin yaşamışlardı. Artık fotoğrafları pek medyada çıkmazdı ama herkes bilirdi David Kothrich'le geçirilen bir gecenin insana nasıl zenginlik bulaştırdığını.

Theador "Ne kadar memnun oldum kelimeler yetmez" diyerek uzattı elini David'e, Numi'nin uçağa binişini izledikten sonra başını Theador'a çeviren David, onunla tokalaşırken elindeki valize bakıp "Bize katılacağınızı bilmiyordum" dedi kibarca. Theador "Numi o kadar ısrar etti ki, kıramadım" dedi hissettiği mahcubiyetin altında ezilerek.

David'in suratındaki ifade bir anda o kadar donuklaştı ve duygusuzlaştı ki Theador yutkundu ve "Benim fikrimdi sizi araması" dedi ama David'in hesap soran soğuk bakışı hâlâ suratındaydı, Theador "Çekimler sırasında ciddi bir zehirlenme yaşadı Numi, ilaçlarını versem iyi olur" diye mırıldandı ve merdivenlere yöneldi ama David onu kolundan tuttu, suratına iyice yaklaştı, tehditkârdı ve tam bir şey söyleyecekken, konuşmasına fırsat olmadan merdivenin başından Numi'nin sesi duyuldu: "Theador ilaç saatim geldi. Neredesin!?"

David kolu hemen bırakıp ani bir kibarlıkla gülümseyerek buyur etti.

Theador hızla tırmandı merdivenleri, Numi'nin nasıl olup da o an uyduruğu bu yalanı duymuş ve hemen kendisine arka çıkmış olacağını düşünerek. Kız gerçekten de uzaylı olabilir miydi?!

David'in de içeri girmesiyle kapandı kapılar. David kalkıştan önceki servisin başlamasını buyurup kokpite geçerken Numi'den izin istedi, kaptanla birkaç konuyu netleştirmesi gerekti.

Yalnız kalmalarının rahatlamasıyla, Theo "Kaç saat sürecek bu uçuş?" dedi servis edilen istiridyelere saldırırken. Numi kıtalar arasındaki mesafeyi biliyordu, internetten öğrendiği binlerce şeyden biri de buydu ama kaç saat süreceğini bilmiyordu, jetin hızına bağlıydı yolculuk zamanları. Susması için bir bakış attı Theo'ya. O sırada David kokpitten çıkıp Numi'nin tam karşısına otururken "Sekiz saate Londra'dayız. Bu gece ordaki bir partiye katılıp yarın sabah Fas'a geçeceğiz. Katar prensinin düzenlediği bir parti var, onu kaçırmanızı istemedim Numi. Eminim ki daha önce böylesini görmemişsindir" dedi ve çekici, istek dolu bir bakışla gülümsedi. Ne kadar da centilmendi.

Numi daha önce çok davet edilse de hiç parti görmemişti, uykularına girip korku içinde uyumasına neden olan Sonje'yle gittikleri o ilk gecedeki partiden başka.

Uçak piste çıkmak için harekete geçtiğinde, telefonunu kapatmak için eline alan Theador'a mesaj geldi. David telefonları kapatmaları gerektiğini hatırlatırken konu bir anda sohbete dönüşüp Numi'nin cep telefonu olmamasının tuhaflığına kaymıştı ki telefonunu kapatmadan kendisine gelen mesaja bakan Theador'dan yükselen tiz çığlık sohbeti böldü. Mesaj erkek arkadaşından gelmişti, Theo'nun ilgisini çektiğini bildiğinden Balina Savaşcısı'nın son videosunu ona göndermişti.

-13-

5. Video

Sonuna kadar izleyin! İnanılamaz!

Kana bulanmış deniz suyundan kalkan kamera bembeyaz bir buzulun üzerinde yol gibi uzanan kan izlerini takip ederken kameraman kız "Çok kötü! Çok kötü!" diyerek soluk soluğa, izler boyunca yürümeye devam etti. Kanlı buzula düşen gölgelerden yalnız yürümediği netti.

Yanında yürüyen diğerleriyle birlikte kan izlerinin toplandığı yere vardıklarında ellerindeki demir levyelerle fokları, kafataslarına vura vura öldürmüş ve öldürmeye devam eden, üstleri foklardan sıçrayan kan içerisinde olan sekiz kişilik bir grup gördüler. Fokların kafalarına vura vura öldürmek hem maliyetsiz hem de derilerine zarar vermeyen bir teknikti. Ölü fokları istifledikleri yerdeydi hepsi ve fok sürüsünün geri kalanı, özellikle yavrular hemen gerilerinde köşeye sıkıştırıldıkları yerdelerdi, yavruları daha bir özenli öldürmek şarttı çünkü kürkleri daha fazla para getirirdi. Tam yavru foklara yönelmek üzereydiler ki "Hey! Durun!" diye haykırdı çekimi yapan kız, saldırganlar bir an onlara döndüler. Kızın yanındaki 4 kişi, yavru fokları korumak için saldırganlara doğru koşmaya başladıklarında, avcılar ellerindeki levyeleri hazırladılar. Kesin kavga çıkacaktı.

Kamerayı tutan kız da yoluna çıkan beyni ezilmiş fokların üzerinden atlayarak köşeye sıkıştırılmış sürünün geri kalanını kurtarmak için tüm hızıyla koşmaya başladı. Kameranın görüntüsü yamulmuştu ama sonra aniden geriden gelen bir sese döndü, ses

yavru foktan geliyordu. Kafatasının büyük bir bölümü parçalanmış acıyla ağlayan bu bebek izleyenlere her şeyi anlatmaya yetti. İnsanın insafsızlığı tahammül edilemezdi!

Kendilerine yaklaşan aktivistlerin konuşmasına izin vermeden ellerindeki levyelerle onlara saldırıya geçti avcılar. Savunmasız bir canlıyı vura vura öldürebilen bir parazit kendisi için tehdit teşkil edebilen bir başkasına kim bilir neler yapabilirdi!

"Devlet adına buradayız, ordu mensubuyuz!" diye bağırınca kurtarıcılardan biri, öldüresiye saldırıdaki parazitler durakladı. Grubun başı olduğu anlaşılan adam tuhaf bir dilde bağırıp komut verdi parazit adamlarına. Kimse orduya bulaşmak istemezdi!

Video aniden burada kesildi.

Birkaç saniye akan siyah ekrana rağmen izlemeye devam ettiler çünkü zaman çubuğu videonun bitmesine daha çok olduğunu gösteriyordu ve başlıkta "Sonuna kadar izleyin! İnanılamaz!" yazıyordu.

Görüntü tekrar geri geldiğinde üzerinde dalgıç kıyafetiyle, kucağında kafası ezilerek öldürülmüş küçük bir fok olan Sonje ekrandaydı. Numi ilk defa Sonje'nin gözlerini böyle gördü, kıpkırmızıydı, ağlamış mıydı!?

Sonje ağlamış mıydı!

Sonje mırıldanarak "Baskı altına almak..." dediğinde gözleri kıpırtısız bir sabitlikte objektifte ve kelimeleri zihne yapışan, yapıştığı yerde iz bırakan bir tondaydı: "... İşkence etmek için doğmadınız... Yağmalamak için yaşamıyorsunuz. Yaşamı desteklemek, daha da çoğalmasını sağlamak, zekânızı hayata sunmak için buradasınız..."

Sonje kızarmış gözlerini kucağında tuttuğu ölü foka çevirerek "Kendinize insan mı diyorsunuz!" derken kafasını sallıyordu, bu sallama bir itirazdan çok yaşadığı deneyimin gerçekliğine karşı

çıkıştı "Henüz insan değilsiniz!" derken sesi yükseldi, foku kameraya kaldırdı, haykırdı: "İnsan bunu yapmaz!... ASLA!"

Titreyen gözlerinin kızarmış derinliğinde yaşlar birikmeye başlamıştı ama dişlerini sıktı Sonje, haykırışı etrafındaki beyaz karın kana bulanmış haliyle çaresiz bir mırıltıya dönüşürken, "Böyle yaşayamazsınız! Yaşamı yağmalayarak yaşayamazsınız!" dedi ve foku sıkıca kucaklarken yine "Eğer aranızda bu videoyu izleyen ve ruhu acıyan birileri varsa onlara sesleniyorum. Seçim sizin: Parazit misiniz, değil misiniz?! Bugün karar vermek zorundasınız. Şimdi! Eğer insan olmayı seçiyorsanız, yaşama hakaret edercesine yaşayan parazitlere karşı sizi savaşa çağırıyorum!... Kalbinde yaşamın ışığı bulunan herkesi, hayatı yağmalayanları engellemeye çağırıyorum. Bugünden itibaren yaşamı korumak için savaşan herkes kardeşim, yaşama saygısızlık eden herkes düşmanımdır! Tek ölçü vardır! Ya hayatın yanındasın ya da karşısında!"

Foku iyice kaldırıp ekrana uzattı: "Çi'ye bunu yapan herkes!! Bunu yapmayı normal bulan herkes! Bunun yapılmasına aldırmayan herkes!! Bir gün bu yavrunun yaşadığı şeyi siz yaşayacaksınız! Hayata sözüm olsun!"

Sonje gözünden süzülmek için sinir sistemine karşı direnen gözyaşıyla savaştı, bu insansılar kendisinden o damlanın aktığını görmeyeceklerdi!

Yutkundu ve son sözünü söyledi: "Ben orada olacağım. Çi'ye yaptığın her saygısızlığı sana anlatmak için... sana yaşatmak için artık hep orada olacağım!"

Video sadece bir an siyah ekrana düştü ve hemen sonra görüntü bembeyaz kara yayılmış kanlar içindeki fokların arasında akmaya başladı yine. Kamera geriye çevrilince yüzerek buzula çıkan bir kutup ayısı görüldü önce, ama tuhaf bir şekilde kameranın dibinden yürüyüp geçti hepsi, videoyu çeken kızın "Aman Tanrım"

diyen mırıltısının eşliğinde videoyu izleyen herkes hayretler içinde bir diğer kutup ayısının da buzula çıkmasını seyretti... ve sonra bir diğeri daha çıktı kıyıya, hepsi sırılsıklamdılar... Dakikalar içinde yüzlerce kutup ayısıyla doldu kanlı alan. Ama ayılar yerde ölü yatan foklara bakmadılar bile, hiç açlık belirtisi göstermeden yanlarından öylece geçip gittiler.

Kamera nihayet ayıların sürüler halinde gittiği yere döndüğünde buzul parçasının derinliklerine koşan levyeli avcıları gördü izleyenler, avcılar kutup ayılarının kıyıya çıktığını görünce buzulun diğer ucuna koşmaya başlamıştı gemilerinin olduğu yere. Ama gemi sallanmaya başladı önce ve sonra yana devrilip tek bir hamleyle battı ve batışın dalgalarının içinden dev bir balina havaya sıçrayıp salto atarak suya girdi.

Doğa kendisini yağmalayanlara cevap vermeye hazırdı, nihayet!

Avcıların çığlığı atmosferde bir ninni gibi yankılanırken artık buzulun etrafında yüzlerce beyaz balina vardı. Avcıların olduğu kıyıya adım adım yaklaşan kameraman kızın aldığı derin nefesler ve şok içindeki avcıların şaşkın çığlıkları dışında tamamen sessizdi dünya. Kamera, üzerlerindeki suyu atmak için silkelenen kutup ayılarının arasında, ayıların kendisine asla zarar vermeyeceğinin eminliğinde onlarla birlikte ilerledi, bir ara kamerayı 360 derece döndürdüğünde ayılardan, avcılardan ve kıyıdaki balinalardan başka kimsenin olmadığı bölgenin ıssızlığı ilginçti. Kamerayı tekrar ayılara sabitlediğinde, derin bir nefes alıp huzurla izledi Manu: Bir hayvanı yere vura vura öldürerek para kazanan bu avcıların kutup ayıları tarafından aynı özenle parçalanması izlediği en huzur verici şeydi.

Fokları korumak için geldikleri bu yerde Sonje ile karşılaşmaları tesadüf değildi ya da tesadüf Tanrı'nın bize selam vermesi miydi?

-14-

Evrende hata yoktur.

Theador da şoktaydı. Numi donmuş gibiydi, bir daha hiç kendine gelemeyecekmiş gibi görünüyordu. Sonje ayılara bir sürü avcıyı parçalatmıştı. Ama David'in konuşmasıyla aniden kendine geldi Numi: "İnanabiliyor musun bu adama! İki gün içinde bir yerde ölüsünü bulurlar. Deli herif" demişti David gülerek ve o zarif aksanıyla "Bu videoları seyretmeyen kimse kalmadı. Herifin yıktığı her yere aktivistler hücum etmeye başladılar. Kendi deliliklerine bir kahraman bulmanın cesareti geldi hepsine. Aktivistlerin tanrısı oldu herif. Hükümet hemen bir çare bulmazsa anarşiye dönüşecek bu durum" derken Numi'nin nasıl etkilendiğini ancak anladı, kızın kızarmış güzel gözlerinde biriken yaşlar iştahını kabarttı. Kemerini çözüp Numi'nin oturduğu koltuğun önüne diz çökerken "İyi misin Numi?" dedi elini tutarak.

Bakışları yere saplanmış Numi sıyrıldı kendi düşüncelerinden ve dizinin dibine çökmüş David'i tekmelememek için kendini tutarak yalan söyledi "Öldürülen insanları izlemek ağır geldi... Biraz dinlenmek iyi gelecek, kafamdan o korkunç görüntüleri çıkarmalıyım" diyerek.

Hostesin kalkmak üzere olduklarını söylemesiyle kalktı David, Numi'nin başına bir öpücük kondurdu ve Numi'ye koltuğun yanındaki göz bandı ve yastığı işaret edip yerine oturdu, kemerini bağladı.

Çok sarsılmıştı Numi, izlediği görüntülerden değildi fikrinin depremleri, duygularının içinde boğulurcasına çırpınan Sonje'nin halindendi... İlan ettiği savaşın haklılığı ilk defa düşüncesine yüklenmişti.

Küçük pencereden, üzerinde yükseldikleri karaya baktı, kendisinden belki binlerce mil uzaklıkta olmasına rağmen Sonje'yi asıl şimdi geride bıraktığı hissi kalbini kapladı. Gözlerini gezdirdi üst üste yaşayan insansıların ağaçsızlığında, daracık caddelerde ilerlemeye çalışan araçlarının tıkanmışlığında... Gezegendeki gelişmiş ilkelliğe bakıp uçak yükseldikçe gözün alabildiği her yerin bu tehlikeli parazitler tarafından nasıl kaplandığını gördü... Dokuya yayılan bir bakteri plakası gibi toprağa yayılmışlardı.

Sonje savaş açmıştı hepsine, her birine. Kendi vahşiliklerinde kaybolmuş, acımasızlıklarından doğmuş milyarlarca insansıya karşı tek başına Sonje... Ve Sonje'yi buraya o getirmişti, onun böylesine kaybedeceği bir savaşa girmesine izin veremezdi! Ona kendi evrimini bir kenara bıraktıracak bir savaştı bu. Dünya'ya hiç gelmeseydi, bu deneyime hiç tanıklık etmeseydi, ne kadar da özgürdü, özgündü Sonje. Pozitifte ne kadar da mutluydu, tamamlanmaya yakındı. Kendi eksiklik duygusunu Sonje'ye nasıl da bulaştırdığını şimdi net bir şekilde görüyordu. Onu zorla, söküp alırcasına, evriminden koparırcasına getirmişti bu lanetli gezegene ve şimdi onun buradaki lanetle savaşarak var olmasını, Çi'yi korumaya çalışmasını izler olmuştu o videolarda.

Son bağlantısında ona karşı tavrı gelip yerleşti fikrinin ortasına, binaları yıkan dev gülleler gibi yıktı tüm düşüncelerini, Sonje'ye ne hakla öyle davranabilmişti! Nasıl bu kadar düşüncesiz, farkındalıksız olabilmişti! Sonje Çi için acıdayken kendisi şımarık bir evrimsiz gibi sadece onun ilgisinin peşindeydi! İçine yayılan duygu gözlerinden bir damlayla çıktı. David'in bakışlarının kendi üstünde olduğunu biliyordu, cama iyice yapışıp suratını sakladı. Bu laneti Sonje'ye kendisi bulaştırmıştı! Yumruğunu sıkarak kendine duyduğu sevgisizliğin içinde büyümesini engellemek istedi ama sonra hemen açtı parmaklarını, gözlerini

kapayıp başını koltuğa dayadı, sevgisizliğin her hücresine yayılmaya hakkı vardı! Sanki varoluşu bir hataydı diye düşündüğü anda Baruh Baba'nın kelimeleri tekrarlandı bilincinde: "Evrende hata yoktur."

Numi tek hatanın kendisi olduğuna emin olacaktı ki Dokas'ın söyledikleri, itiraz edercesine çıktı, mutluluğun depolandığı zihninin derinliğinden. Evrimde daha üstün olduğunu söylemişti. Nasıldı, bilmiyordu. Ama bu üstünlüğü anlamanın, Sonje'ye yardım etmek için kullanmanın bir yolu olmalıydı. Katkısı olacağını bilse, ne olursa olsun gider bulurdu onu. Ama varlığı, ne yazık ki Sonje'ye güç vermiyordu, ona iyi gelmiyordu. Sadece zayıflatıyordu. Ona hep zarar veriyordu.

Elinde hissettiği sıcaklığın beynine ulaşan sinyaliyle araladı gözlerini, ısının kendini hissettirdiği yere baktı, bulutların arasında bulduğu delikten derisinin bu hastalıklı beyazına vuran güneşi fark etti, ne kadar da sarıydı, Aeden'in mor güneşini hatırladı... O güneşin altında Sonje'nin halleri geldi aklına. Kafasını yine geriye dayayıp gözlerini kapadı, gözlerinin karanlığında şimdi Saluun'la buluşmak için uçurumdan atlayan Sonje'nin sıçrayışı vardı. Aeden'in mor güneşinde hızla koşup bir ok gibi havaya sıçrayan Sonje'nin o muhteşem İNSAN bedeni okyanusun suyuyla buluşmak için düşüşe geçtiğinde güneşin önce rengi değişti, sarıya bulandı, sonra okyanusun yerini kanla kaplı buzullar aldı, her yerde yağmalanmış Çİ'nin farklı formlardaki bedenleri vardı ve Sonje lanetlenmiş o buzula çakılmak üzereydi! Gözleri... Yeşilin her tonunun sarı ile dans ettiği o gözleri, duygu fırtınasının içinde kaybolmuş gibi kıpkırmızıydı şimdi.

Gözlerini açtı Numi, içinin karanlığında Sonje'nin gözlerine bakmaya devam edemezdi, yoksa şu küçücük camı kırıp kendini dünyaya hediye edecekti!

Derin bir nefes aldı, hissettiği suçluluk duygusunun cehenneme dönüştürdüğü zihninde tek bir fikir vardı, alevlerin arasında bir ada gibi o fikre ulaştı: Sonje'ye bağlanmak zorundaydı. Ona bağlanıp bu savaştan vazgeçirmek ve onu kendine döndürmek, çıktığı yola, yoluna koymak zorundaydı. Ona dahil olmamaları gerektiğini hatırlatmak zorundaydı! Onu Aeden'e geri götürmek zorundaydı.

Sonje'yi bir savaşçıya dönüştüren bu yolculuğun kendisini evrenin görebileceği en büyük barışçıya dönüştüreceğini bilmeden gözlerini kapadı Numi, kemer ışığı söner sönmez David'in gözlerinden uzak bir yer bulup Sonje'ye bağlanacaktı!

-15-

Bu gezegende birileri yaşama sahip çıkmalı.

Dünya Gezegeni

"Gitmiyorum. Çünkü niye burada olduğumu artık biliyorum.

Çi'nin bu şekilde yağmalanmasına izin veremem, ne pahasına olursa olsun yaşama sahip çıkmak zorundayım.

Evrende hata yoktur, tesadüf yoktur!

Buraya gelmem gerekiyordu ve hayat beni buraya gönderdi. Görevliyim! Artık anlıyorum.

İnsansıların iletişim ağına nihayet detaylıca girdim, birbirleriyle haberleşip bilgiyi sakladıkları bir sistem internet. Gigi'nin dediği gibi sorulara cevap bulabileceğim bir bilgi deposu. İnsansılar kendi özel hayatları dahil olmak üzere topladıkları her türlü bilgiyi fiber kablolar ağıyla birbirine bağlanan milyonlarca bilgisayar ve serverler

aracılığıyla depoluyorlar. Aeden'de Usta'nın kurabildiği telepati ağının ilkel kablolar ve bir sürü aletle olanı gibi bir şey bu ama bir farkla: İnternet katman katman! Bilgiyi bile birbirlerini dışlayarak paylaşıyorlar. Okyanusun farklı derinliklerinde yaşayan canlılar gibi internetin farklı seviyelerinde depolanan bilgiler var.

Yüzeyde insansıların birbirleriyle haberleşme için kullandığı internet ağının hemen altında şirketlerin kendi özel bilgilerini diğer insansıların ulaşamayacağı şekilde depoladığı bir katman var. Buraya kimse ulaşsın istemiyorlar ancak logaritmik bir seri şifreleme kullandıkları için şifreleme sistemlerini geçip bilgilere ulaşmak kolay ama tehlikeli. Tehlikesi kırılan şifreleri fark edip beni yakalayabileceklerinden değil, izlediğim şeylerin zihnimde bıraktığı izlerden. Çünkü gezegendeki yaşantının detaylı çirkinliğiyle ilgili her şey buradaki katmanlarda kayıtlı.

Yüzeyde insanların birbirlerine mesajlar atıp, fotoğraflar gönderdiği internet ağının hemen altında 'Deep Web' adı altında bir yapılanma var. Buradaki sitelere, bilgilere yüzeysel internetteki arama motorlarından ulaşmak mümkün değil. Çünkü bu katmanlarda toplanan ve paylaşılan bilgiler asla indekslenmiyor. Amerika adlı ülkenin donanma birliklerince geliştirilen 'Tor Browser' adlı, internetin yüzeysel trafiği içinde kimliğini tamamen gizleyerek istediğin şekilde gezinmeni, şifreleri kırdığın hesaplardaki bilgilere ulaşmanı, istediğin her şeyi bir noktadan diğerine ulaştırmanı sağlayan yani seni ve iletişime geçmek istediğin kişileri internet trafiği içinde görünmez yapan bir sistem bu.

İnternete bağlı yüzlerce farklı adresteki bilgisayarın üzerinden akarak ulaşmak istediğin yere katman katman kamufle olmuş bir halde ulaşıyor ve görünmez bir şekilde internette gezinebiliyorsun. Bu yüzden internetin bu katmanlarının da altında kalan kısma Dark Web de deniyor. Işık yok.

Gelişmiş devletlerin gelişmemiş devletlerde savaş çıkarmak için birbirleriyle yaptığı tüm iletişim, el altından satılan tüm silahların ticaretinin tutulduğu hesaplar, zengin ülkelerde hastalananların hayatlarını kurtarmak için fakir ülkelerdeki insansıların organlarının satışa sunulduğu kataloglu siteler, küçük çocukların ruhu hastalanmış insansılara bedenlerini diledikleri gibi kullanabilmeleri için satıldığı diğer kataloglar, cana acı vermekten zevk alanların yaptıkları işkenceleri depoladıkları siteler ve bu görüntüleri seyretmek için iştahla para verenler yaşama yapılan tüm saygısızlık, insansıların tüm vahşetlerinin kayıtları burada!"

Yazmayı bıraktı Sonje, çünkü yazarken hissettiği acı yine gözlerine hücum etmeye başlamıştı. Başını defterinden kaldırıp birkaç saniyedir sinyal veren bilgisayara baktı. Bu insansıların yaptığı vahşeti toplamak için kurduğu küçük sistem verilerin toplanmasının nihayet tamamlandığını gösteriyordu. Video olarak topladığı bu verilerin sıkıştırılmış bir formatta toplayabileceği bir bilgi çubuğu vermişti Emanuel. Çubuğu bilgisayardan çıkarmak için uzanırken, organlarının tamamını alabilmek için bedenleri ikiye ayrılarak yarılmış daha beş yaşına bile ulaşmamış yüzlerce çocuğun varlığı, sapıklara fiyatlandırılarak sunulan kızlı erkekli küçük çocukların vidolarıyla birlikte evrendeki en etkili bombadan daha etkili bir hasar olmuştu Sonje'nin ruhu için. Sonje tanık olduğu bu pislikle karanlığın derinliklerinde kaybolabilirdi eğer hayatın onu neden buraya getirdiğini bilmeseydi ama artık emindi, bu pislikle savaşmaktı görevi.

Kendi yavrusuna bile böyle davranabilen bir organizmanın önüne gelen her şeyi yok etmesi elbette normaldi diye düşünür düşünmez, elini bir an uzandığı bilgi çubuğundan çekti, gözlerini kapadı ve içinde bağıran duyguyu dindirmeye çalıştı: Burası adeta normalleştirilmiş kötülüklerin gezegeniydi!

Ve duygu kolay dinmeyince kendi kendine mırıldanmaya başladı: "Çi'den geldim, Çi'ye döneceğim. Potansiyelime doğdum, kaderimin efendisiyim. Olmaktan, doğmaktan, dönüşmekten yoksunmadan var olacağım."

Mırıldanması bitince gözlerini açtı, bilgi çubuğunu alıp sugeçirmez küçük kesenin içine attı, bu üçüncü çubuktu. Keseyi defteri için kolunda olan bandın altındaki bölüme bağladı. Gözlerinden dışarı sızmaya çalışan duyguları yutkundu, defterine yazmaya başladı:

"Tanık olduğum vahşet ruhumda bir şeyleri değiştirdi. Bir daha hiçbir şey benim için eskisi gibi olamayacak.

Artık insansılar gibi vahşi hissediyorum.

Yok edilmeliler... Bedenlerindeki Çi olmasa hemen yok edilmeliler. Hiçbir varlık böylesine çirkin olamaz. Çi'yi bu kadar aşağılayamaz. Kendi doğurduğu çocukları zehirleyerek öldürebilen, döven annelerin gezegeni burası, ama buna şaşırmıyorum, dişiye uygulanan vahşet öyle bir boyutta ki tacizcisine bağımlı kurbanlar gibi olmuş gezegenin dişileri.

Ne kadar önemli oldukları unutturulmuş.

Böyle yetişen bir dişinin yavrusunu yeterince beslemesi, sevebilmesi, yüceltmesi nasıl mümkün olabilir? Anneyi ezen babalardan doğan çocuklar eşlerini ezen, çocuklarının annelerini ezen babalara dönüşüyorlar.

Acıdan keyif alan, başkasının acısından beslenen bir organizma var burada. Kendilerini beslemek için çiftlik adını verdikleri penceresiz odalarda küçücük kafeslerin içine tıktıkları, kıpırdamalarına bile izin vermedikleri tavukların boyunlarını koparark onları yediklerini, her yıl, yumurtadan çıkan milyonlarca erkek civcivi dev kutuların içine fırlatıp makinelerin içinde ezerek öldürdüklerini, kanı süzdükten sonra da o yavruların leşlerini anne tavuklara yedirdiklerini gördüm.

Kadınlar giysin diye, kürklerini delmemek için susamurlarını arka bacaklarından tutup kafalarını yere vura vura, omurgalarını kırarak öldürdüklerini gördüm.

Dişlerinden kolye yapabilmek için önce yakaladıkları bebek fillerin dişlerini söktüklerini ve yavrusunu kurtarmaya çalışan anneyi tuzak kurarak yakalayıp yaralı yavrusunun önünde vahşice öldürdüklerini gördüm.

Etlerini yedikleri otoburları daha fazla kilolansınlar diye artık etlerle beslediklerini ve karanlık ahırlarda ayağa bile kalkmasına izin vermedikleri inekleri kafalarına çivi çakıp can çekiştirerek öldürdüklerini gördüm.

Daha sadece üç yıldır dünyada olan savunmasız küçük çocuklara tecavüz ettiklerini ve bu tecavüz filmlerini sattıklarını gördüm.

Birbirlerinin organlarını çaldıklarını, dört yaşındaki bir çocuğu kaçırıp karnını yarıp tüm iç organlarını çaldıktan sonra bedenini inşaata bıraktıklarını gördüm.

Öldürmenin spor olduğunu, bir canlıyı yaralamaktan zevk aldıklarını, buna da 'av' dediklerini, Çi'ye işkencede keyif bulduklarını gördüm.

Hayvanları, birbirleriyle ölümüne dövüşen birer makineye dönüştürdüklerini gördüm.

Kelimeler yetmiyor fark ettiklerimi ifade etmeye, öğrendiklerimi bilseniz sadece benim hissettiklerimi hissedebilirsiniz, zihninizde başka düşünceye yer kalmaz.

İçimde yayılmaya çalışan nefretle savaşıyorum.

Çi adına sözüm olsun ki tüm ruhumla sevgisizliğin içime yayılmaması, beni zehirlememesi için savaşıyorum. Ama onları durdurmak zorundayım. Çi'ye sahip çıkmalıyım... Bu gezegende birileri yaşama sahip çıkmalı."

-16-

Hakkı korumak için kurulmuş devletler şirketlerin eline geçeli bir yüzyıldan fazla olmuştu.

David karşısında oturmuş ve kendisine odaklanmışken Sonje'ye bağlanamadı Numi. David'in anlayacağından değildi ama birileri izlerken, donuk gözlerle bir noktaya odaklanıp binlerce kilometre uzaktaki biriyle bağlantıya geçmek riskliydi. David'in soracağı bir soruyla her an bağlantısı bölünebilirdi. Kemer ikaz ışığı söndüğünde, uykuluymuş gibi görünmeye dikkat ederek çözdü kemerini, David'in ilgiyle, Theodor'un merakla kendisini izlediğini bilerek ve kimseyle göz göze gelmemeye özen göstererek yerinden kalkıp tuvalete gitti.

Bağlantı geldiğinde Sonje defterine yazmayı bitirmiş, gezegenin nasıl ve kimler tarafından yönetildiğiyle ilgili bilginin peşine düşmüştü Dark Web'de.

İnsansıların, kendi zekâları için karmaşık ama Sonje için çocuk oyuncağı seviyesindeki koruma duvarlarını geçmek, şifrelerini kırmak, takip edilmeden onion router'lar üzerinden internetin derinliklerindeki gizliliklerin, sırların içinde gezinmek, birbirine sözde düşman devletlerin sözleşmeli başladıkları savaşları, bu savaşlara sponsor olan silah tüccarlarının kazandıkları paraları, silah ile ilaç sanayii arasındaki dev yatırım ilişkisini, silah sektörüne yatırım yapan ilaç firmalarının kuyruklarının nasıl da petrol şirketleriyle bağlandığını, karmaşa çıkan bölgelerde önce satılan silahtan, sonra ilaçtan ve toplanan organdan ne kadar para kazanıldığını ve bölgedeki petrole el konulmasıyla zincirin nasıl da halka halka tamamlandığını dikkatle inceledi Sonje.

Gözüne değen her pislik, daha büyük bir kire bağlanıyor, ipin ucunu çektikçe devletlere başkanlık etsin diye yerleştirilmiş hizmetlilerden oluşan bir siyaset ordusunun, dünyanın değişik köşelerindeki insansı halklarının hayatlarını, birkaç şirketin her şeye sahip olabilmesi için nasıl da heba edebildiklerini açıkça sunuyordu.

Hakkı korumak için kurulmuş devletler şirketlerin eline geçeli bir yüzyıldan fazla olmuştu.

Kutup ayılarının videosunu internete yüklerken bilgisayar ve internetle iyice tanıştırmıştı onu Manu. İnternetten öğrendiği onca bilgiyi, tanıklık ettiği onca vahşeti sindirmesi imkânsızdı. İçinde alevlenen öfkeyi dindirmek için zihnine saldıran kötülükleri defterine yazmakla başlamıştı ama sonrasında insansıların çirkinliğinin ruhunda yarattığı yarayı dindirme umuduyla daha fazla bilginin peşine düşmek zorunda kalmıştı. Defterini kapadığında yaşamın yağmalandığı bu lanetli gezegene dair bilinmesi gereken ne varsa onu öğrenmekle meşguldü, Numi'nin bağlantısı onu ekrandan koparana dek.

"Bunu yapamazsın!" diyerek aklına girmişti Numi, kanalları açık olan Sonje'nin.

Sonje tepki vermedi. Yapılmaması gereken binlerce şeyin yapıldığı bir gezegende, kendisine çizilmeye çalışılan anlamsız sınırlara, tepki bile vermeyecekti.

"Ayıların insanları parçalayışını daha şimdi izledim..." diye düşündürürken Numi'nin düşüncesinde hayret vardı ama Sonje daha fazla dayanamadı susturdu onu: "Onlar insan değil. Hak ettikleri cevabı aldılar. Madem doğada vahşi olmak istiyorlar, buyursunlar. Şartları eşitledim sadece. Vahşilik istiyorlarsa, o zaman evrenin vahşiliğini sunacağım onlara!"

Numi ikaz etti: "Sonje anlamıyor musun!? Dahil olamayız. Burası bizim gezegenimiz değil!"

"Anlıyorum... Belki de ilk defa" diye düşündürdü Sonje, ruhunun her zerresinde hissedecek kadar anlıyordu.

Numi sorguladı: "O zaman niye dahilsin?!"

Sonje açıkladı: "Evrende tesadüf yok, gereksizlik yok, hata yok! Her oluşta bir bildiği var hayatın. Burada olmamın bir nedeni var, bu nedenin sen olduğunu sanmıştım ama bu senden bile büyük bir neden, benden bile büyük. Yapmak için doğduğum şeyi yapabilmek için geldim buraya, şimdi anlıyorum. Bu gezegenin yardıma ihtiyacı var. Çi'nin yardıma ihtiyacı var!"

"Çok ileri gidiyorsun Sonje, Baruh Baba..." diye itiraz ederken Numi, Sonje düşünceye girdi: "Babamın haberi yok mu sanıyorsun burada olduğumuzdan! Ya da Usta'nın! Düşün! Ne yani elimizi kolumuzu sallaya sallaya onları atlatıp da mı geldik buraya?! Analiz et! Nefrintor'u buluverdik kolayca, koordinatları bile nasıl ele geçirdik! Kaç dakikamızı aldı? Ha?! Kimseyi atlatmadık Numi. Hayır! İzin verdiler, hatta bizi yönlendirdiler! Dokas'ın sana o platformu öylesine gösterdiğini mi sanıyorsun! Tesadüf yok, gereksizlik yok! Buraya gelmemiz gerekiyordu! Çağırdığımız her şeyin bize gelmesi için incelikle tasarlanmış, analiz edebilen için fırsatlarla dolu bir evren burası... Balinayı çağıran beraberinde getireceği okyanusa da hazır olmalı. Hazırım ben Numi. Artık hazırım! Bir daha asla inkârda olmayacağım!"

Bağlantı koptuğunda Numi'nin, Sonje'ye olan tüm kızgınlığı geçmişte izlediği bir filmin müziği gibiydi ve onun için hissettiği tehlikeyse her şeyden daha da gerçekti.

Bu insansılar kendilerine zerre kadar zarar vermeyen zavallı hayvanlara bile böyle davranabiliyorlarsa kendi gezegenlerinde onlara savaş açan bir yabancıya kim bilir neler yaparlardı... Korku hissetti Numi, Baruh Baba'nın yıllar boyunca asla hissetmemeleri için kendilerini eğittiği o yıkıcı duygu içinde yayılırken yine bağ-

lanmaya çalıştı Sonje'ye ama bu sefer Sonje kesmişti bağlantıyı. Bağlanılmak istemiyordu. Durdurulmak istemiyordu. Savaşa hazırlanıyordu. Savaşa hazırlanan birinin, düşünceleri tartışmaya ne vakti ne de odağı olurdu!

-17-

Numi umutlu... David hissettiği iştahla keyifli...
Theador korku doluydu.

Keyifle uykusu bölündü Numi'nin, vücuduna yayılan keyfi dengelemek için derin nefesler alırken gözlerini araladı, bakışları uçağın tavanındaydı, gözlerini keyfin geldiği yere, bacaklarının arasına indirdi. Bacaklarının arasındaki adam öyle bir şey yapıyordu ki, Numi onu durdurmakla keyfi hissetmeye devam etmek arasında ikilemde kaldı... Daha önce kendisine yapılmayan bir şeydi bu. Doğrulmak istedi ama bacaklarının arasına gömülmüş erkeğin eli uzanıp omzundan yavaşça onu geriye bastırdı, daha da rahatlamasını istercesine.

Numi o an fark etti, elin güzelliğini, çıplak kolun kaslı yapısını ve tenin hiç kimseye benzemeyen bronz rengini... bacaklarının arasından doğan keyif vücuduna yayılırken Numi dokundu o güzel tene, parmaklarını kolun üzerinde gezdirirken bacaklarının arasından yayılan keyfin önemi azaldı, kalbi hissettiği keyiften bile daha büyük, daha dolu bir duyguyla sarsıldı. Düşündüğü şeyin doğruluğunu anlamak için bacaklarının arasındaki erkeğe baktı, saçları ne kadar da parlaktı, erkek de yavaşça kafasını kaldırdı... Sonje'yle göz göze geldiler... Sonje, su sarısı gözlerindeki karşı konulamaz yeşilin her tonunda Numi'ye mırıldandı "Şışşş... Yanındayım..."

Tek bir nefesle sıçrayarak uyandı Numi ve dudağının kıvrımında gezinen eli fark etti. Uyanmasına rağmen çekilmemişti. David "Şışşş... sadece rüya... kötü bir rüya... geçti" derken suratına o kadar yaklaşmıştı ki Numi onu tutup tavana yapıştırmamak için koltuğun koluna geçirdi parmaklarını ama yetmedi çünkü bir şeyler yapmazsa filmlerde gördüğü o yapışkan öpüşme sahnelerinden birinde kendini bulacağına emindi.

Aniden ve şiddetle hapşırdı Numi, sonra bir kez daha, doğrulurken üçüncü hapşırması geldi, dikleştiğinde dördüncü, ayağa kalktığında beşinci. Eliyle bir dakika yapıp sessizce bekledi, kendisiyle birlikte doğrulan David elini ona uzattığında altıncı hapşırığı patlattı, bu sefer ağzını kapatmamıştı, ki bu işe yaradı. Eline gelen tükürüklerden David'in rahatsız olduğunu görmek ve onun geri çekilmesinden yararlanıp tuvalete girmek rahatlatıcıydı. Tuvalette birkaç kez daha hapşırmaya özen gösterdi.

Uçuş boyunca, Numi'nin dudaklarının kıvrımında dolanmıştı David'in gözleri, kıvrılmış bacaklarının ortaya çıkardığı kalçasının yuvarlaklığına kilitlenmişti. Dünyanın en güzel kadınlarıyla ilişkisi olmuştu. İstediğini, istediği zaman almaya alışkındı ama bu kızda kendisini etkileyen şey sadece güzellik değildi, bu gezegende başka kimsenin kendisine hissettiremediği bir his uyandırıyordu Numi, narinliğin titanyumla birleştiği bir heykel gibiydi. Daha önce sahip olduğu o iki küçük kızın kendisinde uyandırdığı doygunluk hissinden fazlasını vaat eden ve çok daha meraklı bir histi bu. Tadına bakmak için sabırsızlık hissettiren bir his.

Theador, göz bandını kaldırdığında David'in hâlâ tetikte olduğunu gördü, hemen bandı indirdi. Yol boyunca bu bandın aralığından David'in Numi'yi izlemesini izlemişti. David, böylesi bir seyahati finanse etmek için en iyi fikir olabilirdi ama şimdi en risklisi olduğunu fark etmişti. Uçak piste indiğinde Numi'nin kendisini uyandırma-

sını bekleyecekti, bu adam muhatap olunurken çok dikkat edilmesi gereken biriydi. Ama uçak indiğinde Numi hâlâ tuvaletteydi. İnişi tuvalette geçirmesi David'i epey rahatsız etmişti. Yolculuğu istediği koşullarda yaşayamadığı çok belliydi, şımarıklığını kamufle etmeye çalışan küçük bir çocuk gibiydi, kapılar açılır açılmaz uçaktan inmiş, geride bıraktığı Theador'a tek bir kelime dahi söylememişti.

Numi biraz oyalandıktan sonra dikkatlice tuvaletin kapısını araladı... Elinde eşyalarıyla kenarda kendisini bekleyen Theador "Hapşırma Oscar'ı kesin senin" dedi ve ekledi: "David aşağıda bizi bekliyor." Birbirlerinin gözlerinde gördüler kendi düşüncelerini ve Numi yaklaşıp fısıltıyla "Bu adam..." dediğinde cümlesini Theador tamamladı "Tuhaf biri... Bir gariplik var. Öğrenmek istemeyeceğimiz türden desek."

Numi "Gariplik olması normal. Alınma ama hepinizde bir gariplik var" dedi ve Theador'daki ciddiyeti fark etti.

Theador fısıltıyla "Ciddiyim Numi... Mesafeyi koruduğun sürece sorun yok... Hapşırıklara devam" derken kafalarını çevirdiklerinde David kapıda kendilerini bekliyordu. Nasıl da sessiz geri çıkmıştı uçağın merdivenlerini. "Müthiş şeyler hazırladım senin için Numi!" derken ona doğru yürüyüp elini uzattı Numi'ye, şımarıklık krizi geçmiş, yerine anlayışlı olmaya karar vermiş buluğ çağındaki bir çocuk gelmişti. Biraz önceki hapşırma serisini kamufle edecek sevinçli bir gülümsemeyle kendisini bekleyen ele yürüdü Numi ve David'in elini tutup kendisini merdivenlere yönlendirmesine izin verdi, merdivenlerden indi. Numi'nin inişiyle dönüp Theador'un karşısına dikildi David sadece birkaç saniye, gözlerinin içine tehditkâr bakıp "Elli bin" dedi.

Theador anlamamıştı "Ne elli bin?" diye sorguladı.

David "Hak ettiğinden çok daha fazlası... Aradan çekilmen için" dedi.

Theador hissettiği alınmışlığı, şaşkınlıkla açılan ağzını eliyle kapatarak, olabilecek en gey hareketle gösterdi, "Teessüf ederim" derken alınmış bir kayınvalide gibi yürüyüp David'i geçti. Aniden kolundan sıkıca tuttu onu David ve hırlayarak "Bana bak ibne! Bana ters yapanlara verdiğim dersle ünlüyümdür, sabrımla değil! Zorlama!" dedi ve Theador'un altüst olan ifadesinden keyiflenerek ekledi: "Benimle zıtlaşmayı kaldıramazsın! Bir saat bile! Yarın siktirip gitmiş olacaksın!" dedi, zarif aksanından eser kalmamıştı.

David neşeyle, Theador ise arada kalmışlığın sıkıntısı ve dünyanın en zengin ailesinin vârisinden gelen tehdidin gerçekliğiyle indi merdivenlerden. David'in kendisine neşeyle kapıyı açıp, büyük bir nezaketle buyur edişini izledi, dehşetini saklaması gerektiğini sürekli içinden tekrarlayarak.

Yola koyulduklarında, Sonje için hissettiği endişe ve suçluluk duygusunu bastırmak için kendisiyle savaşan Numi umutlu, insanların hayatlarıyla oynayarak dünyanın yönetiminde söz sahibi olmuş bir soydan gelen David hissettiği iştahla keyifli, Numi'yi bir predatörün eline teslim etmiş gibi hisseden Theador korku doluydu.

Ve nihayet David gibilerinin de hayatlarının dersini almasının zamanı gelmişti çünkü uyanışta olan bir organizmik bütünlükte ilk elenenler, uyanışı engellemek isteyenlerdi.

-18-

Bu Aeden nasıl bir yer...

Daha önce hiç böyle görmemişti Londra'yı Theador, hayatında gördüğü en muhteşem süitti Numi'ye verilen süit. Kendisine ve-

rilmek istenen küçük odanın yanında burası futbol sahası büyüklüğünde gibiydi. Neyse ki Numi itiraz etmiş, Theador'u yanında istemişti. Gitmesi gerektiğini ona nasıl söyleyeceğini düşünerek baktı gördüğü en güzel Londra manzarasına. İnsan korktuğunu bir uzaylıya nasıl itiraf edebilirdi?

Manzaranın etkileyiciliğinde uyuşan düşünceleri, Numi'nin "Hayatımda gördüğüm en iğrenç manzara bu" demesiyle bölündü. Böylesi bir manzaraya biri nasıl iğrenç diyebilirdi! Kaşlarını çatarak Numi'nin manzarada neyi iğrenç bulduğunu anlamaya çalıştı Theador.

Kanalın etrafındaki binaların ışıklarının batmak üzere olan güneşin kızıllığıyla sudan yansıması nasıl iğrenç olabilirdi? Samimiyetle sorguladı: "Bu mu iğrenç!"

Numi baktığı görüntüden aldığı rahatsızlıkla "Bir bakteri gibi üst üste yaşıyorsunuz, size nefes veren ağaçlar yok. Bu ilkel binaların, zehirli mantarlar gibi, şu zavallı su birikintisinin etrafını sarmış olması dehşet verici" dedi, samimiydi.

Theador Numi'ye baktı, kızın gözlerindeki özlemi gördü ve mırıldandı: "Bu Aeden nasıl bir yer..."

Theador soru sormamıştı aslında, sesindeki hayret çok belirgindi, Numi'yi gülümsetti, o gülümsemenin içinde saklanan acı o kadar belirgindi ki Theador yarın gitmesi gerektiğini söyleyemedi.

Önce kapı çaldı, akşamki parti için David'in Numi'ye gönderdiği elbisenin nefes kesiciliğine dalmışlardı ki Theador'un telefonuna gelen mesajla uyandılar!

Sonje'nin yeni bir videosu daha internete düşmüştü...

-19-

Bir varlığa seçenekleri olduğunu, hayatın olasılıklar içinde var olduğunu göstermek onu özgürleştirmekti.

6. Video

"Sonuna kadar izleyin."

Bir tonluk bir inek, memesini emen birkaç günlük yavrusundan çekilip ayrılıyor, sonra bir adam tarafından arka sağ bacağına geçirilen çelik halatla aniden havaya kaldırılıyor.

Yaklaşık 900 kiloyu ince bir kemikten tutup havaya kaldırmanın etkisiyle anne ineğin kalça ve bilek kemiğinden gelen kırılma sesi "Krak!" diye duyulurken, anne inek havada asılı debelenmeye başlıyor ve yavrusu heyecanlanıp sağa sola koşuyor... Ama annesine yardım edemiyor, nafile, suratının ortasına yediği bir tekmeyle sadece birkaç günlük yavru inek yere yığılıyor, aldığı darbenin travmasıyla yığıldığı yerde ayağa kalkmaya çalışırken titriyor. Ama sonra aynı adam geliyor ve yavruyu, kulaklarından, boynundan resmen yaka paça tutup kenara fırlatıyor. Çünkü bebek erkek. Ne etleri güzel olur ne de süt verir erkekler. Daha küçükken etleri sertleşmeden, öğütme makinesine atılır, tırnakları dahil var olan her şeyleriyle sosis, sucuk gibi et ürünlerine dönüştürülürler.

Atıldığı köşede ince ince bağırıyor annesine, daha önce bir inekten çıktığı duyulmamış ince, narin, yaralı bir sesle... Askıya alınmış annesinin boynunun kesilmeye çalışılmasını izlerken, ama anne acıyla sürekli kıpırdadığı için testere yaralar açıyor,

daha derine inip damarı hemen bulamıyor. Sürekli kıpırdayan anne kıpırdanmasın diye beynine iki kere çekiç indiriyor başka bir adam ve anne beyin sarsıntısıyla kıpırtısız hale gelince iki adam kafayı sabitlerken bir diğeri yaklaşıp elindeki testereyle ineğin boynunu beceriksizce kesmeye başlıyor.

Kanın aniden fışkırıp kanala akması, baygın ineğin arada ayılıp kıpırdamaya devam etmesi, adamlardan birinin saldığı çelik askının, ölmek üzere olan ineği kafasının üstünde güm diye yere bırakması, yavru ineğin atıldığı köşeden kalkıp yalpalaya yalpalaya annesine sığınmaya çalışması... Yavruya savrulan bir diğer tekme ve bir yerleri kırıldığından emin olduğumuz yavrunun mezbahadaki yavruların üst üste atıldığı o deliğe tıkılması, yerde can çekişen annenin yine askıya alınıp diğer can çekişen ineklerin yanına asılması, ızgaradan oluşan bir iş bandının üzerindeki onlarca ineğin yan yana can çekişmesi, ayağa kalkmak için çaba gösteren başka bir ineğin çıkardığı ses ve kafasına inen bir çekiç darbesi... Üzerlerine sıkılan soğuk suyun altında acıyla var olmaya, hayatta kalmaya çalışan bedenlenmiş yaşamlar... Çi... evrendeki en değerli enerji...

Numi kalbinin isyanını ve gözlerinden fışkıran yaşları dindirmeye çalışmadan odanın içinde adımlamaya başlayıp yumruk yaptığı ellerini alnına götürüp aklına inen bu deneyimden kurtulmak için çırpındığında ekran kararmıştı ama kayıt hâlâ akıyordu. Theador gözlerindeki yaşları silerken "Bir daha asla et yemeyeceğim" dedi kendi kendine ve videonun ikinci bölümü başladığında Numi'ye seslenmedi, çünkü bir adamın, yeni doğan bir bebek ineği erkek olduğunu anladıktan sonra başını yere vura vura öldürmesini izlemekteydi. Numi'ye baktığında, onun iki büklüm çöp kovasına kusmaya başladığını fark etti ve videoyu durdurup yardıma koştu.

Numi, salya sümük ağlıyor ve şiddetle kusuyordu. İşte o an, kalbinde en ufak bir şüpheye yer bırakmayacak kadar net bir şekilde emin oldu Theador, bu kız gerçekten de uzaylıydı. Popolarını sergilemekle para toplayan bu modellerin hiçbiri izledikleri bu iğrençliğe böylesine fizyolojik bir tepki verecek kadar duyarlı olamazdı. Düşünmüyor, bilgi toplamıyor, analiz etmiyor, anlamıyor ve bu yüzden de umursamıyorlardı. Kendi güzelliğinin diğerleri üzerinde yarattığı etkide var olabilen her organizma gibi aslında yaşamıyorlar sadece kendilerini sunuyorlardı. Numi'nin kusması bitmişti ama öğürmesi devam ediyordu ki kendini tutarak doğruldu, o sırada Theador daha fazla dayanamadı, "Numi" dedi, gitmesi gerektiğini, korktuğunu söylemeliydi ama Numi kolunu onun omzuna atarken mırıldandı: "Gitmek zorunda olduğunu biliyorum." Theador kocaman açılmış gözlerinin refakatinde hem rahatlamışlık hem de şaşkınlık sunan bir ifadeyle döndü Numi'ye, "Bunu da mı duydun!" dedi hayretle.

Numi kafasını evet anlamında sallarken yatağın ucuna oturdu, "Yarın sabaha kurtulmuş olurum David'den, beni merak etme ama senden bir şey isteyeceğim" dedi.

Theador gözlerini kırpmadan baktı Numi'ye ve Numi açıkladı: "Devletten beni aramaya geldiklerinde, David ile birlikte olduğumu, en son beni burada onun yanında bıraktığını ve seni tehdit ettiğini de söylemelisin."

Theador sıkıca sarıldı Numi'ye, "Dikkatli ol. Ne gibi sihirlerinin olduğunu bilmiyorum ama bu adamın tuhaf olduğu ortada... Hatta bu manyak bu mezbahanın bile sahibi olabilir" dedi. Numi'nin aklı videodaydı, çünkü Sonje bu videonun bir yerlerindeydi ve onu, ne yaptığını mutlaka izlemeliydi. Kaydı akıtmasını söylediğinde, derin bir nefesle başlattı videoyu Theador ve yan yana yatağın ucunda oturup videonun geri kalanını seyrettiler.

Videonun son bölümü başladı. Birinci bölümdekiyle aynı mezbahaydı, ekranın sol üst kesimindeki tarih dün sabahı gösteriyordu, ilk kesim için aynı şekilde bir inek içeri alındı.

Üzerlerinde plastik önlükler bulunan aynı işçiler etraftaydı, ara ara mezbahaya girip çıkıyorlardı. Biri köşede durmuş elindeki testere ile askıya alınacak ineklerin kendisine getirilmesini beklerken, diğerleri kesilecek ineklerin trafiğini yönetiyordu, hepsinin üstünde de plastik tulumlar vardı, tepeden tırnağa tüm kıyafetleri kana dayanıklıydı.

Biri ineğin bacağına çelik halatı takmak için eğildi, ama inek bir sıçramayla kenara çekildi. Diğer inekler gibi ayağını vermedi!

Söylene söylene yaklaştı görevli ve bacağına sert bir tekme atarken yine söylene söylene halatı bacağına geçirmek üzere eğildi ama inek bir adım daha sıçrayınca işler ciddiye bindi!

Adam gerideki çekice uzandı, kıpraşan ineği sersemletmek, hareketsiz bırakmanın yollarındaydı. Tam çekiçle başına vurmak için yaklaşmıştı ama inekte bir tuhaflık vardı, boynunu eğmiş burnundan solumaya başlamıştı!

Adam durakladı, inekler de kuduz olabilirdi, en net belirtisi ciddi kızaran gözlerdi ama bunun gözleri kızarık değildi, adam dikkatle eğilip ineğin ne yaptığına bakarken arkadaşına seslendi. "Yaklaştırmıyor bu kendine!" derken bu tuhaflığı başkasına da göstermek mecburiyetini hissetmişti.

Arkadan elinde halatla yaklaşan adam alaycı bir gülümsemeyle "Öyle mi?" derken, elindeki çelik halatı rahatlıkla ineğe geçireceğini düşünürken aniden yedi çifteyi.

Uçup arkasındaki demirlere çarparken alaycı gülümsemesi donmuş olmalıydı suratında! İnek durmadı, önündeki adama başıyla girmesi, elindeki çekici kullanmaya fırsat bulamayan adamı duvara yapıştırıp duvar boyunca sürterken diğer görevlinin koşa-

rak gelmesi, demirin üstüne çıkıp hemen "Silah!" diye bağırması inanılır gibi değildi!

Numi'nin midesi sakinleşmiş, öğürtüsü durmuş, gözlerinin içine yine ışık konmuştu. Videonun sesini açarken Theador da sanki görüntüye hipnotize olmuştu.

İnek duvara sürttüğü adamı nihayet bıraktığında ve etrafı parmaklıkla çevrili alanın içinde sanki testerenin başındaki adam hiç orada değilmiş gibi turlamaya başladığında, anladı Numi, testerenin başında bekleyen arkası dönük adamın kıpırtısız, olanlara tepkisiz hali yeterliydi.

Sahanın içinde turlayan hayvanın hali hapsedildiği alanda dört dönen bir inekten çok kafese konulmuş yırtıcı bir hayvanın sabırsızlığına benzemekteydi.

Diğer görevlilerin kesim alanına gelmesi, parmaklıkların ardında toplanırlarken içeride, testerenin başında öylece donmuş bekleyen adama alandan çıkması için bağırmaları, ellerinde tuttukları çivi atan silahları ayarlamaları, bir tanesinin parmaklıkların içinde turlayan ineğin başını isabet ettirebilmek için diğer demirin üzerinden atlayıp kesim için sıra bekleyen diğer ineklerin bulunduğu alana geçmesi ve hareket halindeki ineğin beynine ya da en azından gözüne isabet ettirebilmek için dikkatle nişan alması ve işte o anda etrafındaki ineklerin aniden hareketlenip aralarındaki adamı çiğnemeleri...

Mezbahada ilk defa yankılanan insan çığlığı...

İneklerin demirleri yıkması, ne kamerayı çekene ne de testerenin başındaki adama dokunmadan karşılarına gelen herkesi, her şeyi ezerek özgürlüklerine kavuşması dört dakika sürmüştü. Ekran yine değiştiğinde, duvarları yıkılmış, kolonları çökmüş mezbahanın alevler içindeki hali akmaya başladı görüntüde, yangından gelen çığlıklara bakılırsa üstelik, içindeki insanlarla birlikte.

Bir sistemin kolay kabul edilemeyecek çöküşü gibiydi bu video, binlerce yıl insansıların türlü işkencelerle yaşamlarını kontrol etmelerine katlanmış bu gezegenin canlıları, şimdi başkaldırıyorlardı, hem de tek bir insanın önderliğinde.

Bir varlığa seçenekleri olduğunu, hayatın olasılıklar içinde var olduğunu göstermek onu özgürleştirmekti.

Bedenlenmiş her Çi'nin yaşamaya hakkı vardı, insansı parazitler bunu mutlaka anlayacaklar ya da kendi saygısızlıklarında yok olacaklardı...

-20-

Hazırdı.

Dünya Gezegeni

"İnsansıların varoluşlarındaki çelişki öyle bir boyutta ki yaratılışlarıyla ilgili bile bir fikirleri yok. Genel bilgi ikiye ayrılmış. Okullarda anlatılanla, kendine araştırmacı diyen bir kesimin bulguları arasında ciddi bir çelişki var. İnsansı tarihi tam bir muamma. Kendilerine söylenildiği gibi 6000 yıl önce yaratıldıklarına inanacak kadar noktaları birleştirmekten âcizler. İnsansıların nasıl yaratıldığını anlamaya çalıştıkça bu gezegende insanlıktan uzak bir sistem olduğunu fark etmeye başladım.

Ciddi bir tuhaflık var.

Genel olarak hepsi bir yaratıcı olduğuna inanıyor, bu yaratıcının tekliğine inandıkları halde, aynı yaratıcı için birbirleriyle binlerce yıl savaşmışlar. Aynı yaratıcıya inandıklarını kabul etseler de inanç-

larına koydukları isim farklılıkları yüzünden birbirlerini öldürecek kadar şaşırmış bir tür bu insansılar.

Gezegende hayret verici bir mantıksızlık söz konusu!

Her bir kültür bir diğerinin inancını aşağılama eğiliminde, her olgunun iklim farklılıkları olan bölgelere göre isim farklılıkları gösterebilmesinin biyolojik temellerle desteklendiğini, yaratılış açısından bu farklılıkların ne kadar doğal olduğunu ve bu farklılıklar ne kadar zenginse aynı Aeden'deki gibi, gezegendeki deneyim kalitesinin de o denli artacağını fark etmeyecek seviyede ilkeller.

Kendi gezegenlerindeki kültürel zenginliğe savaş açmış durumdalar ve bu savaşın temeline de aynı yaratıcıya ait, sadece isimleri ve bazı gelenekleri birbirinden farklı olan ama aslında bu insansıları doğru yaşamaya motive etmeye çalışan inanç sistemlerini koymuşlar. Her kesim kendi sistemini savunurken diğer sistemleri lanetliyor.

'Din' diyorlar inandıkları yaratıcının konusuna, bir sürü dinleri var ama şaşırtıcı bir şekilde bu dinlerin hepsinin sahibinin aynı varlık olduğu konusunda hemfikirler! Aynı yere çıkan yolların kavgasındalar. Hatta aslında dinlerin kuralları bile aynı, sadece birkaç yöntem farklılıkları var.

Dinlerin hepsini inceledim.

Hepsi özünde insansılara doğru yaşamakla, birbirlerini incitmemekle ilgili mesajlar veriyor ama bir şekilde içerikleri zamanla değiştirilmiş. İstisnasız hepsinin orijinalleri Vatikan adlı bir kurumun arşivlerinde var ama sadece Dark Web'den bağlanılarak ulaşılabiliyor. Anladığım kadarıyla Vatikan dünyanın en kârlı şirketlerinden biri.

İnsansıların tarihlerindeki hemen hemen tüm büyük anlaşmazlıklar inanç sistemlerindeki yöntem farklılıklarını birbirlerine kabul ettirmeye çalışmaları yüzünden çıkmış ve bu kargaşayı yöneten en büyük kurum Vatikan olmuş. Tabii Vatikan'ı taklit etmeye çalışan

diğer şirketler de var din sektöründe ama hiçbiri Vatikan kadar yasallaşmamış, diğerleri hâlâ terörizmi finanse edebilmek için çalışan küçük kuruluşlar, çoğunlukla silah tüccarlarının ürünlerini kullanabilmesi ve ilaç sanayiine yeni pazarlar açılabilmesi için gerçekleştirilmesi planlanan savaşlara gerilla yetiştirmek için kurulmuş kurumlar. Ama yönetimleri sürekli değiştiğinden hizmet ettikleri ideolojiler de 4 yılda bir değişebiliyor.

İnsansılardan bazıları din, silah, tıp ve petrol sektörlerinin nasıl da birbirine bağlandığını ve insansıların nasıl da kullanıldığını fark etmiş ama çoğunluk onlara deli muamelesi yapıyor. Akıl hastalığının normal olduğu bir gezegende aklın sağlıklı olması delilikle suçlanmanıza yetiyor. Analiz edebilenler, fark edebilenler, bu delilerin arasında dalga geçilir haldeler.

Dönem dönem dinlerin kurduğu ve kölelik sistemine benzeyen, adına biat dedikleri sistemler kontrolü altına almış tarihlerini. Silah sanayiinin kendine yeni pazarlar açabilmesi, ilacın da bu pazarlara girebilmesi için biat şart. Bir yaratıcının kendi yarattığı Çi'yi öldürtmek isteyebileceğini sanacak kadar hastalar bu insansılar, çünkü yüzlerce yıl yaratıcılarının adıyla ve yaratıcıları için cinayet işlemişler. Yaratıcıyı kötülüğe ortak etmeye çalışmak! Çi'ye yapılan daha büyük bir saygısızlık olamaz!

Elimdeki verilere odaklandıkça din çeşitliliğinin insansıları birbirleriyle savaştırabilmek için özellikle bölgelere göre planlanmış olmasından şüpheleniyorum... Ama kim ve niye böyle bir planı işleyişe koysun? Bu insansıların sürekli birbirlerine eziyet çektirmelerinden kimin çıkarı olabilir ki?... Bu gezegende insanlık dışı bir şey var..."

Suratına ulaşan yağmur damlasının etkisiyle kafasını Bilgi Defteri'nden kaldırdı Sonje, yağan yağmur şiddetlenmiş, altında

oturduğu ağacın yapraklarından kayıp kendisine ulaşmaya başlamıştı. Çıplaktı Sonje, çırılçıplak.

Ayağa kalkıp yağmura bıraktığı grafibron kıyafetini giydi, defterini koluna taktı. Ağacın altından çıkıp açık gökyüzüne çıktı. Ağzını açıp yağmur damlalarını dilinde topladı, şehirden uzaklaştığından beri yağmur suyunun kalitesi de artmıştı. Taşıdığı eriyik mineraller açısından daha önce yağmur suyunu içmeye çalışmıştı ama şehirde yağan yağmurun suyu resmen toksikti, bölgedeki sanayileşmeye bağlı olarak içinde radyasyon bile taşıyabiliyordu ama atmosferin filtresi olan ağaçların arasında, ormanın bu kadar içinde, durum farklıydı. Suyun kalitesi nihayet içilebilir seviyedeydi.

Güneş tepede, yağmur bulutlarının hemen arkasındaydı. Suyu yutarken kafasını iyice kaldırıp yağmurun vücudundan akmasını bekledi. Kafasını eğdiğinde toprağın üstünde süzülen küçük bir salyangoz sabırla yolunda gitmekteydi. Yağmurla yumuşayan toprağa batan ayaklarına baktı. Ayağını iyice toprağa sürdü, iyice çamura buladı. Dizlerinin üstüne çöktü. Ellerini toprağa sapladı, avuçladı. Derin bir nefes aldı, topraktan güç almalıydı.

Aeden'in toprağından daha farklı, daha güçsüz, daha bilinçsiz bir yapısı vardı bu toprağın çünkü bu gezegenin toprağı yorgundu ama ne olursa olsun toprak topraktı. Sonje avuçladığı toprağı yüzüne sürüp suratını toprakla yıkadı. Hazırdı. Ayağa kalktı, derin bir nefes yükledi ciğerlerine ve koşmaya başladı. İki yüz kırk kilometre koşup sınırı geçmeli ve planladıkları noktada, planladıkları gibi Emanuel'in ekibiyle buluşmalıydı. Onlar yolculuklarına araçlarla devam ederken her yerde aranan Sonje'nin sınırı yayan geçmesi daha güvenliydi. Ziyaret edecekleri laboratuvarlar sınırın hemen diğer ucunda beklemekteydi.

-21-

Dünyayı değiştirirdim.

Sonje'nin son videosunun yüklediği duyguların yoğunluğunda olsa da, üzerindeki elbisenin içinde, yansıttığı güzellikle kamuflajdaki bir savaş makinesi gibiydi Numi, bakanı esir alacak kadar dikkat çekici ama tokat etkisinde şaşırtıcı bir sadelikteydi. David'in aldığı elbiseyi giymiş ve lobiye inmişti. David tarafından özellikle lobide buluşmalarının ayarlanmasını önemsemedi, insansıların girdikleri ilişkilerle bile birbirlerine gösteriş yapacak kadar yalnız yaratıklar olduklarını bilecek kadar iyi tanımıyordu henüz onları.

Sırtı kalçasına kadar açık, bakır parlaklığındaki elbisesinin incecik bakır zincirden askıları, bembeyaz teninde belli belirsiz parlarken kendisini bekleyen David'e adım adım yaklaştı Numi.

Beyaz teninde bronz bir etki yaratan bu bakır elbise, David'in Numi'yi ilk fark ettiğinde üstündeki elbiseydi. Paris'te bir defiledeydi Numi ve kendisiyle röportaj yapmak isteyen çekim ekibinin yanından geçerken kameraya gülümseyip utangaç bir şekilde soyunma odasına koşmuştu. İlk defa o çekim sayesinde moda kanalında fark etmişti Numi'yi David. Ofiste katıldığı sıkıcı toplantılardan birinde, önünde açık olan bilgisayarında kataloğa bakar gibi, piyasaya yeni düşen model kızların resimlerinde geziniyordu. Kendisine anlatılanların sıkıcılığı arasında Numi'nin fotoğrafını fark etmiş ve sonra hemen internetten o fotoğrafa ait defileyi izlemişti. Numi'yi gördüğü o ilk andan itibaren onu istemişti. Kalkıp bir sonraki defilesine gitmiş, izlediği şeyin etkisinin gerçekliğine inanamayarak soyunma odasında onu ziyaret etmek istemişti ama bulamamıştı Numi'yi. Diğer bütün kızlardan farklı olarak ona

ulaşmak çok zordu. Theador'un kendisini araması ve Numi'yle yapacakları geziyle ilgili Avrupa'ya geçip geçmediğini, jette yer olup olmadığını sorması, tam bir mucizeydi.

Aylar önce aldığı parlak bakır elbisenin içinde, Numi'nin incecik vücudunun kıvrılarak kendine yaklaştığını izlemek tahrik ediciydi. Kollarını açıp Numi'nin iyice yaklaşmasını bekledi ve kendi adamları tarafından fotoğraflarının çekildiğinden emin, sarıldı Numi'ye. Sarılmanın hemen ardından onu ihtiraslı bir şekilde öpecekti ama Numi anahtarını düşürdü ve eğilip almak zorunda kaldı, sonra ayakkabısının kenarını düzeltti... Derken Theador geldi. Numi çantasını unuttuğunu hatırlayıp odasına geri gitti... Öpüşme bir türlü gerçekleşmedi. Ama önemli değildi. Nasıl olsa bu gece için her şey planlanmıştı.

Avrupa'nın en zengin ailelerinden Barron'ların şatosunda yapılacak olan partiye gitmek için kendilerini bekleyen helikoptere bindiler. Helikopterin gürültülü uçuşu içinde gözleri çok uzaklarda sabitlenmiş Numi'nin dalgınlığı şiirseldi David için. O sırada Numi'nin Aeden'e duyduğu özlemin, Sonje'ye karşı hissettiği suçluluk duygusuyla nasıl da harmanlandığını, içindeki savaşçının en ufak bir kıvılcımla nasıl da alev alacağını tahmin edemezdi David, aklı sadece bu geceki ayindeydi.

Helikopter bir saat on dakika sonra Napoli'deki yemyeşil pistin ortasındaki yuvarlağın içine konduğunda, gölün kıyısındaki su uçaklarının iniş ve kalkış sıklığına hayretle baktı Numi. İnsansılar için araba neyse bu partiye katılanlar için de uçan araçlar sanki o seviyedeydi.

Helikopterden indiler ve bir kilometre ileride tüm ihtişamını sunarcasına ışıklandırılmış şatoya varmak için kendilerini bekleyen araca bindiler. İki tarafı da ağaçlandırılmış ince taş yoldan şatonun önündeki yuvarlağa vardıklarında, şatonun, etrafındaki

ağaçların detaylı ışıklandırılmasına, havada uçuşan ışıklı beyaz güvercinlere, periyodik olarak salınan beyaz kelebeklere, kuyruklarını sergileyen tavus kuşlarının renklerine... Parti için hazırlanan her şeyin detayındaki özene şaşırdı.

Kendi nesillerini eğitmek için umursamazlıklarını hayretle izlediği bu insansıların eğlenmek için nasıl da emek verdiklerini görmek şaşırtıcıydı. Burada gösterilen özen ve verilen emek gelecek nesilleri yetiştirmeye adansa bu insansıların aşağılanmış hallerden çıkmaları olasıydı.

Şatonun bahçesi adım adım yumuşak sarı ışıklarla ışıklandırılmış, ışıklı renklerin içinde ellerindeki gümüş tepsilerde misafirlere içki sunan güzel kızların kıyafetleri çok dikkat çekici tasarlanmıştı. Göğüs bölgesini abartılı bir şekilde sunan tuhaf denecek kadar ince belli, kabarık ama kısacık etekli, jartiyerli kıyafetlerin içinde, saçlarındaki beyaz peruklar ve yüzlerinde beyaz makyajla ellerindeki tepsileri kibarca misafirlere uzatırken eğilip küçük selamlar veren kızlardan çekemedi gözlerini Numi. İzledikleri her şey üzerinde hak sahibi hisseden modern kıyafetli davetlilerin, bu şekle girmeleri için para verdikleri kızları aşağılayarak yanlarından geçip gitmelerinden de... Her aşağılanmaya kocaman bir gülücükle tepki veren çalışanların durumu daha da ilginçti.

David, "Fredrick Rönesans kostümlerine bayılır" dedi, Numi'nin hayretini hafifletmeye çalışarak. Yanında gururla diklenen David'in gece için planladığı dehşet verici hiçbir şeyden habersiz öylece tırmandı merdivenleri Numi, her iki adımda dönüp Theador'un kendilerini takip etmesine bakarak.

Şato çok büyüktü. İtalya topraklarında, bu kadar eski bir Fransız şatosunun olması şaşırtıcıydı. Geride bıraktıkları piste inmek için sırasını bekleyen helikopterlerin trafiği devam ediyordu, arı gibiydiler, hâlâ gelenler vardı.

Merdivenlerin tepesinde David açıkladı: "Helikopter ya da su uçağı dışında ulaşım yok."

Salonun girişine varmışlardı ki Numi gayriihtiyari "Neden?" diye sordu.

David Numi'nin elini alıp öperken "Bu herkesin katılabileceği bir parti değil hayatım, burada olmak kesinlikle büyük ayrıcalıktır" demişti.

Kendilerini karşılayan hizmetlilerin arasından geçip, iki kanatlı, açık dev kapıdan içeri girdiklerinde, önlerinde açılan salonun tavanından sarkan lambanın büyüklüğüne takılı kaldı Numi'nin gözleri. Davetliler sağ taraftaki ana salona buyur edilirken David ve Theador, Numi'nin incelemesinin bitmesini lambanın altında beklediler.

Dev avizenin ışığı çevreleyen kristal tanelerinden yansıyan ışığın rengi öyle bir yelpazede sunuyordu ki kendini Numi mırıldandı: "Pırlanta."

Büyük antrenin tavanından sarkan avizenin yüzlerce taneden oluşan ışıltısının kaynağı pırlantaydı. On milyonlarca yıl, yerkabuğunun yüzlerce kilometre derinlerinde, yüksek sıcaklık ve basınç altında kalarak oluşmuş kilolarca pırlanta, bu şatonun girişinde tavanda asılı duruyordu. Karbon atomlarının aynı elektronu paylaşacak seviyede birbirlerine yaklaşarak bir arada durmasından gelen sağlamlığı, muazzam bir parlaklıkla kırıyordu ışığı. Ve pırlantalardan duvarlara yansıyan ışık, bu dev antreye, benzeri görülmemiş bir yumuşaklıkta ama kuvvetli bir aydınlık veriyordu. Önemli olan, paraya sahip olmak değildi bu gezegende ama sahip olduğunu korumak, işte asıl olay burada başlıyordu. Bu Barron'lar kapılarının ağzına kilolarca pırlantayı asacak kadar kendilerini güvende hissettikleri bir gezegende yaşıyordu... Acaba neydi bu aileyi bu kadar dokunulmaz yapan diye düşünürken

başını avizeden indirdiğinde, ilerideki salonun derinliğinde, etrafında toplanmış insansıların ortasında olmasına rağmen derin bir tebessümle kendisine bakan gözleri fark etti Numi. Cam rengi gözlerin sahibi bakışını Numi'den çekmeden adım adım yaklaşırken David onu takdim etti: "Fredrick Barron."

Numi'nin tokalaşmak için uzattığı elini parmaklarının ucuyla alıp her kasından asalet akan bir sakinlikle dudaklarına değdirdi Fredrick ve aynı incelikte selamladı Theador'u. Numi ilk defa kendisine soyadı uydurmak zorunda hissederken bir şey diyemedi, sadece adını mırıldadı. Numi... ne kadar kısa, olduğu şeyi ifade etmek için yetersizdi diye düşündüğünü fark ettiği anda yetersizlik duygusuyla birlikte Sonje'nin düşüncesi geldi aklına, sonrasındaysa ne Fredrick'in ne de tavanda asılı olan kilolarca pırlantanın ihtişamı kaldı, silkeledi Numi fikrine yapışmaya çalışan bu yetersizlik duygusunu, Sonje'nin varlığı dışında bu gezegendeki her şey ihtişamsızdı.

"Muhteşem değil mi?" dedi Fredrick, avizeden bahsettiğini sadece Numi'nin anlayabileceği bir tonda.

Sonje'yi hatırlamanın duygusu ile avizeye karşı hissettiği ilgi sıfırlanırken, "On üç milyon yıl önce olan bir patlamanın, bu pırlantaları yerkabuğunun yüzlerce kilometre derinlerinden yüzeye çıkartmış olması muhteşem... Ama sizin onları toplayıp avizeye çevirmiş olmanız tartışılır" dedi, bu insansıların pırlantayı bir gösteriş aracı olarak kullanmaları komikti. Çünkü ileri bir seviyede uygarlık kurabilmenin koşuluydu pırlantayı teknolojide yaygın olarak kullanabilmek.

Onları salona yönlendirirken ince tebessümünde en ufak bir değişiklik olmadan sordu Fredrick: "Peki siz ne yapmayı tercih ederdiniz Numi?"

"Elmas bu gezegendeki en iyi termal iletken[23] ve ısıyı en iyi emen madde. 700 dereceye kadar ısıtıldığını görmediyseniz henüz pırlanta ile tanışmış sayılmazsınız. Kulaklarımıza, parmaklarımıza takmaktan ya da ışığı güzel yansıtıyor diye kapımızın girişine avize yapmaktansa güneşteki enerjiyi biriktirmek için petrol yerine kullanılacak onlarca teknoloji geliştirmeyi tercih edebilirdim" dedi Numi ve her biri birbirinden zengin ailelerden gelen davetlilerle tanıştırılmadan önce dönüp Fredrick'e selam verirken Fredrick'inki ile yarışır netlikte kıpırtısız bir tebessümle ekledi: "Dünyayı değiştirirdim."

Fredrick'in kendisine sabitlenmiş gözlerini umursamadan döndü, gezegenin en eğitimli, en özen gösterilmiş, zenginlerin zengini bu işe yaramaz kalabalığın arasında gece boyunca üzerinde gezinen gözlere alışık sessizce dinledi kendine anlatılanları, soruları geçiştirdi, aralıksız tebessüm etti ve herkese selam verdi.

Saatler ilerleyip ışıklar kararınca, parti de değişime uğradı. Salonun ortasına inen iplerin üstünde dans eden kızlara, yarı çıplak içki dağıtan kızlar eklendi. İnsanlar önce kenara çekilip kızları izlemeye başladılar. Bu gezegende her şey erkeğin cinselliğini harekete geçirmek içindi. Kızları iştahla izleyen adamların yanındaki kadınların ifadesi dehşet vericiydi. Kendi cinslerinin maruz kaldığı bu aşağılanmadan keyif alacak kadar ilkeldi hepsi. David yanına gelene kadar, akrobatik hareketlerle ilham verici şekilde dans eden dansçıları izledi Numi, Theador'la birlikte. İptekilerden gözlerini ayırmadan, insansıların eğitildiğinde nasıl da ilham verici şeyler yapabilmesini inceledi.

David elindeki yarım bardak suyu uzattı Numi'ye. Numi susamıştı, büyük bir yudum aldı ve ancak yutarken suyun tadının

23. Termal iletken: Moleküler yapısı bozulmadan ısıyı iletebilen madde.

farklı olduğunu içinde başka bir madde olduğunu anladı. Bardağı indirip "Suyun tadı farklı. Ne var içinde?" diye sorduğunda, "Hiçbir şey" demişti David.

Ne kadar zaman geçmişti uyku şiddetle bastırdığında ve Theador nereye kaybolmuştu? Bilemedi Numi. David'den kendisini dinlenebileceği bir yere götürmesini rica ederken ağırlığını ona bırakmamaya dikkat etti. Tuhaf odanın ortasındaki yatağa bıraktığında bedenini gözüne ilişen duvardaki hayvan kafaları pek ilginçti.

-22-

Hayata saygısı olmayan birinin, saygıyı enayilik sanması gibi adamın enayiliğinden eminlerdi.

Ağaçların arasında hızlandıkça hızlandı Sonje, bu ormandaki başka hiçbir hayvanın olamayacağı serilikte yoluna devam etti. Bu gezegene indiklerinden beri ilk defa huzur hissetti. Ormanın derinliklerine girdikçe geyikler, ayılar, yılanlar çıktı yoluna. Karşılaştığı her hayvanla büyüdü huzuru, huzuru büyüdükçe gezegene duyduğu acıma arttı. Duyguları adımlarıyla birlikte hızlandı. Sınıra varmasına birkaç kilometre kalmıştı, aniden gelen bu duygu fırtınasının yönetilmesi neredeyse imkânsızdı. Hızla koştuğu ağaçların arasında, ruhunun fırtınasının ortasında, Numi geldi aklına. Nasıl kendiyle başa çıkabilmişti duyguların fırtınasıyla Numi diye sorarken kendine, atmosfere yayılan bir el silah sesiyle kendine geldi. Aniden durabilmek için sıçradığı ağacın gövdesine tutunup dönüş yapmak zorunda kaldı,

sonra ikinci dönüşle ancak durdurabildi hızlanmış bedenini. Bu silah sesi de neydi!

Nefesini tutup yere eğildi, silah sesinin nereden geldiğini hesaplamak için biraz önce koştuğu pozisyonu aldı. Ses doğudan gelmişti. Havayı kokladı, barutun ince kokusunu taradı. İkinci el ateş geldiğinde sesin kaynağını saptadı çünkü silah sesiyle birlikte, bir hayvandan çıkan kükreme kulağına ulaşmıştı. Hızlı ama temkinli sesin kaynağına ulaştı.

Yerde ölü yatan annesinin önünde durmuş bağıran bir yaşlarında bir ayıdan geliyordu ses. Yavru da ayağından yaralanmıştı ama bağırışının sebebi bu değildi, annesini uyandırmaya çalışıyordu. Ayılardan beş yüz metre ileride toplanmış bir grup avcıyı gördü Sonje. Aralarında ne yapmaları gerektiğini tartışıyorlardı.

Ayının acısına baktı. Annesinin yağmalanmış hayatını korumaya çalışması, bedeni önünde nöbet beklemesi yırtılmış ruhuna bir çentik daha attı. O sırada bir kahkaha yükseldi insansı gruptan. Aralarından biri bir şeyi komik bulmuş, gülüyordu. Bir canlı nasıl eğlenebilirdi başka bir canlının acısıyla! Biri acırken diğeri nasıl o acıyı hissetmezdi!

Öne iki adım attı Sonje, fırlayıp bu insansı parazitlere günlerini gösterecekti ama durdurdu kendini. Burada vakit kaybedemezdi, planladıkları daha büyük bir şey vardı. Geri döndü. Oraya yetişmeliydi... Ama gidemedi... çünkü birazdan bu yavruyu da öldüreceklerdi. Bir canı kurtarmayı insan nasıl erteleyebilirdi?

İnsansılardan birinin ayıya nişan aldığını görünce dayanamayıp bağırarak fırladı ağaçlıktan. Sonje'nin çığlığıyla irkilen avcı şaşkın, tüfeğini indirdi. Dört kişiydiler, çamura bulanmış dalış kıyafetli adamın ayıya doğru hızla yaklaşmasını hayretle izlediler.

Sonje bedeninin ayıyla avcılar arasında olduğundan emin olduğunda durdu ve avcılara hiç bakmadan ayının önünde dizlerinin üstüne çöktü.

Ayı şimdi iki ayağının üstüne kalkmış bağırıyordu. Bir bebekti bu. Sonje gözlerini kapadı, yapmaya karar verdiği şeyin ne kadar işe yarayacağını bilmiyordu ama gezegenin frekansından daha yavaş olan kendi frekansıyla ayıya bağlanmaya çalışacaktı.

Avcılar izledikleri şeyin, adamın hareketlerinin ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken aralarından biri ayıyı vurmaları gerektiğini hatırlatana kadar hayret içinde, adamı izlediler, anlayamadılar. Hayata saygısı olmayan birinin, saygıyı enayilik sanması gibi, adamın enayiliğinden eminlerdi.

Bu mevsimde avlanmak yasaktı ama ayıyı vurduktan sonra adamın kimseye anlatmayacağı kesindi, nasılsa hayatını kurtarmış olacaklardı. Nişan alarak tetiği çekmeye hazırlandı avcı. Ayı hâlâ ayakta bağırmaktaydı. Adamsa tuhaf bir şekilde, ayıyla namlunun tam arasına doğru kaydı. Konumunu değiştirip köşeye doğru yürürse namlunun açısı temize çıkacaktı.

Ayının bağırmasından çok daha güçlü bir kükreme duyulana kadar avcılar eğleniyorlardı, biri nişan almaya çalışırken diğerleri ellerinde telefonla ayının önündeki adamı çekiyorlardı. Kükremenin geldiği yere döndüklerinde, arkalarında kükreme yinelendi, ardından üçüncüsü ve dördüncüsü yükseldi. Arkalarından geliyordu ama tek bir noktadan değil. Yavruya döndüklerinde, yavrunun annesiyle ilgilendiğini fark ettiler önce ve adamın arkasını dönüp biraz önce koşarak çıktığı ağaçlığa doğru yürümesini izlediler. Bu izleme bir an sürdü sadece. Çünkü bir an sonra etraflarını saran onlarca ayıyla yüz yüze kalmışlardı.

-23-

Rahatça uyu, burada seni kimse rahatsız etmeyecek.

Yanağına değen kadife perdenin dokusu, ayinin başlamasına saniyeler kalmış olsa da, yıllar önce yine bu odada, bu kadife perdenin aynı hissinde saklanıp annesiyle babasını izlediği anı hatırladı David. Tenini perdenin kadifesine sürerken gözlerini kapadı. Anne ve babasının ayinini ilk defa izlediğinde, bu odaya fark edilmeden saklandığını zannedecek kadar küçüktü, sekiz yaşındaydı. Şimdi o gün hissettiği heyecan yine damarlarındaydı, uzun süredir bu kadar heyecanlanmamıştı. Gözlerini açtı, perdeyi aralayıp salona baktı. Şimdi Numi'nin uzandığı, salonun ortasına konmuş yatağın üzerinde uyuyan kızın, babası tarafından nasıl döllendiğini, babasının pelerininin altında hareket eden bedeninin hiçbir şey göstermeden her şeyi anlatan hareketlerini hatırladı. Heyecanı artıkça arttı. Kendini erkek hissetti.

Kız yanlarında çalışan birilerinin kızıydı. Sonrasında büyük olay kopmuştu, kızın kayboluşu gazetelerde hatta televizyonlarda bile haber olmuştu. Ama bu değildi aklından çıkmayan, ilk ereksiyonuydu. Hâlâ hayatındaki en heyecan verici duygu yıllar önce küçük bir çocukken hissettiği bu duyguydu. Bu odaya fark edilmeden saklanmadığını, yaşı geldiği için ayine alındığını anladığındaki gibi kalbi iyice hızlandı.

Fredrick'in yatağın ucundaki yerini almasıyla hafifçe geriye çekildi ve üzerindeki pelerinin ağırlığını dengelemek için boynunu düzeltti. Fredrick'in yatağın ucuna dikilmiş baygın Numi'yi izlemesini izledi, iyice keyiflendi. Bankaların hepsinin bağlandığı merkezin Avrupa'daki haklarının sahibiydi Fredrick'in ailesi,

Asya ve Afrika'daki tüm hammaddelerin kullanımı, yüzyıllardır onların ellerindeydi ve bu yüzden de hiyerarşide en tepedelerdi. Sonsuza kadar engellemeyecekleri güneş enerjisi kullanımı, yakında petrolün ipini çekecekti. En fazla yüz yıl daha vardı ama binlerce yıldır insanlığın tüm sırlarını maniple edip kendi çıkarlarına kullanarak güç sahibi olmuş, hükümetler kurup yıkmış bir ailenin veliahdı olarak bir yüzyılın ne kadar hızlı geçtiği ve kaybedilen gücün yerine yenisini bulmanın zorluğu iyi öğretilmişti ona. Fredrick'in ailesi; elindeki insan ticaretine eşdeğer tükenmezlikte ve kıymet kaybetmeyen bir değer bulmazsa, hiyerarşinin en tepesindeki ailesi yüz yıl içinde en tabana inecekti. Hesaplamışlardı, güneş enerjisini tekele alabilmek için Ortadoğu'da çıkarmaları gereken savaş belki de yeterli olmayacaktı. Silah ticareti eskisi kadar verimli değildi. Silkindi David, erkekliğinin sönen duygusunda aile politikasının derinlerinden çıkıp kendine geldi, Fredrick'in iştahına dikti gözlerini. Ereksiyonu yavaş yavaş geri gelirken bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirdi... Hepsi Numi'nin tadına bakmak isteyecekti, daha da keyiflendi. Uzun süredir hiç kimse Numi kadar değerli bir parça getirememişti, bakire olması müthişti! Numi'nin bu yaşta, bu güzellikte, hele bu ün ile hâlâ bakire olması resmen mucizeydi. Numi bayıldığında, bekâretini bizzat kontrol ettirmese asla inanmazdı ama şimdi, birazdan onu damgalamanın heyecanı her yanını yine iyice sardı. Ereksiyonu hazırdı. Ayinden sonra Fredrick kesin Numi'yi isteyecekti.

Kendi aile sembolü olan, bir zamanlar babasının ayinlerde kullandığı aslan başını geçirdi kafasına, içine sinmiş solukların kokusunu çekti ciğerlerine ve çocukluğunun neşesi sardı bedenini. Hissettiği neşe, ereksiyonuyla karıştı. Penisini çevreleyen, iffet kafesini beline tutturan kemerini çekti, iyice sıkılaştırdı, erkekliği altın iffet kafesinin içinde iyice büyüdüğünde pelerinin

önünü açıp geriye attı. Kafasındaki aslan başını çıkartıp sekiz yüz yıldır ailesinde olan iffet kafesine baktı, erkekliğinin basıncıyla erekte olan kafesin altın desenlerindeki aslanda gezdirdi parmaklarını ve mekanizmanın çalıştığını onaylamak için beline uzanan kemerin köşesindeki altın teli çekti, penisini saran altın yüzeyin etrafından minik dikenler çıktı ve hemen mürekkeplerini akıttılar. Boşaldıktan sonra bu ipi çekecek ve Numi'nin vajinal kanallarına batıracağı iğnelerden çıkan mürekkeple kendi sahipliğini kazıyacaktı, akıttığı spermle birlikte.

Numi bir daha başka kimseye aralayamayacaktı bacaklarını, David izin vermediği sürece. Bu ailenin damgaladığı her şey diğerlerinin kullanımına, ulaşımına kapanırdı. Teli ittirip, iğneleri geri çekti, masanın üstünde duran bezle mürekkebi temizledi. Gonk sesinin duyulmasıyla kafasını kaldırdı, ayin başlamak üzereydi. Aslan başını yine geçirdi kafasına. Numi'nin elbisesinin üstünü çıkartıp memelerini açtıklarında salona geçecekti. Yatağın dibinde dikilen Fredrick'in sabırsızlığında gezdirdi yine gözlerini, şimdi daha da erekteydi erkekliği çünkü bu ailelerin çocukları diğer erkeklerin ilgisinde bulurdu kendi erkekliklerini. Diğerlerinin canının çektiği kadınlar en tahrik edicileriydi. Birlikte oldukları kadınları, en kıskandıkları erkeklerin istediğini düşünmek aslında gizliden gizliye kendilerini, o kadınların yerine koymaktı. Kadındı ruhları, hepsi penisli kadınlardı.

Tam perdeyi açıp içeri dalacaktı ki asla olmaması gereken bir şey oldu!

Numi doğruldu!

Mümkün değildi bu, içtiği sudaki uyuşturucunun 14 saat süren etkisi nasıl yarım saatte geçmişti?! Bu kıza ne vermişlerdi?!

Bedeninde gezinen elleri hissetti önce, gözlerini araladığında geyik maskeli biri elbisesinin üst kısmını çekiştiriyordu, hemen

doğruldu Numi. Elinde içkisi, suratında tatminkâr bir tebessümle yatağın karşısında dikilmiş, Numi'nin kıyafetinin çekiştirilmesini seyreden Fredrick de sıçradı Numi'nin doğruluşuyla, ayılmasını beklemiyor olmalıydı. Numi kaşlarını çatıp ne olduğunu soracaktı ki arkasından kendisine yaklaşan kız suratındaki iki yüzlü baykuş maskesini çıkarıp "Bayıldın canım. İyi misin şimdi?" diye açıkladı.

Numi bir terslik olduğuna emindi, odanın içinde 5 maskeli daha vardı, hepsi hemen dağılmıştı, kalabalığın ortasında yatırıldığı yatağa baktı. Ne tuhaf bir odaydı. Odada sadece yanında dikilen kız ve Fredrick kalmıştı, geri kalanlar odayı terk ederken Fredrick'in ilerideki perdenin arkasına süzüldüğünü gördü. Kendisine uzattığı su ile güya yardım etmeye çalışan kızdan tek bir hamlede sıyrılıp perdeye atıldı, açtığında uzun siyah bir pelerinin içindeki David'in Fredrick'le konuştuğunu gördü. Elindeki kocaman aslan başı da neydi? Ne tuhaftı!

David, pelerininin önünü kapatıp Numi'ye yaklaşırken "Uzanmak istemiştin, şimdi iyi misin?" diye sordu.

Numi bir an odada gözlerini gezdirdikten ve bu odaya başka giriş kapısının kesinlikle olmadığını fark ettikten sonra, iyi olduğunu anlatan bir hareketle ve etrafında olan tuhaflığı hiç anlamamış gibi yapan bir gülümsemeyle karşıladı David'i. "Yorgunluktan herhalde. Biraz uzansam iyi gelir."

David Numi'ye eşlik ederken "Bir oda hazırlattım sana, orada dinlen istersen biraz" diye açıkladı. Numi itiraz etmedi. Etrafında oynanan bu oyun her neyse itiraz etmesinin işleri kendisi için daha da karmaşık hale getireceğinden emindi. Odanın köşesindeki kameralar da ilginçti. Her ne yapmayı planlıyorlarsa kameraya çekecekleri kesindi. Tamam deyip kendisi için hazırlanan odaya doğru ilerlerken Theador'un nerede olduğunu sordu. Theador

erkek arkadaşından aldığı acil bir telefonla ülkeye geri dönmek zorunda kalmıştı, Numi'nin dalış çantasını David'e bırakmıştı...

Odaya vardılar. David sakince onu içeri buyur etti, kendisi ev sahibine teşekkür etmeliydi. Numi'nin elini öperken sakince "Rahatça uyu, burada seni kimse rahatsız etmeyecek" dedi.

Numi bataklığın içe çeken çamurlu yüzeyine basarmış gibi hissederek odaya girdi. Odanın hemen hemen her köşesi aynalarla kaplıydı. İçerisi pırıl pırıl temizlenmiş olsa da odada bir Aedenli'nin alabileceği yoğunlukta kan kokusu vardı.

-24-

Önce kendimizi tanıtalım.

Yüzlerce kilometreyi soluksuz koşup, iz bırakmadan sınırı geçip, tereddüt etmeden onlarca güvenliği atlatıp, çiçekçi kılığında bir sürü insansının arasından bu binaya sızıp Numi'nin bakır elbisesi içinde kıvrılan bedeninin bir adamın kollarına doğru ilerlemesinde donup kalmıştı Sonje. Bu gezegen sadece vahşi, adaletsiz, anlamsız bür sürü şeyin değil, aynı zamanda akla sızan, kontrol dışı bir sürü duygunun da anavatanıydı sanki... Dikildiği yerde, güvenlik konsolunun önünde kalakalmıştı.

Elektronik güvenlik sistemleri ne kadar gelişmişse o kadar kolaydı bu insansıların binalarına girmek. Ana bir konsola bağlı olan tüm sistemi ele geçirip kameralara daha önceki akışı vermek, alarmları ertelemek ve hazırladığı özel karışımı güvenlik görevlilerinin önünde çiçeklere sıkarken onlara da koklatıp hepsini etkisiz hale getirmek eğlenceli bile olmaya başlamıştı. Üzerindeki çiçekçi kıyafetiyle her şey tıkırındaydı. Kendilerini

gezegenin sahibi zanneden bu zavallıların aslında basitçe maniple edilmesi ne kadar kolaydı. Burası gerçekten de zıtlıkların dünyasıydı, bu kadar kandırılmaya müsait bir organizmanın, bu kadar kontrolde olması inanılır gibi değildi. Katlarda tura çıkan ve ana panelin başında oturan iki güvenlik görevlisi dışında her şey otomatik bir güvenlik sistemiyle merkeze bağlanmıştı ve sistemi ele geçirmek bu kadar kolay olduğundan, bina, sabah nöbet değişimine kadar tamamen onlarındı. Ama donmuştu Sonje, güvenlik konsolunun üstündeki o aptal televizyonda akan görüntüye odaklanıp kalmış, Numi'nin bilmem ne ailesinin veliahdı ile verdiği pozlarda kaybolmuştu. Vücudunu ortaya koyan o elbisenin bakır parlaklığından bile daha parlak olan pürüzsüz teninin etkisi, uzayan saçlarının geriye taranmışlıkla yüzünü, gözlerini iyice ortaya çıkaran hali, dudaklarının kıvrımının şekil aldığı tebessümle iyice belirginleşmesi... Sonje'nin hızlanan kalbinde kopan fırtınaların merkeziydi.

Baygın yerde yatan güvenlik görevlisinin telsizinde Emanuel'in sesini duymasa, televizyonda tekrar tekrar akan görüntüye kilitlenmişti aklı. Koca binanın tüm sistemini devre dışı bırakıp aniden karşı karşıya geldiği Numi'nin bu duygusunda hapsolmak, yıllardır tanıdığını sandığın bir varlığın hallerinde kaybolup onu hiç tanımadığını anlamak... Dahil olduğu her şeyden tiksinmek... Ama yine de izlemek, gözlerini ayıramadan nefes bile almadan izlediğin şeyi bilmeyi istemek... Merak etmek... Her şeyi bildiğini sandığın anda hiçbir şey bilmediğini anlayıp başa dönmek...

Emanuel'in sesiyle sıçradı Sonje, telsizi alıp "Bina güvenli, kapıları açıyorum" diye cevapladı. "Işıklar sönünce girin."

Ana sistemin olduğu odaya ilerlerken karşılarına çıkan güvenlik görevlisinin şaşkın itirazları arasında, sakince adama yaklaştı, çiçek koklatmaya ne morali ne de azmi kalmıştı, silahına dav-

ranmak için acemice davranan adamın çenesinin altına ani bir şaplak attı. Alttan gelen tokadın etkisiyle adamın yukarı doğru kıvrılan kafası, beyninde sallantıya sebep oldu ve bu sallanmanın etkisiyle bedeni aniden kendini kapattı.

Mezbahayı bastıklarında fark etmişti bunu Sonje, insansıların beyinleriyle kafatasları arasındaki boşluk Aedenlilerden daha fazlaydı yani beyinleri sarsıntılara daha az dayanıklı olduğundan her beyin sarsıntısı bayılmalarına neden oluyordu. Vücut kendini toparlayana kadar tüm sistemi kapatıyordu. Bir fiskeyle bayıltılabilecek kadar ilkeldi organizmaları.

Bayılan güvenlik görevlisinin yanından geçip güvenlik odasına yaklaştığında binadaki son güvenlik görevlisi o sırada odadan çıktı, kameralarda hiçbir şey gözükmezken yere düşen adamın patırtısının nereden geldiğini anlamaya çıkmış olmalıydı.

Kapının açılması ve adamın alttan yamuk bir şekilde gelen şaplağı yiyip bayılması bir oldu. Sonje tereddütsüz daldı odaya, binanın tüm alarm ve koruma sistemini etkisiz kılacak virüsü yükledi sisteme. Kapıların açılması, bahçe ışıklarının bir an sönmesi, Emanuel ve Ali'nin ekiplerinin sakince bekledikleri kuytudan çıkıp binaya girmesi çok seriydi.

Ekip alt kattaki laboratuvarlara inmek için Sonje'nin sistemden taze çıkardığı kartları alır almaz asansörlere yönelirken, Sonje güvenlik görevlilerini toplayıp uyanma olasılıklarını düşünerek ellerini ve vücutlarını kıpırtısız hale getirecek şekilde, kozadalarmış gibi üst üste bantladı hepsini. Güvenlik tırtıllarını geride bırakıp ekibin ardından indi laboratuvara. Bu hayvanları nasıl boşaltacaklardı?

Aşağıya indiğinde ilk odadaki kafesler açılmıştı bile, yüzlerce evcil fare ve kedi, açılan kafes kapılarına rağmen çıkmadılar, o kapıdan her çıkarıldıklarında başlarına gelen felaketlerin daha da

kötüleşerek tekrarlanacağından emin olmuş bir halde, öğrenilmiş çaresizliğin doruklarında, korkuda, kafeslerinin dibine çekilip beklemekteydiler... Emanuel'in yumuşak mırıltılarına, hayvanları dışarı davet eden tatlı sesine rağmen hepsi, istisnasız hepsi, kafeslerinin dibine sindiler... Her birine, kendilerini sadece hapishanelerinde güvende hissedebilecekleri seviyede işkence edilmişti. Uzanan her insan elinin acı ve daha fazla acı anlamına geldiğini öğrenmişlerdi.

Altı yüz kafeslik koca hapishaneye bakarken laboratuvarın tam ortasında yapayalnız dikildi ve gözlerinden akan yaşla boğuşurken uzandığı kediyi daha fazla ürkütmeden dışarı çıkarmaya çalışan Emanuel'in çaresizliğine baktı Sonje, Numi'nin bakır elbisesinin yarattığı fırtına sanki o an dindi içinde ve çaresizlikle kafesleri boşaltmaya çalışan Emanuel'in duygusu bulaştı kalbine, mırıldandı: "Manu, bırak... Birazdan hepsi niye burada olduğumuzu anlayacak, kendileri çıkacaklar. Kendimizi tanıtalım."

Emanuel itiraz etmeden ümitle salladı kafasını gözlerini silerken ve kafeslerin kapılarının sonuna kadar açık olduğundan emin olduktan sonra çıktı odadan, Sonje'nin arkasına geçti, bekledi. Gerisini Sonje halledecekti.

-25-

Umursamazlığını sunarcasına esnedi, izlendiğinden emindi.

Kapı üstüne kilitlenmişti. Telaş etmedi Numi, sanki ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi yapıp duvara yaslandı, elinin altındaki anahtardan ışığı söndürdü ama tavanın çerçevesi boyunca yanan ışıklar ve odanın köşelerindeki abajurlar hâlâ yanmaktaydı

ve duvarda başka anahtar da yoktu. Sanki yürümekte zorlanıyormuş gibi dikkatle, rolünü bırakmadan, tek tek abajurları kapattı fakat tavanın ışığının anahtarını bulamadı... Dışarıda olmalıydı. Pencerenin önüne gitti, odanın pencereleri kapalı bir avluya bakmaktaydı. Avlunun içinde güvenlikten sorumlu adamlar vardı ve bu güvenliğin kendisi için olmadığına emindi Numi.

Bu odada, bu şatoda, bir sürü kötü şey olmuştu. Aldığı kan kokusu, hissettiği duygular aslında hiçbir şey anlamasa da her şeyi bilmesine yetecek kadardı. Hayatının hiçbir zamanında şu an hissettiği kadar huzursuz hissetmemişti. Duvarları kaplayan aynaların üstündeki hayvan başlarına baktı, hepsi öldürüldükten sonra doldurulmuş ve buraya asılmıştı. Çift yüzlü baykuş olmak üzere birkaç dakika önce o tuhaf odada takılan maskelerin hepsinin gerçeği burada da vardı.

Pencereye gidip hava almak isteyen gayriihtiyari bir halde eliyle yokladı ama her yer kapalıydı.

Umursamazlığını sunarcasına esnedi, izlendiğinden emindi.

-26-

Yaşamın sonsuzluğu en basit haliyle deneyimden gelirdi.

"Dördümüz kaldıramadık, en az üç yüz kilo falan olmalı! Diyorum size bu kızda bir gariplik var!" diyerek yaklaştı John, David'in yanına. Viskisini kafasına dikip bardağı sehpaya bırakırken "Duyuyor musun beni?" dedi.

Numi pencereden uzaklaşmış, yatağın kenarına oturmuştu. David onu izlediği camın arkasından kendi kendine "Böyle olmamalı..." diye düşünüyordu. Numi'yi bu kadar çabuk Klan'a getir-

mekle hata yaptığını düşünmeye başlamıştı. Herkesin nasıl da ağzının suyunun aktığını görmek yetmişti, Numi'yle biraz Avrupa'yı gezecek ve belki sonra onu Klan'la paylaşmayı düşünecekti ki nihayet Fredrick girdi içeri.

Numi'yi koydukları odaya açılan büyük pencereli seyir odasında ayaktaydı herkes. İlk defa oluyordu adağın uyanması, ayin durmuş bir sonraki adımı konuşmak için Fredrick'i beklemeye karar vermişlerdi. Fredrick de gelince yerlerine yerleştiler ama David oturmadı. Fredrick'in ya da diğerlerinin kendisini ayine devam etmeye ikna etmesine izin vermeyecekti, etrafındakilerin ilgisini gördükçe Numi'yi paylaşmamaya karar vermişti.

Ayakta dikilen David'i inceledi Fredrick, vücut dili, yüzündeki ifade, gözlerini ayırmadığı camdaki ilgisi çok netti, bu kızı paylaşmayacaktı, şimdilik. Gülümseyerek "Geceyi burada geçirmenizi isterim" dedi ona yaklaşırken ama David kararını kesin vermişti, "Aslına bakarsan ben de tam tersini sana söylemek üzereydim" dedi gözlerini Numi'den ayırmadan.

Fredrick samimi ama ışığı giyotinle kesebilecek kadar kısılabilen gözlerinin ciddiyetinde, dikildi David'in karşısına, "Benim başka bir teklifim var" dedi.

David bekliyordu bu yaklaşımı ama açıkçası hemen şimdi değildi. Pek ilgilenmiyor gibi yapmakla, dinlemeye hazır olmak arasında gülümsedi. Fredrick odada bekleyen diğerlerine dönüp sadece baktı, o bir bakışla herkes kalkıp sakince odayı boşalttı. Hepsi ayinin bittiğini, konunun değiştiğini anlamıştı. John çıkarken kızın vücut ağırlığıyla ilgili bir şeyler söyledi yine ama birbirlerinden gözlerini ayırmayan Fredrick ve David onu dinlemiyorlardı.

Yalnız kaldıkları anda Fredrick "Onu istiyorum" derken gülümsemesi artık sadece küçücük bir tebessüm halindeydi. Cümlenin gerisini beklediğini anlatan bir ifadeyle baktı David: "Ve..." dedi.

İlk defa gözlerini kaçırmamıştı David, çünkü kendilerini bildi bileli ilk defa elinde ona karşı kullanabileceği bir kozu vardı. Fredrick'in tebessümü uçup giderken yerine Nordik atalarının kendisine bağışladığı o soğuk ama kararlı hal geldi. Dikleşip sahip olduğu tüm gücün David'inkinden daha fazla olduğunu anlatırcasına baktı gözlerinin içine ama David de çoktan dikleşmişti. Fredrick bugüne kadar neye sahip olmuş olursa olsun şu an onun istediği şeyin sahibi olmanın gücü, tamamen kendisindeydi. Sakince yine mırıldandı: "Ve..." Madem bu kadar çok istiyordu, o zaman karşılığında neyi sunacaktı?!

Fredrick'in gözlerinden aldı bakışını ve sakince Numi'yi izledikleri pencereye döndü. Numi yatağın üstündeydi; ayakları yerde, bedenini geriye bırakmıştı. Beyaz teni, tavanın köşelerinden sızan ışığın loşluğunda bile porselen pürüzsüzlüğündeydi. Fredrick'in de gözlerini Numi'ye çevirdiğini fark etti ama dönüp ona bakmadı. Kızın hissettirdiği duyguların onu ele geçirmesini bekleyecekti.

Fredrick ve David binlerce yıldır istedikleri her şeyi almaya alışmış atalarından miras aldıkları DNA'larının kodlamasında, etraflarına verdikleri acının evrenin dengesini etkilediğinden habersiz, istedikleri her şeyi elde eden herkes gibi doyumsuz bir açlıkla baktılar Numi'nin varlığına, yan yana dikildikleri camın gerisinden.

"İngiltere" dediğinde Fredrick, David kafasını hayır anlamında sallayarak itiraz etti, dünyanın en büyük beşinci bankası İngilizlerindi. Fredrick'in ailesi yönetimdeydi. David kendi yönetimindeki dünyanın en zengin altıncı bankasıyla sermayeleri birleştirebilecekleri bir proje hazırlamıştı ama Fredrick'in ailesi projeye sıcak bakmadığından yapılanması mümkün olmamıştı. Şimdi Fredrick, bu yapılanmanın mümkün olduğunu vurgulu-

yordu ama David daha fazlasına hazırdı. Gözlerini, yatakta dirseklerinin üzerine doğrulan Numi'den ayırmadan "Çin" dedi.

Fredrick izlediği etkiden sıyırdı kendini ve David'e dönüp "Saçmalama! En az iki savaş görmeliler!" diye itiraz etti. Komünistlerle uğraşacak kadar sabrı yoktu, geçmişini komünist bir kültürden alan böylesine kalabalık bir devletin biri nükleer olmak kaydıyla en az 2 büyük savaş görmesi gerektiğini ancak ondan sonra öz kaynaklarının yağmaya açılabileceğini ikisi de biliyorlardı.

Opium ticaretiyle[24] kurdukları sistemin zayıflamasından yüzyıllar geçmişti ve Çinliler artık bu konularda gayet uyanıktılar. Her sene hazırlattıkları raporda Çin'in durumu detaylıca vardı. Dünyanın en zengin ilk dört bankası Çin'indi. Çin halkına aitti. Gelişmiş bir özelleştirmeyle halkın elinden tüm bu zenginliği kolaylıkla alabilmeleri, halkı kendilerine bağlamaları henüz mümkün değildi. Sahip olmanın ilk koşulu; kültürü ayrıştırmak ve ayrışımdan kaynaklanan o karmaşanın içinde halkın bankalarını ele geçirmekti. Sonra elektrik ve su kurumları, havayolları, üniversiteler sıraya girerdi. Bir ulusun köleliği; kendi vergileriyle hayat verdikleri kurumların, diğerlerinin eline geçmesiyle başlar, kurulan nükleer santrallerin yaydığı zehirde yetişen nesillerin, hayatta kalmaktan başka hiçbir şeyi önemsemeyecek sağlıksızlıkta olmasıyla devam eder ve samanı bile yurtdışından ithal eder hale gelmesiyle doruk noktasına ulaşırdı.

"Bir yolunu buluruz" dedi David. Çin sürecini hızlandırma-

24. İngiliz-Çin savaşı: Çin'e sattıkları eroinin hammaddesi opiumdan %465 kâr elde eden İngilizlerin, ülkelerindeki bağımlılığı engellemek için uyuşturucu girişini engellemeye çalışan Çin hükümetine zorla opium aldırmak için İngiliz Başbakanı Lord Palmerston liderliğinde başlattığı savaşlar ve bir ülkenin diğerini bağımlı hale getirerek öz kaynaklarını sömürmeye çalışmasının ibret verici gerçek hikâyesi. Araştırın. Film önerisi: *Opium Wars by Xie Jin* (1997)

nın bir yolunu isterlerse bulurlardı ve ekledi: "Türkiye için de aynısını söylüyordun. Mümkün değil diyordun, Türkler inatçıdır, kan dökmeden olmaz diyordun ama savaşa bile gerek kalmadı, on dört yılda üstelik savaş için tek kuruş dahi harcamadan tamamen açıldılar bize!"

"Bu koşulların yaratılması için 1946'dan beri Türkiye üzerindeyiz! Özal olmasa bu ekibi kurabilir miydik! Fark eder etmez Menderes'e ne yaptıklarını unutma! Türkiye'de şimdilik şansımız yaver gitti, çünkü ekibimiz çok iyiydi! Öyle bir örgütlenmeyi Asya'ya taşıyabilmek için önce televizyonlara girmemiz lazım, bizim program formatlarımızı almıyorlar, Çin için zaman lazım. Devlet organlarına yeni sızdık, başa geçmemiz minimum dokuz seneyi alır en iyi ihtimalle" diye karşılık verdi Fredrick ve gülümseyerek kendisine içki koymaya yönelirken konuştu: "Ayrıca bir kız için Asya'da böylesine büyük bir meydanı boş bırakacağımı sanıyorsan kendine gel David. Alt tarafı enteresan bir varlık, yoksa benim için fazla yaşlı... Fazla uzun... Fazla dişi... İlgilerimizin sebepleri farklı."

David "Bir şey var bu kızda... Tanrısal bir şey" dediğinde Fredrick birazdan girişeceği pazarlığın güç kazanması için "Bekâret zarı" dedi dalga geçerek. "Oldum olası bakireleri sevdin sen. Zaafın var" diye ekledi.

David konuşmayı daha fazla sürdürmeyecekti, başkalarına sürekli uyguladığı ucuz önemsizleştirme yollarını dinlemeye dahi tenezzül etmeyecekti, döndü Fredrick'e ve gülümseyip "İyi geceler Fredrick" dedi, yan odadan Numi'yi alacak ve gidecekti. Kapıya yönelirken Fredrick içkisinden bir yudum alıp "Vimana!" dedi ve koltuğa oturdu.

David durdu, Fredrick'in oyun oynamadığından emin olmak için dönüp sakince "Oyun oynayacak vaktim yok. Ciddi misin?" dedi.

Fredrick ciddiydi, içkisini David'e doğru kaldırıp kafasını evet anlamında salladıktan sonra bir yudum aldı. "Tek bir şartla" dedi.

David itiraz etti: "Kaynaklarla ilgilenmediğimi biliyorsun. Mağarayı istiyorum. Mağarayı dışarıda bırakan hiçbir şartı kabul edemem" dedi.

Fredrick'in suratına sızan gülümsemenin Afganistan yorgunluğunu fark etmedi David, halbuki o yorgunlukta yirmi beş yıldır girmeye çalıştıkları mağaranın içine gönderdikleri her şeyin, herkesin toz olmasının çaresizliği, kaybolan askerlerle ilgili haberin ordunun dışına sızması, kukla siyaset adamlarının olaya olan ilgisinin sıkıntısı ve halka sızan haberin doğruluğunu gölgelemek için özellikle yoğunlaştırılmış sosyal medya çalışmalarının yetersizliği vardı. Fredrick gülümserken kafasını salladı: "Vimana'yı[25] paylaşacağım seninle ama sadece bir süreliğine..."

Bu kadar kolay olamazdı, bir şey vardı bilmediği, Fredrick'in gözlerinde görebiliyordu, kendisine bir şeyler söylemiyordu. David sabırsızca buyurdu: "Söyle!"

Fredrick içkisinin devamını da kafasına dikip "Mağaraya giremiyorduk. Tuhaf bir manyetik alan var çok güçlü..." dedi. Sonra ayağa kalkıp "Kimin sorumlu olduğunu bulamadığımız tsunami vardı ya?" dedi, David nefesini tutup cevabı bekledi.

"Bizdik. O kadar ileri gitmek zorunda kaldık içeri girebilmek için ama içeri girsek de Vimana'ya yaklaşamıyoruz. Benzersiz bir enerji kalkanı var, çözülmüyor. Daha öncekiler gibi değil, farklı

25. Vimana: Hint antik Sanskrit mitolojilerinde de yer verilen, uçabilen, suyun derinlerinde ya da uzayda yol alabilen Hint tanrılarının aracı. Rusya ve Amerika arasında süregelen, El Kaide'nin kuruluş nedeni olan Afganistan üstünlüğü çekişmesinin ana nedenidir bu konu. Bölgedeki bir mağaranın içinde bulunduğu, Sovyet askerleri tarafından tespit edilmiş Vimana'nın gerçekliğini sorgulatmak amacı ile sosyal medyaya yayılmış dalga geçen virallerle dikkat dağıtılmış olsa da, WikiLeaks dosyalarında ortaya konulan, askeri kurumlar arasındaki yazışmalar olayın ciddiyetini doğrulamıştır.

bir teknoloji. 9 bin yıldır mağarada olmasına rağmen enerjisinden zerre kaybetmeyecek kadar güçlü ve benzersiz" diye konuşmaya devam etti Fredrick.

David sinirlenmişti, Arilerin koyduğu Klan hiyerarşisi olmasa dişlerini sıkmak yerine yumruğu geçirecekti Fredrick'e, çünkü o tsunami yüzünden 2 nükleer santral de hasar görmüş, Japonya'daki sızıntı değdiği ne varsa öldürüp önüne katarak akıntıyla Kanada kıyılarına vardığında, o sırada denize giren bir sınıf öğrencinin maruz kaldıkları yüksek radyasyon yüzünden kanser olup birkaç ay içinde ölmesini kamufle etmek için bölgeye terör saldırısı düzenlemek zorunda kalmışlardı ama bu da yetmemişti, durum o kadar karışmıştı ki geçen sene Ortadoğu'da kurdukları yeni terör örgütüne kadar uzanmıştı o tsunaminin yarattığı kontrolsüzlük ve şimdi dünyada nükleer santralleri kötüleme modası başlamıştı, halk nükleer santrallere uyanmıştı!

"Bunun bize nelere mal olduğunu biliyor musun?! Bunu nasıl paylaşmazsınız! İnanılır gibi değil! Kimler biliyor? Sorumlusu kim?!" diye çıkıştı.

"Hiç kimse! Kimse bilmiyor" derken sesi yükselmişti Fredrick'in.

David derin bir nefes aldı, az da olsa rahatlamıştı çünkü tsunaminin yapılan bir manyetik alan zorlaması yüzünden çıktığını ölçmüşlerdi ama gezegende kendileri dışında böyle bir çalışmayı yapabileceklerinden şüphelendikleri tek bir ülke vardı ve o ülkenin de böyle bir çalışma yapacak güce gelmiş olması olasılığı bile dehşet vermişti tüm aileye, şimdi çalışmanın kendilerinden biri tarafından yapıldığını öğrenmek rahatlatıcıydı ama tepkisini ortaya koymadan konuyu kapatmayacaktı: "Büyükler bunu öğrendiklerinde ne olacak sanıyorsun?!"

Fredrick tereddütsüz bir ukalalıkla cevap verdi: "Büyükler za-

ten biliyor. Böyle bir şeye tek başıma kalkacak kadar saygısız olduğumu düşünmedin umarım. Büyüklerin kararıydı bu ama sadece benimle paylaştılar ve şimdi ben de seninle paylaşıyorum, verdiğim değeri anlaman için. Artık resmen zincirdesin."

Siniri bölündü David'in hatta öyle bölündü ki moleküllerine ayrılıp yok oldu sanki... Zincirdeydi! İlk defa Fredrick bir şey paylaşmıştı onunla, büyüklerin masasında bir sandalye verilmesi gibi bir şeydi bu yaptığı, eğer paylaşım devam ederse 2 yıla kalmaz zincirin halkası olacaktı. İçeri alınmıştı! Kafasını salladı, Fredrick'in jestinin değerini görebiliyordu.

Fredrick mırıldandı: "Bana yapmak üzere olduğun inceliğin değerini bilmeyeceğimi mi sandın... merak etme David, karşılığını fazlasıyla alacaksın. Bu bir aile geleneğidir, bize yapılan jestlerin karşılığını fazlasıyla verebildiğimiz için Büyükler'in masasındaki en gençler daima bizden çıkmıştır."

Haklıydı, Klan'daki tüm aileler içinde Fredrick'in ailesinin gençleri hep en önce Büyükler'e kabul edilmişlerdi. Binlerce yıldır hâkim oldukları organ ve insan ticareti yüzünden bu jestin hep onlara yapıldığını düşünmüştü David, herkesin daima hizmetçilere ve bir gün mutlaka organlara ihtiyacı oluyordu nasıl olsa ama ne fark ederdi, Fredrick aracılığıyla kendisi de Büyükler'e katılan en gençlerden biri olabilecekti. Babasının suratındaki ifadeyi düşünürken heyecanlandı. Büyükler'le oturmasını sağlayan aracın bir kız olması resmen inanılamazdı!

Anlaşmalarının detaylarını konuşup el sıkıştıklarında birkaç yıl içinde Büyükler masasında oturabileceğinin umuduyla David, o masanın kısa bir sürede paramparça olacağından habersiz çok heyecanlıydı.

Fredrick'se bu kadar incecik bir kızın nasıl olur da 300 kilo çekebildiğinin merakının başına açacağı dertten habersiz azimliydi.

Kıza baktı dikkatle, teni, kemik yapısı, varlığı farklıydı. David'in bir uzay aracına yaklaşabilmek için elindeki uzaylıyı verdiğini fark etmeyecek kadar kör olmasına güldü kendi kendine.

Hayatta her şeyin bir sonu vardı, en köklü egemenliklerin, en köklü fikirlerin, en bitmez tükenmez savaşların, en yıkılmaz binaların, en merhametsiz düşüncelerin hatta güneşlerin, evrenlerin bile sonu vardı... sonlanmayan tek şey dönüşümdü. Var olan her şey dönüşebildikleri, varoluşun yaşamı her koşulda destekleyen ana düşüncesine uyum sağlayabildikleri kadar sonsuzluğa yakındılar çünkü yaşamın kendisi değişik bedenlerde, formlarda akmaya devam ederken asla tükenmez, sadece şekil değiştirirdi. Şekil değiştirmek yaşamın kendini deneyimlemesiydi ve yaşamın sonsuzluğu en basit haliyle deneyimden gelirdi. Deneyimi engelleyen, dönüşüme itiraz eden varoluşu hak edemezdi.

-27-

Dr. Bradstreet

Dünyanın en ilgi çekici anıtını yapmak için ne kadar gerekirse bekleyecekti ama çok da gerekmedi.

Okuduğu belgelerin ne anlama geldiklerinin fikri zihninde birleştikçe kaşları iyice çatıldı Sonje'nin. Bu lanetli laboratuvarlara, insansıların hayvanlar üzerinde yaptıkları gizli deneylerin iğrençliğini ortaya çıkarıp çaresizce sıradaki işkenceleri bekleyen hayvanları kurtarmak için gelmişlerdi ama tesadüfen fark ettiği tek satır bir yazının aslında ne ifade edebileceğini araştırmak, Sonje'nin merakını şimdi nerelere getirmişti. Cehennemdeydi

Sonje, öğrendiği her bilgi cehennemin ne kadar derinlerinde olduğunu ona hatırlatan bir veriydi sadece.

Kafataslarına aletler takılmış olanlar dışında tüm hayvanlara bağlanmıştı ve hepsini aynı planladıkları gibi yönlendirerek kanalizasyon sisteminden binanın dışına çıkartmıştı. Yapılan yoğun deneyler sonunda beyin dalgaları zayıflayanları ya da takılmış aletler yüzünden kendilerinde olmayanları da Ali ve diğerleri araçlara yüklerlerken, maymunların bölümündeki bir kafesin köşesinde Dr. Bradstreet'in adını görmüştü Sonje. Kafesin iç kenarının içindeki kâğıtta elyazısıyla *Dr. Bradstreet deneyi* yazıyordu. Kafesin içindeki maymunun neyi olduğunu henüz bilmiyordu ama hayvan mahvolmuş görünüyordu.

Kucağında taşıdığı zavallı maymundan gözlerini ayırmadan ve burnunun hemen gerisinde toplanmış bariyerleri kırarcasına gözkapaklarına hücum etmeyi bekleyen duygularla savaşarak geçti koridoru Sonje. Yaşayan bir varlığın bedeninde ölümün böylesine özgürce gezebilmesi, hayvanın aldığı her nefeste hırıldayan organlarının yardım dilenen bu çaresiz sesi... Cehennemdi.

Araca ulaşana kadar çoktan ölmüştü maymun ama kafesin duvarında yazılı Dr. Bradstreet'in ismi ve avuçlarının içinde soğumaya başlayan bu cansız bedenin hissi artık Sonje'nin aklından çıkmayacaktı.

Araca binmek yerine geri döndü Sonje, elindeki cansız bedeni sıkıca kavrayıp binaya doğru geri adımlamaya başladığında, Ali peşinden fırladı ama sadece birkaç adım atabildi. Çünkü birkaç saniye içinde devre dışı bıraktıkları tüm güvenlik sistemi geri gelecekti ve bahçeyi gören kameralar dahil olmak üzere hepsi kayda geçecekti. Durduğu yerden Sonje'ye seslenmeye karar vermişti ki Sonje bahçeye varırken ona "Gidin" demişti, sonra dönüp geri geri yürürken "Ben size yetişirim. Hallederim, merak etme" diye

eklemiş ve yumruğunu yavaşça yükseltip iki kere havaya vururcasına ama sakince indirip kaldırmıştı.

Araçlar aceleyle gizlendikleri gölgelerden iz bırakmadan uzaklaşırken, Manu, geride bıraktıkları Sonje'nin kucağındaki maymunu çime koyup tırnaklarıyla toprağı kazmaya başlamasını seyretti. Ama ilk defa telaş hissetmedi. Nihayet cana hak ettiği saygıyı korkusuzca gösterebilecek biri vardı bu dünyada, normalleştirilmiş tüm kötülüklerin üzerindeki normalleştirmeyi söküp atacak, insanlığı uyandıracak kadar tükenmez bir umuttu, korku üretmeyecek kadar güven veriyordu. Hissettiği güven Sonje'nin yenilmez olduğunu düşünmesinden değil, gezegenin ona, hatta belki de sadece ona ihtiyacı olduğunun çok net olmasındandı. Eğer evrende yaratıcı diye bir şey varsa o mutlaka Sonje'nin yanındaydı. Buraya yapmaya geldiği işi yapana kadar da onunla olacaktı, onu koruyacaktı. Virajı dönmüş ve Sonje'yi göremeyecekleri yola girmiş olsalar da bakışını geriden almadan ellerini birleştirdi Manu ve Sonje için, yaşam için, dünya için dua etmeye başladı.

Manu'nun mırıldanan kelimeleri devam ederken Sonje tırnaklarıyla kazmaya devam etti toprağı. Derinlik bir metreye indiğinde durdu, gözlerinden, burnundan akan yaşların suratını neredeyse yıkayıp çenesine inen ve oradan da toprağa düşen ıslaklığıyla daha fazla savaşamadı. Hissettiği acı isterse gözyaşı olarak çıksın ama yeter ki çıksındı! Yoksa çıldıracaktı. Ve o an anladı: Ağlamak umutsuz çaresizliklerin ihtiyacıydı. Maymunun cansız bedenini eline alırken "Çi'den gel, Çi'ye dön" dedi, ama içinden doğup sanki boğazına takılan duyguların girdabı kelimelerini düğümledi, yutkundu ama geçmedi, "Potansiyeline doğ" derken kelimeleri dilinin ucunda eridi, ince bir ses çıktı gırtlağının gerisinden ya da kalbinin derinlerinde bir yerlerden ve sümüğe bulanmış gözyaşlarına değerek çıktı dudaklarının arasından...

Engelleyemedi Sonje. Konuşamadı. Düşünemedi. Susturamadı kalbinin derinliklerinden gelen o incecik çaresizliğin sesini... Sessizce ağladı.

Eline aldığı küçücük bedeni toprağa yerleştirirken tamamen teslim oldu duygularına ve ellerinin içindeki Çi'siz bedeni bırakamadı, geri çekip sarıldı. Hıçkırıklara dönüşen duyguları yüzünün her mimiğinde kasılan bir sancıyla akıp giderken "... Kaderinin efendisi ol" diyebildi nihayet Sonje.

Doğduğu andan itibaren insansılar tarafından ele geçirilmiş, daha bebekken üzerinde yapılan deneylerin etkisiyle çaresizliği öğrenmiş, vücuduna yüklenen zehirlerle aralıksız bir ağrı içinde yaşamı değil anbean ölmeyi deneyimlemişti... Katledilmişti. İnsansı kadınlar kendilerini daha güzel hissedebilsin diye her yıl öldürülen yüzlerce milyon hayvan nasıl kaderlerinin efendisi olabilirlerdi![26]

Binadan gelen ses yükseldi, güvenlik sistemi devreye girmişti, birazdan burası insansılarla dolacaktı. Elindeki bedeni, hissettiği acımasızlığın ruhunda gezinen sancısıyla toprağa verdi ve yüzünü koluyla silip dikleşti: "Olmaktan, doğmaktan, dönüşmekten yoksunma!" dedi.

Bedenin üstüne toprağı örterken hızlandı hareketleri, ruhunun sancısı fikrinin zehrine dönüştü. Maymunu gömmesi bitse de kalkıp gitmedi, gidemedi. Madem bu canı gömmüştü buraya, burayı bir anıta dönüştürmeliydi. Yağmalanmış yaşamların artık

26. Okura not: Kullandığınız kozmetik ürünlerinin hayvanlar üzerinde test yapılmasıyla ilgili politikalarını biliyor musunuz? Bu ürünlerin birçoğunun ana rahmindeki bebeklerin cinsel organlarının gelişimini olumsuz etkilediğini biliyor musunuz? Saçınıza sürdüğünüz boyanın karnınızdaki bebeğin zekâsını ne kadar etkilediğini biliyor musunuz? Hayvanlar üzerinde test yapan bir markanın kozmetik ürünlerini kullanıyorsanız laboratuvarlarda hayvanların gözlerine zehirli kremler sürüp onları kör eden, ciltlerindeki derinin hangi seviyede yaraya dönüşeceğini anlamak için hayvanlara işkenceler eden canilerden daha da suçlusunuz.

yağmalanamayacağının abidesi olmalıydı tam da burada. Topraklanmış ellerinin yumruğundan gözlerini ayırmadan bekledi, hayatının geri kalan kısmını laboratuvarda türlü işkencelerle geçirmiş o maymunun mezarında, binanın etrafında toplanmaya başlayan polis ve güvenlik güçlerinin araçlarını bekledi Sonje. Dünyanın en ilgi çekici anıtını yapmak için ne kadar gerekirse bekleyecekti ama çok da gerekmedi. Kısa sürede tüm malzeme ayağına gelmişti.

-28-

İkisi de oynadıkları rolün Oscar'ını alacak kadar iyiydiler.

"Ne yapıyorsun burada? Kapı neden kilitli?" demişti Fredrick içeri girdiğinde, Numi'yi bile şüpheye düşürecek bir samimiyetin şaşkınlığında.

"Bilmiyorum, neden burada tutuluyorum?" demek istedi Numi ama demedi, onun yerine rolünü oynamaya devam edip "Kilitli mi?! Fark etmedim. David nerede?" dedi.

Fredrick yatağa yaklaşıp elini Numi'ye uzattı, onu çekip kaldıramayacağını biliyordu ama Numi de hemen kendini hazırladı, Fredrick'in tek bir hareketiyle vücudunu ona doğru kaldırdı. İkisi de oynadıkları rolün Oscar'ını alacak kadar iyiydiler.

Fredrick'in uzun parmaklarına teslim ettiği elinin takibinde sakince yürüdü Numi, odadan dışarı çıktılar, sanki hiçbir gariplik yokmuş gibi. Merdivenlerden inip asansöre doğru ilerlerken Fredrick hiç konuşmadı. Numi'nin farkında olduğunun farkındaydı. Numi de hiç konuşmadı, Fredrick'in kamufle edilmiş tedirginliğini hissediyordu ama tedirginlikten daha çok sanki merak vardı. Şüphelenmiş bir merak.

Küçücük bir asansöre geldiler, içeri girdiklerinde asansör sinyal verene kadar Numi anlamamıştı, Fredrick'in küçük bir tebessümle "Yine bozuk" demesiyle, asansörden dışarı çıkarlarken Numi anladı. Ağırlığıydı Fredrick'in ölçmeye çalıştığı, şüphelendiği, meraklandığı...

Bir an için kendini yakalanmış hissetse de suratındaki tebessümü bozmadı Numi, elini Fredrick'in elinden çekmeden, nereye gittiklerini dahi sormadan takip etti onu. Avluyu geçip şatonun ön bahçesine çıktılar. Büyük merdivenlerden çıkıp pırlantalı avizenin girişinden geçip salondaki partiye geri katıldıklarında sakince döndü Fredrick ona ve bir beyefendiye yakışacak nezakette "Benimle dans eder misin?" dedi.

Numi, Fredrick'in yüzüne yakışacak küçücük bir tebessümle ve başıyla onaylayıp "Zevkle" dedi, gülümsemesinin arkasına sakladığı düşünce fırtınalarının içinde olduğunu kimse anlayamadı.

Fredrick tek bir bakışla köşede bekleyen görevlilerden birini çağırdı, kulağına bir şeyler söyledi nezaketle ve görevli başıyla onayladıktan sonra geri çekilip elindeki alete konuştu, hemen ardından ışıklar loşlaştı, müzik ani olmayan ama net bir dönüşle yumuşadı, Fredrick kollarını uzatıp bir eliyle Numi'yi belinden tuttu diğer eliyle elini avucuna aldı ve dansa başladılar. Sadece birkaç filmde gördüğü bu dansı bilmediğini saklamadı Numi, adımlarını Fredrick'in adımlarına uydururken bakışlarını onun sorgulayan gözlerinden kaçırmadı.

Salondaki insansılar onlara yer açarken akan müziğin kemanlarla bezenmiş, piyanoyla süslenmiş ritminde dansa başladılar, gözlerini birbirlerinden ayırmadan. Bir erkekle bir kadının dansından çok birbirini merakla inceleyen, meydan okurcasına tanımaya, anlamaya çalışan iki türün dansıydı bu.

İkisi de birbirlerinin kim olmadıklarını biliyorlardı ve oldukları

kişiyle ilgili onlarca soruları vardı. Fredrick, Numi'nin çabuk uyum sağlayan ama yine de valse tamamen yabancı bedenini döndürürken kavradığı beli kendine iyice yaklaştırıp sordu: "Nerelisin Numi?"

Cevabı bilmek için neler vermeye hazırdı, gözlerinden bağırıyordu merakı. Sustu Numi, söyleyeceği her kelime uyum sağlamaya çalıştığı bu sahte gerçekliğe fazla gelecekti. Sadece tebessüm etti.

Fredrick "Atalarım bu kıtanın en eski ailesidir. Kendimizi dinletemeyeceğimiz hiçbir otorite yok, aslına bakarsan otoriteleri uygarlığın çok başlarında ailem yönlendirmiş, bazılarını kurmuş, bazılarını kaldırmış..." dediğinde Numi, Fredrick'e karşı maskesi düşmüş olsa da salonda kendilerini izleyen diğerlerine oynamaya devam eden bir tebessümle "Ne kadar şanslısınız böyle bir aileye sahip olduğunuz için. Finansla ilgileniyordu aileniz sanırım?" diye sordu neredeyse yapmacık kaçacak bir nezaketle.

Fredrick dudaklarını ısırıp, Numi'nin hâlâ devam ettiği oyuna güldü bir an ve sonra evet anlamında başını sallarken "Seni kollarıma alıp yatırmak isterim ama seni taşıyamayacağımı ikimiz de biliyoruz" dedi.

Numi gülümseyip küçük bir kahkaha attıktan sonra Fredrick'in kulağına yaklaşıp izleyenlerin nefes kesen bir flört sahnesi olarak nitelendirecekleri ama Fredrick'in, Numi'nin kullandığı kelimelerdeki tehdidi damarlarında hissettiği bir edayla "Tek farkımın sadece kütlemin ağırlığı olduğunu düşünmeyecek kadar akıllı bir aileden geliyor olman ne rahatlatıcı" dedi. Sonra kafasını uzaklaştırıp gözlerinin içine baktı ve tebessümü iyice solarken ekledi: "Anlayışın için minnettarım."

Müzik bitmemişti ama Fredrick son bir dönüşten sonra adımlarını durdurdu, eliyle Numi'nin elini sıkıca kavrayıp kendilerini alkışlayan yalaka misafirlere selam verdikten sonra Numi'ye "Konuşalım mı?" dedi.

Numi evet anlamında başını salladı. Nihayet rol yapmayı bırakacakları için rahatlamış ama konuşacakları konunun varabileceği yerler için de rahatsızdı.

El ele geçtiler kalabalığı, kapıya geldiklerinde elindeki içkisiyle kendilerini selamlayan David'in önünden duraksamadan geçip gittiler. David'in suratındaki bakış olmasa neredeyse kendini güvende hissedebilirdi Numi nihayet ondan uzaklaşabildiği için ama David'in o bakışında, dudağının köşesindeki gülümsemenin küstah kıvrımında bir şey vardı... Acıma.

Daha önce podyumdaki ünlü modellerin suratında görmüştü bu gülümsemeyi, kendisine yönelik değildi, iyi kazanan modellerin kendileriyle aynı dönemde işe başlasa da yükselememiş diğer modellere verdikleri selamlarda vardı bu duygu. İnsansılar acıdıkları şeylere bakarken tatmin olup zevk alacak kadar tuhaflardı.

Fredrick ile el ele çıktı Numi şatodan ve Fredrick'in yönlendirmesiyle üzerine konan mantoyu giydi. Kendilerini bekleyen helikoptere yaklaşırken durdu ve "Eşyalarım?" dedi, Fredrick gülümseyip "Merak etme" dedi. Bindikleri tuhaf görünüşlü, yuvarlak hatlı uzun helikopterin içi de çok genişti. Fredrick kulaklığını taktığında havalandılar, Tunus'a doğru yola çıktılar.

-29-

Nagalase nedir bilen var mı aranızda?

Manu bir adım daha attı şok içinde izlediği televizyona doğru, yaşamı korumak için kendi canlarını tehlikeye atabilecek evrimde bir avuç insanlardı odanın içinde ve birkaç saat önce Sonje'yi geride bırakırken hissettiği güvenden zerre yoktu artık kalbinde!

Odadaki insanların şok içindeki sessizliklerinde gezdirdi gözlerini. Hepsi ekrana kilitlenmişti. Patlayan bombanın kansere sözde çare bulmak için emek veren bu laboratuvarı nasıl da mahvettiğini anlatıyordu spiker. Nasıl bir yalandı bu! Ve nasıl bir şoktu! Çünkü alevler içindeydi tek bir camını dahi kırmadan birkaç saat önce hayvanları kurtardıkları o iğrenç bina. Binaya çarpmış polis arabalarının, alevlere bulanmış halleri inanılır gibi değildi, kimisi ters dönmüş, kimisi yan devrilmişti ama hâlâ Sonje'den hiç bahsedilmemişti.

Sonje binayı bu hale nasıl getirmişti?!

Kimse ne olduğunu, nasıl olduğunu anlayamamıştı! Spiker saldırının hidrojen bombası ve araziye yerleştirilmiş mayınlar sonucu gerçekleştirildiğini söylerken, bölgeyi gösteren ekranın altındaki bantta, saldırıyı henüz hiçbir terör örgütünün üstlenmediğinin yazısı akıyordu.

Yüreği buruldu Manu'nun, bakışını televizyondan alıp Ali'ye çevirdiğinde aynı çaresiz duygunun onda da bedenlendiğini gördü. Dünyanın umudunu o lanetli binanın bahçesinde yalnız bırakmanın cehennemindeydiler hep birlikte. Sonje neredeydi? Ne olmuştu?

Nasıl onu yalnız bırakıp gidebilmişlerdi! Hepsi ilk defa bedenlerine giren bir uyuşturucunun tanımlanamaz etkisinde gibiydi... Pişmanlık, fikri ele geçiren bir uyuşturucu gibi tüm hücrelerinde gezinmekteydi.

Manu'nun gözlerinden süzülen yaşlara teselli olabilmek umuduyla ona yaklaşırken "Henüz hiçbir şey bilmiyoruz! Sonje'yi yakalamış olamazlar!" dedi Ali ve omzunu tutup ona umut yüklemek istedi ama Ali'nin elini anında ittirip bağırdı Manu: "Biz bıraktık onu! Yapayalnız! Bu pisliklerin eline teslim ettik!"

Ali itiraz etti, "Tüm bu yapabildiklerimizi, onun planlarını

harfiyen dinlediğimiz için gerçekleştirebildik, o istediği için onu orada bıraktık! Biraz bekleyelim..." derken Manu haykırışla itiraz etti: "Neyi bekleyeceğiz?! Laboratuvarın birinde Sonje'nin bilinçsiz bedenini bulacağımız günü mü!?" Sonra kalabalığa dönüp ekipteki herkesin yüzüne tek tek bakarak haykırışına devam etti: "Anlamıyor musunuz?! Onu korumak için doğduk biz, ona sığınmak için değil! Hayalini kurduğumuz her şeyi bir tek o başarabilir, artık düşündüklerimiz sadece hayal değil! Ve onu, tek umudumuzu geride bıraktık!"

Ali, Manu'nun kelimelerine hak verircesine indirirken başını Manu yapılabilecek tek şeyi mırıldandı: "Silahlanmalıyız ve onu bulmalıyız! Ne pahasına olursa olsun onu bulmalıyız! Vazgeçemeyiz, hayatımız pahasına vazgeçemeyiz!"

Herkes hemfikirdi! Silahlanmaya hazırdılar, kendilerini öldürtmeye gideceklerini bile bile hazırdılar. Polisin, hükümetin, ilaç sanayiinin, silah sanayiinin, petrolün sahibi olan o kocaman devin karşısında bir düzine insan olarak hiç şanslarının olmadığını bilecek kadar kendilerinde ve yine de yola koyulacak çaresizlikte, ne pahasına olursa olsun ölümüne hazırdılar!

Ekip hızla toparlanmaya başladığında toplandıkları madenin girişinde oturmuş kendilerini izleyen Sonje'nin ne varlığını ne de duyduğu sevgiyi fark edebildiler ta ki hazırlıklarını tamamlayanlardan birinin yola koyulmak için mağaranın çıkışına ilerleyip Sonje'yi görmesine kadar.

İsler içindeydi Sonje, çömeldiği yerden doğrulup kendisini coşkuyla karşılayan ekibe gururla baktı. Bu bir avuç insan olmasa gezegenin evrime kapatılmış olduğuna yemin edebilirdi ama bunca pisliğin, beyin yıkanmışlığının, algı yönetiminin, normalleşen kötülüğün içinde yine de gerçekte neyin önemli olduğunu unutmayanların olması mucizesi, sayıları bir avuç olsa da küçümsenemezdi.

Dünya insansılarının evrimde yeri olduğunun kanıtıydı bu aktivistler, her köşede harcanan canları çok değerliydi.

Elindeki polis ceketinin içindeki kablolu cihazı Ali'ye atarken "Görüntüleri alın buradan. Madem onlar yaymıyor, biz yaymalıyız ama çok dikkat etmelisiniz. Ne olursa olsun bu kıtadan yayına yüklememelisiniz. Artık koşullarımız tamamen değişti" dedi ve "Bunlar nasıl çıkar?" derken iki bileğinde sallanan aralarındaki zinciri kopmuş kelepçeleri gösterdi. Ali hemen kelepçeleri kurcalamaya başladı. Ve Sonje o an hatırlamış gibi taze bir merakla ekledi: "Nagalase nedir bilen var mı aranızda?"

-30-

Bir yumrukta altüst edemeyeceği hiçbir şey yoktu ve şimdi bu tuhaf tulumlu balıkadam o yumruğu havada tutmuştu, birkaç saniye de olsa.

Rütbesine bulaşan isi silkti Charles, omzundaki yıldızlar birçoklarının yapamadığı şeyleri yapabilen biri olduğunun işaretiydi. Sıkıntıyla yine gözlerini yıkıntıda gezdirdi. Kıtanın en gelişmiş tesislerinden biri birkaç saat içinde nasıl yerle bir edilebilmişti? Yangın sonrası yıkıntıya dönüşmüş binanın ve hurdaya dönüşmüş polis arabalarının haline bakarken Neil Armstrong'un konuşması geldi aklına, "Gerçeğin korunaklı katmanlarını aşabilenleri devrimler ve keşfedilmemiş fikirler bekler" demişti Ay'a çıkışının yirmi beşinci yıl kutlamaları adına yaptığı konuşmasında. Tuhaf bir konuşmaydı, 1994 yılının o sıcak yazında Armstrong'un konuşmasını dinlediği köşeden kulaklarına inanamamanın verdiği şaşkınlığı şimdi bu binaya bakarken de hissediyordu, aynı dışarıda

bırakılmışlık hissi, aynı anlatılandan çok daha fazlasının olduğuna emin olmanın hali ve aynı merakını sınırlandırmak zorunda olduğunun içgüdüsü vardı içinde. Ay'a çıktığı halde sonrasında hiçbir gazeteciyle röportaj yapmayı kabul etmeyen, bu konuda konuşmayı reddeden Neil Armstrong'un kendisini ve diğer astronotları uçamayan ama söylenenleri tekrarlayan papağanlara benzettiği bu konuşması Ay'a çıkan bir adamın 25 yıl sonraki gururundan çok, şifrelenmiş tuhaf bir mesaj gibiydi, utanç vardı halinde, belki de tüm dünyaya yalan söylemiş olmanın verdiği utançtı Armstrong'u Ay'a çıkmakla ilgili bunca yıldır gazetecilerle konuşmaktan geri alan.

Aklını silkeledi Charles, Armstrong'u düşünmenin sırası değildi! Fotoğrafa baktı, patlamadan önce binanın güvenlik kameralarınca alınan görüntünün bir karesi vardı elinde, tek başına birkaç dakikada dünyanın en güvenlikli binalarından birini, bir balonu patlatır gibi patlatan adamı inceledi. Giydiği tuhaf balıkadam kostümünün içindeki bedeni ne kadar da gelişmişti. Binanın bu halini görmese, kendini süper kahraman sanan şu salaklardan sanabilirdi onu. Ama önceki videolardan topladıkları görüntülerden çok daha detaylıydı bu seferkiler. Patlama öncesinde güvenlik kameralarınca çekilmişlerdi, görüntüleri internette depolanmasalar, her şey silinip gidecekti ama olanları izledikten sonra görüntülere el koymuşlardı, zaten kimseye asla izletmeyeceklerdi. Olay iç savunmayı aşmış donanmaya ulaşmıştı. Çünkü bu adamla resmen savaştaydılar. Aylardır çıkardığı onca yaygaraya rağmen kısa bir süre sonra üzerinde asla konuşulmayacak bir şehir efsanesi olarak insanlığın yalanlarla doldurulmuş tarihine bu adam da gömülecekti.

Nefesini derinden bir sıkıntıyla dışarı verirken adamı nasılsa birkaç gün içinde yakalayacak olmanın çelişkili hüznü çöktü kal-

bine, birilerinin tüketilemez olduğunu görmeye o kadar özlem duyuyordu ki yenilmesini istediği tarafta hatta en önde bir yerlerde olmanın çelişkisi güçlenmişti. Karıncaların arasında dikilen bir dev gibiydi arkasına aldığı güç, önüne gelen her şeyi zahmetsizce ezecek kadar rakipsizdiler. Kendi birimi bu devin sağ kolu gibiydi. Bir yumrukta altüst edemeyeceği hiçbir şey yoktu ve şimdi bu tuhaf tulumlu balıkadam o yumruğu havada tutmuştu, birkaç saniye de olsa. Çünkü nasılsa birkaç gün içinde icabına bakacaklardı. Yumruk inecek her şey eskisine dönecekti...

Yanına telaşla gelen binbaşının kendisine uzattığı iPad'i eline alırken bıkkındı Charles, emir komuta zincirinin en tepesine tırmanabilmiş olmanın yorgunluğu hayata karşı hissettiği umursamazlığa dönüşmüştü, yanında dururken bile heyecandan nefes düzensizliği çeken binbaşıya baktı, insanlar üzerindeki etkisini hatırladı ama videoyu başlatınca binbaşının nefes düzensizliğinin nedeninin kendi varlığı değil, videonun internete düşmesi ve şimdiden milyonlarca kişi tarafından seyredilmesi olduğunu anlayacaktı.

-31-

... şimdi geri ödeme zamanıydı.

Video 7

Park eden polis aracının kamera sisteminden çekilmişti video. İlaç enstitüsünün bahçesine yaklaşan polis arabası büyük binanın büyük bahçesinde dizlerinin üstüne çökmüş adamın arkasına park ederken kayıt başlamıştı.

Araçtan inen polislerin adama doğru yürüyüp ona ellerini başının arkasına koymasını emretmeleri, kıpırtısız duran adamın kendisine yaklaşan polislerden birinin çekiştirmesiyle ayağa kalkması, itiraz etmeden üstünü arattırması ve kelepçelenmeye izin vermesi oldukça sıradandı.

Araca doğru ilerlemeleri, araca iki metre kala adamın kendisine sürekli soru soran polislere tepkisiz aniden durup arkadan kelepçelenmiş ellerini ayırıp kelepçeyi bir ipi koparır gibi koparması, adamlardan yanında olanı tutup yüz metre ileri fırlatması, silahına davranmaya çalışan diğerini boynundan yakalayıp yere çakması ve sonra yaklaşan diğer polis arabasının kırmızılı mavili ışığının yansımasında, olduğu yerde, elleri başında diz çökmesi ve aynı hareketleri birkaç dakika sonra yanına gelen polislere de uygulaması sanki komedi filminden bir kesitti. Şişme polis bebeklerle oynayan biri gibiydi...

Polisleri köşelere çarpınca kamerasından kayıt yapılan araca yürüdü adam, artık görünmezdi ve araç harekete geçince arabayı sürdüğü anlaşıldı. Ama uzaklaşıp gitmedi, sadece sanki en güzel çekim yapabileceği köşeye yerleştirmişti arabayı ve işte asıl bundan sonra işler iyice karıştı. Video montajlanmasa belki saatler sürebilirdi ama birkaç saniye içinde adamın diğer polis aracını binanın girişine çarpacak şekilde ayarlaması, aracın ana kapıya çarpıp devrilmesi, yıkılan girişten içeri giren adamın ne yapmaya çalıştığını izlerken bir süre sonra askeri araçların bölgeye yığılması, etrafta baygın yatan polisleri kaldırırlarken binanın etrafını sarmaları ve binanın en alt katından gelen patlamanın şokuyla askerlerin iki büklüm eğilmiş donup kalmaları, çöktükleri köşelerden yangının binanın üst katlarına iştahla sıçramasını izlemeleri, olay yerine yetişen itfaiyecilerin çaresizliği... yangının alevlerinin ihtişamı...

Her yıl 100 milyonlarca hayvan üzerinde yaptıkları sonuçsuz testlerle, çıldırmış, sapkın meraklarının aptallıklarını onaylarcasına kurmuşlardı bu merkezi, amaçları hiçbir zaman çare bulmak olmamıştı ve şimdi geri ödeme zamanıydı.

-32-

Küçücük bir tohum dev bir ormana anne olabilir miydi?

"Hücre dışı, matris-bozucu bir enzim Nagalase, açılımı Alpha-N-acetylgalactosaminidase" dediğinde gruptaki herkesin hiçbir şey anlamadığını ortaya koyan ifadeleri susturdu Sonje'yi. Deep Web araştırmalarında bu insansıların biyolojide ne derinlikte olduklarını anlamıştı, laboratuvarlarda virüsler yaratıp, bakterileri mutasyona uğratacak, organizmaları klonlayacak kadar hâkimdiler ama bu derinliğin her bir bireyde bulunacağını düşünmüş olması ne kadar da çocukçaydı. İnsansılığın yüzlerce tuhaflığından biriydi bu, bilgi bir yerlerde çok geliştirilirken, diğer yerlerde yanlış bilinen uygulamaların deformasyonunda bilgi açlığıyla kıvranıyordu insansılar.

Anlatmak istediklerini kafasında toparlarken başını kaşıdı, saçlarını açıp karıştırdı, gezegene geldiğinden beri başının içinde daha önce, var olabileceğine dahi inanmadığı tuhaf bir basınç, ağrı vardı.

Sonje'nin dağılan saçlarının arasına daldırdığı parmaklarına kilitledi gözlerini Manu, saçların dağınıklığından sızan okyanus kokusunu içine çekerken nefesi titredi... Yoksa titreyen kalbi miydi? Sonje saçlarını yine toplarken sakince konuşmaya baş-

ladığında Manu, o saçları bir kez olsun koklamanın ihtiyacında neredeyse kıvranıştaydı.

"Nagalase bir enzim. Bütün kanserli hücreler, HIV, Hepatit B, Hepatit C, İnfluenza, Herpes gibi virüsler tarafından üretilen ve bedende amino eksikliğine, bazı proteinleri baskılamaya neden olduğu için bağışıklık sisteminin görevini yapamamasına, fonksiyonalitesini yitirmesine neden olan çok tehlikeli bir protein enzimi bu! Yani uzun lafın kısası tehlikeli virüslerin ürettiği ve vücudun bağışıklık sistemini bozan bir enzim. Nedir virüs?" dedi, anlaşıldığından emin olmak istiyordu.

Ali "Yerleşecekleri hücre olmadan çoğalamayan organizmalar. Parazit yani!" dedi, geri kalan herkes sessizdi. Virüs nedir bilmediklerinden değil, Sonje'nin anlatacaklarını dinlemek istediklerindendi sessizlikleri.

Sonje kafasını evet anlamında sallarken "Sizin bilimcileriniz virüsleri 'yaşamayan' olarak tanımlıyor. Çünkü virüsler, yaşayan bir hücrenin üzerine yerleşmiyorlarsa kendilerini kopyalayıp çoğalamıyorlar. Çoğalmak için canlı bir baza ihtiyaçları var. Aslında bedendeki virüsler tasarladığınız şu bilgisayarların içindeki virüsler gibi. Nasıl bilgisayardaki virüsler kendini sürekli kopyalayarak çoğalan ve makinenin içinde bilgiye ayrılan yeri dahi alarak sistemi bozan bir kod ise, vücuda giren virüsler de böyle, hücrelerimiz üzerinde bir konakçı olarak çoğalıyorlar ta ki hücre yapısını ve tüm vücut sistemini bozana kadar. Ama aslında bedenimiz çok güçlü çünkü çok iyi çalışan bir güvenlik sistemi var, bağışıklık sistemi diyorsunuz buna. Bağışıklık sistemi, bedenin içindeki trilyonlarca hücrenin savunucusu, vücudun ordusu. Virüsler tarafından tahribata uğramış, mutasyona girmiş hücreleri anında tespit edip imha ediyor. Virüslerin, bakterilerin sistemi tahrip edecek şekilde çoğalmasını engelliyor.

Ve bunu bağışıklık sisteminin hammaddesi olan bir enzimle yapıyor: GcMAF.[27] Şunu izlemenizi istiyorum" dedi ve bilgisayardaki videoyu başlattı.

Ekranda akan 2 dakikalık videoda[28] bir laboratuvar kabı içindeki meme kanseri hücrelerine GcMAF proteini damlatılıyor ve GcMAF proteininin nasıl da hızlı bir şekilde kanserli hücreleri bulup etraflarını kolaylıkla çevirmesi, kanseri zorlanmadan imha etmesi net bir şekilde izleniyordu.

"Sadece meme kanserinde değil her türlü kanserli hücrede aynı etkiyi sağlıyor bu protein" diye açıkladı Sonje. Bir kanser hastası için mucize olarak adlandırılacak bu testin videosu artık sosyal medyada o kadar yaygındı ki, bu kadar yaygın olmasına rağmen bu mucize haberin gazetelerin manşetlerine ulaşamamış olması durumu bir mucizeye tanık olmaktan çıkarmış, kâbusu yaşamaya dönüştürmüştü. Bütçesinin büyük bir çoğunluğunu vergilerden alan kanser, artık gezegenin en büyük ve etkili sektörlerinden biri haline gelmişti. Böyle giderse petrol ile yarışacak hale gelecekti. Ne kadar çok hasta o kadar kâr!

Çaresi engellenmiş çaresizliklerin dehşetindeydi insanlık.

Video bittiğinde sordu Manu: "Anlamıyorum, GcMAF vücudun doğallıkla üretebildiği bir enzimken neden hâlâ kanser oluyoruz o zaman?"

Sonje cevap verdi:

"Çünkü NAGALASE enzimi vücuda girdiği anda GcMAF proteinini baskılıyor!"

---

27. GcMAF: GcProtein (GC makrofaj activating factor) bağışıklık sistemine yardım eden bir enzim. Her insanın kendisinin ürettiği ve vücudun içindeki deforme olmuş, kanserli hücreler gibi mutasyona uğramış hücreleri tespit edip yiyen bir protein.

28. Video: GcMAF proteinin kanserli hücreler üzerindeki temizleyici etkisini kanıtlayan testin videosu: https://www.youtube.com/watch?v=D1WZrnCcH24

Ali sordu:

"Bu Nagasake midir nedir, biraz kafam karıştı?" derken düzeltti Sonje: "NAGA LASE. Bu da bir enzim ama GcMAF'in aksine vücudumuz tarafından asla üretilmiyor! HIV,[29] Hepatit B,[30] Hepatit C,[31] İnfluenza, Herpes gibi virüsler ve kanserli hücreler tarafından salgılanan bir enzim bu. Bedenimizin ürettiği GcMAF enzimi virüsleri yerken, Nagalase vücuda girdiği anda virüsleri, kanserli hücreleri resmen görünmez yapıyor, sanki GcMAF enzimini kör ediyor."

Manu ile göz göze geldiğinde, kızın derin dalgınlığında durdu bir an ve tam "Sorusu olan?" diyecekti ki, Manu, "Anlamıyorum. Burada bir çelişki var. Eğer GcMAF sürekli bir şekilde virüsleri, kanserli hücreleri falan engelliyorsa o zaman niye kanser oluyoruz ve bu Nagalase bedende üretilmiyorsa o zaman nasıl çoğalabiliyor ki vücutta?" diye sordu, gözlerindeki dalgın derinliğin mağrur ışığında hiçbir değişiklik olmadan.

Gülümsedi Sonje, bedende var olmayan bir enzim nasıl çoğalabilirdi ki! Açıkladı: "Çok önemli bir soru bu Manu! Nagalase'nin vücuda nasıl girdiğine geleceğiz ama önce bu enzimi anlamak lazım. Vücudun, kendi bağışıklık sistemini baskılayacağı bir enzim üretmesi varoluş yasalarına aykırıdır. Nagalase inanılamaz bir enzim. Çünkü bir füzenin 10 bin kilometre uzaklıktan bir ayakkabıyı vurması gibi şaşmaz bir nişan alma becerisiyle, bünyesinde milyonlarca elektron taşıyan DBP protein molekülünü, kırılabileceği tek noktadan, molekülün içindeki amino asitlerden sadece

29. HIV: Vücuda yerleştikten 10-15 sene aralığında AIDS hastalığına neden olan, bağışıklık sistemini etkisiz hale getiren bir virüs.

30. Hepatit B: Vücudun 6 ay içinde antikor üretemediği durumlarda karaciğere yerleşerek karaciğer kanseri (%60 oranında) ve siroz gibi hastalıklara neden olan bir virüs.

31. Hepatit C: HCV – Karaciğer dokusundan beslenerek çoğalan öldürücü bir virüs. İlaç ile tedavi konusunda uzman Prof. Dr. İbrahim Astarcıoğlu.

420. amino asidin pozisyonunda bulunan iki elektron bağından vurabiliyor. Koruyucu GcMAF enzimini, mucizevi denecek kadar komplike bir atışla tam da çengelinden vurup GC enziminin D vitaminine bağlanmasını engelliyor ve GcMAF enzimini tamamen etkisiz hale getiriyor. Ve asla ama asla hedefi şaşırmıyor. Güdülenmiş bir kurşun gibi yüzlerce olasılığın arasında bağışıklık sitemini çökertmek için nasıl hareket etmesi gerektiğini, o tek bir noktayı vurması gerektiğini biliyor, böylece GcMAF proteinini baskılayıp kanserli, mutasyona uğramış hücrelerin vücut tarafından tespit edilmesini engelliyor. Ve gelelim soruna, vücut tarafından üretilmeyen bu zehirli, güdülenmiş enzim vücuda nasıl giriyor?" dedi ve Manu'nun gözlerindeki ifadenin diğerlerinde olmayan o tuhaf ışığına baktı, ilk defa o ışığın hallerini incelemeye dalacaktı ki fikrini toparladı ve "Dr. Bradstreet" dedi, gözlerini Manu'dan çekerken.

Bazılarına tanıdık gelmişti bu isim, aralarında mırıltı başlamıştı ki Turco, "Şu otizm vakfının başındaki doktor değil mi bu Bradstreet? Kaybolan adam" dedi ismin sahibini hatırlamanın telaşesinde.

Ali de hatırlamış atıldı: "Kayıp değil, cesedi bulundu. İntihar ettiği söylendi ama kimse karısıyla romantik bir hafta sonu geçirmek için yola çıkıp, yol üstünde bir şişe şarap, humus ve su alıp sonra da bir nehrin kıyısına gidip kendini kalbinden vurup silahı da nehrin diğer ucuna atıp intihar edemez."

Odanın içindeki mırıltı uğultuya dönüşmek üzereydi ki konuyu toparladı Sonje: "Haklısın Ali. Kimse doktorun intihar ettiğine inanmıyor."

Max sorgularcasına "Birkaç ay içinde sırayla öldürülen tamamlayıcı tıp doktorları değil mi bunlar?! Dr. Bradstreet'in iş arkadaşları, diğer tamamlayıcı tıp doktorları da öldürülmediler mi?"

diye lafa girdi, iriyarı vücuduna, yara bere izleriyle renklenmiş soluk yüzüne rağmen gözleri ancak bir çocuğun saflığında berrak ve fikri daima temizdi. Safça ekledi: "Bir tanesi de kayıptı."

"Dr. Whitesight mi?" diye sorguladı Sonje, Max kafasını evet anlamında sakince sallayınca "Kayıp değil artık, kayboluşundan 3 hafta sonra bir ağacın altında cesedi bulundu. Kafasına vurularak öldürülmüş" diye açıkladı. Hepsi hatırlıyordu öldürülen doktorları, tarihe geçmesi gereken ve hiçbir ana haber kanalında, gazetesinde duyurulmamış bu seri cinayetler, yaşamı korumak için harekete geçmeye hazır herkesin, her aktivistin bilgisindeydi. Sonje konuyu toparlayacaktı ama Ali lafa girip "Bu enzimle Dr. Bradstreet'in ne alakası var?" dedi.

Sonje açıkladı: "Dr. Bradstreet Nagalase enzimini vücutta ilk teşhis edenlerden biri, otizm vakfı kapsamında yaptığı araştırmalarda otizm düzensizliğine maruz çocukların kanında bu enzimin yüksekliğini teşhis ediyor ama asıl keşfi bu değil. Yani bu yüzden öldürülmedi."

Turco "Zaten her test edenin kanserli hastalarda bulabileceği bir enzimi buldu diye niye bir doktoru ve arkadaşlarını öldürsünler ki?" diye itiraz etmişti.

Acının ironiyle karıştığı bir tebessüm belirdi Sonje'nin ifadesinde, "Nagalase'yi vücutta teşhis ettiği için değil, vücuda nereden girdiğini teşhis ettiği için öldürüldü Dr. Bradstreet ve bu konuyu paylaştığı tüm diğer doktorlar" dediğinde mutlak bir sessizlik yayıldı odaya. Sonje bilgisayara dönmüş Deep Web'de topladığı dosyalardan birini açarken konuşmasına devam etti:

"Bundan 100 yıl önce kanser gibi bir hastalık aslında nadir karşılaşılan genetik bir bozukluk seviyesinde ele alınırdı, çünkü varoluş insan bedeninde kanserin çaresini çok önceden oluşturmuştu. Etrafta nükleer bir patlama olduğu ve kişiler sadece rad-

yasyona maruz kaldıkları için kanserden ölecek şekilde dizayn edilmişti beden, çünkü kanser ancak vücuttaki GcMAF proteininin çalışmaması sonucu var olabiliyordu. Kısacası, vücudumuz kanserden çok daha güçlü ve zeki ama şimdi iki yaşındaki çocuklarda bile görülebilen, uygarlığınızın en yaygın hastalığı haline geldi kanser. Gelecekte kanser bulaşıcı hale gelirse şaşırmayacağım çünkü Nagalase enzimi üretebilen tüm diğer viral hastalıkların hepsi, kanser ve otizm düzensizliği dışında hepsi bulaşıcı. Eskiden kanser olup olmadığını kimse bilmiyor."

Tıp dünyasında sürekli sorulan önemsiz bir soruydu bu. Bazıları kanser binlerce yıldır vardı derken, bazıları yoktu diye tutturmuştu. Ama kimsenin elinde ne varlığını ne de yokluğunu kanıtlayacak delil vardı.

Kanser ne zaman çıkmıştı? İlk kanserli hastaya kim teşhis koymuştu, ne zaman GcMAF proteini salgılayamamanın adı kanser olmuştu!... Kimse bilmiyordu.

Sonje sabırla konuştu, karşısında bu gezegenin en duyarlılarından bir grup olsa dahi onlar bile ne kadar habersizdi olanlardan: "Dr. Bradstreet çocuk gelişimi ve nöroloji konularında uzman ama tüm çalışmalarını otizm düzensizliğinin tedavisi üzerine yoğunlaştırmış bir profesör. Otizme odaklanmış çünkü otizm düzensizliğine sahip bir oğlu var. Hayatı, oğlunun neden otistik olduğunu ve otizmin nasıl iyileştirilebileceğini araştırmakla geçmiş bir doktor düşünün... Hayatı pahasına çare arayan biri. Uygarlığınızın en büyük otizm vakfının kurucusu. İnternette bir konuşmasında eğer oğlu otistik olmasaydı bu konudaki araştırmalarına başlamanın aklına bile gelemeyeceğini söylüyor."

Turco, "Nagalase, kanser, cinayet... konular nerede birbirine bağlanıyor Sonje?" dedi, dinleyip de hâlâ büyük resmi görememenin sabırsızlığı kaplamıştı ifadesini.

Sonje açıkladı: "Otistik çocukların beyinleri vücutlarındaki yoğun Nagalase enzimi yüzünden diğer çocuklar gibi çalışamaz hale geliyor. Dr. Bradstreet oğlunu kurtarmak için yaptığı bir araştırmada önce oğlundaki Nagalase enziminin fazlalığını fark ediyor ve ardından da vücut tarafından üretilmeyen bu enzimin vücuda nasıl girdiğini araştırmaya başlıyor. Ve işte bulduğu bu şey öldürülmesine neden oluyor. Çünkü Nagalase vücuda, çocuklarınıza yaptırdığınız bazı aşıların içinde sokuluyor" dedi.

Herkesin suratındaki sancıda düşüncelerindeki fırtınayı görebiliyordu. "Yavrularımıza yaptırdığımız aşılarda bağışıklık sistemini çökerten ve çocuklarımızı otistik yapabilecek maddeler mi var?!" diye bağırıyordu odadaki herkesin ifadesi. Ağaçları, kuşları, toprağı, yaşamın formlarını korumaya çalışarak geçirdikleri bu yaşamda en büyük tehlikenin çocuklarını beklediğini bilmemiş olmanın çığlığı her birinin gözlerinden fışkırıyordu.

Sonje açtığı dokümanı sunarcasına kenara çekilirken "Aşılar üzerine yapılan tüm laboratuvar incelemelerini Deep Web'de taradım ve menenjit aşısı, her sene piyasaya farklı farklı sürülen grip aşıları gibi bazı aşıların içindeki yüksek orandaki cıvanın Nagalase enzimini vücuda sokmasını analiz ettim. Biraz zamanınızı alabilir ama kendiniz de bulduklarımı inceleyebilirsiniz." Turco bilgisayarın başına geçerken diğerleri kendi aralarında durumun vahametini, hissettikleri çaresizlikle dillendirmeye başlamışlardı ki Sonje ekledi:

"Yanlış anlaşılmasın! Aşıların hepsi kötüdür yaptırmayın demiyorum! Aşıların içine çok yoğun oranda konan ve zekâyı negatif etkilediği ispatlanmış cıva ve diğer etken maddelerin hücreleri etkileyip Nagalase'yi üretecek şekilde mutante ettiğini söylüyorum. Farkında değilsiniz ama ciddi bir nüfus planlamasının içindesiniz! Kanıtları da burada!" derken yerde yığılı 8 top kâğıdı gösterdi.

Odadakilerin uğultusu aniden durmuştu hepsi kâğıtlara bakarken. "Georgia" diye mırıldandı Ali, Sonje'den başka kimse ne dediğini fark etmedi çünkü herkes böylesine fazla dokümanı incelemelerinin imkânsızlığı ile yüzleşirken Sonje rahatlattı onları: "Merak etmeyin, oturup her şeyi okumanızı beklemiyorum. Bulduklarımı en kısa haliyle ve kolayca paylaşabilmek için bir şey geliştiriyorum."

Laptop elden ele gezerken herkes düşünceliydi. Kendilerini hapsolmuş hissettikleri büyük karanlığın içinde küçücük yapayalnız birer mum gibiydiler... Güneşe ihtiyaçları vardı.

Biri yere çöktü, yeğenine geçen hafta yapılan aşının nelere gebe olabileceğini ancak fark edebilmiş olmanın sancısındaydı. Biri evini aradı, umutsuzluk anlarında sevdiklerini hatırlamak bu insansıların doğasındaydı. Bir diğeriyse düşüncelere daldı ve bir tek Turco hiddetle tekmelemişti toprağı, genleri ağır basmıştı çünkü Türkler adalet için daima savaşa hazırdı.

Sonje Ali'ye yaklaştı, ifadesine sinen düşüncedeki ilginçliği sezmişti: "Georgia?!" diye sorguladı.

Ali aklındaki düşüncenin dehşetinden sıyrılıp kafasını kaldırdı Sonje'ye ve sorulan soruyu ancak anlayıp "Georgia Elbert County'de dört dev taş bulunur, 1979 yılında dikilmiş ama kimin o dev taşları oraya diktiği bilinmiyor. Üzerinde 8 ayrı dilde 10 madde vardır. İlk madde insan nüfusunu 500 milyona indirip insanlığı doğa ile dengeli sayıya getirmekle ilgili... Anıta İlluminati anıtı diyorlar"[32] derken son kelimelerde sesi mırıltıya dönüştü ve sustu Ali. Yüzündeki her çizginin nasıl da sancıyla belirginleştiğini, kızaran gözlerindeki kuruluğun nasıl da yavaş ama yoğun bir şekilde ıslandığını gördü Sonje, onu teselli etmek istedi ama ne diyebilirdi ki... Evrende kaç tür vardı kendi türüne böylesine ha-

32. Araştırın: The Georgia Guidestones.

ince tuzak kuran? Hak etmiyordu Ali kurulan bu tuzaklara maruz kalmayı ama en çok da bu hain türün bir parçası olmayı...

Sonje konuşamadan Ali içindeki sancının kelimelere sığınması gibi mırıldandı, "Aşılar Sonje... Bebeklerimize vurduğumuz aşılardan bahsediyorsun... yavrularımıza kendi ellerimizle zehir veriyoruz... Ben bunun mümkün olabileceğini düşünmezdim, abartılmış bir dedikodu olduğuna emindim..." derken sanki cehennemin en dibinde bir yerlerdeydi.

Herkes darmadağın olmuştu, ihanetin var olan her şeyi çürüten bir etkiyle yüreklerine kazınmasını ve açtığı yarada kök salıp ruha işlemesinin çaresizliğini deneyimlediler. Annesinin rahminde küçücük, savunmasız büyüyen bir bebeğin ilk defa gülmeyi öğrendiği zamanlarda dişsiz ağzını açıp çıkardığı cennet seslerinin arasında sokuluyordu bu zehir vücuduna hem de onu canından çok seven annesinin kollarında...

Sağlık problemleri zekâ problemlerine, zekâ problemleri karakter problemlerine, karakter problemleri toplumsal problemlere dönüşüyor ve "birey"i boğuyordu. Bu gezegende birey doğamıyordu.

İnsan.

İnsan olamadan, insan olmanın ne demek olduğunu dahi anlamadan sürülüyordu yaşamdan.

Anlamsızlıklar içinde büyüyor, okul denen işkencede ruhu kırılıyor, acımasızca öldürülen hayvanlarla ya da vücuda asla girmemesi gereken kimyasallarla beslenip her lokmada lanetleniyor ve ne için var olduğunu, yaratılışının ana konusunu dahi anlamadan toplum denilen bu hapishanenin içinde eriyip gidiyordu.

Artık hayatta kalmak için birbirlerine ihtiyaçları olmasa da cehennemin yükünü paylaşmak için bir arada olmak zorunda hissediyor gibi yaşıyordu insansılar. Biri ölünce trajedi, binlercesi birlikte ölünce istatistik oluyordu. Sürekli yıkılıp yeniden kuru-

lan karınca kolonisi gibiydi bu gezegendeki sözde insanlık, tüketmekten başka hedefleri yoktu. Alacakları araba, ev, sahip olmayı planladıkları para için yaşar olmuşlardı.

Karşısındaki bir avuç varlıkta gözlerini gezdirdi Sonje, her biri bu gezegende insana benzeyen en yakın olasılıktı. Aslında bir mucizenin ortasında olduğunu düşündü Sonje. Resmen mucizeydi bu insanların etraflarındaki milyarlarca insansıya ve insanlıktan uzaklaştırılmış bu iğrenç uygarlığa rağmen yaşam için mücadele etmeleri, varoluş için direnmeleri... resmen mucizeydi, aynı bir çölün ortasında çıkan vaha gibi.

Bir vaha yayılıp tüm çölü ormana dönüştürebilir miydi? Çölün iklimini, havasını, yapısını değiştirebilir miydi? Küçücük bir tohum dev bir ormana anne olabilir miydi?

Manu'nun isyan eden kahkahayla karışık sesi yükselmese belki de hepsi yitip gideceklerdi öğrendikleri bilginin ve hissettikleri karanlığın içinde. "42 milyar 237 milyon dolar!"[33] demişti Manu elindeki telefonla bağlandığı internetten aldığı bilgiye bakarken, sesindeki kahkahanın kaynağı hissettiği tiksintiydi! "Bir aşıdan elde edilen yıllık gelir" derken Sonje lafa girdi, "Aşı değil savaştığımız, aşıyı bir dağıtım aracı olarak kullanarak içine sakladıkları bu enzim. Kanser sektörünün gelişmesini, iki yaşındaki çocukların dahi kanserlenmesini hedef alan başka bir şey var bu aşıların arkasında. Kanserden yılda kazanılan 173 milyar doların[34] yanında 42 milyar dolar nedir ki!" derken Manu'nun yüzünde ölen umudu fark edemedi ve ancak Manu odadan çıkıp gidince anlayabildi.

33. Belge: http://www.merckne wsroom.com/ne ws-release/corporate-ne ws/merck-announces-fourth-quarter-and-full-year-2014-financial-results

34. Kaynak: National Cancer Institute (NCI) 2010 yılı kanser geliri. 125 milyar dolar artı 2016 rakamları.

Ali ile göz göze geldiler, bakışlarının en derinlerinde bir yerlerde, ezilse de hâlâ var olabilen ışıkla Ali ona Manu'nun peşinden gitmesini söyler gibiydi, telepati kurabilseler kesin bunu derdi, Sonje emindi.

Sakince Manu'nun ardından çıktı odadan ve ormana doğru Manu'nun peşinden yürüdü. Attığı on ikinci adımda Numi geldi aklına ya da hiç çıkmadığı aklında yine her köşeyi kaplarcasına esti yayıldı, o da duygularıyla baş edemediğinde böyle yürür giderdi ayaklarını yere vura vura. Sanki yerin altında uykuda dev bir koruyucusu vardı da, attığı her adım o devi uyandırıp yardım etmesi içindi. Manu'nun peşinden gitmek anlamsızdı, ama peşinden gitmemek daha da anlamsızdı. Zaten peşinden gitmekten başka yapacak bir şey de kalmamıştı. Odanın içindeki ölüm sessizliğinden sıyrılmak az da olsa rahatlatıcıydı. Hızlı hızlı yürüyen Manu'nun peşinden, ona vardığında ne söyleyeceğini bilemeden sakin sakin yürüdü Sonje ve aralarındaki mesafe açılsa bile telaş etmedi, nasılsa Manu da Numi gibi gidip bir yerlerde duracaktı. Sonra aniden Sonje'ye dönüp bağırıp çağıracaktı. Bu türün dişisi için herhalde bu tepkiler normaldi. Ama hiç beklemediği bir halde buldu onu.

Manu, dibinde nehir bulunan uçurum kıyısındaki dev sedir ağacına sarılmış, alnını dayamış duruyordu. Ağlamıyordu... Sanki ağaçla konuşuyordu, sadece mırıldanıyordu. Sonje ona iyice yaklaştı ta ki bu kadar yaklaşmış olmamayı dileyene kadar, çünkü birini doğayla böylesine samimi bir halde görmek, ona onu gördüğünü göstermek tuhaftı. Şimdi aniden kendisine dönüp bağırıp çağırmasını, acısını paylaşmasını izlemek pek tatsız olacaktı derken geri dönmeye karar vermişti ki onu fark etti Manu, ıslak suratını silmek için, ellerini sıkıca sardığı ağaçtan çekip yüzünü silerken Sonje'ye döndü ve teşekkür etti.

Bu "Teşekkür ederim" Sonje'nin duyduğu en basit, en sade ve en etkili cümleydi.

Manu'nun kalbinin derinliklerinden, hissettiği acıyı hafifleten içindeki aydınlığın en dibinden gelivermişti. Sonje'ye bakarken ıslak gözlerini kısıp gülümsemişti. Sanki Sonje güneşti... ve Manu onun karşısında bir mum gibi titremekteydi.

Kollarını açmayı düşündü Sonje, açmak istediği için değil, Manu'nun ona sarılmayı istediğini hissettiği içindi bu düşüncesi ama açmadı, bu insansı ritüellere karışmayacaktı, sadece öylece baktı. Sonje'nin kollarını açıp açmaması fark etmedi, Manu koşup yine de ona sarıldı, sanki güneşe sarılır gibi.

Sarılmanın ilk şoku Sonje'nin aklına saldırdı, refleks olarak ellerini kaldırdı, Manu'yu omuzlarından tutup bedeninden uzaklaştıracaktı ama kollarının aradan çekilmesiyle Manu iyice dolandı Sonje'nin gövdesine güneşin alevinde nihayet ısınmış bir mum gibi eriyip gidercesine.

Sonje tuttu Manu'nun omuzlarını ama onu kendi bedeninden ayırmadı... ayıramadı. Elleri öylece kalakaldı omuzlarında, çünkü o an aklına saldıran şok bedenine yayılırken his değiştirdi, huzura dönüştü. Manu'nun bedeninin sıcaklığında yalnızlığından soyundu Sonje. Elleri kaldı Manu'nun omuzlarında ta ki Manu'nun kalbinin hızlanan ritmi Sonje'ye bulaşana kadar.

Göğüskafesinin hemen altında, tenine vuran Manu'nun yaşam ritmini fark eder etmez kendi kalbi de hızlanırken onu omuzlarından tutup kendi bedeninden nihayet ayırdı Sonje.

Sonje'nin ani tepkisinin kaynağını ararcasına ona baktı Manu, Sonje ona "Çok işimiz var" deyip dönüp giderken görebildiği tek şey Sonje'nin suratındaki ifadenin kaybolmuşluğuydu.

Sonbaharın ilk yağmuruyla uzaklaşan yaz gibi Sonje uzaklaşırken Manu umutluydu, isterse kış olsundu, güneş var olduğu

sürece, ışık var olmaya, en karanlık günde bile güneş doğmaya devam edecekti nasıl olsa.

Aklının her köşesinde pusuya yatmış Numi'nin düşüncesinden uzaklaşırcasına uzaklaştı Sonje Manu'dan, Numi'nin kalbi de böyle hızlı atardı hep ama hiç bulaşmamıştı kendisine, çünkü o zamanlar bu insansı duygular bulaşmamıştı bedenine... zayıf hissetti Sonje ama daha önce hiç olmadığı kadar güçlü olduğunu bile bile.

-33-

Nasıl olur da Nacaallar bu insansıların atası olabilir?

Dünya Gezegeni

"İnceledikçe, derinlere indikçe daha net görüyorum. Bu gezegende tuhaf şeyler oluyor, sistemli bir tuhaflık... Kurulan bu ilkel yaşantıya işçi yetiştirmek için geliştirilmiş bir eğitim sistemleri var. Yavrularını prototip bir şekilde, insan organizmasının en büyük özelliğinin, bireylerdeki farklılıklar olduğunu anlamamış bir halde eğitiyorlar. Kalıplar var, ya bu kalıpların içinde konfordasın ya dışında cehennemde. Kalıplara uygun olamadıkları belirlenen çocuklara ilaç veriyorlar. Evrenin, bu insansıların saçmalıklarını değiştirmek için gönderdiği ruhları ilaçla uyuşturup zehirli sistemlerine uymayan herkesi dışlıyorlar.

Sanat ve bilim tarihi yerine okullarda savaş tarihi okutuluyor ve kendilerinden öncekilerin nasıl birbirlerini öldürdüğünü anlayan yavruları için eğer kendisiyle aynı topraklarda doğmadıysa bir insansıyı öldürmek normalleşiyor. Milliyet diyorlar buna. Aynı milli-

yetten olmayanlar periyodik aralıklarla savaşıyorlar, milliyetten çok daha büyük bir kümenin, insanlığın üyesi olduklarını unutmuşlar!

Savaş tarihi yerine bilim ve sanat tarihi okutsalar bu durum ilk nesille birlikte yirmi beş yılda değişir, savaşların yerini sanat ve bilim yarışları alır. Sanatta ve bilimde ileri oldukları kadar saygı gören milliyetlere ve uygarlıklara dönüşebilirler, böylece uygarlıkları da kalkınır. Belki o zaman yaşama saygı duymayı da öğrenirler ve insana dönüşebilirler. Savaş tarihini bırakmak, hatta kınamak zorundalar. Kendi kümelerinden görmedikleri insansıları öldüren bir uygarlıktan, yaşama saygıyı öğrenmeleri beklenemez. Öldürmenin normalleştiği, alkışlandığı, kahramanlık madalyalarıyla onurlandırıldığı bir yerde yaşama saygı var olamaz.

Bireysellik algıları yok. Herkesin motivasyonu bir başkası gibi olmak. Birey yok, biri gibi olmak var. Bireyselliğin keşfiyle ancak gelişebilecek kolektif bir bilinçle üretken arılar gibi yaşayabilecek potansiyelleri varken, tüketime adanmış bir sistem içinde önüne gelen her şeyi tüketen ve amaçsızca üreyen yağmacı çekirgeler gibi yaşıyorlar. Önce böylesine kalabalık olduklarından yaşantılarının tüketime odaklandığını düşünmüştüm ama değil, özellikle kurulmuş bir sistem tarafından resmen böyle dizayn ediliyor insansılıkları. Karakter yok. Toplumda karakterlere yer yok. Kendini para ile koruyamıyorsan karakter sahibi olman çok tehlikeli olabilir. Karakterli bireylerin kalabalıklarca öldürüldüğü bir yaşam kurmuşlar. Tarihleri katlettikleri karakterlerle dolu. Uygarlığın gelişmesine katkısı olanları öldürüyorlar yaygın olarak.

Bireyselliğin önü tamamen tıkanmış durumda, sanki birileri, bir şey kolektif bilincin ancak bireysellik üstünden gelişebileceğini unutturmak istiyor bu insansılara.

Kendi soylarına yaptıklarını inceleyince diğer canlılara karşı bu kadar saygısız ve hadsiz olmaları normal bile geliyor. Annenin

karnını kesip bebekleri kendi gündelik hayatlarına uyan saatlerde dışarı çekiyorlar, bebeğin doğum saatinin deneyimlerini ve şansını belirleyen evrensel etkisinden haberdar değiller diye düşünmüştüm ama kültürlerinde astrolojik bilginin aslında detayıyla var olduğunu araştırdım. Bilgiye sahipler ve korkunç olanı umursamıyorlar, öğrenmiyorlar. Astroloji, evrendeki gökcisimlerinin birbirleri üzerinde oluşturdukları manyetik alanların yaşam üzerine yaptığı biyolojik etkilerini ölçen bir bilim olarak değil, üzerine dalga geçtikleri bir konu olarak anlaşılıyor bu gezegende. Zavallılar! Simya yok. Her maddenin var olduğu anda evrenden aldığı etkiyi yok sayıyorlar. Kendilerini evrenin bir parçası olarak göremeyecek kadar ilkel olduklarından belki de... Medeniyette işte bu yüzden sıfır seviyesinde bile değiller.

Bebeklere dişleri sağlam olsun diyerek florür veriyorlar, florürün epifiz bezinin küçülmesinde ve kireçlenmesindeki negatif etkisini anlatan yüzlerce makale olmasına ve diş hekimlerinin florür kullanımının dişe, beyne, kemiğe zararlarını anlatan onlarca makalesi olmasına rağmen önemsemiyorlar.

Şeker ve geri kalan kimyasalları da sayarsak, kendi evrimlerine savaş açmış, sanki ölmek için doğan, tekâmülle savaşan bir nesil yetiştirmek peşindeler.

Nesillerine mutluluğu hedef gösteriyorlar. Herkesin amacı mutlu olmak! Sanki yaratılışın ana amacı mutlu olmakmış gibi ciddi bir yanılgı var. Daha da korkuncu mutluluğu çiftleşmeye odaklamışlar ve insansı yetişkinlerin hemen hemen hepsinin ortak hedefi hayatlarının aşkını bulmak. Aşkı bulmaya adanmış bu yaşamsal mutluluk anlayışı, aklı bozacak şekilde deforme olmuş bir cinsellik anlayışına bağlanmış. Üremenin Çi'nin beden alması için gerekli bir ritüel olduğunu umursamadan ve boşalma sırasında yaşanan orgazmın beden enerjisini çoğaltmak için olduğunu bilmeden çiftleşiyorlar. Çok

zavallılar. Yaratıcının, farklı boyutlardaki farklı Çi'ler aracılığıyla kendi bütünlüğünü deneyimlediği algısında değiller. Evrenin en temel bilgisi nasıl burada olmaz!

Tarihleri 6000 yıl öncesinde başlamış gibi anlatılırken araştırmacı bir grup insansının yazdığı kitaplarda aslında çok gelişmiş uygarlıkların çöküşü sonunda bugünlere gelindiğini anlıyorum. Bu gezegende kurdukları, en az dördüncü büyük sistem olmalı bu. Önceki üçünün nasıl bittiğini ve kendi geçmişlerinden bihaber olduklarını, niye tekrar sıfırdan başlamaları gerektiğini anlamak zor değil!

Gezegendeki bazı yapılar sadece frekans gücüyle inşa edilebilecek teknikte. Bugünkü insansıların çok ötesinde bir teknoloji bu. Bu insansıların DNA'sını incelemek istiyorum. Kendilerindeki bu çelişkiye yol açan şey sadece sistemleri olamaz, bedenlerindeki kimyasal bir anomali yüzünden bu şekilde yaşadıklarını düşünüyorum. Programlamaya, yönetilmeye, maniple edilmeye aşırı uygunlar. Tekâmül etmekle ilgili bir problemleri olduğu kesin. Sürekli aynı hataları tekrarlayan uygarlıklar halinde önce büyüyüp sonra çöküyorlar.

Atlantis diye bir yerden bahsedilen kitaplar okudum. Bana babamın anlattığı Lemurya[35] adalarına ve Naacalların hikâyesine benziyor. Eğer Nacaalların[36] yaşadığı gezegen burasıysa nasıl olur da o uygarlığın yüksek bilinçlerinden geriye bu bilinçsiz insansılar kalmış olabilir?! Nasıl olur da Nacaallar bu insansıların atası olabilir?..."

Akıl defterine yazmayı bıraktı Sonje. Önünde kapalı duran bilgisayara baktı. Açıp açmamakta kararsızdı... Bilgisayarı açtığında internetten bakmak istediği şeyin aklında yaratacağı fırtınalara hazırlıksızdı ama yine de bilgisayarı açtı. Numi'nin adını girdi yanına David'inkini de ekledi, resimler hemen çıktı.

35. Araştırın: Lemurya (Lemuria), Elam Mu
36. Araştırın: Nacaallar (Nacaals)

İncecik parlak ipek kumaşın içinde Numi'nin narin bedeni... Bir anlık görse de sonsuza kadar aklına kazınan, Baraba Vadisi'ndeki o beden... bir adamın kollarında dans etmekteydi.

Gözlerini zorla Numi'den çekip dans ettiği adama odakladı. Adam David değildi. Resmin açıklamasına baktı. Avrupa'nın en köklü ailelerinden Fredrick Barron diye biriydi. Numi'nin yüzüne odaklandı. Ne işi vardı Numi'nin bu insansılarla? Onun o an ne hissettiğini küçücük fotoğrafın küçücük karesinden anlamaya çalıştı... İyice yaklaştırdı kafasını ekrana, Numi'nin suratındaki küçücük gülümsemenin içindeki meydan okumayı gördü ve bir an gevşedi. O tebessümün içindeki huzursuzluğu, küçücük bir fotoğrafta ve hiç çamur sürülmemiş olsa da yüzünde görebilecek kadar tanıyordu onu. Numi de huzursuzdu. Bu insansının yanında huzursuz olmasının huzuru yayıldı Sonje'nin içine... Onu henüz kaybetmemiş olmanın huzuruydu bu. "Acaba?" diye düşündü. "Acaba Numi de kendisi gibi mi hissediyordu? Acaba kendisini ne sıklıkla düşünüyordu?" Ama sonra, adamın omzundaki elinin, omzu nasıl kavradığına odaklanınca yine gerildi.

"Bu iyi gelir" diyen sesi duyması ve bilgisayarı kapatması bir oldu. Kafasını çevirdiğinde Ali elinde bir tabak meyveyle kapının ağzındaydı. Eskiden olsa bir ay yeterdi o bir tabak meyve ama artık Sonje de çok posalamaya başlamıştı, sistemine giren şekerden olmalıydı. Meyveleri almak için ayağa kalktığında Ali "Plan bitti mi? Ne zaman yola çıkıyoruz?" dedi.

Sonje kol bandına bağladığı küçük keseyi çıkardı, içindeki bilgi çubuklarını döktü avucuna. Plan bitmişti. Şimdi sadece büyük resmi bu insansıların anlayacağı basitlikte ortaya koymak için noktaları birleştirmesi gerekti. Sonrasında dünyanın en büyük arama motoru firmasını ziyarete gideceklerdi.

-34-

... adını bilemediği onlarca farklı bedenlenmiş Çi'nin varlığıyla sanki Aeden'deydi.

Çölün üzerinde doğan güneşin kahverenginin yüzlerce farklı tonunu aynı anda sunabilen ilk ışıklarının oluşturduğu renk şölenine baktı Numi... Daha önce hiç çöl görmemişti. Ağaçsız bir yerin bu kadar huzur verebilmesi ne ilginçti. Ağaçsızlığın ıssızlığı, insansısızlığının huzuruna sinmişti. O huzur içinde, kahverengi-nin tonlarından birinde Sonje'nin teninin, bir diğerinde yeşil-sarı gözlerini çevreleyen o unutulmaz bal rengi haresinin ve hepsinde saçlarının kıvrımlarındaki tonların izi vardı... Sonje'nin fikri hâlâ huzur bulduğu anlarının kaynağıydı.

"Uyanmak için güzel bir gün" diyen sesin narinliğine irkildi Numi. Arkasını döndüğünde kapının ağzında beyaz ipeksi elbisesinin içinde, elinde meyve suyu taşıdığı tepsiyle küçük kız çocuğunu görünce ifadesi bir an dondu, bir çocuğun burada ne işi vardı! Ama kızın suratındaki naif tebessümle şaşkınlığı gülümsemeye dönüştü. Bu bölgenin koyu tenli insansılarından farklıydı çocuk, bembeyaz tenli, sarı ipeksi saçlı, mavi gözlüydü. Fredrick'in çocuğu mu vardı?! Çocuğunun yanına mı getirmişti Numi'yi?

Gece yarısı Tunus'un Oasis bölgesine varmışlar, kocaman çölün ortasındaki saraya inmişlerdi. Yüzyıllardan beri Fredrick'in ailesine aitti burası. Kapıdaki tarihin yanında Fredrick'in aile arması vardı. Gece boyunca helikopterde uçarken hissettiği rahatsızlığın yerini şimdi aniden kendi paranoyaklığına kızan bir suçluluk hali aldı. Kıza doğru ilerlerken etrafına bakındı, tüm gece tetikte olasılıkları değerlendirmekten, yerleştirildiği oda-

nın güzelliğini fark etmemişti bile. Şimdi gün ışığının dokunduğu güzel eşyaların arasında kızın varlığıyla ilk defa uyku hissetti çünkü ilk defa düşüncesine huzur gelmişti. Uyku ve huzur ruhun en temel besiniydi.

"Merhaba" dedi kıza ve "Adın ne?" diye ekledi, kız da tatlı bir gülümsemeyle fısıldayarak cevap verdi ona: "İsabel" Ve meyve suyunu bardaklara doldururken ekledi: "Aç mısın? Kahvaltı edebiliriz istersen."

Hayır anlamında kafasını sallarken "İsabel çok güzel bir isim" dedi Numi. "Kaç yaşındasın?"

"Bu yaz dokuz olacağım" diye cevap verdi İsabel ve aniden ayağa kalkıp "Etrafı görmek ister misin?" dedi heyecanla.

Numi sorularını yutkunurken kendini gördü İsabel'in heyecanında ve "Evet" derken ayağa kalktı. Odadan çıktıklarında içi ahşapla bezenmiş evin el işçiliğiyle süslenmiş her köşesinin güzelliğine takıldı Numi'nin gözleri, İsabel "Her şey el yapımı" diye açıklarken Numi'nin elini tuttu ve önlerinden geçtikleri her antik objeyi açıklamaya başladı.

Merdiven boyunca sıralanmış tabloların önünden geçtiler, aşağı indiklerinde avlunun ortasındaki nilüferlerle bezenmiş havuzun içinde yaşayan balıkları nasıl dikkatle beslemek gerektiğini gösterdi İsabel. Havuzun tepesindeki kubbeye bakarken yere uzanmak zorunda kaldılar çünkü kubbenin renkli camlarının el yapımı detaylarında İsabel'in ısrarıyla birkaç dakika kayboldular. Havuzdan sağa ve sola iki kanat şeklinde ayrılan evin, sağ kanadına geçtiler, içi duvardan duvara kitaplarla kaplı odanın derinliğinde ipekten halının ayakları gıdıklayan parlaklığında ilerlediler. Odanın bitimindeki salonun tüm cepheyi kaplayan pencerelerinden giren ışığında divanlarına serilmiş örtülerin

renklerinde, bronz kaplı seramiklerin narin işçiliğinde gözlerini gezdirdiler. Salonun diğer ucundaki kapının açılmasıyla mutfaktan fırlayıp iştahlarına saldıran kokuların lezzetinde kahvaltı için sabırsızlandılar. Mutfağa daldılar, bir sanatçı ustalığında ve işçi hamaratlığında lezzetler hazırlayan üç kadının yanından geçip en başta indikleri merdivenlerin dibindeki havuzlu avluya vardılar ve girilmesi yasak olan Fredrick'in çalışma odasının önünden geçip bu sefer de sol taraftaki kanada arkadan dolaşıp varmış oldular, havuzun önünden dışarıya açılan büyük ahşap oymalı kapıdan çıktılar. Ve böylece bu gezegende gördüğü en güzel meyve bahçesine girdi Numi, İsabel'in küçücük ellerinden tutarak...

Gezegende olan her meyvenin kokusu, bitkilere ara ara verilen mistin buğusuyla karışmış tüm tat reseptörlerinin tamamını aynı anda harekete geçiren bir etki yaratmıştı. Ağzının suyunu yutkunurken ne kadar acıktığını düşünüyordu ki, İsabel heyecanla bahçede piknik yapmayı teklif etti!

Bahçenin köşesinde akan derenin kıyısında ettiler kahvaltılarını. Organik oldukları tatlarından belli olan meyvelerle beslendi Numi. Etraflarını saran ağaçların, çiçeklerin, suyun, toprağın, bahçede yaşayan rengârenk kuşların, sincabın, kedinin, köpeğin, balarılarının, kelebeklerin ve Numi'nin adını bilemediği onlarca farklı bedenlenmiş Çi'nin varlığıyla sanki Aeden'deydi. Bu gezegene indiğinden beri ilk defa evde hissetti Numi kendini, çölün ortasında bir vahadaydı, iki dünya günüdür uyumamıştı. Yorgunluk çöktü gözkapaklarına, bastırdıkça bastırdı kirpiklerine, oturduğu yerde ırmağın kıyısında uzandı Numi, İsabel başının altına yastığı koyarken içindeki paranoyaklıktan sıyrıldı, Fredrick uyanınca ona gönülden teşekkür edecekti.

-35-[37]

Bedeni ele geçirmek üzere olan bir düşünceye insan nasıl da bu kadar uzaktan bakabilirdi?

Sonje'nin kirpiklerinin arasında gezinen ışığı gözlerken sesler uğultuya dönüşmüştü. Ondan ayıramadığı bakışlarının durağanlığında Manu'nun gözkapakları iyice ağırlaşmış, düşüncesi de sanki durmuştu.

Sonje önündeki haritaya dikmişti gözlerini, kafasını kaldırmadan etrafındakilerle konuşuyordu, galiba Ali bir şeyler söylüyordu, yoksa Max miydi konuşan?... Etrafındaki dünyanın dışındaydı Manu, Sonje'nin kıvrık kirpiklerinin arasındaydı, gözlerini ayıramadığı o gözleri, bir adım geri çekildiği köşeden izlemekteydi. Sonje'nin giydiği kasket suratını kamufle etmişti ama Manu masaya yaslandı, alçalttı bedenini, o gözleri kıyısından bile görebilmenin amacındaydı her hareketi. Sanki vücudundaki tüm enerji Sonje'ye odaklanmış gibiydi. Etrafındaki konuşmalar uğultu halinde devam ediyordu, Turco'nun aniden ona dönmesi ve gruptaki herkesin kendisine başını çevirmesi Manu için bir şeyi değiştirmedi, birkaç salise geçti, birileri "Manu" demişti belki ama o, Sonje kafasını hafifçe eğip kasketinin altından geriye, kendisine doğru bakana kadar kendisine yönelmiş dikkati önemseyememişti çünkü düşüncesi Sonje'nin varlığının kuşatmasında durmuştu sanki...

Sonje'nin bir bakışı ve sanki son 10 saniyede olan her şeyin Manu'nun aklına akışı aynı anda oldu. Ona soru sormuşlardı!

Ne sormuşlardı? Hiçbir şey duymamıştı! Uğultular dışında.

37. Müzik önerisi: Christine and the Queens – *Paradis Perdus*

Suratına çarpan Sonje'nin bakışı aklına sonsuza kadar kazınırken diğerlerine döndü Manu, dalgınlığını saklayamadan suratlarına baktı. Ne istiyorlardı?

Turco cevap bekliyordu, ama Manu'nun ruhuna kazınan Sonje'nin o gözlerindeki ifade dışında başka bir şey yoktu Manu'nun zihninde çünkü o ifade hayattı. Şükürler olsun ki Ali soruyu tekrarladı: "Şarjlar hazır mı?"

Manu, Sonje tarafından ruhuna kazınmış hisle kuşatılmış, sanki tonları kaldırıp indirircesine ağırlaşmış gözkapaklarını sakince açıp kaparken evet anlamında kafasını salladı. Bakışını nasıl da Sonje'den çekebilmişti, kendine hayret etti... belki de o yüzdendi üşümesi. Bedenini ısıtmak için kollarını göğsünde kavuşturdu, Sonje kupkuru, sadece hareket bildiren bir tonda "Getirir misin?" dediğinde ona dönmedi Manu, eğer bir daha ona bakarsa baktığı yere bırakacaktı sanki ruhunu. Ağırlaşan gözkapaklarını açık tutmak, şarjları getirmek için attığı adımlardan bile zordu. Gözlerini kapatmak istiyordu, etrafındaki dünyadan sıyrılıp ruhuna kazınan Sonje'nin hissinde kaybolmak... Hayat aşkı hisseden ama hissettiremeyenler için en zordu.

Şarj çantasını bıraktığı odaya girdiğinde Sonje'nin kelimeleri kulaklarında yankılanmaya devam etti. Şarjları aldı, hepsi çantanın içinde hazırdı, gruba geri dönmek için yürüdü ama sonra aniden koridorda durdu, kendine gelmeden oraya giderse ilk bakışta bile Sonje'ye yapışacak gibi hissediyordu, sanki kütlesini tamamen kaybetmiş bir göktaşıydı ve güneşe çekiliyordu...

Yan kapıdaki tuvalete girdi, şarjları yere bıraktı. Lavabonun başına geçip öylece dikildi, aynadaydı gözleri ama baktığı kendisi değildi, aklının her köşesini ele geçirmiş olan Sonje'nin düşüncesiydi. Bedeni ele geçirmek üzere olan bir düşünceye insan nasıl da bu kadar uzaktan bakabilirdi?

Onunla geçen her an, daha önceki tüm yaşanmışlıklarının üzerini kaplarcasına yayılmıştı varlığına, ondan öncesi yoktu, daha doğrusu önemsizdi, hatta düşünülemezdi. Sonje vardı. Sonje'den başka hiçbir düşünce zihninde düşünülemez gibiydi. Nihayet kendi yansımasını aynada fark ettiğinde kendi insanlığına baktı Manu... "Manu" diye mırıldandı... Adı ilk defa eksik geldi, ilk defa bu kısaltma hoşuna gitmedi. Manu değildi ki, Emanuel'di! "Emanuel" diye mırıldandı, ağzından çıkan ismin Sonje'nin sesinden çıktığını hayal ederek, sonra aniden gözleri doldu, çünkü kendi insanlığı Sonje'nin olduğu şeyin yanında ne kadar zayıftı. Güneş'in etrafında dönen bir göktaşı gibi hissetti. Dünyayı kurtarmaya gelmiş bir varlığın yanına nasıl kendini yakıştırabilirdi! Dünyayı kendisi gibi olan diğerlerinden kurtarmaya çalışan Sonje'nin gözünde olduğu kişiyle yüzleşti... "İnsansı" demişti Sonje birkaç kez dünya insanından bahsederken. "İnsansı..." Kendini insan sanan bir organizmanın parçasıydı Manu, kendisi de insansıydı. Sonje'nin yanında, bir ejderhanın yanındaki kertenkele kadardı. Belki ikisinin de pulları vardı ama farklıydılar... Ejderhaya âşık bir kertenkele... Suyu açtı, gözlerinden fırlayan yaşları engellemeden lavaboda yüzünü yıkarken tüm insansılığının zehrini akıtır gibi ağladı. İnsansıydı tabii!!

Sonje dünyanın canını kurtarma peşindeyken ilkel hayvanlar gibi Sonje'nin peşindeydi duyguları!

İnsanın peşine takılmış bir maymun kadar ilkel hissetti kendini, çatılan kaşlarının arasındaki sancıda itiraf etti, Sonje'den alacağı sevgi için gezegeni yok etmeye hazır hisseden bir maymun gibiydi...

Kafasını lavabodan kaldırıp ıslak suratını havluya gömdü, bir daha aynaya bakmadı. Duygularıyla biraz daha yüzleşirse kendini tokatlayacaktı! Havluyu bırakıp kapıya döndüğünde kapının ağzında dikilmiş kendisine bakan Sonje ile yüz yüze gelmek kendisine atmayı planladığı o tokadın yumruğu gibi çaktı zihnine.

Kelimeler çıkamadılar Manu'nun ağzından, Sonje "İyi misin Manu?" dediğinde sadece kafasını salladı Manu ve merkez çekim kuvvetine sahip bir etkiyle kapıda dikilen Sonje'nin güneş bedeninin yanından göktaşı sessizliğinde geçip giderken "Manu değil, Emanuel" diyebildi.

Sonje anlamadı, ne Manu'nun tuhaflığının merkezinde kendi varlığının olduğunu, ne de arkasından baktığı kızın kalçalarına kayan gözlerinin kendi bedenine yüklediği keyfin kaynağını... Anlamıyordu bu insansıları, ne de bu insansılığın neden kendi içinde büyüyebildiğini... Manu'nun kalçalarından çekti gözlerini çünkü o kalçaların kıvrımları Kabulaların elektrikleri arasında havalanmış Numi'nin çıplak bedenini hatırlatmıştı. Bu insansılardan çok daha fazla olsa da yaşı, daha yeni ergenliğinin doruklarında olduğunu bilmeden Numi'nin düşüncesinin zihnine sızmasını engellercesine çevirdi kafasını ve banyoya girip yerdeki şarj çantasını aldı. Dışarı çıktığında araçlar hazırdı. Plan da hazırdı. İki saatlik yolları vardı.

-36-

Normal. Bu insansıların deformasyonu kabul edilir kılmak için sanki özellikle keşfettikleri bir kelime gibiydi bu gezegende. "Normal" nasıl da anormal bir kelime haline gelmişti onların dilinde!

Rüzgârda dans eden dalların yumuşak hışırtısı sanki kulağına "Uyan..." diye fısıldadığında, üzerindeki örtünün dışında kalan ayak başparmağına oturmuş güneşin yakıcı ağırlığını kaldırırcasına gözlerini araladı Numi.

Zihnine giren ilk ışığın etkisiyle hemen doğruldu, hâlâ ırmağın kıyısında uykuya daldığı yerde uzanmış olduğunu anlayınca rahatladı,

kuruyan genzini ıslatmak için yutkunurken hafifçe kızarmış ayak başparmağını çekip ovaladı. Aeden'in güneşi kadar kuvvetli olmasa da özellikle öğle saatlerinde ve bu coğrafyada yakıcıydı dünyanın güneşi. Kaç dakikadır uykudaydı? Gölgelere baktı, daha bir saat olmamıştı.

Doğrulurken İsabel'e seslenmeyi düşündü ama hissettiği huzurlu miskinlik hâlâ uykuya ihtiyaç duyan bedeninin aşerdiği sessizlikte karar kılınca sustu, sakince kalktı ve sessizlikle uyum içinde kapıya doğru yürüdü ve tam o sırada bahçenin diğer kanadında Fredrick'i gördü. Kış bahçesinin köşesindeki büyük ahşap masanın başına oturmuş üzerinde sabahlığıyla kahvaltısını ediyordu.

David'in misafiri olduğunda hissettiği gerginliği, şüpheyi hissedememenin tuhaflığında ona doğru ilerledi. İsabel'in varlığı ile kendisine bulaşan ve bu bahçenin halleriyle içine sinen huzurun sessizliğinde ona yaklaştı, Fredrick onu fark ettiğinde, sakin bir gülümsemeyle "Günaydın" dedi Numi.

"Uyanmak için güzel bir gün" diye karşılık verdi Fredrick ve "Uyandırmak istemedik seni, dinlendin mi?" dedi.

Evet anlamında başını salladı Numi Fredrick'in çektiği sandalyeye otururken itiraf etti: "Böyle bir yer beklemiyordum." Tüm kalbiyle samimiydi.

Fredrick tekrar yerine otururken gülümseyip "Kahve içer misin?" diye sordu, Numi istemiyordu.

Fredrick "Nasıl bir yere gelmeyi bekliyordun?" dedi, ağzına lokmasını atıp çiğnerken iştahlı bir gülümsemeyle tebessüm etti. Nordik net hatları gülümsemesiyle birlikte ortaya çıkan beyaz, sağlam ve uzun dişleriyle iyice belirginleşmişti. Gözlerindeki ışık, cildinin temizliği, kemik yapısının ince ve uzun kıvrımları cildinin beyazlığına rağmen ne kadar da modern diye düşünürken Numi, bu gezegende ten beyazlığının makbul görüldüğünü yine kendine hatırlatıp ironik bir şekilde gülümserken cevap verdi: "Beklentim yoktu."

Lokmasını yutarken geriye yaslandı Fredrick ve gülümsemesi daha da samimi bir derinlikle büyüdü, bedeninin rahatlığına yakışan bir tonda "Beklentisi olmayan bir insan tanımadım" dedi.

Numi kaşlarını kaldırıp omuzlarını silkelerken "Ümitsizliğe kapılmamak lazım, hayat sürprizlerle dolu" diye cevap verdi.

Fredrick iyice geriye bırakmıştı şimdi bedenini ama aynı zamanda da ciddiyetle durabilmeyi beceren bir haldeydi, kafasını sessizce ve yavaşça evet anlamında sallarken kafasını geriye yaslayıp gökyüzüne baktı, saniyeler uzadı, sessizlikte hâlâ silinmeyen Fredrick'in gülümsemesi azıcık tuhaflaştı ve Fredrick kafasını tekrar Numi'ye çevirdiğinde gülümsemesi yaşayan bir organizma gibi nefes alıyordu sanki yüzünde, gözlerini Numi'nin gözlerinden ayırmadan "Beklentin olmaması sürpriz değil benim için, hâlâ da beklentisiz bir insan tanımış değilim... Sen insan değilsin ki Numi" dedi.

Numi'nin tebessümü sarsıldı ama sadece birkaç salise, ifadesi hiç bozulmadı: "Hiçbirimiz insan değiliz" diye karşılık verirken sakinliği sanki suratına yapışmıştı.

Fredrick'in sessiz kahkahasını duyar gibiydi Numi, ses yoktu ama yüzünde yaşayan o canlı gülümsemenin kıvrımlarından doğan bir kahkaha vardı, mimiğinin her kıvrımında dolanıp neredeyse titreşimlere neden olacak kadar ifadesini sarmıştı. Fredrick, "Biz bu gezegende neysek, sen o değilsin... Nesin?... Uzun süredir cevabını öğrenmek için bu kadar istekli olduğum bir soru sormamıştım" dedi ve cevap beklemeden "Niyetim kötü değil bunu anlayabilecek zekâda ve sezide olduğuna eminim. Yardım edebilirsem..." derken doğruldu, söyleyecekleri bitmemişti ve "Benden daha üstün bir varlığa yardım etmek isterim tabii eğer yardıma ihtiyacın varsa. Yoksa... yoksa da belki sen bize yardım edebilirsin. Ne bileyim, birlikte dünyayı kurtarabiliriz diye hayaller kurmam çok mu insanca?" diye sordu.

Gözlerinin içindeki parlaklık, ince suratında nefes alırcasına yaşayan o gülümseme samimi miydi?

Numi emin olmak istedi, "O odada ne yapmayı planlıyordunuz?" diye sorarken net, tebessümsüz, dikkatliydi.

Fredrick'in gülümsemesi azalmadı, çoğalmadı da, sadece daha da netleşti ama "İnsanların kültürleri farklı farklıdır. Bizim kültürümüzde her ailenin katıldığı bir ayin yaparız. Her ay, sırası gelen aile ritüele sunacak değerli birini getirir ayine, David seni getirdi, sen uyanıncaya kadar bilmediğinden haberimiz yoktu. Ama David'i suçlayamam, o küçücük beyniyle sendeki farklılığı anlamayıp aşırı etkilendiği için seni maniple etmesi gayet normal" derken gülümseme tamamen ciddileşmişti.

Normal. Bu insansıların deformasyonu kabul edilir kılmak için sanki özellikle keşfettikleri bir kelime gibiydi bu gezegende. "Normal" nasıl da anormal bir kelime haline gelmişti onların dilinde!

Numi tekrarladı: "O odada ne yapmayı planlıyordunuz?" Onca lafın arasında sorusunun cevabını hâlâ almamıştı.

Fredrick dikleşti, yeni ayın şerefine David'in seninle çiftleşmesini izleyecektik diye yalan söylerken samimiyetinden hiçbir şey kaybetmemişti. Ama Numi lafa girdi: "Tecavüz izlemek için bir araya gelmiştiniz?"

Fredrick itiraz etti: "Asla!" Suratındaki gülümseme sakince çekilmiş, geride duyduğundan tiksinen çamur gibi bir ifade bırakmıştı. "Senin ritüel için gönüllü geldiğini sanıyorduk ta ki sen uyanıp ne oluyor diyene kadar! Niye araya girip seni buraya getirdim sanıyorsun? David'in yapmaya çalıştığı şey iğrenç bir şey, bunun için cezası neyse de alacak! Ama sen de..." derken Numi direkt sordu: "Nedir bunun cezası?"

Numi konuşmanın sınırdaki samimiyetini sorgulamaya devam ediyordu, asıl sormak istediklerini sormamıştı ama önce Fredrick'in

gözlerinin içinde taşan bu ışığın gerçekten de samimiyet olduğunu anlamak istiyordu çünkü bu insansıların tuhaf bir özelliği vardı ki aralarından bazıları hissetmedikleri duyguları yansıtmanın sanki ustası olmuşlardı. İstedikleri şeyi elde edebilmek için gündelik yaşantıda sürekli birbirlerine duygu blöfleri yapar hale gelmeleri tamamen normalleştirilmişti, hatta *duygu blöfçülerine* gösterilen saygı hayret vericiydi! Sunulan bu samimiyetlerin aslında blöf olduğu ortaya çıkınca yaralananları izlemişti Numi, moda dünyasına giren gencecik kızlar bacaklarının uzunluğunun tersine duygusal olarak eksiktiler hep. Bedenlerini sergilemenin yarışa döndürüldüğü bir gerçeklikte aslında neyin gerçek olduğundan uzaklaştırılmış ve uzuvlarına sunulan ilgilinin peşinde sürüklenir olmuşlardı, nereye gittiklerini önemsemeden duygu blöfçülerinin kendilerine sunduğu ilgiyi takip ederken tuzaklara düşmüş yüzlerce kız vardı. Numi uzaktan izlemişti onları, birkaç tanesine yardım etmek için giriştiği müdahalenin nasıl da bir kapana dönüştüğünü fark edince, uzakta kalmanın önemini de öğrenmişti. "Burası bizim gezegenimiz değil, dahil olamayız" diyen Sonje'nin kelimelerini düşünmek tek telkiniydi. Binlerce yıldır Numi'nin müdahalesi olmadan idare edebilmiş insansı ırkının kızlarının, kendi başlarının çaresine bakabileceğini düşünüp kendini teselli etmişti. Şimdi, Fredrick'in gözlerindeki ışığın bir duygu blöfü mü, yoksa saf samimiyet mi olduğunu anlamak için sorduğu bu soruya alacağı cevap önemliydi.

Neydi birine tecavüz etmenin cezası? Ne olmalıydı? Bu adam bedene yapılmış bir istismarın ruhu nasıl lekelediğini bilecek kadar insansı mıydı?

Fredrick tereddüt etmeden cevap verdi: "Bunun için buradayız Numi, sen karar vereceksin ne olması gerektiğine."

Söylemek üzere dilinin ucunda beklettiği kelimeler ordusunu geri çekti Numi. Cevap mükemmeldi.

Düşündü... İnsansıların kutsal kitaplarında bahsedilen göze göze dişe diş konsepti bu olmalıydı. Seni yaralayanı yaralamak değil, yaralanan kişinin, kendisini yaralayan kişiye verilecek cezayı seçmesiydi belki de adalet. Gözlerini kırpmadan Fredrick'in parlak gözlerine baktı... Yeşil bir camın berraklığındaki o gözlerde pırıl pırıl parlayan bu ışığın hemen gerisinde hâlâ tuhaf bir şey vardı, sorguladı: "Bu kararı orada da veremez miydik?"

Fredrick kafasını sallarken "Tabii verebilirdik eğer sen sıradan bir insan olsaydın ama değilsin ve ben David'in ya da herhangi birinin bunu çözmesini istemedim. Gerçekten güvende olabileceğin bir yere getirmek istedim seni. Açıkçası David ile yola çıkışından anladığım kadarıyla sen de bir şeylerden uzaklaşmak için onunla gelmeyi seçmiştin" dedi.

Numi onu dinlerken hâlâ o ışığın hemen yanına saklanmış tuhaflıktaydı dikkati ama karar verdi, o tuhaflığın ne olduğu önemli değildi, insansılık bile olabilirdi. Numi karar vermişti, Fredrick samimiydi. Sordu:

"Bu gezegenden ayrılabilmek için bana nasıl yardım edebilirsin?"

-37-

Yeni bir bilgiyi anlamak yemek yapmak gibidir, malzemelere ihtiyacınız vardır. Öğrendiğiniz her bilgi, anlayışınızın malzemesidir.

"Bilincin ne kadarsa, anlayışın, fark edebildiklerin de ancak o kadardır" demişti Sonje, Manu onun dirseğinden ayırmadan gözlerini, onu dinlemeye devam etti, azıcık yayılsa dizi o dirseğe değecekti... Onun bu kadar yakınında olup onu bu kadar uzakta

hissetmek cennetle cehennemin arasındaki o köprüde durmak gibiydi.

"Her şey bilinçte başlıyor ve bitiyor. Bilincimizin derinliği kadarını algılıyoruz. Şimdi etrafına bak Max, ağaçlar, kuşlar, rüzgâr, önümüzde uzanan bu yol... Her şey elle tutulur halde, bilincin sana etrafındaki her şeyin madde olduğunu söylüyor değil mi?"

Manu dışında arabadaki herkes hemfikirdi, her şey tabii ki maddeydi! Max, Turco ve Ali kafalarını salladılar, Sonje'nin asla boşuna konuşmadığını bilmekten kaynaklanan meraklı bir sakinlikle.

Sonje devam etti: "Ama aslında madde yok, sadece frekans var. Ne demek istediğimi anlamıyorsunuz değil mi?"

Kimse ses çıkarmadı, Manu dışında hiçbiri anlamıyordu. Frekans "Seninle frekanslarımız tuttu" şeklinde sürekli kullanılan bir kelimeydi toplumun içinde ama maddenin olmadığı sadece frekansın olduğu bir kalıpta ilk defa kullanmıştı Sonje ve devam etti: "Çünkü bilincinizin depoladığı bilgi, yani bilinç derinliğinizdeki malzeme, size sunduğum bilgiyi çözecek yeterlilikte değil. Ama bilinç sürekli gelişmek için dizayn edilmiştir, evrendeki en esnek şeydir. Doldurdukça derinleşir. Yeni bir bilgiyi anlamak yemek yapmak gibidir, malzemelere ihtiyacınız vardır. Öğrendiğiniz bilgi, anlayışınızın malzemesidir. Şimdi gelin sizinle bir bilinç yükselişi yaşayalım. Sizden tek isteğim dikkatinizi sadece bana vermeniz, aklınıza sızan diğer düşünceleri uzaklaştırın ve söylediklerime odaklanın. Hazır mısınız?"

Hazırdılar.

"Etrafınıza dikkatle bakın, var olan her şey, her madde, aslında sadece ve sadece titreşen atomun farklı frekanslardaki halleri. Ne demek bu?"

Ne demek olduğunu sadece Manu biliyordu, tüm evreni bir arada tutan şey aslında atom altı parçalarını bir araya getiren bir

enerjiydi. Var olan her şeyin, atomların, atom altı parçacıklarının arasında hep bir boşluk vardı. Hiçbir maddenin atomu boşluksuz değildi. Atomlar birbirine yapışmıyor sadece nedeni bilinmez bir şekilde bir arada birbirlerinin etrafında dönüyor, bir arada hareket ediyorlar, bir arada durarak molekülleri oluşturuyorlardı, bu moleküller de bir arada durarak maddeyi. Niye birlikte duruyorlardı? Ama sesini çıkarmadı Manu, Sonje'den çıkması olası bir kelimeyi engelleme düşüncesi bile dayanılamazdı. Dudaklarını sıkıca kapattı ve nihayet yine konuştu Sonje: "Bunun anlamını iyice kavrayabilmek için öncelikle 'frekansın' ne demek olduğunu anlamak zorundasınız. Nedir frekans?"

Ses çıkmadı yine kimseden.

"Ses, bir hareketin, etrafındaki moleküller üzerinden yayılan titreşimidir. Her atomun aralıksız bir hareket halinde olduğunu unutmazsak evrende her şeyin ama her şeyin bir sesi olduğu sonucuna varabiliriz ama sesin bize duyulur olabilmesi için etrafında moleküller olması şarttır. Çünkü ses hareket ile ortaya çıkan enerjinin, etrafındaki molekülleri iterek moleküllerin komşu moleküllere çarpmasına neden olarak, moleküller üzerinden bir elektrik akımı gibi taşınmasıdır. Moleküller arasındaki çarpışma en başta yapılan hareketi taşır. Şöyle düşünün, yediğim yemek nasıl vücudum tarafından işlenip elimi kaldırıp çırpmama olanak verecek bir enerjiye dönüştüyse, ellerimin çarpışmasıyla birlikte ortaya çıkan enerji hava moleküllerine bulaşıyor ama hava molekülleri, ses onları ittiği için, sesi yüklenip uzaklara taşımıyorlar, aynı domino taşındaki gibi yanlarındaki hava moleküllerine çarpıp yani sesi hemen yandaki moleküle iletip yerlerine geri dönüyorlar, yani kendilerine bulaşan enerjiyi elektrik akımı gibi yanındaki moleküller üzerinden diğer moleküllere bulaştırarak sesi uzaklara iletiyorlar. Ama unutmamak lazım, sesin olması için

moleküllere ihtiyaç var. İşte bu yüzden sadece havada değil, suda da, gazda da, her maddede ilerler ses yani moleküler yapısı olan her madde, ortam –ki buna Medium diyorsunuz– sesi iletir."

"Peki ya uzay? Ay'a çıksak bağırabilir miyiz?" dedi Turco ilgiyle.

"Uzayda atmosfer var mı? Ya da su? Yani moleküler yapısı olan bir elementle kaplı mı Ay?" diye sordu Sonje. Birine bir şey öğretmenin en iyi yolu onun kendisine soru sormasını sağlamaktı.

"Hayır" dedi Max ve "O zaman Ay'da ya da uzayda ses taşınamaz. Yani sen giydiğin uzay elbisenin içinden bağırırsın, elbisenin içinde hava olduğu için sesin çıkar ama sonrasında moleküllere çarpmadığı için ses kendini karşı kıyıya taşıyamaz" diye cevap verdi Sonje.

"Peki ya frekans?" diye sorguladı Max, sürekli ağzından çıkardığı sesin mekanizmasını öğrenmek, daha doğrusu öğrenmek ilginç gelmişti. Neden okulda da böyle anlatmamışlardı ki bilgiyi? Bilgiyi anlamamış kişilerin öğretmen adı altındaki anlam katliamına dönüşmüştü eğitim.

"Ses dalgalar halinde yayılır. Her bir dalga titreşimdir. Moleküllerin titreşmesidir. Ve bir saniye içinde kulağımızın duyduğu sesin kaç tane dalgadan oluştuğunu ölçmektir frekans. Ama siz nasıl maddenin uzunluğunu ölçerken metre ya da inç kullanıyorsanız, sesin frekansını ölçerken de ölçü birimi olarak Hertz'i kullanıyorsunuz. Kulaklarınız 20 Hertz ile 20 bin arasındaki sesleri duymak üzere tasarlanmış. Yani bir saniyede 20 tane ila 20 bin tane dalga boyu olan sesler sizin için duyulur. Bu sınırın altında yani 20 Hertz altındaki sesleri duymuyorsunuz ama titreşimi hissedebiliyorsunuz, 20 bin üzerindeki sesleri hiç duymuyorsunuz. Yarasalar 120 bin Hertz duyabilirler yani bir saniyede 120 bin tane dalga titreşimini algılayabilirler ki bu sesin frekansı çok yüksek olduğu için sizin duyum eşiğinizin üstündedir ve duyamazsınız" demişti ki "Ya sen?"

diye sordu Manu, Sonje'nin sürekli kendini dışarıda tutan cümlelerinden onun ne kadar duyabildiğini merak etmişti.

Sonje susup bir an bekledi, sonra hafifçe döndü Manu'ya baktı, vereceği cevabı hangi kelimelerle ifade etmeyi düşündüğü çok açıktı. Tekrar önüne döndüğünde "Biz farklıyız. Aeden'in atmosfer basıncı ve yerçekimi kuvveti Dünya'ya oranla daha fazla olduğundan sizden daha farklı olarak geliştik, derimizle vibrasyonları hissedebiliyoruz ve derimizle hissettiğimiz vibrasyonlar kulağımıza ses olarak iletiliyorlar" dedi, Manu kaldırdığı kaşlarının altında kocaman açtığı gözlerini Sonje'den ayırmadan "Nasıl yani! Derinizle de duyuyorsunuz! Ne kadar fark var?!" dedi.

Sonje gülümsedi, cevap vermeyecekti. İnsan olma yolunda böylesine çabadaki varlıkları, kompleksli bir kısırdöngüye sokmak istemiyordu diye düşünürken belki de istiyor olduğunu fısıldadı aklı ona ve kızdı Sonje kendine, gülümsemesi gevşediği yerden koptu gitti. Çünkü azgelişmişliğin yanında kendini iyi hissetmek... Asıl ilkellik buydu, kendindeki ilkelliği fark etti. Siniri bozuldu. Bu kendini iyi hissetme halini çok uzun süredir Numi'yle kendini kıyasladığında hissediyor olmasının verdiği fark ediş fazla geldi. Bir an dönüp Manu'ya baktı, kızın kocaman açılmış gözlerinde sanki Numi'nin şaşkınlığı vardı. Önüne döndü. Konuşmadı, kimse de daha fazla soru sormadı, Sonje'nin mod değişikliklerine alışmışlardı.

Gülümseyen suratının aniden kızgınlaşması, olmadık yere yürüyüp onlardan uzaklaşması, tam konuşurken susup kendi içine dalması artık sıradandı. Acaba aklında ne vardı diye düşünmüştü hep Manu ama asla onu paylaşmaya zorlamamıştı. İnsan, Tanrı'yı düşüncelerini paylaşmaya nasıl zorlayabilirdi ki?...

Ali ortamdaki sebepsiz gerginliği silmek istercesine "528 Hertz'in DNA'yı iyileştirdiğini okumuştum" dediğinde kendi yargılarından sıyrıldı Sonje, kafasını sakince sallayıp "Mantıklı, tit-

reşimle bir şeyin moleküler yapısını onarabilir ya da molekülleri atom seviyesinde ayrıştırabilirsin. Arabanızdaki şu radyoların aslında atom bombasından bile daha güçlü silahların ilkel halleri olduğunu anlamanız evren için ciddi bir problem olurdu" derken yolun virajında aniden karşı şeritte beliren üç askeri cipin art arda sıralanmış kendilerine yaklaştığını fark ettiler hepsi birden. Hiçbiri bakmadı ciplere, hepsinin gözü yoldaydı, ciplerin hız kesmeden geçmesi belki bir andı ama Sonje dahil hepsi o anın içinde sanki hapiste kalmıştı. An geçip gitmişti de bomboş yolda geride bıraktıkları askeri araçların varlığı onları yolun tehlikesine kilitlemişti.

Sonje "Eğer bir şeyler ters giderse aynı konuştuğumuz gibi..." derken önce uzaktan gelse de çok kısa zamanda etraflarında gürültüyle yankılanan helikopterin sesi bastırdı kelimelerini. Hepsi küçük hareketlerle gökyüzünde ne olduğunu anlamak için baktılar, üç helikopter, art arda, hayır dört helikopter art arda ormanlık tepenin arkasından çıkıp yolun üzerinden uçmuştu. Helikopterlerden dikkatlerini almışlardı ki önlerindeki düz yolun sonunda biriken arabaları fark ettiler!

Manu hemen öne atıldı, değmeye kıyamadığı o dirseği tuttu sıkıca, "Kontrol var!" dedi, kalbinin hızlanan ritmi sanki kelimelere geçmişti. Ali gazı keserken diğerleri sessizce kontrol noktasına baktılar ama Sonje küçük bir hareketle geriye döndü, Manu'nun kendisine dikilmiş gözlerinden çekip gözlerini, arkayı kontrol etti, arkalarından gelen 2 sivil aracın gerisindeki askeri cipi görünce "Hız kesme" diye buyurdu Ali'ye. Sesi sert ama sakindi.

Manu endişeyle baktı arkaya ve hemen önüne dönüp arkalarındaki araçlarla ilgili diğerlerine rapor verirken Sonje oturduğu ön koltuğun kendi çıkışı için açtıkları tabanındaki döşemeyi kaldırdı, bu delikten kendini üzerinden geçtikleri asfalta bırakacak ve hızla yuvarlanıp ormana dalacaktı aynı planladıkları gibi ama

Ali aniden tutmuştu kolunu ve Sonje başını kaldırdığında, kendilerini sollayıp öne geçen askeri cipin arkasında oturan askerin dikkatle kendilerine baktığını fark etti.

Diğerleri içlerinde kopan fırtınaya rağmen sakince oturup konvoyun sonuna yaklaşmak için beklediler. Sonje bakışını döşemeye hiç indirmeden döşemeyi kapattı ve sakince "Hallederim, merak etmeyin" dedi.

Derin bir nefesle geriye yaslandı Manu, içindeki korku dindi, Sonje en son bunu dediğinde o enstitü binasını yerle bir etmişti. "Hallederim" artık sihirli kelimeydi. Zaten en kötüsü ölürdü burada, önemli değildi, çünkü Sonje'nin burada ölmeyeceğine emindi. Nasıl bildiğini bilmiyordu ama emindi, onu buraya hayat göndermişti, daha yolun başında 3-5 askeri araç tarafından teslim alınmasına asla izin vermeyecekti... Manu emindi ama geri kalan herkes hayatları pahasına gergindi.

-38-

Evren, sıfır medeniyet seviyesindeyken, yaşama saygı duymayı öğrenemediği için, birinci medeniyet seviyesine geçmeye çalışırken kendini imha eden uygarlıkların ölmüş gezegenlerinden artakalan göktaşlarıyla doludur.

Fredrick gırtlağından çıkan tırtıklı bir sesle "Nereye gitmekten bahsediyorsun?" derken Fredrick'in okyanus canlılığındaki gülümsemesinin nasıl da bir anda durulduğunu, dümdüz esintisiz bir gölün netliğinde kıpırtısızlaştıktan sonra silinip çekildiğini ve tüm dikkatinin kendisine iyice odaklandığını izledi Numi.

Sanki bir şaka ciddiye binmişti.

Fredrick sesini düzeltip, oturduğu koltuğu Numi'ye yaklaştırırken, hızla inip kalkan göğsündeki havayı kontrol edemediği çok ortadaydı, çok heyecanlanmıştı. Gırtlağındaki sesi bir daha düzeltip "Açıklar mısın?" dedi.

Fredrick'in heyecanından şüphelenmekle o heyecanda rahatlamak arasında gidip geldi Numi'nin fikri. Madem Numi'ye yardım etmek için getirmişti onu buraya emin değil miydi zaten bu gezegenden olmadığına? Eminse neden bu kadar heyecanlanmıştı? "Neden bu kadar heyecanlandın?" diye sorunca Numi, Fredrick'in yüzünde donan o gülümsemenin okyanusları, dev tsunamilerle sanki aniden geri getiriverdiler hayatı mimiklerine. "Çok doğal değil mi heyecanlanmam! Hayatımda gördüğüm en heyecan verici kişiyle, en heyecan verici konuda konuşurken nasıl olmamı bekliyorsun ki?!" diye cevap verdi Fredrick, samimiyet tüm o tuhaflığıyla yine ifadesine yerleşmişti.

En kötüsünü düşündü Numi, Fredrick tuzak bile olsa bu bir damlacık insansı, evdeki çalışanlarla birlikte bile, kendisine ne yapabilirdi ki! Üstelik bu gezegende ekonomik sıkıntılar içinde olan insansıların dengelerini tamamen kaybettiklerini analiz etmişti, Fredrick'in yaşadığı bir refah seviyesinde dengede olmak, güvenilir biri olmak daha olasıydı. Ayrıca bu gezegenden gitmek için eninde sonunda birilerinden yardım istemek mecburiyetindeydi, Baruh Baba'nın peşlerinden gelmediği bunca zaman sonra kesinleşmişti. "Aeden..." diye mırıldandı Numi, mırıldansa da Fredrick'in tüm dikkatiyle onu duyduğuna emindi. Anlatmakla sessiz kalmak arasında birkaç saniye geçirdi ve sonra devam etti: "... Gezegenimiz. Sizin Samanyolu'nuzdan değiliz. Gezegenlerin yerçekimi kuvvetlerinden yeni çıkarabildiğiniz bir evren haritanız var, onun bir bölümünde, ışık kümesi gibi gözüken küçücük bir noktadayız... sizin araçlarınızla buradan bakıldığında."

"Aracınız nerede?" diye sordu Fredrick, daha yaklaşmıştı şimdi Numi'ye ve küçük bir çocuk gibi gözleri ile tüm mimiklerini takip edercesine iyice odaklanmıştı. Sanki ilk defa birini görür gibi bakılmanın tuhaflığında Numi, "Düşünce hızıyla Nefrintor aracılığıyla seyahat ediyoruz" dedi.

Fredrick heyecanla "Nefrintor?!" diye sormasa Sonje'den bahsedecekti ama Nefrintor'un düşünceyi yola çevirmede kullanılan bir elementten yapıldığını anlattı, aynı, sesi ya da elektriği bir noktadan diğerine ulaştıran kablolardan örnek vermek istedi ama bu insansıların gezegeninde buna benzer hiçbir teknoloji yoktu, Grafen'i[38] bile henüz bulmuşlardı, sonra aklına geldi, "Beyin dalgalarını düşün, Nefrintor beyin dalgalarını bir haritaya çevirebiliyor ve kaynağı düşündüğü yere gönderiyor, üstelik bütünlüğüne zarar vermeden. Küçücük bir taşa benziyor, beyin dalgalarının bir yere odaklanmasıyla birlikte sıvıya dönüşüp transferi tamamladıktan sonra yine eski katı formunu alıyor. Bilinç nasıl evrende yayılıyorsa..." dedi, durdu, bu insansılar bilincin yayıldığını biliyorlar mıydı ki? Açıklama gereği hissetti: "Senin burada düşündüğün bir düşünce ilk defa senin tarafından düşünülmüş olsa ve sen kimse ile paylaşmasan bile bir süre sonra seninle aynı frekanslara bağlanabilen koordinatlar tarafından da düşünülebiliyor. Nefrintor da DNA transferi ile kodlandığı bilincin maddesini, düşüncesindeki yere transfer edebilecek bir delik açıyor."

38. Grafen: Dünyanın en hafif ve en güçlü materyali, pırlantadan daha sert, çelikten 200 kat daha kuvvetli, esnek, şeffaf, ısıyı ve elektriği en iyi tolere eden madde, su dışında hiçbir elementin geçmesine izin vermeyen bu madde sadece 1 atom kalınlığında ve şimdiye kadar tanımlanan en ince materyaldir. 2004'te Andre Geim ve Konstantin tarafından Manchester Üniversitesi'nde yaptıkları bir çalışmada bulunup analiz edilen karbon ve pırlanta karışımı ikiboyutlu bir element. Aeden'de insanlar tarafından üretilen ve ırklar arasında ünlü olan grafibron kumaşının hammaddesi.

Hiçbir şey anlamamıştı Fredrick, hatta inanıp inanmamakta bile tereddütteydi, ne yani taş ile mi seyahat ediyorlardı milyarlarca ışık yılını!

"Yolculuk ne kadar sürüyor?" diye sorguladı.

Düşünce uzunluğundaydı yolculuk ama kaç saniye sürüyordu? Numi aslında cevabını bilmiyordu bu sorunun ama kendi gezegenindeki en azgelişmiş varlığın kendisi olduğunu bu insansıya hissettirmek de istemiyordu. İnsansılar üzerinde topladığı bilgileri kullanmaya karar verdi: "Düşünce, milyarlarca nöronun birbiriyle iletişim halinde olabilmek için beyinde oluşan kimyasal bir alışveriş. Bunu biliyorsun. Kişiden kişiye hızı değişen bir kimyasal reaksiyon bu. Sizin nörotransmitterlerinizin oluşturduğu düşünce saniyede maksimum 150 metre hızla ilerleyebiliyor, bizimkisi daha farklı."

Fredrick sabırsızlanmıştı, "Ne kadar, kaç ışık yılı ya da saniye sürüyor düşündüğünüz yere varmanız?" diye atıldı. Böyle bir teknolojinin var olabilmesi, hele bu kadar yakınında olabilmesi hayatı boyunca hissettiği en büyük coşkunun kaynağı olabilirdi. Dünya hegemonyasını bırak, domine etmek için bir evren vardı karşısındaki olasılıklarda! Sakin olabilmek için kendini tutarken cevap bekledi.

"Düşünce hızımız kadar" diye cevap verdi Numi. "Bizim için birkaç salise, sizin için ne kadar emin değilim. Aynı hızda düşünmüyoruz, sanırım."

Fredrick'in gözlerindeki ışıklar parladıkça parladı, gülümsemesinden mutluluk homurtuları çıktı. "Nasıl yani, Nefrintor'u elime alıp düşündüğüm yere, galaksinin diğer ucunda bir gezegen olsa da birkaç salisede varabiliyor muyum?!" diye sorgularken alacağı cevabın sarhoşluğuna hazır mıydı emin değildi.

"Nefrintor'u eline alamazsın, toprağa koymak zorundasın, çünkü gezegenin rezonansı ile aktive olur, beyin dalgalarına bağlanır ve gideceğin yerin numarasını bilmek zorundasın. Sizin koordinat sisteminiz gibi ama içine kodlanmış data ile çok daha işlevsel bir sistemle çalışır Nefrintor. Ulaşmak istediğin gezegenin kodunu bilmeden yol alamazsın."

Fredrick'in zihni dalga geçmek istiyordu duyduğu her şeyle! "Doğru olabilir mi?" diye bağıran mantığı yüzlerce soru soruyordu ama tuttu kendini Fredrick ve sakince "Gezegenleri kodladınız! Evrenin ne kadarını haritalayabildiniz?" dedi.

Numi daha önce hiç ilgilenmediği için bilmediği bu konularda sorguya çekilmenin sıkıntısında cevap bulmaya çalıştı ama şimdi bu insansıya bilmediği soruların cevaplarını uydurmak için zaman harcamayacaktı.

Usta, evrenin ne kadarının haritasını çıkarmıştı?! Ne tuhaf bir soruydu bu! Biri neden böyle bir soru sorardı ki diye düşünürken zihninde depolanan milyarlarca bilginin arasından bir resim çaktı fikrinde.

İspanya imparatorunun, ilk defa çıkarılan dünya haritalarından birinin üzerinde almak istediği yerleri işaretlediği antik bir resme aitti zihnindeki görüntü. Gezdiği müzelerden birinde görmüştü Numi ve hayretle insansıların yaşadıkları gezegenin topraklarını sahiplenmekle ilgili ne tuhaf bir hastalığa kapıldığını fark etmişti, savaşları incelemiş, seksen sene ile ömürleri sınırlandırılmış bu organizmaların "sahip olma" hastalığına nasıl kapıldığını düşünmüştü aynı Nakarlılar gibi. Harita, yolculuklar içinken, bu insansılar için ele geçirilecek yerlerin mimlenmesiydi. Kaşları çatıldı Numi'nin, Fredrick'in âcizliğine duyduğu sempati, ifadesinde bayrak sallayan arsızlığın adını koymuş olmanın verdiği eminlikle silindi, yüzünü onun gülümsemesine iyice yaklaştırdı

ve mırıldandı: "Bir hücrenin tüm vücudu ele geçirmek istemesi... Bunun hayalini kurması... Siz kanser diyorsunuz buna. Bir hücrenin yanına kendisi gibi diğer arsız hücreleri de katıp bedende, yaşama karşı isyan çıkartması... Düşün bunu Fredrick ve anla: Evren asla izin vermeyecek kimsenin kendisini ele geçirmesine."

Geri çekti bedenini, yakalanmışlığın Fredrick'in ifadesine yayılmasını ciddiyetle izledi.

Daha önce kimsenin yanında hissetmediği adını koyamayacak kadar yabancı olduğu bir duygu doğdu Fredrick'in içinde... Numi'nin ciddileşen suratının hissettirdiği bir duyguydu bu... Yıllar önce eve getirdiği çocuklardan biriyle kendisini yakalayan annesinin gözlerine baktığında hissettiği bir diğer duygu ile aynı kaynaktan geliyordu... Suçluluk değil, yakalanmışlık duygusuydu. Mimiğinin her köşesine bulaştığını düşünüp hemen gülümsedi, "Evreni ele geçirmeyi hayal ettiğimi düşünmedin umarım, söylediklerine inanmak çok zor üstelik sadece kelimelerden ibaret olunca" dedi, yakalanmışlık gitmiş yerine yine o samimi ifade geri gelmişti.

Fredrick'e karşı hissettiği antipati bir anda geriledi, onu yanlış mı anlamıştı? Olabilirdi. Bu insansıları anlamak bu kadar zorken, yanlış anlamak çok kolaydı. Tam onu sorgulayacaktı ki Fredrick açıkladı:

"Sadece bizden ne kadar ileride olduğunuzu anlamaya çalışıyorum. Anlayabilmek için bir referans noktası bulmaya çalışıyorum Numi. Evrenin haritasını çıkarabilmiş olmanız bana nasıl bir uygarlık olduğunuz hakkında bir fikir veriyor. Ama şimdi evreni ele geçirmeye çalışacağımı sanacaksın diye anlayabilmek için sorma ihtiyacı duyduğum sorularımı da sormayayım mı sana, resmen paranoyak tepkiler veriyorsun. Umarım bu da kültürünüzde normal değildir" dedi, alınmış gibiydi.

Söylediklerinin Numi'yi sarsacağından, kendi ile çelişkiye düşüreceğinden emindi. Onu iyi tanıdığından değil, kendi çıkarlarını hiçe sayarak bir sürü şeyi korumak isteyen o tuhaf aktivistlerin üzerinde yaptırdıkları profillemede, bir şeyi korumak için harekete geçmiş insanları susturmanın en iyi yolunun ruhlarına şüphe düşürmek olduğunu öğrenmiş olduğundan böyle konuşmuştu. Korumaya geçmiş birini koruduğu konuda paranoyak hissettirebilmek, koruma kalkanında açılan ilk çatlak gibiydi. Kendini sorgulamaya başlayan aktivistlerin korumak için hayatlarını ortaya koyabildikleri konuları bile nasıl da unuttuklarını, kaybolduklarını yıllardır takip etmişti. Yapabildikleri bu profillemeler sayesinde Elit Birlik adına kurdukları medyadaki *şüphe imparatorluğu*, daha önce olmadığı kadar iyi çalışıyordu. Bir kaçaktan halka sızan bilgiyi, bilgi ne kadar ciddi bir kaynaktan tüm ispatıyla gözler önüne serilmiş olursa olsun, internette yayınladıkları dalga geçen videolar, efektlerle yapıldığı belli olan ucuz fotoğraflarla savunup taklitlerini de yaparak, gerçeğin kalabalık saçmalıklar arasında kaybolmasını ve gerçeği arayanların durumu tamamen reddetmesini sağlıyorlardı. Yıllar önce Ay'da çekilen videonun internete düşmesi krizinde bile, videonun bir sürü taklit olduğu çok belli olan benzerini üretip "Devlet bize yalan söylüyor" sloganlarıyla tüm dünyaya yaydıklarında kimse videonun orijinalinin suratına bile bakmamıştı ve herkes hemfikir oluvermişti devletin onlara yalan söylemediğine. Reverse Psychology[39] insanların üzerinde acayip işe yarıyordu ama şimdi bunun Numi'de bile çalışıyor olması ilham vericiydi. Neydi gezegenin adı, Aden, Aiden mi neydi? Bu Aedenliler belki evrenin haritasını çıkarmış olabilirlerdi ama kendi türüyle kıyaslandığında epey saf oldukları kesindi. Yoksa şu

39. Reverse Psychology: Psikolojik bir teknik. İnanılan şeyi beceriksiz bir şekilde savunarak kişiyi inandığı şeyin tam tersine inanmaya gizliden teşvik etmek.

filmlerdeki sevgiyi tanrı sanan, inanan tuhaf yaratıklar gibi miydiler? Gülümseyip bekledi Fredrick.

Fredrick'in canlı gülümsemesinin hemen yanında yine kendini hissettiren o tuhaflığa kilitledi gözlerini Numi ve o tuhaflığa adını koymadan da çekmeyecekti, "Paranoyak olmayacağım. İstediğini sorabilirsin" dedi.

Fredrick sordu: "Ne kadar güçlüsün?"

Numi anlamadı soruyu, "Neye kıyasla?" diye karşılık verdi.

Fredrick "Bana kıyasla" diye hızla cevapladı, duymak istediği cevap için sabırsızlanmıştı. Bu kadar kütle ağırlığı olan bu incelikte biri ne kadar güçlü olabilirdi?

Numi gülümsedi, "Bilmiyorum" dedi, ifadesinde hissettiği o tuhaflığa rağmen onu aşağılamak istememişti. Kendini yetersiz hissetmenin her halini zaten Sonje'nin yanında yeterince deneyimlemişti, başka bir varlığın bu iğrenç duyguyu deneyimlemesine aracılık etmeyecekti.

Fredrick gözlerini kırpmadan bakmaya devam ederken "Aeden'i anlat lütfen, nasıl bir yer? Uygarlığınız bizimkine benziyor mu?" diye sıraladı.

Numi, "Sizden çok farklıyız" demişti ki Fredrick lafa girdi: "Farklarımız neler?"

Birkaç saniye öylece baktı Numi, bu gezegendeki uygarlığın ilkelliğine değinmeden, aşağılamadan milyarlarca farktan hangisini anlatabilirdi ki ve sonra konuşmaya karar vermiş bir tonda başladı:

"Biz her canlının dönüşebileceği en iyi versiyonu deneyimlemek için yaratıldığına inanıyoruz, sizin Tanrı dediğiniz şey bizim için evrenin kendisi. Sizse evrenin ve dahilindeki tüm galaksilerin canlı olduğunu dahi bilmiyorsunuz. Ne gezegeninizin yaşayan bir hücre olduğunun farkındasınız ne de çıkardığınız petrolün bu gezegenin kanı olduğunun."

Fredrick bekleyemedi daha fazla, "Teknolojik olarak bizden ne kadar gelişmişsiniz?" dedi, gezegenin yaşayan bir hücre olduğunu bilmediklerini düşünen Numi'nin naifliğine gülümserken ekledi: "Mesela bizim atom bombamız var, sizin neyiniz var? En büyük silahınız nedir?"

Sorular iyice tuhaftı, Fredrick'in insansılığının kanıtıydı. Sorabileceği yüzlerce sorunun içinde hemen kıyaslamaya girmesi bu insansıların en büyük özelliğiydi. Kendilerini sürekli birbirleriyle kıyaslayarak ast ya da üst ilişkisi içinde oluşturmuşlardı toplumlarını. Merakları kıyaslamalar üzerinden şekillenebilecek kadar kısırdı.

Numi sakince "Fredrick sorularının bile ne kadar ilkel olduğunun farkında değilsin. Sizden çok öndeyiz. Atom bombasıyla ilgilenmeyecek kadar öndeyiz! Savaşla ilgilenmiyoruz! Anlayabiliyor musun?" dedi.

Fredrick geriye yaslanıp kollarını önünde bağlarken "Peki neyle ilgileniyorsunuz?" dedi.

"Yaşamla ilgileniyoruz. Öldürmekle değil yaşatmakla ilgileniyoruz. Varoluş şeklimiz ne olursa olsun, nereden olursa olsun, kişi olmakla ilgiliyiz! Olduğumuz kişinin en iyisi olmakla ilgiliyiz. Kendi potansiyelimizi en üst seviyesinde doldurabilmekle. Sizin astrofizikçileriniz hayatın üç seviyede kendini gösterdiğini düşünerek evrende yaşam arıyorlar. İlk seviyedeki bir yaşam formu, yaşadığı gezegenin beslendiği enerjiden beslenmeyi öğrenebilmiş yani güneşinden enerji toplayabilen ve gezegenindeki depremleri, yanardağları, tektonik hareketleri yani gezegenin hareketlerini kontrol altına alabilmiş canlıların oluşturduğu bir uygarlıktan oluşur.

Yani düşün ki sizler, Dünya gezegeninin beslendiği Güneş'in enerjisiyle makinelerinizi çalıştırmaya başlayıp, gezegenin at-

mosferindeki kuvvetlerden yani rüzgârlardan ya da yerçekiminden, ses frekanslarından güç üretmeye başlayabildiğinizde ve gezegeninizin kanı olan petrole dadanmayı tamamen bırakabildiğinizde ancak ilk seviye olan birinci seviyeye çıkabiliyorsunuz. Birinci seviyeye evrilebilmiş yaşam formlarında birlik olur. Birinci seviyede bir uygarlığın yaşadığı gezegene gittiğinde, uygarlıktan birine bir şey olduğunda tüm uygarlığın sanki onu korumaya alabilmek için dizayn edilmiş olduğunu fark edersin... Ve siz daha birinci seviyede bile değilsiniz.

Tükettiğinizi üretmeniz gerektiği bilincine bile uyanmış değilsiniz, hâlâ gezegenin öz kaynaklarını yiyorsunuz bir bakteri kolonisi gibi. Ama birinci seviyeye doğru yöneldiğiniz konular da var. Farklı kültürlerde olsanız da kendi dilinizin üzerine öğrendiğiniz ve birbirinizle global olarak anlaşmak için kullanacağınız bir dilde karar kılmışsınız ki bu bilgi akışının anlaşılır olabilmesi için çok önemli bir uzlaşmadır. İlk adımdır. Kullandığınız internet aslında birinci seviyede bir uygarlık için gezegeninizin her köşesini birbirine bağlayan bir telefon şebekesi gibi, en uçtaki noktalar bile iletişime geçebildiğinde ve iletişimleri engellenmediğinde, nihayet sıfır seviyesinden çıkıp bire girmek için büyük bir adım atmış olacaksınız.

Ama en büyük adımı petrolü tamamen bırakıp güneş enerjisini kullanmak için çalışmalara başladığınızda atacaksınız çünkü güneş enerjisini global olarak ama tüm dünyaca istisnasız en ücra köylerinizde bile kullanmaya başladığınızda birinci seviyenin ilk çemberine girmiş olacaksınız" diye açıkladı ve sustu çünkü silah gücüne odaklanmış Fredrick'in aptallığında, Sonje'nin karşısında sürekli saçmaladığı kendi halleri gelmişti aklına.

Geriye yaslanırken Sonje'nin nerede, ne yapıyor olduğunu düşündü. Fredrick'in sorusu böldü düşüncelerini: "Siz hangi seviyedesiniz?"

Gülümsedi Numi, nasıl açıklayacaktı Fredrick'e Aeden'deki seviyenin insansıların en akıllılarının belirlediği tüm bu seviyelerin çok üstünde olduğunu.

Sakince mırıldandı: "Sizin astrofizikçilerinizin belirlediği seviyeler bunlar. Eğer bizi tanımış olsalardı sanırım bizim için apayrı bir seviye açarlardı."

Kaşları çatıldı Fredrick'in, gayet iyi biliyordu yaşam formlarının hangi seviyelerde modellendiğini. Ailesi için çalışan onlarca astrofizikçi, üyesi olduğu Elit Birlik'in finanse ettiği bir sürü kuruluşta diğer gezegenlerdeki madenlerle ilgili araştırma yapıp duruyorlardı. Numi safça, daha kendi gezegenindeki yaşamı umursamayan bir ırkın evrende yaşam aradığını sanıyordu ama aslında sömürülmeye müsait maden zengini gezegenlerin peşindeydiler. Kendini bildi bileli ailesinin dikkatle üzerinde durduğu konuydu bu. Bu alanda yüzyıllardır yaptıkları yatırımlar Elit Birlik'in içinde yükselmelerinin ana koşuluydu. 57. Bölge için harcadıkları paranın haddi hesabı yoktu ama yaptıkları yatırım yeni teknolojilerle katbekat geri dönüyordu. O hamleler sayesinde bugün artık dünyanın her köşesindelerdi. Sorulmaması gereken sorular vardı "Ariler" tarafından yasaklanmış ama şimdi Numi'ye sorabilmenin heyecanı bedenini iyice sardı. Acaba Arilerle ilgili fikri var mıydı? Ama bu soruyu şimdi soramazdı.

Fredrick "İkinci seviyedeki medeniyetler yani yaşam formları sadece kendi güneşlerinden değil, bulundukları samanyolundaki tüm diğer güneşlerden enerji toplayabilecek seviyedeyseler ve üçüncü seviyede sadece kendi samanyolundaki galaksilerin güneşlerinden değil, herhangi bir samanyolundaki güneşten yani tüm evrenden enerji toplayabilecek seviyeye geliyorsan, siz nasıl olur da tüm bu seviyelerin üstünde olabilirsiniz? Yani nasıl üçüncü seviyeden bile daha fazla enerji toplayabilirsiniz?!" dedi, konuya

Numi'nin sandığından daha hâkim olduğunu belirtip asıl öğrenmek istediklerine geçmesi için onu yönlendirme hedefindeydi.

Numi açıkladı:

"Uygarlıkların seviyelerini sadece toplayabildikleri enerjiye göre belirleyemezsin. İkinci seviyede bir uygarlık sadece tüm samanyolundan enerji toplayabildiği için değil, kendi gezegenindeki yaşam açısından tehlikeli olacak bir kara deliği ya da yakınlardaki supernovayı[40] engelleyebilecek bilgide, uygulamada olabildiğinden dolayı ikinci seviyeye ulaşabilmiştir. İlk seviyeyi aşan her yaşam formu için seviyeler, toplayabildikleri enerjinin fazlalığı üzerinden değil, koruyabildikleri yaşamın çokluğu üzerinden hesaplanır. Sıfır seviyesinde bir yaşam formunda yetiştiğin için evrende var olan her şeyin yaşamı korumak üzere bir eğitimde olduğunu henüz anlayamıyorsun sanırım."

Numi haklıydı, anlayamıyordu! Fredrick'in kafası iyice karışmıştı, kendisine öğretilen tüm öğretilerin merkezi ile bu kızın söyledikleri çakışıyordu. Kontrol edebildiğin kadar üstündün, bir güvenlik görevlisi gibi koruyabildiğin kadar değil! Bu Aedenliler Uzakdoğu'nun guruları seviyesinde saf mıydılar?

Yanlış anlamadığından emin olmak için sorusunu değiştirerek sordu: "İstediği her güneşten istediği enerjiyi toplayabilen üçüncü seviyedeki bir uygarlıktan daha fazla ne olabilir ki?"

Numi cevap verdi:

"Sizin seviyelendirmeleriniz belki konuyla ilgili anlayışınızın

40. Supernova: Evrendeki en büyük yıldız patlamalarıdır. İki çeşit süpernova vardır. İlki, karbon-oksijen atomlarından oluşan Beyaz Cüce adı verilen yıldızın kendisiyle aynı yörüngeyi paylaşan diğer yıldızdan madde çalmasıyla başlayıp topladığı maddelerle iyice ağırlaşınca patlamasıyla sonuçlanır. İkincisiyse nükleer yakıtını tüketip varoluşunun sonuna gelen tek bir yıldızın kütlesinin kendi çekirdeğine çökmesiyle meydana gelir. Güneşimiz tek bir yıldız olmasına rağmen nükleer yakıtını tükettiğinde süpernova olacak kütlede değildir.

gelişmesi açısından gerekli olabilir ama bizim için çok ilkel Fredrick. Biz, enerjiyi sadece toplayan değil, üretebilen yani kendi gezegenlerini oluşturabilen uygarlıkların öğrencileriyiz Aeden'de. Usta'mız evrenlerin mimarı ırkından gelir, bu seviyelerin çok üstünde bir medeniyetten. Bilgiyi sizin belirlediğiniz bu seviyelerin çok üstünde bir anlayışla işlemek öğretiliyor bize. Varlık bilincinin ancak birliğe bağlanmak için bedene indiği ve bu yüzden deneyime girdiği gerçeğini bebeklerimiz bile bilir. Sizde ise hâlâ bu bir tartışma konusu gibi, bu kadar ortada olan bir şeyde bile hâlâ hemfikir değilsiniz. Hayatı hâlâ anlamış değilsiniz. Teleskoplarınızla uzayda yaşam belirtileri, medeniyetler arıyorsunuz, sıfır seviyesindeki bir organizma için gayet normal bir arayış bu. Bir maymunun ormanda muz araması gibi. Eğer bir gün birinci seviyeyi de aşabilip ikinci seviyeye varabilirseniz o zaman aramayı bırakıp, tarlanın başında mahsulün yetişmesini bekleyen çiftçiler gibi olabileceksiniz yani muzu aramak yerine yetiştirebilmenizden bahsediyorum. Enerjiyi toplamakla ilgili belirlediğiniz bu seviyelerinizden farklı olarak bizim seviyemizde uygarlıklar, bedenlenmiş yaşamı destekleyebildiği ölçüde gelişmişlerdir.

Ama bilmelisin ki sıfır medeniyet seviyesinden çıkmak en zorudur. Çünkü genelde ilkel uygarlıklar birinci seviyeye geçmeye çalışırken hayatı anlamak yerine kafayı daha fazla enerji üretmeye takarlarsa gezegenleriyle birlikte kendilerini yok ederler. Galaksinizde Jüpiter ve Mars arasındaki göktaşı kemeri, bu galaksinin içinde, büyük ihtimalle Mars'ta sıfır seviyesinden, birinci seviyeye çıkmaya çalışırken kendini imha etmiş bir uygarlığı işaret ediyor. Kültürünüzdeki antik Marsıryan hikâyelerini ciddiye almalısınız. Umarım sizin sonunuz da onlarla aynı olmasın. Eğer sıfır seviyesinden sağ salim çıkmak istiyorsanız, gezegeninizi, dengesini altüst edecek şekilde delik deşip etmeyi bırakıp tüm galaksinin

enerji kaynağı olan muazzam güneşinize dönüp güneşten enerji harmanlayacağınız teknolojileri geliştirmek için emek vermek zorundasınız. Binlerce yıldır madde üzerinden enerji elde etmeye çalışmışsınız ve tüm teknolojinizin temeli maddenin imhası üzerine dayandırılmış. Isınmak için bir şeyleri yakıyor ya da atomları parçalayabileceğiniz nükleer santraller yapıyorsunuz. Bunca zamandır geliştirdiğiniz bu teknolojiye verdiğiniz emeğin onda birini güneş enerjisini geliştirmeye verdiğinizde hayalini bile kuramayacağınız kadar enerjiye sahip olacaksınız zaten ama nükleer reaktörler yapar ve hâlâ 'matter'dan[41] enerji üretmeye çalışmakta ısrarlı olursanız –ki bu inan, ağaçları kesip yakarak ısınmaya çalışmak kadar ilkel bir şeydir evren bilgisinde– başarabileceğinizi sanmıyorum. Oluşturacağınız hiçbir nükleer santral, bir güneşteki nükleer reaksiyonu yaratacak kadar güçlü ve tehlikesiz olamaz!

Evren, sıfır medeniyet seviyesindeyken, yaşama saygı duymayı öğrenemediği için, birinci medeniyet seviyesine geçmeye çalışırken kendini imha eden uygarlıkların ölmüş gezegenlerinden artakalan göktaşlarıyla doludur.

Hayat ya da sizin deyiminizle Tanrı, sadece evrenin temiz enerjilerini kullanarak birinci seviyeye geçilebileceğini anlamış olan yaşam formlarının gelişmesine, hatta var olmasına izin verir. Daha kendi gezegenini koruma güdüsü bile geliştirememiş canlıların tekâmülde yeri yoktur. Evrilemezler. Evrene yayılmalarına asla izin verilmez. Geridönüşüme alınırlar. İşte bu yüzden sıfır seviyesinden çıkmak en zorudur ve bugün, eğer dikkatle dünyayı incelersen artık sıfır seviyesinden o ilk seviyeye geçebilip geçemeyeceğinizin eşiğindesiniz.

Sizin torunlarınız ya birinci seviyeye açılan kapının ilk in-

41. Matter: Var olan tüm madde.

sansıları olacaklar ya da gezegeninizle birlikte yok olacaklar, tekâmül etmeye işte bu kadar yakınsınız ya da uzak Fredrick."

"İnsansı?" diye sorguladı Fredrick.

"Kendiniz için kullandığınız 'insan' kelimesinin tarihinizde, en eski uygarlıktaki kökenini biliyor musun?" dediğinde Numi, bilmiyordu Fredrick. Hiç merak etmemişti. Öylece baktı Numi'ye. Numi devam etti: "Medeniyetinizin başladığı en eski kara parçasındaki ilk uygarlıklarda 'nisyan' kelimesinden türemiş insan kelimesi. Arapça, Farsça, Süryanice, İbranice ve geri kalan tüm Sami dillerinde, ki bunlar ilk dillerdir, aynı şekilde kullanılmış. Unutan, hatırlamayan demek. Bizim Aeden'de kullandığımız dilde ise 'insan' kelimesi öğrenen, gelişen demek. Kullandığımız kelime ses olarak aynı olabilir ama yüklediğimiz anlamlar çok farklı. İnsanlığımızın anlamları farklı Fredrick. Eğer biz insansak sizler ancak insansısınız."

Numi sakince ayağa kalktı, keşke bu insansı konusuna girmeselerdi. Aeden ve dünyayı kıyasladığında aradaki uçurum öylesine büyüktü ki farklılıkları anlatmaya çalışırken kullandığı kelimelerin bu insansılara aşağılanma olarak gelmesini nasıl engelleyeceğini bilmiyordu. Sonje de mi böyle hissediyordu, kendisiyle konuştuğunda: Ne söylerse söylesin karşısındakinin komplekslerini devreye sokacakmış gibi...

Numi'nin ayaklanmasıyla Fredrick de hemen ayaklandı, aniden karşısında durup "Nefrintor'u görebilir miyim?" dedi. Nefrintor Sonje'deydi. Sonje'den bahsedip bahsetmemekte tereddütteydi ki Fredrick "Şu balina kurtarıcısıyla alakan var değil mi?" diye sordu.

Sessizce durdu Numi, evet demedi, hayır da demedi. Sustu... Her suskunluk zaten evet demek değil miydi?

-39-

Balina kurtarıcısını kurtarmalıydı!

Annesi "Dante!" diye sesleniyordu ama Dante gözlerini baktığı şeyden alamıyordu.

Annesi sitemkâr "Biri adını söylediğinde bakmalısın!" dediğinde zorla çevirdi başını geriye, annesine bir an bakıp tekrar izlediği şeye döndü. Arabanın arka koltuğunda beklemekten sıkılmış, birkaç dakika önce geriye dönüp arka camdan, dizlerinin üzerinde yükselerek kuyruk olmuş araba konvoyunu izlemeye başlamıştı.

"Birazdan hareket edeceğiz, lütfen kemerini tak, yoksa bak bu asker abiler alırlar arabamızı" diye çıkıştı annesi. Ama Dante tepki vermedi. Çocukların, annelerinin söylediği yalanları artık fark edebileceği yaşa gelmişti, dört yıl, sekiz aydır bu gezegendeydi. Arabalarının etrafından dolanan üç köpekten biri havlamasa asla gözlerini çekmeyecekti baktığı şeyden. Ama havlamanın etkisiyle yan cama çevirdi kafasını ve birazdan geçecekleri o koca makineye yaklaşmadan önce köpeklerin arabanın etrafında dolanıp her köşesini koklamasını izledi. "Ne tuhaf bir kontrol bu" diye mırıldanırken babası, Dante hissettiği telaşla başını kaldırdı ve hemen arabanın arka penceresinden geriye baktı.

Annesi "Ne şimdi bu böyle?! Ormanın ortasında!" diye itirazdaydı. Cama vurup arkasındaki adamı uyarmakla, sessiz kalmak arasında durdu Dante. Cama vurursa köpeklerin başındaki askerler de onun fark ettiği şeyi fark edebilir ve her şey çok kötü olabilirdi! Keşke şu seyrettiği çizgi filmdeki Hulk gibi olabilseydi. Keşke arabadan çıkıp kaşlarını çatar çatmaz kendini öfkeli bir deve dönüştürebilse ve onu koruyabilseydi.

Annesine döndü, koltuğun önüne yaklaştı, onlardan yardım isteyecekti. Ama o sırada annesi babasına "Bir şeyler söylesene şu adamlara?" diye söylenmiş ve babası da "Koskoca orduya kafa mı tutayım?!" diye itiraz etmişti.

Dante hayatında ilk defa çaresizdi. Dört sene, sekiz aylık hayatında annesi ya da babasının halledemeyeceği hiçbir problemle karşılaşmamış biri olarak şimdi ilk defa kendini yapayalnız hissetti. Heyecanla döndü geriye, yine dizlerinin üzerinde iyice yükseldi ve hemen arkalarındaki arabanın ön koltuğunda oturan adama dikti gözlerini, sonra ellerini birleştirip gözlerini sıkı sıkı kapatıp dua etmeye başladı.

Gözlerini açtığında adam hâlâ arabadan çıkıp kaçmamıştı. Kaşları çatıldı. Sanki hiçbir tehlike yokmuş gibi kendi aralarında konuşuyor hatta gülüyorlardı. Suratını cama iyice yaklaştırıp küçük elleriyle cama vurmaya başladı. "Köpekler geliyor!" diye bağıracaktı, annesi ve babası hâlâ anlamamışlardı ama bu askerleri buraya gönderen kişi onu arıyordu, balina adamı. E.T.'yi yakalamaya çalışan aynı adamlardı, belki.

Annesi anneannesine seyrettirirken ilk defa izlemişti, sonra okuldaki öğretmenler kendi aralarında izlerken, servisteki büyükler birbirlerine gösterirken devamı gelmişti. Dante balina kurtarıcısını bilen en küçük neslin üyesiydi. İnsanlar pek fark edemiyorlardı ama çocuklar aksi öğretilene kadar etraflarındaki her şeyi analiz edecek seviyede gelişmişti.

Cama daha da vurdu, su olmadan balina adamın o ön koltukta nasıl hayatta kalabileceğinin endişesi ve yaklaşan köpeklerin onu tanıyacaklarının dehşetiyle vurmaya devam etti, annesinin ve babasının tüm itirazlarına rağmen durmadı. Balina kurtarıcısını kurtarmalıydı!

-40-

... biraz ortalığı karıştırmanın zamanı gelmişti.

Ali anlatmaya başladığı fıkranın dinlenmediğini biliyordu, yine de devam etti, kontrol sırasının kendisine gelmesini beklerken canları sıkılmış eğlenen sıradan arkadaşlar gibi görünmek için fıkralar iyiydi.

Max'in dehşeti, suratına astığı gülümsemenin gerisine saklanmıştı, tüm endişeleri kendisine sorduğu soruların arasında tetikteydi, çatışma çıkarsa ne yapacaklardı bu insanları öldürecekler miydi? Her canlının yaşaması için sadece pankartlarla gösteri yapıp vicdansızlara vicdan yüklemeye çalışarak geçen bir hayatın ardından katil olarak mı ayrılacaktı yaşamdan?... Hayır! Kesin öleceklerdi.

Turco telefonunu aldı eline, yıllardır haberleşmediği ailesine birkaç cümle yazmayı düşündü ama ne fark ederdi ki, insan mutluluğu bile paylaşamayacağı kişilerle aile olduysa veda etmenin ne anlamı vardı? O veda çoktan edilmişti. Telefonu cebine koyup Ali'nin fıkrasına dikti gözlerini, Sonje'ye uzanan eli sadece bir kez sıktı Sonje'nin omzunu, ne olursa olsun onunla olduğunun sözüydü dokunuşu.

Sonje sakince içcebinden kendisine verilen kimliği çıkarmak üzereydi ki Ali fıkrasını anlatmaya devam ediyormuşçasına gülümsemeyle "Onlar istemeden göstermeyiz kimliğimizi. Gül benimle" demişti.

Konvoy yavaş ama seri ilerlediğinde, sıranın kendilerine gelmesine birkaç araç kaldığında, hepsinin suratlarında taklit etmek istedikleri sıradanlığın kamuflajında bir gülümseme, Ali'nin ağzında bitmeyen bir fıkra, Manu'da sonsuz bir teslimiyet, Max'te ne olursa olsun doğru olanı yapmaya, kendi hayatına karşılık olsa

bile daima hayatın yanında olmaya karar vermişliğin rahatlığı, Turco'da dünyayı kurtarmaya çalışan bir uzaylıya yataklık etmenin kahramanlığı ve Sonje'de yakalanmaya izin vermeyeceğinin netliği ama yanındakileri tehlikeden korumanın endişesi vardı.

Yola yapılan set ciddiydi, hiçbiri bunca yaşlarına rağmen daha önce böylesini görmemişti, barikat bilimkurgu bir filmden getirilmiş gibiydi. Sanki, sadece bir arabanın geçebileceği kalınlıkta bir araba yıkama sistemi kurulmuştu yolun ortasına ve karşı şeritten gelen araçlar da makinenin içinden geçerek bu tarafa ulaşabiliyorlardı. Kontrole alınacak arabalar için yavaşça otomatik bir şekilde açılıyordu önündeki demir ve aracı içine alır almaz hemen yine kapanıyordu. Sanki geçmesini engellemek istedikleri şeyi ancak o tuhaf büyük kutunun içinde yakalayabileceklerdi. Gönüllü olarak buraya girmenin risklerini hesaplamaya başladı Sonje, içeride bir şeyler ters giderse nasıl çıkacaklardı? Arabanın kapılarını açacak kadar geniş bile değildi içerisi, gerekirse arabadan nasıl çıkacaklardı?

Önlerindeki arabanın arka koltuğunda çılgınlar gibi cama vuran küçük kız olmasa ümitsizlik yayılabilirdi bedeninde ama kızın tanıdık yüzü, yaklaşan köpeklerin varlığıyla birleşince karar verdi Sonje, biraz ortalığı karıştırmanın zamanı gelmişti.

-41-

Bazen bağırışlar değil sessizlik en büyük korumaydı.

Babasının geriye uzanıp cama vuruşlarını engellemesi ve kendi arabalarının etrafındaki köpeklerin aniden ormana dönüp havlamaya başlaması, sonra iplerini tutan askerleri de sürükleyerek

çıldırmış gibi ormana koşmaya başlamaları, çok uzaklarda aniden havalanan yüzlerce kuşun küme halinde kuzeye hareket alması, konvoyda bekleyen insanların arabalarından çıkıp ormanın derinliklerinde ne olduğunu anlamaya çalışması ve o derinlerden yükselen bir kükreme yetmişti dikkatleri ormanın derinliklerine çekip gökyüzünü helikopterlerle doldurmaya.

Üstlerinden geçen helikopterin, kuş sürülerinin peşine takılırcasına geçip gitmesini izledi Dante yan pencereden ve hemen sonra yine geriye dönüp balina kurtarıcısına baktı. Ve gözleri kocaman açıldı çünkü göz göze gelmişlerdi.

Arabadan inen babasının ön camı açan annesinden aceleyle telefonu isteyen heyecanını ve etraflarındaki herkesin araçlarından inmiş telefonlarıyla çekim yapıyor olmalarının tuhaflığını umursamadı. Balina kurtarıcısının gözlerinde huzur vardı.

Küçük ellerini kaldırıp avuçlarını cama yapıştırdı, yüzünü cama iyice yaklaştırdı ve sonra sağ elini camdan çekip ağzının üstündeki fermuarı kapatıyormuş gibi bir hareket yaptı. Bazen bağırışlar değil sessizlik en büyük korumaydı.

-42-

Neydi doğru?!

Şoktaydı Sonje, bu gezegende gördüğü onca iğrençlikten sonra etrafında olan her şeye rağmen dikkati kendisinden çekilmemiş bu küçük kızdan akan sevginin şokunda!

Kızın elini ağzının üstündeki bir fermuarı kapatıyor gibi dudaklarının üstünden geçirip sonra elinde tuttuğu hayali anahtarı

kalbinin üzerine koymasını ve o küçücük eliyle kalbinin üzerine iki kere hafifçe vurmasını izledi.

Etraftaki hareket hafif sakinleştiğinde, helikopterlerin patırtısı artık duyulamayacak uzaklığa geldiğinde Ali arabaya geri dönüp motoru çalıştırdığında kıpırtısız durup Dante'nin yavaşça o korkunç makinenin içine doğru ilerlemesini izledi Sonje, dışarı fırlayıp arabayı durdurmamak için yumruklarını sıkarken.

Hiçbir çocuk böylesine mekanik, böylesine insanlıktan uzak bir makineye sokulmamalıydı ama... Dante'nin diğer uçtan çıkışını görene kadar nefes almadı. Ancak verdiğinde nefesini tuttuğunu fark etmişti.

Ağzından çıkan nefesin ciğerlerindeki basıncı hafifleten etkisinde, ilk defa, bu insansıların niye var edildiğini anladığını hissetti. Birbirlerini çirkince kirletmeden, canavara dönüştürmeden önce tertemizdiler bu varlıklar... Bu çocuklara ne oluyordu da iğrenç, umursamaz, hissetmez, anlamaz insansılara dönüşüyorlardı?

Makineden geçme sırası kendilerine geldiğinde Ali'nin üniformalı adamları karşılamak için camı indirmesini ve hazır tuttuğu evrakları görevliye uzatmasını ve bagajdaki şarjları gösterebilmek için araçtan inme izni almasını rahatça izledi. Sanki Dante'nin sağ salim gidişi geri kalan her şeyin olma olasılığına rahatlık vermişti, geri kalan her şeyi önemsizleştirmişti.

Yolu kontrol edenlerin yarısı köpeklerin peşindeydi. Tuhaf makinenin başındaki dört kişi ve geride yolun kıyısında park edilmiş üç askeri aracın başında duran eli silahlı iki kişi ile birlikte kontrol noktasında görevliler beş kişi kalmışlardı. Sonje yayılıp kasketinin içine saklandı. Aracın sağ tarafına geçen diğer görevlinin dikkatinden uzaklaşması şarttı, neyse ki adamın dikkati tekerleğe kaymıştı. Dört yüz kiloluk Sonje'nin arabanın önüne verdiği ağırlık sanki tekerlek inikmiş etkisi yaratıyordu. Görevli

dikkatle tekerleğe baktıktan sonra ön cama, Sonje'ye yaklaştı. Adamın konuşmak üzere olduğunu fark edip camı indirdi Sonje, ne kadar da sakindi diye düşündü Manu, yanında oturan Max'in erircesine terlemesini hiç fark etmemiş gibi yapmanın zorluğunda esnerken öne yaklaştı, çenesini Sonje'nin omzuna koydu, camın önündeki memurun sorularına karşı Sonje'yi yalnız bırakmayacaktı ama burun deliklerinden giren o derin okyanus kokusu Sonje'nin yanında geçirdiği onca zamandan sonra artık sanki hissedilemez olsa da bu kadar yaklaşınca yine ciğerlerini okşadı ve omzunda hissettiği başa tepki vermemek için kendini tutan Sonje'nin hafif, küçücük bir hareketi: Çenesini omzuna koyan Manu'ya bir anlığına da olsa bakmak için kafasını hafifçe yana çevirmesi ama hareketin tam ortasında ona dönmeden durup görevliye geri dönmesi... Cennetin azıcık aralanan kapısından gizlice içeriyi izlemek gibiydi.

Güneşe hiç bu kadar yakın olmamıştı Manu, yutkundu, dikkatini camdaki adama odaklamak için kendini zorlarken suratına serpiştirdiği gülümsemeyle "Ne oluyor burada memur bey?" dedi kıkırdayarak, kendisi gibi değil, hayretle cevap bekleyen çok meraklı biri gibiydi.

Adam "Tekerleğiniz inmiş" derken daha da eğilip arkadakilere selam verdi ve Manu'ya "Sıradan bir kontrol" demişti ki adamın suratındaki değişimi gördü Manu, adamın dikkati Sonje'de değildi ama suratında büyüyen ifade belirgindi, Manu'dan çektiği gözlerini yavaşça Sonje'ye kaydırdı... orada takılıp kaldı. Şokta olduğu aşikârdı...

Donmuştu Kenan. Neydi doğru?! Evde balina kurtarıcısının videolarını izleyen çocuklarının suratında beliren umutlu coşku mu, yoksa üzerindeki üniformanın hapisliğinde uymak zorunda olduğu emirler miydi?

Neydi doğru?! Hayatın yanında olabilmek için kendi hayatını feda etmeye hazır insanlara gösterdiğimiz saygı mıydı yoksa hayatı umursamamayı önemsizleştirecek zenginlikte, hayata hükmedebilen adamların emirlerine mi gösterilmeye devam edilmeliydi? Neydi doğru?...

Polis ol demişlerdi ona, işin sağlam olur, sigortalı olursun ama ne insanlığın en zor işlerinden birini yapacağını ne de toplum tarafından bu kadar dışlanacağını anlatmışlardı. Devletin planlarıyla halkın ihtiyaçlarının ne kadar farklı olduğunu anladığında zehirli bir fabrikada çalışmaktan kanser olan işçilere haklarının verilmesi için yürüyüş yapan öğrencileri tartaklıyordu, kendine hep bu kadar haklı olan bir avuç genci niye dövüyoruz diye sormaya başladığında hemen öğretilmişti ona: Bu kadar soru soran polisler asla yükselemezler.

Direnmesi gereken pisliklere karşı değil o pislikleri halktan korumak için kalkıyordu sanki sabahları ve hep kendine soruyordu, kimsenin duyamayacağı bir fısıltıyla: Neydi doğru?

Memurun suratındaki şokun içinde boğulmak üzereydi Sonje... Yüzlerce metre yükseklikte şahlanmışken aniden dinginleşen okyanusun çılgın dalgalarının geriye çekilmesini, nihayet doğruyu yapmak için vermeye hazır olduğu emeğin, güneşli bir günde çiseleyen yağmurun berraklığında gözlerine yerleşmesini izledi. Verebileceği yüzlerce tepkinin olasılığı kayboldu Kenan'ın ifadesinde, Sonje'yi tanıyan mimiksiz bir gülümseme yerleşti, farklı dünyaların varlıkları olmalarına rağmen tanıyorlardı birbirlerini doğruyu bilen, ne olursa olsun unutmayan herkes gibi.

Kendisine seslenen diğer görevliye kafasını kaldırıp "Burası hazır" dedi, tereddütsüz, net... Tüm baskıya rağmen doğruyu seçebilen herkes gibi.

Sonra bir an eğilip "Ağır metal arıyoruz. Şehre inip toplu taşıma araçlarına geçmeniz şart, kuzey yol şehrin çıkışına kadar komple taramada. Şehrin içinde de her köşe kayıt altında" dedi ve ekledi: "Bu okyanus kokusuyla, yanınıza yaklaşanların sizi tanımaması mucize olurdu..." Sonra arabadan bir adım geri çekilip büyük aletin kapısının açılması için gerekli işareti verdi, bakışını indirdiğinde Sonje ile yine göz gözeydi... Anlayışın sonsuzluğunda birbiriyle buluşan gözler selamlaşırken araba makinenin içine girdi.

Hemen camları kapattılar. Makinenin içi karanlıktı, birkaç dakika bekledikten sonra tuhaf bir ses çıktı ve nihayet çıkış kapısı açıldı. Makinenin içinden çıktıklarında herkes sessizdi, kontrol noktasını geçtiler.

Arabanın, kenara dizilmiş askeri zırhlı araçların önünden tıngır mıngır geçip gitmesi, Manu hariç arabanın içindeki herkes için mucizeydi. Ama mucizeler hayatın kendini hatırlatması değil miydi? Manu emindi, Sonje'yi hayat göndermişti.

-43-

Doğru teşhis, her karanlığın güneşiydi.

Soruya cevap vermeyecekti Numi, zaten sessizliği ile çok şey söylemişti. Fredrick'in şok içindeki ifadesi iyice belirginleşirken Numi ona yaklaşıp fısıldadı: "Dünya'dan çıkamıyoruz. Gezegenin kendi manyetik alanı dışında başka bir alan ile çıkış engellenmiş gibi. Bu konuda bilgin var mı?"

Fredrick bedenini sandalyeye bırakmasa sadede gelecekti

Numi ama dinlediğinden emin olamadı. Sandalyesinin önüne çöküp iyi olup olmadığını soracakken Fredrick "Nefrintor nerede?" demişti, milyonlarca sorunun içinden zorlukla bir tanesini seçmiş gibiydi.

Numi gözlerini Fredrick'in gözlerinden ayırmadan bekledi, Fredrick derin bir nefes alıp nihayet zorla ayağa kalktı ama şimdi Numi oturmak istiyordu çünkü Sonje'ye bağlanacağı o günün gelmesinin ağırlığı çökmüştü sanki omuzlarına.

Fredrick "Kaç kişisiniz?" diye sormuştu ve hemen ardından "Diğerleri nerede?" diye eklemişti. İfadesindeki şok iyice yerleşmiş hatta eskimiş gibiydi. Eskiyip keşfe dönüşmüş bir şokun anıtsal kalıntıları vardı gözlerinde çünkü gülümsemesinin hemen yanındaki o gizli tuhaflık şimdi sanki tüm suratındaki hayretin üstünü cilalamıştı. Ama daha fazla sorgulayamadı Numi, üstüne üstlük ne sorsa cevap verecek kadar Sonje ile tekrar temasa geçme düşüncesinin içinde sarsıntıdaydı. Ama sorgulamaması hissettiği sarsıntıdan değil, kapının kenarından seslenen İsabel'in varlığındandı.

Sonje'yi aramanın zamanı geldiğini haykıran düşüncesinin kontrolünde küçük kızın "Hadi ama nerede kaldın, banyon soğuyacak" dedikten sonra Fredrick'in yanına gelişini izlemişti.

Küçük bir çocuğun önünde konuşulacak konular değildi bunlar belki bu yüzden Fredrick parmaklarıyla yaptığı çok hızlı ve oldukça küçük bir hareketle kendisine gelen kızı durdurmuştu ama kız sanki ağır şekilde azarlanmış bir çocuğun hayal kırıklığıyla durup "Peki" derken yüzünde umutsuzluk, istenmeme ve korku vardı. İsabel geri dönerken Numi "İsabel dur lütfen" diyerek seslendi ona, çünkü konuşulan hiçbir konu, yapılacak hiçbir iş, harcanmış hiçbir emek bir çocuğun mutluluğundan daha üstün olamazdı. Numi, İsabel'in babasıyla geçireceği vakitten çalmayacak kadar Aedenliydi!

İsabel'in durması, Numi'nin kocaman bir gülümsemeyle onu yanlarına çağırması, Fredrick'e dönüp onunla ilgilenmesi için kaş göz yapması ve İsabel yanından geçip Fredrick'e giderken "daha sonra konuya kaldıkları yerden" devam edeceklerini kısaca açıklaması ve dinlenmek üzere odasında olacağını söylemesi birkaç dakika sürse de Fredrick'in yanına giden İsabel'in onu elinden tutup banyoya götürürken "Tam istediğin gibi hazırladım bu sefer, benimle gurur duyacaksın" diye mırıldanması ve Fredrick'in ona kıkırdaması, kıkırdamasındaki o tonda, gülümsemesinin hemen yanında saklanan bir tuhaflığın tınısının olması, merdivenlere ilerleyen Numi'nin dönüp dikkatini onlara çevirmesi, yanından geçip giderlerken İsabel'in yüzündeki sancıyı fark etmesi, Fredrick'in yüzündeki tuhaflığın adını koyması...

Karanlık bir lanete doğan güneşin, yaydığı ışıkla tüm pisliği deşifre etmesi gibi teşhis etmişti Numi o gülümsemenin kıyısında dolanıp duran tuhaf hissi. Yanından geçmek üzereyken boynundan yakaladığı Fredrick'i kol yüksekliğinde havaya kaldırıp karşısındaki kapıya fırlatması, İsabel'in elinden tutup önünde diz çöküp ona sorması: "Bu adam senin baban mı?"

Kızın cevapsız donukluğunda, hayvan başlarıyla dolu o şatodaki iğrenç gece boyunca etrafında dönen pisliğin içindeki parçaları birleştirip Fredrick'in nasıl da o pisliğe ait olduğunu, o sapkın davetliler arasındaki en saygı görülen konumu nasıl hak etmiş olduğunu zihninde birleştirmesi ve İsabel'in hayır anlamında kafasını sallarken mimiklerindeki gerginliği, korkusu...

Kendi çıkarlarından olmak pahasına bir çocuğa verilen değer dünyayı değiştirirdi.

Doğru teşhis, her karanlığın güneşiydi.

-44-

Dünya Gezegeni

"Bu gezegendeki yanlışlığın kaynağını teşhis ettim sanırım.

Bu insansılar, evrenin maddeden oluştuğunu sanıyorlar!

Hayatı sadece duyu organları ile algılayabildikleri için yani sadece dokundukları, gördükleri, işittikleri şeyleri, sıcaklık soğukluk gibi ortamları ölçebildikleri için, sadece duyu organları ile ölçebildikleri şeylerin var olduğunu sanıyorlar ve evrenin hologramik yapısını henüz anlamamışlar.

Evrenin yapısıyla ilgili çok az bilgileri var, bu yüzden de tüm evrenin, yaşamı, madde ile şekillendirdiğini sanıyorlar.

Nasıl anlayacaklar bilemiyorum ama biri onlara evrenin özünün bilinç olduğunu anlatmalı. Bu kadar bilgisizken bu hologramik yapıyı nasıl keşfedecekler?

Evrenin madde üzerine kurulduğu yanılgısı öyle bir seviyeye gelmiş ki bu yüzden maddeye sahip olma odaklı hırs ve maddeyi kaybetme odaklı korku yönetiyor her birini.

Tüm motivasyonları maddeler üzerinden.

Sahip olmak için emek veriyorlar, anlamak ve anlamlanmak için değil.

Biriktirmek öğretilmiş, biriktirilen her şeyin geleceğin yoksunluğuna dönüşeceğini anlamıyorlar! Korkuyla biriktiriyorlar.

Korkunun ne kadar yavaş bir titreşimde var olduğunu ve oluşturduğu kimyasal reaksiyonun yaşamın bedenlenmesini nasıl da yavaşlattığını anlamıyorlar.

Maddeden oluşmuş bir evren yanılgısı, bu insansılarda sürekli maddeleri biriktirmeye, sahip olmakla ilgili saplantılara, topladıkları eşyalarla zengin olma deliliğine dönüşüyor. Bilincin ne olduğunu

bilmediklerinden, evrenin holografik yapısını anlamıyorlar. Evreni maddeden sandıkları için de materyallere odakladıkları düşünceleriyle, kendi evrenlerini maddeleşmiş bir cehenneme dönüştürdüklerinin farkında değiller.

Sahip olmanın değil, yaşanmışlıklara karşı vermeyi seçtikleri tepkilerin yani davranışlarının önemli olduğunu anlayıp materyal biriktirmekle ilgili gösterdikleri çabayı, doğru şekilde davranabilmekle ilgili gösterebilseler, madde için birbirini öldüren bir insansılıktansa, doğru tepkiler verebilmek için birbirini yaşatan bir organizmaya dönüşecekler...

Bunu anlayabilseler belki birkaç bin yıl sonra insana bile dönüşebilirler bu insansı potansiyeller.

Boş zamanlarında yapmayı seçtikleri şeylerin varoluş bilincini nasıl şekillendirdiğini fark ederlerse belki toparlanırlar diye düşünüyorum ama ciddi şekilde kaybolmuşlar. Gezegenlerin kadınları bakılacak, ellenecek, zevk vermekle görevli hizmetliler gibi, bu ölçüler üzerinden değer görüyorlar. Özellikle de gezegenin doğu topraklarında, kadın resmen domine edilen bir varlık, köle. 'Anne' olmanın toplumlara şekil vermek olduğunu dahi anlamamış, binlerce yıllık bir uygarlığın çocukları bu insansılar.

Anneliğin kudretini, bir dişiye verilen gücün Çi'deki önemini, yaşama hizmetini unutmuşlar, unutturulmuşlar. Ne kadar bakılmaya, ellenmeye, zevk vermeye yatkınlarsa ancak o zaman kendilerini kadın hisseder olmuşlar, öyle ki annelik aşamasına geçen bir kadın, yaşama verdiği hizmetle yücelmesi gerekirken, erkeklerin gözünde kaybettiği çekiciliğe odaklandığından iyice eziliyor.

Gezegenin anneleri, nesilleri doğuran varlıklar olarak saygı ve özen görmek yerine gezegenin erkekleri tarafından suratlarına boşalınan, kıçlarından, ağızlarından becerilen varlıklar olarak konumlandırılmışlar. Bu gezegendeki tüm deformasyonun merkezinde

maddeleştirilmiş bir evren algısı ve nesilleri doğuran annenin yağmalanması var!

Toplumu doğuran organizmanın, kadınların, 'annelik' yüceliğini unutturabilecek kadar organize ve anneliksiz ama döllenebilen, döllenebilmek için çocuklarının önemini dahi unutabilen, beğenilmeye muhtaçlandırılmış, zavallı, tuhaf varlıklara dönüşmesine destek veren bir sistem var...

Erkekler, porno adını verdikleri tuhaf, dejenere ve bedenin cinsellik ihtiyacını adım adım öldürüp sadece mastürbasyonla son bulabilen bir cinsellik yaratmak için sanki özellikle dizayn edilmiş filmlere bağımlı olmuşlar. Akıllarına soktukları her çirkinliğin zamanla nasıl da kendileri için normalize edildiğine, sadece deformasyonda çiftleşebilen bozulmuş varlıklara dönüştüklerine ve zihinlerinde kök salan her deformasyonun bir süre sonra toplumsal bilinci şekillendireceğine uyanmalılar! İğrençliğin, toplumun normali olması engellenmeli. Bu gezegende insanlık dışı bir şey var!"

Sıktığını fark ettiği dişlerini gevşetti ve söndürdü kaleminin ışığını Sonje.

Gözlerine hücum eden yaşların kirpiklerinde yarattığı serinliği ancak o an anlayabilmişti. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı, gözlerinden genzine geri akan yaşı yutkundu. İyice insansılaşıyordu...

Bu gezegende, bu deformasyonun içinde eriyip gidecekti...

Kafasını kaldırıp ayın mavi beyazlığında renksiz, grinin çeşitli tonlarında silik bir şekilde var olan gecenin detaylarına baktı. Aeden'in yaşama davetle bezediği gecenin renkleri bu gezegende tamamen saklanmıştı. Yaşam ancak saklandığında var olabilecek kadar yağmadaydı burada...

Uyumak istedi ama bu gerçeklikte kendini uykuya bırakabilmek mümkün değildi. Aeden'deki ağaç evlerinin dallarını buldu

kapalı gözlerinin karanlığında. Günlük yürüyüşlerini yapmaya çıkan anne ve babasının ardından baktı o hayali dalların arasında, Jax'ın deney çemberinden gelen çılgın deneylerinden birinin sesi yankılandı kulaklarında ve Numi'nin çamur kokusu geldi burnuna...

Nefesini tuttu sıkıca, dünyanın kokularının, zihninde hatırladığı Numi'nin çamur kokusunu bastırmasını engelledi... o koku... yıllarca kaçıp saklandığı o koku, şimdi sığınak olmuştu... Aeden'e hissettiği tüm özlemin kokusuydu.

Numi'nin meraklı bakışları belirdi zihninin her köşesinde, sindiği yerden çıkan o kokunun hissinde gözlerini aniden açtı Sonje. Hızla doğruldu. Hayatı boyunca uzaklaşmak istediği bir şeyin özlemini çekmek nasıl bir çaresizlikti! Ruhun çelişkisi en büyük çaresizlikti.

Uyumayacaktı. Gözlerinin karanlığında zihnini ele geçiren özlemden uzaklaşırcasına, kalktı, ağırlığına zor dayanan çatının kiremitlerine basmamaya özen göstererek, şömine bacasının kenarına yürüdü, kenarındaki çıkıntıdan sarkıttı bedenini ve kendini yere bıraktı. Üç kattı bina ama Sonje'nin yere düşen bedeni sanki sarsıntı bile hissetmedi. Dümdüz yürümeye başladı. Salonun önünden geçerken gözü içeri kaydı, salon kalabalıktı, Max'in halasının kahkahası Ali'ninkine karışmıştı.

Geceyi yukarıda, yıldızların altında geçirirse kendini biraz da olsa evde hissedeceğini düşünmüştü ama ev değildi hissettiği, evden uzakta olmanın sert, soğuk, kıvrımsız çaresizliğiydi. Çelişkinin yüzleşmesiydi.

Kontrolden sonra planda değişiklik yapıp Max'in büyük halasının çiftliğine sığınmışlardı. Çiftlik köhneydi, üç beş kaz, iki at ve birkaç köpek kendi hallerinde sanki etrafa salınmıştı. On yılı aşkın zamandır ekim dikim yapılmayan bir yere niye çiftlik diyor-

lardı, Sonje anlamamıştı ama sorgulamadı da, bu gezegendeki her şey yeterince tuhaftı.

Evin arka yeşilliğinden ormana vardı. Ağaçların arasına daldı. Uzaklardan gelen suyun sesine varırcasına adımladı. Suya ulaşmasına en az iki kilometre vardı.

Sol taraftaki kıpırtı olmasa suya ulaşmaya güdümlenmişti ama çalıların arasındaki kıpırtıya döndü, gecenin karanlığında bile fark edilecek zayıflıkta, yürürken bedeni resmen iki yana sallanan bir köpekti bu. Bedenindeki açlık, bakanın yüreğini ağrıtacak boyuttaydı. Peşinden gitti Sonje. Onu yakalayıp hayata tutunması için ona yardım etmeliydi ama köpek evcil değildi. Zorla taşısa da bedenini çalıların arasına daldı, gözden kaybolsa da onu bulacaktı Sonje ama peşinden giderken ilerideki ağaçların arasından sızan ışık çekti dikkatini. Böylesine ağaçlık bir ormanda bu kadar yoğun bir ışık, bu insansıların ilkel elektrik direkleri dahi olmadan nasıl var olabilirdi? Kaynağı neydi? Işığa yürüdü, aklına kazınacak görüntünün ruhunda bir yırtık daha açacağını bilmeden.

Ağaçlar aniden seyreldiğinde, önünde devrilmiş olan ağacın gövdesini fark etti önce, sonra kestikleri yüzlerce ağacın ortasına diktikleri kocaman ışıklı direğin altında bırakılan iş makinelerini gördü ve kesildikleri yerde bırakılmış yüzlerce ağacın ruhsuz bıraktığı mezarlıkta gezindi gözleri. İncecik çiseleyen yağmur aniden başladığında, izlediği görüntünün etkisi tek bir soruya dönüşebilmişti: Bir gezegen ağlayabilir miydi?

Bu toprağın altında, çok derinlerde, gezegenin merkezinde, bu insansıların bedenlerinde taşıdıkları o hissetmez kalplerinin ritminde atan gezegenin kalbini duydu. Shuman Rozenans adını vermişti insansılar gezegenin kalbinin atışına, kimsenin bilmediği, internette bir yere yazdıkları bir isimdi. Nasıl oluyordu da kimse duymuyordu gezegenin kalbini?! Nasıl oluyordu da kendi-

lerine nefes veren bu ağaçları böylesine umursamazca kesiyorlar ve kendilerine hayat veren bu gezegenin kalbini dağladıklarını umursamıyorlardı?

Önce bir adım attı Sonje, katliamda kullanılan tüm araçları parçalayıp önüne çıkan ne engel varsa kırıp geçecekti. Attığı adımla kütüğün üstüne geldi ayağı, durdu. Önce kütüğe basma düşüncesi ve hemen sonrasında da ışığın altındaki dev buldozerin hareketlenmesi durdurmuştu bedenini. Adımını kütükten indirip hafifçe geriye, ayla yarışan bu iğrenç suni, beyaz ışığın kendisine değemeyeceği bir köşeye çekti bedenini

Kocaman buldozerin hemen öndeki makineye çarpması, geri çekilmeden ısrarla makineyi ittirip devirmesi, ezmesi ve yine geri çekilmeden üstüne çıkmak için daha da ileri gitmesi, altta kalan vincin parçalanması, arkadan koşan bekçinin bağırtılarının gürültüye karışması... Yapmayı planladığı şeyin kendiliğinden olmasının şaşkınlığındaydı Sonje.

-45-

On dakika!

Fredrick baygın değildi, kıpırdanıyordu ama henüz kendine de gelememişti. Saatte altmış km giden bir Tesla'nın çarpması gibi duvara çarpılmak ona pek de iyi gelmemişti. Kaslarını hareket ettiremeyecek kadar baygın, etrafında ne oluyorsa hemen müdahale etmesi gerektiğini bilecek kadar da ayıktı.

Numi, küçük kızı tek hamlede kucağına kaldırdı, sağ koluna oturtup Fredrick'in telefonunu aldı ve Fredrick'i kolundan tutup yumuşak bir kütük taşıyormuş gibi hızla çalışma odasına doğru

ilerledi, buradan geçerken içeri sadece parmak izi ile girildiğini fark etmişti. Evin bazı köşelerinde kamera vardı. Her şey kayda alınıyor olmalıydı. Kim seyrediyordu bu kayıtları ve ne zaman seyrediyorlardı? Bilmiyordu. Tuttuğu kolu yukarı çekip tüm bedeni hafifçe hoplattı ve eli havada yakalayıp parmağı kapıya yapıştırdı. Üç yüz kiloluk biri için yetmiş beş kilo neydi ki! Kapı "tık" diye açıldı, sesin kapıdan mı Fredrick'in bileğinden mi geldiğini anlayamadı Numi, merak da etmedi. Fredrick'i içeri atıp kapıyı kapattı, kilitledi ve kucağındaki kızın gözlerinin içine baktı. Anne korumasında olması gereken bir yavrunun, bir çocuğu kendine oyuncak yapacak cürette bir hainle geçirdiği zamanın ruha işlenen izleri var mıydı?

Vardı.

Gülümsemeyi ancak maske yapabilirse hislerini saklamayı öğrenmiş bir bebeğin gözleriydi bu. Kendine kızdı Numi, nasıl bu gözlere daha önce bakıp da bunu fark etmemişti? Yaşadıkları, İsabel'in ruhuna yapışmış bir parazit gibiydi.

Yere indirdi onu. Yüzünü ellerinin arasında alıp gözlerine bakarken içinde hissettiği acının gözyaşlarına dönüşmesine engel olamadan "Emrindeyim İsabel" dedi, titreyen sesi inceldikçe inceldi, gözlerinin yaşları hıçkırıklarına karıştı, "Senin için geldim, evrenin diğer ucundan..." diye ekledi.

İsabel'in donuk, ifadesiz yüzüne küçücük silik bir mimik gibi bulaştı Numi'nin acısı. Hissetmeyi çoktan bırakmış, altüst olmuş bir varlığın kurumaktan çatlak çatlak olmuş kalbine verilen su gibiydi Numi'nin gözyaşları. İsabel sadece izledi. Kendisi için daha önce kimse ağlamamıştı. Hayatta karşılaştığı herkes bir şey almak için karşısına dikilmişti, hepsi bir şeyler vaat etmişti ama kimse ağlamamıştı. Ve ilk defa Numi emrindeydi. Kimsenin İsabel'e dokunmasına asla izin vermeyecekti, gözlerinden belliydi. Niye

diye düşünürken İsabel, gözlerini Numi'nin suratında gezdirdi, Numi niye kendisini korumaya çalışıyordu? Niye ağlıyordu? Niye emrindeydi? Acaba onun deliliği neydi? Kendini bildi bileli etrafındaki herkesin gizli deliliğini görmezden gelebildiği için bunca zaman hayatta kalabilmişti. Oynadıkları oyunu öğrenmiş ve kendinden beklenilenin ne olduğunu anlayıp hep beklentilere cevap vermişti. Ama bu kadının beklentisi neydi ya da deliliği?

Numi doğruldu, çünkü birileri kapıyı açmaya çalışıyordu ve bu şekilde sarsmaya devam ederlerse bu antik kapının kilidi tutması mucize olurdu! Kameranın diğer ucundakiler her kimse onlar gelmiş olmalılarsa, Fredrick'i duvara çarpmasını gördükten sonra geç bile kalmışlarsa! Ama hayır! Yanıp sönen şu ışıktı bu adamları buraya getiren şey. Odaya girildiğinde basılması gereken bir düğme ya da girilmesi gereken bir kod vardı demek.

İsabel'i koltuğa koydu, kitaplığın köşesine ittirdi koltuğu ve önüne masayı çekti, ona ulaşılmasını engelleyecek düzeni getirdi. Ve odanın ortasında durup odaklandı, karşısında antik kapı, gerisinde ve sol tarafta sadece duvar vardı, sağ tarafta uçuruma açılan iki pencere, pencerelerde Fransız stili oymalı ince, demir parmaklıklar vardı. Pencereler evin uçurum kıyısına bakıyordu, birilerinin girmesi ya da kendilerinin kaçabilmesi için uygun değildi. Ama bu oda Fredrick'in iniydi. Parmak izli kontrol koymuştu kapıya. Bir şeyler ters giderse buraya sığınmayı planlamış olmalıydı. Şu antik kapıdan çok daha sağlam bir sistem odanın içinde mutlaka vardı. Odanın ortasındaki kitabın[42] devliğine ve eskiliğine kısaca bakıp tavana kaydı dikkati, kapının üst kısmın-

42. *The Codex Cigas* adlı tuhaf kitap 160 hayvan derisine yazılmış, 75 kg ağırlığında, içinde büyülerin bulunduğu, tek kişiye ait olan elyazısı nedeniyle 1290 yılında bir rahip tarafından bir gecede yazıldığı düşünülse de, 2 kişinin ancak 30 yılda yazıp bitirebileceği içerikte bir İncil.

daki boşluk dikkatini çekmişti, yaklaşmıştı daha yakından inceleyecekti ki dümdüz bir demir aniden kapının önüne iniverdi. Kapı işte şimdi geçilemezdi. Hızla İsabel'e döndü, yerinden kalkmıştı. Masanın yanındaki masa lambasının başındaydı. Demiri o indirmişti. Dikildiği yerde "Onları buradan izleyebilirsin" diye fısıldadı. Fredrick'in odayı kontrol ettiği sistemi çekti masanın içinden ve Numi'ye sundu.

Böylesine antik bir odanın içinde neredeyse hologramik olan bu kontrol sistemi hayret vericiydi. Zaman yolculuğunda farklı yüzyıllara ait iki paralel evreni aynı anda ziyaret eden atom gibi hissetti Numi. Bu insansılar nasıl bu kadar ilkel olup bu kadar sofistike şeyler tasarlamayı başarabilmişlerdi? Bu gezegende bu insansılardan daha üstün bir şey kesin vardı.

Kendi yavrularının acılarında keyif bulan bir organizma bir yandan bu kadar ilkelken diğer yandan bu kadar yaratıcı olamazdı! Çi kurallarına aykırıydı bu! Evren izin vermezdi, sanat için daima tekâmül gerekirdi. Üretebildikleri sanat değil miydi evrene yayılmış varlıkların seviyelerini belirleyen? Fikri forma sokacak güçte olanlar, üretebildikleri sanatla, deneyim olmadan duyguları aktarabilmenin en dâhiyane yolunu bulmuş varlıklar, tekâmülün daima en üst seviyelerine tırmanırlardı. Sistemi biraz kurcaladı, evin her köşesini gören kameralar bir ekranın içinde küçük kareler halinde görüntülerini sunuyorlardı. Kapının önünde sadece iki adam vardı. Biri kendilerini getiren pilottu, diğerini ise daha önce görmemişti. Ama evde daha fazla koruma olsa şimdi hepsi kapıya dayanmış olurlardı emindi. Adamlardan biri cebinden telefonunu çıkardığı anda İsabel'den kapıyı açmasını istedi Numi. İsabel'den hiç ses çıkmadı. Gözlerine hücum eden yaşların akmasına fırsat veremeyecek kadar büyük hissettiği korku kaplamıştı ifadesini.

Numi "Güven bana!" dedi. Ama İsabel'in şüphenin her çeşidi

ile küflenmişçesine ışığını kaybetmiş yaralı gözleri nasıl Numi'ye güvensinlerdi? Böylesine yaralı bir varlık artık kime, nasıl güvenebilirdi? Donduğu yerde dolu dolu gözlerle hayır dercesine sallamak istediği kafasını sallamamak için kendini tuttu İsabel, tuttukça daha çok titredi. O kapıyı açmayacaktı!

Sıkıca sarıldı Numi ona ve hemen tekrar koltuğa oturttu, sadece bir an parmaklarını burnuna götürüp kokladı. Hazırladığı banyoda kullandığı yağların kokusu hâlâ parmaklarındaydı. Burnunu düğmelere yaklaştırıp kokuyu takip etti ve doğru düğmeye bastı. Bir saniye sonra demir kapı kalktı. Telefonunu eline alan adam durdu, içerideki demir aksamın kalkışının sesini dinleyip aramayı planladığı numarayı parmağının ucunda bekletiyordu.

Adamlardan biri "Sör!" diye seslenmişti, cevap gelmeyince diğeri "Bay Barron?" diye seslendi. Cevap alamayınca da hızla çekip gitmiş ve sonra elinde sopayla geri dönüp köşede asılı duran, Numi'nin onları izlemesine aracı olan kamerayı indirmişti. Adamların hareketlerini izleyebileceği üç kamera da adam tarafından indirilince, adamların eğitimli olduğunu iyice anladı Numi. Birilerini aramadan o telefonu ve ulaşabilecekleri tüm telefonları halletmeliydi. Mutfakta çalışan kadınlar bunca gürültüye rağmen niye bir kez olsun bakmaya bile gelmemişti?

Adamlar antik kapıyı kırdıklarında ilk anda karşılarında dikilen Fredrick'i ve yanında havada duran dev İncil'i gördüler. Hemen arkada durmuş bir eliyle 75 kiloluk kitabı diğer eliyle de Fredrick'i ayakta tutan Numi'yi fark ettiklerinde, elindeki kitabı adama fırlattı Numi ve silahına davranıp iki el ateş eden diğerinden sıyrıldı, çünkü Numi Fredrick'i silahlı adamın üstüne atmış ve yere düşen adamı ayak bileğinden yakalayıp koridorun duvarına çarpmıştı. Diğeriyse zar zor kitabın altından kalkmış ve şimdi Numi'nin sırtına atlamıştı.

Numi sakince dikleşti, boynuna dolanan kolun ne yapmaya çalıştığını anlarken birkaç saniye geçti, anladı, adam ısrarlıydı, Numi'nin boğazını sıkarken sanki boğan değil boğulan kendisiymiş gibi homurdanıp durmaktaydı, nasıl olur da bu kadar narin bir kızın bu kadar sağlam olduğunu anlamamış olmalıydı. Üç yüz kiloluk bedenini sakince geriye bırakırken göz göze geldiği İsabel'e gülümsedi Numi. Adam ezilmişti. Sonra sakince kalkıp bir dakikada geri döneceğini parmağıyla işaret ederken koridora çıktı, kapının ağzında inleyen Fredrick'e basmadan geçti, fırlattığı adamı yakalamalıydı. Adam koridorun köşesinde duvara yasladığı bedeniyle yerde beklemekteydi. Baygın değildi. Neyi beklemekteydi? Gereğinden fazla sakin görünmekteydi, hayır hissedilmekteydi. Durdu Numi, yaklaşacaktı ama koridorun diğer köşesinde biri vardı. Görmüyordu kim olduğunu ama hissediyordu. Bir kişiden fazla mıydı? Koridorun köşesine düşmüş telefonu aldı. Bu binada kaç kişi vardı? Hepsinin silahı olmalıydı ya da telefonu. Odaya geri döndü Numi ve İsabel'i kontrol panelinin yanına çekti. Gözlerinin içine bakıp "Ben çıkar çıkmaz kapıyı kapatmanı istiyorum. Dönene kadar açma, Tam on dakika sonra seni gelip alacağım. Söz!" dedi.

"Söz" İsabel'in daha önce birçok kere duyduğu ve her duyduğunda çok kötü şeylerin olduğu bir kelimeydi. Birileri bir şeylerin sözünü verdiklerinde başka bir şeyleri alıyorlardı insandan. Küçük kızın yüzüne karanlık çökerken, yerdeki adamı tutup odadan çıkardı ve kapının ağzındaki Fredrick'in uzuvlarını yoldan çekip odadan çıktı Numi. İsabel'e kapıyı kapatmasını tekrarlayacaktı ki demir kapı indi.

Koridorun açıklığında dimdik durdu bir an ve bir sıçrayışta merdivenlere atlayıp yukarı koşarken iki el daha silah sesi geldi ardından, vurulmamıştı, odaya dalıp çantasını aldı. Bu adamlar

gelmeden nasıl giyebilirdi grafibron kıyafetini?! Üzerindeki kıyafetleri hızla çıkardı ama kapı kırılmıştı bile. İçeri, daha önce görmediği bir adam, internetteki dizilerde gördüğü siyah zırhlı bir kıyafetle ve elinde silahla içeri daldı. Elindeki silahı Numi'ye doğrulturken gözleri de kocaman açılmıştı.

Çırılçıplaktı Numi.

Resimlerine bakıp boşaldığı modellerden biri, üstelik gezegendeki en güzel kadın, karşısında çırılçıplak dikilmişti... "Ellerini başının üstüne kaldır!" diye bağırırken bu kadar narin bir kızın nasıl tehlikeli olabileceğini anlamaya çalıştı. Aşağıdaki durumun kaynağı tek başına bu kız olamazdı. Fredrick'i bayıltmak için ilaç falan mı kullanmıştı? Numi ellerini sakince kaldırdı, cennet meyvesi kıvamındaki göğüslerinin diriliği ve beyaz teninden yayılan kokunun tazeliğinde adamın kafası karışmaya başlamıştı.

İnsansı organizmaları insandan ayıran en büyük eksiklik; duygu üretmeden çiftleşebilecek kadar ilkel olmalarıydı. Hakiki insan ancak duygularının analizinde karşısındakiyle çoğalma duygusu ile hareket edebilirken, sahteleri şişme bebeklere bile erekteydi.

Varlığının çıplak etkisini adamın ifadesinde ölçtü Numi ve güzeller güzeli gözlerini adamınkilerden ayırmadan küçük bir adım attı ona doğru. Adam göğüslerine kilitlemişti gözlerini, ne adımlarını ne de Numi'nin ne kadar yaklaştığını fark edebildi.

Hele Numi "Sadece sevişmek istiyorum ama kimse sevişmiyor benimle!" diye mırıldandığında adamın gardı düştü, nevri resmen dönmüştü. Zavallı insansı, sanki içindeki anlamsızlığı boşalarak ancak boşaltabileceğini sanacak kadar azmıştı. Silahın namlusu eğildi, Numi sakince indirdi ellerini ve adama yaklaştı, adam elini Numi'nin memesinin üstüne koymasa onunla konuşacaktı ama adamın pis elini ittirmesi ve adamın Numi'ye abanması o kadar hızlı oldu ki üzerine yapışmaya çalışan bir çekirgeyi fırlatır

gibi adamı tutup geriye fırlattı Numi. Adam merdivenin tırabzanına çarpıp aşağıya doğru düşmeye devam ederken Numi çantasını kaptı ve çırılçıplak halde hızla yan odaya yürüdü, çünkü evde daha başka silahlı adamlar varsa önce bu odaya gelecekleri kesindi, grafibron kıyafetini giymeden temizliğe girişemezdi. Kurşun geçirmez bir koruma gerekliydi. Yan odanın kapısına yaklaşmıştı ki "Dur!" diyen bir haykırışla havada duydu kurşunun sesini.

Merdivenin kırık tırabzanının yanında, gözlerine kadar kapalı simsiyah zırhlı kıyafetler içinde elinde silahla başka biri vardı. Ve merdivenin aşağısı da epey hareketliydi. Kaç kişiydiler? Adam bozuk bir aksanla ellerini kaldırmasını söylemişti. Arkasından gelenleri beklediği kesindi.

Odaya kaçmakla, olduğu yerde durmak arasında karar vermeye çalışırken saliseler geçti ve bir saniyeyi doldurmadan zaman, Numi karar verdi. Çantasını sırtına geçirirken kendisine sıkılan kurşunun grafibron çantaya çarpması, Numi'nin yan odaya dalması, önce kapıyı kapatması sonra da kapının önüne dolabı çekip yapıştırması ve odanın köşesinden gelen sesin, sağ baştaki iki pencereye inen demirden geldiğini, açıkta kalan son pencereden çıkmazsa bu odada tıkılı kalacağını anlaması aynı anda oldu.

Dümdüz koşup tek açık pencereden daha önce uyuduğu bahçeye fırladı, yere düşmeden karşıdaki ağaca sıçrayıp yukarı tırmandı ve evin duvarına geri atlayıp çatıya çıktı, çatıda kimse yoktu, henüz. Bir anlık bakışla evin etrafında toplanan araçların fazlalığında sarsılırken sırtındaki çantayı çıkardı, yere uzandı, uzandığı yerde kıyafetini geçirdi bacaklarına. Kanayan koluna kısaca göz atarken kurşunun plastik olduğunu fark etti, atılan kurşunların amacı öldürmek değildi ama yine de tehlikenin büyük olduğu kesindi. Ele geçirmekti hedefleri. Fredrick nasıl olmuştu da bu kadar kısa zamanda bu kadar fazla insansıyı buraya getirebilmişti? Kıyafetinin

üstünü de geçirdi. Çatının kenarına süründü, arazi araçlarını saydı. 6 araç vardı.

Her birine 7 kişi sığsa aşağıda en fazla 42 kişi olmalıydı, evdekileri de eklersen 50 civarında adam ellerinde silahlarla kendisini aramaktaydı. Evin her köşesini gözleyen güvenlik sisteminden çatıya çıktığını hesaplamış olmalılardı. Sürüne sürüne girişteki havuzun tepesindeki cam kubbeye gitti. Vitraylarla bezenmiş camın aralığından girişteki balıklı havuzun çevresine, merdivenlerin ağzına yığılan kalabalığı izledi. Hepsi de simsiyah zırhla kuşanmıştı.

Sırtüstü uzandı, grafibron tulumunun fermuarını çekti. Şu plastik mermiler gözüne falan gelirse ne olacaktı merak etti. Tekrar çatının kıyısına kaydığında her aracın başında birinin beklediğini gözlemledi, çatıdan inip bu araçlardan birini alıp gidebilirdi ama İsabel! Isabel'i burada bırakmayacaktı!

Çatıya çıkan kapağın sert bir şekilde açıldığını duydu, hemen sürünerek çatının diğer ucuna kaydı, evin uçuruma bakan cephesine sarkıttı bedenini ve o sırada evin etrafında vızıltı şeklinde uçmaya başlayan dronların taşıdıkları kamera ile kendisini aradıklarını anladı.

İçeri giremezdi, onlarcası plastik mermileriyle onu beklemekteydi, çatıya çıkamazdı, çatıyı artık ele geçirmişlerdi, keşke şu kameraların yönetildiği kontrol odasını bulsa ve her köşeden kıskıvrak takip edilmeyi engelleyebilseydi. Evin planını düşünürken uçurumu kucaklayan cepheden daha da aşağı sarkıttı bedenini. Bir kat inip ince Fransız stili parmaklıklara ulaştığında camdan içeri baktı, burası Fredrick'in odasıydı. İsabel bıraktığı köşede iki büklüm durmaktaydı. Zihninin derinliklerinde hissettiği umudu, gözlerinin içinden ona gönderircesine yaklaştırdı Numi yüzünü cama ve kafasını kaldırdığında onu pencerede gören İsabel'in gözleri şokla açılmıştı. Gülümsedi ona Numi, bacaklarını demire

dolayıp eliyle on dakika daha diyen bir işaret yaptı ve hissettiği çaresizliği gizleyecek kadar güçlü bir gülümsemeyle pencereden uzaklaştırdı bedenini. Kıyıdan gidip evin dış cephesine ulaşacaktı ama sonra... sonra ne yapacaktı?

Evin aşağısından aniden gelen ses olmasa evin daha da aşağıya inen duvarının derinliğini fark etmeyebilirdi ama biri ta aşağıdaki bir delikten ya da pencereden bir kova su çıkartmış ve pencereden aşağı boşaltmıştı. Büyük kovadan boşalan suyun bitmesini dikkatle, sabırla izledi Numi ve hemen aşağı doğru sarkıttı bedenini.

İki metre aşağıdaki oyukları fark etti, duvara yapıştırdığı bedenini, girintilere soktuğu parmaklarıyla aşağı indirdi, duvar iyice düzleşmişti. Çatıdan gelen sesler duyulur olmuştu. Kafasını kaldırdı, çatıdan dış cephe duvarlarını kontrol eden siyah üniformalı adamı köşede gördü, eğer hemen bir yerlere girmezse adam köşeyi dönüp asılı olduğu duvara dönecek ve Numi'yi görecekti. Sapladığı oyuntulardan parmak uçlarını çıkardı ve vücudunu dümdüz bıraktı, duvar boyunca 1,5 metre aşağı kaydı, pencerenin oyuntusuna vardığında asıldı parmaklarının ucuyla ve vücudunu yukarı çekip hemen pencerenin oyuntusuna girdi. Yukarıdakiler artık onu göremezlerdi. Kafasını içeri çevirdiğinde elinde yarı soyulmuş muzdan aldığı bir ısırıkla ağzı açık adamla göz göze geldi. Adam şoktaydı! Tuhaf bir dilde bağırmaya başladığında Numi, aralık olan pencereyi bir tekmeyle ittirip içeri girdi. Adamı yakalarken, suratındaki tuhaf ifadenin, binanın her köşesinde aramalarına rağmen kendisinin karşısında dikiliyor olmasından mı, yoksa uçuruma bakan bu pencereden birinin girebileceğinin olasılığının bile daha önce akıllarından geçmemiş olmasından mı olduğuna karar veremedi. Elindeki adamı duvara savurup yan odaya açılan kemerin kıyısına yaklaştığında yan odadan "Lütfen sakin ol" diye bir ses gelmişti.

Numi yere yapıştırdı bedenini ve sessizce sürünüp adamın nerede olduğuna baktı. Adam yoktu, köşede, tek başına bırakılmış sandalyede oturmuş elleri dizlerinde oturan biri vardı, çocuk denilemeyecek kadar büyük, adam denilemeyecek kadar küçük bir yaşta ve küçük denilemeyecek kadar da şişmandı. Dışarıdakilerden epey farklıydı, vücudundaki yağ oranı ve dağılımıyla masa başında hareketsiz çalışan insansılardan olduğu açıktı.

Tam kalkıp içeri girecekti ki çocuk çok küçük bir el hareketi ile sağ tarafındaki duvarda bir şeyi işaret etmişti. Hemen geri çekildi Numi, ayağa kalkıp geriledi ve hızla odaya girip karşı duvara sıçradığında girişteki kolonun köşesindeki duvarın oyuntusuna saklanmış siyah üniformalı askerlerden birinin olduğunu fark etti. Adam daha elindeki silahı ona doğrultamadan hızla atladı üzerine ve yere yatırdı tek hamlede, üç yüz kiloluk bir basıncın altında adam artık etkisizdi. Biraz daha bastırsa omurgasını kıracağı kesindi.

Oturduğu sandalyede iki büklüm kilitlenip elleri ve bacaklarını yüzüne çekmişti çocuk. Bu insansılar her korktuklarında ana rahmindeki pozisyonlarını alıyorlardı. Doğdukları andan beri şiddete maruz kalan bir organizmanın sürekli ana rahmine dönme çabası gibiydi bu halleri. Kendisine saldırılmadığını anlayan çocuk adamsa ellerini indirirken "Pencere..." demişti. "Pencereyi açık bırakan bendim. Lütfen sakin ol. Seni buraya yönlendirmek istemiştim."

Ayağının altındaki adamı kaldırıp boyuna bosuna baktı Numi, elindeki silahı alıp ona doğrulturken adama "Soyun" diye emretti.

Çocuk, göz göze geldiklerinde "Çabuk hareket etmeliyiz, buradan nasıl kurtulacağımızı biliyorum" demişti. Bir saat içinde geçmiş yaşantısından geriye hiçbir şeyin kalmadığını ve artık hiçbir şeyin asla eskisi gibi olmayacağını kesin olarak anlayacaktı Numi ama şimdi şu masadaki sistemi çözmeliydi. Bakalım bu evin marifetleri nelerdi?

-46-

Düşünmeden hareket etmemesi gerektiğinin dersini yıllardır alıyordu ama bir türlü öğrenemiyordu!

İş makinesinin ancak yarısını ezebilmişti, vitesi geri takıp çekildi ve sonra yine vitesi öne almak için durduğunda bekçinin sesini duyup geriye döndü, adam elinde telsizle ve yanında iki tane kurt köpeği ile hızla kendisine doğru koşuyordu. "Kahretsin" dedi Emanuel, adamı atlatmak kolaydı ama ya köpekler!

Aceleyle vitesi takıp yine öne sürdü buldozeri, yarısı ezilmiş makinenin diğer kısmını da kullanılmaz hale getirirken aynadaydı gözleri, bekçinin yaklaşmasını gözlerken köpeklerin kapısız buldozerin içine atlayabileceklerini hesap etti. Çıktığı makinenin üstünde buldozer sallanıp dengesini kaybeder gibi olunca, dikkati önüne hedeflendi, direksiyona iyice tutundu. Aklı yaklaşan bekçideydi. Ne kadar daha yaklaşmıştı? Bir daha geriye dönüp baktı. Adamı göremedi. Sağa dönüp baktı o köşede de yoktu... solda da... Bekçi yok olmuştu.

Ezdiği makinenin üstünden buldozeri indirirken temkinli gözleriyle hâlâ araziyi taramaktaydı. Ayağa kalkıp başını dışarı uzattı, ne köpeklerden ne de bekçiden bir iz vardı. Bekçi nereye gitmişti? Birilerini çağırmak için geri çekilmiş olmalıydı! Peki ya köpekler!

Hemen geriye taktı vitesi ve ezdi geçti, beyaz ışığın tutturulduğu direği. Direğin devrilmesi, yere çarpan spottan çıkan kıvılcımların da sönüp gecenin her tarafa sinmesiyle işi bitmişti. Hızla indi buldozerden. Bir an durakladı, temkinlilikle etrafını kolladı, keşke buldozerin de icabına bakabilseydim diye düşünürken hızla ve vücudunu hafif bükerek ormana doğru adımladı. Polis buraya yığılmadan kaybolmalıydı. Ayın ışığında koşup ormanın içine daldı.

Gözü sürekli arkasındaydı, köpeklerin kendi kokusunu alabilecek olması ve bekçinin peşine takılma olasılığını hesapladıkça yüreğine, mantığının hesap soran her köşesine pişmanlık oturdu. Düşünmeden hareket etmemesi gerektiğinin dersini yıllardır alıyordu ama bir türlü öğrenemiyordu! Haksızlık, adaletsizlik, doğaya yapılan bu iğrençlik karşısında durup mantıklı hareket etmeyi öğretememişti kendisine. Babası bunun aktivist hastalığı olduğunu söylerdi hep.

Hızlandı Emanuel, hiçbir şeye değmemeye özen göstererek nehre doğru yol aldı. Tereddüt etmeden girdi suya, suda kokuyu takip edemezlerdi. Ama sudan çıkıp eve nasıl dönecekti?

Suyun içinde önce kıyıdan yürüdü, sonra iyice paranoyaklaşıp nehrin ortasına doğru, su baldır boyuna gelecek şekilde, yoluna devam etti. Ama nereye gidiyordu? Eve giderse, nehirden çıktığı anda kokusunu takip edip onu evde yakalayabilirlerdi, dahası onları Sonje'ye mi götürecekti! Niye düşünmeden hareket etmişti ki! Aynı dersi bin kere alsa da öğrenemeyecek miydi? Hayattan özür dilemek istedi ama özür dilemek, pişmanlık hissetmek için çok geçti.

Eve gidemezdi! Sonje'yi tehlikeye atamazdı.

Adımları yavaşladı. Yumruklarını sıktı ve suyun ortasında akıntının soğuk hissinin ruhuna yayılan rahatsızlığında durdu, kafasını gökyüzüne kaldırıp yaptığı saçmalığın sonrasını hesaplamadığı için kendine kızdı. Sonje nihayet dünyayı değiştirecek bir hareket planlarken o burada saçma sapan araç parçalamıştı! Sanki yarın bu araçların hemen yenisini buraya yığamayacaklardı!

"Peki ya kameralar? Etrafta hiç kamera var mıydı?!" Sorular doludizgin yağmaya başlayınca zihninde, içine girdiği sudan çok daha soğuk bir endişe sardı varoluşunu, çünkü bırak eve dönmeyi bir daha Sonje'ye yaklaşamazdı bile!

Akıntı güçlenmeye başladığında pişmanlığın akıntısına kapılmak üzere gibi hissederek karşı kıyıdan çıkmaya karar vermişti ki durdu. Gözleri açıldı. Gördüğü şeye odaklandı. Aklı geri dön ve kaç derken, kalbi daha dikkatli bak diye haykırıyordu!

-47-

Cehennemin kalbindeyiz!

Dili mi, parmakları mı daha hızlıydı Fahim'in? Bilemedi Numi. Çocuk gözünü önündeki panelden ayırmadan, Numi'nin daha önce benzerini görmediği hızda kodunu yazarken soluksuz konuşmaya da devam ediyordu:

"Daha on dört yaşındaydım ama ayda elli bin kazanıyordum! Her şeyi düzeltmiştim. Annemi o aptal hastaneden kurtarmıştım. Bir acil servis hemşiresinin yirmi yedi saat uykusuz çalıştığını biliyor musun! Yirmi yedi saat boyunca uyumamış ve acil servise gelen herkese, kafasına balta saplanmış bir mafya mı istersin, kendini balkondan attığı için boynu kırılmış bir uyuşturucu müptelası mı, kocası tarafından kemikleri kırılmış bir kadın ya da babası tarafından komaya sokulmuş bir çocuk mu... yardım ederdi. Tüm pislik acil servisteydi! Ve tüm bunların arasında çalışan annemi on iki sene boyunca yükseltmediler bile! Neymiş gülümsemiyormuş!" dediği anda durdu, kafasını kaldırıp Numi'ye bakıp isyanla "Yirmi yedi saat uykusuz, şehrin tüm pisliğinin yarasıyla uğraşan bir kadın nasıl gülümsesin?!" diye itiraz etti. Numi bir yorum yapmak zorunda hissediyordu kendini ama Fahim'in neden bahsettiğinden pek de emin değildi. Neyse ki Fahim yine tıkır tıkır bilgisayarın tuşlarına vurmaya başlayan parmaklarıy-

la senkronize konuşmaya başladı: "Dua etsinler annem eline bir mitralyöz geçirip o hastaneyi basmadı!"

İstem dışı kaşları kalktı Numi'nin. Çocuğun, hastaneler, hemşireler, deliren doktorlarla ilgili aralıksız konuşması son sürat devam ederken anlattığı hikâyenin komik mi trajik mi olduğuna karar veremedi ve parmaklarının hızının şokunda kaybolmuş gibi hissetti kendini ama çocuğun samimiyetini hiç sorgulamadı. Gösterdiği kamera kayıtları her şeyi yeterince anlatmıştı, zaten ayağındaki makine de kanıttı. O da zorla tutuluyordu burada ama devletin zoruyla!

Girmemesi gereken sistemlere girdiği için mimlenmiş ve internetin en çok kullanılan porno ağını kurarak para kazandığı için en sonunda tutuklanmıştı ama Numi niye tutuklandığını aslında anlamamıştı. Porno sitesi kurup bir sürü para kazanan yüzlerce insansı, yüzlerce kaçak site vardı, bu kadar genç ve tuhaf bir şekilde yetenekli çocuğu devlet neden yakalamış ve Fredrick'in yanına vermişti?

Sistemi yeniden ayarlaması bittiği anda, hâlâ annesini kurtarmanın bedelini ödemekten korkmadığı naralarını atan şişman çocuğu bir hamlede yerinden kaldırdı, dikkatle yüzüne yaklaşıp inceledi, Fredrick'te sezdiği o tuhaflığın izleri var mı diye baktı... ve keskin bir tonda sordu: "Niye buradasın? Nasıl?"

Ensesinden tutulan tombul bir kedi yavrusu gibi mırıldandı Fahim: "Lütfen beni geri koyar mısın?"

Numi onu sandalyeye geri koydu ve cevabı bekleyen bir halde dikildi başında. Fahim anlattı: "Yazdığım program internete bağlı her bilgisayarın içinde bulunan tüm filmleri bir sitede toplayıp aylık veren herkesin kullanımına açacak bir iç arama motoruyla işliyordu. Ben de pornoları toplamaya başladım. Görüntü tanımlama sistemi üzerine kurduğum yazılım sayesinde nasıl kodlanmış

olursa olsun, encriptik dosyaları bile toplar hale geldiğimden içeriğim ve doğal olarak da müşterilerim çok büyüdü. Marka bile olmuştum ama ağ o kadar gelişti ki, kontrol edilmesi, ayıklanması için yazdığım yazılım yetersiz kalmaya başladığında durumu fark edemedim çünkü sapkınlıkla ilgili videoları insanlar 'Bu bir pedofili videosudur' ya da 'Ben bu videoda birini öldürüp üzerine işiyorum' diye isimlendirmiyorlar. Benim yazılımım bir vakum gibi her çiftleşme dosyasını içeriği ne olursa olsun toplar hale gelmişti, pedofili sapıklarının videoları da siteye girince FBI'a haber vermek zorunda kaldım. O kadar çok param vardı ki ne olursa olsun kendimi bu pislikten kurtarırım sanıyordum, benim de suç işlemiş olduğumu söylediklerinde gülmüştüm onlara ama insanların bilgisayarlarına izinsiz girmekten bir dava açtıklarında ve sanki benim sistemin pedofili dosyalarını toplamak için özellikle kurulmuş gibi mahkemede durumu maniple ettiklerinde konuşacak bir şey kalmadı. Devlete karşı ben! Annem bile inandı onlara! Pedofilileri gammazlamamın cezasını verdiler resmen! İşte böyle boktan bir dünya burası. Üstelik ben hâlâ bakirim! Sadece olgun kadınlardan hoşlanıyorum! Tek yaptığım seks, bilgisayarımla! Kadınlara bakıp mastürbasyon yapmaktan başka bir deneyimim olmadı. Ama halime bak, bu sapıkların resmen bekçiliğini yapıyorum. Cehennemdeyim!" dedi, acı içindeydi.

Dikkatle baktı Numi Fahim'e, Fredrick'in gülümsemesine yapışmış o tuhaflık onun yüzünde de var mı, herhangi bir mimiğe, çizgiye bulaşmış mı diye inceledi... Ama kötülüğün tutsaklığında kaybolmuş bir çocuk vardı sadece karşısında.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"On yedi, dün benim doğum günümdü!" diye karşılık verdi çocuk ve yeni yaşı için dilediği dileğin gerçekleşmesinden başlayıp annesinden bahsetmeye devam etti. Annesine aldığı evi

neyse ki ellememişlerdi ama ev ve Cayman Adaları'ndaki hesapta bıraktığı para dışında her şey gitmişti. Parayı annesine ulaştırmanın yollarını aramıştı ama para söz konusu olduğunda kimseye güvenilmeyeceğini de anlamıştı. Annesi yine hemşirelik işine dönmüş olmalıydı... diye aralıksız bir bilinç boşalması halinde konuşuyordu.

Numi çocuğun anlattıklarından çok anlatma hızından sarsılmıştı. Bu insansılar arasında tanıdığı en zeki varlık, bu çocuk olmalıydı, konuşma hızı tartışılamazdı. Telepatiyi yokladı Numi, yoktu. O yönde gelişmemişti daha ama ne olmuştu şimdi! Çocuk aniden gözlerinden akan yaşları silerken ağlıyor muydu? Çocuğu analiz ederken anlattığı bir şeyi mi kaçırmıştı? Numi çocuğa yaklaşıp ne olduğunu anlamaya çalışırken çocuk aniden açıkladı: "Sonuna kadar yardım edeceğim sana ama bana söz ver anneme bu parayı ne olursa olsun ulaştırmalısın. O pis heriflere neler yaptığını gördüm, iyi birisin sen. Söz verirsen tutacağını biliyorum. Söz mü?"

Tüm bunları söylemesi sadece altı saniye sürmüştü.

Çocuğun hızının şaşkınlığından sıyrıldı Numi, "Söz değil! Çünkü evi yeniden programlayabilirsen sen kendin vereceksin parayı annene" dediğinde çocuk ellerini çekti klavyeden, çaresizlikle baktı Numi'nin yüzüne, "Anlamıyorsun..." dedi, Numi'nin anlamadığından emindi ifadesi.

Kaşları çatıldı Numi'nin, Fahim açıkladı: "Fredrick Barron'un mabedindesin! Sadece burası değil, benimki gibi, en gelişmişi dahil olmak üzere, bu devletlerin hepsi, özellikle de burası gibi üçüncü dünya ülkeleri onun ve arkadaşlarının ailelerinin kontrolündedir. Eskiden bunun bir conspiracy[43] olduğunu düşünürdüm

43. Conspiracy: Konuları ve olayları, yasadışı eylemler yapabilmek için bir araya gelen kötü amaçlı kişilerin kurduğu topluluklara bağlama eğilimi.

ama artık doğru olduğunu biliyorum çünkü bir yıldır burada oturmuş yaptıkları her şeyi izlerken onların güvenliğini ve fark edilmemelerini sağlıyorum. Barron'lar, bu ailelerin en güçlüsü ve bil bakalım en fazla pisliği kim yapıyor! Cehennemin kalbindeyiz! Benim gibi sıradan insanlar için buradan çıkış yok, görmüyor musun beni! Senin gibi değilim. Cildinde patlayıp seni ancak çizebilen o plastik kurşunlar bile öldürebilir beni. Nereden geldin, ne planlıyorsun bilmiyorum ama bize benzemediğini gördüm, dört saattir aralıksız seni izliyorum! Sana zaman kazandırmak için ben geciktirdim herkesi ama Fredrick'in odasına girip alarmın kodunu girmeyince alarmı aktive ettiğin için seni daha fazla kamufle edemedim. Şu hale bak, elli adamı geçip çatıdan düz duvarı inip bu delikten içeri girdin, hiçbirimiz senin gibi ve senin kadar dayanıklı değiliz. Burada bir şeylerin ters gittiğini anlamaları en fazla altı saatlerini alacak, çünkü altı saat sonra nakliye için servis uçağı gelecek ve burada olanları görecekler ve o zaman ordular doluşacak buraya... İnan bana, ne benim ne de içeridekilerin sağ çıkması mümkün olacak."

Yerde kendine gelip kıpraşmaya başlayan adama eğilen Numi elindeki koli bandıyla, bir tırtıl gibi sardığı adamı iyice sabitlerken "Yazılımı bitir ve bana tam olarak nerede olduğumuzu göster. Buradan hep birlikte çıkacağız" deyip çocuğun umutsuzluğunu kısa kesmek istedi. Belki birkaç mucizeye ihtiyacı vardı ama bu insansılar için mucize gibi görünen şeylerin Aedenliler için gündelik yaşamın planlaması olduğunu hatırlattı kendine... Gerekirse bir koluna İsabel'i alıp, omzuna da Fahim'i atıp koşarak geçecekti bu çölü ama onlara zarar gelmesine asla izin vermeyecekti! Aslında iki kişiyi değil onlarcasını korumak zorunda kalacağını bilemezdi...

-48-

Bu sistem, o bir dokunuşun arayışında, uyanabilmek için "o dokunuşu" arayan milyonlarca insansının çaresizliği olabilir miydi?

Kalbini dinledi ve daha dikkatli baktı Emanuel, kalbiyle düşünen herkes gibi. Suyun içinde yürümekten nefes nefese kalan bedeni sakinleşirken kendini yargılamaktan soğuyan ruhu ısındı. Kaskatı kesilmiş vücudu rahatladı. Gerdiği omuzları gevşedi. Adımlarını sürüye sürüye kıyıya çıktı ve yorgunluğa teslim toprağa çöktü, kafasını gökyüzüne kaldırıp gülerken sordu: "Bekçiye ne yaptın?"

Sonje yanında sakince oturan iki kurt köpeğine baktı, Emanuel'e cevap vermeden önce onlara bağlanıp ikisini de geri gönderdi, artık kimsenin onlara hiçbir kokuyu takip ettiremeyeceklerine emindi.

Köpekler hemen kalkıp hızla koşarak ormana dalıp geldikleri yere geri döndüler.

Sonje de kalktı, elinde söktüğü kamera sistemi vardı. Sistemin kablolarını koparıp elindeki alete dolarken Emanuel'in yanına yürüdü, başında dikilirken "Dinleniyor, senin peşinden koşmaktan çok yorulmuştu" dedi. "Sabaha uyanır" diye ekledi.

Konuyu daha fazla kurcalamadı Emanuel, Sonje'nin her kararının daima yaşamın yanında olduğunu bilecek kadar tanıyordu onu. Islak vücudunu kaldırdı topraktan, ayağa kalktığında Sonje'nin karşısında dikilirken suratındaki tebessüm soldu, hissettiği rahatlama yok oldu. Ay ışığının altındaki Sonje'nin varlığında az kalsın ne kadar aptal bir şey yapmak üzere olduğunu, az

kalsın bir daha onu görememesine neden olacak olaylar zincirini nasıl da düşünmeden başlatacağını düşünüp kahroldu.

Sonje sadece baktı yüzüne ve sakin bir mırıltıyla "Bir daha asla bana danışmadan böyle bir şey yapmaya kalkmanı istemiyorum" dedi. Tuhaf bir şekilde Emanuel'e kızgın değildi. Yaptığı şey ne kadar düşüncesizce yapılmış olursa olsun doğru olanı yapan birine insan nasıl kızabilirdi?

Bu insansıların yasaları vardı hainleri koruyan, bu vahşiliğin engellenmesine izin vermeyen ama Emanuel gibilerinin de kararlılığı vardı, doğru ile yanlışı bir bakışta birbirinden ayırabilen. Bu sahte yasaların önünde binlercesi, yanlışa bile bile müdahalesiz durabilirdi ama Emanuel gibiler durdurulamazdı, öldürülmeleri gerekirdi onların çünkü hayatları pahasına yaşamı korumak için varlardı. Birkaç şeytani yasanın etrafına toplanmış milyonlarcasına bedeldi Emanuel'in varlığı... Bu gezegende bir gün insan doğacaksa bu Emanuel gibilerin sayesinde olacaktı.

Sonje dönüp eve doğru yürürken neredeyse fısıldadı: "Üşüteceksin."

Vücudundan çekilen adrenalinin geride bıraktığı soğuklukta üzerindeki kıyafetlerin ıslaklığını hissetmeye başladığında ve rüzgâr kulaklarında ağrılı bir uğultuyla eserken huzurla doldu Emanuel çünkü bedeni ne hissediyor olursa olsun kalbi Sonje'yi takip etmenin sakinliğindeydi. Sonje'nin adımlarını takip etmek çocukken annesinin çaldığı piyanonun[44] notalarını dinlemek gibiydi. Onun üzerinden yayılan okyanus kokusu, kulaklarını ağrıtan rüzgârın burnuna getirdiği değerli bir hediye gibiydi. Bu müzik, bu koku, bu hal tüm üşümeye, ağrımaya, yorgunluğa hatta ölmeye değerdi...

44. Bach: Keyboard Concerto No. 5 in F Minor 1056 – Largo

Şantiyeden söktüğü video-kayıt sistemini nasıl ortadan kaldırması gerektiğini planlarken bir an geriye dönüp baktı Sonje, sanki Emanuel arkasında değilmiş gibi hissetti ama yanıldı, arkasındaydı, sessizce kendisini takip etmekteydi. Önüne döndüğünde Emanuel'in sessizliğine hayret etti. Sanki kız, kendi adımlarının geride bıraktığı ize basarak ilerliyordu. Bir daha arkasına dönüp bakmadı, ilk dönüşte zihnine hücum eden merak şimdi bedeninde sanki kendine konaklanacak yer ararcasına dolanıp durmaktaydı.

Sonje önde, Emanuel sadece bir adım gerisinde eve vardıklarında, salonun ışığı sönmüştü, sadece verandanınki yanmaktaydı. Herkes yatmış olmalıydı.

Verandaya çıkan merdivenlerin önünde durdu Sonje, arkasında bekleyen Emanuel'e dönüp bakmadan "İyi geceler" dedi, tam dönüp gidecekti ama Emanuel özür dilemişti.

Gitmedi Sonje, bir an gözlerini kapadı, bu özrün varlığında bıraktığı ağırlığı hafifletmek istercesine bir an bekledi...

Doğruyu yapanların düzeltmeye çalıştıkları yanlışlar için özür dilemesi, inanılır gibi değildi. Babasının anlattığı Nakar hikâyelerinden birinde, üstelik başrolde gibi hissetti kendini.

Emanuel'e dönüp ona asla özür dilememesi gerektiğini anlatan birkaç kelime edecekti ama konuşamadı, sadece gözlerinin içine baktı.

Emanuel'in gözlerindeki duygu, kelimeleri susturacak kadar güçlüydü. Aniden yürüdü Emanuel ve Sonje'yi geçip sessizce kapıya yöneldi ama içeri girmedi, durdu kapının önünde çünkü Sonje "Doğru olanı yaptığın için özür dilememelisin" demişti.

Emanuel verandada dikilip baktı Sonje'ye, gözlerindeki ıslaklık gülümsemesinin sıcaklığıyla sanki buharlaştı. Tebessümünün sığınağında yavaşça iki basamak inip Sonje'ye yaklaştı. Üzerinde

durduğu basamağın yüksekliğinde şimdi ancak onunla aynı boydaydı. Konuşmadı sadece gözlerine baktı, Sonje birkaç an sonra anlayabildi onu. Emanuel'in gözleri, dilediği özrün yaptığı şey için değil, hissettiği duyguların âcizliği için olduğunu söylercesine yaralıydı.

Kendi ruhundaki yırtıkları gördü Sonje o gözlerin içinde, kendi çaresizliğini, çaresizliğin, umursayan herkesin bedeninde, nasıl da farklı konularda ve şekillerde yer alabileceğini gördü. Şaşkın ama anlayışlı, mesafeli ama keşifçi baktı o gözlere... çekemedi gözlerini Emanuel'in teslim ama savaşçı, kendisine tutulmuş ama asi gözlerinden.

Emanuel ruhunda duyduğu müziğin notalarına uyumlu bir yavaşlıkta yaklaştı Sonje'ye ve dudaklarını alnına dayayıp bekledi... Öpmedi... sadece dudaklarını alnına değdirip bekledi...

Alnındaki dudakların yumuşak ama kuvvetli baskısında, bu gezegene indiğinden beri uğuldayan beyninin sesi durdu aniden, uğultu kesilince boyun kasları gevşedi, gözlerinin arkasındaki ağırlık ezildi ve ilk defa sanki vücudundaki şeker çekilip gitti... Sonje hafiflemişti. Gözkapakları çok uzun süredir ilk defa hissettikleri imkânsız hafiflemenin huzuruna teslim olup kapandı. Gözlerinin karanlığında, etrafındaki pislikten saklanan, savunmaya geçmiş zihni nihayet uyandı ve her düşüncesini kıpraştırırcasına kocaman esnedi, gerindi, kalkanlarını indirdi ve belki de ilk defa direnmeden hissettiği duyguyu incelemek hatta belki de deneyimlemek istedi... Ancak, gevşeyen bir bedenin zihni analize hazır hale gelebilirdi.

Emanuel dudaklarını geri çektiğinde ve gezegenin uğultusu, yıkılan bir barajın suyu gibi tekrar saldırıya geçtiğinde, gözlerini açtı Sonje, çevresindeki çirkin dünyanın ağırlığı gözlerine giren ışıkla yine oturdu gözlerinin arkasına ve Aeden'in yerçekiminden

katlarca az olan bu gezegene yapıştırdı Sonje'yi... ağırlaştı, yine... Ama zihni uykuya çekilmeyecekti, bu sefer savunmaya geçmek yerine anlamayı seçecekti, çünkü Sonje gözlerini Emanuel'in nemli gözlerine dikmişti.

Emanuel geri dönüp sessizce eve girdiğinde bile biraz önce hissettiklerinin hesabında, olduğu yerde kalakaldı Sonje...

Bir dokunuş böylesine bir huzuru nasıl verebilirdi?

İnsan bir dokunuşla nasıl bu kadar hafifleyebilirdi?

Bu hissettiği duygu da neydi?!

Bir dokunuş bedenin tüm ağırlığını alabilir miydi?

Sonje ilk defa gerçekten de anlamak istedi.

Savaşmak zorunda hissettiği, anlamak için kendini engellediği, içten içe küçümsediği insansılara dair her olgu bir anda, böylesine basit, sıradan bir dokunuşla nasıl da anlaşılmaya değer hale gelmişti?

Hissettiklerini hissetmemek, düşündüklerini düşünmemek istedi... Kendisine bulaşan insansılığı suçlamak istedi ama zihninde yayılan bu duyguya nereden saldırırsa saldırsın, bu duygu uyanmış bir zihnin besini gibiydi, daha da uyanmak, anlamak için gerekli olan hammadde gibiydi... İnsan bir dokunuşla uyandırılabilir miydi?

Daha önce anlamsız gelen bir sürü şeyi, bir dokunuş, anlamlı kılabilir miydi?

Bu insansıların izledikleri pornolarda, kadınların kendilerini soktukları o aşağılayıcı durumlarda, deforme edilmiş çiftleşmeyi merkeze koydukları bu dünyada belki de her şey, herkes "gerçek bir dokunuşun" peşindeydi.

Bu sistem, o dokunuşun arayışında, uyanabilmek için "o dokunuşu" arayan milyonlarca insansının çaresizliği olabilir miydi?

Çaresizliklerinin derinliğinde bu sistemin kendilerine sun-

duğu sahte yaşama nedenlerine, suni keyiflerine mi sarılmıştı zavallı insansılar?

Zihninde milyonlarca soru ve tek bir dokunuşun etkisiyle çıktı çatıya Sonje. Bedenini yıldızların altına bıraktığında gözlerini kapatıp Emanuel'in dudaklarının hissinin bedenine yayılmasına izin verdi, ta ki o duygu önce Numi'ye hemen sonrasında kasıklarına ulaşana kadar. Hissettiği tüm huzur aniden kayboldu, gözlerini açtı, gökyüzündeki bulutların aralığından kendini gösteren yıldızlara baktı... ama duygu çoktan bedenine bulaşmıştı, kalktı ve çatıdan indi, nehre doğru yürümeye, yetmeyince koşmaya başladı...

Suyun derinliklerine indirdiğinde bedenini, o duygunun kasıklarından defolup gitmesini bekledi, duyguların ancak analiz edildiklerinde çekildiklerini, reddedildiklerinde iyice derinleştiklerini henüz bilmeden...

-49-

Bir dokunuşun tesellisi insanı cehennemden çıkarabilir miydi?
İnsan cehennemin yükünü başkasıyla paylaşabilir miydi?

Karanlığın içinde sessiz bir gölge gibiydi Numi, evin tüm pencerelerine inen çeliğin kalkışından çıkan sesi dinlerken, elindeki demiri bıraktı ve elinden akan kanın parmak uçlarına ulaşan damlalarını silkeledi.

Pencerelerden giren güneş ışığı bir an gözlerini kamaştırsa da ışığı ölçen gözlerinin gerisinde beliren soruyu cevaplayamadı: Ne kadar zamandır karanlıkta avdaydı?

Yemek için yakaladıkları yetişkin balıklar dışında hiç can

almamıştı. "Can almak..." düşüncesinin anlamı, bir girdap gibi aklında dönmeye başladı ve önüne gelen her şeyi içine çekip anlamlardan geriye sadece parçalanmış manalar bırakana kadar dönecekti ki durdurdu zihnini Numi, analizi engelledi. İsabel'i bu lanetli yerden çıkarmadan dönüştüğü ya da dönüşeceği hiçbir şeye üzülemez, yaptıklarıyla henüz yüzleşemezdi, çünkü daha işi bitmemişti.

Titreyen ellerini yumruk yaptı, bedenini toparladı, üzülmeyecekti, sadece kalbinde bir ağrı vardı, sızı gibi başlamış ve nefes aldıkça daha da artan bir ağrıya dönüşmüştü ama ağrının kaynağının kalbine sıkılan kurşunun üzerindeki grafibron kıyafete yumruk gibi çarpmasından mı, yoksa etkisiz hale getirmek için tutup fırlattığı adamların bazılarının artık hiç kıpırdamıyor olmasından mı olduğunu bilemedi Numi. Düşünmeyecekti, çünkü daha işi bitmemişti ama ev nihayet hareketsizdi. Gözlerini toprak renginden bala dönüştüren ışıktan çekti yüzünü, gözlerini kapadı. Derin bir nefes alırken hareketsizliğin sessizliğinde huzur bulmak istedi ama huzuru değil kalbinin ağrısını buldu.

Yerden bir çuval gibi kaldırdığı ilk adamın kıpırtısız bedeninin hissi kalbine kurşun gibi oturmuştu ve oturduğu yerde giderek daha da ağırlaşıyordu bu duygusu... ama Numi kalbinin ağrısının bedenine çarpan kurşundan olduğuna karar vermeyi seçti, yoksa dönüştüğü bu şeyle aklı baş edemeyecek ve burada işini bitiremeyecekti. Zihninin derinliklerinde fısıldayan soruyu susturup yoluna devam etti: Bu gezegende aldığı canlar Aeden'deki balıklar kadar değerli miydi?

Elindeki telefonu kaldırıp tuşa bastı, "Her şey yolunda" dedi.

Fahim hemen "Bekliyorum" diye cevap verdi.

Tüm evi nasıl bir hamlede kapatabileceklerini Numi'ye göstermişti ve içerideki kalabalığı kapalı tutup temizliğe, dışarıdaki

araçların başında bekleyenlerden başlamaya karar vermişlerdi. Sonrasında aslında odalarda hapsettikleriyle uğraşmadan İsabel'i alıp gideceklerdi ama durumlar karışmıştı.

Fahim evin dış cephesindeki demirleri indirip evi tamamen kapattığında Numi o küçük pencereden çıkmış, indiği düz duvardan çatıya tırmanmış, kendisine sıkılan plastik kurşunları umursamadan çatıda nöbet tutan üniformalıyı yakalamıştı. Çarpacak bir duvar olmamasının hazırlıksızlığından adam elinde kalmıştı ve Numi'nin suratına sıktığı o gözleri yakan sıvıyla elinden sıyrılmıştı. Numi, bedenine inen darbeleri engelleyemeden açamadığı gözleriyle kendini korumaya çalışmış, adamın bıçağı eline saplanınca yakaladığı adamı fırlatıp atmıştı... Acı ile kısılmış gözlerinin aralığında adamın çatıdan uçup uçurumun dibine doğru yola çıkmasına bakmıştı!

Belki birkaç saniyesi olsaydı düşünmek için, geri kalan bir saatte yaptığı hiçbir şeyi yapamazdı ama araçların başında bekleyenler çatıdaki hareketi kavramış ve saldırıya geçmişlerdi.

Numi'nin kapının önüne inmesi, kendine sıkılan kurşunların artık plastik olmadığını fark etmesi, saldırıya geçen şempanzelerle boğuşur gibi hissederken arabaların başındaki adamları bir bir uçuruma göndermesi ve yine pencereden kontrol odasına geri dönmesi, planladıkları gibi kontrol odasından çıkıp İsabel'e ulaşmak için karanlığın kamuflajında Fahim'in kontrolüyle açılan her kapıdan geçip önüne gelen herkesi duvarlara çarpması... düşünülecek, analiz edilecek gibi değildi.

İlkellik nasıl analiz edilebilirdi? Anlamı olmayan bir şey analiz edilebilir miydi? Korku ilkelliğin efendisiydi.

Güneşin çatıdaki vitraylardan giren renkli ışığında merdivenlerin önündeki havuza baktı. İçi silahla dolmuştu. Adamlardan topladığı silahları buraya istiflemek başta iyi bir fikir gibi gelmişti

ama balıkları bu pisliğin içinde bırakmak Çi'ye saygısızlık diye düşünürken, karanlığın içindeki savaşın gürültüsünden sanki içeri giren aydınlıkla sıyrılmış gibi sakin evin mutfağına yürüdü, içeri girdiğinde bu sabah telaşla kahvaltı hazırlayan üç kadının masanın altına büzüştüklerini gördü. Bir an durup onlara baksa da kadınlar hiç kıpırdamadılar. Hepsi, gözleri kapalı, iki büklüm masanın altındaydı. Numi dikildiği yerden onlara bakmaya devam etti... Hayat aynı anda, aynı yerde ne kadar farklı akıyordu her birimiz için. Kadınlardan biri gözlerini aralamıştı ve kendisine dümdüz bakan, kana bulanmış, yaralı Numi'nin gözleriyle karşılaşınca hemen tekrar sıkıca kapatmıştı gözlerini ve başını dibindeki diğerinin omzuna gömmüştü.

Nasıl kadınlardı bunlar!

Surza'yı özledi Numi ve aniden yüreğini kavrayan özleme sırtını döner gibi döndü ve önündeki dolabı açıp balıkları koyabileceği bir kap aradı, dolaplarda hep bardaklar vardı... Masanın üstünde içine meyve doldurulmuş kocaman, camdan bir kâse gözüne çarptı. Hemen kâseyi çevirip meyveleri boşalttı. Mutfaktan çıkıp havuzun yanına vardı. Suya daldırdı kâseyi ve doldurup istiflenmiş silahların üstüne oturttu. Odaklandı, silahların arasında yüzecek yer bulamayan balıklardan ilkini bir hamlede yakaladı ve kâseye koydu ama o sırada fark etti: Elindeki kurumuş kan, suyun ıslaklığıyla akışkan hale gelmişti. Kendi kanıydı bu. Kenarda duran konsolun üstündeki örtüye ellerini sildi ve geri kalan balıkların hepsini topladı. İşi bitmişti ki havuzun köşesinde kıpırtısız yatan adama kaydı gözleri. Keşke bu insansıları da etrafa çarpmak yerine bu balıklar gibi bir yerde toplayabilseydi. Üzülmek istedi ama şimdi bunu düşünemezdi. Yine de kalbi o soruyu yineledi: Bu gezegende aldığı canlar Aeden'deki balıklar kadar değerli miydi?

Zihnini silkeledi, çünkü bu insansılardan daha fazlası bu eve yığılmadan, daha fazla can almak zorunda kalmadan İsabel'i de alıp buradan gitmeliydi.

İsabel'i bıraktığı odaya ilerledi, demir hâlâ inikti, Fredrick de hâlâ astığı yerde duruyordu, derin derin nefes alırken hâlâ yarı baygın küfrediyordu.

Bir saat önce karanlığın içine dalan Numi'nin adamları bir bir etkisiz hale getirmesini soluklandığı yerden dinlemişti Fredrick, mutlak bir sessizlik çöktüğünde elindeki silahın kurşunlarını karanlıkta tıkırdayan her köşeye boşaltmıştı ama karanlığın içinde bir hamlede yerden kaldırılınca anlamıştı onu ıskaladığını ve elindeki bıçağı önüne gelen ne varsa saplamıştı ama bıçağın elinden alınması ve omzundan duvara çakılması... Bedeninde hissettiği acının aklındaki tüm düşünceyi, geçmişi ve geleceği silen etkisi inanılır gibi değildi... Hele ilk defa acıyan biri için.

Odanın önünde durup Fredrick'e dikti gözlerini Numi. Hayatında bir tokat bile yememiş ve herkese istediği her şeyi yapmaya hakkı olduğunu düşünerek büyümüş biri için ne kadar da dolu bir gündü bugün! Fredrick'e hayatı boyunca unutamayacağı bir gün yaşattığı için keyiflenirken biraz ileride yerde kıpırtısız yatan başka bir üniformalıya kaydı gözleri, aniden gelen keyif yine aynı anilikte çekip gitti. Çi'ye yaptığı saygısızlık yine büyüdü içinde, biraz önce anlık hissettiği keyfin hemen dibinde... Zıtlıkların dünyasında ikilemlerin tam ortasında.

Gözlerini kapattı Numi, olanlarla, yaptıklarıyla şimdi yüzleşmeyecekti. Düşünmeyecekti çünkü henüz işi bitmemişti. Bu gezegende aldığı canlar Aeden'deki balıklar kadar değerli miydi?

Gözlerini açtığında başını kapıya çevirdi ve İsabel'e seslendi: "Biraz geç kaldım ama artık güvendeyiz."

Ses gelmedi, yine İsabel'e seslenirken demir kapıya vurdu.

Önündeki kontrol panelinden şu son bir saat içinde evin her köşesinde karanlık da olsa olanları izlediğini, duyduğunu biliyordu... Ama açmadı İsabel kapıyı ve Numi beklerken ayaklarının ne çok ağrıdığını fark etti, sırtını kapıya dayayıp yere çökerken elindeki yaranın etrafına doladığı koli bandına rağmen sızmaya başlayan kanı inceledi.

Gözleri elinden kayıp geride, tam karşısında, merdivenin yan duvarına omzundan astığı Fredrick'in manzarasına değdiğinde, fazla geldi. Tekrar ayağa kalkarken bedeninin her yanında hissettiği ağrı ifadesine kadar yansıdı ve "Hadi İsabel, aç kapıyı" diye İsabel'e seslenip havuzun kenarındaki masanın üstünde, biraz önce elini sildiği örtüyü çekip aldı, üzerindeki paha biçilemez antik objelerin düşüp kırılmasını önemsemedi, elinde olsa bu paha biçilemez lanetteki evi yakar, küllerini de şu duvara astığı Nakar yaratığına yedirirdi.

Örtüyü Fredrick'in üstüne örterken, onun homurdanmasına aldırış etmedi ve tekrar bedenini demir duvara yaslayıp "Fredrick'in telefonunu almam lazım, dünya ile paylaşmamız gereken bir gün geçirdik, aynı fikirde değil misin?" diye seslendi İsabel'e.

Fahim ile planladıkları gibi Fredrick'in telefonundan tüm dünyaya canlı yayın yapıp ortalığı biraz karıştıracaklardı. Henüz incelemeye vakti olmamıştı ama Fahim'in bahsettiği o depoda söylediğine göre Barron'ların dünyasını sarsacak acayip şeyler vardı. Birkaç tanesini bile belgelemek ciddi fark yaratacaktı. Ama ya sonra... sonra nasıl kurtulacaklardı? Nereye gidecekler? Dünyadan nasıl saklanacaklardı?

Hücre gibi hissetti kendini, bir hücre içinde yaşadığı bedenden nasıl saklanabilirdi? Silkelendi, beden değildi saklandığı, beden içinde hal bulmuş bir kanserdi bu sistem! Yine vurdu kapıya... ama kapı açılmadı...

Numi derin bir nefesle "Yardımına ihtiyacım var İsabel" derken küçücük bir kız çocuğundan yardım istemenin değerleri yıkan ağırlığındaki duygular dolmuştu gözlerine, sesi inceldikçe inceldi, ağlamak istemiyordu ama bedeni sanki ona artık sormuyordu, gözyaşları çoktan yola çıkmıştı, kafasını geriye yasladı. İsabel'in duyup duymayacağını artık önemsemediği bir sesle "Fredrick'in bu halini görmelisin" derken bahçede uzanırken hissettiği huzur geldi aklına ve bu gezegende hissedilen şeylerin sahteliğine hayret etti.

Kendi kendine gülmeye başladığında sırtını yasladığı demir kapı açılmaya başladı. İsabel'in kendisini çaresiz görmesini istemediğinden hemen yüzünü silip histerik bir şekilde gelen gülümsemeye tutundu Numi, gözlerinden akan yaşların suratına bulaşmış kanda küçük izler açtığını bilemeden bekledi İsabel'i.

İsabel elinde Fredrick'in telefonuyla karşısında beklemekteydi ama dikkati Numi'de değildi, telefonu Numi'ye uzatırken bakışları duvarda asılı duran Fredrick'in üzerindeydi. Örtünün altında homurtusu geçmemişti.

Telefonu alırken eğildi Numi, İsabel'in seviyesine inip onun dikkatini kendi üzerine almak için "Her şey düzelecek" dedi ama İsabel'in bakışı hâlâ Fredrick'teydi.

Numi "Birazdan buradan çıkıp gideceğiz, aşağıda yapmam gereken bir iş kaldı, sen bize mutfaktan..." derken İsabel bakışını Numi'ye çevirdi, saklanmış bir sırrı nihayet paylaşabilmenin şaşkın huzuruyla baktı ona, mırıldandı: "Aşağıya indin mi?"

Numi evet anlamında salladı kafasını ve fısıltıyla, "Depolara girmedim henüz, şimdi Fredrick için güzel bir video çekmeyi planlıyorum. Sonra işimiz bitiyor" dedi ama İsabel'in gözlerinde beliren çelişki çok aniydi, bildiğinden daha fazlasının olduğunu fısıldar gibiydi, "Depolara... girmedin mi?" demişti.

Numi hayır diyecekti, henüz girmemişti ama durdu, hiçbir şey diyemedi, hafif geriye çekildi, İsabel'in gözlerindeki dehşet, konuşmasını engellemişti.

İsabel aralık ağzını sıkıca kapatıp sertleşen bakışını yine Fredrick'e döndürdüğünde, onun daha fazla konuşmayacağını ve hemen depolarda ne olduğuna bakması gerektiğini anladı.

Fredrick'in üzerindeki örtünün içinde homurdanıp omzundan giren demirin ağrısıyla inlemesini izleyen İsabel'e on beş dakikada geri geleceğini, bu arada kendini yine içeri kilitlemesini söyledi. Demir duvarın inmesini bekledikten sonra Fredrick'in parmak iziyle telefonun kilidini açıp merdivenlerin yan duvarındaki kapıdan aşağı, kontrol odasının olduğu bölüme indi.

Kontrol odasının kapısında, kendisine büyük gelen kurşun geçirmez üniformayla heyecandan kan ter içinde bekleyen Fahim'i görünce elindeki telefonu uzattı ona: "Sürekli oynamazsan tekrar şifreye düşecek."

Fahim telefonu alıp "Kodu geçmek lazım" dedi, hemen hazırladığı çantayı sürükleyerek çıkardı odadan ve Numi çantayı küçük bir hamlede kaldırıp yaralı eline rağmen omzuna atarken Fahim "İçerisi çok büyük, videoyu ben çekeceğim ama senin gözükmemen lazım. Dolapların camlarından görüntü yansıyabilir o yüzden mutlaka hep tam arkamda durmalısın" diye açıkladı. Ama hemen sonra söylediği son cümle Numi'nin aklında asılı kaldı, "Balina Savaşçısı'nın tekniğiyle çekeceğim" demişti.

İyilik yapan ya da kötülüğü belgeleyen herkesin videolarıyla dolmuştu internet, sosyal medyada yediklerini ya da gezdikleri yerleri değil iyilikleri ya da kötülükleri paylaşır olmuştu insanlar çünkü Sonje ilham olmuştu... Bir ilham dünyayı değiştirebilir miydi? Sonje ile aynı gezegende ve hatta aynı savaşta olmanın farkındalığı bir saattir yaptığı her şeyi hafifletebilir miydi?

Hayır dedi Numi'nin kalbi.

Bu evde olanları, kendi yaptıklarını hiçbir şey hafifletemezdi!

Yapmayı seçtiği her hareketin hesabını hayata verecekti. Çi'ye yapılan saygısızlığın daima bir bedeli vardı! Ama evden bu kadar uzakta, maruz kaldığı bu işkencenin ortasında bunca bedel ödemişken, birazdan fark edeceklerine hâlâ hazır olmadığını ve yüreğinde ışık olan hiçbir varlığın buna hazır olamayacağını bilemezdi.

Küçük bir meyille aşağı inen koridordan yürüyüp önlerine gelen kapıdan geçmek için Fahim'in doğru kartı okutmasını beklerken gözlerini sıkıca kapayıp hayata yalvardı, Çi'ye saygısızlık değildi bu yaptığı, çaresizlikti, o adamları başka nasıl etkisiz hale getirebilirdi, nasıl kendini koruyabilirdi, İsabel'i nasıl kurtarabilirdi... çaresizliğin seçimleri hep lanetli değil miydi?

Nihayet açılan kapının sunduğu görüntünün hayretinde, kamerayla çekime başlayan Fahim'in hemen gerisinde dondu kaldı Numi.

Sadece bedeni değil, hisleri, duyguları, düşünceleri... varlığı dondu.

Duvarları taştan, iki futbol sahası büyüklüğünde yüksek tavanlı, dev, penceresiz bir alan ve tavandan askılara asılmış yüzlerce buzdolabı vardı karşısında. 170 cm boyundaydı her bir buzdolabı ve her birinde beş raf vardı, her rafta en az bir organ. İçerisi soğuktu ve bu soğukluğun kaynağı ortamın ısısıyla alakalı değildi. Akıl bir bakışta ne olduğunu anlamasa da, kalpte hissedilen duygunun çaresizlik diye haykıran çığlıklarıydı soğuğu yaratan.

Kalbindeki çığlığı bastırıp Fahim'i izledi, raftan aldığı bir aletle önündeki buzdolabının camındaki barkodu okutmuştu ve aletin ekranında raftaki organın pankreas olduğu yazıyordu. Her rafın önündeki kartta bir barkod vardı. Her barkodda organın ne oldu-

ğu, nereden ve ne zaman geldiği, çıkarıldığı bedenin yaşı, ırkı ve hastalık geçmişi yazıyordu. Böbrekler, ciğerler, gözler... düzenli bir şekilde depolanmıştı ve barkoduna baktıkları her organ çocuklara aitti, baktıkları ilk sıra Afganistan'dan gelmişti. Önündeki dolaplarda savaşın çocukları vardı. Yaşamın içinde acıyla yağmalanmışlardı. Kendi türünü böylesine yağmalayan kaç tane tür vardı?

Aniden dolaplar harekete geçip asılı oldukları ray üzerinde oynadıklarında geriye çekildiler, tetikte, bu hareketin neden kaynaklanmış olacağını analiz ederken niyesini öğrendiler. Organlar ancak 76 saat bu şekilde depolanabiliyorlardı, kişilerin içinden koparıldıktan 76 saat sonra mutlaka başka bir bedene nakil olmaları gerekiyordu. Raflardan birinin barkodunu okuduğunda bunu öğrenmişlerdi, okuttukları barkod bir ciğere aitti, 12 yaşında, 0Rh+ kan grubuna sahip, Afgan bir çocuktan koparılması 70 saat önce gerçekleşmişti. Bu organı 6 saatte kime yerleştireceklerdi?

Hemen altındaki böbrek de aynı çocuğa aitti, üstündeki rafta bulunan kalp de... 12 yaşındaki bir çocuğun tüm organları... varlığı 4 dolabın içine sığabilecek kadardı. Bu sıradaki tüm organlar Afganistan'dandı.

Ellerinde kamerayla sadece 2 sırayı gezebildiler ama bu lanetli gezegende kalbinde zırnık kadar yaşama saygı bulunan birkaç kişi bile varsa bu kadarı çoktan yeterdi. Daha fazla duramazdı bu organ tarlasında, "Yeter bu kadar" dedi Numi.

Fahim başını tamam anlamında sallayıp çekimi sonlandırırken, Numi'nin sarsılmış ruhunu gördü umutsuz gözlerinin içinde ve kolunu tutup sıktı, "Gidebiliriz" derken. Bir dokunuşun teselisi insanı cehennemden çıkarabilir miydi? İnsan cehennemin yükünü başkasıyla paylaşabilir miydi?

Deponun çok gerilerinde bir kapının açılma sesi duyulduğunda çıkışa doğru yönelmişlerdi ama telaşla yere eğildi Fahim, sis-

tem tepeden askılı olduğundan bu salona kim girdiyse o da eğilirse kendisini görebilirdi, kalkıp fısıltıyla Numi'ye askılara çıkmak zorunda olduklarını anlatıyordu ki, Numi dümdüz yürüdü, büyük salonun diğer ucunda da olsa, o kapıdan geçip ıslık çalmaya başlayan kişiye güdümlenmişti. 2 saattir insanlığa sığmayacak ne yapmış olursa olsun, bir organ tarlasında ıslık çalan birinden saklanmayacak kadar kendini hâlâ insan hissederken adımları hızlandı. Bir anlık şaşkınlıktan sonra peşinden yetişmek için parmaklarının ucunda fırladı Fahim ama Numi çoktan dolapların arasından sese yaklaşmıştı.

Önündeki el arabasını aheste aheste ittirirken şarkısını mırıldanan adam askıdaki dolapların sallandığını fark ettiğinde bir an durdu, deprem mi oluyordu?... Yer sağlamdı bir tek dolaplar sallanıyordu. Biri dolapların arasından mı geçiyordu?

"Kim var orda?" derken Numi sallanan dolapların arasından sıyrılıp varmıştı koridora. Üzerindeki kanlı önlüğün içinde, keyfi gayet yerinde, organları boş dolaba yerleştirmek üzere olan adama doğru yürürken önce şokla bakakalmıştı adam kendisine doğru gelen kıza ve sonra elindekileri bıraktığı gibi geriye dönmüş ve üzerindeki uzun plastik önlüğün bacaklarını sınırlandıran ağırlığında köşedeki kapıya koşmuştu. Numi'nin adımları hızlandığında adam daha önce çıktığı kapıdan girmişti bile. Numi kapıya vardığında kapı kapalıydı, tek bir tekmeyle kırıp içeri daldı.

Tertemiz bembeyaz odanın içinde bir tane karşıda bir tane sol tarafta sadece 2 kapı vardı. Soldaki kapıdan gelen ses belirgindi, Fahim ardından odaya yeni varmıştı ki Numi sesi takip edip soldaki odaya girdi.

Ortada bulunan koltuğun hemen gerisinde iki sıra dolap vardı ve dolapların gerisinde biri Numi'nin bilmediği bir dilde hızla, telaşla konuşuyordu. Parmaklarının ucunda sessizce ve hızlı iler-

ledi Numi, dolapları geçip duşun önünde kanlı önlüklü adamın heyecanla elinde silah olan üniformalı adama konuşmasını köşeden izledi. Diğeri silahın ağzına kurşun verip Numi'nin olduğu köşeye doğru yürürken, köşeyi dönmeden yakaladı onu Numi, elindeki silahı alıp peşinden gelen Fahim'e verdi. Önlüklü adam koşup duşların yanındaki kapıdan çıktığında Fahim'e "Dikkat et" deyip elindeki adamı duvara çarpıp sersemletti ve diğer adamın peşinden gitti.

Kapının dışında sadece yukarı çıkan merdivenler ve merdivenin altında karşılıklı 2 kapı vardı, adam yukarı çıkmıştı, peşinden merdivenleri tırmandı, içeri daldığında, büyük güvenlik kulübesinin içinde açık televizyondan gelen sesin eşliğinde, iki üniformalı, karşılarında gördükleri önlüklü adam ve hemen arkasındaki Numi'nin varlığıyla şoktaydı. Silahlarına davrandılar ama Numi daha hızlıydı, önce önlüklü adamı tutup onlara çarptı, sonra yere düşen üniformalılardan birinin kurşunundan sıyrılıp onu yakaladı, önünde tutup diğerine yaklaştı. Diğeri telsize uzanmıştı, bağırmaya başlamıştı ama karşı taraftan cevap gelmeyince iyice şaşırmıştı, Numi onu da yakaladı. İki adamı da biraz önce çıktığı merdivenlerden aşağıya fırlattı. Önlüklü adamı yerden kaldırıp onu da merdivenden aşağıya attı ve hızla peşlerinden indi. Ayağa kalkmaya çalışanı kaldırıp biraz önce çıktıkları kapıya çarptı, kapı kırılıp açılmıştı, diğerlerini de kırık kapıya fırlatarak soyunma odasına soktu hepsini. Elinde silahla endişeli duran Fahim, Numi'nin daha fazla adamla döndüğünü görünce "Kim bunlar?!" diye endişeyle bağırdı. "Yukarıda başka ne var?!"

"Bekçi odası gibi bir şey" dedi Numi adamların üzerlerindeki tüm silahları alıp soyunmalarını emretmeden hemen önce.

Adamlardan sadece bir tanesi soyunabilmişti çünkü diğerleri kendilerinde değildi, duvarlara çarpılmaktan baygınlardı. Çıplak

adamı önüne kattı Numi, baygınları da söktüğü dolap kapağının üstüne koyup kapağın yere sürtülürken çıkardığı sese aldırmadan sürükledi hepsini, beyaz odaya geçtiler. Bu odadan çıkıp depoyu geçmesi ve ana binaya gitmesi gerekti, İsabel beklemekteydi, yanına koli bandı da almamıştı, bu adamları nasıl etkisiz hale getirecekti?!

Yorgun hissediyordu, saatlerdir bu insansılarla boğuşuyor olmaktan değil, kirlenen zihnini bir daha asla temizleyemeyeceğini bilmektendi yorgunluğu. Çocukların organlarıyla doldurulmuş dolapların o ağır gerçekliği... ruhun ışığını bile yutacak kadar karanlık bir delik gibiydi... Kara deliğin kıyısında dönüp duruyor gibi hissetti, yorgunluğuysa içine çekildiği bu karanlığa direnmektendi. Depoya doğru çekmeye devam etti elindeki kapağı ama birkaç adım gerideki Fahim seslenmişti. Durdu Numi, geriye döndüğünde Fahim, açtığı kapının ağzında içeriye bakmaktaydı. Elindeki silahın namlusu yere inmişti. Vücudu resmen titremeye başlamıştı.

Çıplak adam aniden fırlayıp depoya doğru koştuğunda Numi bir an onu yakalasa mı diye düşündü ama deponun kapısı kapalıydı, Fahim'in kartı olmadan oradan çıkamazdı, adam çırılçıplaktı, çıksa da evin neresine kaçacaktı? Zaten tek çıkış yolu kendini o uçuruma açılan küçük pencereden atmaktı... Adamı bırakıp Fahim'e yaklaştı, onu titreten şeyin ne olduğunu anlamak için kafasını aralık kapıdan uzattı, önce elleri boşaldı, adamları istiflediği kapak güm diye düştü yere, adamlar çuval gibi dağılırken Numi Fahim'i geçip bir adım attı odaya. Ve şimdi, onca boğuşmadan, direnişten sonra artık o kara deliğin tam ortasında kalmıştı...

Masanın üstünde bedeni göğüskafesinin tam ortasından ikiye ayrılıp açılmış ve içi tamamen boşaltılmış bir çocuk duruyordu.

5 ya da 6 yaşındaydı... belki. İki yana sarkmış kollarının ucunda küçücük elleri yumruk halinde kasılıp kalmıştı...

Sırtına inen demiri hissetmedi bile Numi, bu çocuğa yapılan her şey, engelleyemediği bu kötülük tüm hislerini öldürmüştü, sanki bedensizdi. Kara deliğin tam ortasında hissiz, duygusuz bir şoktaydı. Ateş alan silahtan çıkan sesi de duymadı, Fahim'in adını bağıran haykırışlarını da... Alamadı bakışını organsız, cansız, kimsesiz çocuktan... Kıpırdayamadı.

Acaba annesi neredeydi?

Onu her yerde aramış mıydı?

En sevdiği yemek neydi?

Büyüyünce ne olmak istemişti?

Bir yavrunun layık olduğu şekilde sevilmiş miydi hiç?

Annesi saçlarını koklamış mıydı?

Babası onu güldürmek için komiklikler yapmış mıydı?

Bu küçücük beden hiç mutlu olmuş muydu?

Bu odaya getirildiğinde baygın mıydı?

Yumrukları neden böylesine sıkı sıkı kapalıydı?

Canı acımış olmalıydı...

Döndü Numi, sırtında, bacaklarında, kollarında hissettiği şeyin üçüncü adamın elindeki demirle sürekli kendisine vurmasından kaynaklandığını, bacağından vurulmuş üniformalı adamın kalkmaya çalışmasını, köşeye sıkışmış Fahim'in elindeki silahı kaptırmamak için boğuştuğu adama direnmesini, ancak fark edebildi.

Demiri çekti aldı kendisine vuran adamdan ve fırlattı bir ok gibi... bacağından yaralanmış kalkan adamın boynuna sapladı, sonra yanındaki adamı boynundan yakaladı ve parmaklarını sıkıp avuçları arasındaki kemiği kırdı, Fahim'in tepesindeki adamı çekti aldı ve bir paket taşıyormuş gibi elinde tutarken hızla dönüp ameliyathaneye girdi, masanın üstündeki çocuğa bakmadan, bakmamak için boyun kaslarını gererek geçip gerideki kapıdan girdi,

girerken elindeki adamın bedenini kaldırıp kendine siper etti. Biraz önceki silah sesini duyan kim varsa elinde silahla bu odaya gelecekti ve içeri girerken odanın köşesindeki diğer kapı açıldı, elinde silahla biri pusudaydı, Numi güdümlü bir füze gibi yürürken silahlı adam bir şeyler dedi ama Numi duymadı, umursamadı, silah ateşlendi ama zaten arada diğer adamın bedeni vardı. Numi kurşunları elindeki adamın bedeniyle bir bir yakaladı ve adamı silahlı adamın üzerine fırlattı. Adam üzerindeki bedenin altından kalkmaya çalışırken bir diğeri de aceleyle tuvaletten çıkmıştı, pantolonunun fermuarı, kemeri hâlâ açıktı.

Numi adamı boynundan yakaladı ve tereddütsüz kemiği sıktı, boyundan gelen klik sesini duyduğunda adamı bıraktı ve yerdekini yakaladı, aynısını yaptı. Karşısına kim çıkarsa çıksın aynısını yapacaktı çünkü bu gezegende aldığı canlar ASLA Aeden'deki balıklar kadar değerli değildi! Artık emindi!

O çocuğa bunun yapılmasına seyirci kalabilen herkesin Çi'sinin geridönüşüme uğraması gerekliydi! İsterse karşısına evrenlerin mimarı çıkıp aksini söylesindi Numi artık doğru olanı yaptığından emindi!

Kara deliğin ortasında rehin alınmış bir ruh, kara deliğin kendisine dönüşüp etrafındaki tüm pisliği emebilir miydi?...

Odalardan odalara bağlanan kapılardan girip önüne gelen her can düşmanının boynunu kırarak yoluna devam etti Numi, son kapıya vardığında bir an durdu, gözlerinde toplanmış yaşta titreyen ışığı kovalarcasına ciğerlerinden, kalbinden, zihninin en derinlerinden, dönüştüğü kara deliğin en dibinden gelen bir çığlıkla bağırdı... Yukarıda oyalanmak yerine daha hızlı olsa, masanın üstünde bedeni ikiye ayrılmış o yavruyu kurtarabilecekti... ama ne çığlığı, ne de ruhuna saldıran karanlık duyguları yetti zamanı geri almaya.

Gözlerine hücum eden yaşları dişlerini sıkarak yuttu, dişlerini kırıp çıkmak için atağa geçmiş çığlığını yutkundu ve içine girdiği transtan çıkarcasına etrafına bakındı. Neredeydi?! Daha önce nöbetçi kulübesine çıktığı merdivenlerin altındaydı. Ve daha önce girmediği o kapıyı açtı. Karanlıktı, yaktı ışıkları, küçücük bir holdeydi. Burnuna gelen leş kokusunun yan kapıdan geldiğini anladı ama oraya sonra bakacaktı, önündeki kapıyı açtı, aşağıya inen merdivenin tepesinde dikilip odayı inceledi: Deponun yarısına kadar oda şeklindeki kafeslerden oluşan bölümlerde yaşları 5 ile 16 arasında onlarca çocuk vardı. Hiçbiri fark etmedi merdivenlerin tepesindeki parmaklığın gerisinde durmuş kendilerine bakan Numi'yi. Kafeslerin bazıları boştu, buzdolaplarındaki yerlerini doldurmuş olmalılardı. Gözlerini geri kalanların üzerinde gezdirirken yine yutkundu Numi. Çığlıklara ya da gözyaşlarına zaman yoktu. Çocukların bazıları büyük köhne kafeslerin için PlayStation'la oynuyor, bazıları sadece öylece köşelerinde duruyorlardı, acaba sıra kendilerine geldiğinde ne olacağını biliyorlar mıydı?

Demir parmaklığı açmak istedi ama kilitliydi, anahtarları bulamadı. Geri döndü Numi, geride bıraktığı bedenlerin üzerinde de bulamadı anahtarları. Çöktüğü yerde, anahtarı bulmak için ellerini gezindirdiği ölü bedenin dibinde ağlamaya başladığında omzuna değen eli hisseder hissetmez dönüp boynundan yakaladı.

Temkinli bir şekilde Numi'yi arayan Fahim'in hayatı, şimdi Numi'nin güçlü parmaklarının arasındaydı... Gözlerini Numi'nin yaralı, karanlık, fırtınalara yuva olmuş gözlerine kilitlemiş ve direnmeden bırakmıştı bedenini Fahim, onun kendini tanımasını öylece bekledi... bir kara deliğin merhametini bekler gibi.

Numi'nin parmakları gevşedi, Fahim'in ıslak gözlerindeki acıyla kendi acısı eşleşti. Acıları eşleşenlerin buluştuğu huzurda

buluştular... sadece bir an. Kara deliğin merkezinde iki kişi olmak tek kişi olmaktan kesinlikle daha iyiydi. Cehennem paylaşınca küçülebilir miydi?...

Fahim'i bıraktı, eliyle kapıyı işaret etti. Fahim temkinli bir şekilde kapıları açıp Numi'nin gördüğü manzarayı görüp geri geldi. Elinde anahtarlar da vardı, kokuların geldiği odadan almıştı. Numi'ye asla o odaya girmemesini söyledi, organları toplanan bedenlerin hepsi oraya istiflenmişti.

Çocukları kafeslerden çıkarıp peşlerine takmaları, depoya varmak için organları alınmış küçük çocuğun yanından, ameliyathaneden geçerken masada yatan çocuğun adının Amal[45] olduğunu, abisi Yusuf'tan öğrenmeleri, Yusuf'un çığlıkları, diğer çocukların ağlayışları... Numi'nin 8 yaşındaki Yusuf'u kucağına alması, aynı dili konuşmasalar da birbirlerini çok iyi anlamaları, depoya varmaları, çırılçıplak hâlâ kapıyı açmaya çalışan adamı görmeleri ve Fahim'in silahını ona doğrultmasıyla adamı parçalamak için onlarca çocuğun kurşundan bile hızlı harekete geçmesi... Amal'ın intikamını alan onlarca çocuğun vahşiliğini, kucağında hıçkırıklara boğulmuş Yusuf'a sıkı sıkı sarılırken nefesini tutarak izleyen Numi'nin artık o kara deliği bu çocukla paylaştığını hissetmesi ve Fahim'in silahından çıkan bir kurşunun adamın işini bitirmesi...

İlkellik öğrenilen bir şey miydi? Vahşilik ihtiyaç olabilir miydi?

Nihayet depodan çıktıklarında çocuklar Fahim'in kontrolü altındaydı. Kontrol odasının önünden geçip üst kata çıktılar. Tüm gün yemek verilmemişti hiçbirine, galiba ameliyata hazırlamışlardı. Fahim çocukları mutfağa götürürken Numi durdu, çünkü İsabel'in odasının demiri kalkmıştı ve Fredrick astığı yerde yoktu.

45. Amal: Umut

Odaya daldı Numi, oda boştu, koridora geri fırladı. Yusuf hâlâ kucağındaydı, omzuna gömülmüş hâlâ ağlamaktaydı. Fredrick'i astığı yerden başlayıp koridor boyunca devam eden kan izini hızla takip edip bahçeye çıktı. Bahçede salıncakta sallanan İsabel'i gördü önce, bir an rahatladı, şükürler olsun ki İsabel iyiydi, en azından fiziksel olarak. Yusuf da gözlerini silip bahçenin güzelliğine dalarken ilk defa ağlaması dinmişti. İsabel'i ararken göğüskafesini yırtacak kadar hızlanan kalbi sakinleşirken zihni merak etti: Fredrick neredeydi?

"İsabel" diye seslendi. İsabel bakışını çevirmedi, gözleri gökyüzünde sabit daha da hızlı sallanmaktaydı. Elleri kanlıydı. Yanına gidip "Aşağıdaki çocukları kurtardım..." demek istedi ama evrenin pisliğine böylesine derinden tanıklık etmiş bir varlığa insan nasıl umut verebilirdi?

İsabel'in ellerine bulaşmış vahşiliğin izlerini takip edip ırmağın yanına vardı, Fredrick yüzü yere kapaklanmış kıpırtısız yatmaktaydı. Bir zamanlar beyazın asaletindeki gömleği şimdi kıpkırmızı, kanın intikamındaydı. Sırtından bıçaklanmıştı... onlarca kere...

Birkaç saat önce Numi'nin huzurla uzandığı yerde, birkaç saat önce Aeden'in hissini bu gezegende hissedebildiği tek yerde, şimdi Fredrick'in kanlar içindeki bedeninin başında dikilmekteydi Numi... birkaç metre aşağıda çocuklardan toplanmış organların depolandığını, onlarca çocuğun kendilerine gelecek sırayı kafeslerde beklediğini nasıl bilsindi ki?... Birkaç saat önce hissettiği huzurun sahteliğine hayret etti. Birkaç dakika oyalanmasa Amal'ı kurtarabileceği gerçeği ile, aniden yürekten yükselen bir çığlık gibi ama sessizce yüzleşemedi...

Çatılan kaşları ve fırtınada kaybolmuşçasına kısılan gözleri sanki haykırmaktaydı... Vahşilik ihtiyaç olabilir miydi? Ya da bulaşıcı bir hastalık?

Bunca pisliğe rağmen çirkinliklerin üstünü güzellikle kapatarak, cehennemi cennetle kamufle edebildikleri için mi rahatça yaşayabiliyorlardı bu insansılar? Gerçek ne olursa olsun kendi oluşturdukları gerçekliklere odaklanmaktaki ustalıkları mıydı bu kötülüğün içindeki huzurları? Gözlerine değmeyen her kötülük, yanı başlarında bile olsa sanki yok muydu?

Bu gezegende hiçbir şey göründüğü gibi değildi ama huzur veren şeylerin böylesine büyük huzursuzluklara kapı olabilmesi en büyük ironiydi. Bir yarısı maddi imkânsızlıklar içinde yaşayan... hayır, ölen bir organizmanın, diğer yarısının kendi türünün zafiyetinden avantaj sağlayan bir organizmaya dönüşmüş olmasını böylesine net bir şekilde keşfetmek fazla geldi. Ruhunun çığlığı yükseldikçe yükseldi. Kucağındaki Yusuf'u yere indirirken, gözlerinden sızan yaşların özrüne sığındı Numi. Çöktüğü yerde ağlamaya başladığında ellerinde yemeklerle bahçeye dalan çocukları fark edemedi.

Bu gezegende insanlık dışı bir şey vardı?! Adını koyamıyordu ama Fredrick ve bağlı olduğu o iğrenç aileler, bu insanlık dışı şeyin sanki hizmetindelerdi. Sanki izin verilmişti onlara, bir şeylerin karşılığında bu insansıların efendisi olmuşlardı... Ama neydi, bir insansıya diğerinden üstün olduğunu düşündüren, hayatının diğerlerinden daha değerli olduğunu içine sindiren ya da diğerlerinin hayatının daha değersiz olduğuna ikna eden ve tüm bu deliliği normal hale getiren şey neydi?... Kimdi? Bu gezegenin Usta'sı kimdi?

Ölmüştü Numi, Nakar'ın kuyusunu açmış gibi hissetti. Baruh Baba'nın anlattığı o korkunç hikâyedeki dengeyi, dengesizliğin elinden kurtarmak için yola çıkan o kuark[46] gibiydi sanki. Nakar'ın engellenmiş güneşinin mutlak karanlığında ışık yayma-

46. Kuark: Maddeyi oluşturan en temel parçacık. Atomu oluşturan nötron, proton, elektronun alt parçacıkları.

ya çalışan, tek başına, küçücük bir foton[47] tanesi gibi hissederken belki bir daha asla hayatın ahengini eskisi gibi hissedemeyecek, artık ruhu asla hafifleyemeyecekti.

Gözleri acı içinde bahçedeki çocukların üzerinde gezindi. İsabel hâlâ salıncağa binmeye devam ediyordu ama şimdi uçarcasına sallanmak yerine yavaşlamış, gökyüzüne değil etrafa doluşan, meyve ağaçlarından meyve toplayan çocuklara bakıyordu... Yoksa gülümsüyor muydu?!

Eğer İsabel'in salıncaktan atlamasını, koşup çocuklardan birine sıkı sıkı sarılmasını fark etmese ve yanından ayrılmayan Yusuf'un küçük elleri gözlerindeki yaşları silmese, Numi yaşama geri dönemeyecekti belki de. Bahçeye doluşan çocukların sesleriyle, Yusuf'un küçük elleriyle konuşuyordu sanki hayat onunla ve kalk, daha yapacak çok işimiz var diyordu. O küçük, tek başına foton tanesi sanki bir anda artık milyonlarcasını çağırabilecek kuvvetteydi. Bir kara delik güneşe gebe olabilir miydi?

-50-

Ölümlere değil yaşatılmışlıklara ihtiyacımız var bu savaşta.
Yaşamı destekleyebildiğimiz kadar zafere yakın olacağız.

Bilincin dinlenmediği bir gecenin daha sabahına ulaşabilmiş olmanın buhranında geri dönmüştü çiftliğe Sonje, gece boyunca üzerindeki etkiyi kovmak için suyun içinde beklemiş, bedenine yayılmaya çalışan duyguları kovarken Saluun'u ne kadar özlediğiyle yüzleşmiş ve suya değen günün ilk ışıklarıyla birlikte çiftli-

47. Foton: Işığın en temel parçacığı.

ğe dönmeye karar vermişti. Sırılsıklam içeri girdiğinde Emanuel'i görmek isteyen meraklı bir duygunun, Emanuel'in hissettirdiklerinden uzak durmasını bağıran ve bir daha onu hiç görmek istemeyen temkinli başka bir duygu ile iç çatışması gözlerine kadar yansımıştı. Buhrandaydı. Duyguları savaşta olanlar hep buhrandaydılar.

Ama salonda Turco vardı. Belli ki o da iyi uyumamıştı. Sonje içeri girer girmez, uzun süredir onunla konuşmayı beklediğini anlatan bir ifadeyle karşılamıştı onu ve ıslaklığını önemsemeden, Sonje'nin şaşkınlığının sorulara dönüşmesini beklemeden aniden sarılmıştı ona, sıkıca.

"N'oldu?" diye sormak zorunda hissetti Sonje.

Turco bedenini geri çekip uzun süredir nasıl ifade edeceğini bilmediği şeyleri nihayet kelimelerine dizebildi: "Senin için ölürüm Sonje! Bunu dün anladım. Başarsak da başaramasak da bu amaca yol olmak onurların en büyüğü. Benim geldiğim topraklarda... Biz atalarımızdan onurumuz için yaşamayı öğrendik. Ama topraklarımız sahip olduğu madenler yüzünden çok büyük oyunların sahnesi haline gelmeden, kim olduğumuzu, nerden geldiğimizi bize unutturmak için özellikle seçilmiş sermaye ajanları her köşeyi tutmadan çok önce, Ata'mızın ettiği iki söz vardır Sonje, sen bilmezsin ama bu insanlık denilen saçmalığın içinde insan olmanın değerini onlarca yıl önce bilen biriydi o. Onun iki sözü hiç çıkmıyor aklımdan. Neden bilmiyorum ama okyanustaki o petrol çamurunun içinden senin çıkışını gördüğümden beri aklımda Ata'mın sözleri yankılanıyor. İlkinde der ki, 'Yetki, kayıtsız ve şartsız milletindir.' Kimdir millet? İnsandır, halktır! Bankalar, markalar ve onların uşağı olmuş politikacılar değildir millet. Yetki kayıtsız şartsız milletin olmalıdır Sonje. O zaman böyle iğrenç olmazdı her şey! Bu dünyada gördüğün pislikleri millet yapmıyor sadece parçası olmak zorunda kalıyoruz. Müdahale edemediği-

miz, çarklarından kurtulamadığımız bir mekanizma kurmuşlar, biz içine doğuyoruz ve bu mekanizmanın yakıtı gibi, hepimiz harcanıyoruz. Mekanizmanın içinde yok oluyoruz değerlerimizle birlikte... Nasıl insan olunur artık bilmiyoruz bile. Söylediği diğer söz de: 'Egemenlik verilmez alınır.' İnsanlığın yani milletin kendi egemenliğini alıp hiçbir koşul ya da şart olmadan yetkiye geçmesinin zamanı geldi Sonje! Çünkü sen geldin! Ve ben senin için ölmeye hazırım! Sadece bilmeni istedim."

Turco'nun suratına bakakaldı Sonje. Bu gezegene indiğinden beri hayretle karışmış bir tiksinti hissetmişti insansılara karşı, sadece bu aktivistlerin varlığı sanki cehennemin ortasında bir bardak su gibiydi ama cehennemin sıcağına maruz kalan biri için bir bardak su ne işe yarardı ki diye düşünürdü... şimdiye dek.

Şimdi ise, kontrol noktasında geçişlerine izin veren o polisin gözlerinden kendisine akan anlam ve küçücük Dante'nin korumak için dudaklarına çektiği o fermuar, Turco'nun ölüme hazır varlığında birleşivermişti her şey. Ve tek bir soru kalmıştı geriye cevaplanması gereken: Yok edilmesi gerektiğine inandığı bu insansılığın içinde tüm bu iğrençlikten ruhlarını sıyırabilmiş, kurtarılmayı hak eden kaç kişi vardı? Kişi olabilmiş kaç kişi vardı bu insansıların arasında?

Hayatları pahasına yaşamı korumaya çalışanlar yani aktivistler kaç kişiydiler?

"Ben de!" demese Max, dimdik, kendinden emin kocaman cüssesi ve daima romantik olan o gür sesiyle, belki sorduğu sorunun merakından geçip gidecekti Sonje ama şimdi karşısında dikilenlere bakarken zihninde hissettiği etki, geçip gitmeyecek bir yeri kapladı, gayriihtiyari mırıldandı: "Benim için ölmeyin, bizim için yaşayın yeter! Ölümlere değil yaşatılmışlıklara ihtiyacımız var bu savaşta. Çünkü yaşamı destekleyebildiğimiz kadar zafere yakın olacağız."

Max ve Turco anladıklarını anlatan bir onaylama ile hafifçe kafalarını sallarken Ali de kalkmış yanlarına gelmişti, konuşulmuş olanlardan habersiz "Sen niye ıslaksın?" diye sordu Sonje'ye ve Turco'nun da ıslaklığını fark edip başıyla ne oluyor dercesine sorguladı ama hiçbirinin umurunda değildi ne ıslaklıkları ne de Ali'nin sorgulaması. Max ve Turco hâlâ cevap bekleyen iki öğrenci gibi bakıyorlardı Sonje'ye ve Sonje ciddiyetle sordu: "Kaç kişi vardır böyle?"

Konudan habersiz Ali "Nasıl?" diye sorarken Max "Yüz binlerce" dedi, Turco ise "Milyonlarca".

Milyonlarca ile yüz binlerce arasındaki büyük farkın arasında önce Turco'ya sonra Max'e bakıp son olarak Ali'ye döndü Sonje: "Kaç kişi vardır bizimle aynı fikirde olan? Bize katılabilecek? Bizimle birlikte hareket edebilecek?"

Ali düşünürken kafasını salladı sakince, cevabını net bir şekilde kimsenin bilemeyeceği ama Sonje'nin kısa bir süre sonra öğreneceği bu soruyu "Milyonlarca... olmasını isterim" diye finalize etti.

Bakalım kaç "*kişi*" vardı bu gezegende, bu parazitlerin arasında kendi insanlığına uyanmış?

-51-

... kayaları kuma dönüştüren rüzgârında dikildi karanlık,
kanlı bir leke gibi...

İnen helikopterin çıkardığı rüzgârda titrercesine duruyordu Fahim yerde zorla solurken kan içindeki Numi'nin başında.

Helikopterden inen adam ellerindeki çantayı kenara bırakıp yaklaşırken Fahim'in yanına, telsizini çıkardı. Diğeriyse inerken

silahını çekmişti. Sadece yerde yatan yaralı kadın değil etraftaki yamulmuş arazi araçlarından da belliydi bir terslik olduğu. Anons yaptı adam, her hafta kendilerini karşılayan ekip nerdeydi?

Ne olmuştu burada?

Yerde yatan bu tesettürlü kadın ve yanında dikilen bu çocuk da kimdi?!

Buraya sadece nakil çantalarını depolamak için iniyorlardı, çantaların yüklenmesini bekleyip uçup gidiyorlardı. Yıllardır kendilerini her hafta karşılayan ekipten ilk defa eser yoktu.

Yerdeki kadın siyah tesettürün içinde ağrıyla kıvranıyordu, kan vardı toprakta galiba karnından vurulmuştu. Adam elindeki telsize çağrısını yinelerken eğildi kadının başına, çağrısına hâlâ cevap alamayınca ayağa kalkıp gence konuştu.

Fahim öylece baktı, tek bir kelimesini dahi anlamadığı adamın kendisine bir şey söylemesine, ifadesindeki strese, mimiklerindeki gerilime... Telsizli adamın sesi iyice yükselirken ve kendisine sorduğu sorular sabırsız bir tona bürünürken gözleri kaydı silahlı adama. Silahlı adam da kendilerine yaklaşmaktaydı, yanlarına geldiğinde, önce ayağı ile yerde yaralı yatan Numi'nin ayağına vurup ölüp ölmediğini kontrol etti. Numi adamın tekmesiyle hafifçe kıpırdanmıştı, henüz ölmemişti. Dikkatini Numi'den alıp Fahim'e yaklaştı, sürekli aynı cümleyi tekrarlayan telsizli adamı susturup Fahim'e sordu: "İngilizce mi konuşuyorsun?"

Fahim'in gözleri kaydı yerdeki Numi'ye, evet mi dese, hayır mı bilemedi, planın bu kısmını konuşmamışlardı. Helikopterde kim varsa Numi'nin yanına çekip bekleyecekti. Fahim'in gözleri helikoptere kaydı, kimse yoktu. Sadece bu iki adam inmiş kocaman araçtan geri kalan yerleri depolayacakları organlar için ayırmış olmalılardı. Yüksek ve sakin bir sesle bağırdı Fahim: "Sadece bu ikisi."

Silahlı adam silahını Fahim'e doğrultup üstüne yürürken ve "Ne dedin sen?!" diye homurdanırken Numi'nin elini adamın ayak bileğine geçirmesi, bileği çatlatacak sıkılıkta tuttuğu yerden çekmesi, adamın dengesini kaybedip düşerken Fahim'e doğrulttuğu silahla havaya ateş etmesi ve bedeni yere çakıldığında Numi'nin bir hamlede adamı çekip altına alması, silahı kaparken ayağa kalkıp, azıcık bassa adamın göğüskafesini kıracak güçteki ayağını yerdeki adamın üstüne koyması ve telsizli adamı boynundan yakalayıp diğerinin üzerine yapıştırması... Başındaki kara çarşafı çekip açtı Numi. Aklını toplamalıydı! Planladığı her şeyi uygulayabilmişti ama ya şimdi! Şimdi ne yapmalıydı?

Burada pusuya yatıp her geleni tek tek etkisiz hale getiremezdi. Yakında Fredrick'i aramaya başlayacaklardı ve kapıya ordular yığılacaktı. Onlarla savaşamazdı, bu kadar korumasız, tek başına kimse ile savaşamazdı. Plan yapmalıydı!

Fas'ın, kayaları kuma dönüştüren rüzgârında dikildi karanlık, kanlı bir leke gibi ve derin bir nefes aldı... Aklını topladı. Kaçmak çözüm, saklanmak da mümkün değildi. Savaşmaksa delilikti.

Kaçamadan, saklanamadan, savaşamadan nasıl koruyacaktı bu çocukları? Nasıl hayatta kalacaktı?!

Sonje'ye bağlanmalıydı! Olaylar o kadar kontrolünden çıkmıştı ki Sonje'ye bağlanmalı ve bu gezegenden ışıklanamıyorlarsa Baruh Baba'ya burada olanların haberini vermenin bir yolunu bulmalılardı. Yardım lazımdı.

Ama ne olacaktı Sonje'ye bağlandığında? Onu bu lanetli gezegene getirdiği yetmezmiş gibi bir de kendilerine seçilmiş diyen bu ailelerle savaşa mı sürükleyecekti? Çocukları öldürüp organlarını satacak kadar vahşi, kalpsizlerdi. Duygusuz, düşüncesiz, hissiz, vicdansızlardı ve çok güçlülerdi! O kadar güçlülerdi ki, kıtalardan

kıtalara, devletlerden devletlere diledikleri gibi seyahat edip, tecavüz ayinlerinde eğleniyor, dünyanın dört bir yanından organ topluyorlardı! Eli silahlı kaç adamları vardı?! Bunlarla mı karşı karşıya getirecekti Sonje'yi! Bunlar hayvanları avlayan avcılardan çok daha eğitimli ve vahşilerdi, kendi türünü avlayacak kadar vahşilerdi! Sonje'yi bu fırtınaya çekmek ona yapabileceği en büyük kötülüktü... Ama hayır! En büyük kötülüğü zaten yapmıştı onu buraya getirerek.

Sonje'ye bağlanmamalıydı! Bağlanmayacaktı! Tehlikede olduğunu ona hissettirirse onu çok daha büyük bir belanın içine sürükleyeceği kesindi. Ölse bile bağlanmayacaktı ona!

Peki ne yapacaktı? Burayı kendine kale yapmayı düşündü ama bu yeterli değildi!

Keşke kendilerine ulaşılmasını engelleyen bir kalkan olsaydı... herkesi dışarıda tutacak sağlamlıkta ama kimseyi kışkırtmayacak sakinlikte bir kalkanın içine girseler ve Baruh Baba'nın gelmesini bekleyebilselerdi. Aeden'de Tartukilerinki gibi bir şey. Gözlerinden süzülen yaşı hızlı bir parmak hareketiyle silerken yutkundu Numi, helikopteri incelemesi biten Fahim, her şeyin yolunda olduğunu anlatırcasına kendisine el salladığında, çaresizliğini fark etmesini istemedi. Gülümsedi.

Kendilerine ulaşılmasını engelleyen bir kalkanı nasıl yapabilirim diye düşünürken gülümsemesi soldu çünkü bu kadar az zamanda, onlarca çocukla ne yapabilirdi ki! Fahim elindeki küçük bir kutu ile heyecan içinde kendisine doğru gelmekteydi.

"Şunlara bak!" diye uzattı kutuyu, içinde küçücük onlarca pırlanta vardı.

Numi'nin aklı kalkandan pırlantalara kaydı. Alınan organların karşılığında pırlanta mı veriyorlardı? Pırlantanın helikopter-

de ne işi vardı! Ayağının altındaki adamlardan birini kaldırdı, o sırada fark etti ki biri bayılmıştı, ayağını az biraz fazla bastırmış olmalıydı. Diğeriyse baygın değildi ama artık karşı koyamayacak kadar nefessiz kalmıştı. Vazgeçti onlarla muhatap olmaktan, yere bıraktı ve ikisini de ayak bileğinden tuttu.

Cevaplarını asla bilemeyeceği bir sürü soru zihninde doğarken adamları bileklerinden sürükleyerek eve doğru ilerledi. Kapıya varmıştı ki zihnindeki soru fırtınası hayatlar kurtaracak bir düşünceyi de nihayet beraberinde getirdi. Adamları aniden bırakıp üzerindeki tuluma baktı Numi, çekiştirip sağlamlığını inceledi. "Grafibron!" diye mırıldandığında, Fahim ne demek istediğini sormak için ağzını açtı ama Numi kendi zihninin içinde öylesine meşguldü ki aceleyle kapıyı açarken Fahim'in şaşkınlığını dahi fark etmedi.

Numi başını kaldırıp "Bir saat içinde yola çıkacağız" dediğinde "Nereye?" diyen harfler sanki kendiliğinden, hayretle birleşiverdi Fahim'in dilinde ama Numi duymadı, kendi zihnindeki cevaplara o kadar odaklanmıştı ki içeri girerken "Bana kurşun bir kalem ve internet lazım!" diye homurdandı.

Fahim, Numi'nin istediği iki şeyin zıtlığını düşünürken aradığı her şeyin evde olduğunu söyledi. İçeri girdiklerinde Fahim ana kapıyı kapatıyordu ki Numi geri çıktı kapıdan. Kapının yanındaki Barron'ların aile armasının önünde durdu ve bir an baktıktan sonra parmaklarını binlerce yıldır kendi türünün kanından beslenmiş, gücünün özünü diğerlerinin zayıflığında köklendirmiş bu iğrenç ailenin armasına geçirdi ve söküp aldı. Artık bir planı vardı!

Üstelik bu, eğer başarırsa kurşun geçirmez bir plan olacaktı.

-52-

... bir adım at diye koşturuyordu sanki kalbi...

Dudakları kurudu Manu'nun, aniden. Nefesi titredi içine çekerken, çaresizce. Yutkundu, sadece mırıldanabildi: "İzninle..."

Manu'nun kesime başlayacağını anlayan Sonje çöktüğü yerden kalktı, üstü çıplaktı. Altında sadece eski bir eşofman altı vardı. Bir an Manu'nun karşısında dikilmiş tabureyi ararken yine yutkundu Manu. Konuşmak zorunda kalsa gırtlağından ses çıkaramayacak kadar kuruydu sanki içi. Çekti tabureyi Sonje, oturdu. Yıkadığı tulumuna uzanıp yamaladığı kurşun deliklerini kontrol ederken "İstediğin zaman başlayabiliriz" dedi ve başındaki tokayı çıkardı.

Sonje'nin güçlü, gür, sağlam, okyanus kokan saçları... dağıldı sanki Manu'nun kalbine. Elini uzattı Manu, ürkek, tedirgin ve keyiften ölmek üzere...

8. videonun çekimi biraz önce bitmişti. Sonje'nin saçlarını kesip değişmesinin zamanı gelmişti, çünkü insanların arasına karışacakları zamanlar yakındı.

Manu'nun incecik, narin parmakları dokunabilmek için her an ve sanki yıllar boyunca beklediği o saçlara uzandığında, bir tarak gibi saçların arasına girip Sonje'nin eşsiz lülelerini açarken parmaklarına bulaşan his bedenine yayıldı ve nefesini daha fazla tutamadı Manu. Derin, sakin bir nefesle bedeninde yayılan hissi engellemek istedi.

Manu'nun ellerinin hissi, içine çektiği o derin nefesin sesiyle birleşince elindeki yamadan çekti gözlerini Sonje, karşısındaki cama dikti. Duyu organlarının tüm hissi saçlarının arasında gezinen, başına değen o parmaklardaydı.

Saçının arasında ılık bir akım gibi tenine değmesi, aldığı ince ama derin nefeslerin sesi, karşısındaki kirli camdan yansıyan silueti... Ağzını kapadı Sonje ve Manu'nun kokusuyla doldurdu ciğerlerini... Vejetaryendi Manu, belki de o yüzden bu insansılardan farklıydı. Kokusu değildi tek farkı ya da cildinin pürüzsüz yumuşaklığı. Farklıydı işte... Numi gibi...

Manu'nun elleri Sonje'nin saçlarının arasından bir tutam seçip makasla keserken gözlerini kapattı Sonje. Ayağa kalkıp odadan çıkmakla o parmaklara teslim olmak arasında sıkışıp kalmıştı.

Sonje'nin bedeninin ısısı parmaklarına bulaşıp bedenine yayılırken, kestiği ilk tutamı bırakamadı Manu yere. Burnuna götürüp koklamakla yandaki torbaya atmak arasında kalsa da düşünceleri... tutamı torbaya atıp diğer tutamı da zar zor kesti. Tutam tutam kısaltti Sonje'nin saçlarını, kestiği her tutamla birlikte kendisi de azalır gibiydi.

Kımıldamadan bekledi Sonje, dokunulmak altüst etmişti düşüncelerini. Manu'nun parmaklarının saçlarının arasında, gezindiği her noktaya kendini tanıtır gibi küçük hareketlerle gezinmesi ruhunu sanki bedeninden çekip alabilecek güçteydi. O parmaklara uzanmak, elinin içine almak, o sıcaklığın gerçekliğini dudaklarına değdirmek istedi ve bu istek içinde büyür büyümez hemen açtı gözlerini ve başını Manu'dan çekti, ayağa kalktı. Bu ani ayaklanmasına bir şey uydurmak için Manu'ya döndüğünde donup kaldı.

Kıpırtısızdı Manu, Sonje'nin ani kalkışından dolayı şaşkındı... ve öylece yakalanmıştı çünkü ıslak gözlerindeki o duygu, bakan herkese, kalbinde ne olduğunu anlatacak kadar fazlaydı.

Âşıktı Manu, saçının teline dokunduğunda bile eriyecek, azalacak, yok olup gidecek kadar âşıktı Sonje'ye.

Gözlerindeki yaşları sildi Manu, bir adım geriye çekilirken "Affedersin" diyebildi.

Neyin özrüydü bu? Sormak istedi Sonje ama Manu'nun gözleri cevapladı sorusunu, gözleri Sonje'nin sabit bakışından kaçarcasına uzaklaşırken, bedeni teslimiyetin doruklarındaydı resmen.

İstese, elini azıcık kaldırsa, ona uzansa, o incecik boyna dokunsa kendini bırakacaktı Manu, emindi Sonje, o gözlerini çekmiş olsa da, adım adım uzaklaşan bedenin ardından bakarken küçücük bir hareketle o bedeni kendine geri getireceğinden emindi. Sanki o bedenin sahibiydi. O kadar emindi ki hissettiği duygunun hayretinde mırıldandı: "Saçım bitmedi?"

Durdu Manu, gözlerini kapatıp biriken yaşları kirpikleriyle sıkıp attı ve burnunu çekti, eliyle yüzünü silip döndü Sonje'ye, elindeki makası gösterip "Makasla işi bitti, makine orada..." derken durdu, yüzündeki o anlık maske sanki düşüvermişti. Toparlamak yerine itiraf edercesine tüm teslimiyetiyle mırıldandı: "Bunu yapamam Sonje..."

Tek bir hareketle ele geçirebileceği bedenin uzaklaşmasını kıpırtısız seyrederken Sonje, döndü arkasını Manu ve çıktı.

"Dur" dese, elini uzatsa, bir adım atıp parmağının ucuyla ona dokunsa durduracaktı onu ve alacaktı... Kalbi hızlandı Sonje'nin, ritmi o kadar ani ve öylesine kontrolsüzce yükselmişti ki kalbini tuttu Sonje, Manu'nun peşinden bir atım at diye koşturuyordu sanki aklı. Ama kalbi o adımı attırmadı, çıkıp gitmesini seyretti öylece ve kapıyı ittirip kapattı. Elini yumruk yapıp vurdu kalbine, hatırlattı kendine neden burada olduğunu, kim olduğunu... Döndü ve makineyi aldı. Manu'yu fikrinden çıkarmalıydı. Saçlarını kazımaya başladı... Yere düşen her telle birlikte Manu'nun parmaklarının etkisi şükürler olsun ki azalmaya başladı.

-53-

"Teşekkür ederim."

44 yıl olmuştu bu dev bahçedeki her bitkinin nöbetini tutalı. Her bir ağacı budamış, toprağın her karesini çimlemiş, renkli egzotik çiçeklerin, bitkilerin sağlıkla gelişebilmesi için 44 yıldır haftada 1 gün izinle tüm zamanını vermişti bu bahçeye Marcos. Artık eskisi kadar genç değildi, çıktığı merdivenin tepesinde dengesini korumak daha da zorlaşmıştı ama bu budamayı başkasına yaptıramazdı çünkü küskün bir ağaçtı bu Japon vişne çiçeği. Bambaşkaydı. Dikkatle budanması gerekirdi, makasın açısı, kesilecek dalın boğum kalınlığı, budanan dala sürülecek balmumu... Dalı budaması bitmişti ki balmumunu sürerken adaya yaklaşan davetsiz helikopterin sesiyle irkildi, hatta sıkıca dala tutunmasa aniden dönen başının etkisiyle düşebilirdi. Gözleri helikopteri takip ederken bugün Barron'ların geleceklerine dair haber vermediklerini düşündü. Merdivenlerden inip adanın kıyısındaki piste yürürken fark etti ki bu diğerlerinden farklı bir helikopterdi, daha uzun, daha hızlıydı. Hastaneye ait olmalıydı. Üzerindeki kırmızı artı işareti kocamandı. İyice telaşlandı, inen helikoptere yaklaştığında durdu çünkü helikopterden bu sabah tüm gazetelerin manşetlerindeki o güzeller güzeli model kız inmek üzereydi. Üzerinde hâlâ aynı kıyafet vardı. Kızın bembeyaz teniyle yarışırcasına parlıyordu elbisenin bakırı. Yanındaki küçük kızsa beyaz elbisesiyle İsabel'e benziyordu ama görmeyeli uzun süre olduğu için yaklaşana kadar onu tanıyamadı.

"İsabel!" diye mutlulukla seslendiğinde İsabel tatlı bir tebessümle karşılık verdi hemen: "İyi akşamlar Marcos."

"Baban yok mu?" diye sordu Marcos, soru sormaktan çok

muhabbet açmak ister gibiydi. Gülümsedi İsabel, "Dinleniyor. Herkes evde mi?" derken eve doğru yürümeye başlamışlardı. "Sadece biz. Geleceğinizi haber vermediler" dedi Marcos. İsabel "Fredrick'i bilirsin, şımarıklığı getirdi bizi buraya Marcos, sürpriz yapacakmışız, neyse detaylar gizli" deyip göz kırptı. Marcos geriye dönüp helikoptere bakarken sordu: "Bunlar kim ki?" Tuhaf helikopterdeki pilot ve yanındaki genç çocuk inmiş, helikoptere mazot koyuyorlardı. Genelde pilotlar inişten hemen sonra müştemilata atarlardı kendilerini, gaz koyma işini yardımcıları yapardı ama bu seferki yeni olmalıydı. Numi şımarıkça çıkıştı, "Fredrick helikopterde beklemelerini istedi" dedi umursamazca ve ekledi: "Bizi bununla gönderdi, inanabiliyor musunuz?!"

İsabel Numi'nin elini tutarken "İlk defa uçarken midem bulandı" dedi mağrur bir ifadeyle, rolünü gayet güzel oynuyordu. Marcos hayatında hiç helikoptere binmemişti, nasıl tepki vereceğini bilemezken İsabel tatlılığının doruklarında bir tebessümle Marcos'a "Çok açız Marcos, bize bir şeyler hazırlatır mısın?" diye rica etti.

Marcos'un adımları hemen hızlandı, eve onlardan daha önce varmak için önlerine geçerken "Hemen! Doris şimdi kurar sofrayı" dedi.

"Mutfakta yemek istiyoruz. Salona kurmasın" diye ardından seslendi İsabel.

Duymuştu Marcos, başıyla onaylarken merdivenleri tırmanmaya başlamıştı bile. El ele öylece yürüdü İsabel ve Numi. Merdivenlerin ilk basamağına yaklaşmışlardı ki Numi eğilip başından öptü İsabel'i ve sıkıca tuttuğu elini bırakmadı. Güç verircesine iyice kavradı. Dikleşti İsabel, merdivenlerin ortasına gelmişlerdi ki durdu, Numi'yi de durdurdu. Sakin, ciddi, kararlı baktı Numi'ye ve mırıldandı: "Teşekkür ederim."

Dudaklarını aralasa da konuşamadı Numi, dikildiği yerde, İsabel'in minicik eli elinin içinde öylece baktı İsabel'e. Kelimeler yetersizdi, söylenecek her şey gereksizdi, laflara değil davranışlara ihtiyacı vardı İsabel'in. Eğildi ve bir hamlede İsabel'i kucağına aldı Numi, koluna oturttu onu ve merdivenleri çıkarken İsabel'in varlığından güç alırcasına dikleşip ona mırıldandı: "Senin için buradayım... daima."

İsabel sarıldı Numi'ye, çenesini omzuna dayadı, çıktıkları merdivenin gerisindeki adanın manzarasına baktı. Nefret ettiği bu yerin ilk defa ne kadar da güzel olduğunu fark etti. Batmak üzere olan güneşin kızıllığında girdiler eve. O kızıllığın girişteki avizeye yansımasına baktılar dikildikleri yerde.

İsabel sakince dönüp Numi'nin kulağına fısıldadı. Numi güldü ve başını salladı. İsabel ile hemfikirdi, avizenin bir güvenlik mekanizmasına bağlı olduğunu o da fark etmişti, işe başlamadan önce tavanın köşesindeki güvenlik kameralarını halletmeliydi. Güvenlik odası neredeydi?

BÖLÜM IV

-1-

İşte böyle, sıradan kızların dünyayı değiştirmelerinin zamanı çoktan gelmişti.

"Alt tarafı bir köpek! Milyonlarca köpek ölüyor her gün! Bir tanesi için hayatı durdurabileceğini sanıyorsa rüya görüyor olmalı!" diye çıkıştı generallerden biri, masada oturanlar arasında omzunda en az yıldız taşıyan kişiydi. Omzundaki yıldızların diğerlerine göre azlığında sanki bugün ilk defa daha hafifti, koltuklarına yapışmışçasına oturdukları yere gömülmüş generallerin, düşünceli kıpırtısızlığında kalktı yerinden. Cama doğru yürürken, davranışlarının üstlerini rahatsız edip etmeyeceğini düşünmedi general, çünkü hiçbirinin dikkati onda değildi. Hepsi bakışları önlerinde öylece düşünmekteydi. Dünyanın en güçlü ordusunun en usta generallerinin hepsi sessizdi. Dünyanın en güçlü başkanlarının emrinde gücü korumak için toplanmışlardı ama güç neydi? Etrafına saldığın korku mu? Etrafında uyandırdığın saygı mı?

Korkakların sopasıydı korku ve cesaretin suyuydu saygı. Ama saygısız korkakların gezegeninde, saygısı tükenmiş cesurlar öldürülürken korkmak bir geleneğe dönüştürülmüştü.

Ayakta dikilen generalden bakışlarını çekip diğerlerine baktı Charles.

İzledikleri videonun etkisinde, "görev" diye yüklendikleri zorbalığı artık nasıl kendi kalplerinde mantıklı kılabileceklerinin iç hesaplamasında mıydılar? Yoksa bir köpeğin kurtarılması için halkın vereceği tepkiyi bastırmanın bin bir planında mı?

Korgeneral, "İşi iyice şova dönüştürdü bu herif!" diye homurdanarak sessizliği böldü.

Orgeneral "Bırakalım insanlar toplansınlar, zaten kaç kişi gelir günün o saatinde, herkes işte!" diye itiraz ettiğinde, mareşallerden biri hemfikirdi, kafasını sallayıp lafa girdi, "Kesinlikle! Ayrıca ne yapacağız, adalet saraylarının önüne asker mi göndereceğiz, üstelik ne için?! Bağdaş kurmuş oturan insanlar için! Bu herifin yaptığı bir iki hareketten etkilenmedim desem yalan olur ama anladığımız kadarıyla herifin tek becerisi hayvanları kontrol etmesi ki ondan bile emin değiliz. Bizim tankların karşısına ineklerle mi çıkacak! Saman alevi gibi bir şey bu adam da. Birkaç aya kalmaz popüler kültürün soytarısı oluverir! Ne yaparsa yapsın, çok da etkisi olacağını düşünmüyorum. Neymiş efendim, Rex'i kurtarınmış!" derken geriye yaslandı, sanki ne kadar umursamaz olduğunu diğerlerine gösterip durumu hafifletmekti amacı. Mareşaldi o, savaşlar kazanmış biriydi ve savaşla ilgili öğrendiği bir tek şey varsa o da motivasyonun önemiydi! Savaşmak insanların doğasında yoktu, onları sağılacak inekler gibi kıvama sokmak gerekliydi ve ancak ciddi motive edilirlerse savaşabilirlerdi. Motivasyonu beslemek şarttı. Çıkarılacak savaşlar için, dünyanın dört bir yanında onlarca yıl öncesinden yapılırdı hazırlıklar. Motivasyonun manipülasyona dönüştürülmesinde artık resmen uzmanlardı. Bu herif yalnız başına dünyanın en gelişmiş ordusu ile savaşacaksa toplamayı düşündüğü çapulsuzları nasıl organize edecekti ki! Bu kadar kısa zamanda insanları nasıl motive edecekti kendi devletine karşı gelmeye! Başarması mümkün değildi!

İnsanlık adını verdikleri bu lanetli çukurun içinden çıkıp ışığa ulaşmak için binlerce yıldır kendilerini feda edenlerin, geride bıraktıkları izlerin, nasıl derin ve tek bir yola dönüştüğünü, son üç yüzyıldır her neslin ruhunda hissettiği o bir türlü geçmez *açlığın*, *depresyonun*, *anlamsızlığın*, *arayışın* ancak o yoldan yürümekle giderilebilecek bir hale geldiğini bilmiyordu Mareşal. Savaşmaktan, başkasının hakkını bir diğerine satmak için hak pezevenkliği yapmaktan başka bir şey bilmiyordu. İnsanın insanlığını, ruhun evrimi değil, aklın salaklığı olarak gören her EVRİMSİZ gibi hayatı anlamıyordu.

Mareşallerden diğeri "Çapulcu mapulcu! Kalabalık kalabalıktır. Dünya basınında durumun nasıl sunulacağı önemli! Durum o kadar da basit değil. Orduları yenerken bir adama kaybetmişiz gibi olursa işte oradan geriye dönüş yok! Ayrıca ne yapacağız kendi insanlarımızla mı savaşacağız!" derken alaycı olan diğeri itiraz etti: "Bize karşı bu herifin yanında dikiliyorsa bizden değildir zaten! Ayrıca unutmamak lazım ki çapulcular falan, kolaylıkla sokağa çıkanlar daima kolaylıkla da evlerine geri dönenlerdir! Anneler inmediği sürece sorun yok! Ben diyorum ki alınan önlemler adamı ciddiye aldığımızı onaylar ve daha oluşmamış bir kalabalığı engellemeye çalışmaksa rezillik olur! Bu adamı ciddiye aldığımızı asla göstermemeliyiz!"

Mareşalin lafı bittiğinde generallerden biri adamın yerinin nasıl olur da hâlâ tespit edilmediğini sorguladı, belki de yüzüncü defa aynı konu açılmıştı, bir diğeri şimdiye kadar kızın hâlâ bulunmamış olmasının şokunu vurguladı, dünyanın en iyi istihbaratı nasıl olur da dünyanın en ünlü modelini bulamazdı?... Sorgulamalar sırttan atılan sorumluluklar gibi tamamen Charles'a yöneldiğinde hiç gerilmedi Charles, sakince oturduğu yerden açıklamalarını yaptı sırayla.

Balina avcısı sürekli hareket halinde olmalıydı, girdiği delik her neredeyse çok yakında bulacaklardı.

Model kızın ortadan ustalıkla kaybolması, Dokunulmazlar'dan Kothrich'lerin oğulları David'le birlikte Avrupa'ya geçmiş olmasındandı. Theador denen televizyoncu ibneden öğrenmişlerdi detayları ama David kızdan Fransa'da ayrıldığını söylemişti. Kızın kendine Dokunulmazlar'dan bir sevgili edinmiş olması kızı bulmayı çok zorlaştırmıştı ama kız abisi gibi tehlikeli değildi. Sıradan bir kızdı o kadar...

Açıklamaları bittiğinde, masada birbirlerinin üstüne konuşmaya başlamış generalleri izlerken kaybolan hiyerarşinin etkisine baktı Charles. Kimse birbirini dinlemiyordu ve bunu artık hiçbiri önemsemiyordu da, resmen bilinç boşalması yaşıyordu hepsi çünkü ilk defa otorite tek bir kişi tarafından böylesine uluorta tehdit edilmekteydi. Sanki hepsi çaresizdi.

Oyunsuz, senaryosuz tek bir kişi dünyadan iyilik istemekteydi, üstelik gerekirse zorla. Durum komik denecek kadar olağanüstü görünüyordu ama durumun ne kadar ciddi olabileceğini biliyordu Charles, o laboratuvara ne yaptığını görmüştü bu adamın ve eğer insanları çağırıyorsa, çapulcu olsun olmasın yüzlercesi değil binlercesi başbakanlarına o duyuruyu yaptırmak için kendi şehirlerindeki adalet saraylarının önüne dikilebilirdi, biliyordu çünkü kendisi bile o adalet sarayının önünde dikilip bir kişinin otoriteye meydan okuyabilmesinin muhteşemliğini izlemek istiyordu.

Generallerin gürültüsünü susturmak için videoyu yine seyretmeyi önerdiğinde hiçbiri itiraz etmedi. Salonun ışıkları karartıldı ve büyük ekranda Sonje'nin bronz yüzünde parlayan yeşil gözleri belirdi önce, video akmaya başladı, neyse ki ortalık epey karanlıktı, Charles mimiklerine yerleşmiş Sonje'nin fikrinden doğan tebessümü salıverdi, daha önce hiç, birine yenilmeyi böylesine istememişti.

Video 8

"Size birini tanıştırmak istiyorum" demişti Sonje, kamera gözlerinden geniş plana açılırken Sonje'nin yanında oturmuş, kameraya bakan küçük bir köpek yavrusu vardı. Sonje ellerindeki eldivenlerle sakince köpeği okşarken zorlukla nefes alan köpek kaburgaları sayılan zayıflığına, yer yer dökülmüş tüylerinin cılk yaraya dönüşmüş haline rağmen Sonje'nin dokunuşuna hemen başını kaldırıp burnunu ona doğru uzatıp daha fazla okşanmak istercesine tepki verdi ve Sonje devam etti sözlerine:

"Bu, Rex. Onu bebekken alıp birkaç ay sonra büyüdüğünde sokağa bırakanlar ona Rex adını vermişler. Gördüğünüz gibi Rex çok hasta. Terk edildiği ormanda yemek bulamamaktan kaynaklanan ölümcül zayıflığının yanı sıra, Sarcobtes Scabei adındaki mikro bir böceğin, bir parazitin istilasında bedeni. Sarcobtes Scabei derisinin altına girip, yumurtlayarak larvalarını bıraktığı için, Rex'in etinden beslenen larvalar zamanla olgunlaşıp aynı ataları gibi deri altında kanallar açarak kendi yumurtalarını o kanallara bırakıp onu canlı canlı yiyorlar. Derinizin altında yuva yapmış kurtların sizi yediğini düşünün."

Sonje Rex'in ensesindeki iltihaplı yaraya parmağının ucuyla dokunurken kamera yaraya yaklaştı ve Sonje'nin baskı uyguladığı yaradan iltihap akarken devam etti: "Zamanla derisinin altı binlerce parazitle dolan Rex'in, artık derisinin dokusu mahvolmuş durumda, sinir uçları iltihaplanmış, sinir uçlarından başlayan iltihaplanma tüm sinir sistemine yayılmış... Bu mikro böcekler çoğaldıkça kendilerine yeni parazit uygarlıklar kurup gelişiyorlar, anbean Rex'i öldürdüklerini bilmeden. Rex'i resmen canlı canlı yiyorlar."

Ellerini çekti Sonje, oturduğu setin üstünden inip kameraya yaklaştı iyice, artık sadece yüzü kaplamıştı tüm ekranı. Yeşil gözleri

parlarken, Dünya gezegeninin insanlarına kıyasla insanüstü kusursuzluktaki bronz yüzü ciddileşti.

"Gezegeniniz aynı Rex gibi... zor durumda. Aynı Sarcobtes Scabei gibi siz de dünyayı delik deşik ederek, kendi sözde uygarlıklarınızı besliyorsunuz. Yerin derinliklerinde gezegeninizin manyetik alan dengesi için gerekli olan madenleri çıkarıp gezegeninizi hızla öldürdüğünüzü bilmeden, hayatlarınızı kolaylaştıracak komik teknolojiler üretmeye çalışıyorsunuz. Şimdi diyeceksiniz ki, n'apalım, yaşamayalım mı? Gelişmeyelim mi? Teknolojimizi geliştirmeyelim mi?"

Sonje kafasını hayır anlamında salladı ve durdu.

Yüzünde incecik bir gülümseme doğarken devam etti: "Ben istiyorum ki sizler, teknolojinizi öyle geliştirin ki düşünce hızında seyahat edebilin, öylesine gelişin ki ölümsüzlüğe ulaşın! Dilediğiniz kadar yaşamınız olsun ve en önemlisi dilediğiniz her şeyi yaşatacak kadar gücünüz olsun! Gerilemenizi istemiyorum! Bu çıkmaz sokaktan çıkıp geleceğe gitmenizi, olmanız gereken şeye, İNSANA dönüşmenizi istiyorum! Bunun için doğru kaynakları kullanmanız gerektiğini fark etmenizi istiyorum. Çünkü her şey fark etmekle başlıyor! Bugün dünyada sizler Sarcobtes Scabei kolonisi gibi yaşıyorsunuz, isim Latince falan diye kafanız karışmasın, sizler uyuz diyorsunuz bu böceklere! Ne kadar inkâr etseniz de, kendinize aksini söyleseniz de sizler bu gezegenin uyuzlarısınız! Ama dünya ile geliştirdiğiniz bu ilişkinin illa da parazitik olması gerekmiyor, mutualistik bir forma dönüşmesinin sırası geldi... En azından bazılarınız için. Bedeninizde yaşayan, vücudunuzun daha iyi işlemesine, daha sağlıklı olmanıza yarayan onlarca yararlı organizma var. İlla dünyanın uyuzu olmak zorunda değilsiniz, dünyanın Bifidobacterium'u olabilirsiniz. Yaşama katkısı olan, yaşarken yaşatan, tükettiğini üretе-

bildiği için kendini yüceltebilen, beslendiği şeyi besleyen... işe yarayan... bir organizma olabilirsiniz."

Sonje'nin gözlerindeki samimiyeti izlemek, sesindeki çabayı dinlemek, değişen mimiklerinde iz bırakan duyguları seyretmek nasıl yetmezdi, bu varlığın hayat tarafından gönderildiğini anlamaya?!

Binlerce yıldır mucizeler oluyordu bu gezegende, insanların yaptığı mucizelerle doluydu tarih ve her bir mucizenin nasıl da cezalandırıldığıyla. Copernicus değil miydi Dünya'nın, evrenin merkezinde olmadığını, Güneş'in etrafında döndüğünü söylediği için öldürülen? Ve ondan yüzyıllar sonra bu bilgiyi inkâr etmediği için zehirle kör edilen Galileo değil miydi?

Bruno değil miydi ortaçağda Kilise'nin ayırdığı yer ve göğün ayrılığına karşı çıkıp Tanrı'nın tüm evrendeki bütünlüğünü savunduğu için canlı canlı yakılan?

Peki ya matematikçi Hypatia! Tarihin en değerli matematikçilerinin, fizikçilerinin söylemlerini babasıyla birlikte ders kitaplarına çevirip yeni nesillere matematiği sunduğu için saçından kiliseye sürüklenip etleri midye kabuklarıyla parçalanıp ardından ateşe atılmamış mıydı?

Binlercesi vardı hayatı korumaya, insanlığın doğumuna yardım etmeye hayatı aşılamaya çalışırken işkencelerle katledilen.

Ve şimdi Sonje... ekranda sözlerini tekrarlıyordu:

"Kendini herkesten daha akıllı gören, hayatın sana verdiği şansı üstünlük zanneden, senden daha azıyla yetinmek zorunda olanların gözüne gözüne fazlalıklarını sokan sen! Zavallı sen... Kendini koyduğun o en yüksekteki yerle, tepesine çıkıp ezdiğin o en alttaki arasında asla kopmayacak bir bağ olduğunu bilmeyecek kadar cahil, hep kendine isteyecek kadar da arsızsın. Bu kadar öğrenmişliğinin, sözde eğitilmişliğinin, bilmişliğinin yanında hiçbir şey yapmayarak,

kendi türüne zırnık kadar katkıda bulunmayarak nasıl da ihanet seversin! BİR'in parçası olduğunu unutmuş, kaybolmuşsun! Ama artık ruhunu saran o kirlenmişlikle yüzleşmenin zamanı geldi, ya yüzleşeceksin ya da hayat seni asla affetmeyecek! Varlığın lanetlenecek! Ya da..."

Ülkenin tüm kanallarında yankılanmıştı Sonje'nin bu söyledikleri. Artık uyanmanın vakti gelmişti. Çünkü kıyametti.

"Dünyayı sömürmek yerine mutualistik bir organizma olarak dünyayla birlikte yaşarken siz de ölümsüzleşebilirsiniz. Nasıl mı?..."

Sonje doğruldu, Rex'in yanına geri gidip oturdu, Rex'i sakince okşarken ara ara kameraya bakıp konuştu:

"Size yöntemler sunabilirim. İşe yarayan, kısa sürede sonuç veren, etkili yöntemler... düşünün... belki de bunun için buraya gönderildim... ya da belki de bu son videom olacak, sizinle son karşılaşmamız... Bir daha benden hiç haber almayacaksınız... İşinize artık karışmayacağım. Kararı siz vereceksiniz!"

Yanındaki setin üstünden bir şırınga aldı Sonje, ekrana gösterirken "Aslında konu çok basit: Rex ölürse gidiyorum, kurtulursa kalıyorum. Bu iğneyi her gün deri altından ona yapmazsam Rex'in en fazla 4 günlük ömrü var çünkü sinir uçlarındaki iltihap beynine ve gözlerine ulaşmak üzere. Beyni iltihaplandığında geri dönüş yok, önce kısmi felç başlayacak bedeninde sonra kasları çalışmaz olacak ve kalbi duracak" derken suratına kocaman bir gülümseme yayılmıştı, gözlerinin kızarmışlığındaki bu gülümsemede çok derin bir hüzün vardı. Ama Sonje konuşurken göz kırpıp küçük bir kahkaha atınca anlamlar hafifledi, "Hadi ama hemen yüzünüzü buruşturmayın, her gün milyonlarca yavru ölüyor sadece uyuzdan değil ve sadece köpek yavruları da değil ölenler ama olsun siz hâlâ sanki ilk defa duymuş gibi yapıp birkaç saniye sonra da konuyu değiştirip durumu unutabilirsiniz? Ya da..."

derken ciddileşti Sonje, eğilip kameraya yaklaştı, iyice kaşları çatılırken "Rex'i kurtarabilirsiniz. 195 ülke var uygarlığınızda, bunlardan 122 tanesi demokratik, yani yönetiminde halkın seçtiği kişiler var. Bu 122 ülkenin sadece yüzde 10'unun başbakanı Rex'in yaşamasını istediklerini kısa bir video ile diledikleri mecradan, isterlerse, kendi özel sosyal medya hesaplarından duyururlarsa Rex'in yaşaması için gereken tedaviyi yapacağız. Önümüzdeki cuma akşam haberlerine kadar, yani bu 3 gün içinde, başbakanlarınızın duyurularını bekliyorum. Başbakanlarınız bizzat kendileri yapmalı konuşmayı. Bundan başka da kural yok. 10 demokratik ülkenin başbakanı Rex'in kurtarılmasını istesin, Rex kurtulacak ama sizden bir ses çıkmazsa ben de sessiz bir şekilde sonsuza kadar gezegeninizi terk edeceğim. Düşünün ve karar verin: Rex kurtulsun mu?" dedi.

Sonje'nin yeşil gözleri ekranda bir an dondu, ağır çekimde kamera uzandığı yerde zorlukla nefes alan Rex'e döndü. Rex'in aralık gözleri sakince açılıp kapanırken Sonje'nin sesi Rex'in yavru ve ölüme yakın görüntüsünün üstüne düştü: "Kendini kurtarmak başkasını kurtarmakla başlar. Rex kurtulsun mu? Karar tamamen sizin!"

Video bitmesine rağmen sessizdi oda, sakince aydınlanan odanın içindeki herkes gözlerini bir noktaya sabitlemiş düşünmekteydi ta ki Charles'ın sessize alınmış telefonu ısrarla titremeye başlayana kadar. Telefonunu titretebilecek tek bir numara vardı. Önemli bir şey olmuş olmalıydı! Telefonu cevaplamak için yerinden kalkarken generallerin her birinin telefonlarının da titremeye başladığını fark etmedi Charles, telaşla aramayı açmıştı. Arayan istihbarattı. Afrika'da bir tuhaflık vardı...

İşte böyle, sıradan kızların dünyayı değiştirmelerinin zamanı çoktan gelmişti çünkü sıra Numi'deydi.

-2-

Varoluşun ilmi ne zengindi!

Kurşunkalem gerçekten de kurşun değildi. Kurşun bambaşka bir elementti. Renginden dolayı kurşun diyorlardı kurşunkalemlerin içinde bulunan o kurşuni maddeye ama yazı yazmayı sağlayan o asıl madde grafitti.

Grafit karbon elementinin allatropuydu,[48] aynı elmas gibi. Elmasla grafitin maddeleri aynıydı ama kristalleşme şekilleri farklıydı. Elmasın katı yapısı, tek bir karbon atomunun dört farklı karbon atomuna üçboyutlu şekilde bağlanmasından oluşurken, grafitteki tek bir karbon atomu üst üste yığılmış yassı levhalar şeklinde ikiboyutlu bir düzlemde bağlanmıştı diğerlerine.

Atomların birbirlerine üçboyutlu bağlanmalarıyla ikiboyutlu bağlanmaları arasındaki fark elmasla kurşunkalem arasındaki fark kadar fazlaydı. Varoluşun ilmi ne zengindi!

İnsansıların daha yeni bulduğu Grafen teknolojisi, çağların başından beri Aeden'de kullanılmaktaydı ve Numi'nin üzerindeki muhteşem dayanıklılıkta, hava dışında her şeyi dışarıda bırakabilen grafibron kıyafeti yapabilecek kadar işlenmesi çeşitlendirilmişti.

İnsansılar, daha birkaç sene önce ancak grafit, karbon nanotüpleri[49] ve fullerenleri[50] birleştirerek nihayet bulabildikleri Grafen'i hâlâ nerede kullanacaklarını bilmeseler de Numi bu gezegene verebileceği en güzel hediyeyi vermeye kararlıydı! İnsan-

48. Allatrop: Aynı elementin atomlarının, farklı geometrik şekillerde birbirlerine bağlanarak oluşturduğu kristallerin çeşitlerine Allatrop denir. Elmas ve grafin, karbon elementinin allatropudur yani farklı geometrik şekiller oluşturmuş kristal halleridir.

49. Nanotüp: İkiboyutlu, bal peteği şeklinde tek sıra dizilmiş karbon atomlarının oluşturduğu tabakanın uçlarının birleşip boru şeklinde bir silindiri meydana getirmeleri.

50. Fulleren: 60 karbon atomundan meydana gelen küremsi bir karbon molekülü.

sıların hayalini kurduğu Grafen bazlı bir kalkan. Hava dışında her şeyi dışarıda bırakabilecek bir baloncuk.

Bu yüzden İtalya'ya uçup ağaçtan meyve toplarcasına o avizeden koparmıştı tüm elmasları çünkü elmas kalkanın hammaddesiydi. İnsansıların boyunlarına kulaklarına taktıkları elmas sıfır seviyesindeki bir uygarlığı birinci seviyeye çıkarabilecek teknolojinin hammaddesiydi.

Bu gezegendeki ısıya en dayanıklı elementti elmas, yerin yaklaşık 200 km derinliğinde 1300 santigrat derecede akla hayale sığmayan bir basınç altında oluşuyordu ve 700 santigrat derecede ancak oksijenle birlikte ısıya maruz bırakıldığında formu değişiyordu. Asla yanmıyordu, sadece elmastaki karbon atomları iki tane oksijene yapışıp CO^2 olarak hayatlarına devam ederlerken elmas resmen gaza dönüşüyordu: Karbondioksit.

İnsansılar için aslında bu ne zengin bir gezegendi çünkü elmasın hammaddesi karbon her yerdeydi! Kendi kendine güldü Numi, elindeki kurşunkalemi kâğıda sürüp iz bırakan grafiti parmağına sürttüğünde içine doğan o heyecan, deneysel bir şekilde oluşturduğu mekanizmaya bakarken iyice büyümüş ve şimdi, parmaklarının ucunda tuttuğu mikro-transistora bakarken sanki bedeni fışkıracak kuvvette ritimlenmişti. Ama hissettiği heyecanı yaşayacak vakti yoktu. Madenin koridorlarını aydınlatan elektrik titremeye başlayınca hemen son yaptığı mikro-transistorların kutusunu kucaklayıp çıkışa yönelirken ıslığını çaldı.

Ana girişe vardığında çocuklar madenin çıkışında toplanmışlardı.

Yusuf elindeki tüfeği indirip hemen açıkladı: "Çok kalabalıklaştılar, beyazlar da var artık aralarında."

Numi kalkana yaklaştı, dışarıda biriken adamları, beraberlerinde getirdikleri makineleri, nasıl da beyazların teknolojilerinin

de duruma dahil olduğunu inceledi. Ordu işin içine girmek üzere diye düşünürken gürleme sesi kapladı atmosferi. Ordunun dev helikopterleri önlerindeki ovaya inmeye başladığında kutuyu yere indirdi Numi, transistorları bağlarken planladıkları her şeyi çocuklara tekrarlatmaya başladı.

"Küreye asla dokunmak yok!" dedi İsabel. Birinci kural en önemlisiydi.

"Savaşmak yok. Aralığa koşup bekleyeceğiz" dedi Yusuf.

"Numi giderse rütbeli beyazlara bu mektupları vereceğiz" dedi Ömer.

"Kontrol!" diye seslendi Numi başını transistorlardan kaldırmadan ve hepsi son bir kez bellerine bağladıkları kumaşın içindeki kendi mektuplarını kontrol ettiler.

"Ben söyleyene kadar da örtünün altından çıkmak yok" dedi Numi, nihayet transistorlarla işi bitmişti.

-3-

Aşk teslimiyet değil miydi?

Dünya Gezegeni

"Dokuzuncu videom hazır. Bu son videom olacak.

Bu insansılara anlatmak zorunda hissettiğim, Bilderberg toplantılarının[51] tüm içeriği dahil her şeyi dokuz videoya sığdırdım ama yeterli mi emin değilim...

Bu insansıların hepsini tek tek Aeden'e götürsem, başka türlü bir yaşamın var olduğunu, kendilerini değiştirirlerse yaşamlarının

51. Araştırınız: Bilderberg Meetings, 1954

da değişeceğini onlara gösterebilsem... Yaşadığı gezegeni saygıyla sevemeyen, ağacının yaprağına dokunurken bile, kendi damarlarında akan kanın, o yaprağa bağlı olduğunu hissedemeyen, yaşamın her formunu cezalandırırcasına işkencelerle yağmalayan bir organizmaya, insana dönüşmek için emek vermezlerse yavrularıyla birlikte varoluştan tamamen silineceklerini anlatabilir miyim emin değilim...

Hissettiğim çaresizlik bedenime ağır geliyor.

Elimdeki son kurşunu, yaşama aynı anda saldıran milyonlarcasına çevirmiş, parmağım tetikte bekler gibiyim... Tek bir kurşunla milyarlarcasını uyandırabilir miyim emin değilim...

Dokuz video... Binlerce yanlış, milyarlarca yağmacı, uykuda kalmış insanlığın yitip giden potansiyelinin kayboluştaki o muhteşem olasılıkları...

Yaşarken ölenlerin gezegenindeyim. Bu insansıları ölümden uyandırabilir miyim emin değilim...

O televizyonları kapattırıp, beyin kimyalarını mahveden o paketlenmiş zehirleri yemelerini engelleyip, içtikleri sulara konmuş onlarca kimyasalı fark ettirip, tükettiğini üretmeye uyanmalarına yardım edebilir miyim emin değilim...

3 dakikada, yaşadıkları gezegendeki ana sistemi ve bu sistemin onları nasıl da gönüllü kölelere çevirdiğini, çocuklarını okul diye gönderdikleri yerde yavrularını nasıl da yeni köleler olarak yetiştirdiklerini, kurulmuş bu bankacılık sisteminin kimlerin elinde olduğunu, sistemi durdurmanın tek bir yolunu anlattım ama anlaşılacak mıyım emin değilim...

Para alıp satan ve en alttaki en zayıfın açlığında, tokluğun doruklarında yaşayan bir grup bu sistemin en tepesinde. Kendilerine finansçı diyorlar. Onlardan sonra, yüz binlercesinin geçineceği parayı bir gecede harcayan marka sahipleri var. Sistemin basamakları birbirlerinin yolunu asla kesmeyen sistem çalışanlarıyla donatılmış,

sistemi korumak dışında aslında hiçbir şey yapmıyorlar. Üretmiyorlar. Üretenleri köleleştirmiş, paradan para kazanarak bu insansıların efendisi olmuşlar. Ama asıl sorun onlar değil. Çünkü dikkatle incelendiğinde fark edilen bir şey var ki, onların hepsi sadece kukla. Sistemin parçası olmaya uyanmış gönüllü kuklalar, sistemin sindireceği yeni nesillerin yanlış bilgilerle yetişmesine, altta kalanların itirazsız, haktan hukuktan habersiz ezilmeye devam etmesine, trilyonlarcasına yetecek öz kaynakların birkaç yüz kişi tarafından paylaşılmasına çalışan, gönüllü kuklalar onlar. Bu gezegenin gördüğü savaşlardan birinde, gaz odalarında milyonlarca insanı yakabilmek için kurdukları organizasyonda görev alan gardiyanlar gibi bu kuklalar. İpleri kimin elinde? Fikirlerim var ama emin değilim...

Emin olduğum tek şey, bu gezegende insanlık dışı bir şey var."

Yazması bitmişti Sonje'nin, defteri kapalı klozetin üstüne koyup yorgun gözlerini kapattı. Uyku değildi aradığı, etrafındaki dünyanın uğultusundan saklanabileceği bir andı sadece. İçinde oturduğu suya daldı. 45 dakikada doğup batan güneşin hızında etrafında sürekli değişen dünyanın, aklın her köşesine işleyen o hissinin, aslında hiç değişmiyor olmasının yorgunluğu vardı gözkapaklarında. Asla uyutmayan bir yorgunluktu bu çünkü düşüncelerin birbirini kovaladığı, fikirlerin birbirini parçaladığı, soruların fırtınalar yaratıp yağmurlar gibi yağdığı, kapalı gözlerinin o karanlığında yapayalnızdı Sonje. Zihnindeki savaşta tek başınaydı, kendiyle savaşırcasına.

Sudan doğruldu, gözlerini açtı, kendi savaşından çıkarcasına çıktı küvetin içinden. Küvet o kadar küçüktü ki, bir adımda dışarıdaydı. Saluun'la geçirdiği zamanların özlemi vardı nehirden taşıdığı o suda. Askıdaki havluyu aldı, kurulanacaktı ama vazgeçti, havluyu bırakıp altına eşofmanını geçirdi. Bedenindeki su damlaları Shala'da Saluun'la geçirdiği anların izleri gibiydi ve maalesef

akla gelen anlık anılar gibi Sonje'nin her hareketiyle akıp gittiler. Defterini kolundaki banda yapıştırdı.

Banyonun kapısını açtığında önce Manu'nun sesi duyuldu. "Halledeceğim ama önce duş almam lazım!" derken yaklaşan sesle birlikte Manu banyonun açık kapısından içeri girdi ve Sonje karşısında dikilmekteydi... Kalakaldı Manu, hissettiği her duyguya iz bırakmış bir hayalin bedenlenmesi gibiydi.

Mağrurluktan uzak, duyguyla dolu, savaş sonrası sakinliğinde derin gözleri Sonje'ninkilere kilitlendiğinde kıpırdayamadı. Çünkü Sonje'nin yarattığı her duygunun yuvasına dönüşmüş, çamurla yer yer kirlenmiş kıpırtısız bedeni teslimdi.

Aşk teslimiyet değil miydi?

Manu'yu geçip gitmek istedi Sonje ama onun bedeninden resmen kendi bedenine uzanan duygunun kıskacındaydı sanki. Merak vardı o duyguda, evrenlere duyulan meraktan daha güçlü bir meraktı bu. Manu'nun gözlerindeki teslimiyetin sınırlarını ölçmek isteyen, sadece zihninde değil kasıklarında da gezinen eşsiz bir merak...

Kıpırtısız baktılar birbirlerinin gözlerinin içine... kıpırtısız hissettiler. Farklı bedenlerdeki aynı duyguların fırtınaları birleşip duygu kasırgalarına dönüşürken hâlâ kıpırtısızdı ikisi de.

Manu'nun ürkek eli Sonje'ye uzanmasa, dalgalanan duygulara yuva olmuş bedenleri sanki sonsuza kadar kıpırtısız kalacak gibiydi.

Emanuel'in parmakları Sonje'nin köprücükkemiğine uzandı, gözleri Sonje'ninkilerden ayrılmazken parmağı yavaşça tenine değdi... gözleri parmağının dokunuşuna indiğinde Emanuel parmağını Sonje'nin köprücükkemiği boyunca ilerletti. Geniş omuzlarının kenarında düz bir çizgi gibi uzanan bu kemik sanki cennetin saklandığı yer gibiydi... Emanuel'in, teslimiyetin çaresizliğiyle dolmuş gözlerinden akmak üzere olan damlaya odaklandı Sonje.

Damla süzülürken yavaşça parmağıyla dokundu o damlaya. Eline bulaşan ıslaklığın bir duyguyu taşımasının hissinde Emanuel'in teslimiyeti sanki bulaştı Sonje'ye. Duyguların böyle sıvıya dönüşüyor olması ilkellik değil, anlayışın derinliğiydi.

Gözleri tekrar Emanuel'in gözlerine kaydı ve kendisine odaklanmış o bakışla buluştu. Sınırsız bir anlayış ve karşı konulamaz o teslimiyet ve merakın her rengi vardı o gözlerde. Emanuel'den kendisine uzanan nefesin içindeki hayatı hissetti Sonje, onun nefesi tenine değdikçe. Daha fazla hissetmek için yavaşça yaklaştı... bakışları gözlerinden dudaklarına kaydı... o dudaklara dokunmaktan başka çaresi sanki kalmamıştı...

Parmağını uzattı, Emanuel'in dudaklarına değdiği anda, bedenine sızan o duyguya bir kıvılcım çaktı. Parmağını dudakların kıvrımında gezdirirken Sonje'nin bedeni alev almış gibiydi. Gözlerini gözlerine kaldırdığında Emanuel'in gözyaşları dinmiş ifadesine keskinlik, eminlik gelmişti... İstediği şeyi almaya karar veren birinin eminliği... sanki karmaşası dinmişti.

Emanuel, Sonje'nin köprücükkemiğinde gezdirdiği parmağını çekti, kendi suratında gezinen Sonje'nin elini tuttu, gözlerini Sonje'den ayırmadan yavaşça öptü onun parmaklarını, dudaklarının değdiği her hücrenin öpüldüğünü hissetmesini beklercesine yavaş ama baskılı öpücükleri devam etti gözleri bir an bile Sonje'ninkilerden ayrılmadan. Emanuel'in dudaklarının hissettirdiklerine karıştı Sonje, öpülen elinin hissine o kadar odaklanmıştı ki sanki bedensizleşti, ağırlığı gitti, boyun kasları gevşedi, kafasını geriye yaslamak istedi, kafasını geriye yaslayıp kendini, bedenini o öpücüğe bırakmak istedi. Vücudundaki değişimi analiz edemeden aklı öpücüğe hapsolmuştu sanki ve o bitmek bilmeyen uğultu yine tamamen gitmişti.

Emanuel öptüğü eli yüzüne sürdü, teninin üzerinde gezdirir-

ken gözlerini kapamıştı. Sonje kendini bırakmakla onu seyretmek arasında sıkışmıştı. Gevşeyen refleksleriyle dikkati Emanuel'in yüzündeydi. Nedenini bilmiyordu ama onun dudaklarını biraz daha hissetmek istiyordu. Birazcık daha yaklaştı... artık dudakları Emanuel'in yüzünde gezinmeye başladı. Öpmüyordu, dudaklarını onun tenine değdiriyordu... ne hissedeceğini ölçüyordu. Emanuel'in teninin yumuşaklığını, sıcaklığını, dudaklarında hissetmek huzur vericiydi ta ki Emanuel'in dudakları kendisininkilere iştahla kenetlenene kadar.

Emanuel dudaklarını emmeye başladığında hissettiği keyfin nasıl da kasıklarına indiğini düşünemedi bile çünkü duygunun içinde kaybolmuştu.

Birbirlerinin dudaklarından aldıkları lezzete kapıldılar. Emanuel'in dilinin dudaklarına her deyişini kasıklarında hissetmeye başladığında vücudunu ona daha da yaklaştırdı... yetmedi, onu kendine çekip iyice yapıştırdı... kasıklarındaki basıncı ona aktarırsa sanki rahatlayacaktı ama aktaramadı... yetmedi... kasıklarını Emanuel'e sürttüğünü fark edemedi Sonje çünkü onun dudaklarında kaybolmuştu. Emanuel, adını inleyene kadar onu bedenine yapıştırmıştı Sonje ve kendi adını duyduğu o incecik inlemeyle birlikte dudaklarından sızan isimle kendine geldi!

Durdu. Hemen bıraktı onu. Geri bir adım attı. Aniden bırakıldığı için şaşkın Emanuel'in, kendisine bakan gözlerinde sabitlenmişti gözleri. Nasıl kendini ona böyle kaptırmıştı? Kasıklarında bağıran basınca baktı. Erkekliği erekte olmuş, altındaki kumaşı yırtarcasına ayaktaydı. Daha önce hissettiği suçluluk duygusu, kendisine söylediği yüzlerce yalanın altından fışkırırcasına çıkıp tüm zihnini kaplarken Emanuel'in kendisine bir adım atması, ellerini uzatıp bedenine dokunması ve Sonje'nin bir sıçrayışta arkasındaki camdan çıkıp kaybolması sadece birkaç saniye sürdü.

Sonje gitmişti, Emanuel onun ardından bakarken daha önce hiç böylesine öpülmemiş dudaklarına, titreyen elleriyle sadece dokunabildi, kıpırdayamadı. Sonje'nin dudaklarının hissettirdiği şeye tutunurcasına parmakları dudaklarında, bedeni kıpırtısız, kalbi ıssız kalakalmıştı. Numi de kimdi?

-4-

... her çocuk herkes tarafından sahiplenilmeden huzur gelmeyecekti bu gezegene.

"Bu da ne böyle!" diye mırıldandı Charles, verdiği nefesle kelimelere dönüşmüştü zihninin hayreti ama helikopterin gürültüsü o kadar fazlaydı ki mareşaller duymadılar, zaten şok içinde inmek üzere oldukları ovanın yarısını çerçevelemiş şekle bakıyorlardı. Dev bir petek şeklinde toprağa çizilmiş bu şey bölgenin en eski kömür madenini çevrelemişti. Şekli oluşturan çizgilerin içinde parlayan şey de neydi?!

Charles'ın helikopteri çizgilerin oluşturduğu dairenin hemen dışına indi. Diğer 4 refakatçi helikopterde inişe geçerlerken Charles ve iki mareşal hızla inip güvenlik protokolünü beklemeden parlak çizgiye doğru ilerlediler. Mareşallerin gerisinde yürüdü Charles, önlerinden geçtikleri yamulmuş, yer yer erimiş alete kaydı dikkati. Yanmış NASA logosu durumun ciddileşmeye müsait olduğunu anlatmaya yetmişti. Milyon dolarlık bir teknolojiyi eritebilecek kuvvetteki her şeyle savaş halindeydi ordu.

Etrafta toplanmış, eli silahlı Afrika çetelerinin arasındaki husumet bile önemsizleşmişti, çünkü ovada toplanan herkes, en bi-

linçlisinden en bilinçsizine kadar herkes, burada kendilerinden ve gezegenin en güçlü ordusundan daha üstün bir şeylerin olmak üzere olduğunun farkındaydılar. Son model askeri helikopterin alana inmesi değildi bu farkındalıklarının sebebi, helikopterlerden inen üst rütbelilerin varlığı da değildi, mareşallerin endişeyle çukura yaklaşmalarını falan da ovadaki kimse önemsemedi.

Zaten dünden beri ordunun tankları, topları yığılmıştı buraya, generalleri görmek pastanın üstüne vişneyi koymak kadar önemsizleşmişti. Vişneli ya da vişnesiz, pasta çoktan hazırdı. Farkındalardı çünkü o maden ocağının içinde insanüstü bir şeyler vardı, Odudua'nın[52] duygusu atmosfere yayılmıştı.

Mareşallerden ayrıldı Charles, petek şeklindeki çizgiyi oluşturan çukurun dış kıyısı boyunca ilerledi. Çukur boyunca yaklaşık 2 metre aralıklarla yerleştirilmiş kor gibi parlayan küçücük kırmızı taşları, altın renginde ince bir sıvı çukur boyunca birbirine bağlıyordu. Taşların altındaki toprak nemli miydi? Yanına yaklaştığı askerler ellerinde küreklerle, uzaktan uzaktan çukura toprak atıyorlardı ama attıkları toprak ne altın rengindeki sıvıya ne de kor parçasına değiyordu. Birbirine bağlanmış bu hattın üstünde görünmez bir koruyucu tabaka vardı sanki. Atılan toprak resmen 20-30 cm yüksekte öylece kalıyordu. Yerde duran sopayı alıp çukurun içindeki incecik kabloyu yoklamak istedi. Ama kendisine refakat eden erlerden biri hemen durdurdu onu, "Ahşap dahil her şey iletken efendim" dedi. Her şey iletken de ne demekti!

O sırada yanına yaklaşan albay selamını verip "Durum raporu efendim" diyerek elindeki dosyayı uzatırken birkaç metre geride kalan mareşallerden biri, ukala olanı, o an havaya uçup 300 metre havalanıp yere çakıldı.

52. Odudua: Afrika mitolojisinde yeryüzünü yaratan tanrı.

Charles hemen çukurdan geri çekilirken, herkes geriye uçan mareşale yardıma koştu. Elinde dosya ile bir an kalakaldı Charles ve yere çakılan mareşalin etrafını çevrelemiş kalabalığa doğru ilerlerken elindeki dosyanın ilk sayfasını açtı. İlk sayfada bölgenin uydu görüntüsü vardı. Helikopterden göründüğü gibi petek şeklindeki bu sınır parlak taşlarla donatılmıştı ve kömür madeninin gerisinden dönüp 2 km çapında bir daireyi tamamlıyordu. Sayfayı çevirdi, radyasyon raporunu inceledi. Radyoaktif hiçbir belirti yoktu. Radyoaktif bir belirti olmadan, her maddeden kendini iletebilen bir enerjiyi çölün ortasında kim, nasıl ve en önemlisi de ne için üretsindi? Arilere haber vermesi gerektiğini düşünmüştü ki mareşalin ölüm haberi ile bölündü düşünceleri. Haberi getiren yüzbaşıya "Akım yüzünden mi?" diye sordu Charles.

"Hayır efendim" dedi yüzbaşı. "Yere çarparken boynunu kırmış." Dünden beri akıma kapılan 74 asker, yere çarpmadan kaynaklı ufak tefek kırıklar dışında iyiydiler. Charles bir nebze de olsa rahatladı, akımın öldürücü şiddette olmaması müdahaleye olanak sağlayacaktı.

Kalabalık, mareşalin cesediyle birlikte uzaklaşınca, albay nihayet geri döndü Charles'ın yanına. İncelediği dosyayı kapatıp buyurdu Charles: "Anlat!"

Albay anlattı: "Yüksek bir gerilim hattı oluşturulmuş, çukura müdahale edemiyoruz. Daha önce görülmemiş bir şey, her madde üzerinden iletken bir akım bu. Manyetik alan kesici dahil olmak üzere her yolu denedik. Getirdiğimiz 3 mühendis ve bir astrofizikçi teknolojinin müdahale edebileceğimizden çok daha gelişmiş olduğunu, daha önce böylesini görmediklerini raporladılar. Her şey elinizdeki dosyada efendim" derken diğer mareşalin yanına gelmişlerdi ki Charles sordu: "Enerjiyi nereden alıyor bu taşlar?" Bu sistemin bir şalteri olmalıydı.

"Teknolojiyi bu kadar gelişmiş yapan da bu efendim, sistemi inceleyen uzmanlar bu taşların her şeyi elektriğe dönüştürdüğünü düşünüyor" diye açıkladı albay.

Aklı karıştı Charles'ın, bu kadarı bile fazla gelmişti, elindeki dosyayı kapatırken "Ne demek her şeyi!" diye mırıldandı.

Albay, "Güneşin ulaşmasını engellemek için çukurları kumla örtmeyi denedik ama hiçbir işe yaramadı. Üstü kapansın ya da açık bırakılsın, elektrik akımı her koşulda devam ediyor. Raporu incelediğinizde diğer önemli detayları da göreceksiniz" derken yanlarında dikilen diğer mareşale kaydı Charles'ın dikkati, adam resmen şoktaydı.

Gittiği her yere ölüm götürmüş birinin kendi kontrolü dışında gerçekleşen bir ölüme tepkisi ancak bu kadar hazırlıksız olabilirdi.

Albay "Sizi bekliyorlar efendim, buyurun lütfen" diye onları yönlendirirken açıklamaya devam etti: "Dün 11.10'da indik bölgeye. Bölgeyi domine eden çete üyelerinin ifadelerine göre 3 hafta 4 gün önce bölgede aktivite başlamış. 3 haftada 24 kişiyi kaybedince eski madene çıkmaz olmuşlar. Olorun'un Odudua'yı gönderdiğini düşünüyorlar" dediği anda durdu Charles, hayatında duyduğu en anlamsız şeyi söylemişçesine baktı albaya, o bakışın içindeki aşağılama ve cezalandırma vaadi o kadar yoğundu ki sustu albay. Afrika mitolojisine girmenin sırası değildi şimdi!

"Geçmiş uydu fotoğraflarından bölgeyi taradınız mı?" diye sordu Charles.

"Evet" diye karşılık verdi albay ve açıkladı: "Ama bir şey bulamadık çünkü o tarihlerde uydularımızın hepsi Balina Savaşçısı'nı aramak için kullanımdaymış. Bu bölge boşta kalmış" dediğinde lafa girdi mareşal: "Ne zamandır bu çetelere dağıtıyoruz bunu?" Afrikalı silahlı çetelerin arasından geçip her şeyin ortasında kurulmuş tek çadıra ilerlerken önünden geçtiği

eski bir cipin üstünde oturmuş etrafı izleyen Afrikalı çete üyelerinden birinin elindeki son teknoloji silahı fark etmişti. Albay ve Charles neden bahsettiğini anlamak için gözlerinin ucuyla baktılar mareşalin ima ettiği şeye ve çadıra varmışlardı ki soruyu Charles cevapladı: "Bölge devletleri Afrika birliğini kurmaya karar verdiklerinden beri."

Bir bölgedeki devletler, birlikte hareket etmeye başladığında bölgedeki terörist aktivitenin de hemen alevlenecek hazırlıkta tutulması önemliydi. Mareşal başıyla onaylarken çadıra girdiler. Kendi aralarında tartışan mühendislerin telaşı dışarıdaki sakinlikle öylesine çelişkideydi ki, derin bir nefesle Charles masaya yaklaşırken mareşal kontrolün kendisinde olduğunu anlatan bir ses tonuyla herkesi resmi olarak selamladı.

Masanın üstündeki maket bölgeye aitti. Oluşturulmuş petek şeklindeki çukurun çevrelediği her şeyin topografik haritası detaylı bir şekilde çıkarılmıştı. Yan yana yerleştirilmiş bilgisayar ekranlarında yeraltı lazer taramasının kaydı akmaktaydı. Diğer 2 bilgisayarda bölgenin tarandığını gösteren canlı uydu kaydı vardı ama kayıt oldukça kumluydu, manyetik alan taramayı zorlaştırıyor olmalıydı. Mareşal bölgedeki yerlilerin ifadelerini okumaya başlarken Charles haritayı daha detaylı incelemek için masaya daha da yaklaşmıştı ki mühendisler onu fark ettiler.

Aralarından biri "Merhaba ben MIT'den Profesör Maxwell..." deyip elini uzatırken bakışını maketten hiç kaldırmadan direkt konuya girdi Charles: "Enerjiyi merkezden toplamadıklarına nasıl emin olabilirsiniz?"

Prof. Maxwell gücenmeden elini indirdi, ordu mensuplarıyla çalışmaya alışıktı. Savaşın içinde var olmayı başarmış olanlar, bilgilenmekle edinilmiş bir kariyere asla saygı duymazlardı, hele o kariyer bir kadına aitse durum iyice karışırdı. Maxwell cevap verdi:

"Q1560[53] ile taradık bölgeyi. Derinlerde hiçbir şey yok. Eski kömür madeni dahil olmak üzere bu sığ çukurların içindeki bu taşlar, sıvılaşmış gümüş ve sanırım altın dışında hiçbir yapılanma yok."

Diğer profesörlerden biri, "Burada kullanılan teknoloji bildiğimizin çok dışında. İkişer metre aralıkla yerleştirilmiş bu parlak taşların mikro-transistorlar olduğunu düşünüyoruz ve her biri tek başına güneşten enerji toplayan merkezler şeklinde çalışıyor" derken, Charles girdi lafa: "Üzerlerini toprakla örttüğümüzde enerji neden kesilmiyor o zaman?"

Prof. Maxwell açıkladı: "Şimdiye kadar topladıkları güneş enerjisi ile bu nano-transistorlar çok uzun bir süre elektrik üretmeye devam ediyor olabilir, ama sadece bu değil. Havadan, topraktan da elektrik topluyor olabilirler."

Charles'ın ifadesi düşüncenin endişe ile harmanlandığı bir hal alırken mareşalin "Ne demek şimdi bu!?" diye sorgulayan bağırtısına döndü ikisi de.

Her şeye kafa tutmayı alışkanlık haline getirecek kadar dünyanın dört bir yanında savaşmış bu adamın, çocuklara yakışacak seviyedeki huysuzluğuna bakıp derin bir nefes aldı Maxwell. Fizikte ortaokul öğrencisi bilgisindeki bu adamın yüz binlerce insanı savaşa gönderebilecek bir otoriteye sahip olmasının haksızlığı kalbine otururken bir çocuğa anlatır gibi anlattı: "Dünya atmosferinin içinde her yerdedir elektrik. Nikola Tesla yaptığı çalışmalarla sunmuştur ki, doğru transistorlara bağlanmış, doğru teknolojideki bir alıcıyı, yani bir ampulü, herhangi bir yaprağa dokundurarak bile, havadaki, topraktaki elektriği ışığa dönüştürebiliriz, doğru teknolojiyi kullanmak kaydı ile. Yüzyıllardır bu doğru teknolojinin arayışındayız ve burada kullanılan teknoloji de böyle bir şey

53. Riegl LMS-Q1560: Yaklaşık 5 bin kilometre yükseklikten yerin 30 km derinliğine kadar olan her oluşumun topografik haritasını çıkarabilen lazer sistemi.

olabilir. İnceleyemediğimiz için net bir şey söylemek çok zor ama sadece güneşe bağlı bir enerji toplama sistemi olmadığı ortada. Siz gelmeden önce biz de bunu tartışıyorduk. Güneşle birlikte, atmosferde var olan alan elektriğini toplayıp depoladığını düşünüyoruz çünkü görülmemiş bir enerji tutma kapasitesi var, bölgede oluşan manyetik alan yoğunluğuysa ölçülemez seviyede, en azından bizim teknolojimizle. Bu yüzden de uydularımız bile temiz görüntü alamıyorlar."

Düşünmeye ihtiyacı vardı Charles'ın, bakışı yere düşerken çadıra gelen diğer albay, "Arazi araçları geldi, bölgeye girmeye hazırız efendim" diye hazır olda dikildi mareşalin karşısında.

Charles mareşalin ne ara emir verdiğini sorgularken, herkes çadırın girişine yürümüştü bile. Durduğu yerden her şeyin kontrolünden çıkmak üzere olduğuna baktı Charles. Kaşları çatıldı, savaş meraklısı bu mareşalin akıntısına kapılmayacaktı. Çadırdakiler mareşalin peşine takılıp giderken Prof. Maxwell de masaya geri dönüp taburelerden birine oturdu ve sakince "Dosyayı incelemelisiniz" dedi Charles'a.

Charles da çöktü diğer tabureye ve baştaki uydu fotoğrafını bir an daha inceleyip sayfayı çevirdi, ikinci resim kömür madeninin girişine aitti. Bir çocuk duruyordu girişte ve fotoğraf uydudan çekilmişti. Diğer fotoğrafa geçti, aynı girişte suya benzeyen bir şey fark edilmekteydi. Başını kaldırıp profesöre "Nedir bu?" diye sorduğunda. Maxwell "Dün bölgeye inildiğinden altı saat sonra kömür madeninin ağzında yapılandığı tespit edilmiş. Enerji kalkanı gibi bir şey olduğunu düşünüyoruz. Yerlilerden bu şeyin dün sabah orada olmadığını öğrendik. Daha yeni yani" dedi ve endişesini gizlemekten vazgeçmiş bir ifade ile ekledi: "1800 volt. Nasıl yapıldığını bilmiyoruz ama dün geceden beri sahip olduğumuz her teknoloji ile müdahale etmeye çalıştık. Bu sabah gelen manyetik

alan kırıcıdan ümitliydik... ne hale geldiğini gördünüz mü dışarıda? Resmen eridi. Bu akım protein bazlı organik dokuları sadece çarparken, her metali eritiyor. Karşı karşıya geldiğimiz hiçbir şeye benzemiyor" derken taburesini Charles'a yaklaştırıp elindeki dosyanın sayfalarını hızla açıp ortalara geldi. "Buna bakın" deyip termal uydu alıcılarıyla çekilmiş, madenin içinde kırmızı küçük bedenlerin olduğu fotoğrafın üstüne koydu parmağını: "İçeride çocuklar var. Kaç tane olduklarını bilmiyoruz, girişteki enerji kalkanından uzaklaştıklarında ancak termal olarak görebiliyoruz onları. Bu şey her ne ise, kim ya da ne tarafından yapıldıysa çocuklarımızı rehin almış durumda."

Charles fotoğrafa dikkatle bakarken mırıldandı: "Afrika'dayız profesör... onlar bizim çocuklarımız değil." Sonra ikinci sayfadaki fotoğrafı açıp madenin ağzında bekleyen çocuğu gösterirken alaycı bir tonda "Dikkatli bakın! Bu çocuk rehin alınmışa mı benziyor? Yoksa nöbet mi tutuyor?" diye çıkıştı ve kalktı yerinden. Kapıya doğru yürürken arkasına geri dönmeden "Gelmiyor musunuz?" dedi ve çadırdan çıktı.

Resimdeki çocuğa bir an baktı Maxwell, küçücük çelimsiz vücuduyla öylece dikilmekteydi madenin girişinde. Haksızlıktı bu! Her çocuk, herkes tarafından sahiplenilmeden huzur gelmeyecekti bu gezegene. Kalktı ve takip etti Charles'ı.

Mareşalin yanına vardıklarında, lazer ile enerji kalkanını delmeyi içeren planı dinlediler. Charles şimşekleri üstüne toplamadan itiraz etmenin yolunu düşünürken Profesör Maxwell kalabalığın arasında dikildiği yerden mareşale itiraz etti: "Atmosferden enerji toplayan bir yapıya daha fazla enerji yüklemek, yapmak istediğimizin tam tersi bir etki yaratabilir, yapıyı daha da besleyebiliriz" dediğinde mareşal bir an profesöre bakıp sonra direkt albaya dönüp sanki profesörü hiç duymamış gibi emirler verme-

ye devam etti. Lazerin bölgeye varması 5 saat sürecekti. Lazeri kullanabilmek için gereken hazırlıkların yapılması için bu zaman zaten gerekliydi. 180 kişilik bir bölüğün ve arazi araçlarının helikopterlerle içeri taşınmasıyla ilgili organizasyon başlarken yanında aniden çalışmaya başlayan helikopterin çıkardığı sese döndü Maxwell, Charles yerleştiği koltukta kemerini bağlarken ona bakıyordu ve eliyle yanındaki boş koltuğa buyur eden bir hareket yapınca bir an düşünüp ona katılmaya karar verdi Maxwell, bu Charles denen adam kalpsiz bir sosyopat olabilirdi ama mareşal ile kıyaslandığında, beyinsiz bir psikopat olmasından daha iyiydi. Helikoptere bindiğinde kendisine verilen kaskı geçirirken kaskın içindeki mikrofondan Charles'ın sesi duyuldu: "Sizsiz gideceğimizi düşünmediniz umarım."

Helikopter dümdüz 2 km yükseldi ve kor taşların olduğu çukurun diğer tarafına dümdüz geçip alçaldı yine. Sanki yüksek bir duvarı aşıp aşağıya inmiş gibiydi. Dikkatle çukura bakan Charles başını kaldırdığında sanki onun aklını okumuş gibi açıkladı Maxwell: "Dün buraya ilk geldiğimizde çukurların üstünden atlayabiliyorduk. Sadece o parlak taşlara değdiğimizde akım vardı, ancak dün öğlenden beri çukurun içindeki akım giderek yükseldi ve toprak sanki nemlenmeye başladı. Tabii nem olarak görülen şey su dışında başka bir sıvı da olabilir. Pilotlara 2 km yükselme sınırı koyduk" diye açıkladığında Charles ciddileşti. Akım hafif olabilirdi ama kapsadığı alan giderek yayılıyordu. Profesör Maxwell kemerini açıp "Raporu incelemelisiniz, hepsi yazıyor" diye yine tekrarlarken gökyüzünde yankılanan sese döndü hepsi. Üst düzeye ait olduğu belli olan 6 helikopter uzaklardan alana yaklaşmaktaydı. Charles ve Maxwell çemberin içindeki tek arazi aracına bindiklerinde yine açtı dosyayı Charles, sayfaları çevirdikçe okuduğu bilginin ilginçliği ile gerildi kaşları. İfadesindeki gergin-

liğine yakışır el hareketleriyle sayfaları çevirip dosyayı okurken yukarıya, kömür madeninin girişine doğru tırmanmaya başladılar.

Yol belki 3 dakika sürmüştü ama dosyada okuduğu şeyler karşısında ömrünün en uzun şokunu yaşıyordu Charles. O kadar ki, generaller buraya doluşmadan belki de Arilere haber vermenin zamanı gelmişti... ama dosyada yazanları gözleri ile görmeden bu kararı vermeyecekti. Ariler gereksiz yere rahatsız edilmeyi affetmezlerdi.

Kömür madeninin girişine uzanan rayların önünde indiler araçlardan. İlerlemelerine bile gerek kalmadan durup maden girişini bir örümcek ağı gibi kaplamış cızırtılı bir suya benzeyen şeye baktılar. Buna benzer bir şeyi yeni geliştirdikleri roket başlıklarında daha önce görmüştü Charles. Roketin uzaktan vurularak imha edilmesini engelleyen acayip bir teknolojiydi ama ilk defa bir kapı gibi kullanılacak seviyede geliştirilebildiğini görüyordu. Arilerin seviyesindeki bu teknolojinin şimdi burada ne işi vardı?

Elindeki radyasyon ölçer aletle ortamı tarayan er radyoaktif bir durum olmadığını bildirdiğinde, dosyanın sayfalarını daha da hızlı karıştırırken sıraladı Charles: "Bu aktivite dün başladı. 74 yaralı askerimiz ve ölü bir mareşalimiz var. İçeride çocuklar var ve çukurun içindeki enerji giderek büyüyor. Bundan başka bilmem gereken bir şey var mı?! Sıçtığımın dosyasını okuyacak vaktimiz yok!" Ve profesöre döndü. Profesör ekledi: "Madene başka bir yerden de giriş var ama oraya da kor taşlar ile akım verilmiş. Bu kadar" dedi.

Dikildiği yerden izledi Numi, kapıdan 5 metre uzakta konuşan adamla kadını ve gerilerindeki vadiye inen helikopterlerden inen insansıları. Oluşturduğu manyetik alan enerji topladıkça güçlenecek ve bir kalkan yaratırken bu gezegenden dışarı çıkmayı engelleyen ne varsa onda bir delik açacaktı. Sonje'nin yapmak için

aylarca uğraştığı şeyi üç haftada yapmış olmasına sevinir sevinmez kalbini Shala'nın sularından bile derin bir hüzün kapladı... çünkü Sonje yoktu. Ona bağlanmak için sabırsızlanan kalbini susturdu.

Bu insansılar onun peşinde, avdaydılar. Bu mekanizmanın çalıştığından emin olmadan onu buraya çağırmamalıydı. Mekanizma çalışır çalışmaz ona bağlanacaktı.

Bu gezegenden Sonje'yi de kendini de kurtarmalıydı ama ya peki yanındaki çocuklar? Onlara ne olacaktı?

Onları kesinlikle bırakamazdı! Onları alıp götürse bile peki ya geride kalan masumlar? Bu vahşi ruhlu parazitlerin yağmasına maruz kalanlar... onlara ne olacaktı?

Ellerini saçlarının arasına soktu Numi, parmaklarıyla başını sıkıştırdı. Baruh Baba ve Usta'ya ulaşmalıydı! "Bu gezegende olanları durduracak güçte kim varsa, evrenin hangi köşesinde olursa olsun onları bulacağım" diye yemin etti ruhunun sessizliğinde, o kişilerin bir tek Sonje ve kendisi olduğunu bilmeden.

-5-

Annelerdi uygarlıkların ruhunu koruyanlar.

"İnanılır gibi değil! Başladı!" diyerek daldı içeri Turco, sesindeki heyecanın neşe ile karıştığı bu tonu ilk defa duymuştu Sonje, gülümsediğini bile fark etmeden, dün gecenin yorgunluğundan arınırcasına "Nasıl?" diye sordu.

Odaya doluşan diğerleri de Turco'nun telefonundan sosyal medyadaki gündemi takip etmeye başladılar.

Önce müzisyenler dahil olmuştu çağrıya, insansıların değer verdikleri milyonlarca takipçisi olan şarkıcılardan biri "Rex'i

kurtarmak ya da ölüm!" diye bir başlık atıp ülkesindeki başbakanı Rex'in kurtarılması için etiketlemişti. Sonra ülkelerden birinin en popüler dizi oyuncusu cesurca çekmişti izlenme rekoru kıran o videoyu. Çıktığı çatıdan caddeye bağırıyordu: "Rex'i kurtarın! Gerekirse dünya dursun ama Rex kurtulsun!"

Sosyal medya Rex fırtınasıyla coşarken televizyon kanallarında tek bir kelime bile geçmemişti hâlâ. Rex başlıklı sosyal medya paylaşımları çoğaldıkça ve başbakanlar hâlâ sessiz kaldıkça olaylar kızışmaya başladı.

Önce bir adalet sarayının önünden çekilmiş fotoğraf düştü Twitter'a, sokağa inen onlarca çocuğun fotoğrafıydı bu. Ama peşine binlercesini takıp Facebook'a bulaştı farklı bir adalet sarayının önündeki başka bir fotoğraf ve Snapchat'i de adalet sarayının önüne çökmüş binlercesinin farklı kareleri kaplayınca olan oldu: İnternet kesildi.

Umursamadı Sonje, başlayan bir fırtınayı şemsiyeler durdurabilir miydi?

Özel hazırladığı tekerlekli sandalyesini aldı, filmlerde kullanılan hamilelik süngerini beline doladı, şimdi cidden 300 kilo gibi gözükmekteydi ve Balina Savaşçısı'na zırnık kadar benzemekteydi! Bedenini sandalyeye yerleştirip kör gözlüklerini taktı. Kamuflajı tamamdı.

Ali ve Turco ile kasabaya inmek için yola çıktılar ama asla varamadılar. Ormandan çıkıp kasabaya indikleri ilk anacadde binlerce insansının istilasında tıkanmıştı.

"Rex'i kurtarın!" yazıyordu dev pankartın üstünde. Sokak yankılanıyordu: "Gerekirse dünya dursun ama Rex kurtulsun!"

Olayların nasıl da kısa zamanda zincirleme bir reaksiyonla bu hale geldiğine şaşkın düşündü Sonje. Önce onlarca çocuk inmişti sokağa ellerinde "Rex kurtulsun" pankartlarıyla, çocuklar evleri-

ne dönünce konunun kapanacağından emindi Sonje ama sonra yüzlercesi katılmıştı sokağa çıkan birkaç çocuğa ve kalabalığın sayısı binlere ulaştığında Rex nihayet haberlere çıkmıştı çünkü Facebook hesabından ilk açıklamayı yapan Uruguay başkanının videosu uluslararası gündemden kaçmayacak kadar kararlıydı. "Siyaset halka hizmet ederek kendini mutlu hissetmek içindir, para peşinde koşmak değildir! Sıradan bir vatandaş olabilmektir, halk gibi olmaktır. Halkım istiyor, ben de istiyorum ve buradan Balina Savaşçısı'nı, o iğneyi Rex'e hemen yapmaya çağırıyorum" demişti José Mujica.

Hemen ardından ona katılan Bhutan, Kuzey Kore, Kanada, Hollanda ve Finlandiya'nın başbakanlarının da etkisi büyük olmuştu. Kendi başbakanlarından da açıklama bekleyen dünya ülkelerinin diğer halkları sabırsızlandıkça sabırsızlanmış, o günün gecesinde hâlâ açıklama gelmeyince sabaha doğru sokağa çıkmaya başlamışlardı.

Amerikan başkanı sosyal medya hesaplarından "Tarihimizde hiçbir zaman zorbalarla anlaşma yapmadık. Yapmayacağız" deyince, Avrupa ülkeleri ve Arap yarımadası krallıkları da katılmıştı onun peşine. Sessizdi İngiltere, her zamanki gibi kendi fikrini başka bir millete söyletmeyi ve bir diğerine de uygulatmayı yine becermişti. Faili meçhullerin kraliçesiydi! Afrika ülkelerinin birinden "Rex'i korumak istiyoruz" açıklaması gelmişti ama açıklamanın yapıldığı gecenin sabahına yıkılmıştı hükümetleri, açıklamayı yapan başbakan ölünce yaptığı açıklama da havada kalmıştı.

Amerikan başkanının açıklamasından bir saat sonra Rusya da sosyal medyadan cevabı patlatmıştı. "Sonuna kadar senin ve Rex'in yanındayız Balina Savaşçısı!" diye yazmıştı Rusya'nın devlet başkanı.

Amerika'dan misilleme gecikmemişti: "Teröristlere yardım eden herkesle savaşmaya hazırız!"

Kendi kendine gülerek izlemişti Sonje gelişmeleri. Bu insansılar savaşmaya daima hazırlardı ama sadece birbirleriyle, çocuklarıyla, eşleriyle...

Kendisiyle savaşmaya bu kadar hazır başka bir organizma var mıydı? Gülmesi ilk defa kahkahaya dönüştüğünde insansılaştığı için suçluluk hissetmedi. Baruh Baba hatta Usta bile bu gezegene gelse, bunca anlamsızlığın içinde en sonunda kahkahalarla gülecek hale gelirdi. Bir köpeği kurtarmak ve kurtarmamak arasında bir dünya savaşı çıkmak üzereydi...

Kamufle olmak için oturduğu tekerlekli sandalyeden kalkmadan, kafasındaki kasketi kaşlarının üstüne kadar indirip gözündeki gözlükleri bir an bile çıkarmadan sokaklardaki insansıların arasında gezinip haberleri takip etti Sonje. Tekerlekli iskemleyi arkasından ittiren Ali'nin ifadesindeki şokun yerini umudun aldığını görene kadar kalabalığı pek de önemsememişti çünkü erkekler vardı sokakta sadece.

Bu insansıların tarihinden öğrendiği bir şey varsa o da bu insansıların kadınlarının katılmadığı hiçbir hareketin devrime dönüşemiyor olduğuydu. İnsansılar belki fark etmemişlerdi ama devrimleri daima kadınlar yapıyorlardı. Çünkü annelerdi uygarlıkların ruhunu koruyanlar. Kadınlar sokağa inene kadar her şey sadece gösteriden ibaretti ama Ali'nin tebessümünde değişmişti fikri çünkü meydana gelen üç otobüsten inen yaşlı genç kadınlar ellerinde pankartlar ve hazırladıkları yemeklerle sanki devrimi beslemeye gelmişlerdi. Adalet sarayına altı kilometre vardı ama sarayın önündeki meydana ulaşmak artık imkânsızdı. Halk doldurmuştu sokakları, hepsi başbakanlarından kalplerindeki duyguyu taşıyan bir mesaj bekliyordu. Başbakanlar milyonlarcasının

duygusunu temsil etmek için seçilmemiş miydi? Sabah gittikleri işleri, çocuklarını yetiştirmenin endişesi, borçları ödemenin telaşesi içinde sahip oldukları hakları ve seçtikleri bu başbakanın sadece kendilerine hizmet için o koltuğa oturtulduğunu da unutmuştu belki bu insansılar, ama şimdi hatırlamak üzereydiler. Alt tarafı bir köpeğin hayatını kurtarmak için sokaklara inmişlerdi ama zaten hayat bir canla başlamıyor muydu? Güzel olan her şey bir canı kurtarmakla sürmüyor muydu?

Evrenin hangi köşesinde olursa olsun evrim canı kurtarabilmek için canını ortaya koyanlarla devam ediyor ve insanlık cana sahip çıkanlarla var oluyordu.

"Geri dönelim" dedi Sonje. Turco sandalyenin arkasına geçerken Ali aniden durdurdu onları. Parmağıyla gösterdiği şey Sonje'nin ruhunu aydınlatırken, üzerlerindeki balıkadam tulumları ve ellerinde pankartlarla ***kızlı oğlanlı*** öğrencilerin yürüyüşünü izlediler.

Kaç kişiler diye düşündüğü o umutsuz sorunun, binlercesinin ağzından çıkan sloganla umut dolu bir cevap gibi sokaklarda yankılanmasını dinleyerek döndüler eve:

"Gerekirse dünya dursun ama Rex kurtulsun!"

-6-

... hareketli suyun ve elektriğin yaratıcısı Odudua sanki dünyayı ziyarete gelmişti.

Odudua'nın suları aniden gökyüzüne doğru yükseldiğinde Afrikalı çeteler hemen geri çekildiler ama havadaki inatçı he-

likopterlerden biri uzaklaşmak yerine suya değer değmez eriyip yere yapışırken diğer dördü sudan uzaklaşmaları gerektiğini öğrenmişti.

"Kahretsin!" dedi Charles, yaklaşık yirmi senedir yanında taşıdığı ve daha önce sadece bir kez aramadığı numarayı aramakla tutunacak bir yer aramak arasında sıkışıp kaldı. Başı dönüyordu, o daracık çukurdan aniden yükselen suların bir kalkan gibi peteği çevrelemiş olmasının yarattığı şoktan değildi başının dönmesi, sarsılan yerin hâlâ titremesindendi. Pervanesini çalıştırmış kendisini bekleyen helikoptere, toprak çatlayıp etraf suyla dolmaya başladığında ancak yetişmişti. Bindiği anda yükseldiler.

Binlerce yıldır su görmemiş bu bölgenin suyla dolması rüya gibiydi.

Yerden şiddetle fışkıran suyun kalınlığına baktı, yanındaki er onun kemerini bağlarken ve bir diğeri başına kaskı takarken gözlerini çekemedi bir duvar gibi yükselen sudan. "Peteğin içi görünmez olmuştu, içi su mu dolmuştu?" diye düşünürken Prof. Maxwell'in iyi olmasını ne kadar da önemsediğini fark etti. Çok uzun süredir birilerinin iyi olmasını önemsememiş biri için bu sarsıcı bir histi. Yumruğunu sıktı Charles, onu orada bırakmamalıydı! Tepelere doğru koşan çetelere bakarken telefonu kaldırıp aramasını yaptı.

Afrika'daki en eski efsanenin tanrıçası, hareketli suyun ve elektriğin yaratıcısı Odudua sanki dünyayı ziyarete gelmişti.

Karşı taraf aramaya cevap verdiğinde, ilk defa kelimelerle ağzından çıkan kodu ezbere söyledi...

Arilerin, seçilmişlerden birilerini bölgeye göndermesinin zamanı gelmişti. Burada olan her ne ise dünyanın en güçlü ordusundan çok daha üstün bir müdahale gerekliydi.

-7-

Duygu en tehlikeli, en bulaşıcı zehirdi.

Orman evine geri döndüklerinde kendilerini karşılayan coşkulu ekibin arasındaki Emanuel ile göz göze gelmemek için gösterdiği çaba, şimdi, çatıya uzanıp gözlerini yıldızlara diktiği bu anda, onu görmek için zihninde kıvranan bir ihtiyaca dönüşmüştü çünkü Numi'ye bağlanmak için ısrarla kendini tekrarlayan o düşüncenin ses düğmesi gibiydi Emanuel, zihnini Numi'den uzaklaştırmanın tek çaresiydi...

Zihnindeki her düşüncenin Numi'nin fikrine bağlanıyor olmasının girdabı içinde, kasabadan gelen müzik iyice yükseldiğinde doğruldu Sonje, bir direnişin şenliğe dönüşmesi sadece bu gezegene özgü bir şey olabilirdi diye düşünürken indi çatıdan. Bu insansılara kızmak istedi, eğlenceye dönüştürdükleri bu olayın ana konusunu, Rex'i, hâlâ hatırlayıp hatırlamadıklarını düşünürken aşağıya inmişti ki "Rex! Rex!" diye ısrarla atılan naralar ta alt yoldan yankılanıp ulaştı kulağına. Kızamadı... içindeki öfke atıp kurtulmak istediği bir el bombası gibi kalbinde kalmıştı. Yansıtamadı.

Arka bahçeye geçtiğinde ekibin ifadesindeki hüznü fark etti, ne oluyordu? Herkesin sırayla Emanuel'e sarılmasını izlerken ifadesi karıştı. Ne olduğunu anlamak için biraz daha yaklaşmıştı ki Max onu fark edip "Bence çok anlamsız olacak ama n'apalım, aklına koymuş bir kere" diyerek yaklaştı. Anlamadı Sonje. Neden bahsettiğini soracaktı ki Max devam etti: "Son videonun hazır olmasına çok seviniyorum Sonje ama bir yandan da ekibin böyle dağılıyor olması yüreğimi parçalıyor."

Sonje gözlerini dikmişti Emanuel'e, kaynağını bilmeden hissettiği öfke içinde büyürken dişlerini sıktığını fark etti. Kilitlenmişçesine gergin çenesini aralayıp sordu: "Emanuel gidiyor mu?"

Max başını sallayıp derin bir iç çekerken, gözlerini herkesle vedalaşan Emanuel'den ayırmadan "Sabah. Videoyu yaydığımızda kuzeydeki serverlardan destek alıp engellenmesini engelleyecek. Jak gidecekti ama Emanuel gitmek istemiş" dedi ve Sonje'ye döndüğünde Sonje artık yanında değildi.

Koştu Sonje. Kalbinin hemen gerisinde omurgasına yakın o garip yerde hissettiği gerginlik sanki içini titretiyor, nefes alırken nefesinin de titremesine neden oluyordu. Ne oluyordu! Emanuel'in gözünden akan o bir damlanın zehri sanki kendisine de bulaşmıştı, ama yeni değildi ki bu hissettiği, sadece, bastırıldığı yerde, görmezden gelmek için bin bir düşünce manevrası yaptığı zihninde iyice büyümüştü. Duygu diyorlardı buna ama bedenin ürettiği bir kimyasal böylesine kontrolsüzce zihinde nasıl gezinebilirdi? Nasıl böylesine engellenmez olabilirdi? Duygu en tehlikeli, en bulaşıcı zehirdi.

Keşke yaklaşmasaydı ona, keşke izin vermeseydi zihnine öyle sinsice sızmasına, keşke hiç çıkmasaydı onunla yola! Numi'nin düşüncesi zihnine kazınmış bir dövme gibi içine iyice işlerken daha hızlı koştu Sonje, onu aramayacaktı! O aptal bakır elbisenin içinde bu iğrenç dünyanın keyiflerinde kaybolmuş birini zaten arasa da bulamayacaktı! Orman aniden bitip bir anda kasabaya uzanan otobanın kıyısında zar zor durdu. Fark edilmeden hemen geri döndü ormana. Keşke diye düşündü, keşke Emanuel'i görebilseydi.

-8-

Yaralanmış bir ruhun yarası ancak paylaşılınca hafiflerdi.

Çiseleyen yağmura çıktı Numi, başını gökyüzüne kaldırdı, yüzüne çiseleyen suyun huzurunu bulurcasına suratını hafifçe oynattı. Çocuklara döndü, yanına gelebileceklerini anlatan kocaman bir gülümseme ile açtı kollarını. Çocuklar bir mucizenin parçası olmanın çılgın heyecanı ve etraflarının turkuvazın her tonu ile sarılmış olmasının şaşkınlığında kocaman açtıkları gözlerini küreden ayırmadan adım adım temkinli bir hayrette yaklaştılar Numi'ye. Dev bir baloncuğun içindelerdi ve kürenin en tepesinde hâlâ suyun birleşmediği o küçük delikte şekillenen renkler sanki her şeyden daha inanılamazdı. Kürenin büyüklüğüne yakışacak büyüklükte bir gökkuşağı, delikten aşağıya inip toprağa vardığında çiseleyen yağmurun altında, gökkuşağının bittiği, sadece sihirli leprikonların yaşıyor olabildiklerini düşündükleri o noktada olduklarının gerçekliği ile kurtuldular temkinliliklerinden ve yağan ılık yağmuru kutsarcasına hoplayıp zıplamaya, birbirlerini döndürmeye dans etmeye başladılar... Çocuktular.

Çocuklarla zıplayıp, dönüp, coşkularını izledikten sonra onların neşesinden aldığı güçle tepenin ucuna yürüdü Numi. Yağan yağmurla sırılsıklam olmuştu, elleriyle saçlarını geriye attı. Dikildiği tepenin rüzgârında derin bir nefes alıp ovanın dibindeki şaşkın, korkmuş ve silahlı 182 askerin etraflarında yükselen suya bakmalarını izledi.

182 kişiye karşı tek başınaydı Numi!

Ama koşup arkasından sarılan Yusuf'a diğer çocuklar da katılınca, sanki onlar devirmiş gibi yere bıraktı bedenini Numi. Biraz geride dikilmiş, tek başına izleyen İsabel'i fark ettiğinde ona uzattı kollarını...

Yaşadığı çirkinliklerin içinde küf bulaşmış o tazecik ruha tazeliğini korumayı öğretebilir miydin?

İsabel dikildiği yerde, sırılsıklam, derinlerdeki öfkesinin mimiklerine bulaşmış iziyle öylece baktı...

İndirmedi kollarını Numi, İsabel gelsin gelmesin o kolların daima kendisini beklediğini bilmeliydi. Yaralanmış bir ruhun yarası ancak paylaşılınca hafiflerdi.

Numi'nin açık kolları pes etmediler. İsabel'in tebessümü doğana kadar öylece açık beklediler.

Ve nihayet koştu İsabel atladı Numi'nin kollarına, öyle sıkı sarıldı ki ona... Yaralar kabuğa, kabuklar deneyimlerden kalan izlere dönüşene kadar çekmeyecekti sanki kollarını. Etraflarını saran bu su küresi gibiydi Numi'nin kolları... Güçlü bir mucize gibi.

-9-

... hayatlar yaratan o ritmin içinde birbirlerini tanımaları...

Bencillik. Âcizlik. Kendini bilmezlik, hayır! Kendini gayet iyi biliyordu Emanuel aslında, kendini bilmezlik değildi bu, arsızlıktı! Kendini bile bile istememesi gereken bir şeyi istemenin arsızlığı. Saatine baktı gece yarısıydı. Üşümeye başlamıştı. Ama eve geri dönemezdi. Sonje çatıda olmalıydı. Ne kadar az uyuduğunu hepsi biliyordu. Şimdi eve geri dönerse sanki onun dikkatini çekmek istiyormuş gibi olacaktı. Kapüşonunu geçirdi başına, ceketine iyice sarılıp kaykıldı ve başını arkasındaki kütüğe yasladı. Bacaklarını kendine çekip gözlerini gölün üzerinde titreyen ay ışığına odakladı.

Sonje'yi düşünmemek, dudaklarının hissettirdiği o duyguyu bedeninde uyandırmamak için kendini engelleyip dünyayı,

Sonje'nin gelişiyle yaratılabilecek farkları düşündü. Canı her sıkıldığında, çaresizlik zihnini her sardığında sığındığı bir düşünceydi bu dünyayı değiştirme düşüncesi ve Sonje'nin varlığı ile sadece hayal olmaktan çıkmış, adım adım, emek verilerek yaklaşılan bir amaca dönüşmüştü.

Göle uzanan yamaçtan aşağıya aniden düşen şeyin suya çarptığında çıkardığı sesle irkildi Emanuel. Önce başını kaldırıp dikkatle baktı suya... yamacın ucuna... hareket yoktu. Kimse yoktu. Ama yine doğruldu. Ceketine daha sıkı sarılırken dikleşti. Çarpmadan sonra suyun yüzeyinde yayılan dalganın hafiflemesini izledi. Tam her şeyin yolunda olduğu hissine bırakacaktı ki zihnini, bir şey çıkıverdi daldığı sudan. Kıyıya 20 metre kala sudan çıkıp yüzmeye başlamıştı. Çıkan şeyin ne olduğunu anlamadan oturduğu yerden fırladı Emanuel, o yükseklikten suya atlayıp gölün diğer ucundan bu hızla çıkan Sonje'den başka hiç kimse olamazdı. Geriye dönüp hızla ormana daldı. Oturduğu yerde sanki onu bekliyormuş gibi olmak istemiyordu. Zaten kendini yeterince yetersiz hissediyordu ve şimdi de ona yapışmaya çalışan bir mahluk gibi algılanmak istemiyordu. İnsanüstü bu varlıkla ilgili düşündüklerinden bile utanç duyuyordu. Ormanın içinde hızla eve doğru yürüdü, neyse ki sıcacık yatakta uyuyacak olduğuyla kendini avutmaya çalışırken eve yaklaştıkça Sonje'den uzaklaştığı gerçeği sıktı zihnini, öyle sıktı ki zihninde baskılamaya çalıştığı düşünceler sızdılar hapsedildikleri yerden. Onun dudaklarının hissettirdiği duygu sardı zihnini, bedeninden yükselen o taze kokunun bronz, pürüzsüz teninin dokusuna yakışan hissi kuşattı bedenini ve eve 200 metre kalmıştı ki, ağaçlı yokuşun dibinde durdu Emanuel. Yanındaki ağaca yasladı bedenini, sonra dönüp alnını dayadı. Âşıktı... Her hücresiyle âşıktı ona. Onun tarafından alınmak, sevilmek, öpülmek, dokunulmak, onunla olmak... kayıtsızca teslim olmak

isteyecek kadar âşıktı. Kollarını sardı ağaca, ağacın bağlı olduğu topraktan güç alırcasına sarıldı.

Hissettiği duyguların sarsıntısı hafifleyince alnını çekti dayadığı ağaçtan, kollarını indirdiğinde gözyaşlarını sildi. Eve uzanan kısa yokuşu çıkıp kendini yatağına teslim edecek ve sabah, hayatının geri kalanında bu duygudan kurtulmanın yollarını aramak üzere gidecekti buradan.

Eve doğru döndü, ilk adımını atmıştı ki o taze kokunun atmosferi kuşatan varlığıyla birlikte Sonje karşısındaydı. Sıçradı Emanuel!

Kocaman, sırılsıklam bir gölge gibi dibinde dikiliyordu Sonje. Varlığı her anlamda sarsıcıydı.

"Nasıl baş ediyorsun bu duyguyla?" diye mırıldandı Sonje, çaresizlik vardı sesinin tınısında hiç beklenmedik bir biçimde.

"Edemiyorum..." dedi Manu, sırtını yine ağaca yaslarken bakışı yere inmişti. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra başını Sonje'ye kaldırıp "Numi kim?" diyebildi.

Dikildiği yerde, hiç kıpırdamadan, konuşmadan, ruhunun yorgunluğunu gözlerine salarcasına baktı Sonje. Cevap veremedi. Numi kimdi?

Kalbini hızlandıran bir duygu... zihnini karıştıran bir düşünce... anlamları altüst ederken yepyeni anlamlar yaratabilen tek şeydi Numi.

Manu Sonje'nin gözlerinde gördü kendi teslimiyetini. Sonje de Numi'ye teslimdi.

"Neden onunla değilsin?" diye sorduğunda, yine cevap gelmedi Sonje'den. Sadece o da dönüp ağaca dayamıştı sırtını. İkisi yan yana öylece durdular.

Sonje sakince uzandı Manu'nun eline ve o küçük eli alıp dudaklarına çekti, sakince tek bir kez öpüp teşekkür etti ve bıraktı.

Aslında bu, bir teşekkürden çok vedaydı. Gülümsedi Manu, gözlerini dolduran duygular kirpiklerini aşıp taşarken mırıldandı: "Onun yanında olmalısın..."

Aynı kısıklıkta bir mırıltıyla "Nerede olduğunu bilmiyorum" diye karşılık verdiğinde Sonje, Manu'nun ıslak tebessümüyle birlikte kafasına hafifçe vuran elinin sarsıntısı şaşırttı Sonje'yi, "Sonje'sin sen" dedi. Numi'nin kim olduğunu anlamıştı: Aşktı. Çünkü sadece aşk, dünyaya meydan okuyacak cesarette birini bile teslim alırdı.

Eve doğru yürüyüşe başladıklarında, Manu ne kadar büyümüş hissettiğini anlattı, sonra Sonje bu gezegene gelmenin hayatını nasıl değiştirdiğinden bahsetti... Konu birkaç kere Numi'ye gelecek gibi olduysa da neyse ki ikisi de kıvrakça manevradaydı... Birlikte hafifllediler, aslında duyguları hiç değişmemişti ama paylaşmak kalplerindeki sancıyı hafifletmişti.

-10-

... sanki insanlık bu gezegende sadece 6 bin yıldır varmış gibi tarih kitaplarına dizilmişti yüzlerce yalan.

Odudua'nın küresi diyordu yerliler ona, bir zamanlar kurak bir çöl ve eski kömür madenine kapı olmuş o yıkıntı tepenin yerinde şimdi bir mucize vardı. Fahim oturduğu yerden Numi'nin başarmış olmasının verdiği huzurla baktı küreye, gözyaşlarını silerken. Ölümüne gelmişti bu çöle çünkü ölümüne inanmıştı ona. Numi'nin eline tutuşturduğu beş pırlanta ve Fredrick'in takip edilemez telefonu dışında bir tek üstündeki kıyafetleri vardı. Öleceğine emindi o helikopterden indiğinde, hele o madenden çıkıp yollara düştüğünde ama "Vazgeçmek yok!" demişti Numi

ona. "Doğruyu yapmaktan ne olursa olsun asla vazgeçmeyeceğini göster hayata" diye mırıldanmış ve göreve göndermişti onu. Ne annesinin ne de kendisinin artık herhangi bir önemi kalmıştı. İnsan kendi varoluşundan daha büyük bir şeyin parçası olduğunda Tanrı'ya yaklaşırdı...

1150 çeşit dil konuşuluyordu bu kıtada, kıtanın yerlileriyle anlaşmanın imkânsız olduğunu anlatmaya çalışmıştı Numi'ye ama Numi haklı çıkmıştı, binlerce yıldır yağmalanan bu topraklardaki her kabilede İngilizce konuşan birileri artık mutlaka vardı. Tabii pırlantalar da epey işe yaramıştı. Dağıttığı pırlantalardan sonra daha fazlasını edinmenin vaadiyle etrafında toplanırken insanlar, internetten öğrendiği en eski efsanelerden birinden esinlenip Odudua'dan, yaklaşan mucizeden, bu topraklarda her şeyin değişeceğinden bahsetmişti Fahim.

Başta kimse ciddiye almamıştı onu, daha fazla pırlantanın peşindelerdi ama sonra bölge halkına zorbalık yapan en azılı çetenin elemanlarının eski madene gidip geri dönmediklerinin fısıltısı kulaktan kulağa yayılmıştı. Ardından da petek belirmişti yerde aniden, kilometrelerce alanı kapsayan o çukur nasıl bir gecede konmuştu oraya? Hele içlerindeki kor gibi parlayan taşlar hikâyeye eklenince bölgenin yerlileri unutmuştu pırlantaları, suyun ve elektriğin tanrıçası Odudua'nın dünyaya inmek üzere olduğunu konuşmaya başlamışlardı. Hepsinin gözleri petek şeklindeki çukurun çevrelediği o yerde ve kulakları Fahim'in anlattıklarında, mucizeyi bekler olmuşlardı. Ancak yerlilere haftalardır anlatmaya çalıştığı her şeyden daha etkili olmuştu kürenin tepesinden çıkan gökkuşağının varlığı. Hele çevresine yayılan o suyun berrak turkuvaz rengi... inanılır gibi değildi.

Yerlilerin yaptığı hazırlık o kadar fazlaydı ki, tüm bu keçileri, meyveleri, tahılları küreye taşımak için büyük bir gemi gerekebi-

lirdi. Ayağa kalktı Fahim, arkasında biriken yüzlercesine toparlanmalarını, Odudua'nın artık kendilerini çağırdığını söyleyince, kalabalıklar hemen toparlandı. Ordu buraya iyice yığılmadan Numi'ye gitmenin zamanı gelmişti. Küreye varmak için dört kilometre yürüyecek ve belki birkaç kilometre de yüzeceklerdi.

Gezegenin en eski kara parçasıydı Afrika, her şey suyun altındayken su yüzüne çıkan ilk karaydı burası. Belki de o yüzden çok verimliydi toprağı ve madenlerle doluydu yeraltı. Öylesine kıymetliydi ki aslında dünyanın en büyük ikinci kıtasıyken okullardaki dünya haritasında olduğundan %40 daha küçük gösterilmesi pek de mantıklı değil miydi? Üstelik Avrupa'nın tamamını, Amerika'yı, Çin'i, Hindistan'ı içine rahat rahat alacak büyüklükte dev bir kıta olmasına rağmen. Ortasındaki Sahra Çölü bile neredeyse Amerika kadardı. Enlerin kıtasıydı burası.

Dünyanın en uzun nehri, en büyük şelalesi, çölü, sürüngeni, primatı buradaydı. Sihirliydi Afrika. Dünyanın en büyük tuz kaynağı Assal Gölü'nden çıkmaktaydı. Öyle verimliydi ki, Afrika diye gösterilen o kurak, çatlamış, açlıktan ölmek üzere olan hayvan ve insanların fotoğrafları kocaman bir aldatmacaydı. Herkesi buradan uzak tutmanın aldatmacası.

Bu gezegende, insanlığın doğduğu yerdi bu topraklar. 200 bin yıl öncesine ait dünyanın en eski insan kalıntıları burada bulunduğu halde, sanki insanlık bu gezegende sadece 6 bin yıldır varmış gibi tarih kitaplarına yüzlerce yalan dizilmişti. Yürüdükçe ruhunun kandırılmışlığından arındığını hissetti Fahim. Telefonu kaldırıp dikkatle çekti dev küreyi, tepelerinden geçen helikopterlerin ne seslerine ne de bitmek bilmez trafiğine aldırdı ve sonra geriye dönüp kendisini takip edenlerde gezdirdi objektifi. Yüzlercesine sanki binlercesi eklenmişti...

Vadiye inen yamacın tepesine vardıklarında suyun altında

kalmış askeri araçların manzarasına baktı. Yenileri bölgeye varmadan görevini tamamlamalıydı.

Etraflarında dönen dronlara aldırmadan tepeyi inip suyun kıyısına vardı. Kendilerine uyarılarda bulunan helikopterin altında dikkatle bekledi Fahim, helikopteri ya da orduyu umursadığından değildi beklemesi, artık hepsi önemsizleşmişti. Numi'nin dediği gibi ancak kürenin çevresindeki su berraklaşınca suya gireceklerdi.

-11-

Daha gelişmiş bir uygarlığın teknolojisi ilkeller için daima mucize değil miydi?

Yüzüne değen yağmurun ılıklığında, gözlerini, kürenin tepesinden girip rengârenk toprağa inen gökkuşağından çekemedi Jennie. Mucizeydi bu olan... Koşsa, gökkuşağının renklerinin içinden geçse ve o renklerin kendisine bulaştığını görse diye düşünürken hayalleri parçalayan bir çığlıkla kendine geldi. Başını sese çevirdiğinde uçuşunu o an yere çarparak tamamlayan erlerden birini gördü kurulmuş dev lazer iskelesinin yanında. Duvarlar yükseldiğinden beri bu on birinci olmuştu. Aptal mareşal değişik yöntemlerle küreye müdahale etmeye devam ederse birkaç saat içinde bölükten geriye kimse kalmayacak diye düşünürken, suya dokunmamaları gerektiğini onlara anlatmak için bir adım attı ama o sırada bağırmaya başlamıştı mareşal, "Lazeri hazırlayın! Gallium arsenitleri yerleştirin!" dediğinde durdu Jennie. Kim bu kadar aptal olabilirdi? Zaten ilk lazer atışından beslendiği için yükselmişti bu küre, şimdi bir atışla sistemi daha da fazla besleyip iyice güçlendirebilirler ya da başka bir felakete meydan verebilirlerdi.

"Durun!" diye bağırırken askerlere, kaşları çatık, hızla yürüdü lazerin yanına ve mareşalin konuşmasına izin vermeden eline aldığı lazer parçalarını ona uzatarak "Görmüyor musunuz! Burada her ne varsa bu lazer onu besliyor! Bir atış daha yaparsanız 20 yıl boyunca bu kürenin içinde kalabiliriz ya da aşırı yüklemeyle burada belki de bir kara delik açabilirsiniz" diye bağırdı.

Mareşal kulaklarına kadar kıpkırmızı olurken dişlerinin arasından soluyarak atıldı Jennie'ye, "Ne cesaretle benimle böyle konuşursun! Burada profesörlüğün sökmez senin! Savaş meydanındayız" dedi ve yanındaki yaverine dönüp "Götürün şu kadını gözümün önünden!" diye bağırdı.

Jennie ne olduğunu anlamadan ama mareşalin aptallık boyutunu kesinlikle kavrarken askerler tarafından çekiştirilecekti ki elindeki parçaları bırakıp çekti kendini, askerlerden biri "Lütfen Profesör Maxwell" diyerek onu yönlendirince geriye yürüyüp uzaklaştı. Peşinden gelen ere dönüp "Bu aptallığa hizmet ediyor olamazsın!" dedi. Ama erin yüzündeki ifadedeki bıkkınlığı görünce sustu, bu genç çocuk ne olursa olsun varoluşu deneyimlemeye geldiği bu hayatın anlamı unutturulmuş emir komuta zinciri arasına isteyip istemediği sorulmadan konulmuştu.

Yağmur hafiflerken elindeki radyasyon ölçere baktı bir daha Jennie, böylesine muhteşem seviyede enerji toplayabilen, tutabilen, dönüştürebilen bir teknolojinin radyoaktif olmaması resmen mucize diye düşündüğü anda kendi kendine güldü. Daha gelişmiş bir uygarlığın teknolojisi ilkeller için daima mucize değil miydi?

Askerler mareşalin emriyle lazeri zar zor hazır hale getirmeye çalışırken, bölgeden uzaklaşmaya karar verdi. Ama nereye gidecekti? Dümdüz ovaya ve ovanın kenarında yükselen maden ocağının girişine baktı. Mareşal ve ekibi ilk geldiklerinde madenin girişindeki enerji kalkanına atış yapmaya karar vermiş ve ancak

belirli bir mesafeden kullanabilecekleri lazeri madenin girişine kadar yükseltmek için yüksek bir platform oluşturmuşlardı. Şimdi, ilk atışı mağara girişinde enerji kalkanı sandıkları şeye yapıp tüm mekanizmayı harekete geçirdikten saatler sonra, buradaki teknolojinin ne kadar eşsiz olduğunu hayretle ancak anlayabiliyordu Jennie, o kapıdaki şey bir kalkan değil enerjiyi toplayan bir mekanizmaydı. Ama sadece bu eşsizliği değildi hayretinin merkezi, bu mekanizmayı kuran şeyin insanları iyi tanıyor olması, ellerinde ne varsa orayı vuracak olduklarını anlamasıydı. Askerlere baktı, lazerin yönünü değiştiriyorlardı. Dev kürenin herhangi bir noktasını nişan alacaklardı. Tekrar yukarı çıkmaya karar verdi. İlk atıştan sonra etraflarında aniden sular yükselip enerji duvarına dönüşürken sığınmışlardı madene, içi boştu, biliyordu ve şimdi bu cahiller bir enerji yüklemesi daha yapmaya hazırlanırlarken, daha önce termal tarayıcılarla madenin içinde belirledikleri çocukları aramaya karar verdi.

Tırmandı Jennie, gezegen dışı bir teknolojiye ait bu tuhaf kürenin içinde kendi türünden uzaklaşıp herhangi bir türe sığınmayı tercih ediyor olmanın çelişkisini yaşamak istese de yaşayamadı çünkü aslında bu yüzden astrofizikçi olmamış mıydı? Evrende insandan daha gelişmiş, daha anlamlı bir yaşamın olması en büyük rüyasıydı.

Yukarı vardığında madenin en derinlerine kadar arayacaktı çocukları ama durdu. Çünkü yağan yağmurun ince bir çamura dönüştürdüğü toprak bir sürü küçük ayak izi ile doluydu. Aklına tuhaf korku filmlerinden, tiksinti uyandıran parazitler tarafından ele geçirilmiş küçük çocuklar senaryosu gelirken yine güldü kendi kendine, durumun böyle olmadığından emindi çünkü bu kürede garip bir şekilde insani bir şey vardı, böylesine enerji üretebilen bir sistemin çarptığını öldürmüyor ama sersemletiyor

olması bile çok şey söylüyordu. Yerdeki izleri takip etmeye karar vermişti ki başını kaldırdığında madenin kapısındaki küçük kızı gördü, yardım edebileceğini belirten bir ifade ile onu ürkütmeden yaklaşırken kız dışarı fırlayıp maden girişinin arka tarafına dolanan dar yola girdi. Jennie onu takip etti, temkinli, dikkatli ama kararlı ilerlerken bir ara dönüp askerlere seslenmeyi düşündü ama o çatlak mareşal, çocuklarla ilgili yardım isteyebileceği son kişiydi. Dar yoldan geçip maden girişinin arkasında kalan açıklığa çıkacaktı ki korkudan ölebilirdi! Önüne bir şey atlamıştı. Çok yakınında değildi, 2 metre vardı aralarında, kaçmak ve ona bakmak arasında durduğu noktada deli gibi çarpan kalbini tutarken karşısına atlayan şeyin uzun, ince, genç ve fazlasıyla güzel bir kız olduğunu görünce heyecanı şaşkınlıkla harmanlandı. İşin en tuhaf yanı zihnine yayılan tanıdıklık hissiydi. Bu kızı daha önce bir yerlerde gördüğüne yemin edebilirdi.

Üzerindeki kıyafet Balina Savaşçısı denilen şu adamınkiyle aynı mıydı? Zihninden fırlamak için birbiriyle yarışan bin bir soruyu silkeleyip, kendisi için en önemli olanını sorarken ciddileşti Jennie: "Çocuklar nerede?"

Kadının diklenircesine "Çocuklar nerede?" diye sormasıyla vazgeçti Numi, bu kadını etkisiz hale getirmeyecekti. Kadının ifadesindeki ilgi gerçek miydi? Dikkatle yaklaştı ona, inceledi. Jennie yine diklendi: "Çocuklar nerede?! Madenin içinde sekiz çocuk olmalı..." derken dibine kadar girmiş kızın güzelliği dikkat dağıtıcı seviyedeydi. Bu garip kızda duygu oluşturmak için "Çocuklar bizim için önemlidir. Yavrularımız..." demişti ki Numi lafa girdi: "Emin misin?"

Ne diyeceğini bilemeden baktı bir an Jennie, "Emin misin?" de ne demekti? Neden emin miydi?!

Numi kadının dibine kadar girip mırıldandı: "Onları bulduğum-

da bir kafesin içinde organlarının bedenlerinden çıkarılıp dağıtıma gitmesi için hapsedilmişlerdi. Emin misin çocukların sizin için değerli olduğuna, çünkü ben sana kesinlikle aksini söyleyebilirim."

Karşısında dimdik dikilen kızın gözlerinden ayırmadı gözlerini Jennie, "Çocuklar iyiler mi?" diye sordu ısrarla ve kızın söylediklerinin doğruluğunun mahcubiyetiyle cevabını bekledi.

İki kadın dip dibe dikilmişlerdi ve Numi Jennie'ye ne yapması gerektiğine hâlâ karar vermemişti ki İsabel'in ince sesi duyuldu, "Numi!" diye seslenmişti. Ses Jennie'nin arkasından gelmişti, bir an dönüp sese baktı Jennie ve yine önüne döndüğünde kız yoktu ve hemen sesin geldiği yöne geri yürüdü. Madenin önündeki açıklığa geri döndüğünde çocukları gördü, şok içindeydi... Hızla saydı, 18 çocuk ve bu genç kız dikildikleri yerde aşağıdaki askerleri izliyorlardı. Çocuklardan biri endişe ile elini ağzına götürdüğünde neye baktığına baktı Jennie ve aşağıda, ovanın ortasında bir askerin lazer platformundan düşmüş olduğunu, bir diğerinin de düşmek üzere olduğunu fark etti. Aptal mareşal, insan ziyan ederek kazanmıştı katıldığı tüm savaşları ve her zaferi canların hebasındandı. Çocuklara doğru yürürken değişik yaşlardaki bu çocukların her birinin nasıl da farklı ırklara ait olduğuna baktı, içi acıdı, kız doğruyu söylüyor olmalıydı. Sarışın kız dışında, çocukların her birinin kıyafetleri eski ve çoğu yalınayaktı. Sanki felaketten kurtulmuş bir halleri vardı. Yine endişe ile Numi'ye dönerek "Lazerle bir atış daha yapacaklar, bu sistemi kim ve nasıl kurdu bilmiyorum ama..." derken döndü Numi de ona dümdüz bakarak "Ben" dedi.

Jennie "Nasıl?" diye mırıldanabildi sadece.

Numi "Anlatırım ama anlayabilir misin?" derken ciddiydi.

Jennie "Astrofizik profesörü olarak seni bu dünyada anlayacak birkaç kişiden biri olabilirim" dedi Numi'nin tavrından hiç alınmadan.

Numi "Teknoloji diye oluşturduğunuz bu saçmalığın geçmişine gidip petrolü kesintisiz bir şekilde kullanmaya başladığınız noktaya dönüp, önce orada bir durmanız lazım ve sonra petrol üzerinden binlerce yıldır geliştirmeye çalıştığınız bu kısır teknolojiden tamamen vazgeçip değerli madenleri kulaklarınıza, boynunuza takmak yerine teknolojide kullanmaya odaklanmalısınız. Bu yola girdikten 70, en fazla 90 yıl aralığında bir deneyim edindiğinizde ancak anlattıklarımı anlayabilirsiniz. Petrol merkezli bu ilkel teknoloji için bin yıldır verdiğiniz emeğin 90 yılını temiz teknolojiye verdiğinizde sadece bu şekilde koruma duvarları yapmayacak aynı zamanda gezegeninizdeki su, iklim, deprem gibi birçok problemi de kontrol edebileceksiniz. Sıfır seviyesindesiniz ve birinci seviye bir uygarlık olmanın ilk koşuludur gezegenin beslendiği enerjiden beslenip, gezegenin varoluş dinamiğini oluşturan madenleri takıp takıştırmak yerine onlarla teknolojiler geliştirmek."

Ciddiyetle, dikkatle dinledi onu Jennie, böylesine bir teknolojiyi çölün ortasında var edebilecek bir varlığı dinleyip ondan öğrenmekten başka hiçbir güdüsü yoktu. Numi tekrar platformda cebelleşen askerlere çevirdiğinde başını Jennie "Müdahale etmelisin" dedi Numi'ye. Ondan ayırmadığı gözleri merakını besler gibi Numi'nin üzerinde gezinmekteydi... Cildi ne kadar pürüzsüz, ifadesi ne kadar netti. Konuşurken kullandığı mimiklerine rağmen hiç kırışmıyordu ifadesi, sanki cildi normal bir ciltten binlerce kat daha elastikti diye düşünürken merakla mırıldandı: "Balina Savaşçısı..." demişti, cümlenin devamı gelecekti ama Numi ona dönüp bakmamak, herhangi bir tepki vermemek için tuttu kendini ve bir an öne düşen gözlerini hemen yine askerlere odaklayıp Jennie'nin cümlesinin devamını bekledi... "Kıyafetin onunkiyle aynı... eminim çünkü ordunun onunla ilgili kurduğu bilim komitesindeydim ve onun kıyafetini tüm videolardan inceledik... Rüyada gibiyim..."

Döndü Numi ona, Jennie "Nerden geldiğinizi, nasıl geldiğinizi... niye geldiğinizi bilmek için hayatımı verirdim desem bana gülersin herhalde" derken ciddiydi.

"Çok daha az ilginç olan şeyler için bu gezegende birbirinizin hayatlarını alıp, kendinizi öldürdüğünüzü gördüm o yüzden gülmezdim... sadece üzülürdüm" deyip yine döndü askerlerin karmaşasına ve "Aşağıdaki arkadaşların kendilerini öldürmeden, bir önerin var mı?" dedi.

Jennie şaşkınlığından zerre kaybetmeden döndü ovanın manzarasına ve kaşlarını kaldırıp "Lazeri şimdilik kullanamazlar çünkü tetikleyicisi bende" dedi elindeki küçük parçayı ona uzatırken.

Numi tetikleyiciyi aldığında, "Sen şu süper model değil misin?" diye sordu, sanki nihayet fırsatını bulmuştu.

Numi'nin ifadesinde tek bir mimik bile kıpırdamadı, birkaç saniye sonra küçücük bir tebessüm belirdi, "Tuhaf değil mi?" dedi. Jennie gülerken "Açıkçası çok rahatladım, bu kadar pürüzsüz bir cildin bir uzaylıda olmasını kaldırabilirim ancak" dedi.

İsabel gelip Numi'nin elini tuttu, diğer çocuklar etrafına dolandı, aşağıdaki askerleri seyretmekten hepsi huzursuz olmuştu. Numi İsabel'in başını okşayıp bacağının yanındaki bir diğerine de elini atarken kalbinde toplanan hüznü Jennie ile paylaşırcasına baktı ona ve sakince "Ne olursa olsun onların yanında olabilir misin?" diye mırıldandı. Dikkatle beklerken cevabı, minicik başını salladı Jennie ve o hüznü sonuna kadar paylaşmaya yemin edercesine mırıldandı: "Hayatım pahasına."

Numi çocukların seviyesine eğildi: "Her şey konuştuğumuz gibi olacak, korkmak yok! Korku sadece engeldir. Etrafınızda ne olursa olsun engelleri aşacak güçtesiniz, ne kadar büyük, ne kadar aşılmaz görünse de kim olduğunuzu unutmayın! Etrafınıza bakın! Bunu birlikte yaptık ve daha fazlasını da yapacağız.

Ben aşağıya indiğimde aralığa geçeceksiniz ve ben gelene kadar bekleyeceksiniz."

Çocukların her biri onayladı Numi'yi. Bir tanesi ağlamaya başlayacaktı Numi hemen aldı onu eline, havaya atıp tutarken "Hadi ama!" diye gıdıkladı, yere bıraktı. Jennie'ye baktı. Aşağıdaki askerlere baktı, kolay olmayacaktı. Bu kadar dar ve açık bir ovada yüz küsur kişi vardı.

Jennie "Satranç bilir misin?" diye sordu, Numi biliyordu satranç, Baruh Baba öğretmişti. Bunun içinde bulundukları bu durumla ne alakası olduğunu anlayamadan baktı Jennie'ye, Jennie gülümsedi. "Mareşalin ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu. Bilmiyordu Numi, binlerce şey öğrenmişti bu insansılarla ilgili ve bunu merak etmek aklına bile gelmemişti.

"Savaşlar kazanmış general demek. Aşağıda şu büyük şapkalı adam var ya, şişman olan. İşte o mareşal. Eğer bu ova bir satranç tahtası olsaydı o mareşal şah olurdu. Mareşali yakaladığın anda geri kalan herkesi teslim alırsın" dedi ve ekledi: "Askerler zaten bıkmış durumdalar. Senin tarafından teslim alınmak bu çatlakla kalmaktan çok daha cazip gelecektir, eminim ama..." derken sustu. Numi Jennie'nin neden cümlesini tamamlamadığını anlayamadı. Soran gözlerle "Ee?" dercesine baktı ona. Jennie "İşleri kolaylaştırmanın bir yolu var, bu gezegende en çok işe yarayan şey ama pek hoşuna gitmeyebilir" diye açıkladı.

Sabrı kalmadığını anlatacak her ifadeyi mimiklerine yükleyip baktı ona Numi.

"Seni aradıklarını bilmiyorsun değil mi?" dedi Jennie.

Bilmiyordu Numi, eğer kendisini arıyorlarsa Sonje'yi bulmuş olmalılardı. "Sonje!" diye mırıldandı, sesindeki telaş öyle bir boyuttaydı ki Jennie'nin bile ifadesi kasıldı. Balina kurtarıcısından bahsettiğini anlamıştı. Açıkladı: "Kimseyi yakalamadılar henüz

ama ikinizin gözaltına alınırken çekilmiş fotoğraflarından sana ve Theador'a ulaştılar. Seni arıyorlardı. Abinle yapmaya..." derken itiraz etti Numi: "Abim değil o benim."

Kaşları kalktı Jennie'nin durumun göründüğünden daha da komplike olmasının hayreti yayılırken gözlerine. "Yapmaya geldiğiniz her neyse size yardım etmeye hazırım."

"Neymiş şu hoşuma gitmeyecek ama işe yarayacak fikir?"

Jennie hınzırca gülümsedi, büyük silahları çıkarmanın, binlerce yıldır bu gezegende en çok işe yarayan klişeyi kullanmanın vakti gelmişti.

-12-

... bağlandı.

Uzandığı yerde gecenin açılan rengine odaklanmıştı Sonje. Düşüncelerin çarpıştığı zihnindeki o meydanda savaş bitmişti, yenilmişti. Numi'nin fikri girdiği her muharebede galip gelmişti. Ve Numi merakına işlediğinden beri ilk defa, onunla ilgili ne varsa düşünmek, zihninin derinlerinde dolanan o duyguyu analiz etmek için kendine izin vermişti.

Ve yine ilk defa gerçek bir korku vardı kalbinde. O bakır elbisenin içindeki Numi'yle çamurlara saklanmış Numi arasında öyle bir uçurum vardı ki... o uçurumun dibinde ayrı geçirdikleri zamanın getirdiği tüm deneyimlerin ruhta yaratabileceği farklar vardı. İnsansıların ona duyduğu ilginin ruhu esir alabilecek o kirli etkisi vardı. Sürekli bir çatışmada geçirdikleri geçmiş yılların tartışmaya istekli alışkanlıkları vardı. Ve en önemlisi belki de Numi'nin duygularının tamamen değişmiş olabileceğinin, me-

rakının artık Sonje'nin peşinden gelmeyeceğinin olasılığı vardı. Numi belki de bir hayaldi, tam gerçekleşecekken artık görünmez olan bir hayal...

Derin bir nefesle doğruldu Sonje, burada hayatın akışına kapılıp düşüncelerinin içinde boğulmayı beklemeyecekti. Kalbindeki ateş o kadar kuvvetliydi ki insan alevlerin içinde de okyanuslardaki gibi boğulabilir miydi?

Numi'ye bağlanmaya karar verdi. Dikleşti, düşüncelerini topladı. Onun varlığına odaklandı. Boyun kaslarını hafifçe öne uzatıp boyun kaslarının iki yanından kulaklarının arka kenarlarından salgıladığı bir duygu ile ona uzandı... bağlandı.

-13-

Sana duyduğum inancın zerresini bana duysan belki kendini bu kadar gelişmiş sanırken aslında bu kadar geride kalmazdın.

Dik ama temkinli, sakin ama ritimli, dümdüz ama gerekli her türlü manevraya hazır, bedenindeki her kasın kıvrımlarını hareket ettirircesine çırılçıplak indi Numi aşağıya.

Yokuşun ortasına gelmişti ki fark edilmişti. Erlerden biri onu fark edip şaşkınca bakakaldıktan sonra, Numi onun, siperlerine haber vermesini beklemişti ama kıpırtısız kalakalmıştı er. Daha bir hafta önce sakin nöbetlerden birinde cep telefonundan bikinili fotoğraflarına bakıp hayaller kurduğu kız şimdi karşısındaydı, üstelik çırılçıplak! Şaşkınlıkla dönüp diğerlerinin de onu görüp görmediğine baktı ve o an askerler bir bir tepeden çırılçıplak inen kızı fark etmeye başlamışlardı.

Etrafına emirler yağdıran mareşal neden dinlenmediğini anlamayıp duruma daha da sinirlenecekken nihayet Numi'yi fark ettiğinde o da şokla gözlerini açtı.

Çıplak bir kızın burada ne işi vardı!

Kendisine bakan bir bölük askerin dikkatini sakin bir tebessümle karşılayıp sağ elinin parmaklarını sallayarak selamladı onları Numi. Sanki ordunun podyumunda ilerliyormuş gibi hissederken tam yokuş bitmek üzereydi ki Sonje'nin bağlantısı gelmişti!

Zamanlama nasıl da mükemmeldi!!

Odağı tamamen kendisine çevrilmiş eli silahlı ama şokta bir bölük askere eliyle bir dakika diye işaret edip durdu Numi. Ve bağlantıyı karşıladı.

Bağlanır bağlanmaz "Ne düşündün Rex'le ilgili?" diye düşündürmüştü Sonje, konuya nereden girmesi gerektiğini bilmemenin beceriksizliğiyle.

"Rex de kim?" diye cevaplayınca Numi, sarsılmıştı Sonje. Gezegen çalkalanıyordu, devletlerin başkanları Rex'i konuşuyordu ve Numi Rex'i bilmiyordu bile. Etrafındaki insansıların sahte zenginliği ve sığ ilgisi içinde bu kadar mı umursamaz olmuş, bu kadar mı kaybolmuştu!

Sonje sessizliğini korumakla bağlantıyı kesmek arasında bir an beklerken çıkıştı Numi: "Cevaplarını bilmediğim sorular sormak için mi aradın beni! Üstelik tam da şimdi!"

Patladı Sonje! Ona uzattığı köprüyü moleküllerine ayırıp Numi'nin fikrini de o korku veren derin uçurumun içine atacaktı!

"Acımasızca umursamaz, şımarık, kaybolmuş birisin sen! Etrafındaki züppe primatlardan gördüğün ilginin içinde kaybolacak kadar sığ olduğunu düşünmemiştim ama şu haline bak! David

Kothrich'in bir adasında etrafındaki hayata neler olduğunu takip edemeyecek kadar meşgulsündür! Bravo sana Numi! Hiçbir zaman şaşırtmadın beni! İlkelliğin doruklarında salaklığın..." derken Numi onun düşüncesini bölüp paramparça edercesine daldı içeri: "Yeter! İlkel de sensin, umursamaz da! Acımasız da! Şımarık da! Sen hayvanların arasına saklanmış kendi savaşını onlara yaptırıp çektiğin videolarla eğlenip bu vahşileri daha da kudurturken, ben hiçbir şeyin arkasına saklanmadan, tek başıma mücadeledeyim bu vahşilerle! Her an! Ölümüne! Evet Sonje, bir tek konuda haklısın ki kaybolmuş durumdayım. Hayatları tamamen bana bağlı 30 çocukla, bir çölün ortasında hydrogec yapacak kadar kaybolmuş durumdayım! Kocaman bir orduyla savaşırken bile senin şımarık bağlantını kabul edecek kadar da salağım! Bu gezegene indiğimizden beri senin oluşturmaya çalıştığın manyetik alanı 3 haftada oluşturmayı becerecek kadar da meşgulüm sadece! Ama şunu bil Sonje ne kadar salak olursam olayım bil ki senden daha salak değilim! Dokas'a sorarsın görünce! Sana duyduğum inancın zerresini bana duysan belki kendini bu kadar gelişmiş sanırken aslında bu kadar geride kalmazdın. Asıl sana yazıklar olsun!"

Askerler dikildikleri yerde, yokuştan inerken aniden durup eliyle yaptığı bir işaretle zaman isteyen ve sonra kendi kendine dikilirken aniden durduğu yerde tepinmeye, yeri tekmelemeye başlayan kızı zevkle izlerken mareşal silkelendi. Askerlere formasyona girmeleri için emir verdiğinde Numi de bağlantıyı kesmişti.

Kendisine odaklanmış bakışları sempatik bir gülüşle karşılayıp selam verdi Numi, bu insansılar her anlamda çok tahmin edilirdi. Mareşale ulaşması hiç de zor olmayacaktı.

-14-

... basit hayat denklemlerinin zırt pırt karşısına konulamayacak kadar büyük bir rakamdı, değerdi, çünkü var olan, var olmuş, var olacak her şeydi.

Simsiyah teninde kocaman, umut dolu bir gezegen gibi parlayan gözlerini küreye dikmiş, bir an bile ayırmadan bakıyordu Jamal. Aniden ayağa fırlayıp "Bęrę!" diye bağırmaya başladığında, küreyi çevrelemiş binlercesi birkaç saniye içinde hep birlikte ayaklandı "Bęrę! Bęrę!" diye bağırmaya başladılar.

Kıyıda durduğu yerde, gözlerinde yaşlarla suyun şeffaflaşmasını, kürenin buzlu koyunun bir maviden şeffaf bir yeşile dönmesini izledi Fahim... Üç hafta içinde sadece hayatı değil, bilinç derinliği, ruhu da tamamen değişmişti. Başlıyordu.

Başlayabilmesi için ölmeye hazırdı çünkü ilk defa dünyada bir şeylerin belki de doğru olacağının umudu vardı kalbinde. O umudun yok olmasındansa, onu korurken ölmeye razıydı.

İnsanlar suya girmek için sabırsızlanmaya başladığında, Numi'nin söylediği şeyin gerçeklemesini bekledi. Suya geçip küreye yaklaşmak isteyen gruplara bağırdı, onları geri çekti, herkes onu dinledi. Nasıl dinlemesinlerdi?! Yeni dünyanın kâhiniydi o, birkaç bin yıl sonra Tanrı'nın oğlu, köklü bir dinin elçisi olarak bile anılabilirdi. Olasılıklarla doluydu dünya, ama yeni dinlerin zamanı çoktan geçmişti, çünkü insanlığın daha fazlasına ihtiyacı vardı, artık herkesin dini nihayet vicdanındaydı. Bilinmeyen her denklemin karşısına Tanrı'nın adını koyan cahillerin sonu gelmek üzereydi çünkü insanlık nihayet anlamaya başlamıştı: Tanrı varoluşun tamamıydı, basit hayat denklemlerinin zırt pırt karşısı-

na konulamayacak kadar büyük bir rakamdı, değerdi, çünkü var olan, var olmuş, var olacak her şeydi.

Şeffaf kürenin batıya bakan yüzeyinin alt kısmında nihayet Fahim'in beklediği o kanal açılınca, dizlerinin üstüne çöktü Fahim, gözyaşları kahkahalarına karışırken coşku sardı halkları.

Odudua'nın adı yankılanırken atmosferde, küreyi çevrelemiş suyun etrafını saran binlerce yerlinin gerisine indi daha önce görülmemiş sessizlik ve hızdaki tek kişilik helikopter. Helikopteri kullanan kişi, Afrika'nın kavurucu sıcağında bir damla bile terlemeden dikildi ve baktı küreye. Bu gezegen için oldukça ileri olan bu teknoloji, geldiği yerde çocuklara öğretilecek seviyedeydi. Küreyi halletmek sorun değildi ama etrafında toplanmış, bir tanrının dünyaya indiği mucizesine kapılmış, kendi lanetlerinden kurtuluş arayan bu yerliler pek de tehlikeli olabilirdi.

Hiçbir cinse ait olmayan giyimi ve haliyle, elindeki tuhaf alet çantası ile sessiz ve sabırlı bir şekilde yürüdü binlerce yıldır kurak olan ve nihayet kavuştuğu su ile nemlenmiş topraktan gözünü kaldırmadan. Toplanmış kabilelere yaklaşırken başını hiç yerden kaldırmadı, normalde insanlık dışı cinsiyetsizliği ve kısacık bedeniyle, bu topraklardaki, AIDS olmuş cahiller tarafından avlanıp iyileşmek umuduyla kalbi yenecek gariplikteydi. Ama mucize diye bağırırcasına yerden yükselen bu kürenin etrafında artık kimse kendinde değildi, herkes kendinden daha yüce bir fikrin peşindeydi. Fark edilmeden, fark edilse de umursanmadan, garipliği dikkat çekmeden yürüdü bu kısacık boylu, açık tenli, şaşılacak seviyede cinsiyetsiz Nakarlı Ualu. Kıyıya varmasının imkânsızlığını ölçüp biçince beklemeye koyuldu.

Herkes önden giden adamın peşine takılmış, suya girmeye başlamıştı. Kürenin içinde alınmak için açılan kanala doğru daha önce görülmemiş bir sakinlik ve saygı ile ilerliyorlardı.

Çapı bu kadar küçük bir kürenin içine mi girip yaşayacaklardı?

Maymunların, fırtınalı bir gecede ormanın ortasında gördükleri bir eve sığınması gibiydi bu durum. Kendi seviyelerinin çok üstünde olabilirdi bu kürenin teknolojisi ama bir dokunuşta yıkılacak kadar âcizdi. Küreye dokunmak için sabırsız bir sabırla yürüdü Ualu.

-15-

Karakterin intiharıydı aklına estiği gibi davranmak,
hayatı anlamsızlaştıran her döngünün başlangıcıydı bu.

Çıldırmak üzereydi Sonje! Bin kere bağlanmaya çalışsa da Numi tamamen kapatmıştı kendini.

Çatıdan inmesi evdeki herkesi uyandırıp dünyanın herhangi bir köşesinde Numi ile ilgili herhangi bir haber bulmak için seferber etmesi o kadar hızlı olmuştu ki, Sonje evden çıkarken hepsi uykulu bir halde bilgisayarların başındalardı. İnternet arayışıyla sokakları gezmiş, nihayet şaşkınlığını atınca arabayı kullanan Turco'yu dinlemiş ve 150 km uzaklıktaki 5 yıldızlı Golf Resort Otel'in kıyısına çekmişlerdi. Hızlı internet lazımdı Sonje'ye, 8 farklı VPN'den zincirleme bir şekilde 4 ayrı programla bağlanmıştı otelin internetine. Takip edilmeden, en kestirmeden Deep Web'e girmenin yollarından biriydi bu. Devletin istihbarat dosyalarına bağlanmıştı, Numi ile ilgili ne varsa bulmalıydı ama kolay olmadı bu çünkü bilgi çok tazeydi, henüz haber trafiği oluşturacak kadar bilgi toplanmamıştı. Sadece ordunun hava kuvvetlerinde bir bölgeye gönderilen helikopterlerle ilgili bir raporlama vardı. Afrika'nın ortasındaki bir çölde bu kadar çok helikopteri de ne yapacaklardı?!

Bir olasılık da olsa koşup okyanusa atlamak, Sullu ile buluşup Afrika'ya ulaşmak istedi Sonje ama tuttu kendini. Önce emin olmalıydı!

Kaybedecek en ufak anı bile olmayan biri aklına estiği gibi yerinden fırlayamazdı, fırlamamalıydı. Karakterin intiharıydı aklına estiği gibi davranmak, hayatı anlamsızlaştıran her döngünün başlangıcıydı bu. Evet içgüdülerini dinlemeliydi ama sadece dinlemeliydi, emin olmadan harekete geçmemeliydi.

Numi'nin kendisine geleceğini bilmeden onu aramaya başladı gezegenin her yerinde.

-16-

Çi'den geldim, Çi'ye döneceğim.

Çocukları uzaklaştırmalıydı buradan! Ama ya aileleriyle sığınmaya gelen diğer çocuklar?!

Onu korumak için gövdelerini siper eden binlercesini nasıl koruyacaktı?!

Yorgundu Numi, ruhu sanki intiharın eşiğindeydi.

Parçaladığı helikopterin pervanesini fırlatıp, yaralı Fahim'i itinayla aldı kucağına ve lazer platformunun yanına sıçradı bir hamlede, ayaklarının dibinde cansız yatan bedenlere değince gözleri, yere bırakamadı Fahim'i. Yüreğinin en derininden, evrenin en büyük kara deliğinden gelirmişçesine haykırdıkça haykırdı ama kimse duymadı onu çünkü havayı dolduran onlarca helikopterin, çevrelerini sarmış bir sürü arazi aracının, ateşlenen silahların, atılan gaz bombalarının sesi sarmıştı atmosferi, Numi'nin haykırışına yer kalmamıştı.

Dizlerinin üstüne çöktü, Fahim'i platformun kuytusuna koyarken gözlerine istila eden yaşları silkeledi, ayağa kalkmalıydı, pes edemezdi ama yorgundu Numi, ruhu sanki intiharın eşiğindeydi... Onu korumak için gövdelerini siper eden binlercesini nasıl koruyacaktı?!

Ayağa kalktı, bir hamlede platformun üstüne çıktı. Ve haykırabildiği kadar haykırdı.

Odudua'nın haykırışını duyanlar ona odaklandılar. Zincirleme bir reaksiyonun başlangıcıydı o odaklanma. Platformun tepesinde durmasını, kollarını iki yana açıp kıpırtısızca beklemesini ve yavaşça kollarını teslimiyete kaldırmasını izlediler. Kurşunlar atılmaya devam etse de Odudua'yı dinlediler. Onunla birlikte teslimdiler.

Teslim olmuştu Numi, kendi için değildi teslimiyeti. Onu korumak için canlarını feda edeceklerin canlarına verdiği değer içindi. Çi içindi.

Silahlar durduğunda, helikopterler inişe geçtiğinde, arazi araçlarından inen askerler suya girip birkaç saat önce o mucize kürenin olduğu, şimdiyse binlerce yaralı ve ölü bedenle dolu yere doğru ilerlemeye başladığında kolları havada dikildiği platformun üstünde yeminle haykırdı Numi:

"Beni bekleyin. Yine geleceğim!"

Yerlilerden çok azı anladı onun ne dediğini, ama önemli değildi, ağzından çıkan bu bir cümle bile on güne kadar bölgedeki en unutulmaz efsaneye dönecekti. Tarihleri boyunca baskılanmış, kullanılmış Afrika'nın halklarına orduya karşı gerçekten de kafa tutma fırsatı vermiş bir tanrıçanın geri dönmesi umutların en büyüğüydü.

Emin değildi Numi, geri dönebilecek miydi? Yaşayacağından bile emin değildi. Ama ne olursa olsun geride umut bırakmalıydı insan, o bırakılan umut değil miydi yarınları çekilir kılan?

Kendisine yaklaşan askerleri izlerken kendi kendine mırıldandı Numi:

"Çi'den geldim, Çi'ye döneceğim. Potansiyelime doğdum, kaderimin efendisi olacağım. Olmaktan, doğmaktan, dönüşmekten yoksunmayacağım."

Numi'nin platformdan inişini ve yanına indirilen helikoptere bindirilişini seyretti Jennie, etrafına topladığı çocuklar ağlarken gözlerindeki yaşları o da engelleyemedi.

-17-

Bakır elbisesi yerine şimdi grafibron tulumu vardı üstünde.

Tek bir fotoğraf! Nihayet diyen kalbinin, kahretsin diyen fikrine isyanıyla birlikte çıktı o fotoğraf karşısına. İnternetin en derinlerinde, savaş suçlarının gizlendiği o en karanlık yerlerden, ordunun iç yazışmasına dahil edilmiş raporlardan birinde küçücük, renksiz bir fotoğraftaydı Numi. Bakır elbisesi yerine şimdi grafibron tulumu vardı üstünde. Nihayetti çünkü Numi'nin sağ salim olduğu belliydi, kahretsindi çünkü yakalanmıştı ve bindirildiği o tuhaf kafesin içinde kesinlikle güvende değildi.

Turco'ya eve dönmesini mırıldanırken kapattı bilgisayarını Sonje ve bağlandı Numi'ye. Emin olduğu tek bir şey varsa o da bağlantısının açık olacağıydı. Ne zaman başı belada olsa ona ulaşmıştı.

BÖLÜM V

-1-

... yaşamın değişik bedenlerindeki haller tarafından ele geçirilmesini izlemekteydiler, kimisi dehşet ve kimisi huzur içinde.

Önce kuşlar gösterdiler kendilerini, günlük güneşlik bulutsuz gökyüzünün tepesinde, öyle çoktular ki güneşin ışığını birden engelleyen şeyin ne olduğunu anlamak için insanlar yaklaştılar pencerelere. Yüzlerce gökdelenin tepesinde milyonlarca kuş sanki ilk defa miraslarını geri almak için toplanmışlardı. Yaşam haklarını istercesine şehrin tepesinde dolanıyorlardı. Gözün alabildiği uzaklıklar boyunca, görülebilen her yere yayılmışlardı.

Dünyada bu kadar çok kuş var mıydı diye düşündü Kenan, elindeki silahla konuşlandırıldığı çatının tepesinde tüm caddeye hâkim olan o köşede, üzerindeki zırhlı kıyafetin içinde dikilip gözlerini gökyüzünden ayıramadan. Başındaki kaskı geriye ittirdi, mucizeye tanıklık eden biri gibi tüm duyu organlarını izlediği şeye teslim ederken elindeki silahı indirdi.

Zaten mucizeleri silahlar engelleyebilir miydi ki?

Güneşi saklayan kuşların kanatları arasından sızan ışığın huzmeleri sanki dünyaya inen ilahi bir düşüncenin ışığı gibiydi. Muazzam bir ahenk ve formasyonda dönen kuşlar adeta dans ediyorlardı... gecenin güneşle dansı... Korkunç değildi... Muhteşemdi...

Ta ki sokaktan yükselen çığlıklar gökdelenin o en tepesinde, Kenan'ın caddedeki hareketi izlemek için yerleştirildiği o kuytu köşeye ulaşana kadar.

Fareler kanalizasyondan çıkıp tüm yolları kaplamaya, sokakta adım atılacak tek bir yer bırakmadan caddelere, trafikteki araçların üstüne altına her yere yayılmaya başladığında daha da yükseldi çığlıklar, kuşların tedirgin huzuru gitti, farelerle birlikte iş ciddiye binmişti.

Farelerin ardından böcekler ve sürüngenler geldiler. Şehrin derinliklerinde devam eden bir hayat olduğunu, üstü ne kadar örtülürse örtülsün, toprağın derinlerine nasıl hapsedilmiş olursa olsun hayatın istediği zaman her şeyden güçlü olduğunu anlatırcasına bedenlerini çıkardılar yüzeye. İnsanlar sokaklardan çekilip binalara sığınırken bir noktada durdu trafik çünkü caddeler üzerlerindeki araçlarla birlikte milyarlarca farenin, solucanın, bin bir çeşit böceğin, sürüngenin altında artık görünmezdi, cadde tamamıyla ve bir anda toprağın canına gömülmüş gibiydi.

Dehşet içinde gözlerini ayırmadan trilyonlarca canlının işgaline maruz kalmış caddeye baktı Kenan, sanki trilyonlarca küçük parça halinde bir bütünden oluşan dev bir organizma yayılmıştı caddeye, binalara bulaşmadan bir nehir yatağında uzanır gibi önüne ne gelirse üstünü kaplayarak uzanmaktaydı cadde boyunca. Milyonlarca küçük parçadan oluşan dev bir organizma gibi... Organizmanın kapladığı araçların içinde kalan insanlara odaklandı Kenan'ın gözleri, artık çığlıklar da neredeyse kesilmişti.

Annesinin çığlıklarından çekti gözlerini Defne, bahçede bulduğu solucanı ona uzatınca bile bağıran birinin arabalarının üstünü kaplamış sürüngen ve böceklerin çokluğunda krize girmesi herhalde normaldi. Böcekler, fareler ve adını bilmediği milyonlarca varlık aracın etrafını iyice sarıp güneşi engelleyecek kadar

her yanı kaplayınca uzandı Defne, karanlık arabanın tavanındaki ışığı yaktı. Annesi hâlâ çığlık atmaya devam ediyordu, babası ise tamamen şoktaydı.

Annesine anlatmak istedi ama bu kadar korkmuş birine anlatılamazdı, ancak gösterirseniz fark edecek kadar beyin sapı tüm neokorteksini baskılamıştı. Defne uzandı, babasının kilitlediği kapıları ön koltuğun ortasındaki bölümden açtı, ne çığlık atan annesi fark etti Defne'nin o düğmeye bastığını ne de babası engelleyebildi, ikisi de şoktaydı.

Defne'nin kapıyı açtığını arabanın ön camındaki ışık yanınca anladılar. Annesi korkunun kâbusa dönüştüğü bir şokla döndü geriye, Defne'yi kendine çekmek için hamle yaptı ama Defne çoktan araladığı kapıdan giren güneş ışığına çıkmıştı. Arka koltuğa atladı babası, yavrusunu içeri çekip ölümüne koruyacaktı... İnsanlığın en büyük hatası, bir mucize olmazsa, işte böyle tekrarlanıp duracaktı. İnsan yavrusunu yaşamdan korumalı mıydı?

Ama yetişemedi. Çünkü Defne bir adım daha atmış ve arabadan artık uzaklaşmıştı. Annesi de dehşetle açtı kendi kapısını, istediği kadar korksundu farelerden, böceklerden, solucanlardan, gerekirse ölsündü, varlığı parçalansındı bu yapış yapış vahşiliğin içinde ama oturduğu yerde yavrusunun bu canavarlarca öğütülmesini izlemeyecekti. Beyin sapının çığlıklarını bastırıp birkaç salisede kararını veren aklı ona Defne'nin peşinden gitmesini emretmişti.

Açtığı kapıyı ayağı ile ittirip kendini dışarı attı, Defne'ye uzanıp onu içeri çekecekti ama Defne neredeydi?! Aracın yanında yoktu, bu böcekler onu bu kadar çabuk mu içlerine almışlardı diye dehşetin kâbusunda birkaç saliseyi nereye hamle yapması gerektiğini anlamadan geçirirken kafasını çevirdi ve dondu. Arka kapıdan Defne'nin peşinden inen babası da dikildiği yerde donmuştu.

Binanın içindeki çığlıklar, nihayet hayretin sessizliğine dönüştüğünde pusu kurdukları binanın girişine inmişti Charles, kurşun geçirmez olduğundan emin olduğu camın dibinde caddeye yayılan milyarlarca organizmanın nasıl da kaldırımlara taşmadan asfalt boyunca ve birlikte hareket ettiğini, taşıdıkları ortak bilinci izliyordu. Milyarlarca çeşit organizmanın şehrin caddelerini kaplamış olması değil, sahip oldukları ortak bilincin izlenebilir hale gelecek kadar kendini davranışta ortaya koyabilmesi... resmen mucizeydi. Çok uzun zaman sonra ilk defa aklına Tanrı geldi. Varlığı gerçek olabilir miydi?

Arilerin varlığını düşündü... İnsanın, farklı bir boyutta yaşayan, teknolojileri çok daha gelişmiş varlıkları binlerce yıldır nasıl da Tanrı zannediyor olduğu düşüncesi aklına tamamen yerleşmişken, fikrinde gerçek Tanrı'ya kuşkusuz bir şekilde hiç yer bırakmamışken şimdi sanki karşısında dikiliyordu Tanrı. Milyarlarca formda, farklı organizmada bedenlenmiş ve sanki dünyaya gözlerinin önüne inmişti. Her yerdeydi. Düşüncelerinden sıyrıldı Charles çünkü gökyüzünden gelen insana ait olmayan bir çığlık kurşun geçirmez camın sesi engelleyen dayanıklılığına rağmen döner kapıdan giren hava ile kulaklarına taşınmıştı. Gökyüzünün çığlığı gürleşirken cama yapıştı ve kafasını yüz binlerce kuşla kaplı gökyüzüne kaldırdı, kuşların kenara çekilip güneşin ışıklarının yeryüzüne inmesine müsaade edecek kadar formasyonlarının aralanmasını izledi ama o aralıktan sadece güneşin ışığı değildi aşağı inen, boyları 1 metreyi geçen Philippine kartalları attıkları derin çığlıklarla ve bir kuzuyu parçalayabilecek güçteki açık pençeleriyle dalışa geçtiler. Nefesi kesildi Charles'ın, aklındaki düşünce ağzından kısık bir mırıltıyla sızdı: "Tanrım!"

Binlerce dev kartal binanın çevresindeki çıkıntılara, elektrik lambalarının tepelerine, buldukları her köşeye birer er gibi

nöbette konuşlandıklarında Charles kendi kendine mırıltılarla tekrardaydı: "Tanrım... Tanrım..."

Bazılarına anlatmak için hayat yetmezdi, mucizeler şart haline gelirdi çünkü o kadar salaklardı ki, kendi küçüklüklerini görene kadar varoluşu anlayamazlardı.

Kartalların büyüklüğünden ayıramadığı gözleri, caddenin ilerisinden yükselen insan çığlığına döndü, biri "Defne!" diye haykırmıştı. Bugüne kadar binlerce ceset, yaralı görmüş olsa da, ölü bebeklerin arasından duygu üretmeden geçip gidebilmenin eğitiminde uzman olsa da, sokağa fırlamamak için dişlerini ve yumruklarını sıktı Charles, yüzündeki her mimik gerildi, çünkü caddenin ortasında, üstü sürüngenlerle kaplı arabalardan birinin açık kapısı önünde küçük bir kız çocuğu şimdi milyarlarca yılanın, farenin, böceğin, sürüngenin arasında dikilmekteydi!

İlk defa, İranlı, Japon, Afgan, Vietnamlı, Suriyeli, Kübalı, Iraklı, Çinli, Türk, Kürt... değildi çocuk. İlk defa sadece çocuktu Charles için. Görev yerlerinde binlerce çocuğun ölümünü izleyerek geçirdiği onlarca yıldan sonra ilk defa...

Beyni sadece çocuk kategorisine koyabildi, beyaz elbisesiyle ve saçındaki kurdelesiyle sürüngenlerin ortasında dikilen küçücük çelimsiz Defne'yi. Sattığı bombalarla, silahlarla, organize ettiği savaşlarla öldürülmüş binlerce çocuktan farklıydı bu kız Charles için çünkü sadece çocuktu, birilerinin, bir devletin, bir ideolojinin, bir bölgenin çocuğu değildi, en basit haliyle bir insan yavrusuydu.

Masumdu. Döner kapıya fırladı Charles, çünkü bu sürüngenler ya da şu dev kartallar birazdan bu kız çocuğundan geriye kim bilir ne bırakacaklardı! Ama ne oluyordu! Bir tuhaflık vardı! Kızın suratındaki gülümseme miydi?! Charles dehşet içinde çıkarken kapıdan, Afganistan'da ölen binlerce çocuğun sokaklarda can

çekişmesini, Irak'ta katledilen yüz binlercesini ve daha niceleri gelmedi aklına, sanki bir çocuğun kendi türü tarafından öldürülmesi bu sürüngenlerce öldürülmesinden daha kabul edilirdi. Ama dışarı çıktığında kız olduğu yerde değildi, Charles'ın nasıl olduğunu anlamadığı bir şekilde arabanın arka tarafındaydı şimdi. Aracın etrafındaki sürüngenler, böcekler azalmış mıydı? Kaldırımın kenarında, bir adım ötedeki milyarlar ya da trilyonlarca çeşitteki organizmaya baktı dehşetle, bassa belki birkaç yüz tanesini ezerdi ama bir anda içlerine çekilip sindirileceği kesindi. Kıza baktı, ona ulaşmak mümkün değildi! Kızın annesi ve babası da arabadan fırladıklarında, ancak o zaman Afganistan'daki o bebek geldi aklına: Ölmüş annesinin koynunda, kopmuş kolundan akan kanın kaybında bebeğin ölümünü izlemişti. Hayatını kurtarabileceğini bile bile bir canın bedenden gidişini izlemek insanlığa ait içinde kalan o son parçayı da ezip geçmişti. Bir canı kurtarabilecekken, üşenip de emek vermeyen herkes, o kurtarmadıkları canın başına gelenlerle bir gün mutlaka yüzleşecekti... Saniyeler içinde düşünceler çarpıştılar aklında, ilk defa kendi varlığını feda etmeyi düşündü Charles, koşarak kıza ulaşsa, kızı alıp kaldırıma fırlatsa onu kurtarabilir miydi? Ve nihayet insanlığı geldi Charles'ın bedenine, attığı o ilk adımla birlikte. Kendini yaşam için feda edebilenler sonsuzluğu hak edebilenler değil miydi? Çünkü ancak yaşamı korumak için göze alabildiklerimiz kadar yaşamı hak etmiyor muyduk!?

"Defne!" diye haykırdığında annesi ikinci kere, Defne sakin bir gülümsemeyle dönmüştü annesine. Gülümserken gel dercesine salladı elini. Annesindeki korkunun ancak gözleriyle tanıklık ederse geçeceğini bildiğinden ona doğru bir adım attı. Attığı adımın altındaki tüm organizmalar küçük kızın adımına yer açtılar.

Gözlerini kırpamadan izledi Charles, kız diz boyundaki or-

ganizmaların içinde adımlarına tertemiz yer açıla açıla annesine ilerlemekteydi. Annesinin suratındaki dehşet gitmiş yerine ağlayan kırmızı gözlerinden süzülen yaşların zıtlığında kocaman kahkahalı bir gülümseme gelmişti, iki yana kocaman açtığı kollarıyla eğilmiş kafasını inanamadığını belli eden bir yavaşlıkta iki yana sallarken, yavrusuna doğru bir adım atabilmişti. Her adımda kendisine açılan yerin şokundandı kahkahası ve tiksindiği bu hayvanların kendisinden daha fazla hayatı anlıyor olmasının şaşkınlığında kavuştu yavrusuna.

Dikildiği yerde ailenin birbirlerine kavuşup adım adım caddeyi geçmelerini, kendisine doğru gelmelerini izledi Charles ve onları da yanına katıp binaya girerken sokağın köşesindeki kanalizasyon kapağını ittirerek çıkan pitonları fark etti. Dev kartallar konuşlandıkları yerden kalkıp alçak uçuşta doğanın çığlığını atarcasına süzülmeye başladığında sokaktaki organizmalar sokağın gerisine doğru toplanmaya başladı. Her şey o kadar hızlıydı ki birkaç saniye içinde, milyonlarca türden oluşan bu dev organizma arabaların üstünden çekilmiş, araçların içlerindeki insansılar şok içinde camlara yapışmışlardı. Alçaktan uçan kartallar aniden hepsi birlikte yön değiştirip sokağın gerisine doğru uçtuğunda onları izledi Charles ve kartalların vardığı noktada, uzun anacaddenin en dibinden dev bir tsunami gibi yaklaşan dalgayı fark etti. Dalga o kadar yüksekti ki binaların 5. katlarına erişen bir yükseklikteydi ama bir dakika... dalga gibi hareket eden şey dalga değildi. Trilyonlarca böceğin birlikte hareket etmesiyle oluşan bir şeydi. Hızla binaya yaklaşıyordu. Acaba varınca ne olacaktı? Geri geri, dönen kapıdan girdi Charles, üzerindeki şoku atıp asansörlere ilerlerken pencerenin önünde durmuş kendisine dümdüz bakan küçük kız ile göz göze geldi. Küçük kız sakin bir tebessümle sadece dudaklarını kıpırdatarak fısıldarken sanki ona bir sır vermişti:

"Korkma..." Korkma... Bildiğin her şey değişirken, alışık olduğun kontrol tamamen elinden kayıp gitmişken neydi hissedilen? Korku muydu bu artık kontrolde olamama duygusu? Kendisini selamlayan askerin hizmete hazır halinden tiksinerek askeri selama karşılık verip asansöre bindi Charles, yakasındaki rütbeler ilk defa ağır geldiler. Asansörün kapısı kapanırken döndü ve salonda bekleyen kıza kaydı gözleri. Kız ifadesinde sanki sabitlenmiş aynı tebessümle dümdüz ona bakmaktaydı o incecik aralıktan.

"Korkmuyorum!" demek istedi ona Charles. Gerçekten de kendi canı için korkmuyordu, çünkü bir bütün olarak hareket eden bu organizmaların kendisine zarar vermeyecek bir bilinçte buluştuklarını anlamıştı. Korumak için kaplamışlardı şehrin sokaklarını, acaba "O kartallardan birini vursalar ya da sokaktaki sürüngenlerin üzerine benzin döküp yaksalar ne olacaktı?" diye düşündüğü anda korktuğunu fark etti Charles ve küçük kızın kelimeleri yankılandı zihninin en karanlık, yaptığı kötülükleri sakladığı köşelerinde. Korkuyordu. Kız ona korkma dese de çok korkuyordu. O kadar korkuyordu ki, başını önüne eğip gözlerine toplanan yaşları yutkundu, elindeki telsizden gelen ses hışırtı ile asansörde yankılandığında korkusu iyice arttı, çatıda konuşlandırılmış nişancılardan biri, "Ciddi bir hareket var, bunu görmelisiniz" demişti ve timin başı hemen konuya girmişti: "Hedef yaklaşıyor. Hazırlanın. Atış için izin istiyorum. 3540, atış için izin istiyorum."

Başını kaldırmadan telsizi ağzına götürdü Charles ve kalbinde ilk defa böylesine özgürce şahlanan korkunun sesinin titreşimine bulaşmasını engelleyerek cevap verdi: "Beklemede kalın. Tekrar ediyorum... beklemede kalın. İzin yok." Kafasını kaldırdığında asansörün iç köşesinde kendisine bakan er ile bir an göz göze geldi. Erin gözlerinde gördüğü şey kendi kalbinde hissettiğiyle ay-

nıydı. Er de korkuyordu, korkuyorlardı. Bakışını kapının önünde dikilen diğerine çevirdi, diğerinde göremedi kalbinde hissettiği duyguyu, adam silahının namlusuna kurşun vermekle meşguldü ve tekrar duygudaş hissettiği ere çevirdi başını. Birbirlerine baktılar... birbirlerini anladılar. Korkuyorlardı, kendi hayatları ya da içinde bulundukları durumun vahameti için değil. Dünyanın canını böylesine birleştirebilen Sonje'ye verebilecekleri zarar içindi korkuları. Er bakışını Charles'tan alıp karşısında silahını hazırlayan diğer ere çevirip dümdüz sordu: "Bir mucizenin içinde olduğumuzun ve bu mucizeyi yaratabilen varlığa savaş açmak üzere olduğumuzun farkında mısın?"

Adam başını silahından kaldırmadan homurdandı: "Eğer bizim gezegenimize gelip bize kafa tutabileceğini sanıyorsa dersini alır."

Zihninin karmaşıklığının tüm cevaplarını, bir anın içinde, eli silahlı bu salağın cümlelerinde buluverdi Charles. Sonje haklıydı, hayat bir seçimdi. Ya parazittin tüketeceklerinin bekçiliğinde, ağzından akan iltihaplı salyanın hizmetinde ya da mutualistiktin.

Asansörden indiğinde çatıya uzanan koridorun başında bir an durdu Charles ve silahına mermi süren salağı asansörden çıkmamak üzere nöbete gönderirken duygudaş hissettiği diğerini aldı yanına ve çatıdan bir kat indi aşağıya. Arilerin katıydı burası. İnsanın sıradanlığının asla kabul görmeyeceği, sadece çağrılırsanız adımınızı atabileceğiniz belki de dünyadaki birkaç yerden biriydi bu kat. Şimdi bu katta Ariler için hizmet veren her seçilmiş, binanın pencerelerine yapışmış, şehrin, medeniyet adını verdikleri bu tek dişi kalmış canavarın, yaşamın değişik bedenlerindeki haller tarafından ele geçirilmesini izlemekteydiler, kimisi dehşet ve kimisi huzur içinde.

Charles da yaklaştı pencerelerden birine, büyük bir dalga gibi yaklaşıp tüm caddeye yayılan milyarlarca türün birlikte hareket

etmesinin dehşetinde ama tüm bu türlerin Sonje için burada olduğunun huzurunda öylece hayatı izledi. Sanki hayat, bedenlendiği her formda dünyaya yapılanların hesabını sormak için toplanmış gibiydi. Acaba Sonje neredeydi?

-2-

Bilderberg Amerika...

Kulak zarını ritmik aralıklarla gerip gevşeten bir basıncın sesini dinler gibiydi Numi. Midesi bulanıyor, başı dönüyor ve boyun kasları kafasını taşıyamıyordu. Frekans kafesine koymuşlardı onu. Bedeninin frekansını yavaşlatan, içindeki organizmayı hareketsiz kılan bu kafesin gerçekliğini deneyimlerken Baruh Baba'nın anlattığı her korkunç şeyi nasıl da indirgeyerek, yumuşatarak anlattığını anladı.

Mide bulantısı ve baş dönmesi arasında bir duyguda olduğunu söylemişti Baruh Baba, o zamanlar Numi böyle bir şeyin gerçek olamayacağını düşünerek onu öylesine dinlemişti, deneyimsizdi.

Şimdi zamanda yolculuk yapsa, geçmişe gider, Baruh Baba'nın frekans kafesini anlattığı o günde kendisini bulur ve çok iyi dinlemesini söylerdi. Çünkü bu kafesten çıkmanın bir yolu vardı ama Numi dinlememişti, aklı her zamanki gibi Sonje'deydi. Boynunu tamamen geriye bırakırken, tek bir kelimenin aklında aralıksız yankılanmasına odaklandı.

Sonje bir şekilde ona bağlanabilirse bu cümleyi duyacaktı:

"Bilderberg Amerika..."

-3-

Dehşetti bu, eğer kalbindeki huzur olmasaydı.

Binaya yaklaşan dev dalgadan gözlerini ayıramadı Kenan, gökyüzüne yayılan kuşlar dalganın üstüne doğru dalışa geçtiğinde eğilmek zorunda olduğunu o kadar geç fark etti ki başının üstünden geçen kuşlardan bazıları ona çarptılar.

Dehşetti bu, eğer kalbindeki huzur olmasaydı. Korkamadı. İlahi adaletin nihayet yerine geliyor olması gibiydi. Sanki muhteşem bir şeyi getirecekti o dalga ve hayat nihayet değişecek, olması gerektiği şeye dönüşecekti. Binlerce kuş, binaya yaklaşan şahlanmış dalganın üstünde yoğunlaşmış ve onu korumaya almışlardı.

-4-

... keşke...

Dışarısı görünmüyordu artık. Hâlâ giriş katındaki lobideydiler ve pencereden tek görülen şey cama dayanmış milyarlarca organizmanın okyanus zenginliğinde giderek yükselerek camı kaplayacak seviyeyi geçmesiydi. Birbirine dolanmış, birlikte hareket eden ortak bir bilinçti bu. Bir sürü şeye aklı ermeyecek yaştaydı Defne ama bu bilincin birliğini anlayacak kadar vardı yaşı çünkü henüz ona geldiği BİR'liğin hissini unutturmamışlardı, daha ilkokula başlamamıştı. Lobidekiler çığlık çığlığa tuvaletlere koşarken babası aldı onu kucağına, itiraz etmedi Defne ama keşke o birliğin bir parçası olduklarını onlar da hatırlasalardı.

-5-

Yaşamı peşine takmış, her şeyiyle onu almaya gelmişti...

Organizmanın dalgası yükseldikçe yükseldi... Sokağı kaplaması yetmedi, binayı sarmalamaya devam etti. Yükselirken dev bir topa dönüşmeye başladığında hissettiği şoktan zorla sıyırdı dikkatini, pencereden adım adım geri çekilirken diğerlerine baktı Charles, herkes, istisnasız herkes izlediği şeyin imkânsızlığında kaybetmişlerdi dikkatlerini. Birkaç geri adımdan sonra hızla dönüp yürüyecekti ki yanında getirdiği asker dikiliyordu camın kenarında, ıslak gözlerinde bir duygu vardı, kendi kalbinde uyanan duygunun izlerini fark etti. Kolundan tuttu onu. Elini sadece sıktı, asker Charles'a çevirdiğinde başını birbirlerine baktılar... duyguları senkronize olmuş iki varlık bir bakışla anlaştılar.

Koridora döndü Charles, asker onu takip etti. O topun nereye yükseleceğini biliyordu. Koridorda ilerlerken önünden geçtiği odaların pencerelerinden görebiliyordu o dev, canlı topu. Emin olmak için kapalı olan bazı kapıları da açıp topla senkronize bir şekilde koridor boyunca ilerlemeye devam etti. Girilmesi yasak olan bölüme geldiğinde, tereddüt etmeden atladı kontrolleri, er onu takip etti. İzinsiz geçişi haber vermek için çalan sistem ince bir çığlık gibi bağırmaya başladığında durmadılar.

O dev top varacağı yere varmadan orada olmak istiyordu... ne olacaksa görmek istiyordu... ama aslında Sonje'yi korumak için gerekirse ölmek istiyordu, çünkü hayatın tek şansı gibiydi Sonje. Normalize edilmiş saçmalıklar çarkına sokulan yapayalnız, incecik ama sağlam bir sopa gibiydi. Birazcık yardımla kırılmasını sanki engelleyebilirdi. Hayatın yenilmez sağlamlığı vardı Sonje'nin bedeninde. Kendini ilk defa böylesine sorumlu

hissederken adımları hızlandı, sanki kalbinde, ruhunda, fikrinin her düşüncesinde uyanmış bir şey ona neden var olduğunu hatırlatmıştı. Koridor boyunca ilerlerken, varmak üzere oldukları köşeden aniden çıkıp diğer duvara yaslanan askeri fark ettiğinde beyninin sol lobu ona geri dön diye bağırmaya başlamıştı, özel harekâtçılar buradaydı! Ama sağ lobu koş yetiş diye yağdırıyordu emirleri. Köşede bekleyen özel harekâttan askere rağmen yavaşlamadı Charles, onu geçip köşeyi döndü ve koridorun tetikte bekleyen özel harekâtçılarla dolu olduğunu gördüğünde adımları mecburi yavaşlasa da koridorun sonundaki kapıdan ayırmadı gözlerini. O oda hayatı boyunca hizmet ettiği her şeye açılıyordu. Sistemin çarkı o odada dönüyordu ve bir kez bile girmediği o odada Sonje'nin savaştığı her şey vardı!

Kapıya yaklaşmak üzereydi ama bir adımla önüne geçen kişinin kendilerinden olmadığını fark ettiğinde durmak zorunda kaldı. İkinci kereydi onlardan birini bu kadar yakından göreli. Arilerin özel yetiştirdikleri bir şeydi bu. İnsan gibi ama duygusuz, hissiz, pişmanlıksızdı. İnsanların yapamadığı her şeyi yapabilecek güçte ve vicdan özgürlüğündeydi. "Burada olmanız çok iyi, dışarıda ciddi bir hareket var" diyebildi sadece ve cevap alamayacağını bilerek döndü Charles. Peşinden gelen erin, karşılarında dikilen adamdaki insan dışı tuhaflığa şaşkınlığını ezip geçen bir bakışla ona geri dönmesini işaret etti. Geri döndüler.

Odadan uzaklaştıkça ne yapması gerektiğini daha da iyi anladı Charles. Hayatında ilk defa kendisine söylenmeden ne yapması gerektiğini biliyordu. İplerinden kurtulmuş hissederken asansöre ilerledi. Peşinden gelen erin adını sordu. Ryan, dimdik cevapladı onu. Sesinin tonunda, ne olursa olsun onunla olacağının kararlılığı vardı.

"Beni takip etmek zorunda değilsin" dediğinde, Ryan "Zorun-

luluk değil efendim, ihtiyaç" dedi ve asansörün önüne geldiklerinden "Yapmamız gereken şeyi yapmalıyız" diye ekledi.

Asansörün kapıları aralanırken Charles mırıldandı: "Aşağıya inmeliyiz... Ona gitmeliyiz."

Anladı Ryan.

Balina Savaşçısı'nı yaşatmak için Odudua'yı kurtarmalıydılar. Yaşamı peşine takmış, her şeyiyle onu almaya gelmişti Balina Savaşçısı.

Asansöre bindiklerinde, nöbete koyduğu salak erin suratına bile bakmadı Charles ama ikisindeki tuhaflığı fark eden er, huzursuz, huysuz kıpırdanınca, ona dönüp bir an baktı, nasıl da savaşa hazırdı! Charles önüne dönerken, "Adın ne senin asker?" diye sorduğunda, asker, "Joe Walker Pusht efendim!" diye hazır olda cevap verdi.

"Aşağıda problem var Walker!" dedi Charles, savaşa hazır olan herkesi, tuttukları taraf ne olursa olsun, istediği gibi kullanmada uzman bir eğitimden gelmişti.

-6-

... kısacık ömürlerinin nasıl da maniple edildiğini açık açık ispatlayamadan ama her an o manipülasyonu hissederek daimi bir sancıdaydılar.

Camın dışındaki Çi fırtınasından gözlerini ayıramadan öylece bekledi masanın etrafında oturan 12 kişi. Yükselen organizmanın etrafında bir sarmal gibi dönen kuşların kanatları arasından geçen ışık azaldıkça azaldı. Bin bir çeşit can, tek bir organizma gibi hareket ederek camı tamamen kapladığında, oda önce zifiri

bir karanlığa bulandı ve hemen ardından otomatik olarak yanan ışıkların suni aydınlığında, binlerce canın düğümünden oluşmuş vakumun cama yapışmasını izlediler. Sonra bir anda, sanki o düğüm aniden çözülmüşçesine, hayvanlar birbirlerinden ayrılıp camın ortasını boş bıraktığında camın ortasından giren yoğun ışık öyle güçlüydü ki, odanın suni aydınlatmasını ezip geçercesine gözleri kamaştırmıştı. Güneşin sıradan ışığı, karanlığın ortasında sanki daha da bir güçlenmişti. Işığın merkezine çarpan kocaman şeyin ne olduğunu anlayamadılar ama mutlak sessizliğin içindeki o incecik ses camın çatladığının habercisiydi.

Her şey o kadar hızlıydı ki çatlayan camın içinden geçen karıncaları böcekler, böcekleri solucanlar, solucanları fareler, fareleri yılanlar, yılanları sansarlar, sansarları diğerleri takip etti... Odanın içine akarcasına, deliği adım adım büyüterek içeri girmeye başladı Çi'nin bedenlenmiş binlerce hali.

Odanın duvarlarını, tavanı, tabanı kaplarken sürüngenler, böcekler, fareler... Sessiz, sakin, sabırlı Ariler, sadece beklediler.

Ve esnek bir kanalın içinden büyük bir lokmayı geçirir gibi, giderek genişlettikleri pencerenin kırığından dev topu sokup odanın ortasına akıttılar. Tek tek çekildiler topun üstünden... geride sadece Sonje'yi bırakana kadar.

Yerden yavaşça doğruldu Sonje. Masada oturan 12 kişiye baktı. "Numi nerede?" dedi, çatılmış kaşlarının baskıladığı gözlerinde şimşekler çakıyordu sanki.

Kimse konuşmadı, masanın başındaki büyük sandalyede oturan ufak tefek adam düşündürdü: "Niye buradasınız?"

Adamın kurduğu telepatinin anlık şaşkınlığını üstünden atarken vereceği her cevabın, soracağı her sorunun, kendisinin ve Numi'nin kaderini belirleyeceğini hissetti Sonje. Masanın etrafında oturmuş diğerlerinde gezdirdi gözlerini. Her biri ne kadar

da farklıydı birbirlerinden, insansı bir evrimden geliyordu hepsi ve hiçbiri bu gezegenden değildi. Sonje, bazılarını görür görmez geldikleri gezegeni seçebilecek kadar dinlemişti Baruh Baba'nın hikâyelerini. Hayatının merakıydı bu, kendisinden farklı evrimlerden gelen insanlığın diğer gezegenlerdeki çeşitleri. Şimdi sanki Sonje'ye özel bir sürpriz gibi bir arada toplanmışlardı ama her sürprizi önemsizleştiren Numi'nin yokluğu daha önce duyduğu merakı tamamen silmişti.

"Gönderildik" dedi Sonje.

Odada düşünceli bir sessizlik oldu. Odanın her köşesine yayılmış organizma, duvarlardan çekilip Sonje'nin arkasında toplanırken, cılız adam "Kim tarafından?" diyerek bu sefer yüksek sesle sordu. Ne kadar da beyazdı teni.

"Sorular sormadan önce kendinizi tanıtmalısınız" diye net, sert cevap verdi Sonje. Rica etmiyordu. Gerekirse savaşa hazır olduğunu ve göründüğünden çok daha güçlü olduğunu sanki haykırıyordu dikildiği yerde.

Cevap vermedi adam, gözlerini Sonje'den çekip, masanın sağ tarafında diğerlerinin ortasında oturan, yüzü Dünyalıların sfenks adını verdikleri dev heykellerine çok benzeyen ama saç ve kaşları beyazın sarı ile harmanlanmış o uçuk rengindeki kadına dikti bakışlarını. Orion takımyıldızına bağlı Parta gezegeninden olmalıydı kadın, Sonje emindi çünkü kemik yapısı aynı Baruh Baba'nın resmettiği gibiydi. Elektriği, evrenin dört bir köşesindeki, alt seviyedeki uygarlıklara tanıtmalarıyla ünlüydüler. Tekâmüle hizmetteydiler. Bekledi Sonje. Soluk adam ve Partalı kadın bağlantıdaydılar. Ciddiye alınıp alınmayacağı adamın cevabı ile belli olacaktı.

Ciddiye alınmıştı çünkü adam bakışını Sonje'ye çevirip sorusunu cevaplamıştı: "Dünya gezegeni, evrim komitesinin izlediği 8

milyar 112 gezegenden sadece biridir. Ve bizler komiteye bağlı evrim programının bu gezegendeki temsilcileriyiz. Gezegeni domine eden bilinçli organizmaların Bir'liğe ulaşması için, gezegene özel geliştirilen bir sistem içinde, tekâmül için emek veriyoruz. Şimdi lütfen açıklayın bize, sizi kim gönderdi? Niye buradasınız?"

"1360 ışık yılı uzaklıktan geliyorum" dediğinde Sonje, cılız adamın gözleri anında masanın en ucunda, Sonje'ye en yakın köşede oturan saçsız adama kaydı ve bakışları hemen yine Sonje'ye döndüğünde, "Aeden?" diye sorguladı.

Cılız adamı cevaplamak yerine, engelleyemediği bir heyecanla, Baruh Baba'nın anlattıklarının gerçekliğini gözleriyle görebilmenin, aklıyla onaylayabilmenin sarsıntısında, hemen yakınındaki kel adama bakakaldı Sonje.

Bu varlık namı diğer Zullulların temsilcisiydi.

Evrenin teknolojisi en gelişmiş insan uygarlıklarından birinin efsane ürünüydü. Aralıksız öğrenen, öğrendiği hiçbir şeyi unutmayan, bilgiyi sentezleyen, analiz eden eşsiz bir şeydi, insan gibi ama insan değildi çünkü topladığı her bilgiyi, sentezlediği anda milyonlarca benzerinin bilincine yükleyerek aynı anda milyonlarcasıyla birlikte öğrenen, güncellenebilen bir Bir'likteydi. İşte bu başlı başına bir singularity[54] idi! Binlerce yıl önce bedensel ihtiyaçlardan iyice uzaklaşan Zullu ırkı, çiftleşmeyi reddeder hale geldiklerinde, nesilleri tükenmeye başlamıştı ve kendi uygarlıklarından geriye sadece 4 dişi kalınca varoluşlarını enerjisel bir düzleme taşıyabilecekleri bir teknoloji geliştirerek evrilmişlerdi. Kendi android kolonilerini kurmuş ve dijital bir program gibi hareket ederek bu androidler aracılığıyla alt boyutların deneyimine girip evrende bilgi toplar olmuşlardı. Sadece Nakar'ın evrendeki

54. Singularity: Alışılagelmiş varoluş düzenini radikal olarak değiştiren ve geri dönülemez bir etki yaratan olay.

haksız egemenliğini baskılayan devrimin koruyucusu olmaları değil, Pholiplerle, zarar görmeden diyalog kurabilmeleri de Zulluları Sonje'nin merakının doruklarına çıkarmıştı. Artık bedensizdiler ama hâlâ insandılar. Bakışlarını kendisinde sabitlemiş cılız adama döndü Sonje, şaşkınlığını üzerinden atamadan onayladı onu: "Evet, Aeden."

Sakinliğin soğuklukla birleştiği bir tonda "Usta göndermiş olamaz sizi" demişti cılız adam.

Bu kişinin Usta'yı biliyor olmasının ilginçliği, adamın hangi gezegene ait olduğunu hâlâ anlayamamış olmanın merakıyla karışırken, karşısındakini tereddüde düşürecek bir gülümseme ile cevabını verdi Sonje: "Emin misiniz?"

"Eminim" derken cılız adamın ifadesine yayılan aşağılama öylesine ani bir belirginlikteydi ki, Sonje onun diğerlerine göre daha az insana benzediğini düşünürken adam lafına devam etti: "Orası potansiyelin sınırsız keşfine adanmış, her organizmanın kendi mükemmel versiyonunda var olabilmesi teorisini incelemek için kurulmuş bir deneyim gezegeni. Aklınıza estiği gibi evrene yayılıp sistemlere müdahale edemezsiniz."

Ama yılmadı Sonje, cevabı hazırdı: "Sizin burada yaptığınız gibi mi?"

Adamın zaten soluk olan benzi, silinen gülümsemesiyle birlikte sanki daha soldu. Ciddileşti.

Konuşurken, her kelimesiyle karşısındakini döven biri gibiydi: "Bu gezegenin insanları kendileriyle öylesine derin bir çatışmadalar ki, birbirlerini yok etmek ruhlarındaki basıncın çıktığı bir davranış şekline dönüşür oldu, her seferinde. Yaşamı ancak zıtlıkların uçlarında durarak algılayabiliyorlar. Sevmek, nefret etmek gibi uçlardaki duyguların kontrolünde ve iyi, kötü gibi uçlardaki olguların motivasyonunda birbirleriyle sürekli bir savaş halin-

deler. Binlerce yıl, Bir olduklarını anlamalarını bekledik. Ama yıkılan her uygarlıkla birlikte, her seferinde zıtlıkların savaşında kayboldular."

"Her seferinde?" diye mırıldandı Sonje. Bu kadar ilkel bir uygarlık ne kadar zamandır bu gezegende tekâmülde olabilirdi ki?!

"Bu gezegende, bunun gibi kaç tane uygarluk kuruldu sanıyorsunuz?..." diye cevap verdi cılız adam, Tebessümsüz, donuk ifadesine sanki gizli bir neşe gelmişti. Gözleriydi o belli belirsiz neşenin kaynağı diye düşünürken ne kadar da siyah olduklarını fark etti Sonje.

Cılız adam "Etrafında gördüğün her şey 6 bin yıl önce şekillenen son uygarlığın evriminden hal bulmuş durumda ama insanın bu gezegene getirilmesi 220 bin yıl önce oldu. Bu süreçte binlerce din, yüz binlerce kültür, milyonlarca dil oluşturdular... ve daima hepsini savaşlarla yıktılar. 220 bin yıl içinde on binlerce uygarlık kurdular bu gezegende" dediğinde adamın gözlerindeki neşe resmen mimiklerinde gezinmekteydi. Ama Sonje gözlerini ondan çekmek zorunda kalmıştı çünkü yakınındaki Zullu androidi, "38 bin 246" demişti. 220 bin yılda kurulan uygarlıkların sayısıydı bu. Rakam o kadar büyüktü ki derin bir nefes almak zorunda hissetti Sonje, kendi savaşı küçülmüştü sanki. 220 bin yıldır nasıl devam ediyordu bu yağma?!

Cılız adam "Ve birçoğu bugün bu gördüğün uygarlıktan çok daha gelişmişti" derken, sanki Sonje'nin mücadelesinin ne kadar da boş olduğunu fısıldıyordu kelimelerinin arasında. "Ne zaman gezegeni yok etme seviyesine geldilerse durdurduk onları" dediğinde, kendini galip hisseden bir ifade ile bitirmişti lafını ama başını hayır anlamında sallamaya başlamıştı Sonje, o itirazın içinde cana sahip çıkmak için varlıklarını ortaya koyanların her biri vardı. Manu, Turco, Max, Ali değildi sadece, binlercesi, dü-

şürüldükleri bu tuzaktan uyanmak için çaresizce çabalayan binlercesi, kısacık ömürlerinin nasıl da maniple edildiğini açık açık ispatlayamadan ama her an o manipülasyonu hissederek daimi bir sancıdaydılar.

"Burada bir manipülasyon var" dedi Sonje ve apaçık ortada parlayan bir şeyi körlere göstermeye çalışıyormuş gibi hissetmenin sıkıntısıyla devam etti: "220 bin yıldır devam eden bir manipülasyon bile olabilir bu! Bunu göremeyecek kadar uyuyor olamazsınız! Görmüyor musunuz? Hissetmiyor musunuz?! Etrafınıza bakın! Nakar'ın ruhu sindirilmiş sanki bu gezegene."

Gezegende binlerce yanlış vardı ama o yanlışı düzletmeye çalışan ruhların acısı asla yok sayılamazdı. Çünkü insanlığın doğacağı rahimdi o acı, anlayışın, fark edişlerin, tekâmülün kaynağıydı. Kendi düşüncelerinden sıyrılıp, odadaki her bir bakışın bir an da olsa cılız adama çevrildiğini fark edince ona odaklandı Sonje. Niye bakmışlardı bu adama? Adamın soluk beyaz teni sanki güneşi öyle özlemişti ki, beslenemeyen kemikleri büyüyememişti, bu yüzden mi bu kadar çelimsizdi? Baruh Baba'nın hikâyelerindeki Nakarlılar gibi...

Anladı Sonje!

Nakar'dan geliyordu ufacık tefecik adam ve oturduğu sandalyenin büyüklüğü içinde küçüklüğü iyice belirginleşmiş bedenini dikleştirirken her mimiğinde bağıran o tiksinmişlik hissiyle meydan okudu Sonje'ye: "Geçmişin hatalarıyla hâlâ yargılanıyor olmayı, böylesine bir önyargının ilkelliğine cevap vermek zorunda kalmayı kabul etmiyorum. Varoluşun en eski uygarlıklarından biriyiz ve hatalarımızdan yeterince ders aldık. Yeterince yargılandık! Umarım siz de önyargılarınızdan alırsınız derslerinizi Sonje. Özür bekliyorum" dediğinde odadaki bakışlar Sonje'ye dönmüştü, Sonje ise adama sanki saplanmıştı.

Bu muydu binlerce yıldır varlıkları kendilerine esir etmekle nam salmış bir uygarlığın bireyi?! Çelimsiz, soluk, cılız ve pasif agresif...

Bu muydu bir tek güce tapılan o gezegende yetişmiş birinin hissettirdikleri?

Güce tapan biri nasıl bu kadar güçsüz olabilirdi?

Nasıl binlerce yıldır bir sürü gezegeni domine edebilmişlerdi?

Bilmiyordu Sonje, meydan okunarak savaşların blöflerle kazanıldığı, gerçeğin kamuflesinde manipülasyonların bir geleneğe dönüştüğü, cesarete kurulan tuzaklarla sinsiliğin kök saldığı, beslenmemiş bir bedenin zihni zehirleyen güçsüzlüğünün çok derinlere uzandığı Nakar'ın küflenmiş yöntemlerinin insanlığı nasıl da iğdiş edebilecek kuvvette olduğunu bilmiyordu.

Güce tapan bir uygarlığın zehrine hiç maruz kalmamıştı. Saftı, temizdi, dobraydı ve sinsi, kirli, dolaylı olan her şeye yabancıydı.

Şaşkınlığından ancak silkelenirken yakınındaki Zullu androidine sordu Sonje: "220 bin yıl içinde kurulmuş bu uygarlıkların kaçında bankalar vardı?"

Android dümdüz cevap verdi: "38 bin 242'sinde."

Sadece 4 tanesinde var olmamıştı banka sistemi. Suratına doğan gülümsemenin eşliğinde çaresiz mırıldandı: "İlk defa... gerçekten de ilk defa gülmenin ihtiyacını çekiyorum."

Kimse bir şey anlamamıştı. Öylece baktılar Sonje'nin ne demek istediğine ve Sonje "Beni tanıyor olsaydınız, bu gülme ihtiyacının benim için ne kadar da garip bir durum olduğunu anlardınız" derken kendi kendine gülmeye başladı.

Cılız Nakarlıya dönüp "Sarf ettiğiniz cümlelerle suçluluk duygusu hissettiremeyeceğiniz kadar uzun kaldım ben bu gezegende" dedi. "İnsansıların arasında resmen aşılandım... Manipülatif açıklamalar, sağ gösterirken aslında sola hizalanan yumruklara aşı-

lıyım. Benim sizden özür dilememi bırakalım da, burada beden bulmuş ve bu insansıların sistemleştiremeyeceği zekâdaki, detaydaki kötülüğün, var edilmesinin sorumluluğunu kim alacak onu konuşalım! Madem evrim komitesi olarak buradasınız ve binlerce yıldır bu gezegende 38 bin 246 tane uygarlığın kurulup yıkıldığını gördünüz, o zaman lütfen söyleyin bana: Sularına, zekâ geriliği yapan zehirlerin konulduğunu; gezegendeki nüfusun 24 katına yetecek kadar besin varken milyonlarcasının açlıktan öldürüldüğünü; küçücük çocukların okul adı altında hapishanelere konulup normalize edilmiş bu deformasyona alıştırılmak için deforme edildiklerini fark etmiyor musunuz?! Şeker gibi bir zehrin, çocuklara verilmesinin kültürün en temeline yerleştirilmiş bir geleneğe dönüştürülmesinin tuhaflığını görmüyor musunuz?"

Masadaki herkesin dikkati Sonje'ye odaklanmıştı. Partalı kadın "Biz asla özgür iradeye karışamayız. İçtikleri sulara zehir koymalarını, bolluk içinde bile kıtlık çekecek kadar paylaşımdan yoksun olmalarını, kendi yavrularına şeker vermelerini engelleyemeyiz. Bilgi her yerde Sonje, arayan herkesin ulaşabileceği şekilde. Daha sağlıklı, daha iyi, daha doğru yaşamak isteyenler seçimlerinde özgürler. Zehirli suyu içmeyi reddedebilir, şekeri hayatlarından tamamen çıkarabilir ve tüketecekleri her şeyi yetiştirmeyi öğrenebilirler. Sadece bunları yapmayı seçmiyorlar. Özgür irade evrendeki en kutsal şeydir, bilincin toprağıdır. Özgür iradeye müdahale edemeyiz. Çünkü bir varlığı asla kendisinden koruyamazsın" dediğinde ağzını açtı Sonje, söylemek istediklerini sıralayacaktı ama Partalı kadının hemen yanında oturan koca kafalı, incecik boyunlu, büyük kulaklı adam samimiyet dolu ifadesine yakışır bir tonda girdi lafa: "Benim gezegenimin kültüründe, insansı bir potansiyelin insan olabilmesi için 3 evreye ihtiyacı olduğu kanısı vardır. Aynı bir tırtılın, kozaya

sığınıp sonra da kelebeğe dönüşebilmesi gibi bir süreçtir bu. Biz Kandra'da buna *Üçlük Kuralı* deriz. Tırtıl, koza ve kelebek zincirlemesinde olduğu gibi insan organizmasının da ancak 3 evrede kendini oluşturabildiğine inanırız. İnsanın, var olabilmesi için önce obur bir tırtıl gibi tüketerek keşfetmesi, etrafta tüketilecek bir şey kalmadığında yani keşifleri tekrarlara dönüştüğünde kozasına çekilip kendi kendine yeterliliği öğrenmesi ve kendine yeterli bir kelebek olmayı öğrendiğinde kozasından çıkıp, metamorfozunu tamamlayarak insana dönüşmesi şarttır. Üçlük kuralının aşamalarıdır bunlar. Bu gezegende karşına çıkan herkes henüz tırtıl aşamasındalar. Evet, insan değiller, insansılar aynı bir tırtılın kelebek olmaması ama kelebek olma potansiyeli taşıması gibi. İnsansılar, gezegenin öz kaynaklarını tüketerek işleyen teknolojileri ile ilkel de olsa hayatı keşfetmekteler. Buraya kadar bir problem yok. Yapılan hatalardan ders alındığı sürece her hata hayatın bir hediyesidir. Bugün, atmosferlerini zedeleyecek kadar karbondioksit üreten teknolojilere sarılmayı bırakmazlarsa 200 yıl içinde zaten uygarlıkları yine yok olup gidecek ama kullandıkları teknolojilerin işe yaramadığını anlayıp daha zeki, güçlü ve kendine yeterli bir teknoloji üretmek için tüketimden uzaklaşıp kozalarına çekilirlerse o zaman evrenin enerjisinin, kullandıkları her aleti çalıştırmaya yetecek güçte olduğunu, o kozanın içinde çok net bir şekilde görecekler. Ve o kozadan çıktıklarında o sınırsız enerjinin kendilerini kucaklayacağı bir uygarlık olabilecek kanatlara, özgürlüğe sahip olacaklar. Biz Kandra'da bu üç evreyi de yaşadık. Kendi gezegenimizin öz kaynaklarını tüketme sınırına geldiğimizde, aldığımız derslerden çıkardığımız manalara sarıldık ve kozamıza girdik. Alışılmış tüm tüketici teknolojiyi reddedip, güneşimizin enerjisinden nasıl en verimli şekilde yararlanacağımızın peşine düştük. Uygarlığımızın büyüme hızını

ölçenler bu evreye başta duraklama dediler, gezegenimizde çıkan ikilemlerden savaşlar bile çıkabilirdi ama bir zaman sonra anladık ki, doğru teknolojiyi kullanabilmek için durup seçim yaptığımız bu dönem, Kandra'nın tarihinde daha önce görülmemiş bir sıçramanın ilk adımıydı. Sıfır seviyesindeki bir medeniyetten, 3. seviye bir medeniyete dönüşmemizin kapısı oldu o zaman duraklama diye adlandırmaya kalktığımız o koza evresi. Eğer yanlışlarımızı analiz edip doğru seçimler yapabilmek için durmasaydık, bugün Kandra diye bir gezegen olmayacaktı. Ben Dünya gezegeninin de böyle bir evreye yakın bir zamanda gireceğine inanıyorum. Şu an bir tırtıl gibi, tüketim teknolojisinde, gezegenlerinin kanını içerek yaşıyor olabilirler ama bir gün, bu tüketim ile kendilerini düşürecekleri çaresizliğin tetiklemesiyle nihayet kozaya yani ikinci evreye ulaşabileceklerine inanıyoruz. Bu gezegende tanık olduğun tüm o saçmalıklar kozaya ihtiyaç duymalarını sağlayacak olayların başlangıçlarıdır. İzin vermeliyiz Sonje, kozaya girmeleri için onlara fırsat vermeli ve özgür iradelerine saygı duymalıyız."

Çaresiz hissetti Sonje, Kandralı adamın söylediklerini sadece anlamamış aynı zamanda hemfikirdi de... Ama başka bir şey vardı bu gezegende. Tırtılın kozaya girmesini engellemek için dizayn edilmiş bir şey... Bu gezegendeki her şeyin insanlık dışı olmasının nedeni bu insansıların henüz birinci evrede olmaları olamazdı. Koza diye bağıran, ihtiyaç duyan binlercesi vardı ama sesleri duyulmuyor, düşünceleri ciddiye alınmıyordu. Hatta o düşüncelerin ciddiye alınmaması için çok ciddi algı yönetimleri bile yapılıyordu. Birileri ciddi şekilde o kozayı yok etmek, tırtılı dönüşebileceği kelebekten uzaklaştırmak için çalışıyordu!

Sordu Sonje: "İnsansılarla birlikte yaşamış olan var mı aranızda?"

Masanın etrafındaki kimseden ses çıkmadı. İnsanlık seviye-

sine çıkabilmiş bir organizma için, cehennemdi bu insansıların kültüründe geçirilebilecek her dakika. Anlıyordu onları Sonje. Kendisi de başta böyle hissetmişti. Çünkü gezegenin gerçeğini bilmiyordu. Onlar da bilmiyorlardı. Gezegene saklanmış kötülüğü bu tırtılın doğası sanıyorlardı.

"Gezegenin kanıyla beslenecek, petrol gibi değerli bir mineral araçlarına koyup harcayacak kadar ilkelken, CERN denen yerde, oluşturmak üzere oldukları kara deliği oluşturma fikri akıllarına neden gelsin? Nerden gelsin? Bu kadar ilkel bir uygarlık henüz kendi hastalıklarına bile çare bulamamışken bir kara delik yaratmak peşinde neden koşar?! Burada dikilip size bunun gibi yüzlerce soru sorabilirim, NEDEN! Ama eminim ki hiçbirinin cevabını veremeyeceksiniz! Ve hepsini bu insansıların doğasına bağlamanın bir yolunu bulacaksınız. Çünkü bu insansılarla yaşamadınız bile! Çektikleri acıları, içine doğdukları sistemi değiştirmek için verdikleri mücadelenin içinde nasıl da tükendiklerini bilmiyorsunuz! Bu insanlık dışı düzenin içinde nasıl öğütüldüklerini, varoluşun felsefesinden nasıl tamamen uzaklaştırıldıklarını, tekâmülleri için sadece tuzak olabilecek şeylerin peşine koşturulduklarını bilmiyorsunuz! Tırtıl bile değiller, kıvrılarak yaklaştığı her şeyi sömüren parazite dönüşmüşler. Çünkü bu sistem onların tırtıl bile olmasına izin vermiyor! Vermeyecek de! O kadar ilkeller ki kendi cep telefonlarının kölesi olmuşlar, çok mantıklı değil mi? Çünkü bir uygarlık kendi keşfetmediği teknolojinin kullanıcısı olursa kölesi olur. Köleleşmişler.

Bu gezegende uygulanan manipülasyona maruz kalmadığı için Kandra'nın tırtılları kelebeğe dönüşmeyi başarmış olabilir ama anlamalısınız, burası her kozanın yakıldığı, tırtılın yapayalnız, evrimsiz bırakıldığı bir yere dönüştürülmüş. Bunu size kanıtlayabilirim!" dediğinde masanın başında oturan Nakarlı ayağa kalktı ve

o anda odanın her köşesini kaplamış organizma öyle hızlı adamı sarmalayacak gibi oldu ki, sıçradı masadakiler ama adam durup sadece dikildiği yerde Sonje'ye bakınca organizma da sanki sakinleşip geri çekildi. Bakışını, odadaki yaşamın Sonje'yi korumaya hazır ataklığından çekti Nakarlı ve tane tane, soğukkanlılıkla mırıldandı: "Şoktasın. Bizlerin hayata saygısızlık olmasın diye binlerce yıldır müdahale etmemek için kendimizi zor tuttuğumuz her durum senin genç kalbini ele geçirmiş, mantığını köreltmiş. Olanı olduğu gibi göremiyorsun ve paranoyak şüphelerin içinde aslında var olmayan bir gerçeklik yaratıyorsun..." dediğinde bir adım atıp masaya yaklaştı Sonje ve suratında beliren deli bir gülümseme ile "Ne kadar da naifsin! Yaşadığım şeyi bir buhran sanacak kadar naif misin?! Yoksa gözlerinin siyahında gördüğüm o duygu birilerinin burada olanları fark etmiş olmasının verdiği huzursuzluk mu?!" dedi.

Nakarlı konuşacaktı ki haykırdı Sonje: "Beni bu gezegende akıllarını yıkadığınız bu sürüden biri mi sandın! Aedenliyim ben! Sen kendin söyledin, her organizmanın kendi mükemmel versiyonunda var olabilmesi teorisini inceleyen, potansiyelin sınırsız keşfine adanmış bir yerden geliyorum ben! Bu gezegende ne olduğunu anlamayacak ve böylesine basit bir analizi yapamayacak kadar duygusal olabileceğimi nasıl düşünürsün?! Tek bir konuda haklısın, evet şoktayım!" Masadakilere baktı Sonje, Kandralı adama dikti gözlerini "Numi!..." dedi.

"Kimsenin uğramadığı o çölün ortasına, tertemiz bir teknoloji ile yaşam getirmeye çalışıyor diye yüzlerce askerle avladınız onu, üstelik binlerce insansıyı öldürerek!" dediğinde Nakarlı "Onun neler yaptığını bili..." derken, Sonje devam etmesine izin vermedi: "Bana sakın Fas'ta Numi'nin yaptıklarını anlatmaya kalkma! Bu şeytani sistemin labirentlerinde gezinmeyi öğrendiğim için

hepsini zaten biliyorum. Evrimde hepimizden çok daha ileride olan Aeden'deki Usta'mız bile, Fas'taki o eve gitse, Numi'nin yaptığını yapardı! Çünkü biz Aeden'de Çi'ye saygı duymayı kendi hayatlarımızın üstünde tutarız. O sadece Çi'yi korumanın yollarını arıyordu, tek başına! Numi'yi buraya nasıl getirdiğinizi düşünün! Onu resmen avladınız!"

Odadaki herkesin bakışı Nakarlıya dönmüştü. Dünya içi olayların yönetiminden sorumluydu bu kişi ve Fas'taki evde olanların gerçeğini diğerleri ile paylaşmamış olması, Çi için hayatını tehlikeye atan Numi'yi azılı bir evrim karşıtı olarak sunması herkesin tepkisini çekmeye yeterliydi. Diğerlerinin bakışı Nakarlıdan çekilmeden mırıldandı Sonje: "Tüm kozaları yakarak mı tırtılı koruyorsunuz?! Bu mu sizin evrime katkınız?! Bu gezegende insanlık dışı bir şey var ve o şeyin kaynağını bulmak zorundasınız!"

-7-

Kahraman olmasına birkaç dakika uzaklıktaydı.

Walker hazırdı. Elindeki telsizi indirip koridora baktı.

200 metre ileride yerdeydi generalin şapkası.

Derin nefesler alıp koridor boyunca sakinliğini koruyarak yürümeye başladı. Kahraman olmasına birkaç dakika uzaklıktaydı.

Titreyen ellerini sabitledi, avuçlarının içindeki pimi çekilmiş bombaları generalin işaretlediği yere 7 saniye içinde bırakmalıydı. Saniyelere baktı...

6... 5... 4... 3... 2... 1...

Şapkanın üstüne yuvarladı...

-8-

Charles odaya girerken... 6... 5... 4... 3... 2... 1...

Koridor boyunca ilerledi Charles, köşeyi dönüp tarayıcıların olduğu bölüme varmadan 8 adım kadar önce şapkasını çıkardı ve yürümeye devam ederken ters bir şekilde yere bıraktı şapkasını. Köşeyi dönerken bir an, kısacık baktı Joe Walker Pusht'a. Başıyla, ciddi, sabit, onaylayan küçücük bir hareket yaptı ve döndü koridoru.

Tarayıcılara geldiler, makinenin içinden geçip, kendilerini tanıtıp, özel harekât askerlerini geçtiler. Her şey sanki hayatın akışındaydı ta ki Numi'nin yerleştirildiği hücrenin girişinde bekleyeni görene kadar.

Arilerin özel yetiştirdiklerindendi adam. İnsan gibi... ama duygusuz, hissiz, pişmanlıksızdı. İnsanların yapamadığı her şeyi yapabilecek güçte ve vicdan özgürlüğündeydi. Kendisine yaklaşan Charles ve Ryan'ın niye burada olduğuna bakarken tek bir duygu, merak, düşünce belirtisi yoktu suratında. Sadece ne kadar yaklaşıyor olduklarına dikmişti gözlerini.

Charles, hayatının eğitimini burada kullanacağını düşünerek ilerledi ona. Bu tür, vücutta yalan söylerken üretilen catecholamines, epinephrine ve norepinephrine hormonlarını saptayacak gelişmişlikteydi. Ama yalan söyleyerek geçirmişti hayatını Charles ve bu hormonlardan daha fazla üretiyor muydu bedeni pek de emin değildi. O kadar yalan söylemişti ki bu hormonları yıllar önce tüketmiş olmalıydı. Türün önünde dikilip, mimiksiz sakin uzattı elini. Tokalaştılar, ama aslında bu bir tokalaşmadan çok giriş izninin olup olmadığını ölçecek DNA transferi için geliştirilmiş bir hareketti. Giriş izni geçerliydi. Kenarda duran tulumu

geçirdi Charles üzerine. İçerisinin koşulları insan için uygun değildi. Tulumu giymeden girildiği taktirde 2 hafta içinde omurgada onlarca ur oluşabilirdi. Ryan'a dönüp baktı, başıyla küçük bir hareket yapınca hazır ola geçti Ryan ve elindeki telsize konuştu: "Bilgi verin."

Charles odaya girerken... 6... 5... 4... 3... 2... 1...

Patlama o kadar büyüktü ki, deprem etkisindeydi. Numi boynuna bağlanan tuhaf tasmanın esaretinde, paralize, odanın köşesindeki manyetik alan havuzunun içindeydi. Sarsıntıdan hiç etkilenmedi çünkü havuz havada öylece asılı durmaktaydı. Etrafındaki her şey yok olsa belki de asıldığı yerde öylece duracaktı. İçinde yatırıldığı sudan bir tek başı dışardaydı, dudakları solmuştu, gözleri Charles'ı takipteydi ve suyun içinde manyetik alanı oluşturan o tuhaf madde vardı.

Charles bu tuhaf ve oldukça gelişmiş sisteme nasıl müdahale edeceğini biliyordu, bir keresinde Arilerden birini bunun içinden çıkarmak zorunda kalmışlardı.

Eğildi, emin olmak için, yerden 15 santim yukarıda, havada duran küvetin altına baktı. Daha önce müdahale edilmesini seyrettiği ile aynıydı. Aralıksız bir hırıltı ile çalışıyordu. Küvetin etrafında dönüp ayakucuna geldi, küvetin duvar tarafındaki kontrol panelini açtı ve parmak izini okuttuktan sonra "İzin geçersiz" yazısı çıkınca, başını salladı.

Yine altına eğildi.

Bu canını çok acıtacaktı. Başını iki yana sallarken dudaklarını ısırdı. Derin bir nefes aldı. Nefesi derin bir ritimle dışarıya atarken yere uzandı. Kolunu küvetin altına soktu ve alttaki pimi çekti.

İçinde Numi'nin bedenini taşıyan küvet yere yapıştığında, çıkan sesin büyüklüğü ile senkronize bir acı yayıldı Charles'in bedenine... Kolu kopmuştu ama Numi serbestti.

Kararan gözlerinin ve dönen başının etkisinde, etrafındaki dünyayı algılamakta zorlanırken başını yana çevirdi Charles, odaya giren türün kapıdan girip deaktive edilmiş mekanizmanın paneline ilerlemesini izledi... ve gülümsedi, çünkü bu ağırlığın altında koluyla birlikte parçalanan o pim olmadan, istediği kadar kurcalasınlardı paneli, çalışmayacaktı küvet. İş işten geçmişti, Numi sudan çıkmak üzereydi.

-9-

Aşağıdaki arkadaşının selamını iletecekti.

Kanlar içindeydi Numi, adamın kopuk kolundan akan kanı bulanmıştı bedenine. Adam yaşayacak mıydı, emin değildi. Ama asla unutmayacaktı, kendi hayatı pahasına onu kurtaran bu adamı.

Alt kattan çıkmak zor olmuştu. Özellikle o insansı şeyi aşmak epey zaman kaybettirmişti. Bu nasıl bir teknolojiydi?! İnsana bu kadar benzeyen bir androidi Zullulardan başka kim yapabilirdi?! Neyse ki bedenine sığdırılmış tüm o öldürücü teknolojiye rağmen adam hafifti. Adamın bedeninden yayılan o yüksek voltaja rağmen onu ikiye bükmek ve küvetin içindeki mıknatıslı suya gömmek iyi fikirdi! Ellerine baktı Numi, elleri yanmıştı. Adamdan çıkan voltaj, Charles'ın kanıyla kaplanmış ellerini fena yaralamıştı ama acı neydi ki?! Hayatının anlamını kaybetmek üzere olan biri için acı sadece hâlâ yaşıyor olmanın habercisiydi! Sonje'ye ulaşmalıydı yoksa elinin hissettirdiği acıdan katbekat fazlası bu dünyaya dolacaktı. Emindi Numi çünkü kendi elleriyle onu buraya getirip kurban edilmesine asla izin

vermeyecekti. Eğer o giderse bu gezegendeki tüm yaşamı bitirmeye yeminliydi, kendisininki dahil.

Asansörden indiğinde, kendisine saldırmaya çalışan eri tutup siper etti gövdesine. Adım adım ilerledi koridor boyunca, camlara yapışmış, Sonje'nin beraberinde getirdiği yaşamı izleyen insansıların önünden geçti. Dışarının manzarasıyla zaten şok içinde olan bu insansılardan yalnızca birkaç tanesi fark etti Numi'yi ama onlar da tepki veremedi, sanki verebilecekleri tüm tepki saatler önce Sonje sokakları yaşamla doldurmaya başladığında tükenmişti. Kana bulanmış bir kadının önünde tuttuğu bir askerle öylece yürümesi bile artık ilgi çekici değildi.

Önüne çıkan kontrol demirini söktü tek eliyle ve Sonje'nin bulunduğu odaya doğru ilerledi. Varlığını hissediyordu. Onun zihninde, onunla bağlantıda atıyordu her adımını ama Sonje onun geldiğini bilmiyordu çünkü asla onu dışarı çekip tehlikeye atmak istemiyordu.

Koridora girdiğinde özel harekâtın adamlarıyla kaplanmıştı yolu. Ama önemli değildi. Bu insansıları geçmesi, hele böylesine dar bir koridorda an meselesiydi. Kendisine ilk ateş edeni yakaladı Numi, elindeki kurşunlanmış adamı bir kenara bırakıp diğeriyle değiştirdi. Kurşunlar sıkılmaya devam ederken erin kaskını alıp kafasına nefes nefese geçirdi. Kaza kurşununa gitmek istemiyordu. İnsansıları bir bir geçti ve kapının önünde duran bir başka elektrikliye geldiğinde elindeki son adamı da bir kenara bırakıp parmaklarına baktı, o voltaja yine maruz kalma ihtimaliyle bir an sıkılsa da canı, içinde kalan hıncı çıkarabilme ihtimaline gülümsedi dudakları. Aşağıdaki arkadaşının selamını iletecekti. Sabırsızlandı...

Neyse ki bunların hepsi aynı modeldi, hafif ve eğer voltaja dayanılırsa bükülecek incelikteydi bedenleri.

-10-

Nâ...

1200 yıllık bir rüyanın sonu gibiydi bu adamın katlanılamaz varlığı! Dengecilerle uğraşmaları yetmiyormuş gibi bir de bu evrim âşığı Aedenli ortalığı iyice karıştırmıştı.

Nasıl olmuştu da bu kadar tek başına biri, böylesine kısa bir zamanda güçlenebilmişti? Kurdukları kurşun geçirmez sisteme saplanan mıknatıslı bir ilk kurşun gibiydi Sonje. Diğerlerini de peşinden getirecekti. Masanın etrafında oturmuş, evrim budalası, güçten anlamayan aptallara baktı. Hepsi kendi gezegenlerinin özleminde, bıkkın ve yaşlılardı. Bu odada transform olup Çi'ye dönüşseler açıklaması da hazırdı: Sonje yapmıştı. Aeden'in delisi konseye savaş açmıştı.

Aeden'e uzanan bir ipin ucunu tutar gibi hissetti Nakarlı, ipin ucu Usta'nın boynuna dolanacak kadar sağlamdı. Aeden'deki düzeni konseyin kontrolüne sokmanın da yolunu açabilirdi. Evrendeki en iyi organize olan kültür kendisininkiydi, bu evrim budalaları öylesine romantik ve sevgiye takmışlardı ki burunlarının ucunda olanı anlamıyor, sürekli sabra sarılıyorlardı. Sabır aptalların tek kalkanıydı. Keşke şimdi uygulayacağı kararı, merkeze danışma zamanı olsaydı ama bu herif bu odadan çıkmadan, burada yarattığı bu kanaat evrene yayılmadan bu işi tamamlamalıydı.

Sonje odada dikildiği yerde "Bu gezegende insanlık dışı bir şey var ve o şeyin kaynağını bulmak zorundasınız!" derken konuşması boyunca Nakarlıya bakmıştı ve sadece cümlesinin sonunda dönmüştü masadakilere. Sakince mırıldanıp, "Vahşilik, evrimsizlik değil bu gezegendeki, çok daha sinsi, çok daha gelişmiş, çok daha

sistemli bir şey. Sistemli bir kötülüğün bu insan potansiyellerini sürekli bir şekilde maniple etmesi gibi bir şey..." derken aniden odanın her köşesini kaplamış, birbirlerinin üstünden tavana kadar ulaşmış bin bir tür düştü yere. Hayvanlarla kaynayan duvarların ani beyazlığında ve yere yığılan hayvanların hareketsizliğinde şok içinde kalakaldı Sonje. Ama sadece Sonje değildi şokta olan, masadaki herkes ayaklarının dibine yığılmış bedenlerin nasıl da aniden Çi'sini kaybetmiş olabileceğine bakakalmışlardı. O bir an sanki yılların unutulmazlığındaydı.

Yerdeki ölümden başını Nakarlıya kaldırdı Sonje, Nakarlının ifadesindeki o sinsi neşe resmen bağırırken biraz önce ne olduysa onun yaptığını anladı. Pencerenin dışında devam eden hayatın sirkülasyonunu hemen odadan uzaklaştırdı. Asla izin vermeyecekti bir tek karıncanın bile bu odaya girip hayatını kaybetmesine.

Sıçradı Sonje, masanın üstünden atlayıp Nakarlıya ulaştı. Ama ona değer değmez 400 volt elektrik bedenine bulaşıp Sonje'yi karşı duvara yapıştırdı. Tüm kasları beyni ile iletişimi kaybetmişçesine titrerken, ayağa kalkmaya çalıştı Sonje ama imkânsızdı. Adamın bedeninde ne vardı? Bu kadar kısacık, ufacık olmasına rağmen Nakarlıların dokunulamaz bir teknolojisi olduğundan bahsetmişti Baruh Baba ama bir Nakarlıya gerçekten de dokunmaması gerektiğini söylememişti.

Partalı kadın ayağa fırladı, ardından Kandra gezegenindeki adam da itirazdaydı. Ve diğerleri de onlara katıldılar ama bir gariplik vardı. Nakarlı masanın başında durup gülümserken Sonje elindeki küçücük tüpü fark etti, Baruh Baba'nın korku hikâyelerinde anlattığı, efsaneye dönüşmüş ve Nakar'ın varlığını asla kabul etmediği Nâ'ydı bu. Bir kilometre çapında Nakar DNA'sı taşımayan her şeyi öldüren nano bir zehirdi. Numi'ye

bağlandı Sonje ve sadece "Kaç" diye düşündürebildi. Ayağa kalktı son bir azimle, şişeyi açıp içindeki nano partikülleri odaya salmadan yetişmeliydi Nakarlıya. İşte tam o an: Adama atlamasıyla duvarların yıkılması aynı anda oldu. Etraf toza bulanırken Numi'nin sesini duydu Sonje. Pholiplere bağırırkenki o hayvani etkide ve delilikteydi. Öylesine güzel ve huzurluydu ki, bu haykırışı resmen özlemişti. Toz bulutunun içinde onu gördü kanlar içinde, Nakarlıyı almıştı eline. Biraz önce kendisini çarpan voltajın etkisiyle çarpsa da arkasındaki duvara, Numi sanki hazırlıklıydı ve elinden bırakmadı Nakarlıyı. Zullulu androidin yardıma katılması, Nakarlıyı Numi'nin ellerinden alması ve titreyen bedeni iflasın eşiğinde Numi'nin yere yığılması... Kavuşmak için sabırsızlıkla beklediğin o tek bir anın geçip gitmesi gibiydi.

Sonje çaresizdi.

-11-

Enerjisini güneşten alan bir gezegen, güneşinden uzaklaşabilir miydi?

Uyanmak... bedeninde çekilmek üzere olan ağrıların terk ettiği yerde bıraktıkları iyileşmenin huzurunu hissetmek... ama elini kıpırdattığın anda acının orda bir yerlerde saklanıyor olduğunu anlayıp gözlerini açmak, ellerine bakıp acıda bile huzur bulmak...

Uyandığı yatağın içinde yanık ellerine baktı Numi. Bazı parmaklarında ince sargılar vardı ve tüm eli hâlâ kırmızıydı ama o derin acısı kalmamıştı artık. Kaç gün geçmişti? O acı öyle kolay kolay geçecek gibi değildi... Hafifçe doğruldu. Uçuşan perdelerin gerisinde denize açılan büyük kapıya baktı.

Yataktan kalktığında odayı inceledi. Basitçe yapılmış bir yapının içindeydi ama sanatsal bir yanı vardı odanın. Neredeydi? Kapıya ilerlerken üzerindeki kıyafeti inceledi, çıplak vücudunun üstünde sadece kocaman askılı bir atlet vardı... erkek atletiydi bu. Yakasını çekip koklamak istedi ama elleri acıdı. Yine de burnundan derin bir nefes çekti, o derin okyanus kokusunu aldı. Kokuyu alır almaz kalbi hızlandı, bakışlarını kapının dışındaki okyanusa kaldırdı. Uçuşan perdelerin arasından dışarı çıktı. Adımını attığı kumun ılık hissi ayaklarından bedenine yayılırken gözleriyle kumsalı taradı. Teninin beyazlığına yakın renkteki kumsal bomboştu. Denize doğru ilerledi. Etrafına bakındı, geriye dönüp eve baktı... Burası bir ada mıydı? Bu küçük ev adanın ortasındaki tek yapı mıydı? Arkasından gelen sese döndü.

Suyun yüzeyine çıkan bir balinaydı sesin kaynağı, gökyüzüne metrelerce yükselen su fışkırtmıştı. Sonra bir diğeri çıktı...

Suyun yüzeyine yükselen balinaları izledi Numi, sanki kendisini selamlıyorlardı. Yüzünde doğan tebessüm giderek daha da büyüdü çünkü yunuslar sıçramaya başlamışlardı.

Gökyüzünden gelen çığlığa kaldırdı kafasını. Dev kartallar adanın üstüne süzülüp geçerken sanki kendisine seslenmişlerdi. Çocuk gibi hissetti Numi, etrafındaki her şey sanki mucizeydi. Ama asıl mucizeyi henüz fark etmemişti.

Başını indirdiğinde denizin içinde sol tarafta, uzaktaki hareketi fark etti: Hayatının mucizesi sudan çıkmak üzereydi.

Sonje...

Suyun içinde sakince ilerlerken bakışlarını dikmişti Numi'ye. Numi'nin gülümsemesi dondu. Kalbinin heyecanı nefesiyle yarışır seviyeye yükselirken üzerindeki kocaman atletin içinde çırılçıplak hissetti Numi. Elleriyle bedenini kapatmak istiyordu

ama kıpırdayamadı çünkü Sonje sabitlediği bakışlarını bir an bile kendisinden ayırmadan suyu adım adım yararak kendisine yaklaşıyordu... Çırılçıplaktı.

Dikildiği yerde, sanki hiçbir tuhaflık yokmuş gibi durmak istedi ama bu mümkün değildi.

Derin nefesler yetmiyordu, inip kalkan göğüskafesi sanki tamamen havasız kalıyordu. Gözleri niye dolmuştu?!

Kendini bildi bileli gizli bir gölge gibi peşinden gittiği Sonje şimdi kendisine geliyordu. İfadesindeki kararlılık kaçıp saklanılamayacak kadar belirgindi.

"Ne istiyordu?" derken döndü Numi, duygularla dolmuş gözlerinden süzülen yaşları eliyle silkeleyip hızla eve doğru ilerlemeye başladı. Bir an geriye dönüp Sonje'ye baktı. O güzeller güzeli yüzünde beliren tebessüm, gözlerinin yeşilinden kendisine ulaşan o his, onun için hissettiği tüm duyguların bilindiğini bağırıyordu.

Koştu Numi, eve geçip arkadaki ormana daldı. Orada dikilip Sonje'nin, duygularını yüzüne vurmasına izin vermeyecekti. Böyle hissederken saklanmak en doğru şeydi.

Sık bitki örtüsünün arasından hızla geçti, daha da hızlandı, önüne aniden çıkan yılanı geçmek için yanındaki ağaca tutunduğu anda acıyan ellerinin sancısı ifadesine bulandı ama bırakmadı ağacı, yılanı geçip koşmaya devam etti ta ki bir suyun kıyısına gelene kadar. Suyun kıyısında derin nefeslerle ritmini düzeltirken arkasına baktı. Ormanın sessizliğinde peşinden gelen var mıydı?... Yoktu... Dünya'da geçirdiği zamanlardan sonra ilk defa kimse yoktu.

Yüzünde bir gülümseme doğdu, ne olmuştu, o binadan nasıl çıkmışlardı, buraya nasıl gelmişlerdi, kaç gündür burada iyi-

leşmekteydi?... Bilmiyordu ama gülümsemesi kahkahaya dönüşürken, ağaçların arasından görülen minik tepeyi fark etti. Nehrin sağ tarafında yükselmişti ve tepenin en ucunda kocaman bir ağaç vardı. Her an aklının köşelerinde hissettirdiği özlemle gezinen Aeden'in düşüncesi büyüdü içinde. O ağaca ulaşmalıydı!

Yine koşmaya başladı, tepeye çıkan dik yamacı tırmanırken elleriyle tutunmak zor olmuştu ama yukarı çıktığı anda adanın manzarasına baktı. Okyanusun ortasındalardı ve yakınlarda başka tek bir ada bile yoktu. Ağaca ulaşmasına az kalmıştı. Bir an arkasına bir daha baktı, çalılarda bir hareket mi vardı?

Yine koşmaya başladı. Ağaca vardığında nefes nefeseydi. Adanın en yüksek tepesinde, sanki rüzgârdan beslenmişçesine nasıl da büyümüştü ağaç.

Ağacın dibine geldiğinde nefes nefese sırtını dayadı ona. Gözlerine dolan yaşları sildi yine. Sonje'ye nasıl geri dönebilirdi ki?! Üstelik de böyle kaçtıktan sonra...

Onu bu kadar istiyor olmanın zayıflığı, onu böylesine uzun süredir istiyor olmanın sabrıyla çatışmaya başladığında aklındaki düşünceleri silkelemek için başını ağaca dayayıp iyice yasladı bedenini. Ruhu teslimdi.

Sessizce ağlarken kıpırtıya döndü ve Sonje'nin de köşede onu soluk soluğa izlediğini fark etti. Yetişmişti.

Duygularını hücrelerine hapsetti, ağlaması hemen dindi. Tamamen ona döndü Numi, bakışlarını sabitledi. Ağzını açtı ama pembe dolgun dudaklarından hiç ses çıkmadı.

Sonje o dudaklardan ayıramadı gözlerini... Ne kadar zamandır böylesine pembe, böylesine titrek, böylesine teslimdi?

Sanki aradığı, hissettiği tüm duygular, ihtiyaç duyduğu her şey

karşısında, Numi'nin bu narin bedenindeydi. Bir adımla yaklaştı ona Sonje, Numi'nin inip kalkan göğüskafesine kaydı gözleri ve oradan da uçları sivrilmiş memelerine iner inmez gözlerini çekti ve Numi'nin yüzüne sabitledi.

Gözlerini Sonje'den çekemedi Numi, kaçmak, uzaklaşmak, onun hissettirdiği duyguların kuşatmasından çıkmak istiyordu ama kıpırdayamıyordu. Sonje'nin heyecanına saplanmıştı gözleri. Soluk soluğaydı Sonje, Numi'nin peşinden koşmaktan değil, hissettiği duyguların karmaşasındandı nefesinin hızlanması. İlk defa onu böyle görüyordu Numi. Sonje'nin gözleri kendisininkilere kilitlendiğinde, gözünden akan, engellenemez o yaşın lanetli ıslaklığını hissetti Numi kendi teninde!

Kahretsin! Onun karşısında niye yine ağlıyordu!... Aslında ağlamak da değildi bu ama gözlerinden sızan yaş başka ne olabilirdi?! Düşünceleri kendini hırpalayan yargılarda gezinmeye başlayacaktı ki, Sonje'nin gözlerinin ıslaklığına sabitlendi tüm hisleri. Sonje'nin ıslak gözlerinde hayat bulan duygularda gezindi Numi.

İkisinin de nefesleri sakinleşti, aynı ritminde nihayet buluşmuşlardı sanki. Bakışları derinleşti.

"Niye kaçıyorsun?" diye mırıldandı Sonje.

Konuşamadı Numi, niye kaçtığını da bilmiyordu. İnsan hissettiği şeylerden niye kaçardı? Bilmiyorum demek istedi ama düşünmeden mırıldandı: "Kaybolmamak için."

Kaybolmak istemiyordu Sonje'nin düşüncesinde... duygusunda... bedeninde.

Sonje bir adım daha yaklaştı, aralarında o kadar az bir mesafe vardı ki, azıcık öne eğilse Sonje'nin inip kalkan göğüskafesi kendisininkine değecekti.

"Asla kaybolmayacaksın" derken Numi'nin yaralı eline na-

rince uzandı, bileğinden tutup kaldırdı. Dudaklarına yaklaştırıp, yaraları acıtmayacak bir incelikte dudaklarına sürttü "Ben buradayım" derken, Numi'nin elini kendi kalbine koydu.

O kalbin ritmi öylesine güçlüydü ki... Parmaklarının ucundan kendi bedenine akan bu ritim Numi'yi ele geçirdi. Sonje dudaklarını Numi'nin alnına sürtmeye başladığında gözlerinin kapanmasını engelleyemedi Numi. Başı kendini hafifçe yana bırakırken Sonje'nin nefesi kendi teninde gezindi. Sonje'nin dudakları çekildiğinde gözlerini açtı yine, Sonje'nin gözleri kendisininkilere sabitlenmişti.

Mırıldandı Sonje: "Numi..."

Sadece bir "Imh..." sızdı Numi'nin etli dudaklarının kıyısından, saldığı nefesle birlikte. Binlerce kelime vardı söylenmek istenen ama Sonje'nin ıslak bedenini bedenine yapıştırması, elleriyle sırtında gezinmeye başlaması ve kasıklarındaki sertliğin kadınlığına ulaşmaya çalışması, dudaklarını dudaklarının arasına alması, bastırılmış tüm duyguları bir nefeste Numi'ye salması... tüm kelimeleri, düşünceleri, hatta geçmişi ve belki de geleceği bile silmişti. Numi ilk defa tüm varlığıyla teslimdi.

Dudaklarının tadı birbirine karıştı. Bedenleri iyice yapıştı. Sonje'nin kasıkları zonklamaya başladığında çekti kendini, Numi'nin gözlerinin içine dikti gözlerini. Ona gitmesi, istiyorsa kendisinden uzaklaşması için bir fırsat vermek istedi ama parmakları onun kollarını öyle sıkı kavramıştı ki...

Numi gitmedi. Nasıl gitsindi?! Enerjisini güneşten alan bir gezegen, güneşinden uzaklaşabilir miydi?

Numi onu kendine çekip dudakları yine birleştiğinde bir daha asla bırakmadı onu Sonje, hayatlar yaratan o ritmin içinde birbirlerini tanıdılar...

Dev ağacın altında iki küçük insan, Sonje ve Numi... Birbirle-

rini gerçekten görebilmeleri için insanlığın bu gezegene gelmesi, dünyanın düzeninin değişmesi gerekmişti. Aşk, emek vermeyi seçenler için tekâmüle en büyük araç değil miydi?

Sonje ve Numi birbirlerini nihayet bildiler, ilk defa birdiler.

-12-

2 yıl sonra...

... zamanı gelen bir tekâmüle hiçbir şeyin engel olamayacağını artık biliyorum.

– Charles Video

Sallanan görüntü bir an kumun üstünde durup sonra gökyüzüne kalktı ve nihayet sabitlendiğinde ekranda bir adamın yakın çekim yüzü vardı. Adam kocaman bir gülümsemeyle "Merhaba. Ben Charles" dedi. Uzun saçları arkadan toplanmış olsa da esen rüzgârın altında biraz dağılmıştı.

"Hayatımı bana söyleneni yaparak geçirmiş biriyim. Diğerlerinin mümkün değil dediği her şeyin mümkün olmaması için hayatım boyunca çalıştım. Mucizelere engeller koymaktı benim işim. Başka bir hayatın mümkün olmadığına inandırılmışlardan biriydim, hatta öyle ki mümkün olmaması için de epey emek vermiştim. Ama zamanı gelen bir tekâmüle hiçbir şeyin engel olamayacağını artık biliyorum. Neyse lafı fazla uzatmayacağım" dedi ve konuşmaya devam ederken ekran ondan uzaklaşıp yükseldi, çekim drondan yapılıyordu ve az eğimli bir tepeden inerken kopmuş sol kolunu hafifçe oynatıp "Bedellerini ödedim"

dedi. Yürümesi hızlandığında, ekranın sağ alt köşesinde bölgenin koordinatları belirirken, kamera daha da yükselip arkasındaki manzarayı sundu.

Eskiden kürenin olduğu yerde şimdi bir vaha vardı sanki. Suyla çevrelenmiş alan yeşillenmiş ve Afrika'nın bin bir çeşit canı vadiyi resmen şenlendirmişti. Uzaktaki fillerde, suyun kenarında uzanan zebralarda, zebraların peşindeki çocuklarda, boy boy dikilmiş ağaçların altında oturan öğrencilerde, kerpiçten yapılmış bir sürü doğa ile uyumlu küçük kulübede, eski maden ocağının yüksek girişindeki kulede, etrafta dolanan sakin dronların incecik sesinin eşlik ettiği küçük şehirde dolandı kamera. Foton koymuşlardı şehrin adını, ışığın en küçük parçasıydı. Ve Charles'ın sesi yine duyulduğunda, geride, vadinin merkezinde kurulmak üzere olan sofraya odaklanılmıştı.

"Başka bir yaşam mümkün... Ama sadece emek verenler için!" dedi Charles ve Rex'i gezdiren Jax'a selam verip yoluna devam etti. Kamera küçük şehrin üstünde, peşine takılan çocukların neşeli bağrışları eşliğinde alçaktan sakince gezintiye çıktı. Boş şeylerle uğraşmayı bırakıp gerçekten de emek verenlerin neler başaracağını gösterircesine Foton'un üzerinde gezindi. Hayat sadece emek verenler için cennetti.

-13-

Dünya Gezegeni

"Gezegenin merkezi insansıların sandığı gibi yoğun bir magmadan oluşmuyor. Tam tersi yerin merkezinin etrafı da suyla çevril-

miş durumda. Üstelik gezegendeki tüm okyanusların toplamından 3 kat daha fazla bir su var merkezde ama sıvı formda değil. Buz gibi katı ya da buhar gibi gaz formunda da değil. Daha önce gezegenin yüzeyinde görülmemiş bir formda: Hydroxyl Radicals.[55] *Gezegenin 645 kilometre derinliğinde devasa bir basınç ve sıcaklıkta birleşen hidrojen ve oksijen atomlarının moleküler bir yapıda mineralleşmesiyle oluşan bir form bu. Bu formun çevresini kaplayan Ringwoodite adlı kristalle, yerin yüzlerce kilometre derinliğinde şekil alıp gezegenin merkezinin etrafını çevirmiş, bir sünger gibi ısıyı tutabilen bir okyanus var. Keşfettiğimiz şey bu gezegendeki güncellenmemiş bilginin yeniden gözden geçirilmesine aracı olabilir umudundayız. En azından bu buluşumuz sayesinde okulumuz nihayet gezegenin otoriteleri tarafından onaylandı. 'Dahil olmadan değiştirmezsin!' diyor hep babam. Başta normalize edilmiş saçmalıklara dahil olmak, burada süregelen anlamsızlığın bir parçası olmak gibi geliyordu ama şimdi yavaş yavaş anlıyorum sanırım. Değiştirmek istiyorsan güçlenip dahil olacaksın. Ancak güçlenmeden dahil olmaya kalkanlar sistemin çarkları altında öğütülüyorlar. İki yılda sistemin içine girmeyi başardık. Öğrettiklerimizle yetişecek bu yeni neslin dünyanın her köşesindeki köhneleşmiş eğitime aşı gibi girmesine ve değişimin daha büyük ölçekte başlamasına sabırsızlanıyorum."*

Kalbindeki umudun, ifadesine doğan ışığı gibiydi Sonje'nin tebessümü. Bilgi Defteri'ni kenara koyarken bu kadarcık kısa zamanda bütün defteri doldurmuş olmanın hayreti ile baktı defterine. Hayatının duyguları, bilgileri, olayları ve analizler vardı bu defterde. Çocuklarına ışık olacaktı. Saatlerce beklediği dışarıdaki kıpırtıya döndü hemen.

55. http://www.livescience.com/46292-hidden-ocean-locked-in-earth-mantle.html

Nihayet Numi çıktığı keşiften gelmişti. Kendisini çevreleyen dronları yere indirip enerji ile dolmaları için güneşe yerleştirirken onu izledi, üstü başı nasıl da toz içindeydi.

Ağacın tepesinde kendilerine özel işledikleri kuytuda sindi küçük pencerenin dibine, saklandığı yerde izledi onu Sonje. Güneşten korunmak için başına sardığı örtüyü, ardından ceketini çıkarması, pantolonundan kurtulması ve göğüslerine sardığı tek parça bezi açması, sadece külotla dikildiği yerde suyun soğukluğunu test etmek için ayağının ucunu suya sokup oflaya püfleye şelalenin altına girmesi... Sonje cenneti izler gibiydi. Başını çevirip yatağında uyuyan Aara'ya baktı. Yerde duran dronu açıp yatağın üstüne bıraktı ve ağacın dallarına zarar vermemeye özen göstererek indi aşağıya. Yeni diktikleri Midal daha çok tazeydi. Özenli davranmak gelecekte sahip olacakları ev için verecekleri en büyük emekti. İçinde yaşanacak büyüklükte değildi ama öğlenleri Aara'nın uykusu için buraya gelmek, şelalenin sesiyle dinlenirken Bilgi Defteri'ne analizlerini işlemek en büyük keyfi haline gelmişti.

Su sanki her zamankinden daha soğuktu ya da çölü aşmak için geçirdiği saatlerde vücudunun fazla ısınması mıydı suyu bu kadar soğuk algılamasının nedeni? Ne olursa olsun bu suyun içinde herhangi bir zaman diliminde ve koşulda Sonje'nin nasıl da hiç üşümediğini düşünürken başını da ıslattı. Sonje'nin dediği gibi suyun soğukluğunun bedenindeki yorgunluğu yıkayıp atan bir enerji olduğunu düşünüp kollarını iki yana açtı, kendini suya bıraktı.

Kollarını yukarı kaldırmış Numi'nin ifadesine bakarken soyundu Sonje, "Sabahları onunla uyanmak, yüzündeki bu ifadeye doya doya bakmak..." diye düşünürken iyice yaklaştı ona ve su-

yun içine girerken gözlerini açtı Numi, dibinde dikilen Sonje'nin kocaman bedeninin yanında, onun ısısını hissedercesine durup başını ona kaldırdı. Sonje mırıldandı: "Numi..." Bedenini kendi bedenine çeken Sonje'ye teslimdi Numi, Sonje'nin güçlü kolları arasında sadece inleyebildi. Dudakları Numi'ninkileri yakalarken bir hamlede kaldırdı onu, aldı kucağına. Evrenler yarattılar birlikte, ışık olsun diye geleceğe...

BİTTİ

Nakar

Güneş tenine ulaştığında çekilmedi Odin, hissettiği suçluluk duygusunu yenip indirdi kapüşonunu ve kucağında sarmaladığı küçük yavruyu okşarken tenine değen güneşin ılıklığına çevirdi başını. Gözlerini kapatıp ılıklığı içine alırcasına birkaç saniye bekledi ve elindeki yavruyu ormana bıraktı ama yavrunun uzaklaşmayacağını biliyordu. Buraya getirdiği yavrulardan hiçbiri ormana kaçmıyordu. Elindeki iğneyi batırdı yavrunun bacağına ve bağırmaya başladı. Koşup ormanın derinliklerine doğru uzaklaşmasını seyretti. Derin bir nefes alıp kıyımhaneye dönerken, etrafa dikkatle baktı, kimsenin olmadığına emin olunca pançosunun önünü açtı, gömleğinin boyunbağını gevşetti, güneşin bedeninde gezinmesine izin verdi. Kıyımhaneye uzanan patikaya girmişti ki köşede bekleyen aracı fark edip telaşla örttü başını, bağladı yakasını. Başını önüne eğip sessizce kendi bölümüne girmek için aracın arkasından dolandı. Gözleri bir an araca kaydı, daha önce görmediği bir modeldi bu, çok gelişmişti, park halindeyken bile dengede havada durabiliyordu. Kendi bölümüne açılan kapıya yaklaşmıştı ki kendi adını duydu. Biri "Odin" diye seslenmişti.

Başı önünde sese döndü ve bakışı yerde bekledi.

"Buraya gel!" diye buyurdu tanımadığı ses. Makinelerden çıkmıyordu, bir canlıya ait olacak kadar tınılıydı.

Bakışı yerde, gövdesini kısa göstermek için kamburunu çıkarabildiği kadar çıkarmış bir halde aracın çevresinden dolanıp sesin geldiği yöne, kıyımhanenin girişine yürüdü.

Karşısında dikilen kişi şehirden geliyordu. Safkan ama 6 harfli bir Nakarlı olmalıydı. Çünkü sadece 6 harfliler güneşe çıkacak kadar önemsizdiler. Başını kaldırmadan bekledi. Ses ona araca binmesini söyledi. Hemen gerisindeki araca döndü Odin ama bebekliğinde, buraya getirildiği o bir kere dışında daha önce hiçbir araca binmemişti, nasıl binileceğini bilmiyordu. Etrafına bakındı, neyse ki o sırada araç daha da alçaldı ve kapısı otomatik açıldı. Bindi Odin. Oturduğu koltuk küçücük geldi, herhalde bu araca binen ilk hibrit kendisiydi.

Havalandılar. Ormanın üzerinden geçip Nakha'nın karanlığına daldılar.

İlk defa görecekti Nakha'yı Odin. Kalbinde hissettiği heyecan, yine yanlış bir şey yapmış olmasının verdiği duygu ile baskılanınca, acaba ormana kaçırdığı hayvanlarla ilgili miydi buraya getirilmesinin nedeni diye düşündü. Ama olamazdı, doğumların dışarıda olmasına ve asla makinelerce işlenmemesine, kayda geçmemesine çok dikkat etmişti.

Kendisine zaten küçük gelen koltuğa iyice sinerken, gerildikçe gerildi. Ta ki şehrin karanlığında akan ince ışık nehirlerini görene kadar. Rengârenkti ışıklar. İncecik kullanılmalarına rağmen öylesine sistemli yerleştirilmişlerdi ki Nakha'nın nasıl da bir spiral şeklinde tasarlanmış olduğuna baktı Odin. Dışarıdan içeriye doğru dönerek ilerleyen yolların hepsi tek bir merkezde toplanıyordu ve işte o an, merkeze yaklaştıkları zaman nefesi tutuldu Odin'in. Nakar'ın ışık şelalesi şehrin tam ortasında akmaktaydı. Şehri karanlıkta tutmak için tasarlanmış nano aynalardan toplanan ışığın hapsedildiği şelaleydi bu. Hayatının merakıyla yüz yüzeydi Odin ve sadece 3 harflilerin girebildiği merkez bölgeye indiklerini fark ettiğinde başını kaldırdı ve dikkatle baktı aracı kullanana. Adam ters bir bakışla resmen ona gözlerini kendinden çekmesini emretti. İşte

o noktada heyecan kurumuş gırtlağını zorlayarak konuştu Odin: "Merkeze alınmam ben efendim. Hibritim."

Hiç cevap vermedi adam, alçalmaya devam etti ve yere kadar inince kapı açıldı. Odin inmesi gerektiğini anlayıp indi. Araç tekrar havalanırken, aracın ardından bakarken yapayalnız kaldı pistin ortasında. Kıpırdamayacaktı, buraya izinsiz indiği kanısını yaratmak istemiyordu ama kendisine yaklaşan optikler[56] onu pistin çıkışına yönlendirince takip etti onları. En azından optiklerin her şeyi kayda aldıklarını biliyordu. Hiçbir şey yapmadığını ve buraya o araç tarafından zorla bırakıldığını ispatlayabilirdi çünkü burada istenen son kişinin kendisi olduğuna emindi. Nakha'nın merkezine bir hibritin girmesi inanılır gibi değildi!

Pistin dışına çıksa da durmadı optikler ve Odin'i alt kata indirdiler. Şehre giriyor olduğuna inanamayarak, kendisini zorlayan optiklerin emrinde geçti şehre inen kapıdan. Kapının yanında bekleyen görevlilerin bakışlarında merakını giderecek bir tepki aradı, ama kimse bir şey söylemedi ona. Tepki bile vermediler, sadece melezliğinden tiksinen bir ifadeyle geçip gitmesini izlediler.

Nereye götürülüyordu?

Hayvanları kaçırmasıyla ilgili olamazdı, bu kadar içeri götürülmesinin daha önemli bir nedeni olmalıydı. Zihninde düşünceler merak fırtınaları yaratmaya başladığında bir odanın girişinde durdu optikler. Ve Odin'e içeri girmesini emrettiler. Kendi boyu için küçük olan kapıdan eğilerek geçti Odin ve ortadaki çemberin içinde dizlerinin önüne çöktü çünkü burası üç harflilerin huzuruna çıktıkları çemberlerden biriydi. Kendisine her hafta gönderilen eğitim setinden öğrenmişti.

Başı önünde, bakışları yerde öylece bekledi. Ayak seslerine

56. Nakar'da sıkça kullanılan, küçük, uçan bir gözlem ve yönlendirme robotu.

bile kaldırmadı başını, ne de odanın içine dolan diğerlerinin kalabalıklığına. Odadaki tek hibrit olmanın verdiği suçluluk duygusu ve dehşetle bekledi öylece.

"Ayağa kalk Odinvaghares" dendiğinde, bakışlarını sabitlediği yerden çekmeden kalktı ayağa.

"Soyun Odinvaghares" dendiğinde, elleri titremeye başlasa da soyunmaya başladı. Kahretsin güneşin teninde bıraktığı izi görürlerse fena olacaktı. Yoksa bu yüzden mi getirilmişti buraya?! Arada sırada güneşin ısısına açtığı için tenini!

Elbiselerini bir bir çıkarıp altında sadece külotuyla kaldı. Emir verilmeden onu çıkarmayacaktı. Odadaki herkes aniden çekip gidince de başını diktiği yerden kaldırmadı. Odada yapayalnız kalınca, giyinmek istedi ama Nakha'nın merkezinde kendisine söylenmeden hiçbir şey yapmaması gerekirdi. Kıpırtısız, çıplak öylece ayakta bekledi.

Optiklerin geri gelmesi, onu o çıplak haliyle apar topar başka bir odaya yönlendirmesi, bir makinenin içine sokmaları, incelemeleri... etrafında konuşulan dili çok daha anlamış olmayı diledi Odin. Ama bu dil sadece üç harflilere öğretilirdi. Nihayet makineden çıkarıp giyinmesine izin verdiklerinde, optikler bu sefer de onu başka bir odaya götürüp oturmasını emrettiler. Oturduğu yerde sessiz derin nefesler alarak bekledi Odin ama kimse gelmedi... saatler geçti.

Başta alındığı odaya geri götürüldüğünde odada bu sefer 3 kişi vardı. Odanın içinde bekliyor olduklarını anladığı anda bakışını indirdi Odin, adı üç harfe inecek kadar güç toplamış birine izinsiz asla bakılamazdı!

Ses ona başını kaldırmasını söylediğinde, tereddütle de olsa kaldırdı ve karşısında biri vardı. Bir Nakarlıya göre iri sayılacak ama kendisiyle kıyaslandığında kısa olan adamın simsiyah gözleri

öylesine keskindi ki, saygısızlık olacağını düşünmese bakışını çekecekti Odin ama çekmedi. Adam konuşmaya başladığında iyice kamburunu çıkarıp durdu karşısında.

"Bir yolculuğa çıkıyoruz birlikte. Bana hizmette olacaksın. Gerekirse hayatınla benimkini koruyacaksın" dediğinde adam donup kaldı Odin. "Nereye? Niye? Ne zaman?..." diye devam eden onlarca soru yağarken zihninde öylece baktı adama.

"Nwg" dedi adam. Adını bahşetmişti. Odin hemen eğildi ama adamın sonrasında söylediği şeyler resmen zihnini allak bullak etti. Tekrar ayağa kalkarken resmen sersemlemişti çünkü adam "Dünya gezegenine gidiyoruz" demişti. Bedeninin yarısında taşıdığı her şey o gezegendendi, aşağılanmasının, hor görülmesinin, varlığının cezalandırılmasının sebebiydi.

Yarı Nakarlı, yarı Dünyalı bir hibrit olarak doğmanın cezası ölümdü bu topraklarda aslında ama iki harfli bir babaya sahip olmanın tek avantajını kullanmıştı Odin, yaşamasına izin verilmişti, yaşamı işkencelerle doldurulmuş olsa da.

Daha fazlasını isteyenler için...

ħ

Aeden'de her şey başlamadan bir gün önce...

Kahretsin diye düşündü Numi, flofay[57] vadisi iyice beyazlamıştı, özellikle Sonje'yi görebileceği o köşedeki flofaylar bembeyazdı. Adımlarının ucunda, hızla yürüyüp rengârenk flofayların yanından geçip köşeye ulaştı, şelaleyi gören en iyi köşeydi burası. Sonje birazdan tepeyi çıkacak ve şelaleye varacaktı. O gelmeden pususuna yatmalıydı. Beyaz flofaylar Numi'nin yaklaşan adımlarının titreşimleriyle uçuşmaya başladığında uçuşan flofayları kendinden uzaklaştırmak için hızla kovaladı onları ve şelaleyi gizlice görebileceği o köşeye uzandı. Flofaylardan köklerine dönmek için en inatçı olanları Numi'nin üzerine konmaya başlasa da aldırmadı, üzerindeki yoğun çamur yüzünden Numi'yi hep köklerine ulaşabilecekleri toprak sanırlardı. Flofaylar Numi'nin çamurlu bedenini kapladığında nihayet Sonje şelaleye varmıştı, yine çırılçıplaktı.

57. Flofay: Suda doğan, dalgalarla kıyıya vurduğunda mineralli sahil kumunun içinden gece boyunca ilerleyip toprağa varan ve toprağın derinliklerine inerek kök salan, topraktaki minerallerle beslenen, ilk tomurcuklandıklarında siyah olan ve büyüdükçe renklenen, yaşlandıkça var olan her renge bürünen ve en son bembeyaz olduklarında uçabilen çiçekler. Gün boyunca uçup köklerine geri dönebilirler ya da suya geri dönüp bıraktıkları tohumla yeniden yaşam döngülerini başlatabilirler.

Kalbi hızlandı Numi'nin, Sonje'nin çıplaklığına değildi kalbinin heyecanı, şelalenin altına girdiğinde metrelerce yüksekten inen suyun altında dimdik duran o bedenin asaletineydi... Çok uzun süredir, hissettiği bu duygunun esaretindeydi. Sonje'ye baktığında sanki kalbinin flofayları uçuşuyordu bedeninin her köşesinde, onu daha fazla görmek, istemsiz bir şekilde, hiç düşünmeden hayatının motivasyonu olmuştu. Alnına konmuş ve hafifçe kayıp gözüne kaymış flofayı kovdu, kovarken havaya uçuşan o bir tek flofayın Sonje'nin dikkatini çekeceğini hiç düşünmedi.

-2-

Vücuduna akan suyun altında boyun kaslarını oynattı hafifçe, Aeden'in derinliklerinden gelen yaşamın huzuruydu bu su. Başından aşağı boşalan suyun uğultulu şarkısını dinler gibiydi. Şelalenin senfonisinin içinde sanki Çi'nin evrende yaptığı müziğin bir parçası, yaşamın bir notası gibi hissetti kendini. Araladı gözlerini, bedeninin her hücresine yayılan bu müziğe doğanın görsel şölenini de ekleyecekti. Her sabah tarladaki işinden sonra şelalenin bu köşesinde, metrelerce yüksekten, bedenine akan suyun içinde, ruhunun sessizliğinde, doğanın şarkısını dinlerken yaşadığı gezegeni nasıl da taparcasına sevdiğini düşünürdü Sonje... Sanki evrenin en şanslı varlığıydı. Hiçbir şeye ihtiyacı olmadan, kimseye merak duymadan, tamamlanmış bir doygunlukla var olabilmekti insana şanslı olduğunu düşündüren.

Karşı tepede aniden uçuşan flofaylar ve hissetmeye alışık olduğu o tuhaf gözlenmişlik hissi olmasa şelaleden daha çıkmazdı ama ritüelleri bölmekte, ayinleri kesmekte keyif bulan Numi yanlarına taşınıp aralıksız bir şekilde peşine takıldığından beri,

Sonje'nin kendisine ayırdığı bu anların bireyselliği saygısızca altüst edilir olmuştu.

Bir varlık neden bir diğerini gözetlerdi?

Hangi varlık kendini bu kadar küçük düşürdüğünü fark etmezdi? Nasıl bir varlık böylesi anlamsız bir şey için anlarını ziyan etmeyi seçerdi?

Garipti bu Numi, sadece şekli değil, o çamurlara bulanmış, örtülerle kaplanmış şeklin içindeki halleri garipten de beterdi. Olgunlaşmış bir meyveden alınan lezzetli bir ısırığa karışan sahil kumu gibiydi varlığı, yapıştığı yerden ancak silkelenerek atılan, bulaştığı hemen fark edilmese de rahatsız bir hisle hal bulan bir şeydi... Ne zaman büyüyecekti?! Geliştiğinde nihayet insana benzeyecek miydi acaba?

-3-

Nefes nefese koştu Numi ve oyalanmadan tırmandı dev Divar ağacını, Sonje aniden şelalenin altından fırlayıp, gizlice onu izlediği tepeye tırmanmaya başladığından beri, adımları bir an olsun yavaşlamamıştı. Acaba yerinden fırlayıp Baraba Vadisi'ne doğru koştuğunda, uçuşan flofaylar Sonje tepeyi tırmanmadan kendi köklerine geri konmuşlar mıydı? İzlendiğini kesin anlamış olmalıydı Sonje, kahretsin yine!

Kahretsin dememeliydi! Surza bin kere uyarmıştı, iyice çattı kaşlarını, kuruyan çamurun sertleşen etkisini mimiklerinde hissederken daha dikkatli olması gerektiğini, artık eskisi kadar ufak tefek olmadığı için daha kolay fark edildiğini düşünerek tırmandı 220 metrelik Divar ağacını.

Sünemelere,[58] özellikle bu mevsimde çiftleşme dönemine girip agresifleşmiş Totarlara[59] dikkat ederek Divar ağaçlarının en tepesinden yarışırcasına Aeden'in atmosferine uzanan Lemaların seviyesine nihayet tırmandığında sakinleşebildi. Arkasına baktı, Sonje onu takip edememişti. Koşarken patlayan ve neyse ki sadece sol ayağına bulaşan Baraba'nın yapışkan nektarı üzerinde durdukça iyice kıvamlanmıştı. Ama nasılsa inişte Kabulalara temizlettirecekti ayağını.

Yemek öncesinde Lema toplayıp ayıklaması şarttı. İyi bir tırmanıcı olduğu için Lema'yı daima onun toplaması istenirdi ama işin aslını biliyordu Numi, diğerleri kadar becerikli değildi ve beceri istemeyen tüm işler kendisine verilirdi. Sonje'ye yakalanmış olma ihtimalinin tedirginliği şimdi aniden, yıllardır diplere gömmeye çalıştığı ama daima bir çatlaktan sızıp tüm düşüncesini kaplayan bu işe yaramama duygusuyla birleştiğinde fikrini kendi âcizliğinden uzaklaştırmak için yüzünü manzaraya çevirdi. Tüm ormana, ormanın bitiminde başlayan Baraba Vadisi'ne, vadinin gerisindeki okyanusa, okyanusun ortasında tersten gökyüzüne akarak gezegenin atmosferini sirküle eden Çila Şelalesi'ne ve şelalenin hemen gerisindeki adada yükselen Usta'nın dağına baktı, Aeden şimdi ayaklarının altındaydı. Derin bir nefes aldı, içindeki sancıyı salar gibi nefesi yavaşça bıraktı. Aile ağacına çevirdi bakışını. Jax vibrasyon[60] çemberinde frekans kanunlarını çalışıyordu,

58. Süneme: Ağaçların yüksek dallarında yaşayan ve ağacın gövdesine bir zar inceliğinde yayılarak üzerine yapışan hayvanlarla beslenen, beslenmesi bittiğinde kendi formuna dönen yaklaşık 30 cm büyüklüğünde 15 cm kalınlığında tombul şeffaf bir tırtıl.

59. Totar: Moleküllerine ayrılıp ağaçların içine girebilen ve her bir uzvu tek başına hareket edebilen ve ancak organların tamamının birleşmesiyle uçabilen, sadece kanatları tüylü vücudunun geri kalanı pullu bir kuş türü.

60. Vibrasyon: Tüm maddeler titreşir. Evrendeki her şey titreştiği için tüm duyu organlarımız bu titreşimi algıladıkları için varlar çünkü duyularımız farklı birimlerde bu titreşimi algılarlar. Etrafında durduğunuz her ses maddenin vibrasyonudur. Evrendeki her şey enerjidir.

Surza eve girmiş, Baruh Baba'ysa girmek üzere olmalıydı. Kafasını kaldırdığında Aeden'in ayı Ütopya'ya yetişmek için birbirleriyle yarışırcasına gökyüzüne uzanan Lema dallarının iki günde bile ne kadar büyüdüğünü fark etti. Dolunay olduğunda daha da arsızca büyürlerdi. "Usta" bunların budanma işini neyse ki ikinci kol yardımcılarına vermişti. Dikenlere dikkat ederek Lema'ya tırmanmaya başladı. Kana bulaşan Lema özütü insanı 2 gece fosforlu fosforlu parlatırdı. Renginin beyazlığını çamurla kamufle etmesi yetmiyormuş gibi bir de gece parlamaya başlarsa Sonje'nin vereceği tepkiyi hiç düşünemiyordu!

Dodo transform olduğundan beri gecelerini onlarla, daha doğrusu Sonje'nin yakınında geçirmenin huzuru, kendi görüntüsünün güzellikten uzak hallerinin artık saklanmadan ona sunuluyor olmasının geride bıraktığı küçük düşmüşlük duygusuyla birleşmişti. Sonje'nin birbirinden etkileyici hallerini izlemenin kolaylığı kendi birbirinden küçük düşürücü hallerini kamufle etmenin zorluğu ile çakışır olmuştu. Bazen gecenin sonunda, kamuflesinde sandığı çamurun pul pul dökülüp yer yer açıldığını ancak uykuya giderken fark ettiğinde, nasıl da berbat hissediyordu kendini. Kim bilir Sonje açıkta kalan yerlerden cildinin beyazlığına bakıp da neler düşünüyordu... Kahretsin niye Sonje'nin ne düşündüğünü bu kadar umursuyordu!

Nihayet Lemalara ulaştı, bir Lema kopardı, tam sırtındaki keseye koyuyordu ki yanından esen fısıltılı rüzgârı hissetti.

Bu Niaka olmalıydı çünkü rüzgâr ona "Günün aydın" demişti.

Rüzgârın nereye gittiğine dikkat etmeye çalıştıysa da anlayamadı, çevresindeki Lema sarmaşıklarına baktı dikkatle. Kimse belirmemişti. Öğle yemeğine az vakit kalmıştı, daha temizlenmemişti bile, oyalanamazdı. Lemaları toplamak için bir üst dala tırmanırken henüz beliren Niaka'yla karşı karşıya geldi. Daha

önce bir Nukku'nun belirdiğini hatta rüzgâra dönüştüğünü görmüştü ama dönüşümün bu kadar yavaşını, bu kadar yakından izlememişti.

Niaka'nın vücudu, kendi şeklini alırken dalgalanıyor, renkten renge giriyor, moleküller sanki ağır çekimde birleşiyordu. Öncelikle kafası ve kafasına yakın uzuvları belirdi. Kafası ne kadar da kocamandı, normalde küçücük olan varlık patlayacak kadar şişmişti sanki, doğum yakın olmalıydı. Kafadan sonra gövde de oluştu ve havada duran gövdeden çıkan üç küçük uzuv ağaca asılı bir düşünce gibi sarmaşığın dallarına dolandı.

Niaka'nın rengi şeffaflaştığında Numi, belirmenin bittiğini anlayıp gülümsedi. Numi'nin gülümsemesi Niaka'nın ayna etkisindeki kocaman suratından geri yansıdı. Nukkuların yüzleri yansımaydı, iletişime geçmek istedikleri kişinin yüzünü yansıtırdı. Evrimde öylesine ilerdeydiler ki ayna olurlardı varlıklara. Bir Nukku'dan yansımak, yaşanmışlığın deneyimini ona bulaştırmak evrenle konuşmak gibidir demişti Baruh Baba. Kendi yansımasının yüzüne bakarak konuşmak, ilk gördüğünde Numi'ye çok şaşırtıcı gelse de yıllar sonra artık alışmıştı.

Onunla konuşmanın evrenle konuşmak olduğunu düşündü, aslında evrenin, varoluşun her hali olduğunu anlamadan Niaka'dan yansıyan kendi yüzüne baktı Numi. Potansiyeline daha hazır, daha farkında biri için bu deneyim nasıl da önemliydi ama karşımızdaki kim olursa olsun, algımızın sınırları kadar değil miydi herkes bizim için aslında?

Niaka "Doğum çok yaklaştı, belirmem zaman alıyor" dedi fısıltıyla.

Numi, Niaka'nın suratındaki kendi çamurlu yansımasının ağzını kapatıp açmasını izlerken bir an kendi görüntüsünde kalakaldı, çünkü Niaka ses çıkarmıyordu sadece ağzını açıp kapatıyordu,

ağzından çıkan ses molekülleri Numi'nin kulaklarına ulaşıyordu. Bunu izlemek her zaman pek tuhaftı.

Nukkular[61] evrimde insan organizmasından daha üst bir seviyede olduklarından binlerce yıl önce ağızlarından çıkardıkları her sesin kendi moleküllerinden eksilttiğini keşfetmiş ve konuşmayı çoktan bırakmışlardı. Ama iletişime geçtikleri kişinin seviyesinde iletişim kurdukları için konuşur gibi yapıyorlardı. Acaba Sonje'yle konuşuyor olsa yine ağzını açıp kapatır mıydı diye düşünürken kendisine sanki küçük bir çocukla konuşur gibi davranan Niaka'ya hatırlatmak zorunda hissetti Numi: "Bana da bağlanabilirsin."

Numi, Niaka'nın yüzündeki yansımadan kendi çamur kaplı suratının gülümsediğini gördü, ama kendisi gülümsemiyordu.

Niaka "Teşekkür ederim" diyerek bağlandı ona.

Numi bir anlık şaşkınlığı üzerinden atıp cevap verdi: "Ben teşekkür ederim, bağlanmamız bana onurdur."

Niaka'nın kafasındaki kendi yansıması yine gülümsedi. Niaka "Senin dalında belirmek istemezdim ama ağırlaştığım için böyle gerekti. Bir Lema'ya ihtiyacım var" diye düşündürdü.

Numi "Ben sana getiririm, taşımak zorunda değilsin" diye karşılık verdi.

Niaka "Yaşama saygılısın, teşekkür ederim ama hazmedeceğim hemen" diye düşündürdü.

Niaka'nın bedeninin içinden iki uzuv daha çıkmıştı ve yukarıdaki Lema'ya uzanacaktı ki Numi hızla elindeki Lema'yı Niaka'ya uzattı. Niaka'nın kafasındaki yansımada gülümseme belirdi yine. Uzuvlar Lema'yı aldı ve gövdeye geri girip kayboldular, sonra

61. Nukku: Niaka'nın ırkı. 1,5 metre büyüklüğünde, beyinlerinin bulunduğu bir kafa ve her bir uzvun gerektiğinde kullanılmak üzere gövdenin içinde saklandığı bir anatomidedirler. Moleküllerine ayrılıp rüzgâr etkisinde eserek yolculuk ederler.

diğerleri de içeri çekildi. Gövdenin moleküllerine ayrılmasını nefesini tutarak hayranlıkla izledi Numi. Acaba Lemalar da mı moleküllerine ayrılacaktı? Bu Nukkular kapsadıkları her şeyi sindiriyorlar mıydı? O yüzden miydi acaba suratlarından yansıdıkları her varlığın deneyimini zihinlerinde taşıyabilmeleri? Kolayca sindirebildikleri için mi derindi kapasiteleri? Peki hiç çiftleşmeden üreyebilen bu yaratığın doğumu nasıl oluyor acaba diye sorudan soruya atlarken Numi'nin zihni, Niaka'nın sadece kafası kaldı şimdi ve Niaka "Gölgeler kırk beş dereceli açıya düştüğünde göle gelin. Ailenle doğumu izleyebilirsin. Evriminize katkısı olur" diye bağlandı ve "Yaşama saygıda ol" derken tamamen yok oldu.

Niaka giderken Numi'nin orantısız kesilmiş ve çamurun toprak rengiliğinden sıyrılabilmiş kızıl bir tutam saçı onun rüzgârında oynadı. Hissettiği şokla kıpırdamadan, gölgelerin ne zaman 45 dereceye düştüğünü hesapladı Numi, bugün, günbatımından yarım saat önce!

Şaşkınlığını silkelediğinde, hızla en yakın dala sıçrayıp Lema'ya asıldı, kopardı, çantasına attı, çok heyecanlanmıştı. Bir Nukku onu doğuma çağırmıştı! Bir efsaneydi bu. Sonje bunu görmek için neler verirdi! Hatta nihayet Usta'ya gitmesi için ona yardım edebilir miydi?!

-4-

Yemeğe yine geç kalmıştı, bu saygısızlıktı. Ama bu sefer herkesin hak vereceği ciddi bir nedeni vardı. Aile ağacının kenarındaki basamaklara dönüştürülmüş dallardan çıkmak yerine önüne gelen ilk dala atlayıp hızla kendini yukarı çekip yemek çemberine tırmandı Numi, yukarı çıkarken merdivenleri kullanması gerek-

tiği belki onlarca kez söylenmişti ama içinde hissettiği heyecan bedenindeki hıza yansımıştı, merdivenlerden çok daha hızlı bir şekilde birkaç saniyede yukarı vardı. Kendisini huzurlu bir gülümsemeyle karşılayan Surza'nın yüzüne baktı çemberin içine atlarken, nasıl da sevgi doluydu. Numi hep sevildiğini hissetmişti. Onun rahminden çıkmamış olsa da sanki Surza'nın favorisi gibiydi. Bu kadar çok yemek yediği için, bu ailede, kendisini tuhaf görmeyen tek kişiydi. Ona sahip olduğu için kendini şanslı hissederek heyecanla masaya yaklaşırken "Bu sabah Niaka beni doğumuna davet etti" dedi.

Numi'nin yine merdivenleri kullanmadığını, aynı şeyi Jax ya da kendisi yapsa uyarılacağını belirten Sonje'nin lafı yarım kesildi. Jax hayret içinde "Nasıl?" diye bağırdı. Surza "Anlat bakalım" dedi gururu mimiklerine vuran kocaman bir tebessümle. Baruh Baba "Doğum ne zamanmış?" diye sordu hiç etkilenmemiş gibi.

Numi ellerini yıkadığını anlatan bir hareketle hızla masadaki yerini alırken ailesinin yüzüne baktı sırayla, Sonje'yi sona bırakarak. Tam konuşacaktı ki, Numi'nin kelimelerine otomatik bir tepki olarak tuttuğu nefesini bırakırken hayatı boyunca deneyimlemek istediği böyle eşsiz bir olayın Numi'nin başına gelmesine inanamayan bir hayretle kelimeleri çıkıverdi ağzından Sonje'nin: "Uyduruyorsun..."

Surza hemen bağlanarak düşüncede uyardı Sonje'yi: "Düzgün yansı. Saygılı ol."

Sonje bir an annesine baktı, kaşlarını kaldırıp diğerlerinin de duyması için yüksek sesle "Niaka neden ona sorsun ki! Anlamak istiyorum" dedi ve Numi'ye dönüp "Niye sadece seni çağırsın ki!" deyip cevap bekledi.

Bağırmak istedi Numi "Ne yani tenim seninkinden biraz daha açık diye beni aşağılayacağını mı sandın, evrimde bu kadar geliş-

miş bir varlığın! Şekilci!" diye ama sustu. Çünkü sadece teninin açıklığı değildi farkları. Kendi görüntüsünün Sonje tarafından içten içe nasıl yadırgandığını ilk fark ettiğinde altı yaşındaydı. Sonje'nin, Dodo'ya Numi'nin neden böyle tuhaf göründüğünü sormasını dinlemiş ve Surza'nın aniden lafa girip "Biz görünüşü, şekli sorgulamıyoruz, bir şey bize çok farklı gelse de asla şekilci düşünmüyoruz. Negatif, düşündükçe çoğalır ve varoluşumuza, özümüze bulaşır. Yargıladığımız şekilde yargılanırız. Bunu unutma Sonje. Negatifi çoğaltma! Şekilci olma!" diye onu susturduğunu duymuştu. Evet hiçbir zaman sorgulayamamıştı Sonje Numi'nin tuhaf görüntüsünü çünkü Surza sorgulamasına hiç izin vermemişti, Baruh Baba'ysa zaten hiçbir zaman umursamamıştı ne Numi'nin görüntüsünü ne de diğerlerinin ne düşündüğünü. Bir varlık, bedenlenmiş Çi'ye duyduğu saygı kadar evrimdedir derdi. Ama ne olursa olsun Sonje'nin kendi varoluş şekline duyduğu hayreti her bakışta onun gözlerinde görüyordu Numi.

Suratına yayılan kocaman gülümsemenin ve aradan geçen cevapsız saniyelerin Sonje'yi nasıl da çıldırttığını bilerek biraz daha bekleyip dişlerinin arasından sadece kendi düşüncesinde duyulabilecek hafiflikte "Şekilci!" diye fısıldayıp intikam alırcasına nihayet "Bana, binlerce yılda bir kere ve böylesine özel olan bir olaya sadece özel insanların tanıklık edebileceğini söyledi Niaka" dedi Numi ve kendisine şaşkınlık içinde bakan Sonje'nin ifadesinden keyif alarak ağzına bir lokma daha attı. Nihayet şaşırma sırası artık ondaydı!

Şok içindeydi Sonje! Numi ile ilgili bıkkın yargıları, yoksa onun gerçekliğini görmesini engeller hale mi gelmişti?! Numi... kimdi? Bir Nukku'nun önemseyeceği düzeyde evrimde ilerleyebilmiş miydi?!

Lokmasından kaldırdı gözlerini Sonje, babası ve annesi

Niaka'nın Aeden'e ilk geldiğinde mevsimde yarattığı değişiklikle ilgili sohbete başlamışlardı. Jax'ın tüm dikkati konuşulanlardaydı. Numi normal bir insanın bir haftada tükettiği yemeğin yarısını yemişti bile her zamanki gibi ve diğer yarısını da yemek üzereydi. Bu, her tarafı çamurla kaplı tuhaf kız daha doğru düzgün telepati bile kuramazken nasıl olur da bir Nukku tarafından tercih edilebilirdi!

Sonje'nin ifadesindeki eziklik o kadar keyif vericiydi ki neşeli hissetti Numi, sanki ilk defa rol değişmişlerdi. Sonje'nin sürekli kendi üzerinde yarattığı etkiyi bir anlık da olsa onda yaratabilmek... onu sarsabilmek... üstün hissetmek... bu gezegenin gerçek bir parçası gibi hissetmek... hayalin gerçek olması gibiydi. Şimdi Baruh Baba'ya bakarken kendi babasının nasıl biri olduğunu düşündü Numi. Baruh Baba kadar güçlü, bilge ve yargısız mıydı? Ya annesi? Surza kadar güzel ve iyi miydi? Hiç kardeşi var mıydı? Nereden gelmişti? Neden buraya gönderilmişti?... Her an beynini işgal etmek için pusudaki sorular yuvalarından festival havasında çıkmak üzereydi ki Sonje'nin sorgulaması hepsini kovaladı, "Bu haksızlık... Bir hata olmalı" demişti.

O an huzurda olmasına rağmen içinde kıpırdaşan soruların yeniden hissettirdiği yalnızlığın açığa çıkardığı kızgınlık iğneleyici bir cevaba dönüşecekti ki Baruh Baba Numi'den önce davranıp lafa girdi: "Nukkular hata yapmazlar, doğum dediğiniz şey aslında, binlerce yıllık deneyimin sindirilmesidir onlar için. Bir Nukku, yüzünü yansıttığı her bir varlığın içinde barındırdığı tüm deneyimi yani duygulara dönüştürülmüş bilgiyi kendine alır, üstelik karşısından hiçbir şey eksiltmeden. Bugün Niaka'nın suratına baktın mı Numi?"

Numi evet anlamında kafasını salladı, Baruh Baba'nın anlattığı şeyi bölmek istemiyordu. Baruh Baba devam etti: "Senin yü-

zünü yansıtırken senin tüm duygularını, düşüncelerini, arzularını, yaşadığın her şeyi sanki kendisi yaşamış gibi yüklenir bir Nukku. Biz insanlar nasıl bir şeyi anlamak için izliyorsak ve izlediklerimizden yaptığımız analizle bir karara varıyorsak Nukkular da suratlarından yansıttıkları kişinin her şeyini kendi içlerine alırlar, anlarlar, tabii bizden çok büyük bir farkı vardır onların anlayışının. Biz boşlukları varsayarak doldurmaya çalışırız yani ancak varsayabiliriz, onlarsa olanı olduğu gibi algılarlar, deneyimi tüm detayıyla indirirler bedenlerine ve daima objektiflerdir. Bizse henüz hormonlarımızın yarattığı duyguları analitik düşünce yapımızla sentezlemeye çalışırken daha objektifliğimizi oluşturabilecek seviyeye gelemedik ama geleceğiz. Tekâmül Yaradan'a kadar devam eder."

Jax şaşkınlığı gözlerine bulaşmış sordu: "Nukkular Usta'dan daha güçlü öyleyse?"

Surza Jax'ın naif tepkisine, tepkiyle, "Evrende gücün değeri yoktur Jax, algının, anlayışın değeri vardır" dedi.

Jax heyecanla sordu: "Merak ettiğim şey, bir Usta'yla Nukku dövüşse hangisi yener?"

Sorunun tuhaflığına Numi gülerken odadaki herkes sessizce gözlerini dikti Jax'a. Soru o kadar ilkeldi ki Numi'nin gülerken çıkardığı o tuhaf sesler bile arada kaynadı.

Baruh sesindeki hayal kırıklığını kontrol etmeye çalışarak "Eğer bir Usta Nukku'yla dövüşseydi, ne Usta Usta, ne de Nukku Nukku olabilirdi. Dövüş kendi bölgelerinin var olduğu yanılsamasına kapılmış, hayatta kalabilmek için soylarının devamını getirmek zorunda hisseden hayvanlara mahsus ilkel bir şeydir. Bir bütünün deneyiminden başka bir şeyin var olmadığı algısına ulaşmış, evrimleşmiş bir Çi yani ne bir Nukku, ne bir Usta, ne de hakiki bir insan asla dövüşmez. İçimizdeki hayvanın hayatta kalma

korkusunu yenip kendini deneyime teslim etmesi için buradayız. Dövüşmek sadece hayvanı beslemektir" dedi ve Sonje'ye dönüp "Niaka'nın davetine gelince, Nukkular hata yapmazlar Sonje. Numi'nin davet edilmesi, Niaka'nın Numi'nin algısına verdiği değeri gösterir. Numi doğumu izlerken Niaka da Numi'nin deneyimini edinecektir. Deneyim, anlamanın aracı olduğu için evrendeki en değerli şeydir, tabii Çi'den sonra" dedi ve Numi'ye dönüp "Seni tebrik ederim, umarım potansiyelini besler" diyerek sakince "Şimdi yemeğimizi bitirelim" deyip konuyu kapattı.

Konu kapandıktan sonra Baruh Baba'yla bir an göz göze gelmeseler Numi her şeyin istediği gibi olduğunu, herkesi kandırdığını sanacaktı ama o bir anlık bakışta, yapılan yanlışın hissedilen çaresizlikten kaynaklandığının anlayışı vardı sanki Baruh Baba'nın gözlerinde... "Yaşamak istediğin buysa olsun, yaşa ve anla" dercesine.

Jax, Baruh Baba'da yarattığı hayal kırıklığını hissettiğinden "Dövüşmek istediğimden değil sadece meraktan sordum baba" deyince Baruh Baba'nın o bir anlık bakışının etkisi dağıldı Numi'nin üstünde ve Sonje'ye baktı Numi. Sonje, babanın söylediklerini sindirmeye çalışıyordu. Yaşadığı haksızlık duygusu büyük gelmişti, ne kadar da belli oluyordu. Aniden göz göze geldiler. Sonje'nin su sarısı gözlerinin ne kadar bakılası olduğunu düşünürken öylece bakakaldı Numi, Sonje aynı anilikle gözlerini çekene kadar Numi sanki ona saplanmıştı.

Numi tabağına dönerken ona bağlandı: "Niaka bana, bu deneyimi paylaşmak istediğim biri varsa onu da getirebileceğimi ama bu seçimi çok dikkatli yapmam gerektiğini söyledi."

Sonje gözlerini Numi'ye dikip bekledi...

Numi hiç kafasını kaldırmadı, Sonje'nin bakışlarını kendi üzerinde hissetmenin huzursuz huzurunda yavaşça lokmasını

çiğneyip "Henüz karar vermedim. Sence kimi götürmeliyim?" diye devam etti düşüncesine, keyiften kaynaklanan alaycılığını bastırmaya çalışarak.

Sonje, Numi'nin oynadığı oyunu anlayıp derin bir nefes aldı cevap vermeden, bağlantıyı kesip tabağına döndü. İçindeki sıkıntıyı küçültmeye çalışmaktan iyice çatılan kaşları resmen ağrımıştı. Son lokmasını aldı. Ölse de, bu merak budalası, çamur kaplı, kumaş topağı sıska ama obur kızdan bir şey istemeyecekti. İsterse evrenlerin mimarı bu kıza ödül versin, Kabulalar onu kraliçeleri seçsin, Pholipler onunla iletişime geçsindi! Ondan asla bir şey istemeyecekti! Karşısında dalga geçer gibi nispet yapacak kütüklükte bir varlıkla muhatap olmak yersizdi!

Yemeğin sonrasında Jax'ın nasıl az kalsın Woiki'ye bastığını, Surza'nın nasıl yine bataklığa düştüğünü ve komşuları Şumko'nun ona nasıl yardım ettiğini, Baruh Baba'nın tohumlamasının bitmesini, Niaka'nın belirmesini bu kadar yakından izlemenin Numi'de yarattığı deneyimi dinleyip eğlendiler, Sonje sesiz, sıkkın, kendi sandalyesinde oturup onları izlerken...

Yemekten sonra hızla sofranın kaldırılmasına yardım edip oyalanmadan kayarak indi ağaçtan Sonje. Numi'nin kendisine Niaka'nın doğumuyla ilgili böbürlenmesinin tek bir kelimesine daha katlanmayacaktı!

-5-

Çapası sırtında, bir sonraki mevsim için ekmeyi planladıkları araziye vardığında güneş tam tepedeydi. Bu ısıda çalışmaya başlamak saçma olurdu. İlerideki ağacın gölgesine oturup defterine biraz yazmaya karar verdi. Bunca zamandır yanında gezdirip hâlâ

doğru düzgün bir cümle bile yazamamış olması ne annesine ne de babasına açıklayabileceği bir durumdu. Başladı:

"Aeden 3603 km çapında, galaksimizdeki diğer gezegenlere kıyasla küçük bir gezegen. Üzerinde yaşayan tek insan ailesi biziz ama bizim dışımızda 17 aile daha var. Bunlardan sadece iki türle tanışmadım, yerin derinlerinde yaşayan Huxlar ve Usta'nın adasındaki Pholipler. Diğerlerinin tümüyle komşuyuz. Jax ve ben ailemin iki çocuğuyuz..." diye yazarken durdu, Numi'yi ekleyip eklememeyi düşündü. Eklemeliydi çünkü Numi yine eşyalarını karıştırıp defteri okumayı başarırsa üzülmesini istemedi.

"Beş yıldır Dodoka'nın mirası Numi'de bizimle yaşıyor" diye yazarken Numi'nin Dodoka ile Aeden'e ilk getirildiği günü düşündü. Toprak evlerinden ilk katı şekillenen Midal'a taşındıkları gündü. Onları karşılarken ne kadar da mutlulardı ama artık yıllar geçmişti, Numi'nin farklılıkları iyice belirmiş, Dodoka'nın gidişiyle aynı evde yaşamaya başlamışlar ve bu da her şeyi değiştirmişti. Şekilci olmak istemiyordu ama sadece şekli değildi tuhaf olan, asıl tuhaflık davranışlarındaydı... Saygısızlığındaydı. Numi'nin düşüncesini kafasından atıp defterine geri döndü. Ama başka ne yazabilirdi ki?... Bu kitap soyuna kalacaktı. İnsan çocuk dahi yapmayı düşünmezken hiç düşünmediği şeyler için çabalaması ne anlamsızdı. Gündelik yaşamından bahsetmeye karar verdi:

"Babam hep insanın öğrenmek için yaratıldığını, öğrenerek bir gün evren mimarı bile olabileceğimizi, bazı ırklar kadar çok güçlü olmasak da potansiyelimizin sınırsız olduğunu söyler. Sınırın sadece aklımızda olduğunu, aklındaki sınırı aşan değil, açan varlığın Hakiki İnsan olacağını söyler. Aklımızı evrenin bize sunduklarını anlamaya, öğrenmeye hazırlamak için uyandıktan hemen sonra, güne başlamadan önce bir saat sadece düşünürüz. Limonlu ılık su-

yumuzu içer ve düşünürüz, olayları değil sadece olguları düşünürüz, çünkü düşünmek var olmaktır."

Kafasını defterden kaldırdı, ilerideki ağacın gölgesine baktı, güneş tepeden biraz inmişti, arazi büyüktü ve yazma işiyse çok sıkıcı. Kalktı, defteri koluna yapıştırırken yine Niaka'nın doğumu geldi aklına, bu kadar muhteşem bir şeyin burnunun dibinde olması ve ona tanıklık edememesi çok sinir bozucuydu, üzerindeki tişörtü çıkarıp kafasına bağladı ve içindeki hayal kırıklığına terapi yaparcasına vurdu çapayla toprağa ve çapalama yapmaya başladı. İçindeki dengesizlik tam dinginliğe ulaşmak üzereydi ki karşıdan salına salına gelen Numi'yi görünce dinginliği kayboldu. İstem dışı dişlerini sıktı Sonje, yıllardır Numi'nin sinir edişlerine katlanmak zorunda kalmıştı, yanından geçip gitmesini umarak sırtını onun geldiği yöne çevirdi, kalbini kırmak istemiyordu ama bu evrimsiz kızın nispet yapmak için edeceği tek bir cümlede bile artık kendine hâkim olamayacağını biliyordu, çapalamaya devam etti.

Numi umursamaz görünmeye özen göstererek attığı adımlarının hızlanmaması için resmen bacaklarını zorlayarak yavaş yavaş Sonje'ye yürüdü. Sırtı dönük çalışan Sonje'nin, kızgın güneşin altında hiç krem sürmesine gerek kalmayan çıplak tenine odaklandı gözleri. Kendi beyaz teninin yanında Sonje'nin koyu kahverengi teni ne kadar da sağlamdı. Hemen elleri suratına kalktı, yüzünü yokladı, saçları dahil her yeri özenle çamurlanmıştı, ellerine baktı, çamurdan açıkta kalan bir tek avuçları vardı. Avuçlarını yere çevirdi, görünmemeleri için yine otomatik bir özen gösterecekti. Kendini daha da ezik, daha da deforme hissederek sarındığı kumaşın ucunu iyice boynuna çekti ve adımlarını daha da yavaş atmaya başladı. Sanki Sonje'ye ulaşmak imkânsız gibi hissederek vardı yanına.

Sonje, Numi'nin iyice yaklaştığını fark etse de çapaladığı toprağın içindeki büyük kaya parçalarını ayıklamayı bırakmadı. Çapanın ucuyla topraktan çıkardığı kayaları eliyle kaldırıp uzağa atarak toprağı ekime hazır hale getiriyordu. Bir mevsim sonra burada fidanlama yapacaklardı. Numi dibine yaklaşmasına rağmen kendisine dönmeyen Sonje'nin kendisini görmezden gelmekte kararlı olduğunu anlayınca konuya hemen girdi: "Sana bir teklifim var."

Sonje yerdeki büyük kayayı topraktan çıkarmaya çalışırken kafasını hiç kaldırmadan "İlgilenmiyorum" diye cevap verdi.

Numi "Niaka'nın doğumuyla ilgili..." dedi, Sonje'nin dikkatini kendisine vermesini umarak ama Sonje nihayet çıkarmayı başardığı koca kayayı dikkatli bir şekilde kucaklayıp diğerlerinin yanına attı, fırlattığı kaya değil sanki su balonuydu, şu nehrin kıyısında şişenlerden. Sonje topraklanan ellerini silkelerken Numi onun ne kadar güçlü... daha doğrusu doğal olduğunu düşündü. Bu gezegenin bir parçası gibiydi. Sonje bir an Numi'ye bakıp dudaklarını ısırdı, suratındaki alaycı gülümsemeyi kafasını sallarken sildi. Ciddileşti. Numi'nin oyununa katılmayacaktı! Çapayı yine eline alıp toprağın geri kalanını çapalamaya devam etti.

Numi bir süre daha orada öylece dikilirken geçen her saniye nasıl da aşağılandığını fark etti. Kaşları çatıldı, Sonje'deki bu direnç niyeydi? Bu istenmezlik, hatta bu sevgisizlik niyeydi?!

Bağırmak istedi "İçinde Çi bulunan her şey saygıyı hak eder" diye ama sustu ve arkasını döndü. Birkaç adım uzaklaşmıştı ki durdu ama dönmedi, dayanamayıp bağlandı ona: "Benden bu kadar nefret etmen Çi'ye aykırı!"

Sonje bir anda çapalamayı bıraktı, dikleşip döndü, uzaklaşmakta olan kumaş topağı Numi'nin ardından bakarken cevabının onu durdurmamasını dileyerek ona geri bağlandı: "Çi'ye

aykırı!? Bunu sen mi söylüyorsun! Her an yaşam alanıma girerek beni rahatsız eden, her hareketimi izleyerek beni yüzlerce kez şikâyet eden, sürekli peşime takılıp beni taciz eden, eşyalarımı karıştıran, odama izinsiz giren sen! Yaptığın bunca saygısızlığa saygı mı bekliyorsun?!"

Numi durdu ama arkasını dönmedi... Ona bağırmak istedi ama sustu, derin bir nefes alıp uzun süredir içinde olan o aşağılık kompleksinin en derinine indi ve kendi yükünü Sonje'ye atarcasına cevap verdi: "Buraya gönderildiğim için özür dilerim! Seçme şansım olmadığı için üzgünüm! Çocukluğum için de! Aramızdaki dokuz senelik farkın merak seviyelerimizi etkiliyor olabilmesinden dolayı da üzgünüm! Gülerken çıkardığım seslerle seni rahatsız ettiğim için de! N'apmamı istiyorsun? Yok olmamı mı!"

Numi tekrardan yürümeye başladığında, şoktaydı Sonje! Numi'nin uzaklaşmasını izledi bir an, Numi'nin kelimeleriyle içine ilk defa sızan suçluluk duygusunun şokunu ancak atabildi üstünden ve ayağını yere vurup elindeki çapayı fırlattı. Bunca zaman Numi tarafından taciz edilmesi yetmezmiş gibi şimdi bir de suçluluk hissediyordu. Birkaç adım peşinden gitti ama durdu, ona bağlanıp bağlanmamakta tereddüt etti, vazgeçti. Numi uzaklaşıyordu. Sonje kafasındaki tişörtü çıkarıp vücuduna geçirirken dayanamadı bağlandı: "Bekle!... Lütfen."

Numi, durdu ama Sonje'ye dönmedi. Kendini daha fazla küçük düşürmeyecekti. Beklemesini istemişti, bekleyecekti ama ona dönmeyecekti. Sonje yanına geldiğinde Numi onun suratına bakmamak için kafasını iyice eğdi, o su sarısı gözlere bakıp sırıtmamak ya da aptallaşmamak, sakin olmak sanki imkânsızdı. Niye yanakları otomatikman gülümsemek istiyordu! Kendini hemen engelledi. Ciddi bekledi.

Sonje, Numi'nin yanında durdu bir süre. O huzursuzlukla ne

söyleyeceğini düşünürken Numi huzurun kıyısında hissetti kendini. Birbirlerine hiç bakmadılar, yan yana öylece durdular, aynı duygunun tam da iki zıt ucundaydılar... bir an sonra Sonje bağlandı: "Yok olmanı istemiyorum... saygılı olmanı istiyorum. Sadece benim alanıma girme, eşyalarımı karıştırma, sürekli peşimde olma, tuhaf yerlere saklanıp önüme atlama..."

Numi istem dışı gülümsedi, çünkü ilk defa Sonje'nin önüne atlamak aklına geldiğinde yedi yaşındaydı ve hayatında daha önce hiç bu şekilde şaşırtılmamış Sonje, şok geçirmişti. Numi onu korkuttuğu için değildi şoku, küçücük bir çocuğun nasıl olur da bu kadar tuhaf, anlamsız bir şeyi yapmayı düşünmesi ve daha da önemlisi, reflekslerin harekete geçirilmesi nedeniyle karşısındaki kişinin sıçramasına yol açan bu hareketten nasıl bu kadar keyif alabildiğiydi onu şoka uğratan. Tabii Numi'nin kahkahalarının da etkisi vardı. Numi için çok eğlenceli olan bu saklanıp şaşırtma hareketini ilk yaptığı gün Sonje'nin, Numi'deki tuhaflığın sadece görüntüsünde olmadığını ilk fark ettiği gündü. Gonkleler[62] gibi ses çıkarıp eğilip kalkarak gülmesi, gülerken bedeninin titremesi neredeyse ürkütücüydü.

Numi suratındaki tebessümü hemen silip ciddileşerek dinleyişe devam ederken Sonje son cümlesini aktardı: "... Defterime dokunma, izinsiz eşyalarıma dokunma, oturacağım zaman altımdan sandalyemi çekme... ve bir de uyurken bana su atma artık."

Numi kafasını kaldırmadan "Bu kadar rahatsız olduğunu bilmiyordum" diye bağlandı.

Sonje, Numi'ye döndü ve hayret içinde yüksek sesle "Yapma ama, bin kere söylediğim halde mi?!" dedi.

62. Gonkle: Nehir suyunda yaşayan, mineralle beslenen, sürekli sesler çıkaran maymuna benzeyen bir hayvan.

Numi kafasını kaldırdı, hâlâ Sonje'ye bakmamakta kararlıydı. Etraftaki manzaraya bakarak "Biraz geç algılıyorum. Tenimin zayıflığı beynimde de olmalı" dedi.

Sonje, Numi'nin bu iğneleyici ama muhtemelen çok doğru bir varsayım olan cümlesine nasıl cevap vereceğini bilemeden tereddütle baktı ona ta ki Numi gülene kadar ve ekledi: "Sandığından daha zekiyim. Bir gün çok şaşıracaksın."

Sonje aradaki enerjiyi düzeltmek için, içinden gelmese de tebessüm etti ve "Anlaştık mı?" dedi. Emin olmak istiyordu. Kolunu uzattı. Numi, Sonje'nin kendisine uzanan kolunun dirseğini kavradı, Sonje de Numi'nin dirseğini kavradı, birbirlerinin dirseklerini tutup sıkıca birbirlerinin kollarını iki kez kendilerine doğru çektiler, anlaşmalarının sağlamlığını onaylamak için her Aedenlinin yaptığı gibi, ikisi de sapasağlam kendi yerlerinden kıpırdamayarak.

Numi, "Benimle doğumu izlemeye gelir misin?" dedi Sonje'nin gözlerinin içine bakıp kendini mutlu hissederken.

Sonje hissettiği sevinci gösterirse biraz önce yaptıkları anlaşmanın ciddiyetini bozacağını düşünüp duygularını içine hapsetti, emin olmak için kuru bir sesle sordu: "Ciddi misin?"

Numi gözlerini Sonje'ninkilerden ayırmadan, sakin, ciddi başını sallayarak onayladı.

Sonje gözlerinin içi gülümserken sordu: "Ne zaman?"

Numi cevapladı: "Gölge 45 derecelik açıya düştüğünde gölün orada."

Sonje'nin gözündeki ışık suratına yansımıştı, suratındaki küçücük tebessüme hâkim olamıyordu artık. Uzun süredir ilk defa birbirlerine böyle bakıyorlar, böyle gülümsüyorlar, birbirlerini böyle onaylıyorlardı. Uzun süren savaşın barış şöleni gibiydi Sonje'nin gözleri, pırıl pırıl diye düşündü Numi ve inatçı bir ço-

cuğun ilk uzlaşması gibiydi Numi'nin tebessümü, nihayet sakin diye düşündü Sonje.

Gülümsemesi büyürken dönüp heyecanla çapasını aldı Sonje. Tarladaki işini güneş 45 derecelik açıya düşmeden bitirmesi gerekiyordu. Çapalamaya başlarken teşekkür etti uzaklaşan Numi'ye. Üzerindeki tişörtü yine çıkardı heyecanla kafasına sardı.

Biraz ilerledikten sonra dönüp Sonje'ye baktı Numi, gelişmiş, sağlıklı kaslarında, parlayan güzel bronz teninde gezindi gözleri... kalbi hızlandı ve suratındaki gülümseme dondu. Hemen önüne döndü. Ne olduğunu, neden böyle olduğunu anlamıyordu. Hissettiği bu garip duygudan, hızlı hızlı atan kalbinin ritminden uzaklaşmak için hızla yürüdü... başını silkeledi, hissettiği bu tuhaf duyguyu aklından atarken Jax'ı düşündü, sulama işi için onu bekliyordu.

Son büyük taşı da çapayla çıkaran Sonje, Numi'yle yaptığı anlaşmanın kaç gün doğumu geçerli kalacağını düşündü bir an, sonra umursamadı, taşı fırlatıp diğerlerinin yanına attı. Aslında ona bu kadar kızması belki de doğal değildi. Woiki'ye kızmak gibi bir şeydi. Keşke onu gerçekten aileden görebilseydi, ama bu elinde değildi.

-6-

Sonje her zamanki gibi bahçedeki küçük şelalenin altına girdiğinde Jax babasının getirdiği balıkları ayıklıyordu. Baruh kumdan pişirdiği merceği, alternatif elektrik akımını toplamak için Midal'ın en tepesine yerleştiriyordu, Surza meyve özütüyle boyadığı kumaşları rüzgâr tüneline[63] asıyordu... hayat her zamanki gibi akıyordu.

63. Rüzgâr tüneli: Baruh tarafından icat edilmiş, çevredeki havayı maniple ederek çamaşırların kolayca kurumalarını sağlayan eko-teknolojik bir buluş.

Etrafına bakındı Sonje, Numi ortalarda yoktu ve doğuma sadece bir saat vardı. Numi'nin sözünden döneceğine endişelendi bir an, daha önce onlarca kere yaptığı bir şeydi bu. Ona bağlanıp emin olmak istedi ama cevap alamadı. Acele ederek şelalenin altından çıktı, eve doğru gidiyordu ki annesi sırılsıklam eve girmemesi konusunda onu uyardı. Hava akımının üstündeki havlulardan birini alıp hızla kendini kuruladı ve altındaki çamaşırı çıkarıp çırılçıplak eve doğru ilerlerken annesi bu sefer artık çıplak gezmemesi konusunda onu uyardı. Ergenliğin tam ortasındaydı.

Odasının penceresinden Sonje'nin bahçedeki çıplak haline bakan Numi, hemen geri çekildi. Bu şekilde Sonje'yi gözlemek doğru değildi ama kalbini böylesine hızlandıran tek varlığı insan nasıl izlemesindi!?

Niye diğerleri değil de Sonje'ydi ona böyle hissettiren, cidden bir tuhaflık vardı kendinde, hissediyordu. Annesiyle konuşmayı düşündü ama ne diyecekti!? Sonje bu tuhaflığını da fark ederse bu gezegenden gitse çok daha iyiydi!

Sonje'nin yukarı çıkan adımlarını duydu ve kıyafetini düzeltip aynada çamurla geriye doğru taradığı saçlarına baktı, saçının o tuhaf ateşli rengi iyice kamufle olmuştu, incecik bir tabaka şeklinde tenine yaydığı çamurun kuruyup kurumadığını kontrol etti, beyaz teninin gözükmesini engellemek için örtüsünü düzeltip boynuna çekti, sonra sanki onun geldiğinden habersizmiş gibi, nefesini tutup merdivenlerde karşılaşmak üzere tam zamanında odasından çıktı.

Karşılaştıklarında Sonje ne Numi'nin ne kadar özenli giyinmiş olduğunu, ne de annesinin yaptığı çiçek özsuyunu sürmüş olmasını fark edebildi. "Pişmiyor musun böyle?!" deyip hızla yanından geçti ve kendi odasına girdi. Cevabı bile beklememişti.

Numi tuttu kendini, geriye dönüp peşinden gitmemek, umur-

samadan sorduğu bu soruya cevap verme bahanesiyle onu takip etmemek için sıkıca tuttu tüm bedenini, aklını, merakını, vücudunun her kasını. Çünkü bu sefer verdiği sözü tutacaktı! Sonje'nin alanına girmeyecekti, kendine söz vermişti ve bir daha asla sözünü çiğnemeyecekti, artık çocuk değildi, bunu Sonje'ye göstermeliydi. Sonje'nin tepkisizliğinin hissettirdiği hayal kırıklığını içinde önemsizleştirerek indi merdivenlerden, sıktığı yumruklarını nihayet açabildiğinde kapının önünde onu gören Baruh Baba bağlandı: "Huzurla dol."

Numi gülümseyip teşekkür ederken Jax ise neden çiçek sürdüğünü sordu. Çamuru çiçek özüyle karıştırmak o tuhaf kokuyu almış mıydı acaba? Numi Jax'ın merakını geçiştirirken Sonje aşağıya inmişti bile.

Sonje'nin varlığında kendi önemsizliğiyle yüzleşircesine onun kendisine yaklaşmasını izledi Numi. Üzerine giydiği beyaz kıyafet, parlayan tenini çok daha parlak yapmış, yarım bir şekilde geriye topladığı nemli saçları ve saçları kadar parlak bronz teninde parlayan suyun her yeşili gözleriyle her an hissedilen varlığı bakana alevler bulaştıran etkideydi. Numi Sonje'nin varlığıyla alev alan teninin kırmızısının neyse ki sürdüğü çamurun altında kamufle olduğunu düşünürken nefesini tuttu, derin bir nefesle sanki resmen alev alacaktı. Sonje, Jax'a balığı nasıl ayıklaması gerektiğini hatırlatırken bakışını iyice yere çevirdi Numi, insan bir görüntünün etkisiyle ele geçirilebilir miydi? Bir görüntü kişiyi böyle teslim alabilir miydi? Okyanusun derinlerindeki o balıklar gibi hissetti, kendisini hareketsiz bırakan o ışığın kaynağıysa Sonje'nin bedeniydi.

Sonje'den yayılan okyanus kokusunu burnundan yavaş ama kısa bir nefesle çekti içine, Sonje yürümeye başladığında silkelendi ve onun peşine takıldı.

Göle giden yolu yürürken edecekleri sohbetin umudu, Sonje'nin göle varmak için attığı adımlarının sabırsızlığında adım adım yıkıldı. Hatta belki konuyu ona nihayet bugün açabilmenin hayali ona yetişmek için harcadığı çabada parçalandı. Göle yaklaştıkça aslında kendini ne kadar kandırdığını fark edip asla göremediği ilginin ne yaparsa yapsın kendisine asla verilemeyeceğinin düşüncesinde sancılandı Numi. Sonje'ye yetişmek için çabalayan adımları yavaşlamış, sancılandıkça ruhu iyice hırçınlaşmıştı. Ama hırçınlaştıkça bu sefer adımları yine hızlandı ve Sonje'yi bile geride bırakacak kadar hızlanıp ağaçlık patikayı geçti. Nihayet göle vardıklarında Sonje neden bu kadar acele ettiğini sorgulayarak bağlanmıştı ona, "Sakin ol nedir bu acelen daha?..." diye düşündürmüştü ki bağlantısı aniden kesiliverdi çünkü karşılaştıkları görüntü Sonje için şok etkisindeydi.

Göle açılan yolun ağzında durup hayretle etrafına bakındı Sonje. Hayretinin sinire dönüşmesi kaç saniye sürecekti. Çünkü komşuları Enoklar, Taharikler, Spihnailer, Maramlar hatta daha önce hiç görmediği bir ırk... neredeyse herkes oradaydı. Okyanusta yaşayan üç aile, yerkabuğundan iki aile ve Pholipler dışında Aeden'de yaşayan her aile çoluk çocuk gölün kıyısında toplanmış sessizce ve saygılı bir şekilde bekliyordu, Baruh Baba, Surza ve Jax dışında!

Enoklardan[64] Garda'nın kendisine bağlanıp ailenin geri kala-

64. Enoklar: Yeşil şeffaf bedenlerinden toprağa kök salarak beslenirler. Toprağın içindeki minerallerle yoğunlaşmış çamurlu bir tür suyla beslenirler. Sürekli yer değiştiren organları şeffaf bedenlerine dikkatle bakıldığında görülür. Yumuşak ve şeffaf görüntüsünün aksine çok sert ve dayanıklı bir ciltleri vardır. Milyarlarca kırmızı kılcal damarları yeşil derilerinin her yanına yayılmasına rağmen sadece gerildiklerinde karbondioksit üretmeye başladıkları ortaya çıkar ve yeşil görüntüleri kırmızıyla karışır. Genel olarak oksijen üreten bu ırk, özellikle insan ırkına komşu olarak konumlandırılır. Açık havada yaşarlar, toprağın altında bekletilen insan dışkısı bir Enok'a en çok enerji verebilen şeydir.

nının nerede olduğunu sormasına kadar aklını toplayamadı Sonje. Soruya cevap dahi veremeden gözlerinin derinlerinde gittikçe artan ve yüzündeki her mimiğe bulaşan karmaşayla döndü Numi'ye. Dürttü onu, çünkü Numi de etrafını hayretle inceliyordu.

"Herkes burada. Işıksızlar[65] bile! Neden bizimkiler davetli değil?" diye bağlanmıştı gözlerinin içine bakarken.

Numi vermek zorunda olduğu cevabın sancısında kıvranmak üzereyken Sonje'nin dikkati aniden vadinin yamacına dağılmış ailelere kaydı. Vadideki herkes kuzeydeki tepeye bakıyordu çünkü güneşin ışıldamakta olduğu kuzeydeki tepede Usta'nın yardımcıları sakince yerlerini alıyorlardı. Usta da oralarda olmalıydı!

Herkes için çok önemli, kutsal bir olaydı bu, çünkü Nukkular doğduklarında evrende bir yerlerde bir galaksi doğardı.

Gözlerinden çıkan duygu şimşeklerine ev sahipliği yapan simsiyah bulutlar gibi çatıldı kaşları Sonje'nin. Numi'ye döndü ve anbean Numi'nin kızaran suratını ve içindeki gerilimi korkuyla sentezleyen gözlerini gördü, sorgulamadan arkasını döndü Sonje ve babasına bağlandı ama Baruh'un bağlantısı kapalıydı. Annesine bağlandı o da, kendini kapatmıştı, her gün yaptıkları günbatımı yürüyüşüne çıkmış olmalılardı! O zaman mutlaka bağlantılarını kapatırlardı. Jax'a bağlandı. Niaka'nın doğumuna gelmelerini, herkesin burada olduğunu, onların da davetli olduğunu düşündürdü, Surza ve Baruh'un çoktan evden uzaklaşmış olduğu teyidini aldı.

Sonje'nin çatılan kaşlarının altında kızgın gözlerinin nasıl da kıpırtısızca yere odaklandığını çaresizce izlerken kendini soktuğu bu durumdan sıyrılmanın yollarını düşünmeye başlamıştı ki Numi, aniden fırladı Sonje! Gitti.

65. Işıksızlar: Yerin altında güneş ışığına ihtiyaç duymadan yaşayan canlılara verilen genel ad.

Ağaçların üstünden zıplayarak, dallardan diğer dallara atlayarak, düştüğü çamurdan hemen kalkıp kirlenmeye, yaralanmaya aldırış etmeden koştu! Gezegenin en bilge kişilerinden biriydi Baruh, Usta'nın katıldığı bir şeye davet edilmemesi imkânsızdı. Jax da göle doğru koşacaktı, doğumun başlamasına dakikalar vardı ve Baruh'la Surza'yı bulmalıydı.

Baruh ve Surza'nın her gün yürüyüşlerine başladıkları vadinin girişine nihayet vardığında ikisi de uzaktaydı. Jax da kendisine yaklaşmaktaydı. Vadinin başında nefes nefese olmasına rağmen tüm gücüyle bağırdı Sonje:

"Doğuma davetlisiniz!"

-7-

Niaka...

Ağaçtan ağaca atlayıp tüm güçleriyle koşarak, arada düşüp ama hemen kalkarak doğuma ancak yetişebilen çamur içindeki ailesinin ortasında Numi tertemiz beyaz kıyafetleriyle bir prenses gibiydi, cildinin rengini kamufle etmek için tenine ince bir tabaka halinde sürdüğü çamuru düşünürsek bir çamur prensesi gibi.

Geri kalan herkes epey kirlenmişti.

Sonje'nin üzerindeki beyaz kıyafetin neredeyse tamamı ve suratının bir kısmı çamur içindeydi, Jax mis gibi balık kokuyordu, üzerindeki balıkçı önlüğü bile duruyordu. Surza da oldukça pasaklıydı, yürüyüşe çıktıklarında topladığı böğürtlenler her tarafına bulaşmıştı. Baruh'un çamur içindeki ayakları çıplaktı.

Aeden'de yaşayan herkes sessiz, başlamak üzere olan doğuma odaklanmışken Baruh soyunmaya başladı ve üzerine yapışan

böğürtlenleri toprakla temizlemeye çalışan Surza'yı küçücük bir hareketle durdurdu ve ona birazdan çok güzel temizleneceklerini düşündürdü. Baruh'un ne demek istediğini ve neden soyunduğunu en sonunda anlayacaktı Surza ama o an aceleden, heyecandan sorgulamadı çünkü fısıltılı bir rüzgâr esmişti, ne söylediğini kimse bilemedi. Vadide toplanan herkes hayatları boyunca kendilerine en yakın hissettikleri sesi duymuş gibi oldu, kimisi çocuğunun sesini, kimisi annesinin kahkahasını, kimisi eşinin mırıltısını, kimisi doğduğu rahmin sessizliğini... Herkes duymakta en çok huzur bulduğu tınıyı duyduğuna emindi, ama bu sadece bir andı, geçivermişti.

Evrenin dört bir köşesinden gelip buraya yerleşmiş, sadece bu anda, orada olmaktan başka ortak bir şeyleri olmayan Aeden'in birbirinden epey farklı 18 ailesi ve Usta, gölün çevresindeki yamaçlarda tek bir duyguda buluştular: Varoluşun mutlak huzurunda. Doğumda.

Var olmak aralıksız bir doğum değil miydi?

Rüzgâr etraftaki ağaçlara sürtünüp yaprakları havalandırdı ve gölün üstüne aktı. Niaka belirmeye hazır olmalıydı. Dağlarla çevrili göl, günbatımını kucaklayacak şekilde tek bir kanattan açmıştı kendini Aeden'in manzarasına ve güneşin batmasına sadece dakikalar vardı.

Aeden'in mor güneşi, çevresine yaydığı kızıl sarılığın içinde, hiç bu kadar güzel görünmemişti Numi'ye. Her gün aynı şekilde batan güneş sanki şimdi daha yeni doğuyor gibiydi. Güneşin güzelliğinden zorla aldı gözlerini ve gölün üzerinde dolanan rüzgâra odaklanmaya çalıştı. Hücre hücre hissedilen yoğun huzur dışında pek bir şey olduğu yoktu. Niaka'nın belirmesini bugün o kadar yakından ve neredeyse ağır çekimde izlemişti ki, bu deneyimin önüne geçecek ne yaşayabilirim diye düşünürken

güneş morun tüm tonlarını sunarak yavaşça battı ve battığı yerin biraz gerisinden, her gece olduğu gibi, Aeden'in turuncu ayı Ütopya doğdu.

Çok uzaklarda gökyüzüne uzanan dev Lema ağaçları turuncunun alev tonlarında adım adım parlayıp Ütopya'nın ışığına bulandı. Yağan yağmurlarla Aeden'in topraklarından akıp gölde biriken mineraller de Ütopya'nın ışığının suya değmesiyle uyanmaya başladı ve suyun içinde Ütopya'dan aldıkları ışıkla sarının her tonunda sanki can buldu.

Gün boyunca uyuyan Aeden'in gece canlıları Ütopya'yla geceye uyanmaya başlamışlardı. Ütopya'nın ışığının değdiği her can kendi renginde parlıyor, Çi'nin geceye uyanışını kutluyorlardı çünkü gecenin güneşiydi Ütopya. Gezegendeki tüm sıvıların yöneticisi, hayatın gösterişçisiydi. Ütopya'nın geceye doğumundan birkaç dakika sonra Ütopya'nın büyük uydusu Mu ve küçük uydusu Uygur da kendini gösterdiğinde gecenin şenliği başladı.

Evrende Çi'nin beden bulduğu birçok gezegenin aksine, Aeden'de canlılar hayatta kalmak için gece saklanmak yerine, yaşam deneyimlerinin çeşitlenip daha da olgunlaşması ve nihayetinde mükemmelleşmesi için yaratılmış bu gezegenin gecesinde kendilerini tamamen ortaya koyuyorlardı. Kendi kombinasyonlarında daha da verimli nasıl var olabileceklerini korkmadan deneyimliyorlardı.

Belki yüzlerce kez görmüştü Numi gecenin uyanışını ama hiç bu kadar farkında olmamıştı. İnsan ancak fark ettiği zaman gördüğünün değerini bilebilirdi. Büyülenmiş bir şekilde, bir ağaçtan süzülüp diğer bir ağacın dalına bağlanan heplik ağaçlarının yapraklarını izledi. Heplik ağaçları gece boyunca takas ettikleri yapraklarıyla döllledikleri her meyvede eşsiz tatlar sunacaklardı. Gece ağaç değiştiren bu yapraklar 2 dolunay sonra daha önce hiç

tatmadığınız, sonrasında da bir daha tadamayacağınız bir sürü meyvenin yaprağı olacaktı.

Heplik ağaçlarının yaprak değiştirmelerine dalan Numi, Jax'ın çamurlu kolu kendisini dürttüğünde kendine geldi, gölün üstüne yükselen rüzgârın bir etek gibi yayık, dalgalanan görüntüsünü fark etti. Niaka birleşmişti ama henüz kafası görünmüyordu. Denizin derinlerinde yaşayan bir denizanasının suda asılı durması gibi havada eteklerini dalgalandırarak duruyordu. 12 metre çapında devasaydı, tüm moleküllerini toplamış olmalıydı. Bu dalgalanan eteğin üstünde kafası nihayet yükselmeye başladığında etrafta sakince esen rüzgâr ve gece canlılarının mırıltısı aniden ve tamamen kesildi, ne tek bir yaprak kıpırdadı, ne de tek bir ses çıktı. Aeden şimdi ilk defa tamamen sessiz, tamamen hareketsizdi.

Niaka'nın yuvarlak, büyük kafası etekten yukarı doğru çıktıkça etek küçüldü ta ki kocaman bir kafa ve havada dalgalanan 2 metre çapında küçük bir eteğe dönüşene kadar. O kocaman kafadaki Niaka'nın yüzü yine şeffaftı, hiçbir şey yansımıyordu. Numi istemeyerek de olsa Ütopya'nın gecesinin Niaka'nın doğumundan daha izlenmeye değer bir şey olduğuna karar vermek üzereydi ki gölün suyu küçük damlalar halinde, sakince Niaka'ya doğru tersten yavaşça damlamaya başladı. Suyun tersten damla damla Niaka'ya ulaşmasını izlerken kaşları çatıldı Numi'nin, Baruh her zaman bir gezegendeki yerçekiminin ancak gezegen ölmek üzereyken azalabileceğini, tamamen ölen bir gezegenin kütlesinin parça parça merkezden uzaklaşacağını ya da son bir patlamayla içe çökeceğini anlatmıştı. Etrafına bakındı toprak sapasağlam yerinde duruyordu.

Tersine yağan bir yağmur gibi Niaka'ya yükselen su damlalarının bazıları mineraller yüzünden Ütopya'nın ışığıyla renk değiştiriyorlardı. Tuhaf bir şekilde, damlalar Niaka'ya yapıştıkları yerde

duruyor, üstlerine gelen diğer damlalarla birleşmek yerine formlarını, farklı renklerini kaybetmeden sadece birbirlerine değiyorlardı. Parlayan, renk değiştiren ve asla damla formunu kaybetmeyen bir sürü su damlasının içindeydi şimdi Niaka. Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyordu Numi, çünkü zaman algısı kaymaya başlamıştı. Hareket vardı ama an durmuştu sanki. Niaka'nın üzerinden önce tek bir damla ayrıldı, sakin ve tek başına tüm parlaklığıyla havada öylece asılı kaldı. Sonra bir diğeri... ve sonra tümü... Niaka'nın etek gibi dalgalanan vücudu durdu.

Etrafında süzülen renkli damlaların arasında, Aeden'in bu mucizelerle dolu gecesinde, Ütopya ve Uygur'un ışığında havada öylece duran Niaka...

Numi hissettiği şeye bir isim koymak istedi, aklına gelen ilk kelime "kutsanmak" oldu. Ancak kutsanmış bir varlık evrenin kurallarını esnetme hakkına sahip olabilirdi. Nukkular için her doğumun bir evrim olduğunu söylemişti Baruh, bir Nukku'nun evrimini tamamladığında yani kendi potansiyelini tamamen doldurduğunda neye dönüşebileceğini düşündü. İçinde büyüyen merak Niaka'nın eteğe benzeyen vücudunun altından sızan ışığa kaydı. Bu kutsanmışlığın parçası gibi hissederek izledi ışığı Numi.

Işığın daha da belirmesiyle yerçekimi aniden gücünü geri kazandı ve damlaları kendine çekti. Damlaların suya düşmesiyle Niaka'nın ışığı büyüdü ve izleyen herkesin dünyasını kapladı. Sıkıca kapatılsa bile gözlerinin içine, beyinlerinin en derinine sızdı.

Numi şimdi, ışığın içinde, göle gelmeden önce Jax'a balığı nasıl ayıklaması gerektiğini anlatan Sonje'nin kokusunu, bahçede dikilirkenki o ıslak vücudunu, Kabulaların kendisini Baraba nektarından temizlerken duyduğu huzuru, Gurro Atı'nın üzerinde süzüldüğünü, ilk defa Caguala yediğinde sinir sisteminin nasıl uyarıldığını, bebek Jax'ın Sonje'nin üzerine işemesiyle ya-

şadığı eğlenceyi, ateş üzümü yerken ağzından çıkan dumanlara Sonje'nin üflemesini, Surza'nın saçını okşayan güzel ellerini, ilk defa meditasyon yaptığında Baruh Baba'nın meditasyondan sonra gülümseyen sevgi dolu yüzünü, Surza'nın masal anlatmasını, Sonje'nin yeşil gözlerini, Jax'ın kendisine sıkıca sarılıp ilk defa Numi demesini, Surza'nın hamile karnını, Jax'ın doğumunu, Sonje'nin daha çocukken uçurumdan suya atlarkenki tereddütsüzlüğünü, güneş ışığının altında parlayan Sonje'nin bronz tenini, kendisini hayretle inceleyen Sonje'nin sarı-yeşil gözlerini, Baruh Baba'nın kollarında huzurla uykuya dalan bebek bedenini, şok içinde kendisine bakan Sonje'nin yeşil gözlerini, gözlerini açtığında kendisine gülümseyen Surza'yı, uykuya daldığında duyduğu kalp atışını, o kalbin sahibi olan biyolojik annesinin kucağının sıcaklığını, onun kalın pembe dudaklarının kendi bebek teninde bıraktığı hissi ve toprak rengi gözlerini, o güzelim gözlerde sulanan o bakışı, kesilen kordonundaki kanın ritmini, annesinin ellerini, yüzünü, kendi doğumunu, ilk aldığı nefesi, annesinin rahminin huzurunu, hücrelerin ritimle çoğalmasını, ana rahminde oluşan kendi kalp hücresini ve o bir tek hücredeki ritmin diğer hücrelere bulaşmasını, kuyruğunu bırakan spermin rahme girerken bembeyaz ışığın içine doğmasını, o ışığın mutlak karanlığa dönüşmesini, o karanlıkta küçük bir kıvılcımdan gezegenlerin oluşmasını, merkezindeki güneşin yakmayan sıcaklığını deneyimledi Numi aynı yeni doğan bir galaksi gibi.

Hayatına her iz bırakan şey, bir anın içinde, ışıkla birlikte yeniden hatırlatırken kendini, Numi evrenin bir köşesinde, bir galaksinin doğumuna tanıklık etmişti. Varoluşunun her köşesini dolduran ışık geride sadece daha önce hissedilmemiş bir fark ediş bırakarak geri çekildi. Numi gözlerini açtığında Aeden'e geri dönmüştü ve suyun üstünde havada asılı olan Niaka'nın eteğinin

altından, top büyüklüğünde bir damla süzüldüğünü gördü. Damla, duran ana meydan okurcasına kayıp suya düştü. Suya değdiğinde Numi damlanın suyun içinde kaybolacağını sandı tüm diğer damlalar gibi ama suya değer değmez gölün içindeki tüm su, sanki çok şiddetli bir şey çarpmış gibi, gölden taşıp etraftaki vadiye yayıldı. Taşan su tsunami etkisinde çok tehlikeli olabilirdi, eğer su, damlalar halinde ayrı ayrı, birbirine asla yapışmadan, birleşmeden yatağından taşmasaydı.

Niaka'yı izleyen herkes aniden ama hiç sarsılmadan sırılsıklam oldular! Damlalar kendi sınırlarını kaybetmeden birlikte hareket edince hasarsız bir tsunami etkisinde, kendi sınırlarını unutmadan birlikte hareket edebilen her şey gibi etkileri kalmış ama yıkımları gitmişti.

Suyun vadiden kayıp tekrar gölü doldurması çok sürmedi ama zaten gölün tamamen boşaldığını kimse fark edemedi, etrafına bakındı Numi, herkesin gözleri hâlâ kapalıydı belki ıslandıklarını dahi fark etmemişlerdi. Hepsi hâlâ deneyimin içindeydi, belki sadece Numi ana dönebilmişti. Suya değip yükselen o büyük su damlasına odaklandı, çünkü o damla yükseldiği yerde şekil değiştiren küçük bir Nukku'ydu artık. Ama o Nukku'nun Niaka'nın kendisi olduğuna dikkat edemedi çünkü yaşadığı deneyim zihninde büyümeye başlamıştı, tüm hayatını bir anda yeniden yaşamıştı ve arada, bir de yeni bir galaksinin doğumuna tanıklık etmişti ama tüm bunlar değildi içindeki etkiyi ağırlaştıran. Annesinin yüzüydü...

Bir ihtiyaçla yine gözlerini kapattı, kendisininki gibi toprak rengi gözleri, bembeyaz teni ve Ütopya'nın her gece doğarken bulandığı renkte, turuncunun toprağın rengine bulandığı o tuhaf tonda saçları gördü...

Gözlerini açtığında hayatı boyunca hiç görmediğini düşün-

düğü annesini artık biliyordu. Annesini bilmenin rahatlığı, duyduğu özlemin ağırlığıyla karıştı. Yine kapadı gözlerini, toprağın tonlarındaki o ıslak gözlerdeki şey çaresizlik miydi? İfadesi o kadar tanıdıktı ki, kendisininki gibi...

Neden ondan ayrılmıştı?! Haykırmamak için nefesini tuttu. İçinde hissettiği haksızlık sindirilemezdi!

Kapalı gözlerine rağmen akmak için yola çıkan yaşı içine çekip yutkundu. Ve yutkunurken Sonje'nin sözlerini hatırladı: "Neden ilkel hayvanlar gibi sızlanıyorsun! Bir tuhaflık var sende!" diye haykırmıştı, seneler önceydi ama her ağlamak istediğinde hâlâ Numi'nin aklına çakan bir yumruk etkisindeydi. Bu gezegende tek ağlayan yaratık kendisiydi, böyle demişti bir gün Sonje ona. Annesinin ıslak gözleri Sonje'nin yargılamasına karıştı. Annesi de ağlıyordu, tuhaflığı genetik olmalıydı.

Hızla sildi yine asice sızan gözyaşını ve açtı gözlerini, Sonje'ye baktı, ağladığını fark etmiş miydi? Sonje yanı başında otursa da tüm dikkati Niaka'da, sanki bambaşka bir gezegendeydi. Niye onu bu kadar önemsiyordu ki? Aşağılandığı için mi?!

Etrafına bakındı, Aedenliler hâlâ deneyimdelerdi. Ne kadar şanslılardı... Ve o an farkına vardı Numi, Niaka'nın deneyiminden bile ilk çıkan kendisi olmuştu! Bir terslik, gerilik, yaşadığı dünyadan geriye kalmışlık vardı içinde, bedeninde.

Ne kadar yetişmeye çalışsa, ne kadar numara yapsa da buradakilerle arasındaki fark çok açıktı. Burası onların gezegeniydi, Numi'yse bu gezegende misafir. Evine gitmek istedi! Annesinin olduğu yere, kendisini geride hissetmeyeceği, bağlanırken zorlanmayacağı, güldü diye tuhaflaşmayacağı, herkesten daha yavaş koştuğu ya da en kötüsü yavaş düşündüğü için koşmaktan, düşünmekten vazgeçmeyeceği, daha iyi tırmanabildiği için maymun gibi hissetmeyeceği, ağladığı zamanlarda, potansiyelinin

farkındalığından uzak bir hayvana dönüştüğünü düşünmeyeceği evine. Annesiyle birlikte ağlayabileceği yere.

Gözlerinden sızan engellenemez yaşın suçluluğunda, yine baktı etrafına, kimsenin fark etmediğinden emin oldu. Tepede duran Usta'nın yardımcıları bile hâlâ kıpırtısızdı... Gözlerine saldıran yaşları bastırırken kimsenin ağlamadığı bir gezegende bağıra bağıra ağlamak istemenin ne kadar yabancı olduğunu ve sahip olduğu her şey daha bebekken elinden alınmış birini, seçim yapabileceğine inandırmanın haksızlığını düşündü. Kalkıp gitmek istedi, şimdi kalksa kimse onu fark eder miydi ama nereye gidecekti? Omzunda hissettiği ele döndü aniden. Baruh Baba "Şışşş..." demişti sakin bir tebessümle ve eklemişti: "Tuhaflıklarımız üstünlüğümüz olabilir, kendimize emek vermeden bilemeyiz." Kelimeleri kullanmıştı ve sonra kalkıp kıyafetlerini giyerken yine bağlandı: "Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığına emin olduğunda, hiçbir şeyin bilindiği gibi olmadığını keşfetmeye başlarsın. Hayat hepimizden daha akıllı Numim. Bize, sadece ihtiyaç duyduğumuz deneyimleri sunar. Deneyimin içinde kaybolabilir ya da ona sahip olabiliriz. Seçim senin. Zamanı gelince."

Yine yutkundu gözyaşlarını Numi ve ancak o zaman fark etti suyun etkisiyle çamuru yıkanan tenini. Önce telaş hissetti. Yüzündeki çamur da akmış olmalıydı. Ama vücuduna bir anda yayılmak üzere olan ani telaş hissettiği duyguların birbirine karışmış etkisiyle geldiği gibi aniden dindi çünkü artık saklanamayacak kadar yorgun ve kendini daha fazla kandıramayacak kadar yüzleşmiş ama değersiz hissederken geri kalan şeylerin ne önemi kalmıştı ki! Madem seçim kendisinindi, bunu herkese hatırlatmanın zamanı gelmişti! Bu gece annesini konuşacaktı tüm aileyle ve ne olursa olsun yarın yola çıkacaktı. Usta'yı bulacak ve ona niye bu-

raya getirildiğinin hesabını soracaktı. Düşünceleri, deneyimden henüz uyanan Jax'ın heyecanıyla kesildi.

Jax yüksek sesle, "Gördünüz mü? Gördünüz değil mi? Görmüş olmalısınız! Gezegenleri, bir atomun güneşe dönüşmesini, galaksi oluşurken yaydığı dalgayı! Görmüş olmalısınız! Hayatımda deneyimlediğim en muhteşem şey!" diyerek içindeki heyecanı dile getirdi.

Ailedeki herkes suratlarına yayılan tebessümle öylece dinliyordu Jax'ı.

Sonje "Meteor yağmurunu?" diye hatırlattı.

Jax yine heyecanla "Muhteşemdi! Oradaydım, sanki ben de bir gezegendim!..." diyerek konuya daldı ve işte o an sırılsıklam olduklarını yeni fark ettiler.

Jax "Niye ıslağız biz? Hepimiz! Babam hariç!" diye tepkilendi.

Baruh Baba iki elini kaldırıp bilmediğini anlatan bir hareket yaptı ama herkes biliyordu bildiğini. Bu da bildiği ve söylemediği yüzlerce şeyden biriydi. Deneyimin bekâretini bozmak, bir insana yapılacak en kötü şeydir derdi. Hayatı başkasından dinlemek yerine herkes kendisi keşfetmeliydi. Ama Numi görmüştü onun soyunduğunu ve düşünmeden kelimeler ağzından döküldü: "Doğumdan önce bu yüzden soyundun demek."

Jax ve Sonje üstlerindeki zaten kirli ve artık ıslak da olan kıyafetleri çıkarırken gördükleri şeyleri kıyaslamaya devam ettiler. Surza topuzuna doladığı ıslak kumaşı açıp saçlarını sıktı, Baruh Baba ise yandaki bir ağaçtan meyve koparıp yedi, deneyim onu da acıktırmış olmalıydı.

Konuşmaların arasında aklı yine annesinin varlığına kaydı Numi'nin, acaba neredeydi şimdi? Ne yapıyordu? Nasıl ayrılmıştı bebeğinden? Neden ayrılmıştı? Surza asla bırakmazdı ne Jax'ı, ne de Sonje'yi! Ne kadar şanslılardı! Kendisiyse bırakılmıştı, belki

beyaz teni yüzünden, tuhaflığı yüzünden. Ama annesi de beyazdı. Ama belki Numi gibi tuhaf değildi, ama suluydu gözleri ağlamaya hazır gibi... Sonje gibi hızlıydı belki ve bebeğinin yavaşlığını fark edip istememişti Numi'yi... ya babası... İçi acıdı. Her seferinde konuyu açtığında niye Baruh Baba zamanı gelince deyip susturuyordu onu. Zamanı gelmişti, artık biliyordu... Numi'nin düşünceleri Sonje'nin onu dürtmesiyle kesildi. Kafasını kaldırdığında kendisine dehşet ifadesiyle bakan Sonje'nin suratındaki şaşkınlığı gördü. "Bu sefer ne yaptım!" diye bağırmamak için sıktı dişlerini. İyice ortaya çıkan beyaz derisine miydi bu tepki!

Jax'ın konuşması sırasında Surza Numi'ye bağlanmaya çalışmış, bağlanamamış, seslenmiş sesini duyuramamış, Sonje de Numi'ye bağlanmayı deneyip başaramayınca uzanıp onu dürtmek zorunda kalmıştı. Suratındaki dehşet, Numi'nin bağlantıyı algılamamasından, sesi duymamasından, hatta dürtmesine bile geç uyanmasındandı, ailede kimseye olmayan bir şeydi bu! Kendini bağlantıya kapatmadan bağlantıyı algılamamak mümkün değildi! Gerçi böyle bir aksaklığın Numi'de olması, düşününce, aslında doğaldı. Bu kızdaki kopukluk giderek büyüyor diye düşündü Sonje, nihayet yer yer çamurdan arınan suratının insana benzeyen şeklini fark ederken. Yıllar olmuştu yüzünü şu saçma çamura bulamadan görmeyeli.

Numi'yse, Baruh Baba haricinde, ailedeki herkesin kendisine dikkat kesildiğini, özellikle Sonje'nin gittikçe odaklanan bakışını fark edince kendini çıplak hissetti, çırılçıplak. Ne olduğunu bilmiyordu ama yine kendisinde olan bir garipliği keşfettiklerini anlatırcasına bakıyorlardı. Surza kalkıp Numi'nin yanına geldi, sarıldı ona ve sordu: "İyi misin yavru kızım?"

Surza'nın sevgi dolu kolları arasında boğulup yok olmak istedi Numi, ne olduğunu merak ediyordu ama alacağı cevaptan

korktuğu için sormadı. Sonje'den kendi çirkinliğini saklarcasına Surza'ya sığındı. Birçok şey olmuş olabilirdi, çünkü Numi'ye her zaman bir şey olurdu. Kafasını evet anlamında sallarken koşup kaçmayı istedi ama nereye ve kimden? İnsan kendi eksikliklerinden, komplekslerinden kaçabilir miydi? Numi bilmiyordu ama tek çare durup mücadele etmekti. Eksiklikleriyle, kompleksleriyle mücadele edenlerin, kaçmak yerine kendini geliştirenlerin gerçekliğiydi yaşam.

Baruh Baba eve gitmek üzere yola koyulduğunda Sonje mırıldandı:

"Sana bağlanmaya çalışıyoruz, tamamen koptun! Bunun mümkün olabileceğini sanmazdım ama sana oluyormuş" dedi. Sesindeki aşağılama aslında hayretten geliyordu ama yine de can yakıcıydı.

Baruh Baba, "Meditasyon böyle bir şey işte. Ancak her şeyden kopabiliyorsan gerçekten özgürsün!" dedi gerinirken, Numi'yi baskıdan çıkarmak istediği çok belliydi ve diğerleri konuşmaya fırsat bulamadan eve doğru yola koyuldu. Bir süre yürüdükten sonra, suratında tebessümle dönüp ailesine baktı ve sordu: "Gelmiyor musunuz? Nukkular ikiz doğurmazlar."

Aile babayı takip etmek için ayaklandı, doğuma yetişmek için koşarken sandaletinin teki kopan Sonje'nin topuğu yaralanmıştı, topallıyordu. Ayağına dikkatle bakan Numi'yle göz göze geldiler. Sonje'nin bakışındaki suçlamayı hisseder hissetmez Numi bakışını kaçırdı, aslında Numi'ye suçlama gibi gelen şey Sonje'nin merakıydı. Niye şu tuhaf çamuru ısrarla sürüyordu bu kız?! Sadece gözünün kenarındaki çamur akmış olsa da suratı böyle daha insana benziyordu. Jax yola koyulurken merakla "Niaka'nın bebeğinin bu kadar küçük olacağını düşünmezdim. Kafam kadar, aynı bizim bebeklerimiz gibi" dedi eğlenerek.

Surza "Sen nereden biliyorsun, daha önce insan bebeği gördün mü?" diye sıkıştırdı onu.

Jax "Bizim fotoğraflarımızı gördüm! Tabii izin verseniz de biraz diğer gezegenleri gezsek siz de bizi ilkel sanmazsınız!" diye iğneli cevap verdi.

Numi kıkırdayacaktı ki üzerine çekeceği ilgiden tedirgin kendini tuttu. Baruh Baba aileye dönüp "O Niaka'nın bebeği değildi Jax, kendisiydi" diye açıkladı ve yoluna devam etti.

Jax duyduğunu daha detaylı anlamak için babasına yetişip hayretle sordu: "O küçücük olan! Büyük olan mı bebeği yani? Anlamıyorum?"

Baruh açıkladı: "Nukkuların bebeği olmaz aslında, topladıkları deneyimin özüne inebildiklerinde ki bu binlerce yıl sürebilir, içlerindeki öz deneyimden doğarlar. Öze indikleri için küçülürler. Tekâmülde aslında büyüdükçe küçülürsün. O büyük olan Nukku, öze inilmemiş çiğ deneyimi taşır bedeninde, o da çalışır, yeni deneyimlerle besler kendini, yarım deneyimleri nihayet düşünceye dönüştürebilecek yeni deneyimlere girer, deneyimlerini tamamladığında, deneyimlerinden topladığı bilgiyi sentezler ve nihayet sentezlerinin özüne inebildiğinde yine doğar kendi özünden. Bu böyle devam eder durur, ta ki bir Nukku edindiği tüm deneyimin özüne inene, hiçliğe ya da hepliğe ulaşana kadar. Çünkü hiç aslında heptir tekâmülde."

Jax sordu: "Deneyimin özüne inmek ne demek?"

Baruh sakince açıkladı: "Deneyimin neye hizmet ettiğini, yani niye var olduğunu anlamaktır öze inmek." Yanlarından geçtiği bir ağaçtan bir tane üzüm koparıp "Benim bu üzümü koparmam bir deneyim, yemem başka bir deneyim" dedi, üzümü ağzına atıp çiğnerken devam etti: "Üzümü koparma deneyimi benim için basittir, acıkmıştım ve koparıp yedim, benim için üzümü kopardı-

ğım anda başlar ve onu yediğim anda biter bu deneyim. Ama bir Nukku için bu deneyim, gezegenin varoluşunda daha bu üzüm bir atom parçasıyken başlar. Üzümü oluşturan her şey, benim tarafımdan öğütülmüş olsalar da, hatta ben bedenimden ayrılıp Çi'ye yükseldiğimde bile, bir Nukku için bu üzümün deneyimi devam eder ta ki üzümü oluşturan tüm atomlar son noktasına kadar deneyimlerini tamamladıklarında biter, kısacası benim algılamam açısından birkaç saniyeden ibaret olabilen bu üzüm deneyimi, bir Nukku için milyonlarca yıl sürebilir, çünkü onlar deneyimin özünü hedeflerler, bizse bilgisini, ama bir Nukku için milyonlarca yıl bizim için birkaç mevsim kadardır. Nukkuların algıları zamanın yani dördüncü boyutun üstündedir, o yüzden zamanın içinde kaybolmazlar, zamanı kapsarlar aynı üçüncü boyut varlıkları olarak bizim yükseklik algısını kapsamamız gibi. Biz nasıl yükselip alçalabiliyorsak onlar da zaman boyutunda ileri ve geri gidebilirler. Her maddenin var olduğu tüm zamanlardaki hallerini bir anda görebilirler. Deneyimde yaşamak için evreni dolanır, farklı formlarda bedenlenen ve duyguları deneyimleyen Çi'nin her haliyle yüz yüze gelir, yüzleşirler. Topladıkları deneyimleri sentezleyip sentezleri damıtabildiklerinde, doğum yapmak için bazen buraya gelirler, nadir olarak" dedi.

Jax hemen sordu: "Niye?"

Baruh "Ne niye?" diye anlamaya çalıştı.

Jax konuşacaktı ki Numi arkadan konuya girdi: "İlk Nukku nasıl doğdu?"

Baruh Baba dönüp dikkatle baktı Numi'ye, sanki gözlerinde gurur vardı, ancak doğru soruları sorabilenlerin keşiflere gebe olabildiklerinin bilgisi ve yavrusunun aklına duyduğu saygının gururuyla cevapladı: "Bazı sorular vardır, cevap ancak kendiniz deneyimlerseniz oluşabilir, başkasından dinlemekle algılanamaz

çünkü topladığınız bilgiyi sentezleyerek meydana getirdiğiniz her cevap anlayışınızı da genişletir, varlığı varoluş zincirinde bir üst evreye taşır. Kendi potansiyelimizdeki yolculuğumuz aslında cevaplar edinmekten ibarettir. Sorduğun soru böyle bir soru Numi, belki cevap için evreni gezeceksin ama ben senin bu cevabı mutlaka edineceğinden eminim. Sorulmayı hak eden güzel bir soru: İlk Nukku nasıl doğdu?"

Numi hemen Sonje'nin suratına baktı, Sonje kafası önünde öylece dinleyerek yürüyordu, Numi'yle göz göze geldiğinde neden Numi'nin kendisine baktığını anlamaya çalıştı.

Numi hemen kafasını çevirdi. Babasının suratında gördüğü gururu Sonje'de de görmeyi düşünmek bile çok salakçaydı, kendine kızdı. Hâlâ umudu vardı! Jax sorusunu sorduğunda Numi içinden yine, belki bininci kereliğine bir daha asla Sonje ile muhatap olmayacağına söz veriyordu.

Jax, "Peki yeni oluşan galaksinin nerede oluştuğunu biliyor mu Niaka?" dedi.

Baruh evet anlamında başını salladı: "Her Nukku kendi galaksisini bilir. Ve hatta o galakside beden bulan Çi'nin deneyimiyle zenginleşir. Sentezledikleri duygular galaksiler içindeki gezegenlerde yaşam bulur" dedi.

Jax "Usta bulabilir mi Niaka'nın galaksisini?" diye sordu.

Baruh sohbetin yine Jax'ın en sevdiği konuya, Usta'ya gelmesine başını salladı ve cevapladı: "Usta'lar tüm galaksilerin kimden doğduğunu bilirler, onlar evrenin mimarlarıdır, Nukkularsa mühendisleri diyebiliriz."

Jax hemen bir soru daha soracaktı ki Baruh Jax'a dönüp, "Merak, potansiyele hizmet edecek bir pusula gibidir... ama ondan yararlanmak için öncelikle durman ve sana aradığın yönü göstermesini beklemen lazım, aynı bir pusula gibi. Aralıksız sorular

soran biri elinde pusulayla sürekli dönen biri gibidir. Hepimiz gitmemiz gereken yollara, bulmamız gereken yönlere sahibiz. Nasıl, kendi çevresinde dönen birinin yönünü bulması ya da yolunda yürümesi zor olursa, potansiyeline hizmet etmeyecek konuları sürekli merak eden biri de potansiyelinden uzaklaşır, her yöne yönelen biri hiçbir yere varamaz" dedi.

Jax sormak üzere olduğu soruyu düşündü, sormaktan vazgeçti, kaşlarını çatarak "Ya gelecekte işime yarayacak bir soruysa?" dedi.

Baruh, "Gelecek zaten bu andır Jax, her gün doğan ve batan bir güneşimizin olması seni yanıltmasın. Potansiyelin zaman algısı yoktur, ya evrimleşir ya da tekrarlanırsın. Soruların, aynı merakın farklı cümleleriyse tekrardasın. Soru sormak yerine önce aldığın cevapları sentezliyor olmalısın. Kendi cevaplarını bulmaya emek vermeden soruyorsan kesin tekrardasın" dedi tebessümle, dönüp yoluna devam etti.

Numi dayanamadı, Baruh Baba'nın ardından seslendi: "Usta'ları niye göremiyoruz, sonuçta Nukkular görünüyor bize?"

Baruh Baba hiç arkasını dönmeden sakince yürürken açıkladı: "Usta, evrenin Çi'sini üretebilen ender bir ırktan gelir, biliyorsunuz. Bu ırk kendisiyle ilgili düşünceden alır enerjisini. Yani Usta'yı her düşündüğünüzde onun Çi'sine etkiniz olur. Pozitif düşünceleriniz ürettiği Çi'nin kendini pozitif deneyimlemesini, negatif düşüncelerinizse aynı Çi'nin varlığını negatif deneyimlemesini etkiler. Ne kadar etkiler çok emin değilim ama çok uzun zaman önce Usta'lar kendilerini göstermekten vazgeçtiler. Çünkü yargılanmak bir Usta'ya en çok zarar veren şeydir ve maalesef evrendeki birçok yaratılış hâlâ yargılayarak bilgiyi depolama düzeyinde evrimsizdir. İlkeldir. Evrimimiz, bilgiyi, yargılayarak değil de bir bütünün parçaları olduğumuz bilinciyle depolamamıza elverecek düzeye geldiğinde Usta'lar bize görünür olacak."

Evlerine gelmişlerdi, içeri girer girmez soru faslının bitmesi gerektiğini biliyorlardı, ev uyumak, doymak, huzur bulmak, düşünmek içindi. Düşünce üretmenin merkeziydi. Geri kalan her şeyin bir zamanı vardı ve bu hep Baruh'un kararına bağlı bir zamandı. Jax Baruh'un adımları içeri girmeden aceleyle sordu: "Uzun zaman önce göründüler yani?"

Baruh Baba evet anlamında kafasını sallarken Jax "Sen hiç gördün mü?" diye diğer soruya yetişti.

Baruh Baba durdu, kendisini takip eden ailesine döndü, suratına yayılan gülümsemeyi sınırlandırarak "Yaratılışı keşfetmek için buradasınız, bu yüzden farkındalığınız var. Anlayabilmek için yargıya ihtiyaç duyduğunu görüyorum Jax ama yargılayabilmek için sıfatlar peşinde koşmak yerine, görüntünün ne önemi olduğunu sor kendine... Merak ediyorsun, anlıyorum ama içindeki yargılamayı çözene kadar bu soruların tekrarı içinde vakit geçirirsin. Ancak potansiyeline hizmet eden sorular sorarsan, ki bunlar asla şekille değil, her zaman nedenlerle ilgilidir, işte o zaman tüm cevaplar sana açılır" dedi ve eve girerken dönüp göz kırparak cevapladı: "Ben onu her zaman görebiliyorum çünkü yargılamıyorum."

Baruh'un ardından içeri girmek için hareket eden Surza, Numi'yi başından öptü ve herkese sabahki görevlerini kısaca hatırlatıp o da içeri girdi.

Hakiki İnsan'ın bu gezegendeki doğuşuna tanıklık edebilmek dileğiyle...

“Nakar” çok yakında ama “Dinle Beni” daha da yakında.

http://www.khanacademy.org.tr
Her şeyi öğrenebilirsin!

Evrenin bilgisini araştırıp derslere çeviriyoruz.
Matematik, Kimya, Fizik, Biyoloji... evreni anlayabilmemiz için tasarlanmış bir sürü ders var ama maalesef bu derslerin içerikleri öylesine sıkıcı ve anlaşılmaz bir şekilde yapılandırılmaya başlandı ki öğrenmez, sadece ezberlediklerimizi kusar olduk.
Konuların daha içselleştirilerek ve öğrenmeyi başlatacak bir şekilde anlatıldığı, herkesin ücretsiz olarak yararlanabileceği bir internet sitesidir Khan Akademi.
Derslerinde zorlanan yeğenlerine konuları daha güzel anlatabilmek için emek vermiş bir amcanın,
Salman Khan'ın, hiçbir maddi amaç gözetmeksizin kurduğu ücretsiz bir videolu eğitim sitesidir.

Benim gibi, öğrenci olmanın keyfini sürmek isteyen herkese, ücretsiz olarak kullanabilecekleri
Khan Akademi'yi tavsiye ediyorum.

http://www.khanacademy.org.tr

Her şeyi öğrenebiliriz!
Her şeyi öğrenebilmek için dizayn edildik.
Kendinizi kullanın!